Hương Mật

香蜜沉沉烬如霜

电线

Tận Khói Sương

Diện Tuyến

Công ty cổ phần sách Văn Việt

vh Nhà xuất bản Văn Học

HƯƠNG MẬT TỰA KHÓI SƯƠNG

Điện Tuyến

Ngôn Tình, Huyền Huyễn

Yêu, hận đan xen, rút cục ai mới là người yêu nàng thật lòng, ai mới là người nàng thật lòng trao chọn trái tim?

Hương Mật Tựa Khói Sương là câu chuyện tình yêu lãng mạn có ngọt ngào, có đau thương và thật sự sâu sắc. Với lối viết logic, hài hước và vô cùng hấp dẫn tác giả Điện Tuyến đã mở ra một cánh cửa cho độc giả đi vào thế giới của thần tiên. Mặc dù được thổi vào những yếu tố thần tiên nhưng câu chuyện tình yêu trong truyện vẫn hết sức gần gũi bởi ở đó chúng ta sẽ tìm thấy những rung cảm, những xúc động, những yêu hận đan xen.

Cẩm Mịch là con gái của Hoa Thần Tử Phân, nhưng lại bị phong điểm dưới dạng một quả bồ đào và giam giữ trong Thủy Kính vạn năm để hoàn toàn đoạn tuyệt với vết thương lòng khiến người ta đau xé ruột gan.

Mặc dù Hoa Thần đã cho Cẩm Mịch uống Vẫn đan để diệt tình tuyệt ái nhưng cũng không thể tránh được mối lương duyên của nàng với Húc Phượng và Dạ Thần - hai người con của Thiên Đế. Một chữ

duyên đã vô tình làm cho nàng rơi vào mối tình với một Húc Phượng mạnh mẽ, quyết liệt như lửa, một Dạ Thần sâu sắc ôn nhu như nước. Giữa một Húc Phượng rực rỡ lóa mắt như ánh mặt trời, một Dạ Thần tĩnh lặng dịu dàng như ánh trăng, Cẩm Mịch phải lựa chọn ra sao khi ngay cả yêu là gì nàng cũng không hề biết.

Thượng cổ, Thiên Nguyên hai mươi vạn năm, tiết sương giáng. Hoa Thần Tử Phân sau khi sinh hạ sinh con gái thì từ trần, trước khi lâm chung đã cho kỳ nữ uống một viên tuyệt tình đan, giao cho thuộc hạ bảo vệ bí mật về kỳ nữ, rồi đem nàng giấu vào trong "thuỷ kính" bốn vạn năm. Kỳ nữ này mang danh Cẩm Mịch.

Bốn ngàn năm sau, người con thứ của Thiên đế Hoả Thần Phượng Hoàng bị hại rơi vào "Thuỷ kính", đã được Cẩm Mịch ngây thơ cứu giúp, hơn một trăm năm ở chung, Hoả Thần dần nảy sinh tình cảm với Cẩm Mịch.

Người con cả của Thiên đế là Dạ Thần và Hoả Thần Phượng Hoàng bất hoà với nhau, hắn vốn muốn lợi dụng Cẩm Mịch để bức hiếp Hoả Thần, nào ngờ lại bị Cẩm Mịch cuốn hút…

Nơi giao nhau giữa Thiên giới và Ma giới sâu thẳm không lường, cuộc chiến giữa Hoả Thần và Dạ Thần cuối cùng cũng xảy ra. Nhưng nào ngờ, cú đánh cuối cùng không trúng đối phương mà cả hai lại đánh vào Cẩm Mịch mà họ vô cùng yêu…

Cẩm Mịch đã hồn siêu phách tán hay linh hồn vẫn còn vương vấn? Giữa Hoả Thần và Dạ Thần cuối cùng người nàng yêu là ai? Thần tiên, yêu quái, người phàm, đâu mới là thân phận cuối cùng của nàng?

~~~~~~~~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Vạn vật đều có cách thức tự nhiên của nó, cơ duyên là trời định, nghịch lại tất tạo nghiệt

Một niệm lòng tham trỗi dậy, trăm ngàn chướng ngại tới.

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31

Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64

Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76: Phiên ngoại 5

Chương 1

Hoa đã nở, cửa sổ cũng mở, nhưng vì sao không nhìn thấy người.

Gặp được người, nghe tiếng người, nhưng không thể yêu người.

…

Thực sự có kiếp sau ư?

Như vậy, ta nguyện làm…

… một con bướm lãng du.

…một giọt mực thấm đều lan trên mặt giấy.

…một hạt cát bị gió cuốn bay xa.

…

Ta đưa tay ngắt nhéo cái kết giới màu thủy lam nhạt, nó vẫn co dãn đàn hồi như từ trước tới giờ, so với vỏ quả bồ đào còn trơn láng hơn vài phần, nhưng cho dù đao chém lửa thiêu cũng không hề suy suyển, nghe nói là do Hoa Thần trước đây bày ra, ta phỏng đoán cái kết giới này nếu như may thành một bộ xiêm y thì vừa đẹp mắt lại vừa thực dụng rất nhiều.

“Ôi, đây chẳng phải à Tiểu Đào Đào sao, đã lâu không gặp, lâu lắm không gặp, cô vẫn mạnh khỏe chứ?” Lão Hồ bất chợt chui lên từ lòng đất, hiện ra trước mặt ta, chuyện đó chẳng hay ho tí nào.

Ta sờ sờ trước ngực, trái tim giật thót mất hai nhịp rồi cũng an toàn trở lại vị trí cũ. Ta vỗ vỗ cái trán bóng loáng của tiểu lão nhi này, nhắc nhở lão: “Sáng sớm hôm nay chúng ta mới gặp nhau rồi.”

Đôi mắt ti hí của lão Hồ chợt lóe, vẻ mặt nếp nhăn chằng chịt: “Đào Đào đang chê cười ta nhiều tuổi, trí nhớ không còn linh mẫn chứ gì?”

“Ừm.” Ta thành thật gật đầu mấy cái liền.

“Đào Đào lúc nào cũng làm cho người khác đau lòng, ta cảm thấy vui vẻ, thật là vui vẻ.” Tiểu lão nhi gật đầu đắc ý, “Nghe nói Đào Đào đang muốn đi đâu hả?”

“Nghe nói Trường Phương chủ mấy ngày gần đây được rảnh rỗi, ta có một tờ tấu trình đang muốn chuyển cho nàng xem qua.” Ta thò tay vào ống tay áo lấy ra một mảnh giấy lụa, “Nghe nói bên ngoài hoa giới rất là thú vị, ta muốn đi xem.”

“Đào Đào muốn xin Trường Phương chủ thả cô ra khỏi kết giới này ư?” Lão Hồ giật bắn cả người.

Ta nhìn rừng hoa ở bên ngoài thủy kính qua lớp kết giới, mong ngóng có vài con côn trùng tinh quái nào đó bay ngang qua đây để nhờ nó chuyển tờ tấu trình của ta cho Trường Phương chủ, nhất thời cảm thấy lão Hồ vô cùng ồn ào.

“Ai ya ya, Tiểu Đào Đào bị trúng ma chứng gì thế này, bên ngoài làm gì có cái gì vui chứ, nguy hiểm nối tiếp nguy hiểm a. Quả Tinh, Quả Tiên như cô và ta vốn là rất ít ỏi, chỉ vừa thò đầu ra ngoài là sẽ bị ăn tươi ngay.”

Lão Hồ là một cây cà rốt tu thành tiên, rõ ràng là một loại rau củ, mà

cứ khăng khăng thíchxem mình là trái cây, vô cùng tự hào. Nghe nói trên thế gian này rất ít rau quả thành tinh tu tiên, ở chốn hoa giới này khắp nơi đều là những tiên hoa xinh đẹp, những kẻ giống bọn ta thực sự là hiếm hoi, lão Hồ dù sao cũng đã tu thành tiên rồi, còn ta đã tu bốn ngàn năm nhưng vẫn chỉ là một tinh linh, ngay cả một vị tiên còn chưa tu thành, không khỏi rất là phiền muộn.

Trong thủy kính ngoại trừ ta và lão Hồ, còn có mấy tiểu hoa tinh chưa trưởng thành. Cái thủy kính này có một kết giới cường lực có thể cản trở những người ngoại giới xâm nhập, là do Hoa Thần trước đây tạo nên để bảo hộ những tinh linh đạo hạnh kém cỏi như chúng ta. Nhưng mà, ta cứ cảm thấy có gì đó không thông, giống như một cánh cửa chỉ được kéo chứ không được đẩy, hoặc là chỉ được đẩy không được kéo, luôn luôn có một mặt là có thể mở ra, nếu kéo cũng không mở, đẩy cũng không mở, vậy chẳng phải thành một bức tường hay sao. Kết giới hiện tại là như thế này, không những ngăn trở người ngoại giới mà còn chặn cả những tinh linh chúng ta bên trong thủy kính, vô cùng quái dị. Trường Phương chủ mỗi năm đều đến thủy kính tuần sát một lần, tiện thể kiểm tra phép thuật của bọn ta, mỗi khi thấy tiên thuật của ta có tiến triển đều không khỏi sụt sùi, nói với ta chờ vạn năm sau, nếu ta tu thành tiên có chút pháp thuật tự bảo vệ mình mới có thể ra khỏi thủy kính kết giới này.

Nhưng mà ta, quả thực là không có tính nhẫn nại để đợi thêm sáu ngàn năm nữa.

“Cô lại chưa từng kinh lịch bao giờ, bên ngoài đó đáng sợ lắm, chuyện kể rằng năm xưa khi ta còn nhỏ, tình cờ nhìn thấy một con thỏ hai mắt đỏ như máu, há cái miệng to như cái chậu đỏ lòm lòi ra hai cái răng dài định cắn ta, nếu không phải ta đào nhiều hang, dễ dàng trốn thoát, thì sớm đã ra bã rồi, đâu còn có ngày hôm nay. Cô nhìn thử xem, ở đây vẫn còn lưu lại vết sẹo bị con thỏ đó gặm nè!”

Lão Hồ vừa nói vừ vén tay áo cho ta xem cổ tay lão. Ta thò đầu xem thử, thực sự không nhận ra được những vết màu nâu này, cái nào là vết đốm của người già, cái nào là vết sẹo bị thỏ cắn, nên đành thôi. Tóm lại trong câu chuyện của lão Hồ, thỏ luôn luôn là một loài dã thú hung dữ đáng sợ nhất trên đời này.

“Một quả mật đào mọng nước như cô, đi ra ngoài còn không lập tức bị người ta tợp một phát ăn sạch ấy à.” Lão Hồ xoa xoa cái bụng tròn vo chép chép miệng.

“Ta là bồ đào, không phải mật đào.” Tuy rằng ta nghe câu được câu mất, thế nhưng liên quan đến vấn đề chủng loại của mình, ta vẫn cứ muốn sửa sai cho lão.

“Bồ đào, mật đào không phải đều là đào sao? Một tiểu cô nương còn nhỏ tuổi như cô cứ bắt bẻ từng câu từng chữ như thế không tốt đâu.” Lão Hồ vuốt vuốt chòm râu, đại để là cảm thấy bối rối, sắc mặt có chút ngượng ngùng.

Ta đợi cả nửa ngày cũng chẳng thấy tinh linh nào đi ngang qua đành phải thôi, ngẫm nghĩ hay là ngày mai quay trở lại.

Lúc ta quay về mặt trời đã xuống núi, trong sương phòng tỏa ra một mùi khét nồng nặc, mở cửa ra thì thấy Liên Kiều bưng một vật tròn tròn đen thui lui đưa đến trước án của ta, thấy ta trở về rất là hưng phấn.

“Đào Đào, ngươi đã về rồi. Ngươi xem ta nhặt được cái gì trong hậu viện của ngươi!” Lời nói chưa dứt đã nâng cái vật tròn tròn đó lên trước mặt ta.

Cái mùi khét kia làm ta phải lui lại mấy bước mới có thể thở nổi, miễn cưỡng liếc mắt nhìn thử, khen ngợi: “Đen! Thực sự rất là đen!”

Nhưng Liên Kiều không hài lòng, “Ta hỏi ngươi đây là thứ gì, nhưng ngươi lại nói màu sắc của nó với ta làm chi?”

Liên Kiều là một hoa tinh tu tiên chưa thành, thường ngày rất thích đến chỗ này chỗ nọ nhặt đồ, phàm là nhặt được bất cứ cái gì cũng đều mang đến vứt ở chỗ của ta. Hôm nay vật này cũng chưa phải là lớn nhất, nhưng chắc chắn là vật thối nhất mà nàng từng nhặt được.

“Chẳng qua chỉ là một con quạ chết lạnh thôi, đem chôn làm phân bón cho hoa cũng tốt.” Ta lờ mờ nhìn thấy cái vật đen thui là một cục lông chim tròn quay, nên phỏng đoán rằng nó là một con quạ đen.

“Quạ hả? !” Liên Kiều cao giọng hỏi, “Đào Đào, ngươi nói nó là một con chim? ! Một con chim hả? ~ Đời ta cuối cùng cũng gặp được một con chim rồi!” Dứt lời liền kích động hết quay sang trái rồi lại quay sang phải, chẳng biết làm thế nào cho phải.

Cũng chẳng trách nàng kích động như vậy, trong thủy kính này ngoại trừ một vài cây hoa, cọng cỏ, và mấy con côn trùng sâu bọ ra, thì chưa từng có một con chim nào có thể bay vào, ta biết là do đã đọc được trong cuốn 《Vật Chủng Lục Giới Bách Khoa Toàn Thư》 của lão Hồ, vì vậy có chút ấn tượng.

“Chết rồi? Hay là chưa chết? Có thể cứu sống hay không? Cứu sống rồi, chúng ta nuôi nó có được không?” Liên Kiều kéo ống tay áo của ta nài nỉ.

Ta nhìn đi nhìn lại lòng bàn tay đen thùi lùi của Liên Kiều, rồi lại nhìn tới nhìn lui ống tay áo của mình, cũng may mà mình mặc một bộ xiêm y màu đỏ tía, nếu giặt hồ xong vẫn có thể miễn cưỡng mặc lại được, liền dằn cơn tức giận xuống nói với nàng ta: “Sống thì thế nào, mà chết thì làm sao. Sống chết do cơ duyên, vạn vật tự có luân hồi.

Nếu nó hữu mệnh, thì có đặt ở trong vườn không ăn không ngủ cũng sẽ sống lại, nếu vô mệnh, thì ta có cố cứu nó cũng không thể làm gì được.”

“Đào Đào hễ mở miệng toàn nói những câu khó hiểu khiến ta hồ đồ rồi, ta chỉ biết phật dạy phải có lòng từ bi. Đào Đào sao có thể thấy chết mà không cứu chứ?”

“Ngươi làm sao biết ta cứu nó thì mới là từ bi? Phàm phu đam luyến vu sinh, thục tri phật nãi dĩ tử vi độ, bỉ ngạn vãng sinh (*). Sống mà khổ sở, chết còn sướng hơn.”

(*) đại khái là: con người thường tham sống, ai biết được phật chính là dùng cái chết để độ qua sông, sống ở cõi niết bàn.

Liên Kiều há hốc mồm, hồi phục lại rồi há hốc tiếp, cuối cùng bối rối nói: “Ngươi để cho ta suy nghĩ cái đã.” Liền chìm vào suy tư về những điều ta vừa nói bước ra khỏi cửa.

Ta hớn hở mang con quạ đen kia ra hậu viện, năm kia ta có trồng một cây chuối trong hậu viện mà mãi chẳng thấy nó lớn lên được bao nhiêu, chắc là đất này không màu mỡ, nếu chôn con quạ đen này làm phân bón, đến mùa hè năm nay chắc chắn có thể nứt cành ra lá tỏa bóng mát.

Chỉ chốc lát là đã chôn xong, ta rửa mặt mũi chân tay rồi trở về phòng đi ngủ.

Nhưng ngủ tới nửa đêm thì đột nhiên nghĩ: con quạ đen kia làm thế nào mà xông vào được thủy kính kết giới này, nghi hoặc cả buổi, lại ngồi dậy ra hậu viện đào con quạ đen lên.

Tiện tay ngắt một lá bồ đào dụ một đám đom đóm tới, túm lại thành

một cái đèn đom đóm, nhờ vào ánh sáng đó ta lật cánh của nó lên xem xét, sát bên dưới cánh nhìn thấy một tầng ánh sáng nhạt màu vàng kim. Quả nhiên không phải là một con quạ bình thường, có lẽ là một con quạ thần tiên, đem chôn làm phân bón kể cũng tiếc, chi bằng hầm nó lên rồi chia cho các tinh linh trong thủy kính ăn để tăng thêm chút linh lực, miễn khổ tu được mấy năm.

Nghĩ ra ý này, ta bỗng cảm thấy quyết định của mình sao mà sáng suốt như thế. Chỉ có điều, hiện tại nó không còn hơi ấm, thân thể cũng bắt đầu cứng lại, nếu đem hầm lên thì công hiệu cũng chẳng được bao nhiêu, hấp thu linh lực chính là chú trọng đến độ tươi sống. Trước tiên đành phải độ cho nó một hơi thở, không để nó cứng lại mới được.

Ta nghĩ một hồi bèn bấm bụng lôi từ dưới giường ra một hộp mật mà ta đã luyện được năm trăm năm, múc một giọt mật nhưỡng đổ vào trong mỏ nó, lại độ khẩu khí (thổi hơi hay còn gọi hô hấp nhân tạo, hìhì) cho nó. Sau một hồi, đôi cánh quạ lập tức mềm ra và ấm lên một chút, ta vô cùng hài lòng vỗ vỗ tay, liền quay đầu đến nhà bếp lấy nồi.

Nhưng không ngờ, đến khi ta mang cái nồi đất ra thì cái đèn đom đóm lúc nãy ta đã buộc chặt chẳng biết bị cái gì dọa cho sợ hãi, náo loạn cả lên, bay loạn đầy phòng.

Ta nhìn quanh, cũng chẳng có chuyện gì to tát, mấy cái con côn trùng này đúng là chưa trải chuyện đời mà.

Chẳng qua là con quạ đắc đạo kia vì được uống mật nhưỡng của ta nên đã hiện hình người, đang mềm oặt gục trên chiếc bàn dài. Ta bưng cái nồi đi quanh nó một vòng, có chút sầu khổ, nó hóa thành hình người thế này, cái nồi thì chỉ nhỏ bằng hai bàn tay của ta làm sao mà chứa được, không chứa được thì đương nhiên sẽ không

hầm được.

Suy tư một hồi, ta mới nhớ ra phàm là tiên gia hay thần quái đều có một viên nội đan tinh nguyên, bình sinh linh lực đạo hạnh có được đều ngưng tụ ở bên trong, chỉ cần có được viên nội đan tinh nguyên này thì có được tất cả, vừa nãy là ta quá ngốc, tự nhiên lại định hầm nguyên con quạ này làm cái gì.

Chỉ có điều không biết viên nội đan tinh nguyên của con quạ này giấu ở chỗ nào, ta cố sức kéo lê nó tới chỗ chiếc giường nhỏ, lục soát một lượt khắp bộ xiêm y đen rách nát trên người nó, tiện thể cảm khái thẩm mỹ quan của con quạ này một phen, đúng là cách ăn mặc vượt xa lục giới, bất tại luân hồi, thích nhất là cả người toàn lỗ thủng; nhưng mà cũng chẳng thấy một thứ gì giống đan hoàn cả. Có lẽ được giấu ở bên trong cơ thể nó.

Ta lại cố sức cực nhọc tháo tháo gỡ gỡ bộ xiêm y đen thui lui, thủng lỗ chỗ của nó ra, sờ soạng nửa ngày, cuối cùng cũng có một có chút phát hiện đáng mừng.

Dưới tiểu phúc của con quạ đen này có một thứ gì đó tròn tròn rất là quái dị, ta nhéo nhéo thử, hơi mềm mềm mà cũng hơi cứng cứng. Ta nhớ lại cấu tạo cơ thể mình một chút, nhưng quả thật là không có cái vật tròn này, nghĩ đến viên nội đan tinh nguyên nhất định được giấu ở bên trong rồi. Ta quả nhiên thông minh.

Bẻ lấy một đoạn thân cây bồ đào hóa phép thành một lưỡi dao sắc bén, lại bứt hai sợi tóc của mình để thử lưỡi dao, sắc bén vô cùng, ta thật là ưng ý.

Nhấc lưỡi dao lên, ta ngồi lên trên tiểu phúc của con quạ quay lưng lại với nó, cầm vật tròn tròn lên đang chuẩn bị hạ đao, chợt nghe một tiếng quát phẫn nộ sấm sét ở phía sau: “To gan!”

Chương 2

Nhấc lưỡi dao lên, ta ngồi lên trên tiểu phúc của con quạ quay lưng lại với nó, cầm vật tròn tròn lên đang chuẩn bị hạ đao, chợt nghe một tiếng quát phẫn nộ sấm sét ở phía sau: “To gan!”

Một buổi tối thanh vắng tĩnh lặng thế này bỗng nhiên bị xé toạc bởi một âm thanh không được du dương cho lắm quả thực dọa người ta mất hồn.

Ta bị chấn động đến mức rơi bịch xuống đất, lưỡi dao suýt nữa cắt trúng vào tay.

Chỉ thấy con quạ đen trần truồng kia từ trên giường của ta ngồi bật dậy, đôi mắt như mũi dùi tóe lửa liếc nhìn ta, bị người ta nhìn xuống như vậy nhất thời khiến ta cảm thấy mất hết nhuệ khí, bèn thu dao đứng dậy, lúc này khó khăn lắm miễn cưỡng mới có thể nhìn thẳng vào nó, trong lòng thầm than: không hổ là một con quạ đắc tiên đạo, ngay cả chiều cao cũng có thể sánh với cây mía trong sân vườn của lão Hồ.

Không khỏi lại nghĩ đến đạo hạnh tu luyện bốn ngàn năm mà chẳng có tiến bộ gì của mình, cho tới bây giờ vẫn chỉ mang dáng dấp của một hài đồng mười tuổi ở nhân giới, so với Liên Kiều đạo hạnh chỉ có một ngàn năm nhìn còn non nớt hơn rất nhiều. Lúc đó, ta vẫn còn chưa biết bản thân không phải là một cây bồ đào tinh bình thường.

Ở bên đây ta còn đang tủi thẹn vì vóc người nhỏ thó của mình, thì con quạ đen ở bên kia lại đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn ta từ trên xuống dưới, mở miệng liền quát tháo: “Tiểu yêu từ đâu đến?” Tuy là

không một mảnh vải che thân, nhưng tư thế uy nghiêm đó có phần áp đảo người khác ngay lập tức, ta đây lần đầu tiên ý thức được khí thế và xiêm y không có lấy nửa phần quan hệ.

Có điều ta mặc dù đạo hạnh kém cỏi, nhưng tốt xấu gì cũng đường đường chính chính là một tinh linh lấy việc tu tiên làm mục tiêu phấn đấu cao cả, bị một con quạ đen gọi là "tiểu yêu" thực sự khiến ta bi phẫn khôn cùng.

Nghĩ kỹ lại, con quạ đen này lúc nãy gần như đã chết, chỉ uống một giọt mật nhưỡng của ta liền khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu, đối với loại mật đích thân ta ủ, công hiệu thế nào ta là người hiểu rõ nhất, đủ thấy đạo hạnh của con quạ đen này không hề đơn giản, nếu ta đấu pháp với nó nhất định là thảm bại, chứ đừng nói gì đến chuyện ta muốn lấy nội đan tinh nguyên của nó, nếu để nó biết được, chỉ sợ hôm nay chính là ngày ta hóa thành phân bón hoa mất.

Chuẩn bị chu đáo, ta bày ra một bộ mặt hiền lành khiêm tốn nói: "Đạo hữu gọi ta là 'ân công' cũng được, làm việc thiện không lưu danh chính là truyền thống tốt đẹp của tinh linh trong thủy kính của ta."

Mấy lời này nói với nó, thứ nhất, kể rõ ta chính là ân nhân cứu mạng của nó, ack ~ tuy rằng ý định ban đầu của ta là sau khi cứu nó xong sẽ ăn thịt nó, nhưng mà, trăm sông rồi cũng đổ về một biển, đường nào thì cũng về đến đích, chung quy vẫn là cứu nó. Nó đương nhiên không thể dùng phép thuật tiêu diệt ân nhân. Thứ hai là nhắc nhở nó một chút, ta chính là thuộc tộc tinh linh, không phải là tiểu yêu như lời nó nói.

"Ân công ~?" Con quạ đen kia tự tiếu phi tiếu lạnh lùng nhìn ta một cái.

Trong lòng ta đang run lẩy bẩy, chẳng lẽ bại lộ, nhưng mà vẫn cứ

kiên cường làm bộ thản nhiên nói: “Cũng không hẳn như vậy. Đạo hữu hôm nay rơi xuống vườn của ta, bị thương rất nặng, để kéo dài tính mệnh đạo hữu, ta mới đem cả hũ mật hoa bí chế nhà mình ra dốc hết cho đạo hữu ăn, lại còn giúp đạo hữu độ khí, đạo hữu vừa rồi mới tỉnh lại.” Trời xanh chứng giám, ngoại trừ hai từ “cả hũ” ra, còn lại chữ nào cũng là thật.

Con quạ đen kia đột nhiên cười tươi rói, tuy rằng vẻ rực rỡ đó có thể sánh với hoa đào lúc nở rộ khắp vườn, nhưng lúc này chỉ e ta nhìn thấy mà phát hoảng, hạ giọng nói, “Đạo hữu vừa mới vung đao chẳng lẽ cũng để cứu tính mệnh của ta?”

Ta nghiêm túc suy nghĩ một chút, thương cảm kéo một tấm chăn che lên người nó, “Ta thấy đạo hữu y sam tả tơi, vốn định giúp ngươi thay đổi xiêm y, nhưng không ngờ nhìn thấy dưới tiểu phúc của đạo hữu mọc ra một cái u nhọt, tuy rằng thân tàn chí kiên (*) vị tất đã là chuyện không tốt, nhưng chung quy cũng dị biệt so với người bình thường, ta đã cứu đạo hữu, đương nhiên chuyện tốt làm cho đến cùng, vì vậy muốn giúp đạo hữu khoét cục nhọt đó ra.”

(*) thân thể khuyết tật nhưng ý chí kiên cường, kiểu như tàn mà không phế.

Dứt lời, sắc mặt quạ đen trở nên cổ quái, hết xanh lại trắng, rất kỳ lạ, lại nhìn ta từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: “Ngươi là nữ thân?” Tiện đà nói tiếp: “Đã là nữ thân, chẳng lẽ không hiểu được nam nữ khác biệt? Làm càn như vậy còn ra thể thống gì!” Hơi có chút tức giận.

Cái này ta chẳng biết phải trả lời như thế nào, ta chỉ biết phân biệt hoa, cỏ, cây, gỗ, người, cá, chim, thú, chứ chưa bao giờ nghe nói có cái gì gọi là nam nữ khác biệt, rất là ngờ vực. Sau đó một ngày, lão Hồ sau khi nghe chuyện ta kể rất là bi phẫn, nước mắt đầm đìa lên án: “Ta chính là thân nam tử, Tiểu Đào Đào sao có thể nói chưa bao

giờ nhìn thấy nam tử!" Ta không lưu tâm lắm trấn an lão: "Ta nghĩ rằng phàm là cà rốt thì đều có hình dạng như ông thôi." Lão Hồ đấm ngực giậm chân.

Trong lúc ta còn đang mơ hồ chấn động, lần đầu tiên suốt bốn ngàn năm mới biết được bản thân mình là một nữ tử, mà trên đời còn có một chủng loại khác gọi là "nam tử", thì con quạ đen tự xưng mình là thân nam tử đó lại đưa tay vân vê búi tóc trên đầu ta, nói: "Thấy tuổi của ngươi vẫn còn nhỏ, lại sinh tại nơi hoang dã bên ngoài thiên giới, nên tạm không tính toán với ngươi."

Ta tức tối đang định cãi lại, thì con quạ đen kia đã niệm phép biến ta hiện nguyên hình, ta đứng không vững liền lăn lông lốc bên mép giường, nhưng con quạ đen hung ác đó lại thích thú dùng đầu ngón tay gắp ta lên, "Ta tưởng là cái gì, thì ra là một tiểu bồ đào tinh."

Nhìn hai cánh môi mỏng của hắn mở ra khép lại ở trước mặt mình, ta đột nhiên nhớ tới lời lão Hồ nói: "Quả Tinh, Quả Tiên như cô và ta vốn là rất ít ỏi, chỉ vừa thò đầu ra ngoài là sẽ bị ăn tươi ngay." Ta run rẩy nhắm chặt hai mắt, lão Hồ a lão Hồ, ra trận chưa thắng thân đã chết trước, ta hôm nay còn chưa ra khỏi thủy kính thì đã bị con quạ đen đem lấp đầy bao tử nó rồi, tha thứ cho ta đi trước một bước.

Hậu quả của việc nhắm mắt chính là: nhắm mắt hễ mà không cẩn thận là sẽ chìm vào giấc ngủ ngay.

Cho đến khi ta thỏa thuê khoan khoái tỉnh ngủ, đã thấy trước mắt một mảnh đen kịt, trời sao lại chưa sáng, lại cảm giác một trận thái sơn áp đỉnh (bị đè), thầm nghĩ: chẳng lẽ đã trôi vào ngũ tạng của con quạ kia, bây giờ nếu ta biến trở lại hình người, chẳng biết có thể làm trương phình cái bụng của nó hay không.

Nói biến liền biến.

Sau khi hóa thành hình người, trước mắt lập tức một mảng rộng mở trong sáng, nhưng không phải ta làm rách bụng con quạ đen kia đâu nhé. Nguyên là con quạ đen kia chẳng biết lại biến thành hình chim từ khi nào, dang rộng cánh ngủ ở trên giường của ta, vừa nãy chính là lông cánh của hắn đè lên người ta.

Hóa ra, quạ đen không ăn bồ đào. Ta thật thấy an lòng.

Nhớ tới hôm qua vẫn chưa đưa được tấu trình lên Trường phương chủ, ta liền chuẩn bị đi ra chỗ kết giới lần nữa.

Vừa đi tới cạnh cửa, nghe được phía sau truyền đến một âm thanh như nước chảy ngọc rơi, nói: “Ngươi mau đi chuẩn bị tảo thiện (bữa sáng) đến cho ta.” Lại là con quạ đen vừa tỉnh dậy liền hóa hình người, lười biếng dựa vào thành giường. Nghe khẩu khí của hắn biết ngay là một kẻ quen sai khiến người khác, nhưng đáng tiếc ta xưa nay không quen bị người khác sai bảo như vậy.

Thế nhưng, đáng ghét nhất nhất đó là cái “thế nhưng” này. Pháp lực của hắn cao cường hơn ta nhiều, đêm qua tùy tiện niệm một câu đã khiến ta hiện nguyên hình, đắc tội với hắn đại để đối với ta không có lợi.

Vì vậy, chỉ đành rưng rưng nuốt hận bước ra cửa, phía sau còn nghe được một câu: “Đi nhanh về nhanh.”

Thế nhưng, lại gặp thế nhưng. Khi ta vất vả lắm mới tìm được thức ăn đem về cho con quạ kia, thì sắc mặt của hắn lại hết xanh rồi trắng biến đổi không ngừng y hệt như ngày hôm qua, chê bai đẩy ra, “Ngươi ăn một mình đi.”

Ta cúi đầu nhìn kỹ cái đĩa đựng đầy những con giun ngo ngoe ngọ

nguậy leo lên rớt xuống, cảm thấy có chỗ không thích đáng cho lắm, “Quạ đen chẳng phải đều ăn giun sao?” Uổng công ta đào bới khắp cái hậu viện mới tìm ra được chừng này con giun miễn cưỡng gom lại cũng được một đĩa.

Lần này sắc mặt quạ đen càng phong phú hơn, đỏ cam vàng lục lam chàm tím luân phiên nhau nổi lên trên mặt, cuối cùng cũng mở miệng: “Con tiểu yêu nhà ngươi, ai nói với ngươi ta là quạ đen hả!”

Chương 3

“Con tiểu yêu nhà ngươi, ai nói với ngươi ta là quạ đen hả!”

Ta ngẩn người kinh ngạc nhìn hắn một lát, lúng ta lúng túng nói: “Lẽ nào, lẽ nào là một con ác là (hỉ thước thì nghe hay hơn nhưng 2 chữ ‘ác là’ khiến ta khoái hơn)?”

Sắc mặt Điểu nhi tái đi lườm ta một cái, nhưng không hề đáp lời ta. Ta thầm nghĩ im lặng đồng nghĩa với chấp nhận. Thầm nhủ, ta xem hắn là quạ đen, hắn lại xem ta là yêu quái, vậy coi như quá huề nhau rồi còn gì.

Hắn dang rộng đôi cánh dài trong không trung, rũ một cái đứng dậy, trên người đã xuất hiện một bộ cẩm bào màu vàng kim, rực rỡ loá mắt có thể so với mặt trời mới mọc, ta ngắm trên nhìn dưới một lượt, cảm thấy hắn ngoại trừ lông mày dày hơn ta một chút, đuôi mắt xếch hơn ta một chút, mũi cao gọn hơn ta một chút, dáng người cao hơn ta một chút, trên người còn có thêm một vật gì đó bất minh, thì thật sự chẳng thấy có chỗ nào gọi là “nam nữ khác biệt” cả.

“Có nước suối không?” Ánh mắt bén ngót đảo qua một lượt rồi từ trên cao nhìn xuống dừng lại trên mặt ta.

“Đạo hữu hãy đi theo ta.” Mặc dù Điểu nhi này tính tình không được tốt cho lắm, thế nhưng chúng ta là trái cây đương nhiên không cùng đẳng cấp với một con chim, biết nghe lời chính là việc phải làm.

Trong đình của ta có một dòng suối nhỏ, quanh năm sương khói lượn lờ, lão Hồ thường khen: “Chỗ của Đào Đào quả thực là có thể

sánh với thiên cung tiên cảnh.” Tuy ta nghĩ rằng lão Hồ vị tất đã lên đến thiên cung, nhưng đối với dòng suối của nhà mình cũng lấy làm hài lòng.

Con ác là kia nhìn thấy thanh tuyền, sắc mặt mới tươi tắn hơn một chút, vẫy tay một cái, trên tay liền xuất hiện một cái chén bạch ngọc có quai cầm, múc nửa chén nước suối, rồi “vọng-văn-vấn-thiết” một lúc y như phẩm trà rồi mới cho vào miệng, nhấm nháp một lúc mới nói: “Nước suối này cũng khá ngọt mát, miễn cưỡng cũng có thể uống.”

Ta không nghe kỹ hắn nói những gì, nhưng mà thấy hắn chỉ cần phất tay là có thể biến ra một cái chén tinh mỹ như vậy thì cảm thấy vô cùng ái mộ. Ta mặc dù có biết thuật biến hóa, nhưng suy cho cùng vẫn phải dựa vào một cọng cỏ hoặc một cái lá hoặc gì gì đó, chứ biến ra từ không trung thì không làm được. Lão Hồ cũng không được, chỉ Trường phương chủ là có thể. Đủ thấy con ác là này không những là một vị tiên, mà còn là một vị tiên cấp bậc khá cao. Thật đáng tiếc động tác của ta hôm qua quá chậm chạp, không nhân cơ hội hắn còn hôn mê mà cướp lấy nội đan tinh nguyên của hắn, nói không chừng lúc này ta đã có thể đứng trên hàng tiên ban rồi, giờ thì, trộm gà không thành ngược lại còn mất đi nắm gạo, còn phải ủy khuất bản thân phục dịch cho hắn.

Thở dài não nuột!

Chợt thấy trên đầu có cái gì kỳ kỳ, ngước mắt lên nhìn thì chính là con ác là đó đang cầm lấy búi tóc của ta mà nghịch, lại nói, búi tóc của ta bộ chơi vui lắm sao? Lẽ nào đây là “luyến vật phích” (*) trong truyền thuyết.

(*) tâm lý học: tiếng việt gọi là chứng ái vật

“Con tiểu yêu này, than thở cái gì vậy?”

Xem ra con ác là này trí nhớ còn tồi hơn cả lão Hồ rất nhiều, há mồm ngậm miệng đều gọi ta là tiểu yêu.

Ta ngồi xuống bờ suối, cởi giày cởi vớ, rồi ngâm chân vào dòng suối trong lành, cái mát lạnh sảng khoái lan thỏa thật thoải mái, đang lúc hai chân vung vẩy đạp nước rất là vui vẻ, thì thấy con ác là kia đen hết nửa bên mặt, “Nước suối này còn dùng để làm gì?”

Ta hết sức kinh ngạc, “Nước suối đương nhiên là dùng để rửa chân, tắm táp, giặt đồ.”

“Ngươi! …” sắc mặt con ác là lại từ đen chuyển sang đỏ, che miệng liền bắt đầu nôn khan, sau một lúc lửa giận phừng phừng xông về phía ta quá: “Tiểu yêu hoang dã, bẩn thỉu không chịu được!”

Ta không thể nào hiểu nổi, vừa nãy nói “ngọt mát” chính là hắn, bây giờ nói “bẩn thỉu” cũng là hắn, chim ác là quả thực là hỉ nộ vô thường a. Đúng là đáng khinh.

Con ác là kia đưa tay vỗ trán, day day thái dương, nói: “Bỏ đi.” Tiếp đó đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, hỏi: “Nơi này có phải là hoa giới?”

“Đúng vậy.”

Đến lúc này, ta đại để có thể tóm lược như sau, ác là là một loại chim tính tình cổ quái, trí nhớ kém, luyến vật, hỉ nộ vô thường cộng thêm phản ứng chậm chạp.

Hắn lườm ta một cái, giơ tay vẫy đến một đám mây bảy màu, mắt thấy hắn sắp nhảy lên mây bay đi, ta mới hiểu ra hắn đang chuẩn bị

rời khỏi hoa giới, liền chộp lấy ống tay áo của hắn mặt đầy ủy khuất, “Đạo hữu còn chưa báo đáp ân cứu mạng của ta đó.”

Hắn tự tiếu phi tiếu giật tay lại, hỏi ta: “Ồ? Chẳng biết ân công muốn ta báo đáp thế nào?”

Ta vặn vẹo mấy ngón tay suy nghĩ một chút, “Nếu ngươi đưa ta ra khỏi kết giới này đến thiên cung, ân tình này coi như xóa bỏ.”

Vừa dứt lời, thì ta lại bị hắn làm hiện nguyên hình, đang định oán giận, thì con ác là kia lại đặt ta vào lòng bàn tay ước chừng trọng lượng, nói: “Như vậy mang theo cũng không trở ngại gì.” Liền nhét ta vào ống tay áo rồi đằng vân bay đi.

Chẳng biết hắn bay đi bao xa, ta chỉ biết mình ở trong ống tay áo hắn lăn lông lốc hết trái rồi phải, hết phải rồi trái, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, lăn nhiều đến mức đầu óc choáng váng vô cùng khó chịu.

Vừa dừng lại, liền nghe được một thanh âm kinh hỉ hét toáng lên: “Nhị điện hạ đã trở về! Nhị điện hạ đã trở về! Mau mau thông báo thượng đế bệ hạ!”

Ngay sau đó một trận ngũ vị tạp hương phấn hoa xộc vào tận phổi, một đống giọng nói đồng loạt vang lên: “Phượng quân đã đi đâu vậy? Thật đúng là làm bọn nô gia lo muốn chết!”

“Chỉ đi vòng vòng ở ngoại giới một hai ngày, khiến các mỹ nhân sợ hãi rồi.” Cái này là giọng con ác là, ta nhận ra.

Một giọng oán trách ủy mị nói tiếp: “Phượng quân thật là xấu, dọa nô gia lo lắng không yên.”

Lại nghe thấy một giọng nói già nua: “Chúc mừng nhị điện hạ niết bàn trùng sinh (sống lại). Chúng lão tiên hộ pháp bất lợi, thỉnh điện hạ trách phạt!”

Niết bàn? Ta mặc dù bị cấm trong thủy kính kiến thức không nhiều lắm, nhưng điển tịch đọc qua cũng không ít, cho nên vẫn hiểu được chỉ có phượng hoàng mới có câu nói “tắm lửa niết bàn” này, không khỏi có chút chấn động, nói như thế thì Điểu nhi này chính là một phượng hoàng thần điểu!

Hóa ra, lông chim đen thùi không nhất định là một con quạ đen, mà còn có thể là một con phượng hoàng bị thiêu rụi.

Mọi thứ chợt im ắng, mùi phấn hoa dần dần tán đi, lại nghe thấy con phượng hoàng kia nhỏ giọng đáp: “Việc này vốn không thể trách Liêu Nguyên Quân chư tiên, chỉ nghe cả đời làm trộm, chứ nào nghe cả đời phòng trộm. Câu nói này của phàm nhân, ta cho rằng thật là hữu lý.”

“Ý Điện hạ là…”

Còn chưa nghe được nguyên nhân, thì ta đã lộn vòng vòng rồi trượt khỏi ống tay áo rơi ra ngoài, hóa thành hình người, cái mông đã thân thiết ôm mặt đất rồi, đau đến nỗi nước mắt lưng tròng, ngẩng đầu lên thì thấy một lão thần tiên râu dài bạc phơ đang nhìn ta sửng sốt ngạc nhiên, mãi một lúc lâu mới nói: “Đây, đây là tiểu đồng ở đâu tới vậy?”

Nhưng cái con chim phượng hoàng kia lại không thèm bận tâm chỉ liếc ta một cái, “Chẳng qua là một con tiểu yêu muốn báo ân thôi.”

Lão thần tiên vuốt vuốt chòm râu dài dưới cằm, “Điện hạ có lòng nhân ái lương thiện, bản thân gặp nạn, nhưng vẫn không quên cứu tế thiên hạ.”

Ta căm giận muốn móc mắt của con Điểu nhi kia ra, sao không nói rõ "chủ vị tân định trạng bổ" (tức: chủ ngữ, vị ngữ,…), khiến ông lão này lại tưởng lầm là ta muốn báo ân cho hắn. Đang muốn mở miệng giải thích, thì một vị tiên quan từ ngoài cửa bay vào, kéo theo một thanh âm dài ngoằn có trật tự, tuyên: "Thượng đế bệ hạ tuyên Hỏa thần mau chóng yết kiến."

"Húc Phượng lĩnh chỉ." Phượng hoàng "khét" khiêm tốn cúi người ôm quyền, rồi xoay sang nói với lão thần tiên: "Liêu Nguyên Quân cũng đi cùng ta." Rồi lại nói với vị tiên quan kia: "Huệ Hành Giả xin đi trước dẫn đường."

Đoàn người chớp mắt đã đi sạch, chỉ còn lại một mình ta ngồi giữa căn phòng rộng thênh thang này cùng với bức hoành phi đề hai chữ "Tê Ngô" treo phía trên sảnh, ta nhìn nó, nó nhìn ta, chán ngán.

Ta phủi phủi xiêm y đứng dậy, bước ra ngoài cửa nhìn trái nhìn phải một lượt, lẽ nào đây chính là thiên cung? Cảnh vật chung quanh cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ là có thêm tầng tầng lớp lớp sương mù lượn lờ không tan mà thôi, khiến cho mặt đất ở dưới bị che lấp thoắt ẩn thoắt hiện, chỉ tổ làm người ta không nhìn rõ đường đi, bước thấp bước cao, đi lại rất là vất vả.

Lúc đó, ta vẫn còn chưa biết phàm là thần tiên hễ ra khỏi cửa thì đều dùng phép bay đi, đi bộ quả thật là một hành động trái với lẽ thường.

Lại nói đến khu vườn của con Phượng Hoàng kia thực sự rất rộng, nhưng chỉ có điều hoa cỏ đơn điệu nhàm chán, đếm tới đếm lui, tổng cộng có ba loại hoa: Phượng Tiên hoa (hoa bóng nước), Phượng Hoàng hoa (hoa phượng vĩ), Ngọc Phượng hoa. Thật là nghèo nàn.

Đi dạo một vòng, giữa những cánh hoa phượng hoàng đỏ chói rụng

đầy đất, ta nhìn thấy một vật gì đó tròn tròn lồi lồi nhấp nhô lên xuống, nhìn xa cũng không rõ lắm, vì vậy ta gạt bớt lớp cánh hoa ở chung quanh ra xem, thì thấy một con thú nhỏ có bộ lông đỏ như lửa, người cuộn tròn một cục ngủ khò khò trong đó. Lộ ra nửa cái tai nhòn nhọn và một cái chân lông lá ra ngoài. Thật là đáng yêu.

Ta đưa tay ra bóp bóp cái chân kia, ở chính giữa có một lớp đệm thịt nhỏ mềm mềm.

Ừm ~ xem ra bộ dạng này ăn rất là ngon đây.

Vì vậy, ta lại bóp bóp.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4

Chợt nghe tiếng nổ “bụp!” một cái, con thú lông đỏ rùng mình xù lông lên, chăm chú nhìn kỹ, thì ra là một con tiểu hồ ly lông đỏ, chưa kịp đếm phía sau thân nó có bao nhiêu cái đuôi, thì lại một tiếng “bụp!” nữa, mắt thấy cái chân nhỏ lông xù mềm mại trong tay thoáng cái đã biến thành một bàn tay thon dài.

Đưa mắt theo bàn tay kia nhìn lên phía trên, thì thấy một cậu thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi đang đứng trước mặt, toàn thân mặt một bộ sa y màu hồng nhạt, môi hồng răng trắng, mi mày cong cong, nhìn chằm chằm vào bàn tay của ta một hồi lâu, mới thốt ra một tiếng thở dài: “Ài, lão phu sống bao nhiêu năm như vậy cuối cùng cũng bị người ta phi lễ một lần, thật cảm thấy an ủi làm sao.”

Tiếp đó, nước mắt ròng ròng ngẩng đầu cầm ngược lại tay của ta: “Chẳng biết ngươi là tiên đồng nhà ai? Họ gì tên gì?”

Ta suy nghĩ một chút, tuy rằng nó nói cái gì “phi lễ” ta nghe không được hiểu cho lắm, nhưng hai chữ “tiên đồng” ta không dám nhận xằng, song ở trước mặt tiên gia thiên giới thừa nhận mình chỉ là một tinh linh thì đại để có chút mất mặt, vì vậy ta đằng hắng lấy giọng rồi nói với nó: “Gọi ta là Cẩm Mịch được rồi, tiên đồng thì không dám nhận, bất quá… ack… bất quá chỉ là một bán tiên mà thôi.” Tu tiên tu được phân nửa rồi, không phải bán tiên thì là gì, đối với việc phát minh ra cái từ này, bản thân ta có hơi chút tự đắc.

“Bán tiên? Xem ra trưa nay ta đã ngủ quá lâu rồi, thiên giới không ngờ lại có thêm một tiên giai (giai cấp).” Vẫn giữ tay của ta, nó giương mắt nhìn quanh bốn phía, “Đây không phải là vườn nhà Húc

Phượng sao! Nói như thế, ngươi chính là tiên đồng của Húc Phượng rồi, ta đã nói oa nhi Húc Phượng này tuy rằng tính tình không tốt, nhưng mà con mắt thì lại vô cùng tốt, chọn được một tiên đồng có diện mạo xinh xắn như thế này."

Dứt lời, còn nhéo nhéo hai má của ta. Ta né qua né lại, nhưng không tránh thoát, có chút tức tối, "Ta không phải là tiên đồng của con Phượng Hoàng khét đó, ta là ân công của hắn."

"Ân công?" Người nọ hai mắt lóe sáng, lôi tay ta ngồi xuống đất, "Nào nào nào, tiểu Cẩm Mịch, mau kể với ta. Ta ra rất thích nghe kể chuyện."

Ta vùng trái vẫy phải vẫn không thoát khỏi bàn tay hồ ly tiên, không thể làm gì khác hơn là kể đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện cho nó nghe: "Phượng Hoàng bị thiêu rụi, rơi vào hoa giới…"

"Chậc chậc ~ công tử gặp nạn." Hồ ly gật gù đắc ý ngắt lời ta.

"Ta tình cờ gặp…"

"Chậc chậc ~ tiểu đồng thanh tú." Hồ ly gật gù đắc ý ngắt lời ta.

"Ta độ khí cho hắn…"

"Chậc chậc ~ da thịt thân mật." Hồ ly gật gù đắc ý ngắt lời ta.

"Hắn tỉnh dậy…" Ta quay đầu sang nhìn hồ ly, thấy nó hai mắt long lanh chống cằm nhìn ta, ta cũng tròn mắt nhìn lại nó, nhìn qua nhìn lại, rốt cục nó không nhịn được hỏi, "Sao không kể tiếp đi?"

"Ta đang chờ hai tiếng "chậc chậc" của ngươi." Ta thản nhiên đáp.

Nó tỉnh ra liền “chậc chậc”, ta liền tiếp tục kể, “Sau đó, Phượng Hoàng khét vì báo ân cho ta liền đưa ta tới thiên giới.”

“Chậc chậc ~ tình yêu chính là đâm chồi nẩy lộc như thế này đây.” Hồ ly tiên vẻ mặt cao thâm gật gù khoái trá, bỗng vỗ tay cười khen: “Một kiều đoạn kinh điển, ta rất thích.”

Thừa lúc nó đang vỗ tay, ta lanh lẹ rụt lại bàn tay bị nó cầm nãy giờ, đưa lên mũi ngửi.

Ack ~ vì sao lại không có mùi hôi như trong truyền thuyết.

Ở bên kia, hồ ly tiên đảo mắt đánh giá ta từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Đáng tiếc lại là một nam đồng, Húc Phượng nhà ta xem ra là muốn đoạn tụ rồi.”

Ta lại hồ đồ lần nữa, chưa nói đến “đoạn tụ” là cái quái gì, chỉ việc nó nói ta là nam đồng thôi ta cũng đủ không hiểu nổi, vì sao con Phượng Hoàng khét kia lại nói ta là nữ thân? Sau này ta mới hiểu được, lúc đó chỉ vì ta mặc xiêm y nam đồng, nên hồ ly tiên mới nhận nhầm ta.

Ta còn đang hồ đồ, thì hồ ly tiên lại trưng ra vẻ mặt huyền cơ ngoắc ta lại gần, “Tiểu Cẩm Mịch đưa lỗ tai lại đây.”

Ta ghé người lên phía trước, nó trịnh trọng nói vào tai ta: “Kỳ thực, cái từ ‘báo ân ’ này vốn là khởi ý do ta nghĩ ra, chẳng biết tại sao truyền qua truyền lại thì bị sai lệch mất một chữ, uổng phí ước nguyện ban đầu của ta.”

Trong nháy mắt, hồ ly tiên biến ra một nhành cây nhỏ trong tay, trên mặt đất đầy những cánh hoa rụng rải rác vung gậy viết ra một chữ “bão” thật to, nói: “Đây mới là từ đúng. Bão ân bão ân, vô bão chẩm hoàn ân!” (bão: ôm, ấp ủ. Ý nói không giữ cái ân trong lòng làm sao

mà trả lại cái ân.)

Nói xong, vô cùng phóng khoáng vung tay áo, ném nhánh cây nhỏ ra xa, cười haha ngắm nghía ta, rồi lại rút từ trong ống tay áo ra một sợi tơ hồng tỏa hào quang sáng loáng, bộ dạng thật là hùng hồn nói: "Thấy ngươi là một người duy nhất trên trời dưới đất từng phi lễ bản tiên, cho ngươi một sợi tơ hồng, đem nó buộc vào mắt cá chân Húc Phượng thì đường tình bằng phẳng, gặp dữ hóa lành."

Ta đang định nhận lấy sợi tơ hồng thần kỳ hồ ly tiên vừa nói, thì trong không trung chợt hiện lên một luồng ánh sáng bảy màu, rực rỡ như cầu vồng, cực kỳ chói mắt, tập trung nhìn kỹ, thì thấy con Phượng Hoàng khét kia chẳng biết đã bay về từ khi nào, hai con mắt như mũi dùi nhọn hoắc đứng ở một bên nhìn xuống, "Nguyệt Hạ Tiên Nhân hôm nay hào phóng quá chứ." Nói xong, vén vạt áo cẩm bào lên, trên mắt cá chân không ngờ buộc đến năm, sáu, bảy, tám, chín, mười sợi dây tơ hồng.

Phượng Hoàng thò tay giật chúng ra đặt vào tay hồ ly tiên, "Có lẽ tơ hồng của Nguyệt Hạ Tiên Nhân vô cùng dư thừa, nên mới không cần mà đem tặng cho tất cả tiên tử, thị tì trong phủ của Húc Phượng, coi như là làm một chuyện tốt vậy."

Hồ ly tiên cầm đống dây tơ hồng chói lọi, nhét vào vạt áo, thở ngắn than dài: "Phượng oa hôm nay lớn rồi, điệt (cháu) còn cao lớn hơn cả thúc (chú)! Nhớ năm xưa, ngươi vẫn còn là một tiểu Điểu nhi chưa thay lông tơ, thích nhất là lăn lộn trong đống tơ hồng ở trong phủ của ta. Còn bây giờ, ngay cả cách xưng hô cũng xa lạ như vậy, lão phu thật là thất vọng, thật là buồn quá đi!"

Mặt mày Phượng Hoàng nhíu lại, ta cũng sững sờ.

Trầm ngâm trong chốc lát, bỗng cảm thấy hai chữ "Phượng oa" tuyệt

không thể tả.

“Thúc phụ nói quá lời.” Phượng Hoàng chắp tay thi lễ có chút miễn cưỡng.

Ta đứng một bên, không nói một lời, chủ yếu là do nội tâm của ta hoạt động tương đối phong phú. Ta nhìn bộ dạng hồ ly tiên mới mười lăm mười sáu tuổi chất trẻ con còn chưa mất hết, lại nhìn bộ dạng ngạo nghễ rắn rỏi mười bảy mười tám tuổi của Phượng Hoàng, cao hơn hắn cả một cái đầu, không ngờ lại là thúc điệt. Quả nhiên, tiên không thể xem tướng mạo.

Hồ ly tiên cầm lấy tay Phượng Hoàng, ôn hòa thân thiết nói: “Cháu ta thật là ngoan. Xưng hô như vậy mới chứng tỏ một nhà hoà thuận vui vẻ.”

Một mặt lại nói: “Tiểu tiên đồng Cẩm Mịch này, ta nhìn thấy rất tốt, chi bằng ngươi mau đem về nhà đi.”

“Cẩm Mịch? Người phương nào?” Ngay cả khi quanh thân tường vân bao phủ, sắc mặt Phượng Hoàng cũng vẫn kém.

Ta ho vài tiếng, ý bảo hắn ta chính là “Cẩm Mịch” . Phượng Hoàng thờ ơ nhìn ta một cái.

Hồ ly tiên lại tới cầm tay ta nói: “Chẳng biết âm “i” trong tục danh của tiên đồng Cẩm Mịch có phải nghĩa là chữ ‘mật ’ trong “mật đường”?” (mịch và mật đều đọc là [mì])

Ta nói: “Không phải không phải.”

“Đó là chữ mật nào?” Hồ ly tiên hỏi khẩn thiết.

Ta đang định trả lời, thì Phượng Hoàng lại sốt ruột, xen vào: “Chắc là chữ ‘mịch’ trong ‘tầm mịch’ (tìm kiếm).”

“Cũng không phải, chính là ‘mịch ’ trong ‘mịch thực’ (kiếm ăn).” Ta trịnh trọng sửa lại cho đúng, tuy rằng cùng một chữ, nhưng mà ý nghĩa mới là quan trọng.

“Diệu! Rất là kỳ diệu!” Hồ ly tiên tán thưởng.

Có thể lĩnh ngộ được ý nghĩa ẩn chứa vô cùng khó hiểu trong cái tên của ta, ta nhất thời thập phần cảm động, liền xem hồ ly tiên là tri kỷ, không thèm nhìn tới bộ mặt khó coi của Phượng Hoàng bên cạnh.

“Chẳng biết Cẩm Mịch bán tiên năm nay bao nhiêu niên kỷ? Ngày sinh tháng đẻ thế nào? Là người phương nào? Trong nhà bao nhiêu nhân khẩu? …”

Phượng Hoàng nhíu mày ho khan một tiếng ngắt lời hồ ly tiên đang hỏi thăm vô cùng tha thiết, “Húc Phượng vừa mới từ Tử Phương Vân Cung về, nghe nói Thiên Hậu gần đây mới tìm được một cây Thần Châm có lỗ châm rất lớn, thúc phụ nhãn thần không còn tỏ tường, lại thích xỏ chỉ hồng vào ban đêm, có lẽ nếu có được cây Thần Châm này dùng thì sẽ rất có lợi.”

Hồ ly tiên kia nghe vậy nhất thời mặt mày hớn hở, cố gắng kiễng mũi chân đưa tay vỗ vỗ lên vai Phượng Hoàng, “Cũng là Phượng oa thông minh nhanh nhẹn, so với oa nhi Nhuận Ngọc kia tốt hơn biết bao nhiêu. Đợi lão phu tìm một người tốt gả cho ngươi, ha ha ha!”

Cười đến mức khoái chí như vậy nhưng trước khi đi vẫn không quên cầm tay ta nói: “Kỳ thực, đoạn tụ cũng không phải là không ổn.”

Chương 5

Thời gian trôi như bóng câu qua cửa sổ, năm tháng chạy như chết đi sống lại.

Tính tới tính lui, ta đã ở trong Nhân Duyên Phủ của Nguyệt Hạ Tiên Nhân được hai vòng trăng tròn trăng khuyết.

Hôm đó, sau khi Nguyệt Hạ Tiên Nhân đi rồi, ta cùng với con Phượng Hoàng kiêu căng kia nhìn nhau kiểu gì cũng thấy chán ghét, ta liền chia tay với hắn, lần mò ra khỏi cửa viện, đi dạo vòng quanh.

Nhưng không ngờ Thiên giới này thật sự là quá rộng lớn, ta lại chẳng thèm cưỡi mây đạp gió, đi mãi đi mãi cho đến khi ở phía chân trời lờ mờ hiện lên ánh đèn của Nguyệt Cung mà vẫn chưa thấy được cảnh nào vừa lòng đẹp ý hoặc là gặp được một người nào thú vị cả. Đang mệt mỏi rã rời ôm một cụm mây cạp lấy cạp để xả cơn bực bội, thì có cảm giác nơi khóe mắt có một vầng ánh sáng đỏ rực tỏa ra, ngẩng đầu lên nhìn, thì chính là Hồ Ly Tiên đã gặp trong vườn nhà Phượng Hoàng đang hớn hở cầm một cây tú hoa châm miệng ngâm nga một khúc nhạc đạp mây bay qua trước mặt ta.

“Nguyệt Hạ Tiên Nhân chậm đã.” Ta vứt cụm mây bị gặm lỗ chỗ đang cầm trong tay đi, lên tiếng gọi hắn.

Hồ Ly Tiên chẳng những không dừng lại, mà còn một mạch bay thẳng về phía trước hơn cả dặm, mắt thấy xa xa chỉ còn lại một chấm đỏ nhỏ xíu, thì đột nhiên lại bay vòng trở lại, đôi mắt như khe suối cong cong giọng nhã nhặn hỏi ta: “Vừa rồi có phải tiên hữu gọi ta không?”

Ta xoa xoa thái dương, “Chính là tại hạ.”

Hồ Ly Tiên nhìn ta cắn cắn đôi môi đỏ au làm như đang ra sức nhớ lại điều gì đó, cuối cùng trên mặt như xua tan mây mù nói: “Ôi! Đây chẳng phải là Nguyệt Tiên Sứ ở Trích Tinh Quán sao? Vài thập niên không gặp, càng ngày càng trẻ ra nha!”

Ta choáng váng.

Hồ Ly Tiên thấy sắc mặt ta hoang mang, biết chắc là không đúng rồi, liền cười ha ha cầm lấy tay ta, “Xem mắt mũi của ta này, rõ ràng là Đồng Tước Sứ Giả của Ngân Hà Cung mà! Sứ giả chớ trách, có gặp Chức Nữ hãy thay ta vấn an một câu, làm phiền làm phiền.”

Lúc này, chỉ cảm thấy một bầy lừa hoang hí hét chạy rần rần trong đầu ta, tiếp đó, ta thiền định lại mới hiểu ra một chuyện, trí nhớ của Hồ Ly Tiên này e rằng có chút bất ổn, đem so với lão Hồ sợ là chỉ có hơn chứ không kém.

“Ơ, ta và Hồ Ly Tiên lúc trưa đã từng gặp nhau, tại hạ tên là Cẩm Mịch.”

Hồ Ly Tiên nghiêng đầu ngắm ta một lúc, nhíu mày cắn môi nội tâm giằng xé một phen, rốt cục hoàn toàn thông suốt: “Àh! Bán tiên… Đoạn tụ… Cẩm Mịch trong vườn nhà Húc Phượng…!”

Thực là không dễ dàng gì, ta nở nụ cười thay cho lời khen ngợi.

Hồ Ly Tiên rõ ràng là thập phần cao hứng, thân thiện hỏi ta đã ăn gì chưa, đang ở phủ đệ nhà ai.

Ta cũng rất biết khôn nói với hắn rằng hôm nay ta mới vừa từ hoa

giới lên đây, chưa tìm được chỗ ăn ở nào tốt. Hồ Ly Tiên nghe vậy vạn phần nhiệt tình, vui vẻ mời ta tới phủ hắn trước.

Thế là ta liền thuận tình hợp lý vào ở trong Nhân Duyên Phủ đỏ rực của Nguyệt Hạ Tiên Nhân cho tới bây giờ.

Trừ Hồ Ly Tiên nhiệt tình và mấy vị tiên cô thích véo má ta thường tới lui lui tới Nhân Duyên Phủ ra thì, thiên giới này đích thực là một nơi lạ lùng quái gở, điều đầu tiên phải kể tới chính là việc hoa cỏ tuyệt tích.

Ta mặc dù không phải là một hoa tiên chính thống, nhưng tốt xấu cũng là một bồ đào tinh đang trong quá trình tu luyện, ngoài việc quan trọng hàng đầu là tu luyện ra, thời gian còn lại chính là đi hái hoa ủ mật để lỡ có bị thụ thương hay gì gì đó thì còn có mật nhưỡng để mà trị liệu, đâu hay một ngày nọ ta khoác giỏ ra vườn nhà Hồ Ly Tiên vòng vo nửa ngày cũng không ngắt được nửa phiến lá cây.

Rõ ràng nhìn thấy trong vườn cây cỏ um tùm, bách hoa nở rộ thật là đẹp biết bao, nhưng hễ ta đưa tay ra ngắt một đóa hoa, thì chớp mắt một cái bông hoa liền hóa thành một làn khói mỏng tan đi mất, thật là lạ lùng.

Đêm đến, ta đem chuyện hỏi Nguyệt Hạ Tiên Nhân, hắn gật gù thổn thức bùi ngùi nửa ngày, rồi mới nặng nề nói với ta: “Xuân đi không quay lại, hoa tàn không nở nữa. Nguyên do của việc này không tiện nói rõ, quan hệ tới một đoạn tình cừu có một không hai.” Lại thở dài ba tiếng, “Một chữ tình này…”

Ack, “tình” là cái gì vậy? Mà thôi, phàm là những chuyện không có liên quan đến vấn đề nâng cao tiên lực, ta không có hứng thú mấy.

Theo lời tự thuật giản lược rối rắm của Hồ Ly Tiên, ta cơ bản hiểu

được mấy ngàn năm trước, Thượng Đế ngày nay và Hoa Thần trước đây đã nảy sinh một mối bất hòa không gì cứu vãn nổi, Hoa Thần trong cơn giận dữ đã làm phép hủy đi toàn bộ hoa cỏ trên thiên giới, từ đó về sau, thiên giới không còn một ngọn cỏ. Nhưng tiếp tục trơ trụi lâu dài như vậy cũng không hay ho gì, vì vậy, thượng đế liền dùng các đám mây hóa ra muôn ngàn hoa cỏ trải rộng thiên giới, cuối cùng cũng giúp thiên giới khôi phục lại nhan sắc. Chỉ có điều hoa cỏ này đương nhiên không phải là thật, hễ hái xuống liền lộ ra nguyên trạng, hóa thành mây khói.

Ta cuối cùng cũng hiểu ra một việc —— chính là ta không nên vọng tưởng chuyện ủ mật tại thiên giới này.

Vì vậy, ta ngày ngày ngoại trừ tĩnh tọa luyện pháp, thì vô cùng rảnh rỗi. Nhưng ngược lại, Hồ Ly Tiên lại bận bù đầu.

Mỗi ngày vào giữa giờ Dần và giờ Mão, lại có một vị tiểu tiên quan vác một cái túi nặng trĩu tới cửa, trong túi chứa đầy những mẩu giấy đủ loại kiểu dáng kích cỡ, các tiên sứ của Nhân Duyên Phủ bận rộn phân loại những tờ giấy này rồi ghi vào sổ, sau đó đóng thành quyển giao cho Hồ Ly Tiên, kế đến Hồ Ly Tiên sẽ ngồi ở một trong đám dây tơ hồng bắt đầu vừa lật sách vừa xe chỉ luồn kim.

Chẳng biết là đang luyện pháp thuật kỳ quái gì. Ta cũng từng hiếu kỳ liếc qua một tờ giấy trong túi, đơn giản chỉ viết “Tiểu nữ tử Liễu Yên, là trưởng nữ của Liễu gia ở Hàng Châu, tuổi tròn mười sáu, cầu xin nguyệt lão đại nhân giúp tiểu nữ tử tìm một giai tế, cầu mong dung mạo chàng sánh với Phan An, tài năng hơn Lý Đỗ (*), tình cảm bền bỉ hơn kim tiền…” các loại, nhiều như lá trong rừng.

(*) Lý Bạch và Đỗ Phủ

Mấy chữ trên tờ giấy này, chữ nào ta xem cũng hiểu, nhưng ghép lại

với nhau thì ta lại không hiểu rõ lắm, chỉ biết là muốn cầu xin Hồ Ly Tiên làm một chuyện gì đó. Thỉnh giáo Hồ Ly Tiên, thì thần sắc hắn nghiêm trang nhìn ta nửa buổi, “Cẩm Mịch niên kỷ vẫn còn nhỏ, không hiểu được mấy chuyện tình cảm, nhưng mà ngày sau nếu muốn cùng với Nhị điệt tử của ta đoạn tụ, có lẽ nên sớm học hỏi thành thạo mới được.”

Sáng sớm hôm sau, ta hai mắt còn ngái ngủ lờ mờ đẩy cửa ra, thấy ngoài cửa một mảnh âm u cho rằng trời còn chưa sáng, vừa định xoay người trở lại tiếp tục ngủ thì bị Nguyệt Hạ Tiên Nhân đột nhiên hiện ra làm giật bắn cả mình.

“Tiểu Cẩm Mịch, đây chính là những quyển sách tình ái xuân cung bí đồ mà ta cất kỹ nhiều năm, cho ngươi mượn xem qua trước, muốn mở mang đầu óc thì cần phải bắt đầu từ lý thuyết.” Hồ Ly Tiên vén cọng tóc trước trán, giơ ngón tay ngoắc tiên thị (người hầu ở thiên giới) bên cạnh, “Nhanh nhanh nhanh, mang tất cả vào đây.”

Ta nép sang một bên, nhìn các tiên thị ra ra vào vào đem đống sách cao ngất nguyên nhân làm ta tưởng trời chưa sáng đó, lần lượt chuyển vào trong phòng của ta, khí thế bừng bừng, thật là kinh ngạc.

Sau khi các Tiên thị lui đi, xoay người lại nhìn, ta thấy Hồ Ly Tiên đang bò lồm cồm giữa đống sách chẳng biết tìm kiếm cái gì, vừa lục lọi vừa lẩm bẩm: “Tình yêu người-người, không được, không có gì đặc sắc.” Một quyển sách bị vứt sang một bên, “Tình yêu tiên-tiên, không được, quá mơ hồ.” Lại một quyển bị ném ra, “Tình yêu người-thú, quên đi, khẩu vị quá nặng.” Lại một quyển bị quẳng ra, “Tình yêu tiên-phàm, Đổng Dũng, Thất tiên nữ, quá tầm thường.”

Cuối cùng, đứng giữa một đống sách bừa bộn ngổn ngang, Hồ Ly Tiên thoả mãn tay nâng một quyển sách ngoắc ta lại gần, ta bước qua, chỉ thấy ở trang bìa có một hàng chữ viết cực kỳ oai phong——

Đợi Chờ Một Ngàn Năm.

“Ngày hôm nay, chúng ta sẽ bắt đầu học từ tình yêu giữa người và yêu quái.”

Tròn một canh giờ, Hồ Ly Tiên khi thì hùng hồn, khi thì thảm thiết, khi thì rơi lệ, lật sách kể cho ta nghe câu chuyện về một xà yêu và một tiểu thư sinh.

Cuối cùng, Hồ Ly Tiên trịnh trọng đóng trang sách lại, bùi ngùi xúc động tổng kết: “Đây, chính là một mối tình khiến người ta tim đập thình thịch, lệ rơi lã chã.”

Ta chống tay đỡ trán, thì ra, đây, chính là một mối tình khiến người ta lim dim muốn ngủ, ù ù cạc cạc.

Nhưng bởi vì Hồ Ly Tiên khẩn thiết như vậy, ta không đành lòng làm phật ý tốt của hắn, liền nhiệt liệt phụ họa theo: “Quả nhiên cảm động, cảm động vô cùng!”

Hồ Ly Tiên được cổ vũ, từ đó về sau ngày nào cũng đến chỗ ta kể những câu chuyện gọi là tình ái, ái tình chi đó cho ta nghe, thỉnh thoảng còn lật mấy trang xuân cung cho ta cùng xem, sau khi ta xem xong, không nhịn được, bình phẩm một câu: “Tư thế xấu tệ.” Hồ Ly Tiên dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta, thầm than đúng là gỗ mục không thể chạm trổ.

Có điều, sau mấy ngày xem xuân cung, ta cuối cùng cũng đã hoàn toàn hiểu được nam nữ rốt cuộc khác biệt ở chỗ nào, cũng biết được cái lợi của phương pháp song tu hòa hợp, theo lời Hồ Ly Tiên thì, có thể thái âm tư dương, thủ dương bổ âm, rất tốt. Ta suy nghĩ, nếu một ngày nào đó linh lực của ta thực sự không thể tăng hơn được nữa, thì cũng không ngại tìm một người tu luyện cái này.

Chỉ là cái thứ "tình ái" trong miệng Hồ Ly Tiên kia, theo như ta thấy hoàn toàn chẳng phải tốt đẹp gì, người trong mấy câu chuyện này hơn phân nửa đều thất điên bát đảo, liều mình quên mạng vì nó nhưng lại vẫn vui vẻ chấp nhận, đúng thật là không tài nào hiểu nổi. Nhưng mà xét thấy việc làm mỗi ngày của Hồ Ly Tiên chính là mai mối bắc cầu cho những đôi nam nữ si tình kia, mà bản thân hắn cũng rất là vui vẻ, nên ta cũng đành đem những suy nghĩ của mình nuốt vào trong bụng.

Hóa ra, thứ mà vị tiểu tiên quan kia mỗi ngày đưa đến cửa chính là những lời của phàm nhân ở trong miếu cầu xin Nguyệt Hạ Tiên Nhân chấp thuận cho họ, Nguyệt Hạ Tiên Nhân mỗi đêm chỉ cần cột hai đầu dây tơ hồng lên hai ngón tay út của hai người, thì hai người này cho dù cách xa nhau vạn lý thiên sơn hoặc là hai gia đình đời đời cừu địch, cũng có thể nhờ vào sợi tơ hồng này mà đến với nhau tạo dựng gia đình, vô cùng ảo diệu.

Nguyệt Hạ Tiên Nhân, chưởng quản nhân duyên, nhưng quản người, quản yêu, không quản tiên, nhân duyên của chư tiên không nằm trong tay hắn. Thế nhưng, điều này chẳng hề ảnh hưởng đến việc các tiên cô, tiên sứ ngày ngày lui tới đông như trẩy hội cầu xin nguyệt lão một sợi tơ hồng để mau có tin vui.

Ta ngụ tại Nhân Duyên Phủ, người đến người đi không ngớt nên không tránh khỏi bị bọn họ nhìn thấy, luôn có một tiên cô thích sờ mó khuôn mặt của ta nói với Hồ Ly Tiên: "Tiểu đồng trong phủ của tiên thượng thật là đáng yêu, nếu mà được tám ngàn hay một vạn tuổi thì chẳng biết đã mê hoặc biết bao nhiêu tiên cô trên Thiên Giới này rồi."

Lại có tiên cô nói: "Ta thấy bộ dạng như vậy, e rằng hai vị điện hạ cũng không thể sánh bằng."

Hồ Ly Tiên tất nhiên vui như mở cờ trong bụng ngắm nghía ta một chốc, vẻ mặt yêu thương như mẹ ruột nhìn con đẻ của mình, lại vui mừng hớn hở nói thêm một câu: “Cũng không hẳn vậy, tương lai Húc Phượng cùng hắn đoạn tụ, ta cũng yên tâm.”

Sau đó, chỉ thấy các tiên cô mây đen phủ đầy mặt, ánh mắt chưng hửng nhìn ta, hoàn toàn không thấy vẻ thoải mái như khi sờ mó khuôn mặt của ta nữa.

Chương 6

Phật tổ gia gia từng nói: “Nhất niệm tham dục khởi, bách vạn chướng môn khai.” (*) Nhân sinh nhất định phải trải qua hai mươi kiếp nạn, cái đầu tiên đó là lòng tham. Trong trường hợp đó, ta chỉ là một tinh linh tu tiên chưa toại, đạo hạnh không cao, cảnh giới tự nhiên cũng không cao được bao nhiêu, lần này ra khỏi hoa giới là vì lòng tham tìm được một phương thuốc nâng cao linh lực nhanh chóng dễ dàng. Ta ngụ ở chỗ của Hồ Ly Tiên cũng khá an nhàn tự tại, trừ việc thỉnh thoảng bị Hồ Ly Tiên bắt theo bình phẩm xuân cung bình luận tình ái ra, thời gian còn lại đều dùng để nghĩ đến chuyện này.

(*) Chỉ một ý niệm tham lam nảy sinh, thì bao nhiêu cửa chướng ngại sẽ mở ra

Đáng tiếc Hồ Ly Tiên trời sinh căn bản đã là tiên, đối với các phương pháp tu luyện hoàn toàn không cần nghiên cứu luyện tập, nên không thể nào truyền thụ cho ta được. Nhưng, trong thiên giới cao nhân đầy rẫy, bảo vật sung túc, thông minh như ta tự nhiên không quá hai ngày đã nghĩ ra một biện pháp.

Trong Nhân Duyên Phủ có thể tìm không thấy tiên đan pháp khí, nhưng tơ hồng thì dư thừa.

Trong ti phường, một bầy thiên tàm (tằm) trắng trẻo tròn trịa cả ngày nằm dài hết ăn ngủ phủ phê rồi lại phơi mình tắm táp dưới ánh trăng cũng trắng trẻo tròn trịa không kém, rồi sung sướng mà nhả tơ ra chơi, loại thiên tàm ti này sau khi được nhuộm trong hồng trần sẽ biến thành những sợi tơ hồng phát quang sáng loáng. Nhưng không phải sợi tơ hồng nào cũng đều có thể trở thành hồng tuyến trong tay

Nguyệt Hạ Tiên Nhân, chúng phải bền chắc kéo căng không đứt mới chịu đựng nổi trách nhiệm được giao phó, những thứ thừa ra, các tiên thị sẽ thanh lý bằng cách quét như quét rác ra khỏi phủ, thỉnh thoảng có một hai sợi rơi xuống phàm giới bị những người-phàm-không-hiểu-biết nhặt về chế tạo thành cái gọi là "Thiên tàm nhuyễn giáp" để chống lại mưa đao bão kiếm.

Ta nhàn rỗi không có chuyện gì làm thỉnh thoảng cũng nhặt một nắm tơ hồng bện thành những đóa hoa, không cẩn thận đánh rơi vào đám mây, không ngờ, những bông hoa này lại có thể một đóa rồi lại hai đóa bén rễ đâm cành trổ lá xum xuê, bị các tiên thị trong phủ trông thấy, tấm tắc bảo kỳ lạ, bảo rằng không tám trăm thì cũng một vạn năm rồi chưa từng thấy một thứ hoa nào lại có hương thơm giống thật như thế, một người hai người ba người rồi mọi người đều tới luận bàn với ta.

Có qua mà không có lại, thì thật là phi lễ.

Để những vị tiên cô, tiên thị đến hỏi cách trồng hoa của ta không có cảm giác mắc nợ ta, ta đành phải miễn cưỡng cố gắng mà thu hết mấy thứ bọn họ tặng cho ta. Hai tháng trở lại đây, đồ đạc quá trời nhiều, ta tổng kết lại, liệt kê ra một danh sách: lá cây có thể tàng hình: 5 lá, bút lông sói Văn Xương tiên nhân đã từng dùng qua: 1 cây, Hứa Nguyện Đăng (đèn cầu nguyện) của Ti Mệnh Tinh Quân: 1 cái, sách đạo có bút tích nguyên thủy của Thiên Tôn số lượng có hạn: 1 quyển, tóc rụng của Dạ Thần: 1 sợi, lông đuôi của Hỏa thần Húc Phượng: 1 cọng… không thể tưởng tượng nổi.

Ta nghĩ, trong một trăm thứ đồ bỏ đi nhất định cũng phải có một thứ quý giá.

Thứ quý giá ấy chính là hai quả trứng Chu Tước do tiểu tiên thị Liễu Thính ở Tê Ngô Điện của Hỏa thần mang tới.

Ngày hôm trước, Liễu Thính sau khi xin được một nắm hoa thơm của ta, liền đưa tay vào ngực áo moi moi móc móc mãi cả nửa ngày, ta nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó khổ sở của hắn mà giật nảy cả mình, tưởng rằng hắn định moi tim móc phổi ra đưa ta, đang định nói hai đóa hoa nhỏ nhoi này tiên thị cứ việc cầm đi, nhưng không ngờ hắn móc ra hai quả trứng gà luộc vỏ màu đỏ au trịnh trọng đặt lên bàn.

Hai quả trứng gà lăn lông lốc trên mặt bàn, ửng lên một màu đỏ giản dị thuần phác, ta cười khan hai tiếng: “Ha ha, chúc mừng tiên thị Liễu Thính có tin vui.”

Liễu Thính ngẩn người, sắc mặt còn đỏ hơn so với hỉ đản (*) trên bàn kia, “Cẩm Mịch bán… bán… bán tiên… Liễu Thính… Liễu Thính tiên linh (tuổi) vẫn còn nhỏ, vẫn chưa có… chưa có… chưa có tiên cô… hôn phối…”

(*) tục nhuộm đỏ quả trứng gà của người TQ trong những dịp có tin vui

Chưa kết hôn mà phát hỉ đản? Đây lẽ nào chính là chuyện chưa kết hôn đã có thai mà mấy ngày trước Hồ Ly Tiên từng nói làm hắn đau lòng nhức óc? Ảo diệu nha!

“Hỉ đản này…” Ta há hốc mồm, tiên thị Liễu Thính nghe xong liền mắc nghẹn, vẻ mặt vừa nãy còn vui mừng hớn hở lúc này lại có chút tím tái. Ta bưng cho hắn một ít nước uống, khó khăn lắm mới thông khí được, Liễu Thính liền túm lấy ống tay áo của ta vô cùng đau đớn nói: “Đây chính là trứng của linh điểu Chu Tước trong cung Hỏa thần điện hạ, tám trăm năm mới có một lần!”

Ta sờ sờ vuốt vuốt quả trứng Chu Tước đỏ tươi, lòng vui như hoa nở. Liễu Thính nói: “Ăn vào một quả có thể tăng linh lực lên một trăm

năm, hai quả thì có thể tăng ba trăm năm linh lực.”

Sáng sớm hôm nay, thấy mặt trời tươi sáng, hoa thơm chim hót, ta giở hoàng lịch ra, dùng cây bút lông sói của Văn Xương Tiên Nhân chấm đầy mực viết thêm vào một câu: ngày tốt, thích hợp luộc trứng.

Một quả đem ninh bằng lửa nhỏ, một quả đem rán bằng lửa to. Trứng Chu Tước hương vị quả nhiên không giống bình thường, trong cái mềm mềm như một quả trứng gà lại có một mùi thơm thơm như một quả trứng vịt, sau khi cho vào miệng lại có vị chát chát giống trứng cút, rất hợp ta ý, ăn thêm hai chén cơm nữa.

Sau khi vừa ăn xong, liền có một luồng khí bừng bừng từ huyệt Bách Hội bốc lên, chạy đến khắp các mạch máu trong cơ thể, việc mừng, ngưng thần ngồi thiền.

Sai lầm, luồng khí này một lát sau giống như ngọn lửa hừng hực bốc lên, một lát sau, cảm thấy cả người như cục thịt bị nướng trên đống củi đang cháy, nóng rực không chịu nổi, lại như dầu sôi cuồn cuộn, ngũ tạng đều bị thiêu đốt.

Ta lảo đảo bổ nhào ra cửa viện thì gặp ngay Hồ Ly Tiên đang đến tìm ta, thấy ta như thế liền hoảng hốt dìu ta vào trong phòng. Ta cố chịu đau đớn hỏi hắn nguyên nhân và kết quả.

Vẻ mặt Hồ Ly Tiên nghiêm trọng xem mạch cho ta, ấn bụng, rồi lại cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, rồi lưu loát viết ra một toa thuốc đưa cho tiên thị bên dưới, phân phó mau đem thuốc đi sắc thật nhanh.

Ta mặc dù thân thể đau đớn, nhưng thần trí lại rất tỉnh táo, chỉ thấy quanh thân khói bốc lượn lờ, mờ mờ ảo ảo, miễn cưỡng nhếch miệng nói chuyện với Hồ Ly Tiên, “Không ngờ Nguyệt Hạ Tiên Nhân còn tinh thông bốc thuốc và châm cứu.”

Hồ Ly Tiên cong cong đôi mắt lấp lánh như sao khiêm tốn nói: “Biết sơ sơ.”

Chương 7

Ta mặc dù thân thể đau đớn, nhưng thần trí lại rất tỉnh táo, chỉ thấy quanh thân hơi nước lượn lờ, mờ mờ ảo ảo, miễn cưỡng nhếch miệng nói chuyện với Hồ Ly Tiên, “Không ngờ Nguyệt Hạ Tiên Nhân còn tinh thông bốc thuốc và châm cứu.”

Hồ Ly Tiên cong cong đôi mắt lấp lánh như sao khiêm tốn nói: “Biết sơ sơ.”

Nửa canh giờ sau, một đám người kéo tới Nhân Duyên Phủ, ai cũng mặc giáp mang đao giống hệt nhau, khuôn mặt nghiêm trọng, thân thể thẳng như cây bút lông, mỗi bước đi đều vô tình lộ ra một luồng sát khí đằng đằng.

Đoàn người này vào tiểu viện không nói hai lời liền khiêng ta lên cáng, nhấc lên rồi mang đi.

Hồ Ly Tiên thất tha thất thểu đuổi theo phía sau, khóc lóc thảm thương: “Các ngươi là một lũ táng tận thiên lương! Định cướp Mịch Nhi nhà ta đem đi đâu!”

Ta ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt vô tội giữa bầu trời xanh, cố nhịn cơn đau.

Hồ Ly Tiên khàn giọng đấm ngực giậm chân: “Mịch Nhi à! Cha có lỗi với con! Chứng kiến lũ kẻ cắp bắt con đi gán nợ mà không làm gì được! …”

“Thúc phụ đừng tiếp tục kêu gào nữa, sợ là tên tiểu yêu này không

quá một canh giờ nữa sẽ bị hóa thành tro bụi rồi.” Phượng Hoàng ở bên cạnh từ đầu tới cuối trơ mắt nhìn thản nhiên nói một câu.

Hồ Ly Tiên lập tức lau nước mắt đứng thẳng người dậy, cười tủm tỉm nói: “Cho nên ta mới muốn tranh thủ diễn một màn ác bá đoạt nữ nhi, sinh ly tử biệt.”

Các thiên binh đang khiêng cáng cứu thương tay run lên một chặp. Ta chỉ biết cắn răng, tiếp tục nhịn đau.

Thực tế chứng minh, Hồ Ly Tiên đối với y thuật quả nhiên chỉ là biết sơ sơ, thuốc hắn cho ta uống, không những không làm hạ cơn nóng trên người ta, mà còn tăng thêm mấy lần. Muốn gỡ nút phải tìm người thắt nút, trứng Chu Tước mà ta ăn là vật lấy từ trong cung Hỏa thần ra, Hồ Ly Tiên liền đốt một cây hương truyền âm, cấp tốc triệu Hỏa thần Húc Phượng đến.

Phượng Hoàng kia đang ở thao trường huấn luyện thiên binh thiên tướng, nghĩ chẳng biết thúc phụ hắn xảy ra chuyện hệ trọng gì, nên dẫn theo thiên binh chớp mắt một cái liền giáng xuống Nhân Duyên Phủ.

Hồ Ly Tiên nói rõ nguyên nhân cho điệt nhi của hắn nghe, tên Phượng Hoàng khét kia nhướng nhướng hai hàng lông mày kiêu căng ngạo mạn nghiêng đầu nhìn ta một cái rồi ra lệnh cho thiên binh khiêng ta đến Tê Ngô cung để chẩn trị.

Trước khi ra khỏi Nhân Duyên Phủ, Hồ Ly Tiên còn vẫy vẫy chiếc khăn lụa, cắn môi đỏ mắt nói: “Mịch nhi, con đến Tê Ngô cung cần phải nhu thuận thông minh một chút, hầu hạ Húc Phượng đại quan nhân cho tốt.”

Phượng Hoàng khóe mắt xếch ngược. Ta rốt cục cũng hôn mê bất

tỉnh như ý nguyện.

Lúc ta tỉnh lại, mở mắt liền thấy một vòm trời vừa đỏ vừa tròn giống hệt như quả trứng Chu Tước, phía trên còn có mấy đám mây hồng bay lững lờ khoan thai như một đống trứng Chu Tước.

Ài, chẳng qua chỉ ăn hai quả trứng Chu Tước thôi mà, sao trời đất lại biến thành hình dáng như thế này chứ.

Xoay cổ sang bên, chợt thấy một vật thể không giống trứng Chu Tước khiến ta giật cả mình. Giữa đám sương khói lượn lờ có một thiếu niên ngồi xếp bằng ngay bên cạnh ta, sắc mặt lạnh lùng, mắt dài khép nhẹ, mái tóc đen như mực buộc một nửa, bay bồng bềnh uốn lượn theo gió xuân.

Còn đang nghi hoặc, thì cặp kia mắt đột ngột mở ra, như bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ tia sáng bắn ra bốn phía. Sao lại là con Phượng Hoàng này, vậy mà ta còn tưởng mình đã xuống âm tào địa phủ gặp quỷ hồn đền tội rồi chứ.

Hắn đưa tay qua, đầu ngón tay bấm lên mạch của ta, ta cúi đầu nhìn bàn tay hắn, trắng trẻo thon dài, móng tay trơn bóng vuông vức, đúng thật là một kẻ đáng ghét mà, đến cả ngón tay mà cũng kiêu căng như thế.

“Nín thở, nội vận mười hai chu thiên.” Phượng Hoàng ra lệnh.

Ta thật thà làm theo lời hắn, liền phát hiện cảm giác đau đớn trước kia hoàn toàn tan biến hết, chỉ có điều linh lực hình như yếu hơn so với ban đầu rất nhiều, đau khổ thay.

Phượng Hoàng bên cạnh hừ một cái, “Tên tiểu yêu nhà ngươi, bình thường thể chất âm hàn, chỉ hợp thủy dưỡng, lại không biết tự lượng

sức mình mà đi ăn trứng linh điểu Chu Tước của ta, Chu Tước tính cực nóng, nếu thúc phụ không sớm nhờ cậy, ngươi đã biến thành cây đuốc sống từ lâu rồi."

Ta lặng lẽ rưng rưng, "Nhân gia là bồ đào, nhân gia sinh trưởng trong đất, nhân gia không phải là thủy dưỡng, nhân gia cho rằng Chu Tước có họ hàng với heo, nào biết đâu nó là họ hàng với lửa, linh lực của nhân gia không còn được phân nửa…"

"Mà thôi, ngươi đừng lèm bèm nữa ta nhức đầu lắm, tạm tha cho ngươi trước, cứ ở trong Tê Ngô cung mà dưỡng thương đi." Phượng Hoàng phất vạt áo đứng dậy, vẫy một tiểu tiên thị phân phó: "Ngươi mau thu dọn gian sương phòng này sắp xếp ổn thỏa cho tiểu yêu."

Ta quẹt quẹt giọt nước mắt còn chưa kịp chảy xuống má, lẽo đẽo đi theo tiểu tiên thị.

"Chuyện kia… Cẩm Mịch bán tiên, sao điện hạ lại gọi ngươi là 'tiểu yêu ' thế?" Vì sao thiên hạ lại có một kẻ không thức thời như thế chứ, ta yếu ớt nhìn về phía tiểu tiên thị đang nghiêng đầu nhìn ta, không phải ai khác, chính là cái tên Liễu Thính đã cho ta trứng Chu Tước.

"Liễu Thính, hôm nay nguyên khí của bị đại thương, muốn tẩm bổ một chút." Ta tìm thấy trong sương phòng một chiếc ghế bằng gỗ hoa lê liền ngồi dựa xuống.

"Hả? Ờ." Liễu Thính ngẩn ra sờ sờ sau ót, "Chẳng biết Cẩm Mịch cần dược liệu gì đây?"

Ta hạ thấp giọng xuống ghé vào lỗ tai hắn nói: "Những con yêu tinh như bọn ta tất nhiên là chỉ ăn đồng nam đồng nữ, tiên đồng lại càng quá rốt."

Liễu Thính mặt mày tái mét bỏ chạy trối chết.

Chương 8

Mão Nhật Tinh Quan vừa mới đem ông mặt trời bỏng rát nhúng vào trong mặt nước biển, thì hoàng hôn tựa như những con dơi dốc toàn bộ lực lượng, chỉ trong chốc lát, đã ùn ùn túa ra.

Ta ngửa mặt nằm trên một chạc cây chữ Y của cây hải đường, nhắm mắt dưỡng thần. Dưới tàng cây là một mảng nước hồ xanh biếc khẽ lay động theo làn gió, phản chiếu ánh trăng lung linh mờ ảo. Cái hồ nước xanh biếc mênh mông không thấy bờ này có tên là "Lưu Tử Trì", được xem là nơi có phong cảnh đẹp nhất trong Tê Ngô cung.

Trong lúc đang mơ mơ màng màng, ta nghe loáng thoáng có tiếng nước lõm bõm, liền nhìn xuống nơi đang phát ra tiếng động, hình như trong hồ lờ mờ có người, đang vốc nước lên người tắm rửa.

Mượn ánh trăng ta ngưng thần nhìn thật kỹ, ủa, là Phượng Hoàng.

Các tiên cô, tiên nga đều rất thích bàn tán chuyện về hắn, theo lời bọn họ nói, trong lục giới này Phượng Hoàng được xem là một nam thần tiên đẹp nhất trong vòng một vạn năm trở lại đây. Trước đây, ta không nhìn kỹ, hôm nay ta tranh thủ nhìn trộm phần thân lộ ra trên mặt nước của hắn kỹ lưỡng một lần. Chẳng thấy có cái gì đặc biệt cả, đang định làm phép nhìn xuyên qua mặt nước xem nửa dưới phải chăng có cái gì đặc biệt hay không, thì cảm thấy thân thể nhẹ bổng, bị người ta làm hiện nguyên hình rơi tõm vào hồ nước.

Đợi đến khi ta từ dưới nước lóp ngóp đứng lên được, thì đã thấy Phượng Hoàng khoác lên người một chiếc áo choàng màu xanh, mái tóc dùng một cây trâm ngọc bích búi lại, khoanh tay đứng trên bờ

ngạo nghễ nhìn ta.

“Ngươi không đi tu luyện, trốn trên ngọn cây làm chi?”

“Ngộ thiền.” Ta niệm quyết rũ sạch hết nước trên người, điềm tĩnh đáp.

“Hôm nay, Phạm Thiên Chú ta dạy ngươi đã thuộc hết chưa?” Phượng Hoàng theo thường lệ vân vê búi tóc trên đầu ta, ta theo thường lệ không có khả năng tránh được, miễn cưỡng đáp một câu: “Thuộc hết rồi.”

“Đọc lại cho ta nghe xem.” Phượng Hoàng chắp tay sau lưng đạp lên một đám mây thấp bay ở phía trước, ta cũng vụng về đạp lên một đám mây hình tròn xiêu xiêu vẹo vẹo bay theo phía sau, vừa cố rặn ra bảy bảy bốn mươi chín điều trong Phạm Thiên Chú.

Lúc gần sắp về đến cửa Tẩy Trần Điện cuối cùng cũng trả bài xong, Phượng Hoàng đột ngột xoay người lại, làm ta thiếu chút nữa tông thẳng vào người hắn. Song hắn bỗng nhiên lại nở nụ cười, một cái lúm đồng tiền thấp thoáng gần khóe miệng, càng lúc càng sâu, “Một bài Phạm Thiên Chú ngắn ngủn bảo ngươi đọc thuộc mà cũng khổ sở như thế, bốn mươi chín điều chỉ đọc đúng được năm điều, thật đúng là chẳng dễ nhỉ.”

Ta cười gượng cúi đầu đếm ngón chân.

“Trở về đọc thêm Vô Tướng Tâm Kinh, học cho thuộc lòng, giờ mẹo ngày mai qua đây trả bài.”

Ta cung kính nhìn hắn xoay người, sau đó nhấc chân, ta dẫm, ta nghiền cái bóng hắn trải dài trên mặt đất dưới ánh trăng.

Từ hơn một tháng trước ăn phải hai quả trứng Chu Tước kia, linh lực của ta đã bị mất đi hơn phân nửa, ta liền ở lại Tê Ngô cung của Phượng Hoàng dưỡng thương. Ngày thường lúc tám chuyện với các tiểu tiên nga ta nghe nói Phượng Hoàng tuy tiên linh mới một vạn năm nghìn tuổi, nhưng đã nắm vững Ngũ Phương Thiên, có linh lực mạnh nhất trong số các thế hệ Hỏa thần.

Ta nghe mà chấn động, liền mặt dày đi tìm con Phượng Hoàng kia định cầu hắn độ cho ta chút linh lực. Hắn không đồng ý.

Hồ ly tiên từng nói bí quyết đối phó với nam tử chính là không được tấn công mạnh, chỉ có thể dùng yếu mềm mà tóm lấy, tỏ ra yếu đuối chính là lấy lùi làm tiến.

Ta cố nén nước mắt ở trước mặt Phượng Hoàng giả đò nhu thuận hai ngày, lại luôn nhìn hắn bằng một đôi mắt trong veo, u oán. Quả nhiên thập phần hiệu nghiệm, sau ba ngày Phượng Hoàng liền phóng khoáng mở lời, mặc dù vẫn nhất định không chịu độ linh lực cho ta, nhưng đồng ý dạy ta vài khiếu pháp tu luyện.

Ta vui mừng khôn xiết ngày ngày đến trước mặt hắn trình diện, nhưng lại chẳng thấy hắn truyền thụ cho ta tí xíu bí quyết nào, lúc nào cũng chỉ vùi đầu vào án thư xử lý công văn, thường thường sai sử ta pha thêm mực, châm thêm trà. Lúc ra thao trường cũng gọi ta theo hắn, thường thường đứng ở một bên nhìn hắn thao luyện thiên binh, vừa nhìn đó đã mất bốn năm canh giờ.

Ba ngày tiếp theo, ta đoán cái chiêu "tỏ ra yếu đuối" này hình như yếu quá rồi. Là trái cây như bọn ta cũng có nguyên tắc chứ, sau khi chuẩn bị một chút, đang định tìm hắn tranh luận, thì hắn lại viết ra hai trang giấy mỏng đưa cho ta, "Đây là Sát Sa Quyết, đem về học thuộc, chỗ nào không hiểu thì ngày mai sang đây ta sẽ dạy ngươi."

Đây chẳng khác nào chạm đến tử huyệt của ta. Từ lúc ta có trí nhớ cho đến giờ, điều phiền chán nhất trên đời đó chính là học thuộc lòng, phàm là nhắc tới học thuộc lòng ta liền bắt đầu mất hết kiên nhẫn.

Ta cầm lấy hai trang giấy đó, nhíu mày sầu não.

Tay Phượng Hoàng không rời quyển sách, đầu cũng không thèm ngẩng lên nói với ta: “Ta thấy ngươi cũng có tư chất, sở dĩ linh lực không cao nhất định là không có căn cơ tốt, tu luyện không có trình tự, cho nên từ nay phải bắt đầu học lại từ lý thuyết.”

“Ồ, Nguyệt Hạ Tiên Nhân cũng nói như vậy đó.” Ta nhớ hồ ly tiên cũng từng nói những lời này.

“Vậy sao? Thúc phụ cũng nói như thế?” Phượng Hoàng ngước hàng mi dài và rậm lên.

“Ừm, Nguyệt Hạ Tiên Nhân bảo rằng muốn hiểu rõ tình yêu thì phải bắt đầu từ lý thuyết.” Ta thành thật đáp.

Mặt Phượng Hoàng đen thui.

Ta cố gắng nhồi nhét tờ giấy đó vào trong trí nhớ, ngày hôm sau đến Tẩy Trần Điện, Phượng Hoàng như thường lệ vùi đầu vào công vụ sai ta thêm mực pha trà, thấy ta tức tối cũng chỉ thản nhiên nói: “Tu luyện cần phải tránh thấp thỏm không yên, bình tâm tĩnh khí chính là căn bản. Mới như vậy hai ngày mà ngươi đã chịu không nổi, làm sao tu thành thượng tiên.”

Có câu “quan báo tư thù” chính là như vậy đó, ta nghĩ. Có lẽ là vì lúc trước ta định lấy nội đan tinh nguyên của hắn khiến hắn ghi hận trong lòng, tuy rằng sau mấy ngày xem xuân cung, ta rốt cục cũng hiểu

được cái đó không phải là nội đan tinh nguyên, nhưng mà hồ ly tiên nói đúng, đối với nam tử thì cái đó và nội đan tinh nguyên cũng quan trọng chả kém gì nhau, nếu là lỡ mất đi thì đúng là một chuyện hệ trọng không thể cứu vãn.

Nghĩ tới Sát Sa Quyết hắn cho ta ngày hôm qua còn có chút tác dụng, ta đành đuối lý, tạm không tính toán với hắn nữa.

Thế là, ngày ngày ta cùng Phượng Hoàng ngồi đối diện trong Tẩy Trần Điện, trừ những lúc bị hắn kiểm tra những bài kinh, quyết, tụng, chú thuộc lòng, sẽ 'được' hắn tâm tình vui vẻ sai bảo đủ điều. Hơn một tháng tiếp theo, ta có cảm giác mình nghiễm nhiên giống thư đồng của hắn còn hơn cả hai tên tiên thị là Liễu Thính và Phi Tự.

Thật ra, làm thư đồng của Phượng Hoàng cũng không phải là một nhiệm vụ hoàn toàn chán ngắt, lúc nào cũng luôn có người đến cửa giải sầu cùng ta.

Ô, tất cả đều là vì Phượng Hoàng kia nghe nói tướng mạo đứng đầu lục giới, mê hoặc thậm chí hàng triệu người.

Lúc Phượng Hoàng xử lý công văn tại Tẩy Trần Điện, sẽ luôn có tiên cô, tiên nga hoặc là nữ yêu đắc đạo nhân lúc ta ra ngoài Tẩy Trần Điện nghỉ ngơi và hít thở không khí trong lành, sẽ dâng lên những bức thư tẩm hương thơm phức cậy cục ta chuyển vào thay bọn họ.

Một kẻ không chịu thiệt như ta, trước khi chuyển thư đương nhiên cũng "thay mặt" duyệt sơ qua. Các bức thư tình quả nhiên vô cùng phong phú đa dạng đúng như người ta đồn, hành văn tinh tế, có thể nói là được sáng tác đạt đến trình độ đỉnh cao kết hợp hoàn mỹ giữa trường phái uyển ước và trường phái tân uyên ương hồ điệp (*), khiến ta được mở rộng kiến thức.

(*) Hai trường phái thơ cổ của TQ

Phượng Hoàng hễ nhìn thấy những bức thư đủ loại hình dáng kia, nhất định mặt mày cau có, sau đó rút ra một tờ, dùng ánh mắt như đang nhìn dưa leo rau cải liếc qua một cái, rối vứt sang một bên.

Nếu như Phượng Hoàng ra khỏi Tẩy Trần Điện bước lên mây bay trên thiên nhai, thì nhất định chưa bay được ba bốn bước, liền xuất hiện một hoặc hai mỹ nhân yểu điệu yếu ớt đứng không vững trên một đụn mây nghiêng nghiêng ngả ngả như sắp rớt xuống vậy.

Phượng Hoàng tất nhiên lễ nghĩa chu toàn sẽ đỡ cho mỹ nhân khỏi ngã, tiện thể mỉm cười phong lưu, thái độ quan tâm săn sóc nói: "Hôm nay gió lớn, mỹ nhân cần phải cẩn thận dưới chân, chớ để đụn mây bị gió cuốn bay đi."

Các tiên tử nhất định sẽ dùng khăn gấm che miệng cười khúc khích, nũng nịu đáp lại một câu: "Làm phiền Nhị điện hạ, gió lớn quá, Nhị điện hạ sao lại ăn mặc đơn bạc như vậy, tiểu tiên có dệt một chiếc cẩm bào, hay là ngày mai sẽ đưa đến Tê Ngô cung cho ngài nhé?"

Phượng Hoàng chắc chắn sẽ lại nở một nụ cười tươi rói, "Làm phiền tiên tử rồi."

Ta nhìn tới nhìn lui đám mây không chút sứt mẻ gì cùng lão mặt trời đang toét miệng cười ngây ngô, rùng mình một cái, ồ, gió quả nhiên có hơi lớn một chút.

Chương 9

Ở dưới phàm thế, diễn viên hát tuồng Côn Sơn cất giọng lanh lảnh: “Lưu quang dung dịch bả nhân phao, hồng liễu anh đào, lục liễu ba tiêu…”

Ghé mắt vào Quan Trần Kính (*), hồ ly tiên ôm một cái đuôi cuộn tròn sáng rực trơn bóng, híp mắt ngâm nga theo ‘ưm ưm’ trong miệng, ta cũng ghé mắt vào Quan Trần Kính nhìn, chống cằm, gật gà gật gù… ngủ vô cùng hăng hái.

(*) Kính để nhìn xuống trần gian

Một trăm năm này, vì mục đích tu linh lực, ta làm chân thư đồng sai vặt đi theo gã Phượng Hoàng kia thực sự lãng phí rất nhiều khí lực, thời gian thảnh thơi nhàn rỗi như thế này quả thực không nhiều lắm, thế nên, giấc ngủ gà gật này của ta vô cùng sảng khoái.

Hễ vui vẻ mà có thừa thì không khỏi sinh ra lạc vào cảnh mộng. Trong mộng, ta – chân đạp trên mây, tiên hạc bay lượn trên đầu, rốt cục công lực có thành tựu viên mãn phi thăng làm thượng tiên. Trên trời chư vị thần tiên lũ lượt kéo tới chúc mừng, ngay cả Quán Khẩu Nhị Lang Chân Quân cũng dẫn theo Thiên Cẩu đến chúc tụng, con Thiên Cẩu béo ú chắc nịch vừa thở hồng hộc vừa chảy nước dãi, khiến chúng thần tiên vui cười không dứt, ta nhất thời cao hứng nên cũng đem sủng vật (pet của em í) của mình ra khoe —— một con quạ bự chảng đen thui.

Kéo kéo lông đuôi của nó, ta ra lệnh: “Tiểu Phượng, hót một bài cho các thượng tiên nghe xem.” Tiểu Phượng quào quào móng vuốt,

chân giơ cao lườm ta một cái, im lặng, hằm hằm.

Ta quay sang chư tiên cười hihi hai tiếng, “Điểu nhi này vừa mới bị nướng, chắc là cổ họng bị nướng khô rồi.”

Lời còn chưa dứt, tiểu Phượng đã vỗ cánh bay lên, móng vuốt sắc bén bấu vào búi tóc của ta, lạnh lùng niệm chú: “Mài mực xong chưa? Pha trà xong chưa? Thái Âm Kinh học thuộc lòng chưa? Linh lực không cần nữa phải không?”

Ta giật mình một cái, hai mắt mở toang, thấy ngay một đôi mắt tròn xoe sáng lấp lánh trước mặt, lại giật mình cái nữa.

Ta bật người ra sau, suýt nữa làm rơi Quan Trần Kính, kéo giãn cự ly ra mới nhìn rõ chủ nhân của cặp mắt to tròn kia, một tiểu tiên cô hoảng hốt đỏ mặt đứng ở trước mặt ta, ánh mắt không ngừng nhìn khắp mặt ta. Ta ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.

Động tác này tất nhiên sẽ làm kinh động đến hồ ly tiên đang nghe hát kịch, hồ ly tiên tắt Quan Trần Kính, khúc hát trong kính bị ngắt im bặt.

“Ha ha, Tử Khí Tinh Sứ có khỏe không, hôm nay sao rỗi rảnh đến thăm lão sinh thế này?” Hồ ly tiên nhiệt tình hồ hởi tiến lại gần.

Tiểu tiên cô lại lúng túng mặt đỏ ửng lên, vặn vẹo chiếc khăn gấm trong tay, cất giọng trong veo nói: “Xin ra mắt Nguyệt Hạ Tiên Nhân, tiểu tiên là Nguyệt Bội, Tử Khí là tỷ tỷ của tiểu tiên, tiểu tiên. . . tiểu tiên. . . tiểu tiên. . .”

Ơ, tiểu tiên cô này nói chuyện sao lại có tiếng vọng lại thế này? (echo, :lol:)

Hồ ly tiên vỗ tay, vui vẻ nói: “Nguyệt Bội Tinh Sứ có phải đến để xin

hồng tuyến hay không?”

Tiểu tiên cô á lên rồi lại đỏ mặt, gật đầu như mổ thóc, sau đó lại liếc trộm ta một cái, “Đúng vậy, chẳng biết vị thượng tiên này xưng hô thế nào?”

Từ trên trời xuống dưới đất, lần đầu tiên có người gọi ta là “Thượng tiên “, ta nhất thời vạn phần cảm động, đang muốn mở miệng, nhưng như thường lệ, lại bị hồ ly tiên nhiệt tình kia cướp lời, “Oh hohoho, đây là Cẩm Mịch, oa oa (đứa trẻ) Húc Phượng nhà ta đang nuôi dưỡng, trông tươi ngon mọng nước chứ?”

Ta đành chấp nhận mệnh trời thở dài não nuột, chuyện như cơm bữa.

Hồ ly tiên gặp ai cũng giới thiệu ta là người Phượng Hoàng đang nuôi dưỡng, ta chẳng qua chỉ ở trong Tê Ngô cung một trăm năm ngắn ngủi, được Phượng Hoàng truyền thụ cho một vài biện pháp tu luyện, linh lực và vóc người cũng phát triển rất nhiều, sao tự nhiên lại thành do hắn nuôi lớn chứ…

Tiểu tiên cô lại gật đầu lia lịa, gật xong cái cuối cùng thì thôi không ngẩng mặt lên nữa.

Hồ ly tiên lấy một sợi tơ hồng ra để đưa cho nàng, ta suy nghĩ tiểu tiên cô này tốt xấu gì cũng là một người có mắt nhìn mới gọi ta là “Thượng tiên”, thực là không biết báo đáp thế nào, liền giật lấy sợi tơ hồng, bện thành một đóa hoa, rồi mới đưa lại cho nàng, dặn: “Nguyệt Bội Tinh Sứ chỉ cần đặt bông hoa này vào trong một đụn mây, nó sẽ bám rễ ra cành.”

Tiểu tiên cô nghe vậy cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhận lấy đóa hoa, khóe mắt đuôi mày hiện rõ vẻ ngọt ngào hạnh phúc, trước khi đi

còn không quên nhìn ta lần cuối.

Ngày hôm sau, sắc trời còn âm u, lưỡng lự chưa muốn sáng hẳn, ta đã thức dậy đi ra hoa viên phía sau Tê Ngô Cung ngồi thiền, Phượng Hoàng nói: “Giờ Dần, khoảnh khắc lúc ngày đêm giao nhau, là lúc khí trời và đất giao hòa, có thể đả thông bách huyệt, tu luyện tuyệt hảo.” Thế là, suốt một trăm năm này ta không còn có thể thưởng thức cái tư vị ngủ nướng thêm một lần nào nữa, chẳng biết thiên giới có vị thần tiên nào có thể dậy sớm hơn cả Mão Nhật Tinh Quân giống như ta hay không.

Đương lúc ta trông xa giống như ngồi thiền, trông gần cũng giống như ngồi thiền, nhưng kì thực là đang ngủ gà ngủ gật, thì tiểu tiên thị Phi Tự hoảng hốt như kẻ bị giật kinh phong ngã xuống trước mặt ta, “Cẩm Mịch, tiên nga tỷ tỷ của Cửu Diệu Tinh Cung ở ngoài cửa nhờ ta đưa bức thư này cho ngươi.” Lời còn chưa dứt người đã giật kinh phong nhảy lên mấy bước. Ta nhặt bức thư thiếu chút nữa bay thẳng vào giữa trán mình, thở dài, biết khi nào thì Phi Tự mới có thể chững chạc giống như ta đây? Biết khi nào thì Phượng Hoàng mới có thể thôi không quyến rũ hoa đào nữa đây?

Giờ Mẹo, ta đem bức thư tình thơm tho trắng nõn đến dâng tận tay Phượng Hoàng, Phượng Hoàng theo thông lệ mở thư ra xem, nhưng lần này không đọc thư như xem rau cải giống mọi hôm, mà hai mắt nheo nheo, vẻ mặt tràn đầy thích thú, cuối cùng, cuối cùng còn không nhịn được phì cười một tiếng.

Ta không khỏi tiếc rẻ vì không chịu tranh thủ đọc trước bức tình thư kia xem thế nào. Xem ra một trăm năm gần đây bản lĩnh viết văn của các tiên tử đã tiến bộ rất nhiều rồi.

Đang lúc ảo não, thì Phượng Hoàng lại đưa đôi mắt hẹp dài kiêu ngạo, ném cho ta một ánh mắt giống như đang kiểm tra hoa quả,

ngoắc tay nói: “Ngươi qua đây.”

Trước khi ta đến gần, hắn đã đưa bức thư thơm nức mũi kia cho ta, “Ngươi xem đi.”

Ha ha, thật đúng ý ta.

Ta cầm lấy bức thư xem xét kỹ càng, Phượng Hoàng hỏi: “Thế nào?”

Ta nghĩ ngợi một chút, rồi thành thật bình luận: “Hành văn lưu loát, ngôn từ tha thiết, chữ viết thanh tú, duy nhất một chỗ không được hoàn mỹ, chính là sử dụng quá nhiều dấu ngắt câu, đề nghị giảm bớt.”

Phượng Hoàng rõ ràng chẳng có hứng thú gì đối với lời nhận xét sắc bén lại rất công bằng của ta, đưa ngón tay chỉ chỉ lên mấy chữ trên tờ giấy, “Đọc chỗ này nè.”

“Cẩm Mịch thượng tiên, nhìn chữ như thấy người.”

Ủa, thư tình này là viết cho ta mà! Bình tĩnh lý trí như ta, bình tĩnh lý trí như ta, liền yên lặng cất thư đi.

“Có vẻ như mắt nhìn người của tiên cô ngày nay càng lúc càng kém rồi.”

Phượng Hoàng siết chặt tay lườm lườm ta.

Đến buổi trưa, sau khi cơm no rượu say, Phi Tự lại vội vàng đến báo: “Cẩm Mịch, bên ngoài có người tìm.”

Ta mang bộ dạng gật gù của một con sâu ngủ đi ra cửa, thì thấy một tiểu tiên cô mảnh mai yểu điệu rụt rè xấu hổ đang đứng bên ngoài,

nhìn thấy ta thì nét mặt ửng đỏ còn hơn cả lão Hồ, à, cái màu đỏ này, là Nguyệt Bội Tinh Sứ hôm qua gặp ở Nhân Duyên Phủ đây mà.

Là Nguyệt Bội Tinh Sứ đã gọi ta là "Thượng tiên" đó!

Ta vui vẻ tiến lên, thân thiện nói: "Xin chào Tinh sứ!"

"Cẩm Mịch. . . Cẩm Mịch. . . Thượng tiên. . . xin chào, cái kia. . . cái kia. . . chẳng biết có đồng ý hay không?"

Câu này hỏi ta sao, không hiểu gì cả?

Thấy ta như vậy, tiểu tiên cô mặt đỏ như sắp nặn ra được nước tới nơi, lúng túng nói: "Chính là. . . là bức thư. . . sáng. . . hôm nay. . ."

Chân trời có một tia sét lóe lên, o`, bức thư hồi sáng hóa ra là của Nguyệt Bội tinh sứ viết cho ta, ta quên không nhìn lạc khoản. (chỗ ký tên)

Ta trầm tư suy nghĩ, Hồ Ly Tiên nói nam tử cùng với nam tử thì gọi là đoạn tụ, vậy nếu nữ tử cùng nữ tử thì gọi là cái gì đây? Rắc rối nhỉ!

Một cơn gió nhẹ vô tình thoảng qua, Nguyệt Bội tinh sứ đột nhiên lảo đảo nghiêng ngã về phía ta, ta tránh sang một bên, nàng trông như mất đi độ chính xác, không thể ngã trúng người ta, nhưng mà đôi môi đỏ kia đã nhẹ nhàng dán lên má ta một cái.

Ba đạo thiên lôi giáng xuống đùng đoàng đoàng.

Bình tĩnh lý trí như ta, bình tĩnh lý trí như ta, nhìn tiểu tiên cô đỏ mặt chạy đi, ta giơ tay lên chùi sạch dấu vết trên mặt, xoay người trở về tiếp tục ngủ trưa.

Lại một ngày trôi qua, ta đang ngồi ‘tụng kinh’ đến đau cả đầu, thì Liễu Thính báo với Phượng Hoàng có người cầu kiến, từ đôi mắt ti hí lấp lánh của hắn, ta ngửi thấy thoang thoảng đâu đây một mùi ngồi lê đôi mách, vì vậy sửa dáng ngồi nghiêm chỉnh bê sách chuẩn bị xem kịch.

Chẳng ngờ, Phượng Hoàng còn chưa mở miệng tuyên gặp, thì một vị tiên quân cường tráng oai phong lẫm liệt đã bước vào Tẩy Trần Điện, phía sau còn có cả một bầu đoàn tiên thị khê nệ khiêng vào rương rương hòm hòm.

Tiên quân cường tráng ôm quyền cất giọng đầy khí thế: “Cửu Diệu Tinh Cung Kế Đô tham kiến Nhị điện hạ!”

Phượng Hoàng thờ ơ gác bút, đáp lại một câu, nhưng ánh mắt thì vẫn không rời khỏi tập công văn trên bàn.

Vị tiên quân kia đằng hắng mấy cái, thẳng thừng quẳng ra một câu: “Kế Đô là người thô lỗ, không biết vòng vo, hôm nay đến đây là xin cầu hôn với Nhị điện hạ.”

Toàn bộ Tẩy Trần Điện nhất thời im phăng phắc. Hai tròng mắt Liễu Thính làm như sắp sửa lọt ra ngoài. Ta không khỏi bùi ngùi xúc động, thiên giới quả nhiên rất thần kỳ, hôm qua ta bị một tiểu tiên cô hôn lên má, hôm nay lại tới một một hán tử lỗ mãng muốn cưới Phượng Hoàng, hay, rất hay.

Nhìn sang Phượng Hoàng, gã chỉ đang day day thái dương, không hổ là cao thủ giữa rừng hoa, mặt không đổi sắc, chỉ ngước mắt lên nhìn mà thôi.

Lúc này, một tiểu tiên thị đứng phía sau Kế Đô Tinh Quân ho mạnh

một tiếng, lo lắng vội vàng cải chính: “Nhị điện hạ chớ trách, tinh quân nhà thần không phải có ý đó. Tinh Quân là muốn thay mặt Nguyệt Bội tinh sứ cầu thân với Nhị điện hạ.”

Một tiểu tiên thị khác kéo kéo vạt áo của hắn, nhíu mày nói: “Sai rồi sai rồi, lại sai rồi! Là tinh quân thay Nguyệt Bội tinh sứ cầu thân với cao túc (học trò) của Nhị điện hạ là Cẩm Mịch thượng tiên.”

Cái vòng này sao mà lẩn quẩn dữ vậy, tất cả mọi người trong Tẩy Trần Điện sau một lát rốt cục cũng hiểu ra Kế Đô Tinh Quân lần này xông đến không phải để cướp đoạt Nhị điện hạ của bọn họ, việc làm đầu tiên là là thở phào nhẹ nhõm “phuuù” một tiếng, tiếp theo đó là ngạc nhiên “hả?” một tiếng vô cùng đồng thanh, cuối cùng tất cả mọi ánh mắt đều đồ dồn lên người của ta.

Kế Đô tinh quân cười thô lỗ, “Đúng vậy, đúng vậy, là tới cầu thân với Cẩm Mịch thượng tiên.”

Bình tĩnh lý trí như ta, bình tĩnh lý trí như ta, quyển sách rơi cái ‘bạch’ xuống đất.

Kế Đô Tinh Quân lần này không ngốc nữa, mà nhìn theo ánh mắt mọi người rồi tìm được ta, bước đến vui cười hớn hở vỗ vỗ vai ta, bàn tay gấu đó vừa đáp xuống tới nơi, trên vai ta liền đau thấu trời xanh, nhưng hắn thì cứ tỉnh rụi vui vẻ tự nói một mình: “Xem dung mạo phóng khoáng như vậy chắc đây chính là Cẩm Mịch thượng tiên rồi! Nghe nói hôm qua Nguyệt Bội nhà ta đã khinh bạc ngươi bên ngoài Tê Ngô cung, Cửu Diệu Tinh Cung chúng ta xưa nay dám làm dám chịu, đây là sính lễ. Ta thấy cũng chẳng cần chọn ngày lành tháng tốt làm gì cho mất công, ngay bây giờ ngươi theo ta trở về cưới tiểu nha đầu Nguyệt Bội kia luôn!”

Phượng Hoàng lần này cuối cùng cũng bắt đầu thấy hứng thú, sải

bước qua trung tâm điện đi tới chỗ ta ngồi, không cần tốn sức cũng có thể giải thoát bờ vai ta khỏi bàn tay gấu kia, nhướng hai hàng lông mày và đôi mắt sắc bén đánh giá ta một tí, tiện thể dùng giọng điệu lạnh lẽo đáng sợ thường ngày của hắn hỏi một câu: “Khinh bạc? Hử?”

Ta cười hắc hắc sờ sờ lên má, “Chỉ là hôn một cái, không sao cả, không việc gì.”

Phượng Hoàng ngẩng đầu nhìn trời, vỗ vỗ trán. Sau đó, quay sang nói với Kế Đô Tinh Quân: “E rằng phải khiến cho Tinh Quân thất vọng rồi, Cẩm Mịch này tuyệt đối không thể cưới Nguyệt Bội Tinh Sứ được.”

Kế Đô Tinh Quân bùng nổ như thuốc súng, “Vì sao lại không được? Lẽ nào là ghét bỏ Nguyệt Bội nhà ta!”

Phượng Hoàng đè tay hắn, “Tinh Quân xin chớ sốt ruột, thật sự là bởi vì Cẩm Mịch hữu tâm nhưng vô lực. Từ xưa uyên-ương xứng đôi, nghê-hồng bầu bạn, Cẩm Mịch cũng là một nữ tử, đương nhiên không thể cưới Nguyệt Bội Tinh Sứ được.”

Chư tiên trong điện nghe xong mấy lời của Phượng Hoàng, hai mắt lại lồi ra lần nữa.

Kế Đô Tinh Quân phản ứng nhanh nhất, quan sát ta từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ, “Thật ư?”

Phượng Hoàng thở dài, đưa tay rút cây trâm cài tóc trên đầu ta ra, mái tóc dài bung ra xõa xuống, “Như vậy Tinh Quân tin rồi chứ?” Có lẽ do bộ dạng của ta thay đổi trong nháy mắt khiến mọi người đều kinh hãi, một vài người bộ dạng lảo đảo như sắp ngã.

“Chuyện này là. . . là… “

“Lúc trước bị cây Tỏa Linh Trâm này áp chế, Tinh Quân và Nguyệt Bội Tinh Sứ nhìn nhầm cũng không có gì lạ.”

Gì? Phượng Hoàng làm sao biết đây là “Tỏa Linh Trâm”? Ta còn không biết nữa là. Cây trâm này là của Trường phương chủ Mẫu Đơn cho ta khoảng một ngàn năm trước, nói với ta rằng có thể nâng cao linh lực, ta liền vui mừng hớn hở cài nó từ đó tới giờ, linh lực cũng không thấy tăng lên bao nhiêu, nhưng một trăm năm trở lại đây vóc người ta cũng có lớn hơn một chút. Ta phát hiện hễ mỗi lần ta gỡ xuống cây trâm xuống, diện mạo thân thể sẽ có thay đổi, thập phần thần kỳ.

Sau một lúc lâu, ông Tinh Quân thô lỗ kia cuối cùng hoàn hồn, trên mặt từ từ ửng đỏ, không dám quay mặt lại, ngượng ngùng nói: “Cẩm Mịch tiên tử, thật là đắc tội, thật là đắc tội.”

Cửu Diệu Tinh Cung một hàng hòm xiểng tiên thị nối đuôi nhau, xiêu xiêu vẹo vẹo cuốn gói ra về.

Không quá hai ngày, cả phố ai cũng biết.

“Biết gì chưa? Tên thư đồng hay đi theo Nhị điện hạ đó, à, cái tên tiểu bạch kiểm môi hồng răng trắng đó, chính là một tiểu cô nương xinh đẹp thanh tú.”

“Đúng vậy! Nghe nói tên tiểu thư đồng kia không những quyến rũ Nhị điện hạ, còn khinh bạc Kế Đô Tinh Quân nữa.”

Bình tĩnh lý trí như ta, bình tĩnh lý trí như ta. . .

Chương 10

Mấy ngày gần đây, tâm tình Phượng Hoàng dường như không được vui vẻ, đặc biệt là mỗi lần nhìn thấy ta, nhãn thần rõ ràng hiện lên hai chữ “chán ghét“, lại còn in đậm in nghiêng. Do đó, ta đoán đại, chắc chắn là đố kị rồi.

Phượng Hoàng, tên quan sai hời hợt kia, đã làm quan ở Lục Giới ước chừng một vạn năm nay, có lẽ đã quá quen với việc được ngàn người ngưỡng mộ vạn người khuynh đảo, nhưng hôm nay lại có một Nguyệt Bội Tinh Sứ lọt lưới không bị hắn mê hoặc, trái lại để mắt đến ta, tự nhiên khiến hắn trong lòng không được thoải mái là phải.

Ta nghĩ rồi, mình chỉ là một loại trái cây thấp kém có chút trình độ, nên quyết định cất cây “Tỏa Linh Trâm” kia đi, dùng một đoạn thân bồ đào làm trâm cài, bộc lộ thân thể thật sự, để người khác khỏi nhận nhầm mình là nam thần tiên, tránh gặp phải một tiểu tiên cô khác lại mê ta giống Nguyệt Bội, cũng đỡ cho lòng tự trọng của Phượng Hoàng lại thêm một lần bị đả kích.

Ta cài nhánh cây bồ đào ngày ngày ra vào Tê Ngô cung, nhưng sắc mặt gã Phượng Hoàng kia cứ càng ngày càng kém, ngay cả sắc mặt của các tiên nga tỷ tỷ trong Tê Ngô cung cũng không tốt lên được, chỉ có các tiểu tiên thị hễ gặp ta thì gương mặt lúc nào cũng mừng rỡ ửng lên một màu hồng giống màu trứng Chu Tước.

Hôm nay, một vị tiên nga tỷ tỷ đến quét dọn Tẩy Trần Điện cứ đưa mắt quan sát ta cả buổi, rồi trịnh trọng tuyên bố: “Cẩm Mịch, ngươi quả nhiên là chiêu ong dụ bướm.”

Sao? Lời này nghe có chút kỳ quái, thân là hoa cỏ rau quả như chúng ta đương nhiên là phải chiêu ong dụ bướm rồi, nếu không ong không bướm lấy ai mà thụ phấn, rồi làm sao ra hoa kết trái đây? Không có kết trái, thì bồ đào ta ở đâu chui ra?

Thế là, ta liền thản nhiên đáp: “Ha ha, đây là bổn phận của ta, chuyện nên làm, chuyện nên làm.”

Tiên nga tỷ tỷ ngẩn ngơ tại chỗ, Phi Tự đứng bên cạnh ho một tràng dữ dội, “Cẩm Mịch, thiếu suy nghĩ không phải là lỗi của ngươi, chẳng qua là thiếu suy nghĩ lại thêm bộ dạng như vậy, thực là thẹn với cái thân xác đẹp đẽ bên ngoài của ngươi.”

Đang định mở miệng, lại nghe phía sau có tiếng cười nhạt, tiên nga tỷ tỷ và Phi Tự vội vàng đứng dậy, theo quy củ lập tức đứng dẹp sang một bên, ta quay đầu lại nhìn, thì ra là Phượng Hoàng không biết đã trở về từ lúc nào, đang đứng ở phía sau lưng ta.

Ta ngắm nghía một lượt, gã này hôm nay sắc mặt hoàn hảo, khóe miệng thấp thoáng một lúm đồng tiền mờ nhạt, hắn cũng liếc nhìn ta, vân đạm phong khinh phất ống tay áo nói: “Lui xuống hết đi.”

“Dạ.” Phi Tự và tiên nga tỷ tỷ khom người lui ra.

Ta cũng định theo đi ra ngoài, nhưng Phượng Hoàng ngăn ta lại, “Ngươi đi rồi, lấy ai mài mực đây?”

Ta bĩu môi, cầm lấy thỏi mực thơm mài mài trên nghiên mực xăm xắp nước, Phượng Hoàng ngồi bên cạnh chấp bút quẹt quẹt quẹt rồi bắt đầu vùi đầu vào công văn, đột nhiên lên tiếng mà không thèm ngẩng đầu lên nhìn ta: “Hay là cài Tỏa Linh Trâm lên như cũ đi.”

“Gì?” Lại có chuyện gì nữa đây?

Đầu mày hắn khẽ chau lại, nhíu đôi mắt dài hẹp nhìn ta, “Sao? Không muốn ư?”

Cái tên này khí thế đè đầu cưỡi cổ người khác quả nhiên là lợi hại, ta vội vàng nói: “Ta thực sự không phải cố ý muốn ưa nhìn hơn người khác đâu, hoàn toàn trùng hợp, trùng hợp thôi mà.”

Phượng Hoàng ngẩn ra, rồi không nhịn được phì cười, đưa tay búng lên trán ta một cái ‘póc’, “Ngươi đó… vô tâm vô phế…”

Quả nhiên là một tên Điểu nhi hỉ nộ vô thường.

“Đây là thiếp mời thúc phụ nhờ ta đưa cho ngươi.” Hắn rút một tấm thiệp đỏ chói từ trong ống tay áo ra đưa cho ta.

Ta nhận lấy tấm thiệp mở ra đọc, là hồ ly tiên hẹn ta ngày mai giờ Tỵ đến Nhân Duyên Phủ uống trà nghe kịch.

Thật ra, lần này chuyện Kế Đô Tinh Quân tới cửa cầu hôn chấn động như vậy, hận không thể truyền khắp mọi ngõ ngách xó xỉnh. Một người tính tình thích náo nhiệt như Hồ Ly Tiên chắc hẳn đã biết từ lâu, ta nghĩ, nhịn tới ngày hôm nay mới có hành động quả thật chẳng dễ dàng gì. Chỉ có điều bình thường Hồ Ly Tiên hễ gặp chút chuyện gì vui đều trực tiếp chạy tới Tẩy Trần Điện tìm ta, hoặc là sai tiểu tiên thị truyền lời bảo ta qua Nhân Duyên Phủ, sao hôm nay tự nhiên trịnh trọng thế này.

Định hỏi Phượng Hoàng, thế nhưng nhìn cái bộ dạng bận bịu của gã, ta chẳng dại gì mà tới gần để bị bẽ mặt, thây kệ đi.

Hôm sau, ta giấu một thỏi mực thơm nhất phẩm màu xanh đen của Tẩy Trần Điện vào trong tay áo để làm quà, rồi lên đường đến Nhân

Duyên Phủ. Cơn mưa nhỏ rả rích vừa mới tạnh, một cái cầu vồng bảy màu sặc sỡ treo lơ lửng bên ngoài Tê Ngô cung tạo nên một cảnh đẹp tuyệt vời.

Ta vốn không thích cưỡi mây đạp gió, lần này thấy quang cảnh như vậy, trong lòng vô cùng thích chí, liền thủng thỉnh bước đi trên chiếc cầu vồng kia, tiện đường ngắm cảnh luôn. Thế nhưng, ta quên mất một điều, phàm là những thứ đẹp đẽ chỉ nên đứng ở xa xa mà nhìn, chứ đến gần quá thì sẽ thấy không thực, thí dụ như cái cầu vồng này nè, nhìn từ xa bảy màu mê ly trông rất đẹp mắt, nhưng mà đi tới mới phát hiện rất là trơn trợt, sơ sẩy không đứng vững một tí, ta liền 'oạch' một cái trượt từ đầu này sang tới đầu bên kia.

Tới phía bên kia của cầu vồng, ta vất vả đứng dậy, chưa kịp chỉnh đốn áo xống cho đàng hoàng đã bị cảnh đẹp trước mắt làm cho mê hoặc.

Trong không gian im lặng vắng vẻ, một mảng rừng xanh thẫm tươi tốt bao bọc chung quanh một hồ nước màu nâu đậm y như chén thuốc nước đắng nghét, sóng gợn lăn tăn. Bên hồ có một bầy hươu sao nằm ngồi đủ kiểu, thong dong nhàn hạ. Một chú hươu con trong bầy thính tai nghe tiếng động, hai tai khẽ động đậy, đôi mắt xoe tròn quay sang nhìn về phía ta, có lẽ cảm thấy sắc mặt ta hiền lành không có ác ý liền quay mặt về chỗ cũ.

Qua khe hở của cái đầu nó, ta nhìn thấy một cái đuôi cá, một cái đuôi cá trên bờ. Ô, làm thế nào mà ngày nay đến cả cá cũng bị bức lên bờ vậy kìa? Đây đúng là một hiện tượng suy thoái môi trường khiến người ta đau lòng đứt ruột mà.

Nhưng khi bước lại gần nhìn thử, ta nhìn thấy một cái đuôi cá, không hẳn, là nhìn thấy một con người, hình như cũng không đúng lắm. Hắn có nửa người dưới là một cái đuôi cá với những cái vẩy lấp

lánh, nhưng nửa người trên lại một thiếu niên hình người mặc áo trắng, đang nhắm mắt gối đầu trên bụng của một con hươu sao say giấc nồng.

Chỉ mới vừa nhìn thì người nọ đã tỉnh dậy rồi. Đôi mắt trong veo mê mẩn nhìn ta.

Ta chỉ chỉ vào cái đuôi của hắn, phấn khích nói: “Đúng là một cái đuôi không gì sánh bằng nha!”

Người nọ cũng nhìn vào cái đuôi của mình, nói: “Thường thôi, thường thôi.” Thái độ khiêm tốn.

Bầy hươu sao chung quanh thấy hắn tỉnh dậy, lập tức ngoan ngoãn dừng mọi động tác rồi từng con một tiến gần đến bên cạnh. Cảnh tượng như vậy, ta hiểu nè, người này chắc chắn là một tiên quan chăn hươu.

Trong chớp mắt, cái đuôi cá to lấp lánh ánh bạc kia không biết đã hóa thành hai bắp đùi từ khi nào, chỉ thấy vị tiên quan chăn hươu đã đứng dậy thong thả sửa sang lại vạt áo. Vừa nãy nằm nên không nhìn thấy, bây giờ đứng lên ta mới phát hiện vị tiên quan này chiều cao cũng ngang ngửa Phượng Hoàng.

Ta ngẩng đầu hỏi hắn: “Đàn hươu này tiên quan chăn rất tốt, mập mạp khỏe mạnh. Chỉ là không biết chúng được đưa đến Thiện phòng của vị tiên quan nào?”

Vị tiên quan kia trấn định lại, “Chăn hươu? Thiện phòng?” Thần sắc hơi có vẻ ấm ức.

Ta giật mình, chẳng lẽ đã chạm đến nỗi đau thầm kín của hắn? Phẩm giai của thần tiên chốn thiên giới vô cùng sâm nghiêm, rất được chú

trọng. Một tiểu ngư tiên quan làm việc chăn thả có lẽ là một cấp bậc không cao, lần này bị ta trực tiếp gọi thẳng ra như vậy chắc là mất mặt lắm. Tỉ như người làm quan ở phàm giới vậy, từ tể tướng cho tới cửu phẩm, lúc gặp nhau đều nhất định phải chắp tay khiêm tốn gọi đối phương một câu "[tên gì đó] đại nhân", bất phân cao thấp, để cho những vị tiểu quan cấp thấp cũng không đến mức xấu hổ.

Lần này là ta sơ suất quá, vội vàng chữa thẹn nói: "Ha ha, chức vụ này của thượng tiên quả thật rất có tiền đồ. Nhớ năm xưa Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không bắt đầu từ chức bật mã ôn chuyên nghề chăn nuôi mà phô diễn tài năng, sau đó đến Tây Thiên lấy kinh thật là nở mày nở mặt. Nghe nói Phật tổ còn phong làm 'Đấu Chiến Thánh Phật '. À, còn có bát tiên Trương Quả Lão, hình như trước khi thành tiên cũng từng chăn lừa. Cho nên, Cẩm Mịch đoán rằng tiền đồ của thượng tiên vô cùng hứa hẹn!"

Vị tiên quan kia cúi đầu trầm tư chốc lát, rồi bất chợt cười tươi rói: "Nhờ tiên tử diễn giải, thật sự khiến tại hạ đột nhiên sáng tỏ, thấu hiểu mọi chuyện. Đa tạ, đa tạ."

Ta xúc động chắp tay, tiêu sái trả lời: "Thượng tiên khách khí rồi."

"Tiểu tiên tự Nhuận Ngọc, chẳng biết tiên tử xưng hô thế nào?" Tiểu ngư tiên quan mỉm cười thật đẹp.

"Tại hạ Cẩm Mịch." Ta nhấc tay lên, thỏi mực thơm xanh đen trong tay áo bất cẩn rớt ra ngoài, ta vỗ trán, nhớ tới lời mời của hồ ly tiên, lề mề ở đây nãy giờ, chắc cũng mất cả canh giờ rồi ấy chứ.

Ta vội vàng nhặt thỏi mực lên rồi nói lời từ biệt với tiểu ngư tiên quan. Sợ phải đi trên cái cầu vồng trơn trợt kia bị té nữa, nên bước trên mây nhắm hướng Nhân Duyên Phủ mà đi.

Chương 11

Ta đập thùm thùm lên cánh cổng to đỏ choét của Nhân Duyên Phủ, tiểu tiên thị gác cửa trông thấy ta thì ngẩn cả người, đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Vị tiên tử này có phải đến tìm tiên nhân nhà ta không? Thật không đúng lúc tiên nhân của ta hôm nay có khách, không bằng tiên tử hôm khác trở lại đi.”

Ơ ~ ta ra vào Nhân Duyên Phủ này tốt xấu cũng có đến trăm năm, đều là tiểu tiên thị này mở cổng, hôm nay sao lại làm như không nhận ra ta vậy, lẽ nào… Ta nhìn hắn lòng đầy thương cảm, thì ra cái chứng hay quên của Hồ Ly Tiên cũng là một căn bệnh lây lan.

“Ta là Cẩm Mịch. Nếu Nguyệt Hạ Tiên Nhân đã hẹn người khác, ngày mai ta trở lại vậy.”

Tiểu tiên thị gác cổng miệng há hốc, đứng ngây ngốc tại chỗ như khúc gỗ.

Ta xoay người định đi, nhưng khúc gỗ kia lại giơ tay ra chặn ta lại, rồi đột nhiên hắn giống như cảm thấy không được ổn cho lắm, liền rụt tay về, sốt ruột nói: “Cẩm… Cẩm… Cẩm Mịch? !”

Ta thương hại gật gật đầu.

Hắn cũng thương hại thì thào: “Quả nhiên nam biến thành nữ, nam biến thành nữ, nam biến thành nữ, càng ngày càng suy đồi…”

Đương lúc chúng ta còn đang thương hại lẫn nhau thì Hồ Ly Tiên người chưa tới mà tiếng đã tới: “Có phải Cẩm Mịch đến không?”

Ta còn chưa kịp lên tiếng trả lời, Hồ Ly Tiên đã cỡi một đóa mây hồng bay tới cửa, nhìn thấy ta nét mặt cũng sửng sốt, tiện đà quan sát một cách kỹ lưỡng, “Chậc chậc chậc! Húc Phượng nhà ta nuôi nữ oa oa này lớn nhanh ghê! Nhanh quá nhanh quá!”

Ta bỗng cảm thấy có điều gì đó bất bình thường, sờ tay lên đầu, hóa ra cây Tỏa Linh Trâm ta cài sáng nay chẳng biết biến đi đằng nào, khó trách chả ai nhận ra ta. Cây trâm này có lẽ là lúc đáp mây trên đường bay đi vội quá ta làm rơi mất rồi, chẳng sao, chỉ là một cây trâm thôi mà.

Ta cười ha ha, tiên thị trông cửa lại hít một hơi quay mặt đi chỗ khác. Hồ Ly Tiên ân cần nói: “Vào đây vào đây, chúng ta vào trong nói chuyện.”

Ta thấy Hồ Ly Tiên lần này hình như gầy đi rất nhiều, hai ống tay áo bay phất phơ, cái đuôi cũng không còn trơn bóng bồng bềnh như trước kia, liền chúc mừng nói: “Nguyệt Hạ Tiên Nhân dạo này giảm cân rất có hiệu quả, thật là đáng mừng.”

Hồ Ly Tiên mặt mày ủ dột, dừng bước lườm ta một cái, “Lẽ nào lúc trước nhân gia béo ú sao?”

Không đợi ta lên tiếng đã nói tiếp: “Đều tại điểu tộc kia, mấy ngày nay toàn đưa tới mấy con gà nhỏ còn hơn cả chim bồ câu, gầy xơ gầy xác. Ta ngày nào cũng ăn không đủ no, đêm đến đều vì đói quá mà ngủ không được yên, mấy hôm trước còn đói đến mức ngất đi nên đã bỏ lỡ chuyện đại sự của ngươi.”

Thảo nào hôm nay mới gọi ta tới.

“Ơ, lẽ nào là bệnh gà toi?” Ta hiếu kỳ.

“Cũng không phải, việc này nói đến thì dài lắm. Nghe nói, một trăm năm trước, một con quạ đen của điểu tộc đã bắt cóc một tinh linh của Hoa Giới. Trường phương chủ Mẫu Đơn của Hoa Giới đến đòi người, thủ lĩnh điểu tộc liền đem tất cả những con quạ đen – từ đang bay trên trời cho đến trứng chưa nở – tra khảo một lượt, tất cả đều nói chưa từng làm chuyện này. Nhưng Trường phương chủ một mực khẳng định rằng có một tiểu hoa tinh chính mắt thấy việc này. Thủ lĩnh điểu tộc cảm thấy xấu hổ và giận dữ liền cãi vã vài câu, Trường phương chủ nổi cơn thịnh nộ, bảo là Khổng tước – thủ lĩnh điểu tộc – bao che thuộc hạ, sau đó hai bên nảy sinh hiềm khích. Trước đây, thức ăn của điểu tộc ngoại trừ sâu bọ ra thì chính là các loại ngũ cốc hoa lá; sau sự việc trên, Trường phương chủ ra lệnh cắt đứt nguồn thức ăn của điểu tộc, tuyên bố ngày nào điểu tộc còn không giao hoa tinh kia ra, thì ngày đó hoa giới không cung cấp thức ăn nữa.”

“Loài gà cũng thuộc điểu tộc, thế nên, cạn lương thực thì ăn ít, lúc này có thể lớn cỡ con bồ câu chắc cũng đã cố tranh ăn rất nhiều rồi.”

“Rắc rối nhỉ.” Ta thở dài thông cảm. Trường phương chủ xưa nay tính tình nóng nảy, thủ lĩnh điểu tộc kia ngàn lần vạn lần không nên, thực sự không nên chống đối lão nhân gia người.

“Ừm, Hoa-Điểu tranh chấp, hại cập hồ ly! Lão phu thật là oan khuất.” Hồ Ly Tiên đang bày tỏ nỗi bất mãn một cách bừng bừng khí thế, bỗng nhiên đổi giọng, “Đi đi đi, chúng ta đi nghe kịch thôi.”

Vở kịch hôm nay nghe chính là một vở mới tên là “Võ Tòng đả hổ “, vừa mới nghe được tiếng nam tử thô lỗ trong Quan Trần Kính quát lên: “Con hổ kia! Mày trốn chỗ nào!” ngoài cửa liền xuất hiện một cái bóng màu vỏ quýt tiến vào, tiểu tiên thị trông cửa theo phía sau sốt ruột gào lên: “Ái! Vị tiên gia này sao lại vô lễ xông vào nhà người ta như vậy! Đã nói tiên nhân nhà ta hôm nay có khách…”

Quả quýt kia sau khi vào liền đóng cửa cài then, cuối cùng, còn thậm thụt dò xét phía bên ngoài một lát, rồi dường như xác nhận không có người theo sau, mới yên tâm thở phào cuộn tròn thân thể xoay tít vòng tròn hiện ra.

“Lão Hồ!”

“Lão Hồ!”

Ta và Hồ Ly Tiên đồng thanh thốt lên.

Lão Hồ nhấc chung trà uống một ngụm cho thông giọng, sau khi đã khát mới vỗ vỗ vào ngực nói: “Hồng Hồng a, làm ta sợ muốn chết! Ngươi có biết ta vừa gặp ai hay không?” (hồ ly tiên tên là Hồng Hồng, chết cười :lol:)

“Không phải là Thỏ Ngọc của Quảng Hàn Cung chớ?” Hồ Ly Tiên tuy rằng vẻ mặt ‘nhất định là đúng’, nhưng vẫn rất phối hợp chống cằm tỏ vẻ hứng thú muốn biết.

“Không phải nó thì ai!” Lão Hồ mặt mày tái mét, “Con thỏ này gần cả ngàn năm không gặp, béo lên rất nhiều, không biết là đã làm hại bao nhiêu cây củ cải rồi! Hằng nga tiên tử sao không quản nó vậy không biết. May mà ta chạy nhanh, may thật may thật.”

“Nhưng không biết hôm nay ngọn gió nào lại thổi lão huynh đến chỗ ta lịch kiếp nạn này vậy?” Hồ Ly Tiên vỗ vỗ vào bụng lão Hồ.

Lão Hồ thổn thức: “Ài, lão phu lần này thảm hại đến nơi rồi. Ta bị Trường phương chủ đuổi ra khỏi thủy kính. Nghĩ tới nghĩ lui hay là đến nương nhờ chỗ lão huynh.”

Ta cùng lắm chỉ rời khỏi Hoa Giới có một trăm năm, sao lại xảy ra nhiều chuyện thế này. Trường phương chủ đúng là có chút cứng rắn. Ta hỏi lão Hồ: “Trường phương chủ vì sao lại đuổi lão ra vậy?”

“Vị tiên tử này là… ?” Lại một người nữa không nhận ra ta…

“Cẩm Mịch.” “Tức phụ nhi (cháu dâu) của ta.” Ta và Hồ Ly Tiên lại đồng thanh trả lời.

Lão Hồ xoắn xoắn ria mép, “Cẩm Mịch? Là ai?”

Ta nhìn trời, nói: “Ta là Đào Đào.”

Nghe vậy, ba tầng thịt trên bụng lão Hồ run lên kịch liệt ba cái, “Tiểu Đào Đào? !”

Ta gật đầu.

“Ôi chao ơi! Tiểu tổ tông của ta ơi! Cô hại ta thật thảm! Sao không nói lời nào mà đã biến mất tăm. Hai mươi bốn vị phương chủ thiếu chút nữa đã lột da củ cải già nua ta rồi! Hôm nay giáng cái tội trông nom bất lực lên đầu ta, phái ta đi ra ngoài tìm cô, còn nói là nếu tìm không ra sẽ ném ta vào hang thỏ, thật khổ thân ta…” Lão Hồ nước mắt đầm đìa.

Ha ha, hóa ra ta cũng có trọng lượng đó chứ, không khỏi cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Lão Hồ không nói hai lời túm chặt cánh tay dưới nách ta, “Đi đi đi, cô lập tức trở về với ta. Cái mạng già này của ta có thể giữ lại rồi.”

Nhưng Hồ Ly Tiên lại không bằng lòng, “Này! Lão hồ đồ kia muốn dẫn Nhị điệt tức phụ của ta đi đâu!”

“Nhị điệt tức phụ?” Lão Hồ vô cùng kinh ngạc nhìn ta chằm chằm, tiếp đó vô cùng đau đớn nói: “Tiểu Đào Đào ơi! Không phải cô bị lão hồ ly mắt mũi kèm nhèm này buộc nhầm hồng tuyến rồi chứ? Nhị điệt tử nhà lão có tướng đào hoa, tương lai cơ thiếp e rằng không phải mười thì chí ít cũng đến bảy tám phòng. Chúng ta mau đi tìm Thái Thượng Lão Quân mượn thanh kiếm chặt đứt sợi hồng tuyến này thôi.”

“Ài?” Ta nghe mà lùng bùng cả lỗ tai, liền nói: “Ta chỉ theo Phượng Hoàng học nghệ mà thôi.”

Lão Hồ chợt dừng chân, “Thật chứ?” Thấy ta gật đầu, nếp nhăn trên mặt lão cuối cùng cũng giãn ra một chút, “Ha ha, vậy mau đi từ biệt hắn rồi theo ta về Hoa Giới.”

Mặc dù lão Hồ thường ngày di chuyện ục ịch, nhưng bữa nay đi đứng lại vô cùng nhanh nhẹn, vèo vèo vèo đã đằng vân đưa ta về Tê Ngô cung, Hồ Ly Tiên bay theo sau vừa đuổi vừa gào.

Vào đến Tê Ngô cung lại đang đúng lúc dùng bữa. Phượng Hoàng xưa nay vốn là người quen thong thả ung dung nên không khỏi bị “cuộc truy đuổi” của bọn ta làm cho kinh động, giơ đôi đũa bạc ngẩng đầu dừng luôn tại chỗ.

Thật bất ngờ, lão Hồ sau khi vào điện, liên buông tay ta ra, chạy thẳng đến chỗ bàn ăn, ôm lấy đĩa rau rồi bắt đầu khóc òa: “Thái Thái (rau) ơi, Thái Thái mệnh khổ của ta ơi, mới có hai ngày không gặp, sao ngươi đã bị hạ độc thủ rồi! Những thiên thần đoản mệnh lòng dạ hiểm độc này! Tạo nghiệt mà…”

Ack… Ta quay ra chung quanh cười hắc hắc, rồi ngồi xuống cạnh lão Hồ hỏi: “Thái Thái lại là ai nữa?”

“Chính là Kê Mao Thái (cải bẹ trắng) tình lang của rau hẹ muội muội ở thửa ruộng bên cạnh thủy kính đó! Lúc cô còn nhỏ, hắn còn từng khen cô có linh khí đó.” Lão Hồ nước mắt lưng tròng lên án.

Ta nhìn lại đĩa rau xào ướt mỡ xanh mướt, nghiêm túc nói: “Nói như thế, nhìn cũng có chút quen quen. Nhưng mà, làm sao lão nhận ra được?”

“Thái Thái có lá màu xanh xanh, cành trắng trắng, trên đầu tròn tròn, chính giữa mềm mềm. Chính là như cái này!” Lão Hồ một mực chắc chắn.

“Cải bẹ trắng chẳng phải đều có hình dạng như vậy hay sao?” Liễu Thính đứng bên cạnh rụt rè hỏi một câu.

“Xin hỏi vị tiên giả này là… ?” Phượng Hoàng sắc mặt có chút mất kiên nhẫn, lên tiếng ngắt lời.

Chương 12

“Xin hỏi vị tiên giả này là… ?” Phượng Hoàng sắc mặt có chút mất kiên nhẫn, lên tiếng ngắt lời.

Hồ Ly Tiên đuổi theo phía sau giơ tay áo lau mồ hôi, thở hồng hộc xen vào, “Chính là Hồ La Bặc tiên (cà rốt tiên) trước đây bị ngươi thả thỏ ngọc rượt chạy vòng vòng khắp thiên cung này, lão Hồ chứ ai!”

Phượng Hoàng cúi đầu ho khẽ một tiếng, lão Hồ bi thương phẫn nộ nhìn Phượng Hoàng, ôm lấy cái đĩa đựng thi thể Thái Thái, nói: “Ta chỉ biết, tre xấu không sinh được măng ngon, Thiên Gia các ngươi không kẻ nào lương thiện hết. Cha ngươi như vậy, mẹ ngươi như vậy, ngươi cũng như vậy, có lẽ thằng huynh trưởng đêm đến mới xuất hiện của ngươi cũng như vậy.”

“Húc Phượng năm xưa tuổi nhỏ không hiểu chuyện, chắc là từng đắc tội với tiên giả, hôm nay ở đây xin bồi tội với tiên giả. Chỉ có điều Thiên Đế – Thiên Hậu là lục giới chí tôn, tiên giả không được phép nhận xét ngông cuồng.”

Phượng Hoàng nheo nheo mắt, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua lão Hồ.

Nét mặt Lão Hồ tái mét, nhưng vẫn cố gắng thẳng lưng, trừng mắt lại Phượng Hoàng.

“Chớ vội chớ vội, mọi người hãy giữ hòa khí, từ từ nói chuyện.” Hồ Ly Tiên chen vào chính giữa, không bênh bên nào.

Ta nhìn một hồi, cảm thấy chán ngắt, liền đến bên cạnh Phi Tự kéo một tấm đệm ngồi xuống, đang chọn lấy một miếng bánh phù dung chuẩn bị cho vào mồm thì Lão Hồ thu lại ánh mắt 'chan chứa tình cảm' với Phượng Hoàng, chuyển sang nhìn ta, "Đào Đào, thức ăn nhà hắn là thứ không ăn được, mau, từ biệt hắn xong, cùng ta trở về Hoa Giới phục mệnh với hai mươi bốn vị phương chủ."

Phượng Hoàng nghe vậy đảo ánh mắt đầy ẩn ý sang mặt ta, nhân lúc ta vừa đặt miếng bánh phù dung xuống còn bận phủi tay cho sạch mấy mảnh vụn, liền chậm rãi nói: "Gần đây nghe nói Hoa Giới vì một Tinh Linh mà không ngại trở mặt với điểu tộc, kẻ gây ra trận can qua này lẽ nào chính là Cẩm Mịch?"

Ta tròn xoe mắt, khiêm tốn nói: "Chuyện này… ta nghĩ không có khả năng đâu." Tuy rằng chuyện con quạ đen nào đó bắt cóc Hoa Tinh mà Hồ Ly Tiên đã nói quả thực nghe cũng thấy quen quen, nhưng chắc chắn không có liên quan gì tới ta cả.

Lão Hồ run run chòm râu, nói: "Phải thì thế nào? Không phải thì làm sao?"

Phượng Hoàng giương đôi mắt sắc như đao quét nhìn ta từ trên xuống dưới, rồi quay đầu thủng thỉnh nói với lão Hồ: "Hoa Giới mấy ngàn năm không qua lại với Thiên Giới, không ngờ hôm nay hai mươi bốn vị phương chủ chỉ vì một hoa tinh nho nhỏ mà phải đích thân ra tay, có lẽ ngày thường nhất định là do quá bận rộn."

"Đây là việc của Hoa Giới ta, không nhọc Thiên Gia các ngươi hao tâm tổn trí." Lão Hồ ngỏng cao cổ, quả thật, đây đúng là một động tác tự lộ điểm yếu, ta nhìn chằm chằm một cách bất lịch sự vào cái cổ tròn quay ngắn cũn của lão Hồ một hồi lâu.

"Lần này ngươi thực sự cần phải trở về sao?" Phượng Hoàng khẽ hạ

mi mắt xuống, nhẹ nhàng vuốt vuốt những đường vân lấp lánh trên tay áo.

Ta ngẫm nghĩ một lát, câu này chắc chắn là hỏi ta, liền đáp: “Đúng vậy.”

Phượng Hoàng giương mắt khẽ liếc ta một cái, bình thản ung dung nói: “Như vậy cũng rất tốt. Dạo gần đây, Yêu Ma Giới có xảy ra chút nhiễu loạn, Thượng Đế phái ta đi tuần tra một chuyến. Ngày mai xuất phát rồi, chuyến này đi chắc cũng mất cả năm, nếu ngươi ở lại Thiên Giới, cũng chẳng có người dạy ngươi phương pháp tu tập, vậy cũng lãng phí thời gian, không bằng trở về nhà đi.”

Ô, Yêu Ma Giới.

Ta cúi đầu dỏng tai.

Hồ Ly Tiên ở bên cạnh nước mắt lưng tròng thì thào: “Làm sao có thể đi, làm sao có thể đi…”

“Này, Tiểu Đào Đào, cô chào từ biệt hắn xong rồi thì theo ta về thủy kính thôi.” Lão Hồ không thể đợi thêm được nữa xoay người đi ra ngoài điện.

Ta ngoan ngoãn nhu thuận đi theo phía sau, mới đi được bốn năm bước, thì sực nhớ ra một chuyện: “Ai da, vẫn chưa thu dọn hành lý!”

Lão Hồ vừa đi vừa nâng cái bụng tròn trịa quay đầu lại nói, “Một tiểu cô nương như cô mà sao còn hồ đồ hơn cả ta vậy, cô có phải là phàm nhân đâu, cần hành lý cái gì chứ. Chỉ cần nhấc tay biến hóa một tí, muốn xiêm y gì mà không có.”

“Ack, không phải là xiêm y, mà chính là kinh quyển.” Lão Hồ nghe

xong lời giải thích của ta cuối cùng cũng dừng bước chân, hai mắt trợn tròn, miệng há hốc, kinh ngạc nói: “Kinh quyển?”

Ta thành khẩn gật gật đầu, “Một trăm năm nay, ta học được không ít tâm pháp tu tập, nhưng còn vài quyển sách kinh chú vẫn chưa hiểu thông suốt, muốn mang về để còn có thể thỉnh giáo Trường phương chủ một chút.”

Tiện đà quay đầu lại, ánh mắt khẩn thiết hiếu học nhìn về phía Phượng Hoàng ở phía trong điện, hỏi: “Nếu ta mang vài quyển sách trong Tỉnh Kinh Các đi, chẳng biết có được không?”

Phượng Hoàng trầm ngâm một lát, khóe miệng cong lên, vân đạm phong khinh nói: “Hiếm thấy ngươi một lòng hướng học, ta tất nhiên là rất vui mừng, các thư quyển trong Tỉnh Kinh Các ngươi cứ tùy ý chọn lựa mà lấy đi.”

“Lão Thiên quả đúng là mở mắt rồi, Tiểu Đào Đào ngoại trừ vui chơi ra cuối cùng cũng biết phải cầu tiến một chút rồi!” Lão Hồ túm lấy vạt áo, nước mắt đầm đìa, cất giọng trấn an, “Nếu vậy, thì ngày mai chúng ta đi. Đào Đào cứ đi thu dọn cho đầy đủ, chớ có sợ nặng, lấy nhiều thiên thư (sách trời) một chút, lão phu sẽ vác giúp cô.”

Ban đêm, lão Hồ tá túc tại Nhân Duyên Phủ của Hồ Ly Tiên. Ta ở Tỉnh Kinh Các thắp Trản Huỳnh Đăng, ra vẻ lục lọi tìm kiếm cho có lệ, sau cùng nhặt lấy hai quyển sách nhỏ mỏng dính, cảm ơn tiểu tiên quan trông coi Tỉnh Kinh Các. Lúc ra cửa qua khỏi hành lang bằng đá, liền vứt sách lại trên bờ Lưu Tử Trì, chạy ào đến sương phòng dạ tẩm của Phượng Hoàng.

Nói thật, ta sống ở Hoa Giới bốn ngàn năm, ở Thiên Giới một trăm năm, nhưng lại không biết phong cảnh Ma Giới là như thế nào.

Làm sao mới có thể không bị Phượng Hoàng phát hiện ta theo hắn đến Ma Giới đây? Ta đứng trong sương phòng không một bóng người đắn đo một chút, rồi dứt khoát không do dự hóa thành hình dạng thật của mình, nấp vào ống tay áo bộ cẩm bào của Phượng Hoàng mà Phi Tự đã giặt hồ sạch sẽ gấp xếp gọn gàng đặt trên đầu giường.

Cũng may ta nấp kịp lúc, vừa mới chui vào tay áo, liền nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, chắc là tên Phượng Hoàng kia từ Tẩy Trần Điện trở về.

Ta cố nín thở, không dám nhúc nhích, Phượng Hoàng pháp lực cao cường, chớ để cho hắn phát hiện mới được.

Trong lòng phập phồng lo sợ chờ đợi một hồi, ngoại trừ tiếng ngọn đèn cháy tí tách và tiếng lật sách ra, hoàn toàn không thấy một tiếng động lạ nào nữa. Ha ha, thì ra gã Phượng Hoàng này cũng có lúc sơ suất.

Ta liền yên tâm tìm một góc mềm mại êm ái trong tay áo để đi gặp chu công. Đang lúc ngủ ngon lành, thì bỗng nhiên cảm thấy một trận thái sơn áp đỉnh, trên người giống như bị một vật gì đó đè lên, ta vô cùng bực bội chuyển người tỉnh dậy, hít hít ngửi ngửi, khụ, là mùi ẩm mốc của một quyển sách cổ lâu đời.

Tên Phượng Hoàng này lại đem quyển sách cũ xì vứt lên trên cẩm bào nơi đầu giường! Vừa khéo đè lên ngay chỗ tay áo nơi ta núp.

Trước khi đi ngủ mà đọc sách đúng là không phải thói quen tốt. Để tránh gây ra tiếng động, ta chỉ đành chịu khổ, cả đêm không dám nhúc nhích.

Khó khăn lắm mới đợi được lão gà trống cất tiếng gáy, Liễu Thính,

Phi Tự bước vào hầu hạ Phượng Hoàng rời giường, chẳng biết ai lấy quyển sách mốc trên đỉnh đầu ta mang đi, ta đang vô cùng cảm kích, thì chợt nghe Phi Tự nói: “Ai da, áo choàng này sao dính đầy bụi vậy.”

Liễu Thính nói: “Chắc là quyển sách cũ kỹ này không phủi bụi sạch sẽ nên dính sang đó.”

Phi Tự lại nói: “Điện hạ, không bằng đổi chiếc cẩm bào khác cho ngài có được không.”

Phượng Hoàng “ờ” một tiếng nho nhỏ.

Đùng đoàng đoàng, ngũ lôi oanh đỉnh! Làn trúc múc nước, công dã tràng. Ta vận khí lên não, phải bình tĩnh, bình tĩnh…

“Bộ kim sắc này điện hạ thấy thế nào?”

“Hơi chói một chút.”

“Uhm, vậy bộ tử sắc này chắc điện hạ sẽ thích?”

“U ám quá.”

“Hay là bộ màu đỏ này, điện hạ thấy sao?”

“Hơi lòe loẹt.”

Nghe hai người Phi Tự, Liễu Thính lục tung cả tủ áo, ta nhắm mắt vận khí, nội vận một tiểu chu thiên, lại vận một đại chu thiên.

Cuối cùng nghe thấy một âm thanh ung dung tự tại, nói: “Hay là cái này đi, dính chút bụi cũng chẳng có gì to tát.”

Liễu Thính giũ cẩm bào ra, rồi khoác lên người gã.

Ta núp trong tay áo hoảng hốt một phen.

Bình tĩnh lý trí như ta, bình tĩnh lý trí như ta.

Chương 13

Lần này, Phượng Hoàng bay có thể coi như là vững vàng, không khiến ta lăn lộn tùng phèo trong tay áo hắn như lần trước, chỉ có điều lộ trình có vẻ hơi xa một chút. Ta nằm trong đó ngủ được hai giấc, tỉnh lại mới cảm thấy tiếng gió vù vù bên tai đã dừng lại, chắc là tới nơi rồi.

“Vị công tử này có phải muốn đi đò?” Chợt nghe thấy một giọng nói khàn khàn già nua vang lên.

“Đúng vậy, làm phiền lão nhân gia.” Bỗng nhiên ta thấy lắc lư, chắc là Phượng Hoàng bước lên thuyền rồi. Thì ra đến Ma giới cần phải qua sông.

“Công tử đứng vững chưa, tiên tử trong tay áo cũng bám chắc rồi chứ, lão phu bắt đầu chèo thuyền đây!” Lão hán thét to một tiếng.

“Ừ ~ tiên tử trong tay áo đã bám chắc rồi chưa?” Phượng Hoàng thong thả lặp lại một lần nữa.

Vì sao cả hai người đều phát hiện ra ta vậy?

Ta trượt ra khỏi tay áo hóa lại hình người, ngẩng đầu nhìn lên, vỗ tay một cái nói: “Ai da! Tối hôm qua sao lại ngủ nhầm chỗ thế này. Thật là tai hại, vô cùng tai hại.”

Phượng Hoàng nhếch mép, hất tay ra phía sau không thèm để ý đến ta. Ta cười hắc hắc, đảo mắt nhìn chung quanh, một chiếc thuyền lá nhỏ lảo đảo tiến về phía trước, bên dưới thuyền một giọt nước cũng

không có, chứ đừng nói gì đến cả dòng sông, ở giữa hai bờ là một khoảng trống sâu không thấy đáy, mặc dù không thấy nước, nhưng ngồi trong thuyền vẫn có thể nghe được tiếng nước vỗ 'ì ọp' vào đáy thuyền, cũng có thể cảm giác được sự lay động của dòng nước, rất là kỳ dị.

Ta mới vừa vươn tay ra, định thò tay xuống dòng nước vô hình, thì bỗng nhiên không biết bị cái gì đánh vào tay một cái, giật mình thụt tay lại, té ra là một cọng lông phượng đập vào tay ta.

"Đây là Vong Xuyên Hà." Phượng Hoàng thu hồi lông phượng, "Nếu ngươi không muốn làm thức ăn cho u hồn dã quỷ dưới sông thì đứng cho vững."

Ta rụt rè giấu bàn tay đi, ngẩng đầu lên thấy lão gia gia chèo thuyền đang nhìn chằm chằm vào ta, liền vui tươi hớn hở cười lại với lão. Phượng Hoàng ho nhẹ một tiếng, đầu mày cau có, "Tỏa Linh Trâm đâu?"

"Rơi mất rồi." Ta thành thật trả lời, thấy sắc mặt hắn sa sầm xuống, vội vàng bổ sung một câu: "Hôm qua đến Nhân Duyên Phủ đáp mây bay vội quá, chắc là rơi vào đụn mây rồi."

Phượng Hoàng đang định nói, nhưng gia gia chèo thuyền đã mở miệng xen vào: "Lão phu trông giữ Vong Xuyên Hà này cũng có đến vạn năm rồi, đây là lần thứ hai gặp một cô nương tuyệt sắc như thế này."

Ô, gia gia này làm ăn có chút ế ẩm nhỉ! Cả vạn năm mà tổng cộng mới gặp được hai cô nương.

"Còn nhớ hai vạn năm trước từng có một nữ tử tới đây, hỏi xin lão phu một vốc Vong Xuyên Thủy. Nàng kia dung nhan khuynh quốc,

mỗi bước chân đi đều có hoa nở, khuôn mặt quả thật tuyệt mỹ nhưng mang đầy đau khổ, chứ không ngây thơ tươi sáng bằng cô nương đây."

"Sau đó thì sao?" Ta hào hứng tò mò hỏi, nghĩ đến nếu là một câu chuyện thú vị thì lúc quay về sẽ kể lại cho Hồ Ly Tiên nghe, hắn nhất định sẽ vô cùng vui thích.

"Sau đó ư? Sau đó ở trên bờ có một vị cẩm y công tử đuổi tới, vội vàng đánh đổ vốc nước trong tay của cô nương kia xuống đất, hai người sau một hồi giằng co, cuối cùng cô nương kia thả người định nhảy vào Vong Xuyên, cẩm y công tử hoảng lên, điên cuồng ngăn cô nương kia lại, sau đó thì hai người đồng thời biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa."

"Vong xuyên, vong xuyên, tương vong hồi thủ dĩ thành xuyên." Gia gia than thở.

Thì ra là một câu chuyện đầu hổ đuôi rắn, làm ta mất hứng à. Nhưng mà tên Phượng Hoàng kia tự nhiên lại đưa mắt nhìn ta vẻ mặt có chút đăm chiêu, thâm trầm.

Nói chuyện huyên thuyên một hồi đã sang tới bờ bên kia, Phượng Hoàng lấy một viên linh đan của lão quân ra trả cho gia gia chèo thuyền, đi trước bước xuống thuyền. Lúc ta rời thuyền lo ngẩng đầu nhìn quang cảnh Ma giới nên bước hụt chân, đứng không vững, bổ nhào ra phía trước, may mà tên Phượng Hoàng kia xoay người lại đúng lúc, vừa kịp đỡ được ta.

Ta sờ sờ sống mũi bị đụng đau, vươn người dậy từ lồng ngực hắn. Nhưng thân thể hắn bỗng nhiên sựng lại, rồi đột ngột hất ta ra, xoay người đi một mạch không thèm nhìn lại. Hỉ nộ vô thường, đúng là hỉ nộ vô thường. Ta thiếu chút nữa té lần thứ hai, cố gắng đứng vững

lại rồi sải bước đuổi theo sau.

Bầu trời Ma giới hung hăng mà tiên diễm như máu, những ngọn lửa u ám màu xanh lục bay dật dờ khắp nơi, quỷ ảnh thấp thoáng, ta run cầm cập, thì thào trong họng: “Này… Phượng Hoàng, ngươi chờ ta với… ta… ta sợ quỷ.”

Phượng Hoàng đi đằng trước cuối cùng cũng dừng bước, quay đầu, lúm đồng tiền nơi khóe miệng lõm xuống, dở khóc dở cười nói: “Một tên yêu tinh như ngươi mà còn sợ quỷ gì chứ.”

Ta ngẫm nghĩ, cũng đúng ha. Lại nghĩ tiếp, mà cũng không đúng, ta là tinh linh, đâu phải yêu tinh chứ. May mà Phượng Hoàng cuối cùng cũng không bỏ rơi ta nữa, nên ta cũng không thèm chấp lót tót đi theo sát sau lưng hắn.

Trên đường, Phượng Hoàng dùng phép thuật làm biến đổi hình dáng của hai bọn ta, áo choàng trên người cũng biến thành màu xám tro, còn nói với ta: “Ngươi muốn đi theo ta cũng được, nhưng mà từ hôm nay trở đi, tại Ma giới, ngươi chính là thị nữ theo hầu ta, hầu hạ mọi thứ, ta sẽ bảo vệ ngươi không bị quỷ quái bắt đi.” Ta ngẫm nghĩ, mình đã làm thư đồng của hắn suốt một trăm năm, giờ làm thị nữ cũng chẳng khác gì mấy, liền đồng ý luôn.

Bên trong Ma giới náo nhiệt vô cùng, mấy tên yêu quái đi lại trên đường mặc dù về cơ bản đều có hình người, nhưng tóm lại trên thân đều mọc ra thêm một cái gì đó, hoặc là kéo theo một cái đuôi, hoặc trên đỉnh đầu có thêm cặp sừng, hoặc bên mép có đôi răng nanh, ta nhìn no cả mắt, thật là quái dị.

Trước mặt, một tên tiểu yêu quái chỉ cao đến thắt lưng ta bước đến, tay bê một cái khay thật to, nịnh nọt tiến lại gần Phượng Hoàng nói: “Vị Ma gia này, mua một cái đuôi đi. Đều là hàng tươi mới, gắn lên

bảo đảm không ai nhìn ra được thân thể thật sự!”

Phượng Hoàng lắc đầu, mắt cũng không thèm liếc một cái. Ta thì hăm hở nhìn ngắm một chút, đúng là nguyên cái khay đuôi thật lớn, phía trên đựng một đống đuôi bò, đuôi dê, đuôi thỏ, đuôi cá, đuôi chim, ta thò tay ra lật lật, mềm mềm âm ấm, quả nhiên tươi mới giống y như thật. Bèn hỏi tên tiểu yêu kia: “Mấy cái đuôi này quả thật không tồi, nhưng chẳng biết có lỗ tai hay không?”

Tiểu yêu mau mồm mau miệng nói: “Có chứ có chứ.” Vội vội vàng vàng móc từ trong túi ra mấy đôi lỗ tai, ta liếc mắt liền nhìn thấy một đôi lỗ tai thỏ trắng rất dài, ô hô, nếu có một đôi tai như thế này, lần sau khi lão Hồ lại đến tóm ta thì có thể gắn lên dọa lão quay trở về rồi.

Tiểu yêu tấm tắc: “Yêu nương thật tinh tường, đôi tai thỏ này chính là chiếu theo lỗ tai của thỏ ngọc trên Quảng Hàn Cung mà biến hóa thành.” Ta sờ vuốt đôi tai thỏ kia, trong lòng vô cùng vui sướng, Phượng Hoàng đứng bên cạnh chê bai: “Chẳng qua chỉ là tiểu thuật che mắt.”

Đang định đi thì tiểu yêu vội vàng kêu lên: “Yêu nương còn chưa trả tiền mà?”

“Tiền là cái gì?” Ta nghi hoặc quay đầu lại.

Tiểu yêu trợn mắt, giậm chân. Đột nhiên, bên cạnh lại xen vào một đôi tay, vứt cho tiểu yêu kia một thứ gì đó bằng bạc lấp lánh, “Ta trả thay cho yêu nương này.”

Ta xoay người sang, thì thấy một tên yêu quái thân mặc y bào màu đen tay dắt một con hươu bước đến mỉm cười với ta. Ha ha, quả thực Ma giới chỗ nào cũng ấm áp.

Thế nhưng, mặt của Phượng Hoàng thì đanh lại, móc ra một cục gì đó bằng vàng ròng ném cho tiểu yêu kia, giật lấy cục bạc mà tên yêu quái kia vừa đưa, nhét trả lại trong tay hắn, " Thị nữ của ta mua đồ đương nhiên là ta trả tiền, sao có thể làm phiền đại điện [hạ]." (từ trong ngoặc vuông là của ta thêm vào cho rõ nghĩa.)

Tên yêu quái nọ nhận lại cục bạc vẻ mặt không tán thành, nói: "Đã là người một nhà, sao lại nói đến chuyện 'làm phiền'."

Người một nhà? Thiên Gia quả nhiên thần kỳ, Phượng Hoàng này đầu tiên là có một thúc phụ hồ ly, giờ thì lại có một thân nhân yêu quái. Ta nhìn tên yêu quái kia, thấy hơi quen quen thì phải.

Phượng Hoàng cười nhạt, "Đã lâu không gặp, đại điện hôm nay sao nổi hứng đến Ma giới du ngoạn vậy?"

"Nghe nói Phượng đệ xin lệnh đích thân đến Ma giới, vi huynh khó tránh khỏi hiếu kỳ, không biết có công vụ khó khăn gì mà phải cần Hỏa thần đích thân ra mặt." Giọng nói của Yêu quái thật là ấm áp.

Phượng Hoàng vuốt vuốt tay áo đang xòe rộng, lãnh đạm nói: "Yêu Thú cùng kỳ và Ác Quỷ chư kiền tranh chấp với nhau, tạo yêu hỏa, phóng ôn dịch, liên luỵ người vô tội, xác chết khắp nơi. Có thể xem là một chuyện đại sự không?"

"Nếu nói như thế, thì vi huynh cũng nên cùng đồng hành, góp chút sức lực nhỏ bé." Tên yêu quái kia đột nhiên quay sang phía ta, "Cẩm Mịch tiên tử hy vọng nàng vẫn khỏe." Nói xong, đưa tay ra dịu dàng vuốt ve bên cổ con hươu.

Ta lại nhìn ngắm con hươu một hồi, nghĩ ra rồi, "Tiểu ngư tiên quan hả?"

Tiểu ngư tiên quan nở nụ cười ấm áp, “Đúng là thế giới thật nhỏ bé.”

“Tiểu ngư tiên quan?” Phượng Hoàng mặt lạnh như tiền lặp lại câu nói, “Không ngờ nhị vị đã từng gặp mặt.”

“Phải đó, hôm qua lúc Nhuận Ngọc tiên quan chăn hươu, ta trùng hợp gặp được.” Ta kể cho hắn nghe.

“Chăn hươu? Cá? Chẳng biết Dạ thần đại điện từ khi nào mà ngay cả rồng cũng không làm, lại muốn làm một con cá vậy?”

Nhuận Ngọc tiên quan cúi đầu cười, “Hỏa thần đã làm được quạ đen, thì ta làm một con cá cũng không tổn hại phong nhã.”

Hai người một hỏi một đáp như vậy, rốt cục ta cũng đã hiểu ra vị tiểu ngư tiên quan này chính là huynh trưởng của Phượng Hoàng – Chân Long Dạ Thần. Hóa ra có một cái đuôi đầy vảy không nhất định là cá, mà còn có có thể là một con rồng khiêm tốn.

Từ đó trở đi, tiểu ngư tiên quan liền cùng đồng hành với bọn ta, sắc mặt Phượng Hoàng càng lúc càng lạnh lùng, ta thật không hiểu nổi một kẻ lạnh lùng như hắn sao có thể làm được Hỏa Thần nhỉ?

Ban đêm ở quán trọ, Phượng Hoàng ở một gian buồng bên trong, lệnh cho ta ở tại gian ngoài, còn nói một cách hiển nhiên rằng: “Ngươi là thị nữ theo hầu ta, dĩ nhiên phải hầu hạ mọi lúc mọi nơi.” Tiểu ngư tiên quan thì ở tại phòng bên cạnh.

Ngủ tới nửa đêm, Phượng Hoàng nói khát nước sai ta đem nước tới cho hắn, ta nửa tỉnh nửa mê đi xuống lầu định tìm tiểu quỷ trông quán lấy ấm trà, nhưng không ngờ lại nhìn thấy con hươu của Dạ thần đang co ro dưới gầm cầu thang nhìn ta, trông rất đáng thương,

chắc là nó cũng sợ quỷ, ta liền bưng nước đồng thời dắt nó trở về phòng trọ.

Sáng sớm hôm sau, ta ra hậu viện khách sạn tìm ít cây cỏ cho con hươu ăn, nhưng nó cứng đầu quay đi không chịu ăn, phía sau bỗng có người cười khẽ, xoay người lại đã thấy Dạ thần đứng sẵn ở đó, nói: “Cẩm Mịch tiên tử chớ có làm khó nó, con hươu này của ta gọi là ‘Yểm Thú’, chỉ ăn mộng, chứ không ăn được cây cỏ. Ban đêm chỉ cần thả nó ra, nó sẽ tự đi tìm mộng yểm của người mà ăn.”

Ta vỗ vỗ con hươu tấm tắc khen: “Quả nhiên là bảo bối Thiên Gia, rất là thú vị.” Con hươu kia đột nhiên nấc một cái, ta sờ sờ lên cái bụng tròn quay của nó, chẳng biết đêm qua nó đã ăn bao nhiêu giấc mộng, giờ thì no nê rồi.

“Hai vị khách quan, điểm tâm chuẩn bị xong rồi, vị Ma gia trong điếm kia chắc là đói lắm rồi, sắc mặt vô cùng khó coi, nên mời nhị vị khách quan mau vào dùng bữa.” Tiểu quỷ ngoài cửa viện thò đầu ra nói.

Ta nói với Dạ thần: “Chi bằng hai người ăn trước đi, ta thấy con hươu này ăn no rồi, ta dắt nó đi dạo quanh viện một lúc cho tiêu thực.”

Dạ thần cười cười, “Cũng được.”

Đợi hắn đi rồi, ta nắn nắn cái bụng Yểm Thú, “Ngươi có thể ăn mộng, vậy có thể nôn mộng ra không? Nôn một giấc mộng ra cho ta xem thử coi.” Nó né trái tránh phải, nhưng ta cứ quấn quít lấy nó không tha, vuốt tới vuốt lui trên da bụng nó.

Có lẽ Yểm Thú này quả thật ăn rất no, cuối cùng cũng thật sự ói ra một vật gì đó to cỡ viên dạ minh châu, ta khoái chí định đưa tay bắt lấy hạt châu kia, nhưng đột nhiên hạt châu chui xuống đất biến mất

tăm mất tích.

Trong chớp mắt, trên mặt đất hiện lên một tầng quang ảnh mỏng, ta ngồi xổm xuống một bên hứng thú thưởng thức. Cảnh trí trong hình chiếu có vẻ quen quen, ta moi óc nhớ lại, thấy giống giống chỗ xuống thuyền hôm qua ở bên bờ Vong Xuyên. Bên bờ Vong Xuyên mờ ảo, một nam tử cao lớn tuấn tú đang đứng ôm một nữ tử, quang ảnh chậm rãi thay đổi, cho đến khi quét đến nét mặt nam tử, ta căng mắt nhìn kỹ, đúng là cái tên Phượng Hoàng kia rồi.

Nàng kia dựa vào lồng ngực Phượng Hoàng, nhìn không rõ lắm, chỉ thấy nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, Phượng Hoàng chậm rãi cúi đầu xuống, hai người nhìn nhau đưa tình, ô, rồi hôn nhau.

Nói vậy, đây chắc mẩm là "mộng xuân" mà Hồ Ly Tiên từng nói rồi.

Hôm qua, Yểm Thú ngủ trong sương phòng của ta và Phượng Hoàng, mà ta rất ít khi nằm mơ, vậy mộng xuân kia chính là của Phượng Hoàng rồi.

Ta vô cùng thích thú xem cảnh hôn nhau của Phượng Hoàng và nàng kia trong quang ảnh, hôn mãi hôn mãi, hôn cho đến khi nàng kia thở hổn hển, Phượng Hoàng mới thả nàng ra, nhưng vẫn đeo chặt thắt lưng của nàng không buông, nàng kia như cây liễu yếu ớt dựa vào trong ngực hắn, gương mặt ửng đỏ quay sang bên này.

Sao quen mặt quá ta.

Ta mượn vũng nước đọng trong viện soi mặt xuống, so sánh thử xem.

Cuối cùng đưa ra một kết luận, nữ tử trong quang ảnh chắc chắn có khuôn mặt không khác mặt ta một chút nào.

Chương 14

“Hừ!” Trên đầu vang lên một âm thanh yêu mị khó chịu. Ta đang ngồi chồm hổm bên vũng nước ngẩng đầu lên, liền thấy một nữ tử người mặc một chiếc váy mỏng đang xỉa kiếm về phía hai người trong mộng ảnh, nghiến răng ken két: “Nói! Nữ nhân này là ai?”

Nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu bộ dạng như thể không đội trời chung kia của nàng, ta theo bản năng che mặt mình lại, nhưng bỗng sực nhớ Phượng Hoàng đã làm phép trên mặt ta, ngoài bản thân thì không ai nhìn ra gương mặt thật, liền bỏ tay xuống thản nhiên đáp: “Ai mà biết chứ.”

Nàng kia ngờ vực nhìn ta lom lom từ đầu đến chân, đại thể trông ta có vẻ hiền lành hòa nhã, liền quay sang trút căm hờn lên quang ảnh trên mặt đất, vung kiếm chém lấy chém để vào đầu nữ tử trong mộng.

A di đà phật, ta sờ sờ lên gáy, chớp mắt cảnh mộng trên đất kia đã bị lưỡi kiếm chém tan tành mây khói, bỗng cảm thấy nữ tử này không được hiền hậu cho lắm, làm ảnh hưởng đến hứng thú xem mộng xuân của ta.

“Ngươi là tùy tùng của Dạ thần sao? Nói! Hỏa thần có phải đang ở đây không?” Mắt hạnh trợn tròn, khí thế hùng hổ.

Xem điệu bộ này… ta đoán, thể nào cũng là kẻ thù của Phượng Hoàng, liền niềm nở đáp lời: “Đúng vậy.” Còn nhân tiện chỉ đường cho nàng ta đi, “Quẹo trái, quẹo trái, lại quẹo trái, đi thẳng về bên phải vào cửa, chính là ở trong sảnh đường kia.”

Nàng kia không phụ sự kỳ vọng của ta, nhấc kiếm lên liền chạy về phía bên trái.

Ta phủi phủi tay đi thẳng về phía tay phải, bước vào sảnh đường. Nhìn thấy hai người Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan đang ngồi đối diện nhau trên một chiếc bàn hình vuông, mỗi người cầm một chén chè xanh nhấm nháp, thức ăn trên bàn một đũa cũng chưa động đến.

Xem kịch chú trọng nhất chính là chỗ ngồi. Vở kịch lần này Phượng Hoàng đóng vai kép chính, nên đương nhiên ngồi ở phía đối diện hắn xem mới thoải mái được. Thế là, ta không chút do dự chọn một chỗ ngồi bên cạnh Tiểu Ngư tiên quan.

Vừa mới ngồi xuống, Phượng Hoàng liền giương đôi mắt lạnh lùng như băng nhìn ta, ra lệnh: “Ngươi qua đây.”

Lời còn chưa dứt, đã nghe tiếng rèm cửa xoạt một cái, kịch mở màn rồi. Ta không thèm nhìn Phượng Hoàng nữa, mà bê chén trà lên ngồi yên lặng một bên không nói. Nữ tử váy mỏng kia bị ta lừa chạy một vòng đã tìm được đến nơi rồi, kẻ đại thù của Phượng Hoàng đã ập đến nơi rồi mà còn không biết, còn ở đó mà mặt cau mày có trừng mắt với ta.

Nữ tử kia nhấc kiếm bước thẳng đến, nhìn bọn ta đầu tiên là sửng sốt, kế đến hạ kiếm xuống dịu dàng cúi chào, “Lưu Anh ra mắt Hỏa thần nhị điện [hạ], Dạ thần đại điện [hạ].”

Ơ ~ hóa ra không phải tới báo thù à… làm ta mất hứng.

Tiểu Ngư tiên quan gật đầu lại với nàng, chỉ cười không nói, còn tên Phượng Hoàng kia cuối cùng cũng rời cặp mắt như mùa đông băng

giá ra khỏi mặt ta, liếc nhìn người mới đến. Sắc mặt nữ tử kia cũng thuận theo ánh nhìn của Phượng Hoàng lướt qua mà dần dần đỏ ửng lên.

Phượng Hoàng cười nhạt, “Thì ra là Biện Thành công chúa, đã lâu không gặp, cô khỏe chứ?”

Ta đi theo Phượng Hoàng một trăm năm nay, cũng có thể xem là hiểu rõ tính khí của hắn. Phàm là trước mặt nhìn thấy nữ tử, thể nào hắn cũng bày ra bộ mặt khiêm tốn nhã nhặn đến mức kinh ngạc. Hắn mà đeo bộ mặt đó lên thì cả đám tiên cô tiên nga ở thiên giới đều cam tâm tình nguyện đổ rầm rầm dưới chân hắn.

Lần này, có vẻ như công chúa cũng không thể trốn thoát. Nhìn ánh mắt nàng cứ lưu chuyển theo nụ cười phong lưu của Phượng Hoàng thì biết ngay, cả người cứ nói là mềm nhũn cả ra, tiến đến bên cạnh Phượng Hoàng ngồi xuống nép vào người hắn như một con chim nhỏ, hoàn toàn không còn thấy cái khí thế vung gươm trong viện lúc nãy, “Lưu Anh không được khỏe lắm, Nhị điện hạ đến Ma giới sao không bảo các tiểu quỷ thông báo một tiếng, mà lại cùng với đại điện hạ ngụ ở khách điểm đơn sơ này, làm vậy sẽ khiến người ta cho rằng cha con ta chiêu đãi không chu toàn.”

“Mọi chuyện đều có nguyên nhân, lần này tới Ma giới không phải để du ngoạn, mà là vì công việc, vì vậy mới không đến quý phủ quấy rầy.” Phượng Hoàng khéo léo tránh sang một bên không để ai nhìn thấy.

“Nhị điện hạ lẽ nào đã có ý trung nhân rồi sao, nên những Ma nữ như bọn ta mới không lọt vào mắt xanh của Nhị điện hạ?” Công chúa kia hai mắt đỏ lên, chực chờ muốn khóc, “Vừa nãy Lưu Anh ở trong viện nhìn thấy Yểm Thú nôn ra một cảnh mộng, nữ tử trong mộng và Nhị điện hạ cử chỉ vô cùng thân thiết. Đó phải chăng chính là người trong

tim Nhị điện hạ?”

Khụ, khụ, khụ, ta sặc tung tóe nước trà trong miệng, ho sặc sụa không ngừng, Tiểu Ngư tiên quan đưa tay vỗ lưng giúp ta thuận khí.

“Nữ tử trong mộng?” Phượng Hoàng sắc mặt tối sầm, “Yểm Thú của đại điện [hạ] dạo này trình độ trộm mộng càng lúc càng cao cường, ngay cả giấc mộng của thượng thần mà cũng có thể trộm được, không sợ nghịch giới luật của trời, bị giáng xuống luân hồi hay sao?”

“Thượng thần khi ngủ đều có kết giới, Yểm Thú của ta dù có bản lĩnh thông thiên cũng không vào được kết giới, Hỏa thần lẽ nào không biết?” Tiểu Ngư tiên quan khí định thần nhàn không ngừng nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng ta.

Ta thầm nghĩ gay go hỏng bét rồi, e rằng đêm qua ta đưa Yểm Thú về phòng, xông nhầm vào kết giới của Phượng Hoàng, nó mới ăn nhầm mộng xuân của Phượng Hoàng. Nhìn sắc mặt như mây đen u ám của Phượng Hoàng, ta run lên cầm cập, càng ho khan không thể ngừng.

Phượng Hoàng khẽ nhíu đôi mày dài, nheo đôi mắt hẹp nhìn vào bàn tay Tiểu Ngư tiên quan đang đặt trên lưng ta, ra lệnh cho ta: “Ngươi mau qua đây! Dạ thần đại điện [hạ] có hôn ước trên người, nếu bị tiểu tiên tỳ ngươi liên luỵ phá hủy danh tiếng, bảo Tê Ngô cung ta làm sao đảm đương nổi.”

Thấy hắn ánh mắt bất thiện, khí thế bức nhân, ta chỉ biết cúi đầu, cố nén cơn ho khan ra đứng sau lưng hắn, vậy mới khiến sắc mặt hắn dịu đi một chút.

Cô công chúa kia có lẽ cũng bị khí thế của hắn dọa cho kinh hãi, nên không cảm tiếp tục truy vấn vụ giấc mộng xuân kia nữa, thành thử ta

cũng chẳng thể biết được trong tim Phượng Hoàng rốt cuộc là có thứ gì.

“Từ lâu đã nghe Thiên đế đính ước cho Dạ thần đại điện [hạ], nhưng không biết trong thiên địa lục giới này vị cô nương nhà nào lại có vinh hạnh đặc biệt này đây?” Chỉ sau vài khắc trầm mặc, Lưu Anh công chúa lại chuyển sang đề tài khác.

Tiểu Ngư tiên quan nghe vậy, hàng mi khẽ hạ xuống, khóe môi cong lên, buồn bã nói: “Trưởng nữ của Thuỷ thần.”

“Trưởng nữ của Thuỷ thần. . . Thuỷ thần và Phong Thần chẳng phải cho đến bây giờ vẫn chưa sinh nhi tử sao?” Lưu Anh công chúa vừa dứt lời liền thấy hối hận, ngượng quá cứng đơ tại chỗ.

Rõ ràng, chủ đề mới này thập phần gây khó chịu, nói cách khác, chính cung thiên phi của Tiểu Ngư tiên quan hiện tại vẫn chưa sinh ra đời, nhắc tới như vậy, tự nhiên khiến hắn vô cùng phiền muộn.

Ta thầm thở dài, Tống Tử Quan Âm nương nương lần này quả thực không cho Thiên Gia chút mặt mũi nào.

Thế nhưng Tiểu Ngư tiên quan lại không quá bận tâm ngáp dài một cái rồi nói: “Trời sáng quắc rồi, đúng là lúc ngủ rất ngon, các ngươi cứ trò chuyện, ta đi ngủ một giấc đây.” Lời vừa dứt thì cũng chẳng thấy người đâu nữa, chắc là về phòng rồi. Lúc này ta mới nhớ ra Tiểu Ngư tiên quan là Dạ thần, tất nhiên là ban đêm đi làm nhiệm vụ, còn ban ngày mới đi ngủ bù, thảo nào lúc trước lão Hồ nói hắn chỉ có ban đêm mới xuất hiện.

Biện Thành công chúa kia thuyết phục Phượng Hoàng tới ở nhà mình không có kết quả, si tình quá liền tìm một gian phòng sát vách trong khách điếm ở lại luôn. Cái cô Lưu Anh này không phải ai khác,

chính là con gái cưng thứ sáu của Thập Điện Diêm La – Biện Thành Vương. Hành động lần này của nàng khiến toàn bộ Ma giới đều biết hai vị điện hạ của Thiên Giới liên thủ với nhau đến Ma giới trừ hại, còn Lục công chúa của bọn họ thì đang ngụ trong một khách điếm nhỏ cẩn cẩn thận thận phục vụ hai người. Thế là, cái khách sạn bình dân nhỏ xíu xìu xiu này ngày nào cũng đông như trẩy hội, si nữ oán yêu [quái] thay phiên nhau kéo đến cửa hệt như đèn kéo quân.

Ta đúc kết được thêm một điều tâm đắc: trên trời dưới đất nếu luận về bản lĩnh chiêu dụ hoa đào, thì thực sự không một người nào có thể qua mặt được Phượng Hoàng.

Lại nói đến hai tên Yêu Thú Cùng Kỳ và Ác Quỷ Chư Kiền. Ban đầu kẻ phóng một đám yêu hỏa, kẻ tạo một trận ôn dịch, đấu qua đấu lại, vô cùng sảng khoái, chẳng qua trong lúc đấu đá cũng giết chết một số phàm nhân cây cỏ, kể ra cũng không phải là chuyện to tát gì cho cam, nhưng chẳng ngờ lại đến tai thiên đình, bị Hỏa thần và Dạ thần hai người tróc nã một đôi, cũng có vài phần oan khuất.

Thế nhưng, dù có trăm điều oan khuất, hiện tại cũng chẳng có chỗ nào để mà tố khổ, hai tên yêu quái bị Phượng Hoàng cách ly nhốt riêng trong hai cái hồ lô, niêm phong Hỏa Ấn, chỉ đợi qua một thời gian nữa sẽ chấp hành hình phạt hôi phi yên diệt. (~hồn tiêu phách tán)

Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan hơi thiếu nghĩa khí một chút. Lúc hai người tróc yêu đã làm phép định thân bỏ lại ta một mình trong khách điếm, khiến ta bỏ lỡ mất một pha đánh đấm đặc sắc trong đời. Hai tên Cùng Kỳ và Chư Kiền kia tròn dẹt thế nào ta cũng không thể nhìn thấy, chỉ thấy một mình Phượng Hoàng trở về cầm theo hai cái hồ lô nhỏ vàng óng, còn Tiểu Ngư tiên quan thì vì có chút công vụ gấp nên đã tạm thời trở về Thiên Giới rồi.

Phượng Hoàng đối với ta vốn không thân thiện cho lắm, mấy ngày gần đây, ở Ma giới cũng không biết có phải bị trúng ma chứng gì hay không mà thái độ đối với ta càng ngày càng kỳ quặc. Vẻ mặt rõ ràng chẳng xem ta ra gì, nhưng hết lần này tới lần khác cứ giữ rịt ta bên người. Ngoại trừ cái hôm đi tróc yêu ra, còn thì hắn đều dùng tiên chướng phong tỏa hành tung của ta, khiến ta chỉ có thể quanh quẩn bên cạnh hắn trong vòng một trăm bước mà thôi.

Những câu nói dân gian luôn luôn có đạo lý. Dân gian thường nói: cảnh trong mơ đều là ngược với ngoài đời. Vì vậy, ta nghĩ rằng phải đảo ngược lại cái giấc mộng xuân của Phượng Hoàng mà ngày đó Yểm Thú vô tình vồ được, thì mới chắc chắn là tâm ý thật sự của hắn.

Cho dù lần này thân phận của ta chỉ là một thị nữ nhỏ nhoi theo hầu Nhị điện hạ, nhưng vị Biện Thành công chúa kia vẫn cảm thấy ta rất chướng mắt, luôn tìm đủ mọi cách không cho ta ở riêng cùng một chỗ với Phượng Hoàng bao giờ. Kỳ thực, ta cũng rất muốn thành toàn cho nàng. Thế nhưng, Phượng Hoàng lại không muốn thành toàn cho thiện ý thông tuệ của ta. Pháp thuật của ta sao bằng hắn, nên ta không còn cách nào khác đành phải tiếp tục hứng chịu mọi cái chau mày quắc mắt của Biện Thành công chúa và những yêu ma nữ tử liên can kia.

Liễu Thính thường than thở, chẳng biết thế gian vị nữ tử nào có thể bước vào được trái tim Nhị điện hạ; nhưng còn ta thì âm thầm ca thán, chẳng biết thế gian vị tiên ma nào có thể lấy được nội đan tinh nguyên của Phượng Hoàng.

Đương nhiên, không lấy được nội đan của Phượng Hoàng, thì lấy đỡ nội đan của yêu ma cũng không đến nỗi tồi, như hiện giờ đang có sẵn hai tên rồi nè. Một đêm nguyệt hắc phong cao, lúc vạn vật còn đang say ngủ, nhân cơ hội hôm nay hắn không dùng tiên chướng

kềm chế ta, cộng thêm hắn mới vừa đấu pháp với yêu quái trở về đang ở phòng trong ngồi thiền nghỉ ngơi lấy lại sức, ta liền lần lượt đem hai cái tiểu hồ lô nhốt yêu ra.

Lầm bầm niệm một câu chú, ta nhìn xuyên qua vỏ hồ lô xem xét quanh cảnh bên trong, chỉ thấy một thứ gì đó xam xám nằm sõng soài dưới đáy hồ lô, dáng dấp có chút giống với loài chuột ở phàm giới, hai mắt nhắm chặt chỉ thấy thở ra chứ không thấy hít vào. Nhắm thấy hơi thở càng ngày càng yếu, ta đoán nó tàn tạ thế này, linh lực còn lâu mới địch lại ta, liền yên tâm lớn mật gỡ bỏ Hỏa Ấn trên hồ lô, đổ nó ra ngoài.

“Nằm sấp xuống!” Chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên ở sau lưng, rồi thấy con chuột nhỏ kia mở toang hai mắt, tựa như có hàng vạn hàng nghìn ngân châm bắn ra, ta còn chưa kịp phản ứng, đã bị một thân thể cao to ấm áp lao tới đè ngã sấp xuống đất.

Chương 15

“Phập.”

Tiếng gì nghe như âm thanh vũ khí sắc nhọn đâm vào da thịt ở phía trên đầu truyền đến, rồi có người kêu lên cái ‘hự’, ta nhận ra hình như là tiếng của Phượng Hoàng.

“Đi mau!” Chỉ nghe thấy tiếng quát dữ tợn từ lồng ngực đang đè trên người ta truyền đến, trong nháy mắt, cảm giác đè nặng trên người không còn nữa, ta ngay lập tức tay chân cùng hoạt động lồm cồm bò dậy.

Rồi lại thấy cái lưng áo trắng của Phượng Hoàng ngăn ở trước mặt ta, một người da mặt trắng bệch đang đứng dựa vào một cây Phương Thiên Họa Kích (*) cách đó mười bước, khóe miệng có một vệt máu chảy xuống, nhìn màu thấy có vẻ còn tươi. Ta thầm nghĩ không hay rồi, liền xoay người định lặng lẽ đào tẩu.

(*) là em này: http://xmydux.files./2011/01/phuong-thien-hoa-kich.jpg

PHƯƠNG THIÊN HỌA KÍCH

Mới vừa niệm một câu chú độn thổ, trên mặt đất liền roạt ra một hàng kim châm đâm thẳng vào bàn chân, may mà ta nhanh nhẹn tránh kịp. Độn thổ không thành, ta liền sử dụng thuật xuyên tường, không ngờ bức tường kia cũng bị ứng chú, bắn ra một màn kim châm. Xuyên tường xuyên không được, độn thổ độn không xong, ta đành phải quay người trở lại.

Phượng Hoàng thấy thế liền giơ tay lên, lòng bàn tay phát ra một luồng hồng quang sáng lóa, nhìn kỹ lại thì là một đám hỏa diễm đang từ từ thiêu đốt, cháy rực lập lòe như một đóa sen hồng nở ra lửa. Trong luồng hồng quang sáng rực, thân hình Phượng Hoàng ngạo nghễ hiên ngang, áo bào tung bay phần phật.

Người cầm Kích kia lọt giữa ánh hồng quang, sắc mặt càng thêm trắng bệch, tựa như nhìn thấy tử thần phía trước, đồng tử nở lớn từng bước lui về phía sau, kim châm trên bốn vách tường rơi rụng như lá thông khô héo. Thì ra là một con yêu quái kỵ lửa.

Thế nhưng, vì sao ta cũng cảm thấy một luồng khí nóng như thiêu như đốt từ huyệt bách hội, hậu đỉnh, phong phủ, thiên trụ tỏa ra khắp cơ thể, một làn hơi nước mỏng từ giữa ấn đường chẫm rãi tỏa ra, thần trí bắt đầu từ từ mê đi, lại có một cơn đau tựa như cái ngày ta ăn nhầm trứng chu tước vậy.

Phượng Hoàng ánh mắt chợt lóe, mi tâm khẽ nhíu, đột ngột thu tay về, hồng quang kia thoắt cái tắt lịm, ta cũng theo đó mà giật mình tỉnh lại.

Người cầm Kích thở ra một hơi, ánh mắt dõi theo động tác của Phượng Hoàng đảo qua đảo lại giữa hai người bọn ta, “Ha ha ha! Sao? Hỏa thần điện hạ không dùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa đối phó ta nữa sao? Chẳng lẽ là vì tiểu tiên tử kỵ lửa này? Hỏa thần đã muốn thương hương tiếc ngọc thì chớ trách ta ra tay không nể mặt!”

Yêu quái kia hai mắt chăm chú, hàng vạn hàng nghìn quang châm bắn ra, Phượng Hoàng lật tay phóng ra một cái tiên chướng bọc ta lại bên trong, xoay người rút ra một thanh vũ khí sắc bén lao tới đấu với yêu quái.

Vũ khí kia giống kiếm mà không phải kiếm, tựa đao mà chẳng phải

đao, nhanh như tia chớp lại tỏa ra hào quang bảy màu, Phượng Hoàng múa đến xuất thần nhập hóa, nhanh chóng đánh bật hết đám kim châm kia ra ngoài. Nhưng không ngờ đây lại là kế điệu hổ ly sơn, tên yêu quái kia thừa lúc Phượng Hoàng dốc toàn lực ngăn cản kim châm, giương Phương Thiên Họa Kích lên dùng hết sức đâm về phía ta.

Ánh mắt Phượng Hoàng khẽ động, vọt tới sát ngay sau tên yêu quái kia nhằm ngăn nó lại, nhưng không ngờ yêu quái đột ngột xoay người, đâm thẳng Họa Kích vào ngực Phượng Hoàng, cực kì gian trá.

Thiện tai thiện tai, ta nhắm tịt mắt.

Nghe thấy tiếng yêu quái hét lên, mở mắt ra nhìn, thì thấy Phượng Hoàng linh hoạt nghiêng người tránh được đòn tấn công, thân thể hơi ngửa ra phía sau, giơ chân đá một phát, mũi chân 'tứ lạng bạt thiên cân' ngay chính giữa cổ tay yêu quái, yêu quái bị mất đi sức lực, Họa Kích rơi xuống đất, Phượng Hoàng ngửa ra sau lộn một vòng nhún người nhảy về phía trước, vũ khí sắc bén trong tay liền nằm ngay ngắn gọn gàng trên cần cổ yêu quái.

Yêu quái trợn tròn hai mắt, ngưng thần phóng châm vẫn muốn liều chết đến cùng, ngón tay Phượng Hoàng kẹp một tấm Hỏa Ấn dán vào ấn đường của nó, yêu quái kia ré lên "chít" một tiếng rồi hiện nguyên hình, co rút lại thành hình dáng con chuột nhắm mắt mà ta thấy lúc ban đầu.

Nhìn sang đống kim châm rơi đầy đất, một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, thì ra đều là những cọng lông chuột màu xám trên người tên chuột kia. Phượng Hoàng "Hừ!" một tiếng rồi thu hồi vũ khí gác trên cổ nó lại, lần này ta căng mắt nhìn kỹ, nhưng đâu phải vũ khí sắc bén gì, mà chỉ là một cọng lông đuôi Phượng Hoàng bảy màu thôi.

Thật là! Hóa ra vũ khí mà bọn kia dùng để đánh nhau đều là tiện tay từ trên trên người mình bứt ra, năm rộng tháng dài cứ tiếp tục nhổ lông thế này không chóng thì chày cũng trở thành tên hói mất? Phượng Hoàng bị nướng khét thì ta đã thấy rồi, nhưng không biết Phượng Hoàng trọc thì có bộ dạng thế nào nhỉ, ta ngồi xổm trong góc tường yên lặng tưởng tượng một phen.

May mà bồ đào bọn ta không có mọc lông.

Phượng Hoàng lại đem nhốt con chuột kia vào hồ lô một lần nữa, gỡ tiên chướng trên người ta ra, giương mắt lườm ta, ta ngoan ngoãn nhu thuận cúi thấp đầu, tránh khỏi ánh mắt như muốn chẻ đôi người ta ra kia, rồi sau đó ngước mắt lên nhìn Phượng Hoàng đầy kính phục, "Nhị điện hạ bắt con chuột này thật là tài, vô cùng tài! Cẩm Mịch lần này có thể mở mang kiến thức."

"Ngươi! …" Bộ dạng Phượng Hoàng giống hệt người khí huyết không thông, sau một lát thì phất ống tay áo, "Mà thôi! Ngươi mau nói rõ cho ta biết lần này tự ý thả Cùng Kỳ Yêu Thú là vì cớ gì?"

Ta gục mặt nhìn ngón chân, lúng túng nói: "Để lấy nội đan tinh nguyên của nó."

Phượng Hoàng đưa tay vỗ vỗ trán, "Nội đan tinh nguyên? Ngươi không bị hắn lấy ngược lại đã là vạn hạnh. Nếu không phải ta đến xem ngươi…" Mới nói được phân nửa, thì hắn đột ngột ngậm miệng, trên mặt ửng lên một màu hồng nhạt kỳ dị.

Ta có chút giận dữ nhìn hắn chằm chằm, mặc dù ta đánh không lại tên Cùng Kỳ kia, nhưng vẫn chưa yếu tới mức bị hắn cướp nội đan tinh nguyên, ờ thì, cùng lắm, cùng lắm chỉ bị đánh trở lại nguyên hình…

Phượng Hoàng thấy ta nhìn hắn lom lom, màu hồng nhạt trên mặt lan dần xuống tới cổ. Kỳ lạ ghê, ngày thường ánh mắt hắn bén nhọn như kiếm, nhưng lúc này lại dâng lên một tầng dị quang trong suốt, lóe lên một cái rồi lại tránh đi, sau khi nắm tay lại khẽ ho một tiếng, lại phục hồi gương mặt nghiêm nghị, đưa tay ra chạm vào ấn đường của ta.

Ta giật mình tránh xa ra, nghĩ đến tên Cùng Kỳ kia bị hắn búng vào ấn đường liền hiện ra nguyên hình yêu lực mất hết, ta tuyệt đối không thể giẫm lên vết xe đổ đó được. Thế nhưng làm gì được đây khi lực đạo Phượng Hoàng quá mạnh, hắn giữ chặt lấy vai ta, rồi xoa lên ấn đường của ta.

Ta run lẩy bẩy nhắm tịt mắt, nhưng lại cảm thấy đầu ngón tay hắn xoa nhè nhẹ giữa ấn đường của tanhư gió nhẹ mưa xuân, “Có chỗ nào khó chịu không? Vừa nãy ta nhất thời nóng ruột nên quên mất tính chất của ngươi vốn thuộc nước.”

Ta rõ ràng lớn lên từ đất mà, cái tên Phượng Hoàng này! Ta mở mắt ra đang định cãi lại, thì thấy lòng bàn tay của Phượng Hoàng trước mắt có vài vết máu, ngang dọc loang lổ.

“Tay ngươi… ?”

Phượng Hoàng lúc này mới theo ánh mắt ta nhìn lại lòng bàn tay của mình, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, “Chắc là bị ôn châm của tên Cùng Kỳ kia gây thương tích.”

Ta nhớ lại lúc con chuột kia trừng mắt Phượng Hoàng nằm đè trên người ta, chắc chắn có nghe tiếng vũ khí bén nhọn găm vào da thịt, thì ra là Phượng Hoàng đã dùng tay cản kim châm của tên chuột cho ta.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa khe khẽ, “Nhị điện hạ có trong phòng không?” Thanh âm nũng nịu quyến rũ, chắc là Biện Thành công chúa kia chứ ai.

Phượng Hoàng còn chưa kịp trả lời, ta đang ở gần cửa liền thuận tay mở cửa ra.

“Lưu Anh vừa mới nghe thấy tiếng đánh nhau… Ai da!” Biện Thành công chúa vừa vào cửa đã kêu lên hoảng hốt, ta nghĩ chắc là bị đống lông chuột đầy phòng làm cho chết khiếp rồi.

“Lẽ nào Cùng Kỳ Yêu Thú kia thoát ra sao? Hỏa thần điện hạ có bị thương ở đâu không?” Biện Thành công chúa tiến đến vẻ mặt đầy quan tâm lo lắng. Phượng Hoàng khẽ tránh né, nói: “Không có gì đáng ngại.”

“Chỉ là trên tay bị đâm một vài kim châm thôi, công chúa có băng gạc không?” Nghĩ lại Phượng Hoàng kia tốt xấu gì cũng đỡ châm giúp ta, đương nhiên ta cũng nên băng bó cho hắn, liền thuận miệng hỏi xin công chúa ít băng gạc.

Chẳng hiểu sao công chúa kia nghe vậy, sắc mặt vô cùng hoảng hốt, “Nhị điện hạ bị trúng ôn châm của Cùng Kỳ? !”

Thấy bộ dạng nàng như vậy, chẳng lẽ ôn châm này có cái gì trong đó sao? Ta không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

“Lưu Anh sẽ đi Hoa Giới cầu xin Linh Chi Thánh Thảo cho Nhị điện hạ. Nhất định trong vòng bảy bảy bốn mươi chín canh giờ sẽ trở về.” Biện Thành công chúa kia khom lưng hành lễ với Phượng Hoàng rồi sốt ruột chuyển thân một cái đã không thấy tăm hơi.

“Biện Thành công chúa chậm đã…” Phượng Hoàng định lên tiếng

ngăn lại nhưng đã không kịp nữa rồi.

“Bị ôn châm đâm trúng thì sẽ thế nào?” Ta ngẩng đầu hỏi Phượng Hoàng.

“Cùng Kỳ là yêu thú ôn dịch của Ma giới, lông mao kim châm trên người đều mang theo trăm loại bệnh dịch, nếu xâm nhập vào cơ thể, thì bệnh dịch sẽ lan ra, trong vòng bảy bảy bốn mươi chín canh giờ, linh lực sẽ mất hết.” Phượng Hoàng thản nhiên nói với ta.

“Linh Chi Thánh Thảo có thể loại trừ bệnh dịch này sao?” Nhìn bộ dạng công chúa kia như vậy thì chắc là đúng rồi.

“Đúng vậy.” Hai bên thái dương Phượng Hoàng đã lấm tấm mồ hôi, dựa vào một cái ghế chậm rãi ngồi xuống, “Nhưng, Hoa Giới và Thiên Giới sớm đã có oán thù sâu sắc, có lẽ Trường phương chủ tuyệt đối sẽ không cho Thánh Thảo đâu.”

Chương 16

Lão Hồ từng nói: “Phàm là những người có khuôn mặt đẹp, tất cả chất dinh dưỡng đều tiêu hao hết trên mặt, đầu óc phần lớn không được sáng sủa cho lắm.” Hôm nay, ta hoàn toàn tán thành, Phượng Hoàng chính là như vậy.

Trường phương chủ thường ngày đã có quá nhiều công việc vặt vãnh cần phải xử lý rồi, chỉ vì một thứ cây cỏ nhỏ xíu đó mà phải đi quấy rầy Lão nhân gia nàng hay sao, thật là không biết nhìn ra trông rộng gì cả, tự nhiên muốn chọc giận nàng, nàng nổi giận thì đương nhiên không chịu cho rồi. Việc này mắc mớ gì tới chuyện oán thù của hai giới.

Huống hồ, chẳng qua chỉ là một loại cây cỏ, chỉ cần tiện tay biến hóa một chút, cần gì phải tốn công tốn sức chạy vạy như thế. Chả hiểu Phượng Hoàng u sầu cái nỗi gì nữa.

Ta lấy một sợi tơ hồng trong áo ra, vuốt vuốt ở trước mặt Phượng Hoàng, “Nếu ta có thể trồng được Linh Chi Tiên Thảo, ngươi lấy cái gì cảm tạ ta đây?”

Phượng Hoàng nhìn ta kinh ngạc, sau đó khẽ nheo nheo mắt, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt lại vận khí, không thèm trả lời.

Khinh thường! Đây rõ ràng là khinh thường!

Ta một mình nhặt lấy sợi tơ hồng, ngồi bên cạnh tưởng tượng ra hình dáng của Linh Chi, tâm trí khẽ chuyển động, tơ hồng trong tay không bao lâu đã biến thành một khuẩn bào, rơi xuống đất bén rễ,

thời gian nửa chén trà nở ra một cây có hai đóa Linh Chi màu đỏ.

Ta vui sướng đưa đóa Tiên Thảo đến trước mặt Phượng Hoàng, Phượng Hoàng vừa mở mắt ra nhìn, liền giật mình kinh ngạc, cầm lấy Linh Chi một cách cẩn thận nhẹ nhàng, sắc mặt không giấu được ngạc nhiên, cuối cùng dở khóc dở cười, nhận xét: “Uhm, cây nấm hương ngươi trồng này đem làm thức ăn cũng tạm được.”

Ta tròn xoe hai mắt, ngượng ngùng cười hắc hắc hai tiếng, giật nấm hương kia về, “Để ta thử lại, lần này bảo đảm không có sai sót.”

Chuyện này thật sự không nên trách ta, cũng như chim sáo và quạ đen hình dáng tương tự như nhau, linh chi, nấm hương, hắc mộc nhĩ cả họ nhà nấm này, trong con mắt của ta, tất cả đều trông như từ một khuôn đúc ra mà thôi, chả có khác biệt gì lắm, lẫn lộn một chút cũng không có gì đáng trách.

Phượng Hoàng chống tay bên má, hạ mắt nhìn ta đang ngồi chồm hổm dưới đất khí thế bừng bừng lần lượt trồng nấm hương, mộc nhĩ, nấm dại, nấm rơm, nấm cây trà…, tuy sắc mặt hắn càng lúc càng tái nhợt, nhưng hứng thú càng lúc càng tăng lên, lúm đồng tiền hơi khóe miệng lúc ẩn lúc hiện, “Nếu ngươi có thể trồng được Linh Chi Tiên Thảo, ta sẽ độ cho ngươi hai trăm năm tu vi, thế nào?”

Ta biết, hắn đang chế nhạo ta mà. Thế nhưng, trái cây như chúng ta đây không thèm chấp nhặt với một con chim, liền độ lượng giơ lên ba ngón tay ra dấu, “Ba trăm năm tu vi.”

“Được. Ba trăm năm tu vi.” Lúm đồng tiền của Phượng Hoàng dần dần nhạt đi.

Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (*). Sau khi ta liên tiếp trồng ra hơn mười loại nấm rồi lại trồng được một

cây Lệ Chi (cây vải) quái dị, rốt cục một cây Linh Chi Tiên Thảo cao lớn tràn đầy linh khí cũng không chịu thua kém nở ra trước mặt Phượng Hoàng.

(*) Núi sông ngỡ chẳng đường vô. Qua hàng liễu thấy ruộng hoa, có làng. (Quỳnh Chi phóng dịch)

Chả hiểu sao sắc mặt Phượng Hoàng tối sầm lại, đưa tay túm chặt cổ tay ta, hàn quang trong mắt lóe lên áp sát, hơi thở lạnh lẽo như hàn băng rót vào tai ta: “Nói! Ngươi rốt cuộc là người phương nào?”

Thật là dữ dằn quá đi, đêm hôm khuya khoắt lại hù dọa người ta thế này. Ta dùng tay không sờ sờ trán hắn, “Chết thật, cái lông chuột này truyền bệnh nhanh quá, lẽ nào đã xông lên tới não?”

Tại nơi tiếp xúc, trán của Phượng Hoàng nóng đến bỏng cả tay, nhưng hàn quang trong mắt lại càng dữ dội, “Linh Chi Thánh Thảo của Hoa Giới há có thể để một tinh linh nhỏ bé như ngươi nói trồng là trồng được ngay! Nói! Ngươi và Hoa Thần quá cố có quan hệ gì?”

Uy lực của ôn châm này quả nhiên lợi hại, Phượng Hoàng đã bệnh tới mức nói năng lộn xộn rồi. Hoa Thần trước đây nghe nói thần lực chỉ kém Thiên Đế, vượt trên mọi chư thần, ta mà có quan hệ với bà ấy, hà tất phải vì ba trăm năm tu vi mà kì kèo với hắn.

Phượng Hoàng hùng hổ bức người, lực đạo trên tay không vì ốm đau mà giảm đi chút nào, còn túm lấy cả tay kia của ta. Nếu không kịp cứu hắn, sợ là không bao lâu nữa Hỏa thần điện hạ sẽ hồn lìa khỏi xác, ba trăm năm tu vi của ta cũng sẽ bay theo gió luôn. Trước mắt phải đánh hắn bất tỉnh để rịt thuốc mới là thiết yếu nhất.

Nhưng hắn đã giam chặt hai tay ra, khiến ta một cử động nhỏ cũng không thực hiện được.

Nhìn khuôn mặt hắn gần trong gang tấc, trong lòng ta nảy ra một kế, đánh xỉu không được, dọa cho xỉu cũng như nhau cả thôi.

Ta thuận thế ngả người về phía trước, kề sát vào mặt hắn, há miệng ngậm lấy đôi môi của hắn nhẹ nhàng liếm một vòng.

Nhìn lại Phượng Hoàng, mắt hắn trợn trắng như vừa bị sét đánh, sững sờ đứng im không nhúc nhích, ha ha, quả nhiên có hiệu quả, sợ khiếp rồi. Ta dễ dàng rút hai tay về, vòng tay qua cái cổ, giơ bàn tay chém một phát lên gáy hắn, Phượng Hoàng cuối cùng cũng ngã sụp xuống đất một cách suông sẻ.

Ta niệm một bài quyết chuyển hắn lên trên giường, dùng dây nho biến thành một cái chày giã thuốc, đem linh chi một nửa giã nhuyễn đắp lên vết thương trên bàn tay, còn một nửa sắc trong nước rồi đổ vào miệng hắn.

Để phòng ngừa Phượng Hoàng sau khi tỉnh lại quỵt nợ không cho ta ba trăm năm linh lực, nên ta bèn ngồi ở cạnh giường trông chừng hắn. Trông được khoảng thời gian chừng hai chung trà, thấy hắn ngủ say như thế, ta khó tránh khỏi sinh ra cảm giác đố kị, nên cũng dựa vào cột giường nhắm mắt đánh một giấc.

Không biết ngủ được bao lâu, chỉ cảm thấy trên trán có chút ngứa ngứa, cảm giác giống như có một con rệp phấn (một loại côn trùng có hại trong nông nghiệp) đang bò tới bò lui, ta không khỏi cả kinh, bồ đào bọn ta ngoại trừ rắn ra, thứ sợ nhất chính là những con rệp phấn be bé trăng trắng kia, lỡ mà mắc phải thì không thể cứu vãn nổi.

Ta giả vờ ngủ say, rồi bất ngờ đưa tay lên để bóp nát con rệp chết tiệt kia, nhưng vừa mở mắt đã thấy Phượng Hoàng đang chống

người ngồi dậy cách ta khoảng chừng hai gang tay, sắc mặt ửng hồng, trong mắt một phần hoảng hốt, hai phần nghi hoặc, ba phần gợn sóng, còn có bốn phần tránh né một cách khó hiểu, còn thứ mà ta túm trong tay cũng chẳng phải rệp bọ gì cả, mà là đầu ngón tay trơn bóng của Phượng Hoàng.

Đây là tình cảnh quái quỷ gì thế này?

Ta không hiểu nội tình gì nên nhìn hắn, hắn cũng nhìn ngược lại ta.

“Các ngươi đang làm trò gì vậy!”

Ngay lúc hai người bọn ta đang nhìn nhau không hiểu chuyện gì, thì một giọng nói đầy uy nghiêm xen vào chính giữa.

Ta quay đầu lại, trong căn phòng rực rỡ chói lòa, Trường phương chủ vẫn giống như trước mặc bộ hoa phục lộng lẫy, tóc búi gọn gàng cầu kỳ, đứng đó hai tay khoanh trước ngực, vạt váy sau người uốn lượn, hoa thị (người hầu ở Hoa giới) hai bên trái phải đứng kính cẩn cúi đầu, trong tay cầm Hoa Trượng. Đứng cách đó không xa là cô Biện Thành công chúa kia.

Ta và Trường phương chủ một trăm năm không gặp, hôm nay lại gặp nhau ở Ma giới, đúng là tha hương gặp cố tri, thật là vui mừng biết bao, liền nhoẻn miệng cười với nàng, nhưng nàng dường như hoàn toàn không có một chút mừng rỡ nào, sắc mặt u ám, ánh mắt như bão tố phong ba quét vào bàn tay trái của ta, đục khoét ác liệt.

Ta nhìn theo ánh mắt nàng, ô, Phượng Hoàng đang cầm bàn tay trái của ta, mơ màng nhớ lại vừa rồi rõ ràng là ta dùng tay trái tóm lấy ngón tay hắn, nhưng sao bây giờ thì ngược lại, chuyện đổi ngược này xảy ra lúc nào sao ta hoàn toàn không có chút ấn tượng gì vậy cà.

Phượng Hoàng khoan thai buông tay ta ra, quay sang Trường phương chủ chắp tay chào, “Trường phương chủ đại giá quang lâm, Húc Phượng nhiễm bệnh trong người, không nghênh đón từ xa.”

Trường phương chủ “Hừ!” một tiếng, nhìn không chớp mắt, “Hỏa thần đón chào, tiểu tiên làm sao dám đảm đương?” Rồi quay người về phía ta nói: “Cẩm Mịch! Mau qua đây!”

Trường phương chủ xưa nay tính tình nóng nảy, đối đầu với nàng thực sự là một việc làm dại dột, ta thông minh lanh lợi như vậy, đương nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời đến đứng bên cạnh nàng.

“Ngươi lén trốn ra khỏi thủy kính, xông bừa vào Thiên Giới, phá hỏng Hoa Quy, có biết tội hay chưa? !”

Hả? Một chuỗi danh mục dài ngoằn giáng xuống đầu làm ta choáng váng, vì sao ta ra khỏi Hoa Giới lại mang nhiều tội danh thế này?

“Việc này vốn không thể trách Cẩm Mịch tiên tử, chính là tiểu thần niết bàn vào nhầm Hoa Giới, tình cờ gặp gỡ nên mới kết bạn đồng hành.” Phượng Hoàng sửa sang lại vạt áo, từ trên giường đứng dậy.

“Chuyện nội bộ của Hoa Giới ta không đến phiên người ngoài nhúng tay vào. Cũng mong Hỏa thần tự trọng thu lại những lời nói và việc làm của mình. Các tiên cô tiểu tiên khác ta không quản, chỉ có tinh linh tiên tử của Hoa Giới ta dù Hỏa thần điện hạ có mị lực cỡ nào cũng đừng mơ chạm vào một ngón tay!” Ôi, Trường phương chủ nổi nóng rồi đây.

Sắc mặt Phượng Hoàng tối sầm, “Tiểu thần tự xét chưa từng có lời nói hành động nào không đứng đắn, cũng mong Trường phương chủ chớ tin vào những lời đồn đãi bịa đặt. Về phần Cẩm Mịch tiên tử…”

Hắn quay sang ta, ánh mắt lấp lánh, "…chắc chắn là tiểu thần đã buộc chặt vào tim."

"Ngươi! …" Trường phương chủ nét mặt tái đi, Biện Thành công chúa chớp mắt vẻ mặt đã chuyển thành nước mắt lưng tròng, hai tiểu tiên thị bên cạnh cũng trợn tròn mắt.

Ta còn chưa kịp hiểu ra "buộc chặt vào tim" có nghĩa là gì, thì cổ tay đã bị Trường phương chủ dùng dây hoa trói lại thật chặt.

"Bây giờ tiểu tiên sẽ mang Cẩm Mịch trở về, có lẽ Hỏa thần đừng nên vọng tưởng nữa! Từ nay về sau ly biệt, không hẹn gặp lại!" Sôi máu! Trường phương chủ sôi máu rồi.

"Trường phương chủ chớ nên nói lời dứt khoát như vậy, hôm khác tiểu thần nhất định sẽ đăng môn bái phỏng. Lúc đó, có thể nhân cơ hội này cải thiện quan hệ lưỡng giới chúng ta cũng không biết chừng."

Trường phương chủ không đếm xỉa đến Phượng Hoàng, nắm tay ta xoay người rời đi.

Trong khoảnh khắc, ta đột nhiên nhớ ra Phượng Hoàng vẫn còn thiếu ta ba trăm năm tu vi, lần sau gặp lại hắn ta còn phải đòi nợ, liền xoay người hỏi hắn: "Nhưng 'hôm khác' là ngày nào?"

Nghe vậy, Phượng Hoàng khẽ nhướng đuôi lông mày, sóng mắt xao động như dòng sông xuân, hai lúm đồng tiền tựa như một cơn mưa rào bất thình lình đổ ào xuống mặt hồ, gợn sóng lăn tăn, "Hôm khác chính là ngày mốt."

Trường phương chủ không cho ta nói thêm lời nào, chớp mắt đã tóm lấy ta cỡi lên một đóa hoa sen bay về Hoa Giới, chỉ có điều lần này

nơi trở về không phải là thủy kính. Thu hồi bông hoa sen lại, Trường phương chủ quẳng ta vào giữa một đám hoa cỏ dầy đặc, ta cố gắng bò dậy, liền thấy trước mặt là một phần mộ nằm lẻ loi cô độc ở giữa một thảm ngải cứu rộng ngút ngàn.

“Quỳ xuống!”

Trường phương chủ trong chớp mắt đã biến đổi trang phục thành một thân váy trắng, sắc mặt tái nhợt ra lệnh cho ta: “Quỳ xuống!”

Chương 17

Ta nhìn khắp bốn phía, phần mộ của Hoa Thần trước đây vẫn nằm lặng lẽ khiêm tốn như cũ không hề thay đổi. Ta rời khỏi Hoa Giới một trăm năm, mà sao trước mộ vẫn chẳng thấy có thêm một bông hoa nào nở cả thế này. Bốn ngàn năm qua, ta ở trong thủy kính, hàng năm ngày trông chờ nhất chính là "Tiết Sương Giáng", vì hôm đó chính là giỗ kỵ của Hoa Thần quá cố. Mỗi năm, cứ đến tiết Sương Giáng, Trường phương chủ sẽ mở thủy kính, thả đám Tiểu Tiên-Tiểu Tinh chúng ta ra ngoài kết giới, để chúng ta đến trước mộ phần của Hoa Thần tế bái, kính cẩn làm tròn hiếu đạo của bậc tiểu bối. Tuy rằng, từ thủy kính ra đến mộ cùng lắm chỉ có thời gian một nén nhang, nhưng đối với một tinh linh quanh năm suốt tháng bị giam lỏng trong thủy kính như ta mà nói, giá trị của nó chẳng thua kém gì so với ngày Tết của phàm nhân. Tuy rằng ngoài mặt phải tỏ vẻ thống khổ thương tiếc cho giống với hai mươi bốn vị phương chủ, nhưng trong lòng thì lại hân hoan vui sướng chỉ muốn nhảy cẫng lên.

Chỉ có điều, ta quỳ gối trước mộ phần bấm đốt tay tính toán, hôm nay còn chưa tới Hạ Chí, cách tiết Sương Giáng xa lắc xa lơ, mà tiết Thanh Minh thì hình như đã qua từ lâu rồi…

"Có tiên chủ – âm hồn – trời đất chứng giám, hôm nay trước phương mộ, ta hỏi ngươi đáp, không được nửa câu giả dối!" Trường phương chủ từ trên cao nhìn xuống trầm giọng cất lời.

Nhìn trộm sắc mặt Trường phương chủ, ta chắp hai tay trước ngực nghiêm chỉnh vái lạy phương mộ ba vái, tạo ra một bộ mặt đầy thành kính.

“Cây trâm trên đầu ngươi đâu?”

“Con làm mất rồi.” Sao ai cũng quan tâm tới cây Tỏa Linh Trâm này vậy?

“Ngoài Hỏa thần ra, còn bao nhiêu người đã thấy diện mạo của ngươi?”

“Còn có Nguyệt Hạ Tiên Nhân, Liễu Thính, Phi Tự, Dạ thần, lão Hồ, Kế Đô tinh quân…” Ta đang xòe bàn tay đếm ngón tay ra sức nhớ lại, thì ở bên kia ánh mắt Trường phương chủ đã nổi lên sát khí đằng đằng, khiến ta run lẩy bẩy, không dám tiếp tục nói nữa.

“Có phải Hỏa thần đưa ngươi ra khỏi thủy kính?” Ánh mắt Trường phương chủ như muốn lột da ta không hề có ý định buông tha.

“Dạ phải.” Ta sợ hãi trả lời.

“Ngươi trốn khỏi thủy kính một trăm năm qua đều ở trong Tê Ngô cung tại Thiên Giới?”

“Dạ phải.”

“Vậy Hỏa thần bị trúng độc ôn châm có phải ngươi trồng được Linh Chi Tiên Thảo cứu mạng hắn?”

“Dạ phải.”

“Cuối cùng, ta hỏi ngươi…” Trường phương chủ cắn chặt hàm răng, dường như phải hạ quyết tâm lắm mới mở được miệng: “Có phải ngươi đã phát sinh tình cảm nam nữ đối với Hỏa thần?”

“Dạ phải.” Thực ra thì do trước đó ta trả lời quen miệng rồi, nên chưa

kịp nghĩ ngợi hai chữ kia đã phọt ra luôn.

“Nghiệp chướng! Đúng là nghiệp chướng!” Trường phương chủ tinh thần vỡ vụn, hai mắt nhắm nghiền, “Tiên chủ! Mẫu Đơn bất tài! Thẹn với sự phó thác của Người! Hôm nay tình nguyện tự hủy đi một nửa tiên nguyên để tạ tội!” Vừa nói, vừa quay sang quỳ sụp xuống trước mộ, giơ ngón tay lên định điểm vào ấn đường.

Ài?

“Không phải, không phải, hoàn toàn không phải!” Ta vội vàng cuống quít sửa lời, làm gì mà ai nghe nói ta có quan hệ với Phượng Hoàng cũng đều kích động như vậy? Lão Hồ cũng thế, mà đến Trường phương chủ cũng vậy, một nửa tiên nguyên lận đó ~ Trường phương chủ ra tay cũng thật quá lãng phí xa xỉ mà.

Trường phương chủ vội thu ngón tay lại, xoay người, mắt sáng rỡ nhìn chòng chọc vào ta, “Mau nói sự thực với ta, lời đó có phải là thật không?”

Thấy nàng quan tâm đến đáp án như vậy, ta cũng nghiêm túc suy nghĩ lại một chút. Nhưng mà, như thế nào mới bị xem là phát sinh tình cảm nam nữ với Phượng Hoàng đây?

Ta nhớ lại những cuốn sách về tình yêu mà Hồ Ly Tiên từng kể cho ta nghe, gộp tất cả lại, đại khái chỉ nằm gọn trong tám chữ: “Điên Loan Đảo Phượng, Đòi Sống Đòi Chết”. Phượng Hoàng tuy có dạy ta một vài phương pháp tu luyện, nhưng chưa từng cùng luyện thuật hòa hợp song tu với ta, bởi vậy “Điên Loan Đảo Phượng” có thể dẹp qua một bên; còn về chuyện bảo ta “Đòi Sống Đòi Chết” vì cái tên Phượng Hoàng kia thì lại càng vượt quá trí tưởng tượng của ta.

Thế là, ta quay sang Trường phương chủ gật đầu, nói: “Là thật.”

Trường phương chủ quan sát tỉ mỉ nét mặt ta, “Vậy vì sao ngươi lại cứu tính mạng của hắn? Trước khi đi lời nói với hắn hình như ý mời mọc? !”

Có sao? Ta trừng mắt nhìn, “Hắn đồng ý dùng ba trăm năm tu vi trao đổi với Linh Chi Tiên Thảo của con, hôm nay chưa trả mà.”

Trường phương chủ lảo đảo, nhắm mắt định thần một lát, rồi mở miệng nói: “Chỉ là vì tu vi thôi sao?” Sau đó liền thở phào nhẹ nhõm, lầm bầm nói: “Mà thôi, tại ta nhất thời hồ đồ đánh giá cao ngươi rồi…”

Thấy lão nhân gia nàng cuối cùng cũng bớt cơn kích động, ta liền xoa xoa đầu gối chuẩn bị đứng lên, nhưng bỗng dưng nàng trừng mắt nghiêm khắc nhìn ta, ngăn ta đứng dậy, “Ngươi phải nhớ cho kỹ, Thiên Giới và Hoa Giới ta có một mối thù không đội trời chung! Hôm nay trước mộ phần, trước mặt tiên chủ, ngươi hãy lập lời thề, từ nay về sau không bao giờ quan hệ với Thiên Giới nữa!”

Ta ngoan ngoãn giơ hai ngón tay đặt trên ấn đường, “Cẩm Mịch xin thề, cả cuộc đời này sẽ không còn quan hệ gì với người của Thiên Giới nữa! Nếu làm trái lời thề này, thì linh lực hủy hết, cả đời không nhập được tiên đạo, kiếp sau bị giáng xuống hạ giới làm người phàm, kiếp sau nữa làm một củ cà rốt bị thỏ gặm…”

“Được rồi được rồi, hôm nay đến đây thôi.” Nhìn chung, Trường phương chủ thấy ta biểu hiện quá xuất sắc, lời thề cũng đủ ác độc, cuối cùng cũng thoả mãn tự mình đưa tay đỡ ta đứng dậy.

Ta rụt rè trộm mừng trong lòng, lão nhân gia quả nhiên dễ bị lừa.”Người Thiên Giới ôi người Thiên Giới”, đã là Thiên Giới thì làm gì có người?

Chuyện lần này hơi có chút phô trương, Trường phương chủ sau khi tự mình áp giải ta về thủy kính, hai mươi ba vị phương chủ còn lại cũng luân phiên nhau đến thăm ta một lần. Các tinh linh trong thủy kính cũng phấn khởi chen lấn trước cửa nhà ta rất là náo nhiệt, trừ một cây rau ở ruộng bên theo lời Liên Kiều nói là bị Trường phương chủ trách phạt do báo cáo nhầm chuyện gì đó không đến, còn có lão Hồ hằm hè đóng cửa nói là bị ta lừa dối thương tâm quá nên không muốn gặp ta nữa.

Nhưng mà, Thiên Giới rốt cuộc có chuyện gì với Hoa Giới? Đến nỗi các phương chủ mỗi lần nhắc đến Thiên Giới thì vẻ mặt đầy khinh thường ánh mắt đầy cừu hận, người nào người nấy thành tâm dặn dò ta không được dính líu gì với Thiên Gia, nhưng lại không chịu nói với ta nguyên nhân, để mặc cái tính hiếu kỳ cào cấu trong tim gan phèo phổi ta.

Các phương chủ đi rồi, Trường phương chủ liền ếm lên cửa nhà ta ba tấm bùa chú, bảo ta ngoan ngoãn đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm.

Chương 18

Tuy rằng ngày thường Phượng Hoàng đối xử với ta không thể gọi là thân thiết gì cho cam, nhưng hắn vốn được xem là một vị thần tiên rất giữ chữ tín. Hôm trước hắn đã vui vẻ nhận lời ta sẽ đến Hoa Giới, hôm nay có lẽ nhất định sẽ đến. Thần lực của Phượng Hoàng từ trước đến nay ta vô cùng ngưỡng mộ, ba tấm bùa chú trên cửa này đối với hắn mà nói cũng chỉ như bóc một liễn câu đối mà thôi.

Thế là, ta thức dậy thật sớm, rửa mặt mũi sạch sẽ, rồi ngồi chờ Phượng Hoàng đến gỡ bùa chú, giải phóng cho ta. Ta bước lên một cái kệ làm từ cây bồ đào, trèo lên đầu tường nhìn ra sau cửa đến ba lần, cuối cùng cũng nhìn thấy phía xa xa có một đám mây, hai đám mây, ba đám mây… Đếm tới đám mấy thứ hai mươi bốn, ta liền rụt cổ lại, chuẩn bị từ chỗ nào leo lên thì trèo xuống lại chỗ đó. Nào có phải là vân với chả mây gì đâu, rõ ràng là hai mươi bốn vị phương chủ duyên dáng thướt tha đạp hoa mà tới.

Ta đang chuẩn bị trở về đường cũ, thì khóe mắt lóe lên một luồng sáng bảy màu óng ánh, rực rỡ phi thường, chăm chú nhìn kỹ, chính là gã Phượng Hoàng kia chả biết từ đâu hiện ra giáng xuống trước cửa viện nhà ta. Hôm nay, hắn mặc một bộ áo dài màu đỏ tay rộng, ngoài rìa được viền hoa văn hình chim phượng màu vàng chói lóa, vạt áo kéo dài trên đất, bộ dạng chói mắt như vậy lao đến trước cửa nhà ta, khiến toàn bộ thủy kính đều được chiếu sáng lên rất nhiều.

Khi đó, hai mươi bốn vị phương chủ bị kim quang của hắn làm cho chói mắt, thế nhưng sắc mặt họ lại trở nên tối sầm u ám, lần lượt nhấn mạnh lên đóa hoa dưới chân, đáp xuống trước mặt Phượng Hoàng. Phượng Hoàng khoan thai ôm tay thi lễ, “Tiểu thần Húc

Phượng ra mắt chư vị phương chủ.”

Trường phương chủ liếc mắt nhìn hắn, “Hỏa thần thiên lý xa xôi hết lần này tới lần khác tự ý xông vào cấm địa Hoa Giới ta, không biết có chuyện gì muốn nói?”

“Tiểu thần lần này đến đây tất nhiên là vì Cẩm Mịch tiên tử.” Đuôi mày Phượng Hoàng thấp thoáng ý cười, thành thật nói thẳng tấm lòng của mình, “Húc Phượng có hứa với Cẩm Mịch hôm nay đến đây, đã nói là làm, huống hồ còn là người tiểu thần ngưỡng mộ trong lòng, cho dù là núi đao biển lửa cũng phải đến cho bằng được, kính mong chư vị phương chủ châm chước mà bỏ qua các quy tắc.”

Người ngưỡng mộ trong lòng? Nếu theo cách nói của Hồ Ly Tiên thì là như thế nào nhỉ? À, đúng rồi, Hồ Ly Tiên nhất định sẽ nói: “Bốn chữ ‘ngưỡng mộ trong lòng’ lão phu cho rằng vô cùng tuyệt diệu mê hồn.” Nếu nói như vậy, Phượng Hoàng phải chăng đã tính đến chuyện cùng ta luyện thuật hòa hợp song tu kia?

Ta chống cằm ngẫm nghĩ, uhm, kỳ thực cũng không phải là không thể. Chỉ cần có thể nâng cao linh lực.

“Hoang đường!” Đinh Hương tiểu phương chủ nghiến răng nghiến lợi cắt lời, tức giận đến run cả người, “Thật đúng là tạo nghiệt! Thiên địa to lớn, nữ tử nghìn vạn người, hà cớ gì Thiên Gia ngươi vẫn không chịu buông tha cho Hoa Giới ta? ! Huống hồ là Cẩm Mịch, Hỏa thần chớ có tơ tưởng!”

“Huống hồ là Cẩm Mịch?” Phượng Hoàng nhíu mày, khóe môi thấp thoáng vẻ đăm chiêu suy nghĩ, “Tiểu thần chỉ biết Cẩm Mịch là một Quả Tinh tu luyện mấy ngàn năm, nghe Đinh Hương phương chủ nói như thế, xin mạn phép hỏi hai chữ ‘huống hồ’ ở đây là có ý gì?”

Tiểu phương chủ sững người, thái độ có chút hối hận vì lỡ lời.

Trường phương chủ ngước mắt khẽ liếc nhìn kẻ đang lấp ló đầu tường là ta một cái, “Tất cả mọi chuyện trong thiên hạ này, không phải hễ Hỏa thần muốn truy vấn nguyên nhân thì đều có thể truy vấn được. Hôm nay, tiểu tiên thành tâm khuyên Nhị điện hạ một câu, chớ nên bị vẻ bề ngoài của Cẩm Mịch mê hoặc, cuối cùng kẻ vỡ mộng tổn thương rốt cuộc cũng chỉ là ngươi thôi.”

Phượng Hoàng khoát tay, lắc đầu, nói: “Tiểu thần há lại là hạng người nông cạn trông mặt đặt tên kia. Húc Phượng ngưỡng mộ Cẩm Mịch, chính là yêu thích tính cách ngây thơ trong sáng của nàng, thực sự không hề liên quan gì tới diện mạo bên ngoài của nàng.”

Đinh Hương tiểu phương chủ cười chế nhạo, “Người của Thiên Gia đều là kẻ bạc tình, ngươi có biết mấy vạn năm trước cũng có một vị thần tiên nói những lời giống hệt như ngươi? Kết quả thì sao? Cái gọi là ‘một mối tình thâm’ khi tỉnh mộng chẳng qua cũng chỉ là một sự dối trá trơ trẽn.”

Phượng Hoàng nhíu chặt đầu mày, “Tiểu thần không biết lưỡng giới vì nguyên nhân gì mà kết oán suốt vạn nghìn năm qua, nhưng mà bất luận là thế nào đi nữa, cũng đều là chuyện cũ quá khứ. Nếu cứ tiếp tục kéo từ đời này sang đời khác thì có chút cố chấp, rất mong hai mươi bốn vị phương chủ nói nguyên do của chuyện này cho tiểu thần biết chút ít, biết đâu đây là chuyện hiểu lầm cũng không chừng.”

“Hỏa thần có thời gian xông vào Hoa Giới ta như vậy, không bằng đi mà hỏi vị Thiên Đế bệ hạ cao cao tại thượng kia đi.” Ngọc Lan phương chủ lạnh lùng xen vào.

Trường phương chủ giơ tay ngăn Ngọc Lan phương chủ lại, “Chúng ta đã nói hết lời, chỉ một câu thôi, nữ tử khắp thiên hạ đều có thể,

riêng Cẩm Mịch tuyệt đối không thể!”

“Riêng Cẩm Mịch tuyệt đối không thể?” Phượng Hoàng nghe vậy cúi đầu trầm tư trong giây lát, chớp mắt sắc mặt bỗng đổi sang hoảng hốt, hơi có lo lắng bất an, hoàn toàn như người vỡ mộng, “Thiên đế… Hoa thần… Cẩm Mịch chẳng lẽ là…”

“Nhiều lời vô ích, lão Hồ, tiễn khách!” Trường phương chủ phất tay áo xoay người.

Lão Hồ nãy giờ ngồi chồm hỗm chỗ góc khuất nơi cửa viện bị Trường phương chủ bắt quả tang gọi đích danh, đưa tay lên sờ sờ đầu cười gượng hai tiếng hắc hắc rồi xoay tít người hiện ra, vẻ mặt nghiêm túc quay sang Phượng Hoàng đưa tay ra, “Hỏa thần điện hạ, mời——!”

“Ài!” Ta bám chặt vào bức tường nghe mấy người bọn họ dùng những câu bí hiểm như ám hiệu, mỗi người nói một câu làm ta mơ hồ chẳng hiểu ra làm sao, tiếp đến vì sao nói đi là đi luôn? Ta ở đây vẫn còn bị giam giữ mà. Thế là, ta vội vàng lên tiếng gọi Phượng Hoàng, nào biết hắn đã xoay người đi như kẻ mất hồn hoàn toàn không nghe thấy ta gọi. Lúc đó, ta mới chú ý Trường phương chủ đã dùng Chướng Nhãn Pháp (thuật che mắt) ở bên ngoải cửa của ta, trừ người làm phép ra, còn lại chẳng ai nhìn thấy ta cả.

Trường phương chủ có lẽ nghe tiếng ta gọi, phóng tới một ánh mắt sắc như đao, pặc, chát, bang, ta liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Ta từng nhìn thấy một Phượng Hoàng kiêu ngạo, một Phượng Hoàng lạnh lùng, một Phượng Hoàng phong lưu, một Phượng Hoàng khó chịu, còn một Phượng Hoàng ba hồn sáu phách đã mất hết phân nửa như hiện tại thì chưa thấy bao giờ, không tránh khỏi hiếu kỳ nhìn hắn lại lần nữa, chỉ thấy hắn bước chân có chút xiêu vẹo chậm rãi đi

ra khỏi thủy kính, ngay cả mây cũng không chịu cỡi, đi thẳng một mạch ra ngoài thủy kính mà cũng không quay đầu nhìn lại một lần.

Đến lúc này, ta rốt cuộc cũng xem như đã hiểu thông suốt một chuyện. Kỳ thực linh lực cao hay thấp cũng không quan trọng, nếu như mồm mép lanh lợi, vẫn có thể đánh bại kẻ thù như thường. Trường phương chủ lần này đấu với Phượng Hoàng chính là một ví dụ điển hình. Sự sùng bái của ta dành cho lão nhân gia nàng không khỏi lại tăng thêm hai phần.

Chỉ có điều Phượng Hoàng bị Trường phương chủ nói cho choáng váng mặt mày như vậy, giờ ta biết tìm ai đến giải búa chú trên cửa nhà ta đây? Lúc trước, ta còn có thể tung tăng đi lại trong thủy kính giãn gân giãn cốt, nhưng bây giờ chỉ có thể quanh quẩn trong khuôn viên ngang-một-trăm-bước-dọc-một-trăm-bước của nhà mình, vô cùng bức bối.

Lại hai ngày nữa trôi qua, Trường phương chủ theo thường lệ đến thủy kính kiểm tra ta, đợi sau khi nàng đi rồi, ta nhìn lên chiếc đồng hồ nước ở trên bàn, mới chưa quá giờ Hợi, chán chẳng có chuyện gì làm ta bèn ngắt một phiến lá bồ đào dụ một đàn đom đóm tới, lần lượt đè tụi nó ra bứt cánh chơi giải sầu.

Đang bứt vô cùng hăng hái, thì thấy phía chân trời xa xa có một vệt sáng dài lấp lánh thoáng xẹt qua, liền nghĩ chẳng biết hôm nay vị tinh quân nào xuống trần vui chơi đây. Nghe nói phàm nhân có một tập tục, hễ mỗi lần nhìn thấy sao băng, nếu nhân lúc tia sáng này còn chưa kịp rơi xuống mà cầu xin một điều ước, chắc chắn sẽ linh nghiệm. Ta tuy cho rằng phàm nhân có hơi thiếu hiểu biết, nhưng tập tục này quả thực có chút thú vị, nên cũng quay sang sao chổi kia lầm bầm điều ước nguyện trong lòng, cầu mong mau chóng được tự do.

Ta yên lặng dõi theo hướng sao băng rơi một hồi, nhưng sao lại thấy

lộ trình của nó hình như không đúng lắm, chỉ trong chốc lát, trong viện một vầng huỳnh quang chói lòa, há, quả nhiên không ngoài dự đoán nó rơi ngay trong sân nhà ta. Nhưng chớ có làm gãy cây chuối ta trồng đó nha.

Ta vội vàng chạy ra hậu viện để xem, nhưng sau khi vầng tiên quang sáng quắc khi tan hết, lại chẳng thấy vị tiểu tinh quân cỡi sao chổi nào cả. Ánh trăng mờ ảo như ảnh phản chiếu dưới nước, Tiểu Ngư tiên quan dắt con Yểm Thú hoa mai, lẳng lặng đứng ở trong sân dịu dàng cười với ta, những đường vân xanh tao nhã thêu viền quanh bộ áo dài lụa trắng trên người hắn, theo gió đêm phất phới bay bay.

“Tiểu thần chưa nhận thiếp mời đến thăm, đã đường đột đến đây, kính mong Cẩm Mịch tiên tử chớ nên trách tội.” Tiểu Ngư tiên quan quả thật là một thần tiên lễ nghĩa chu toàn.

“Không có không có đâu, hai ngày nay ta rảnh rỗi đến chán chết, Tiểu Ngư tiên quan đến đúng lúc giải sầu cùng ta, Cẩm Mịch vui mừng vô cùng.” Ta vội vàng khách khí hai câu.

Tiểu Ngư tiên quan liếc nhìn xuống tay ta, bên môi hiện lên một nếp nhăn vì cười, ta nhìn theo ánh mắt hắn, thấy trên tay mình còn cầm hai cái cánh của con đom đóm, con đom đóm bị túm chặt hai cánh, đang loay hoay vặn vẹo toàn thân kịch liệt, ta vội vàng ném nó đi, phủi phủi tay cười gượng hai tiếng.

Tiểu Ngư tiên quan thu hồi ánh mắt, cố giấu nụ cười, “Cẩm Mịch tiên tử có lẽ quả thực có chút buồn chán, chẳng hay tiểu thần có được vinh hạnh mời Cẩm Mịch tiên tử ra ngoài thủy kính đi giải sầu hay không?” Tiểu Ngư tiên quan quả nhiên là một thần tiên tốt rất hiểu ý người khác.

Ta vờ tỏ ra miễn cưỡng một chút: “Cũng tốt.”

Ta leo lên lưng Yểm Thú, Tiểu Ngư tiên quan cầm dây thừng, nhẹ nhàng dắt chúng ta bay ra khỏi kết giới của Trường phương chủ, trước mắt là một không gian rộng mở trong sáng. Ta càng cảm thấy Tiểu Ngư tiên quan này quả nhiên còn là một thần tiên tốt có tiên thuật không tồi.

Có thể thấy, phàm nhân có lúc cũng có chút kiến thức của phàm nhân, lời cầu nguyện dưới sao băng này quả nhiên cực kỳ linh nghiệm.

Chương 19

Vô số tinh quang vỡ vụn hội tụ phía chân trời liền hóa thành thiên hà, Tiểu Ngư tiên quan dắt Yểm Thú hoa mai bước vào giữa sông ngược dòng mà tiến. Một vầng tinh quang sáng rực ước chừng ngập không tới mắt cá chân, lặng lẽ chảy xuôi vô thanh vô tức. Ngay cả những con côn trùng xung quanh ban ngày kêu gào đến nhức óc cũng đều đã nín thinh đi gặp chu công, một khoảng không gian yên lặng như tờ.

Ta cưỡi trên lưng Yểm Thú, vuốt vuốt bộ lông trơn bóng như nước của nó, quay sang nói với Tiểu Ngư tiên quan: “Chức vụ này của Nhuận Ngọc tiên quan, luận về phẩm giai cũng không tồi, nhưng nếu luận về hứng thú, Cẩm Mịch cho rằng không được tốt bằng Mão Nhật Tinh Quân.”

“Ố? Rất mong được nghe cao kiến của Cẩm Mịch tiên tử.” Tiểu Ngư tiên quan dừng bước quay đầu sang nhìn ta.

“Mão Nhật Tinh Quân ban ngày làm nhiệm vụ, gà gáy chó sủa đều được nghe, náo nhiệt biết bao. Còn làm việc ban đêm như thế này ai ai cũng đều đi ngủ, lạnh lẽo yên ắng, chỉ có con Yểm Thú câm điếc này làm bạn, đến một người nói chuyện cũng không có, Tiểu Ngư tiên quan làm thần tiên kiểu này cũng khó tránh có chút cô tịch.”

Tiểu Ngư tiên quan cúi đầu nhìn thiên hà đang chảy dưới chân, nhẹ nhàng mỉm cười với hình bóng phản chiếu của mình, “Chỉ có những người từng trải qua náo nhiệt mới hiểu được cái gì gọi là tịch mịch, còn ta vốn đã mang số mệnh vạn năm cô độc, ngày ngày ăn cơm một mình, tu luyện một mình, đọc sách một mình, đi ngủ một mình,

chưa bao giờ biết cảnh náo nhiệt làm sao hiểu được cái gì là cô tịch?”

Ta nghiêng đầu nói với hắn: “Ban đêm ta thường đi ngủ rất muộn, nếu ngươi rảnh không có gì làm có thể tới tìm ta, hoặc là ta sẽ đi tìm ngươi, hai người cùng chán bầu bạn cũng tốt. Chỉ là không biết thần dinh (nhà) của Tiểu Ngư tiên quan ở chỗ nào?”

Tiểu Ngư tiên quan ngẩng đầu lên, trong mắt phản chiếu những ngôi sao vỡ vụn, trong suốt như ngọc lưu ly, “Tận cùng cầu vồng, trong khu rừng tối là nơi ở của ta – Toàn Cơ Cung. Ngày ấy Cẩm Mịch tiên tử tình cờ gặp tiểu thần chính là ở bên ngoài rừng tối.”

Ta gật gù, từ trong tay áo móc ra một hạt giống đưa cho hắn, “Đây là hạt giống Vãn Hương Ngọc (hoa huệ), loài hoa này thích nở về đêm, còn ban ngày thì khép cánh lại nghỉ ngơi, tính cách cũng gần giống với Tiểu Ngư tiên quan, có thể bầu bạn cùng ngươi.”

Nhuận Ngọc tiên quan nhận lấy hạt giống rồi nhét vào trong ngực áo, mỉm cười với ta, “Đa tạ Cẩm Mịch tiên tử.”

“Không cần không cần!” Ta vỗ vỗ lên lưng Yểm Thú giả vờ khách khí một chút, “Chỉ là. . . Chỉ là Dạ thần có thể đừng đưa ta trở về thủy kính có được không? Nếu Cẩm Mịch ở lại Toàn Cơ Cung của Đại điện hạ quấy rầy mấy ngày chẳng biết có làm phiền hay không?”

Tiểu Ngư tiên quan phì cười, “Hôm nay đã mời Cẩm Mịch tiên tử từ trong thủy kính đi ra, tất nhiên sẽ không đưa Cẩm Mịch tiên tử trở về lại. Cẩm Mịch tiên tử không chê Toàn Cơ Cung của ta đã là vinh hạnh lắm rồi, sao dám nói quấy rầy? Chỉ là, hai mươi bốn vị phương chủ nếu phát hiện Cẩm Mịch tiên tử biến mất, lại có bài học lần trước nhất định sẽ tìm tới Thiên Giới, vì vậy, nếu Cẩm Mịch tiên tử nghĩ đến chuyện có tự do lâu dài, Nhuận Ngọc cho rằng Thiên Giới không

phải là lựa chọn hàng đầu.”

“Có lý lắm.” Ta gật đầu lia lịa, vẫn là Tiểu Ngư tiên quan suy nghĩ chu toàn, “Chỉ có điều Cẩm Mịch không thông thuộc lục giới, còn muốn thỉnh cầu Nhuận Ngọc tiên quan chỉ điểm một chút.”

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười ấm áp nhưng không tiếp lời, chỉ tiếp tục dắt Yểm Thú ngược dòng mà tiến, sau khi đi tới tận đầu nguồn của thiên hà, sải bước lên bờ nói: “Lấy dòng ngân hà này làm ranh giới, phía trên là trời, bên dưới là đất, vượt qua thiên hà đi xuống phía dưới chính là phàm giới, nhân gian thế tục muôn hình vạn trạng, tạp vị hòa lẫn, muốn tìm được Cẩm Mịch trong chốn chúng sinh hỗn tạp có lẽ là một việc không phải dễ dàng gì.”

“Dạ thần điện hạ quả nhiên là một thiên tài rường cột hiếm có của Thiên Giới, Cẩm Mịch ta thật tình xem trọng ngươi.” Ta vui mừng hớn hở không tiếc lời khen ngợi Tiểu Ngư tiên quan.

Tiểu Ngư tiên quan đỡ ta nhảy xuống, hồng trần cuồn cuộn táp vào mặt.

Tại phàm thế, Tiểu Ngư tiên quan tìm một căn nhà nhìn cũng được mắt thu xếp ổn thỏa cho ta, rồi sau đó biến ta thành một thân nam nhi, ta còn chưa kịp cầm được cái gương soi thử mặt mũi thế nào thì Thổ Địa phong thuỷ nơi đó đã giống như mèo ngửi thấy mùi cá rán, đánh hơi được tiên khí liền xông vào cửa.

“Ơ. . .” Tiểu Thổ Địa ngẩng đầu, con mắt như dính vào gáy ta nhìn chằm chằm một hồi lâu, ta nghi hoặc quay đầu lại, thì ra sợi dây buộc tóc của ta quá dài, vừa nãy không chú ý nên để đầu dây xuôi theo cổ áo sau gáy lọt vào bên trong y phục, Tiểu Ngư tiên quan cẩn thận, đưa tay kéo sợi dây buộc tóc ra ngoài giúp ta, tránh cho sợi dây làm gáy ta ngứa ngáy.

Sau khi xử lý ổn thỏa sợi dây cột tóc xong, Tiểu Ngư tiên quan quay sang Thổ Địa Phong Thuỷ khiêm tốn nói: “Lần này mượn tiên bảo địa của Thổ Địa dùng một thời gian, chưa kịp thông báo, rất mong thứ lỗi.”

Thổ Địa Phong Thủy kia cuối cùng cũng thu thần, chắp tay khom người kính cẩn nói: “Dạ thần đại điện [hạ] quang lâm tệ địa, thật sự khiến cho khuôn viên ngàn dặm quanh đây tràn ngập vinh hạnh, nơi nơi tỏa sáng dị thường! Tiểu tiên sinh thời có thể thấy được phong tư lỗi lạc của đại điện [hạ] một lần, thật sự là việc tam sinh hữu hạnh (vận may ba đời), phúc lợi vô biên! Tiểu tiên…”

“Còn đây là vị bằng hữu tốt mới kết giao gần đây của tiểu thần, Lăng Quang công tử, vì gặp chút chuyện phiền lòng, muốn mượn quý bảo địa trú ngụ một thời gian, rất mong Thổ Địa Tiên chiếu cố một chút.” Tiểu Ngư tiên quan đưa tay giới thiệu ta, cái tên giả “Lăng Quang” này, ta nghĩ cũng không đến nỗi nào, liền ngầm đồng ý luôn.

Câu mào đầu dõng dạc, lưu loát của Thổ Địa Phong Thuỷ đương lúc cao trào thì bị Tiểu Ngư tiên quan cắt đứt cái rụp, nhưng hắn cũng không giận, nhanh nhẹn xoay người lại chắp tay với ta, “Tiểu tiên ra mắt Lăng Quang công tử.” Tiếp đó hào khí bừng bừng vỗ ngực cam đoan với Tiểu Ngư tiên quan: “Núi này là ta mở! Đường này là ta tạo! Nơi đây ta làm chủ! Nếu như có người muốn đả thương Lăng Quang công tử dù chỉ một sợi tóc, thì trước tiên nhất định phải bước qua thi thể của tiểu tiên!”

Ô, những lời này nghe rất có khí thế.

Tiểu Ngư tiên quan ghé vào bên tai ta nhẹ giọng nói: “Thổ Địa này trước khi phi thăng thành tiên là một tên sơn phỉ chuyện chặn đường cướp giật.”

Ta gật gù vỡ lẽ.

“Thế thì, xin làm phiền Thổ Địa Tiên vậy.” Tiểu Ngư tiên quan hài lòng nói khách khí một câu với Thổ Địa.

“Việc ấy. . .” Tiểu Thổ Địa chần chừ do dự đưa đôi mắt linh hoạt qua lại giữa ta và Tiểu Ngư tiên quan, rồi trưng ra một bộ mặt nghiêm túc rất đúng mẫu mực nói với Tiểu Ngư tiên quan: “Kỳ thực, nhãn thần của tiểu tiên không được tốt cho lắm, nhất là ban đêm lại càng kèm nhèm, hai bàn tay xòe ra cũng chỉ có thể thấy được hình dáng lờ mờ. Dạ thần đại điện [hạ] chớ có bận tâm đến tiểu tiên, cứ việc tiếp tục. . . tiếp tục. . . đến đây tiểu tiên xin cáo lui.”

Ta nhìn theo tiểu Thổ Địa “mắt mũi kèm nhèm” đang nhanh tay lẹ chân hết lòng khép cửa lại giùm bọn ta, trong bóng đêm đen đặc linh hoạt lượn qua núi giả hồ nước, dưới chân cuộn gió chạy đi, không khỏi thắc mắc, bộ có chuyện gì tiếp theo nữa sao? Lẽ nào Tiểu Ngư tiên quan còn có chuyện cấp bách hơn phải làm, thế là, ta liền biết điều quay đầu lại nói với hắn: “Tiểu Ngư tiên quan cứ việc tiếp tục!”

Tiểu Ngư tiên quan day day thái dương, không biết nên khóc hay cười.

Chương 20

“Con người sống ở trên đời, không ngoài bốn chuyện vui lớn là ‘ăn, uống, chơi gái, và cờ bạc’.” Thổ địa tiên khuôn mặt bóng nhẫy đỏ hồng, giọng nói ngọng quíu, một tay kéo chén rượu một tay níu ống tay áo của ta, bộ dạng thành thật nói với ta : “Có điều lại nói đến thứ nước trong cái chén này, nếu đem loại rượu nhạt thếch của nhân gian kia so với loại rượu tiên gia bí truyền này của Lăng Quang công tử, đó chỉ là, đó chỉ là, nói thế nào, à, chỉ là nước đái mèo, hoàn toàn không đáng đem để lên trên bàn!”

Ta thoải mái tùy ý cho hắn lôi kéo tay áo mình, cười haha khiêm tốn thỉnh giáo: “Ngoại trừ hai thứ ‘ăn’ và ‘uống’ kia ra, chẳng biết ‘cờ bạc’ và ‘chơi gái’ sao lại gọi là chuyện vui? Lăng Quang mới đến, còn muốn nhờ thổ địa tiên chỉ điểm chút ít.”

“Hắc hắc!” Thổ địa tiên cười ám muội, “Không phải ta nói bừa, ở trên Trời cái gì cũng tốt, chỉ là khó tránh nhạt nhẽo lạnh lẽo một chút. Bồng lai tiên cảnh tất nhiên là tốt, nhưng sao sánh được với sự thống khoái mê người của những lạc thú chốn trần gian. Có được Lăng Quang công tử không chê đến chỗ nhỏ bé này của tiểu tiên làm khách, tiểu tiên tất nhiên sẽ tận tình làm chủ.”

Vừa nói vừa nắm lấy tay ta, phóng khoáng nói: “Đi thôi đi thôi, tiểu tiên đây sẽ đưa công tử đi tìm lạc thú!”

“Làm phiền ngươi.” Ta chắp tay, chỉnh lại mũ mão tóc tai, tác phong tiêu sái đi theo thổ địa tiên ra cửa.

Ta đến nhân gian này đã non nửa tháng, Nhuận Ngọc tiên quan ban

đêm bận làm việc, còn ban ngày ngoài những lúc tranh thủ ngủ chốc lát, phần lớn thời gian thường cùng ta chơi cờ, gảy hồ cầm, đàm thi luận kinh, quan tâm vô cùng thỏa đáng chu toàn. Vậy nhưng, quá mức chu toàn cũng có cái dở của quá mức chu toàn. Ngày ngày không bước chân ra khỏi khoảnh sân này khiến ta sinh ra cái cảm giác giống như vẫn đang bị giam cầm trong thủy kính, chẳng qua chỉ là chuyển sang một nơi khác mà thôi.

Tiểu Ngư tiên quan dùng lời lẽ nhẹ nhàng nói với ta rằng: “Chốn phàm trần vốn rất nhiều thứ ô uế, nếu để làm vấy bẩn tiên nguyên thanh tĩnh của Cẩm Mịch tiên tử, Nhuận Ngọc có chết vạn lần cũng khó tránh khỏi tội danh.”

Vấy bẩn ta thì cứ vấy bẩn đi! Chỉ cần có thể được ra ngoài vui chơi thỏa thích là được. Mặc cho trong lòng đang kêu la gào thét, nhưng dưới đôi mắt thành khẩn trong veo như nước của Tiểu Ngư tiên quan, cuối cùng ra miệng lại biến thành câu, “Nhuận Ngọc tiên quan nói chí phải.”

Mấy ngày gần đây, không biết Tiểu Ngư tiên quan lại bận rộn việc gì, ban ngày cũng không rỗi rảnh nhàn hạ đến chơi cờ với ta, nên đành nhờ thổ địa phong thuỷ kia đến trông nom ta. Thổ địa tiên cung kính lĩnh ý chỉ của Đại điện [hạ], ngày ngày đem các loại thổ sản tới cửa biếu xén ta, nào là cổ vịt, vịt muối, vịt hoa quế, vịt luộc… Ta đương nhiên coi trọng thức ăn, nhưng quả thực ta với loài vịt không có thâm thù đại hận gì, nên mới khuyên thổ địa kia đổi sang vài thứ khác, thế nhưng gương mặt tiểu thổ địa kia không có vẻ gì là đồng ý, “Lăng Quang công tử chẳng biết, món ăn cực phẩm trong lúc nhắm rượu chính là thịt vịt, nhấp một ngụm nhỏ hoàng tửu, rồi nhai hai miếng vịt hoa quế, nhân sinh thế là đủ rồi, đủ rồi!”

Tiểu thổ địa này mê rượu, nhưng tửu lượng lại rất kém, mỗi lần uống không quá mười bình, giọng nói liền ngọng quíu, nhưng lại nói nói

nhiều thêm chứ không giảm, cứ như hạt đậu tuôn ra từ ống trúc, nói hết chuyện này đến chuyện khác.

Ta cũng nếm thử thứ hoàng tửu kia rồi, khó uống vô cùng, chả hiểu nổi sao hắn lại có thể uống một cách thích thú như vậy. Thực sự không thể nhịn được khi thấy hắn hủy hoại bản thân như vậy, ta mới đặc biệt dùng hoa quế trong viện ủ một ít rượu cho hắn, ý đồ nhân tiện hạ gục hắn. Chỉ có điều tiểu thổ địa này mới uống hết cùng lắm là một bình rượu hoa quế liền bắt đầu hai mắt lờ đờ, hỏi gì đáp nấy, đáng tiếc đáng tiếc, ta đây uống hết hai mươi mấy bình Linh Đài cũng chưa chắc mảy may lảo đảo. Trước đây Tinh Linh trong thủy kính sợ nhất là uống rượu với ta, đến nỗi ta mỗi lần uống rượu đều không tìm được bạn nhậu, thật đúng là càng ở trên cao gió càng lạnh mà.

Hôm nay vốn định sau khi phục say thổ địa, ta sẽ đi ra ngoài mở mang kiến thức một chút, ai biết hắn nhiệt tình muốn đích thân đưa ta đi như vậy, thế càng hay.

Lại nói thổ địa tiên này mượn rượu dẫn ta quẹo ngang rẽ dọc loanh quanh lẩn quẩn cuối cùng tới trước cửa một cửa hiệu nhỏ, ngoài mặt tiền cửa hiệu này nhìn quanh hai bên chẳng qua chỉ là một tiểu điếm bán vải, sau khi vào bên trong, thổ địa tiên mở miệng hỏi chưởng quỹ: “Chẳng biết ở đây có bán cá tươi không?”

Vị chưởng quỹ kia bị mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi đến thất điên bát đảo, khó khăn lắm mới ổn định tinh thần đưa mắt quan sát hai người bọn ta tỉ mỉ từ trên xuống dưới, nói: “Hai vị công tử xin đi theo ta.”

Ta ngơ ngáo đi theo vào hậu viện tiểu điếm, lại xuống thêm hạ mấy tầng cầu thang, vào một tầng hầm ngầm, mới phát hiện ở đây có một thế giới khác. Trong tầng hầm ngầm này đèn đuốc sáng trưng, bày biện thẳng hàng không dưới hai mươi bốn chiếc bàn vuông, mỗi

chiếc có bốn người ngồi, trước mặt xếp một hàng những miếng đậu hũ nhỏ ai nấy đều trầm ngâm suy nghĩ, bên cạnh còn có hai ba người ngồi xem.

“Tiền cược lớn, cao thủ nhiều, muốn đánh bạc chỉ cần đến Đổ Tứ Phường dưới đất này là có thể vui chơi thỏa thích.” Thổ địa tiên rỉ vào tai ta, sau đó quay sang chưởng quỹ yêu cầu một bộ mạt chược, chính là mấy miếng đậu hũ kia đó, sau khi lần lượt giảng giải sơ qua về quy tắc trò chơi cho ta nghe, liền kéo hai người phàm nhân nữa nhập bàn chính thức khai cuộc.

Hai canh giờ sau, ta và thổ địa tiên bị mấy tên hộ vệ của sòng bạc tống tiễn ra đường cái. “Vị công tử này, chúng ta ở đây làm ăn buôn bán nhỏ, đỡ không nổi loại cao nhân như ngài, còn kính xin ngài chớ có quay lại đập bát cơm của chúng ta.” Cuối cùng, chưởng quỹ kia còn vái ta ba vái.

Tiểu thổ địa tiên bên cạnh nhìn ta đầy ngưỡng mộ, “Lăng Quang công tử đúng là cao thủ! Rất có tay cờ bạc! Thân phận thật của Lăng Quang công tử không phải là Thần Tài Quan Nhị Gia chứ?”

Ta lục lọi trí nhớ tưởng tượng lại gương mặt đỏ như gấc chín của Quan Nhị Gia, rồi lại đối chiếu so sánh với khuôn mặt trắng như trứng gà bóc của mình, quả thực khác nhau một trời một vực. Mạt chược, cái thứ trò chơi này đúng là chán chết đi được. Cái gọi là đối chọi, tức là phải có thắng có thua mới thú vị. Giống như ta đánh cờ với Tiểu Ngư tiên quan vậy đó, hắn ăn ta ba bốn con, ta đớp lại hắn năm sáu con, luân phiên thắng thua so kè mới có hứng thú. Đâu như cái trò mạt chược này, ta nghe được con gì liền có thể mó ra con đó, ván nào cũng ù, ngoại trừ thắng được một vài thứ vàng vàng trắng trắng nặng trịch ra, thực sự chẳng có gì hay ho, thôi bỏ đi.

Ta phủi phủi vạt áo, mất hết hứng thú thẳng tiến đi đằng trước, tiểu

thổ địa dùng một cái túi vải bọc những thứ vàng vàng trắng trắng mà ta thắng được khoác lên vai lảo đảo chạy theo phía sau.

Đã thử xong "đánh bạc", tiện thể không ngại tiếp tục thử luôn món cuối cùng trong bốn chuyện vui lớn mà thổ địa tiên đã nói.

Thổ địa tiên dẫn ta đến một nơi gọi là "Vạn Xuân Lâu", vừa đến nơi đã bị mùi phấn son nồng nặc xông lên tận óc, choáng váng mất vài khắc. Một nữ tử hơi lớn tuổi mặt mày tô vẽ lòe loẹt liền một tay kéo ta một tay lôi thổ địa tiên, "Ôi, nhìn nhị vị công tử tuấn tú này xem, mau mời vào mau mời vào! Chẳng biết nhị vị có quen biết cô nương nào không?"

Thổ địa tiên vẫn còn choáng vì rượu, lại cuốc bộ nãy giờ, thở phì phò đặt túi vải lên bàn, hớp một ngụm trà nói: "Cứ gọi những cô đầu bảng của chỗ ngươi tới đây."

Nữ tử kia ánh mắt liếc nhanh qua cái túi vải bị hở ra một góc, lập tức thẳng người, cất giọng lanh lảnh hướng lên lầu hô to: "Mẫu Đơn! Nguyệt Quế! Có khách quý!"

Một dòng thiểm điện xé ngang bầu trời, hai mắt ta dựng ngược, Mẫu Đơn Trường phương chủ? !

Ta túm lấy tiểu thổ địa tông cửa xông ra, chạy một mạch như điên, không biết chạy được bao xa, chỉ đến khi thấy không có người cưỡi hoa rượt theo, ta mới thở hổn hển ngừng lại.

Cũng may ta phản ứng nhanh nhẹn! Nếu để Trường phương chủ tóm ta về lần nữa cũng không biết sẽ trách phạt ta kiểu gì, may quá may quá!

"Lăng Quang công tử làm gì vậy?" Tiểu thổ địa không hiểu chuyện gì,

ngạc nhiên hỏi ta, nhưng không đợi ta mở miệng, hắn đã vỗ vỗ sau ót, như chợt tỉnh ngộ nói: “Tiểu tiên sơ suất, tiểu tiên sơ suất, tiểu tiên đã quên mất sở thích của Lăng Quang công tử, đáng chịu phạt!”

Ài? Ta có sở thích gì?

Tiểu thổ địa không để ta kịp nói gì đã dẫn ta đến gõ cửa một nơi gọi là “Nam Lâu Tiểu Quán”, mới vào cửa thấy hoa cúc nở rộ, còn lịch sự tao nhã, càng đi sâu vào trong càng cảm giác có gì đó kì kì, nhưng lại không thể nói rõ kì ở chỗ nào, mãi đến khi thổ địa tiên phóng khoáng ném ra mấy thứ vàng óng gì đó, thì hai bên trái phải bỗng có hai nam tử trắng nõn quần áo sặc sỡ sáp lại gần ta, lúc này ta mới nhận cái chỗ kì kì này rốt cục là kì ở đâu.

Đúng rồi! Đảo mắt nhìn quanh, trong Nam Lâu Tiểu Quán này từng cặp từng cặp đang ôm ấp nhau kia chẳng phải đều là nam tử và nam tử hay sao.

Thì ra là một nơi đoạn tụ tập trung song tu.

“Hai vị tiểu quan (trong bộ Chỉ Cần Có Tiền Ta Yêu đã giải thích ‘tiểu quan’ là gì rồi nhé) này, Lăng Quang công tử xem thử có hài lòng hay không?” Thổ địa tiên hớn hở hai mắt lim dim, dựa vào ghế thái sư bên cạnh dùng trà, nghe giọng nói vẫn còn ngọng quíu thế kia, hiển nhiên là vẫn còn say.

Ta liền nuốt khan một ngụm nước bọt, nói: “Rất hài lòng.”

Ký lai chi, tắc an chi. (Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.)

Lấy lại bình tĩnh, nhưng ta lại không biết tiếp theo nên làm cái gì bây giờ, nếu để cho người ta khinh thường cười mình non nớt chưa trải

sự đời thì cũng không hay. Ta quay đầu nhìn xuyên qua bức rèm ngăn với gian bên cạnh, thì thấy một nam nhân bộ dạng như một cục thịt di động cầm một cây chiết phiến xếp gọn hẩy cằm của tiểu quan lên, cười nhểu nước miếng nói: “Oanh ca, để Gia yêu yêu chàng!”

Hiểu ra rồi!

Chỉ có điều trong tay ta không có chiết phiến vậy phải làm sao đây? Nếu khi không tự nhiên biến ra cây quạt sợ là sẽ làm cả đám người ở đây hết hồn, thế là, ta thuận tay cầm lấy đôi đũa ở trên bàn trước mặt, nhẹ nhàng nâng cằm của tiểu quan đang bám bên tay phải của ta lên, toét miệng cười, vận sẵn khí đang chuẩn bị thốt ra những từ vừa mới học xong lúc nãy, ngờ đâu tiểu quan bên cạnh yểu điệu ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt lại sững sờ nhìn qua vai ra phía sau lưng ta, vừa thèm thuồng, vừa ngưỡng mộ, vừa hoảng hốt, vừa diễm tình.

“Cẩm Mịch? !”

Ta quay đầu lại, thì thấy Phượng Hoàng đã đứng ở cửa, giày đen áo đen, cảm xúc trên mặt vượt xa lục giới, bất tại luân hồi, vô cùng bí ẩn.

Ta mỉm cười với hắn, “Trùng hợp ghê, Nhị điện hạ cũng đến tìm vui ư?”

Chương 21

Ta mỉm cười với hắn, “Trùng hợp ghê, Nhị điện hạ cũng đến tìm vui ư?”

“Tìm vui? !” Phượng Hoàng điếng người lặp lại lời của ta một lần, một luồng gió lạnh thổi vù vù ngang qua gáy ta, “Ta tới tìm ngươi đó.”

Những phàm nhân có mặt trong đại sảnh chẳng biết bị trúng tà thuật gì, ai nấy ngơ ngẩn trợn mắt nhìn Phượng Hoàng, bộ mặt si ngốc, cục thịt trong rèm sát vách hít nước miếng cái rụt, nói: “Cực phẩm ôi cực phẩm! Kinh hãi thiên nhân!”

Oái? Ta giật mình, không ngờ hôm nay trong phố phường chốn phàm trần này cũng có cao nhân thâm tàng bất lộ, liếc mắt là có thể nhìn ra Phượng Hoàng là “Thiên nhân”, vậy mà lúc trước ta còn coi thường cục thịt kia.

Lúc này ta đang nghiêng cổ nói chuyện với Phượng Hoàng, có chút khó khăn, đang chuẩn bị đổi tư thế, thì đã thấy Phượng Hoàng hai mắt u ám nhìn chằm chằm vào tay trái của ta, ta nhìn theo ánh mắt hắn, ồ, khó trách ta thấy sao tay mình mỏi dữ vậy, thì ra là cầm chiếc đũa gẩy cằm của tiểu quan lên nãy giờ chưa buông.

Mắt Phượng Hoàng bỗng đổi màu, đôi đũa theo đó rơi lạch cạch xuống đất, trong nháy mắt bốc cháy, chỉ khoảng nửa khắc liền hóa thành tro bụi. Hai tên tiểu quan vốn đang kè kè hai bên người ta bỗng nhiên nhảy dựng lên sợ hãi vì vạt áo cũng bị bén lửa, vốn là định tìm chén nước dập tắt lửa, nhưng trong lúc bối rối lại bưng nhầm chén rượu trên bàn, chén rượu vừa hắt xuống ngọn lửa càng bốc lên dữ

dội.

Rèm mỏng, ghế gỗ, bàn trúc… phàm là thứ gì có thể cháy chỉ trong chốc lát lần lượt bốc lửa không rõ nguyên do, những phàm nhân có mặt trong đại sảnh lúc này mới phản ứng, “Đem nước lại đây! Cháy nhà rồi! Nhanh lên! Mau chạy thôi!”

Giữa một biển lửa, ngăn cách bởi một đám người chạy nháo nhào trối chết gào thét ỏm tỏi, Phượng Hoàng nhìn ta chằm chằm, trong mắt một ngọn lửa bập bùng nhảy múa, nhưng người khác nhìn vào không thể phân biệt được đó là ảnh phản chiếu của ngọn lửa đang cháy rực bên ngoài hay là đồng tử của Phượng Hoàng đã châm ngòi cho biển lửa mênh mông bỏng cháy này.

Trừ Phượng Hoàng ra, trong sảnh chỉ còn lại ta và thổ địa tiên là không hề cử động. Ta bất động, là bởi vì đám lửa này chỉ là lửa bình thường không có khả năng tổn thương đến ta, hơn nữa ánh mắt Phượng Hoàng đang bắn thẳng vào người ta như vậy khiến ta không dám nhúc nhích, còn thổ địa tiên bất động, nghiễm nhiên là đang đi gặp chu công rồi, chỉ có điều, ta cho rằng hắn khép hờ mắt giả bộ ngủ như vậy nhìn không được thật cho lắm.

Ngọn lửa này bốc lên nhanh thật, trong khoảnh khắc, cả tòa tiểu lâu đã bị ngọn lửa lan ra nuốt gọn. Phượng Hoàng cuối cùng cũng có phản ứng, phi thân túm lấy ta lôi ra khỏi biển lửa, phía sau thổ địa tiên vừa đuổi theo vừa gọi: “Nhị điện hạ bay chậm một chút, chậm một chút!”

“Yêu quái! Có yêu quái!” Hai tên phàm nhân ôm đầu run rẩy.

Phượng Hoàng vừa mới thả ta xuống bên ngoài một khoảnh rừng trúc, thì trên đầu bỗng có mây đen ùn ùn kéo đến, sau một trận sấm chớp đùng đoàng, cơn mưa ầm ầm trút xuống, tiểu quan quán cách

đó không xa nhờ trận mưa đúng lúc mà hạ nhiệt, ngọn lửa lịm dần.

Một vị tiên nhân mũi chân đạp trên phiến lá trúc nhẹ nhàng từ trên trời giáng xuống, tóc đen buộc một nửa, quần áo thanh nhã, thái độ khoan thai hiện rõ trên mặt, tiên linh (tuổi tác) khó phân biệt.

“Hôm nay nếu không phải tiểu thần đi tuần ngẫu nhiên đến đây, chẳng lẽ Hỏa thần nhất định muốn phóng hỏa đốt hết hàng trăm sinh linh trong tiểu lâu này hay sao?” Mặc dù không có vóc người như Phượng Hoàng, nhưng nhìn kỹ ánh mắt quở trách của tiên nhân này có vài phần uy nghiêm, “Trời xanh có đức hiếu sinh, con giun con dế còn ham sống, tu hành căn bản chính là để cứu giúp sinh linh từ trong nước lửa, Hỏa thần vi phạm tiên đạo ra tay độc ác như vậy, đạo hạnh hơn vạn năm qua rốt cuộc cũng coi như tay trắng!”

Phượng Hoàng cúi đầu, một giọt mưa còn vương trên đuôi tóc thuận thế chảy xuôi, rơi xuống đất, bắn lên thành một đóa hoa nước, “Thủy Thần giáo huấn rất phải. Húc Phượng đã biết sai.”

Ta lẽo đẽo theo Phượng Hoàng hơn trăm năm nay, chưa bao giờ thấy hắn mất hồn mất vía cúi đầu nhận sai như vậy, không khỏi kinh ngạc. Thế thì, lúc nãy trong Nam Lâu Tiểu Quán, nhìn vẻ mặt Phượng Hoàng hận không thể lột da rút xương ta ra như vậy, có lẽ lần này lửa giận của hắn chắc chắn là nhắm vào ta mà phóng rồi.

Cho nên, ta chắp tay quay sang Thủy Thần vái chào, tự giác nói: “Thủy Thần cho tại hạ xin lỗi. Hỏa Thần vừa nãy vốn định đốt tại hạ, nhưng không ngờ nhắm không trúng, nên châm lửa nhầm chỗ. Bởi vậy, cũng không nên hoàn toàn trách Nhị điện hạ được.”

Tuy rằng ta không rõ Phượng Hoàng vì sao tức giận cho lắm, nhưng bởi vì hắn xưa nay hỉ nộ vô thường, phát hỏa đương nhiên cũng không cần nguyên do, cũng nên trách cái bia ngắm là ta lúc đó không

chịu ngoan ngoãn đứng im cho hắn phóng hỏa, cho nên mới làm liên lụy đến những người khác, Cẩm Mịch ta tiên thuật mặc dù không cao, nhưng tiên phẩm vẫn không đến nỗi tồi. Vả lại, nghe nói ngày nay con nợ mới là chủ tử, ba trăm năm tu vi của ta còn chưa tới tay, nhất quyết phải nịnh cho hắn vừa lòng mới được.

Phượng Hoàng ngẩng đầu, trong mắt ánh lên vẻ phức tạp, nói: "Đốt ngươi? Vậy chẳng khác nào tự đốt chính bản thân ta…" Bộ dạng thê lương buồn bã, làm như kẻ vừa mới bị đốt chính là hắn vậy.

Thủy Thần nhìn về phía ta, có hơi bất ngờ, chỉ chốc lát liền lặng lẽ dời ánh mắt nhìn sang Phượng Hoàng, nói: "Việc hôm nay, hi vọng Hỏa thần rút kinh nghiệm, lần sau không được để xảy ra lần nữa. Cũng may lần này không có thương vong, bằng không lỡ vi phạm luật trời, tất bị trời phạt!"

Đang lúc nói chuyện, Tiểu Ngư tiên quan đạp một dải tinh quang giáng xuống giữa rừng, một người trước kia rất lãnh đạm thờ ơ ung dung tự tại chẳng biết sao hôm nay trong mắt lại có một chút gì đó khẩn trương, sau khi chạm được vào ánh mắt của ta mới khoan thai tựa lá rụng bình thản rơi xuống đất.

"Nhuận Ngọc ra mắt Thủy Thần tiên thượng." Tiểu Ngư tiên quan chắp tay chào Thủy Thần, thần thái cung kính nghiêm nghị.

Ta mới sực nhớ ra, vị Thủy Thần hình dạng thuần chất thần tiên, ngôn ngữ thuần chất thần tiên, vẻ mặt thuần chất thần tiên này chính là Thái Sơn (cha vợ) tương lai của Tiểu Ngư tiên quan, thật đúng là sức nặng của trưởng bối à nha, thảo nào Tiểu Ngư tiên quan phải tôn ông ta một câu "tiên thượng".

Không ngờ, tòa Thái Sơn này của Đại điện hạ chỉ khẽ "ừ" một tiếng, ánh mắt vô cùng linh hoạt kỳ ảo, dường như trong mắt hắn, ba người

chúng ta đứng đây chẳng có gì khác biệt so với những phàm nhân trong tiểu quán kia, thật đúng là một vị thần tiên tư thái đậm chất thần tiên.

Tiểu Ngư tiên quan đứng thẳng người dậy, ngược với bộ dạng quen thuộc của hắn.

Thủy Thần gật gật đầu với Phượng Hoàng và Nhuận Ngọc tiên quan, nhặt lấy một phiến lá trúc rồi đạp lên bay đi mất dạng.

Tiểu thổ địa vẻ mặt bùi ngùi cảm thán: “Hôm nay được thấy ba vị thiên thần chí tôn tụ họp một chỗ, cuộc đời này quá đủ quá đủ rồi!” Hắn vừa mới lên tiếng, liền thu hút sự chú ý của Tiểu Ngư tiên quan, nên quay đầu lại ôn hòa nhìn hắn một cái, tiểu thổ địa có lẽ đã tỉnh rượu, sợ hãi giật bắn cả người, lặng lẽ độn thổ chuồn đi.

“Ta còn tưởng ai.” Phượng Hoàng cau mày nheo mắt, “Hóa ra là Đại điện [hạ] nhúng tay vào, chẳng trách Húc Phượng tìm khắp nơi không ra. Ai biết được Đại điện [hạ] hao tổn tâm sức che giấu khí tức của Cẩm Mịch giữa chốn phố phường đông đúc, có phải không?”

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười, “Cẩm Mịch chính là bằng hữu của Nhuận Ngọc, thân bị giam cầm, Nhuận Ngọc đương nhiên dốc hết toàn lực tương trợ.” Tiểu Ngư tiên quan thật là trượng nghĩa, ta nhìn hắn tán thưởng, hắn cũng nhìn lại ta, nói: “Trái lại chẳng biết Nhị điện hạ lần này lòng như lửa đốt chạy đi tìm một tiểu Hoa Tinh là vì lý do gì?”

Tách tách, hai đốm lửa trong mắt Phượng Hoàng chợt lóe, “Nghe nói Đại điện [hạ] cấm cung trong nhà, không để ý đến chuyện bên ngoài, không muốn để ý tin tức trên trời dưới đất nhưng lại rất thông thấu linh quang, ngay cả nhất cử nhất động của Húc Phượng đều biết rõ ràng như vậy.”

“Đệ và ta vốn là huynh đệ, yêu thương quan tâm lẫn nhau tất nhiên là việc nên làm, sao lại nói lời xa lạ như vậy?” Tiểu Ngư tiên quan không chấp lời ngỗ ngược.

“Oh ~? Nói như thế, hai mươi bốn vị phương chủ Hoa Giới tưởng lầm Húc Phượng bắt cóc Cẩm Mịch, gần như đại náo Thiên Giới, có lẽ Đại điện [hạ] cũng rất rõ ràng, đệ đệ ta vô duyên vô cớ gánh cái tội danh này thay cho Đại điện [hạ] vậy phải tính sao đây?” Giọng nói của Phượng Hoàng như bông tuyết lạnh giá vù vù bay qua, tiếp tục nói: “Đại điện [hạ] đối với người bạn Cẩm Mịch này trông nom cũng cẩn thận quá chứ, chăm sóc đến mức đưa đến tận nơi ô uế bẩn thỉu như Tiểu Quan Lâu này!”

Ui trời, hai mươi bốn vị phương chủ lại tới tìm ta rồi, nhưng không được để Phượng Hoàng khai ra ta mới được.

Ta thân thiện tiến lên, xen lời: “Nghe nói ‘ăn, uống, chơi gái, đánh bạc’ là bốn chuyện vui lớn trong cuộc đời, ta ủ được một ít rượu rượu hoa quế, không bằng Nhị điện hạ cũng cùng đến nếm thử thế nào?”

Đêm khuya trăng mờ gió lạnh, quá chén rồi mới dễ hành sự.

“Ăn, uống, chơi gái, đánh bạc! …” Phượng Hoàng nghiến răng kin kít, “Kẻ nào dạy ngươi? !”

Chương 22

Ánh trăng đêm nay tròn vành vạnh, tỏa sáng cả cái sân vườn vuông vức, soi rõ nước chảy dưới cầu, núi giả, đình hóng gió, ta cùng với Phượng Hoàng, Tiểu Ngư tiên quan ba người ngồi bên chiếc bàn vuông đối ẩm, ta cho rằng cũng vô cùng hài hòa viên mãn.

Trừ một người – thổ địa tiên, hắn đang quỳ dưới đất trên lưng vác một cây chổi con cao bằng nửa thân người, thỉnh thoảng đưa tay áo lên quệt mồ hôi trên thái dương, bộ dạng có vẻ không được viên mãn cho lắm.

“Tiểu tiên xin chịu đòn nhận tội trước nhị vị tiên thượng!” Thổ địa tiên lúc này nói chuyện không còn ngọng líu ngọng lo nữa, rõ ràng đã tỉnh hẳn.

“Ngươi có biết sai ở chỗ nào không?” Tiểu Ngư tiên quan nhẹ nhàng, dẫn dắt từng bước.

“Tiểu tiên ngàn sai vạn sai, thực sự không nên tham lam cái thứ chất lỏng trong chén ấy! Tiểu tiên ngàn sai vạn sai, thực sự không nên một mình đưa Lăng Quang công tử ra khỏi nhà! Tiểu tiên ngàn sai vạn sai, thực sự không nên dạy Lăng Quang công tử bài bạc!” Thổ địa tiên tự trách mắng bản thân vô cùng trơn tru thành khẩn.

“Hmm~? Chỉ vậy thôi sao?” Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười với thổ địa tiên, vẫn tỏ vẻ ôn hòa nhã nhặn.

Thổ địa tiên run lẩy bẩy, “Tiểu tiên tội bất dung tha, tội ác tày trời, tội đáng muôn chết, nhất là không nên dẫn Lăng Quang công tử đến chỗ

trăng hoa nhơ nhớp đó!" Dứt lời liền quỳ rạp người sát xuống đất để mà nhận tội.

"Còn nữa không?" Phượng Hoàng lạnh lùng hỏi.

"Ài?" Thổ địa tiên thẳng người dậy trừng mắt nhìn, khổ sở nói: "Hết rồi, thật sự là hết rồi!"

Phượng Hoàng xoay xoay chung rượu hoa quế trong tay, nhẹ nhàng đưa lên nhấp một ngụm, thủng thỉnh nói: "Nghe nói nhân gian có một hình phạt gọi là 'tội liên đới ', cách nơi này hơn một ngàn dặm có một sơn trại, bên trong hình như có một ổ sơn phỉ trú ngụ, bản thần hiếm cơ hội được hạ phàm một lần, chi bằng nhân dịp thay trời hành đạo dọn sạch bọn chúng?"

Thổ địa tiên lệ tuôn đầm đìa, "Những tiểu phỉ liên can trong sơn trại đó là tôn tằng cháu chắt ba mươi sáu đời của các huynh đệ phàm tục của tiểu tiên, kính mong Nhị điện hạ giơ cao đánh khẽ!" Chính là Hoàng Đế cũng có một hai thân thích nghèo khổ, thần tiên cũng có vài ba thân nhân phàm tục.

"Hmm? ~" Phượng Hoàng nghiêng mắt đảo qua tiểu thổ địa một vòng, kéo dài giọng chất vấn, "Bản thần kiến thức hạn hẹp, nghe nói có một cái gì đó gọi là 'bốn chuyện vui lớn trong cuộc đời', nhưng không biết là cái gì?"

Tiểu thổ địa giật bắn người, đột nhiên quay sang ta trịnh trọng nói: "Lăng Quang công tử, tiểu tiên lúc sáng uống nhiều rượu nên hồ đồ, kỳ thực bốn chuyện vui lớn trong cuộc đời chính là 'cầm, kỳ, thi, họa'." Cuối cùng còn cười gượng hai tiếng ha ha, "Nói nhầm, đơn giản là nói nhầm!"

Ài? Cái sự nhầm lẫn này coi bộ hơi bị cách biệt à nha. Ta còn đang

do dự chưa đưa ra được kết luận, thì Phượng Hoàng đã đưa tay ra kiểm tra trên ấn đường của ta, “Cũng may tiên căn vẫn còn ổn, không bị trọc khí kia nhiễm bẩn.”

Thổ địa tiên thở phào nhẹ nhõm một cái rõ to, nhưng lại nghe Phượng Hoàng nói tiếp: “Từ ngày mai trở đi, ngươi bị phạt đến lò luyện đan của Lão Quân làm tiên thị canh lửa.”

Thổ địa tiên khóc lóc thảm thương, nói: “Nhị điện hạ, lò luyện đan kia của Lão Quân chẳng khác nào một cái lồng hấp, tiểu tiên sợ nhiệt, nếu vào đó sợ là đan hoàn kia chưa luyện xong, thì tiểu tiên đã bị hấp chín rồi. Có thể đổi một hình phạt khác không?”

Sự thực chứng minh, cò kè mặc cả với loại thần tiên mặt lạnh tâm ngoan (ác) như Phượng Hoàng này thật sự là một việc làm không nên làm, chỉ thấy Phượng Hoàng thoáng trầm ngâm nói: “Vẫn còn thiếu một chân sai vặt, nghe nói dưới a tì địa ngục còn thiếu một quỷ sai tróc hồn, chi bằng ngươi tới đó trước một thời gian?”

“Tạ Nhị điện hạ ân điển, tiểu tiên xin tình nguyện, cam nguyện và tự nguyện đến phủ Lão Quân canh lò lửa.” Thổ địa tiên đưa tay quệt những dòng lệ cay đắng dọc ngang trên mặt, được Tiểu Ngư tiên quan ra hiệu cho lui xuống.

“Cẩm Mịch tiên tử tay nghề ủ rượu rất giỏi.” Tiểu Ngư tiên quan tinh tế đánh giá chung rượu hoa quế trong tay, rồi cất lời khen.

“Đâu có đâu có.” Ta giả vờ khách khí một câu, “Nếu như Nhuận Ngọc tiên quan thấy thích, Cẩm Mịch sẽ đem hết phương pháp ủ rượu này dốc lòng truyền thụ lại.”

“Quyết định như vậy đi, hôm khác đợi đến đêm Vãn Hương Ngọc nở hoa, Nhuận Ngọc chắc chắn sẽ quét nhà đãi khách, cung kính chờ

Cẩm Mịch tiên tử tới nhà chỉ giáo.” Tiểu Ngư tiên quan cười tươi rói như gió xuân.

Ta đắc ý nhận lời ngay không cần suy nghĩ.

Phượng Hoàng ngồi một bên tự rót tự uống, vẻ mặt thờ ơ.

Ta ân cần bưng bầu rượu châm rượu cho hắn, hắn cũng không nói một lời, tùy ý ta rót đầy chén rượu. Đã quen với việc hắn thỉnh thoảng lạnh lùng khạc ra một câu, bữa nay hắn im lìm như vậy ngược lại có chút kỳ cục.

Tiếp sau đó, ta nghiễm nhiên trở thành kẻ hầu rượu cho hai người bọn họ. Hai người kia ngươi một chén ta một chén, rượu nốc liên tục, nhưng lời nói chẳng thốt được nửa câu. Ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc nhau dù chỉ trong chốc lát, cứ như vậy ước chừng uống hết năm bình rượu, Tiểu Ngư tiên quan chống tay lên trán nhìn ta cười cười, ánh mắt mơ màng thoắt một cái liền sụp xuống. Ta đặt bầu rượu xuống gọi hắn hai câu cũng không thấy hắn có phản ứng gì, “Hắn say rồi.” Phượng Hoàng liếc Tiểu Ngư tiên quan một cái rồi đưa ra kết luận.

Bên chân bỗng thấy nhột nhột, thì ra là con yểm thú hoa mai đang cọ cọ vào áo dài của ta. Tiểu thú này không biết nói chuyện, nhưng rất có linh tính, ta niệm một bài quyết chuyển Tiểu Ngư tiên quan lên lưng nó, nó liền cõng Tiểu Ngư tiên bay về Thiên Giới trong bóng đêm mịt mùng, có lẽ trở về Toàn Cơ Cung.

Phượng Hoàng nhìn ta thần sắc phức tạp, nhìn điệu bộ như thế chắc là chưa say đâu. Mà sao kẻ cần say thì không say, kẻ không cần thì lại say túy lúy. Ta tiếp tục bưng bầu rượu lên rót cho hắn, uống tới bình thứ mười lăm, ta mệt quá vứt luôn bầu rượu trực tiếp bê cả bình trút vào chén hắn, uống tới bình thứ hai mươi, ta kinh ngạc, không

ngờ Phượng Hoàng lại là một cao thủ uống rượu, chẳng lẽ cũng là một 'thiên bôi bất túy' giống ta sao? Chỉ có điều rượu đã uống sạch rồi, tiếp theo phải làm sao bây giờ.

Ta kéo một cái ghế đá ngồi xuống bên cạnh Phượng Hoàng, do dự một hồi rồi mở miệng nói: "À… ừm… chuyện kia… ngươi còn nợ ta ba trăm năm tu vi, không bằng nhân tối nay ngày lành tháng tốt ngươi độ cho ta luôn đi."

Hồi lâu không thấy hắn trả lời, chẳng lẽ nuốt lời rồi sao? ! Ta ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn thấy hắn ngồi im không nhúc nhích, mới nãy nhìn xa không phát hiện, giờ nhìn gần mới thấy trên hai gò má hắn chẳng biết khi nào đã xuất hiện hai vệt hồng hồng mờ mờ, đôi mắt phượng nhọn hoắc như mũi dùi giờ bị phủ một tầng sương mỏng mơ màng, càng khiến hai con ngươi thêm đen thăm thẳm.

Nhưng cứ ngồi yên như vậy là sao, ta lại lặp lại câu nói thêm lần nữa, hắn vẫn thờ ơ mặc kệ ta, ta sốt ruột thò tay chọt nhẹ vào hắn một cái, ai ngờ, hắn nghiêng qua ngả lại rồi thuận thế ngã xuống dựa vào vai ta, mùi rượu hoa quế bốc lên ngào ngạt trước mũi, lúc này ta mới biết kỳ thực hắn đã say rượu từ lâu.

Người bình thường say rượu, có kẻ lắm lời, thí dụ như thổ địa tiên, có kẻ thích cười, thí dụ như Tiểu Ngư tiên quan, nghe nói còn có kẻ múa may quay cuồng, nhưng những kẻ lặng im không nói một lời lại còn thẳng người nghiêm chỉnh ngạo nghễ như Phượng Hoàng, ta thực sự cho rằng không nhiều lắm.

Ta định niệm một bài quyết chuyển hắn vào sương phòng, tuy nhiên, hắn ở gần sát bên như vậy lại cứ chực chờ trượt xuống khỏi vai ta, ta đành phải vòng một tay lên giữ lấy hắn, còn cánh tay kia thì bị hắn đè nặng đến mức nhúc nhích cũng không được, nói chi đến chuyện làm phép.

Vì thế, ta phải nửa kéo nửa dìu hắn vào sương phòng, cái tên gia hỏa này ăn cái gì mà nặng thế không biết, nhưng cũng còn biết khôn, không có lộn xộn làm tăng thêm gánh nặng cho ta.

Ta tổn phí sức lực dìu hắn đặt lên giường xong, lại thấy trên tay hắn vẫn còn nắm chặt cái chén rượu không, đôi môi đỏ hồng khẽ dẩu lên, hai mắt nhắm chặt, thu lại hết vẻ sắc sảo thường ngày, hai hàng lông mi ngoan ngoãn rũ bóng xuống phía dưới mi mắt, nhìn hắn như vậy lại giống một hài tử đậm chất trẻ con.

Hài tử ư ~ chính là dùng để bắt nạt!

Ta thò tay ra nhéo hai bên má hắn một cái, ta xoa ta chà ta ngắt ta nhéo, thật là quá đã.

Đang lúc cao hứng, hắn bỗng mở trừng hai mắt, nhìn ta dữ tợn, mở miệng nói: “Tiểu yêu phương nào? !”

Chương 23

Bỗng nhiên hắn mở trừng hai mắt, nhìn ta dữ tợn, mở miệng nói: “Tiểu yêu phương nào? !”

Ta sững sờ nhìn hắn sau khi quát một câu như té nước vào mặt người khác liền hài lòng thỏa mãn nhắm mắt lại, trong lòng không khỏi có chút phẫn uất. Cái tên Phượng Hoàng đáng ghét này trong mơ cũng không quên miệt thị ta.

Có điều nghĩ lại một chút, e rằng đây chỉ là câu nói cửa miệng của hắn. Thí dụ như Tôn đại thánh, phàm là thấy người, mặc kệ nam nữ lão ấu, câu đầu tiên nhất định là: “Yêu quái! Ngươi chạy đi đâu? !” Lại thí dụ như phàm nhân thế tục, hễ gặp mặt nhau, bất luận sáng trưa chiều tối, nhất định phải hỏi một câu: “Ăn cơm chưa?”

Nghĩ thế, ta liền rộng lượng bình thường trở lại.

Ta ngồi xuống mép giường, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm to nhỏ: “Phượng Hoàng, ngươi còn nhớ mình thiếu ta sáu trăm năm tu vi hay không?”

Phượng Hoàng hít vào thở ra, hai mắt nhắm nghiền, thần thái yên tĩnh.

“Nếu ngươi không phản đối thì xem như ngầm thừa nhận đó?” Ta lại chăm chú và thận trọng xác nhận lại với hắn một lần nữa.

Phượng Hoàng thở ra hít vào, hai mắt nhắm nghiền, thần thái yên tĩnh.

“Thiếu nợ thì trả tiền, đó là đạo lý hiển nhiên. Không cần ngươi động thủ, ta sẽ tự mình tới lấy, cũng đỡ cho ngươi rất nhiều phiền phức.” Một chủ nợ biết quan tâm chu đáo giống như ta hiện tại quả thực là hiếm có lắm đó.

Ta đưa ngón trỏ và ngón giữa của tay phải lên, khép lại để bên môi thì thầm niệm một câu “Phá Môn Chú”, mắt thấy giữa khe hở ngón tay từ từ lóe lên một tia kim quang, liền nhanh chóng đặt hai ngón tay lên ấn đường của Phượng Hoàng, không ngờ kim quang này chẳng những không xuyên qua giữa trán Phượng Hoàng như ý ta , mà ngược lại còn bị một vầng kết giới bảy màu đánh bật trở lại, nếu ta không phản ứng nhanh nhẹn chuyển cổ tay thu hồi ngón tay lại, e rằng hai ngón tay này đã bị phế mất rồi.

Hức, thật là độc ác! Ta ủy khuất mân mê hai ngón tay ửng đỏ vì bị phỏng đưa lên miệng thổi phù phù liên tục, nhiệt độ của cái kết giới này có thể sánh với Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nếu chậm thêm một bước, chắc là bị nướng chín luôn.

Tiếng động lần này tất nhiên là làm kinh động đến Phượng Hoàng, chỉ thấy hắn kinh ngạc mở choàng mắt, vẻ mặt có chút hoang mang ngơ ngác, đảo đôi con ngươi đen láy vẫn còn lòe nhòe nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt rơi vào một nơi nào đó, im lìm bất động.

Ta nhìn theo ánh mắt hắn, ô, trên bức tường đối diện với cái giường có treo một bức tranh truyền thần, ở chính giữa là một chùm bồ đào tím rịm tươi ngon mọng nước, chung quanh để trống một khoảng trắng lớn càng khiến bồ đào kia vô cùng sống động, như thể chỉ thò tay ra là có thể hái được.

Lại nhìn sang Phượng Hoàng, ánh mắt vương vấn trên chùm bồ đào, vẻ mặt phiền muộn nhưng lại ôn nhu, ngọt ngào xen lẫn ưu thương.

Căn cứ vào bộ dạng này của hắn, ta đi đến một kết luận: chắc chắn là đói bụng!

Nghĩ đến điều này, ta tự nhiên run lẩy bẩy. Đừng nói điểu nhi Phượng Hoàng này sau khi say rượu tính tình đại biến, muốn thay đổi khẩu vị nếm thử bồ đào nha? Không phải ta tự tâng bốc mình chứ hình dạng thật của ta so với bồ đào trong bức tranh kia còn tím hơn ba phần, tròn hơn năm phần, bóng hơn tám phần, không quá lớn không quá nhỏ, vừa vặn chui vào cái mỏ chim của tên Phượng Hoàng kia tọt tuốt luốt xuống bụng, tạm thời cho hắn lót dạ. A di đà phật, A di đà phật.

Ta len lén cử động xoay người chuẩn bị chuồn ra bên ngoài, bỗng nghe sau lưng có tiếng gọi: “Cẩm Mịch?”

Ta liền thu lại tay áo, méo mặt xoay người lại nói: “Đúng vậy. Ta đi tìm chút thức ăn giải rượu cho ngươi có được không?”

“Không được.” Phượng Hoàng phủ định thẳng thừng, chống người ngồi lên dựa vào cột giường chạm trổ hoa văn, nói: “Ta không đói bụng.”

Ta hết nhìn tới lại nhìn lui sắc mặt của hắn, không giống như nói sạo, liền yên tâm mạnh dạn ngồi trở lại, “Nếu ngươi đã tỉnh, không bằng nhân tiện độ cho ta ít tu vi mà ngươi còn nợ đi?”

Phượng Hoàng đưa tay day day đầu mày, “Tu vi? Bao nhiêu năm?”

Ta đoán hắn hiện tại đang nửa tỉnh nửa say, thần trí vẫn chưa tỉnh táo lắm, liền chớp chớp mắt, nhìn hắn đầy chân thành, nói: “Sáu trăm năm.”

“Được.” Hắn sảng khoái như vậy, làm ta thấy khá bất ngờ, “Ngươi lại

đây, ta độ cho ngươi.”

Đợi ta ngồi vững ở mép giường, hắn chậm rãi đưa tay vén tóc mái ở trước trán ta lên, ta cũng phối hợp nhắm mắt lại. Bỗng cảm thấy một luồng linh lực chạy dài từ ấn đường chầm chậm chuyển vào cơ thể, chảy qua bách huyệt, sau khi hòa vào nguyên thân trong cơ thể ta thì hoàn toàn trộn lẫn, một luồng suy nghĩ thông tuệ thẳng tiến vào tâm linh, trong chớp mắt đầu óc trở nên linh mẫn sáng suốt.

Quá tuyệt! Tu vi tinh thuần của Hỏa thần quả nhiên không phải bình thường!

Đêm lạnh như nước, nhưng bàn tay của Phượng Hoàng lại vô cùng ấm áp, ta tự nhiên nhích lại gần hắn tìm chút hơi ấm, bàn tay hắn bỗng chậm lại rồi giữ nguyên không cử động, ta mở mắt ra nhìn, thì thấy ánh mắt Phượng Hoàng còn đang bận vương vấn không rời trên mặt ta, nhưng ảnh phản chiếu của ta trong mắt hắn lại là bộ dạng nam tử mà Tiểu Ngư tiên quan đã biến ra, trên má ửng lên một màu hồng nhạt rồi chầm chạm lan dần xuống cái cổ thon dài.

Ta có được sáu trăm năm linh lực tinh hoa của hắn, tâm trạng vui vẻ, bỗng sực nhớ ra tên Phượng Hoàng này hình như từng có ý nghĩ muốn cùng ta song tu, không bằng nhân cơ hội hôm nay cùng nhau tu luôn.

Chỉ là, ta chưa bao giờ tu cái này, nên chẳng biết bắt đầu tu từ đâu mới đúng.

Trước tiên ta biến trở lại diện mạo vốn có của mình, rồi cố nhớ lại những điều mắt thấy tai nghe ở Nam Lâu Tiểu Quán lúc ban ngày, đúng rồi, phàm là trước khi song tu, hình như luôn phải có một câu mào đầu, nói tóm lại, tóm lại chỉ có ba kiểu câu —— không ngoài: “Tiểu gì đó [tên người], để Gia yêu yêu chàng!” hoặc là “[Ai đó],

chàng hãy ngoan ngoãn theo ta đi!" hay là "Ngươi cứ kêu đi! Có kêu rách họng cũng không có ai đến cứu ngươi đâu!"

Ta suy tính một lúc, câu đầu hình như có hơi trắng trợn, còn câu cuối thì có vẻ quá cứng rắn, thôi thì, chọn câu chính giữa vậy.

Một tay đưa ra giữ lấy cằm của Phượng Hoàng, ta ngả người về phía trước, nhoẻn miệng cười với hắn, cất giọng tao nhã lịch sự vô cùng thích hợp nói: "Phượng lang, hôm nay chàng hãy ngoan ngoãn theo ta đi."

Phượng Hoàng vẫn chưa tỉnh hẳn, vẻ mặt rơi vào trạng thái bối rối ngu ngơ lơ mơ như bị sét đánh.

Ta vòng cánh tay còn lại ra khoác lên vai Phượng Hoàng một cách nhã nhặn, Phượng Hoàng vóc người vốn to lớn, sau khi cằm bị ta giữ lấy liền lui đầu cách xa ta ra, ta cố hết sức rướn cổ mới có thể mặt đối mặt với hắn một chút, ta oai phong lẫm liệt nhắm ngay môi Phượng Hoàng áp mặt tới.

Cứ như vậy mắt to nhìn mắt nhỏ một hồi, chỉ cảm thấy cả hai đứa ta sắp bị đơ như khúc gỗ luôn rồi, xem ra cái vụ song tu này thật là quá hao tổn sức lực người ta mà.

Đúng lúc ta đang chuẩn bị rụt về xoay xoay cổ cho đỡ mỏi, tiện cho bước tiếp theo sẽ lột bỏ y phục của Phượng Hoàng, thì Phượng Hoàng lại vươn tay ra siết lấy eo ta, cúi mặt xuống chụp ngược lại môi của ta, hết cọ rồi mút rồi nghiến làm ta nóng hết cả người, hương hoa quế tinh khiết xông lên mũi thấm vào tận phổi.

Ta sững sốt, Phượng Hoàng không hổ là kẻ đã từng mơ thấy mộng xuân, kinh nghiệm chắc chắn phong phú hơn ta rất nhiều.

Ta thè đầu lưỡi ra định liếm liếm khóe môi cho giảm bớt nhiệt độ xuống, ai ngờ Phượng Hoàng lại như thợ săn chờ sẵn con mồi, liền cuốn lấy cái lưỡi của ta, trong chớp mắt, mọi thứ bị cuốn phăng, năm giác quan mất sạch, trong thiên địa dường như chỉ còn lại đôi môi câu hồn đoạt phách và đôi tay mạnh mẽ đang giữ chặt quanh eo ta của Phượng Hoàng mà thôi.

Giữa lúc trời xoay đất chuyển, ta ngẫm nghĩ, Hồ Ly Tiên quả thật không lừa ta, tư vị của cái kiểu song tu chéo cổ này cũng có chút tuyệt diệu theo một cách khác, nhân cơ hội này cần phải ráng nhớ kỹ trình tự các bước, quân tử phòng thân, để chuẩn bị cho lần sau nếu có song tu với người khác cứ việc chiếu theo Giáp Ất Bính Đinh (thứ tự abcd) này mà làm, tuần tự theo nguyên lý, từng bước từng bước mà tiến.

Ta mải đang tính toán ghi nhớ, thì Phượng Hoàng bỗng dưng sựng lại, đột ngột túm lấy hai vai ta đẩy ra xa nửa thước, trong mắt ẩn hiện vẻ đau khổ quyến luyến, nói: “Sai rồi! Loạn rồi! Tất cả đều sai rồi!”

Hả? Ta hoảng hốt, uổng công ta nãy giờ cố gắng căng óc ra mà ghi nhớ trình tự các bước, đến giờ phút chót hắn lại nói sai hết rồi, thật đúng là làm hại người non nớt mà, phí công làm thầy người ta!

Ta chớp chớp mắt, khiêm tốn hỏi: “Tại sao?”

Phượng Hoàng cũng nói: “Tại sao?” Gương mặt buồn bã thê lương trắng bệch ra, “Ta biết nàng đối với ta tình sâu nghĩa nặng, ta cũng đã nảy sinh tình cảm với nàng, tiếc rằng… tạo hóa trêu người, thiên đạo bất công… đạo đức luân thường không thể dung thứ, nếu hai chúng ta cứ cố ý bầu bạn, ắt bị trời phạt, hóa thành tro bụi…”

Càng nghe càng mờ mịt, mấy lời say rượu này của Phượng Hoàng không biết là muốn nói đến vấn đề gì nữa. Chỉ có điều lăn lộn ngoài

đường cả ngày nay, ta thực sự có chút mệt mỏi, liền ngáp một cái, hùa theo một câu cho có lệ: “Hóa tro thì cứ để hóa tro, thành bụi cứ để thành bụi đi.”

Phượng Hoàng nắm chặt tay ta bừng bừng như lửa, đau đớn nói: ” Bản thân ta thì không sao, nhưng mà, sao có thể chịu được khi thấy nàng phải chịu trời phạt.”

Ta trong lúc buồn ngủ mơ màng phất phất tay nói: “Không sao không sao…” Cơn mệt mỏi rã rời kéo tới, thực sự không thể gắng gượng nổi, lập tức nằm xuống giường đi gặp chu công.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, chỉ thấy chu công dáng người y chang Phượng Hoàng, bộ mặt đau thương như đứt mất khúc ruột, vuốt ve trên má ta, than thở: “Ta làm sao bỏ được nàng ~ “

Ta rùng mình một cái, quấn chiếc chăn gấm sát vào người.

Chương 24

Hôm sau vừa mở mắt ra, đã nghe chim hót hoa thơm, nắng sớm ngập tràn. Ta dụi mắt chuyển mình ngồi dậy, một vầng hào quang lơ lửng bảy màu cũng theo động tác của ta mà chậm rãi tự rơi xuống mặt đất. Ta thò đầu nhìn xuống, ồ, là một cọng lông chim phượng, trong chỗ tối khuất ánh sáng dưới chân giường mà vẫn kiêu ngạo lung linh đầy màu sắc, tỏa ánh kim khắp bốn phía. Ngay cả một cọng lông vũ mà cũng có sức phô trương lớn như thế, Phượng Hoàng thật đúng là một con chim ngạo mạn chẳng biết khiêm nhường.

Nhưng mà, ta nhìn quanh một vòng, cái con chim Phượng Hoàng kim quang chói lóa kia lại chẳng thấy đâu. Ta thở phào nhẹ nhõm một cách hài lòng, thế thì chẳng cần phải hao tâm tốn sức phí não kiếm cớ bịa chuyện cho ba trăm năm tu vi khai gian của ta nữa.

Ung dung hớn hở đứng dậy rửa mặt, sau khi vấn hết tóc lên, ta liền tiện tay nhặt cọng lông đuôi chim phượng trên mặt đất làm cây trâm gắn lên búi tóc. Nhẹ nhàng khoan khoái đẩy cửa bước ra, vừa ngẩng đầu đã thấy Tiểu Ngư tiên quan đang ngồi trong sân một tay cầm chung trà, một tay cầm quân cờ, quay đầu sang nhìn ta mỉm cười như sen nở, “Cẩm Mịch tiên tử đêm qua ngủ có ngon không?”

Ta cười đáp lại hắn, nói: “Rất ngon. Nhưng mà chẳng biết đêm qua rượu hoa quế kia có khiến Nhuận Ngọc tiên quan bị đau đầu không?”

“Mỹ tửu của Cẩm Mịch tiên tử thuần mà không gắt, đúng là thượng phẩm, chỉ tiếc Nhuận Ngọc xưa nay tửu lượng rất thấp, lại khiến Cẩm Mịch tiên tử chê cười.” Tiểu Ngư tiên quan bưng ấm trà lên rồi rót gần đầy vào chiếc chén trống ở phía đối diện, nói: “Lúc Cẩm Mịch

tiên tử thức dậy, vừa hay Nhuận Ngọc cũng bày xong bàn cờ lần trước chúng ta chưa chơi xong, không bằng nhân lúc trời trong nắng sớm chúng ta chơi tiếp?"

Ta không khách khí bưng chung trà mà Tiểu Ngư tiên quan rót cho ta, cầm một quân cờ trắng đặt xuống, "Đúng rồi…" Ta không chắc chắn lắm nhìn xung quanh một lát, rồi quay sang Tiểu Ngư tiên quan xác nhận, "Nhuận Ngọc tiên quan có nhìn thấy Hỏa thần không?"

"Hôm nay là sinh thần của Thiên Hậu. Nhuận Ngọc lúc giờ Dần xong việc có nhìn thấy Hỏa thần vội vội vàng vàng ra khỏi đây, chắc là trở về Thiên Giới đến Tử Phương Vân Cung bái yết Thiên Hậu rồi." Tiểu Ngư tiên quan bình thản nói, ánh mắt ấm áp hơi ngước lên, lúc vô tình lướt qua đỉnh đầu ta thì hình như có chút khựng lại, quân cờ đen trong tay bạch một tiếng hạ xuống một chỗ kỳ lạ trên bàn cờ, "Cây trâm cài tóc này của Cẩm Mịch tiên tử quả là đặc biệt."

Ta đang suy nghĩ bước cờ này chẳng lẽ lại là một cánh đánh mới nào đó, nên buột miệng trả lời không suy nghĩ: "Chỉ là tiện tay nhặt lên thôi, nếu Tiểu Ngư tiên quan thích thì cứ việc lấy đi."

Tiểu Ngư tiên quan thong thả dùng hai ngón tay kẹp một quân cờ đen trong hộp lên, trời tạnh mây tan nói: "Chiếc lông phượng này khiến ta chói mắt, Nhuận Ngọc cho rằng nhánh cây bồ đào trước đây của Cẩm Mịch tiên tử coi vậy mà phong nhã."

Thật đúng là tri kỷ! Ta cũng cảm thấy nhánh cây bồ đào rất là đẹp, phong cách cổ xưa trang nhã, trong cái khiêm nhường lộ ra vẻ hoa lệ. Thế là, liền vui mừng hoan hỉ tặng đoạn cây bồ đào cho Tiểu Ngư tiên quan, Tiểu Ngư tiên quan vô cùng hãnh diện, lập tức liền gỡ cây bạch ngọc trâm trên đầu xuống, gắn nhánh cây của ta lên.

Thời gian chưa đến một chén trà nhỏ, cuộc cờ tàn đã đến hồi kết

thúc, ta thắng suýt soát được hai quân, không khỏi có chút hí hửng, nói với Tiểu Ngư tiên quan: “Hôm nay ta đãi, mời Nhuận Ngọc tiên quan ra tiểu điếm trên phố dùng bữa sáng, thế nào? Mấy thứ vàng vàng trắng trắng ta thắng bài ngày hôm qua nghe nói rất hữu dụng tại thế gian, ăn mặc chi tiêu đều có thể mua được, chức vị quan tước cũng có thể mua luôn, ngay cả lão bà hài tử nghe nói cũng là có thể mua về. Chỉ là Nhuận Ngọc tiên quan đã đính ước rồi, nếu không thì cũng có thể mua một lão bà phàm nhân về tặng cho ngươi. Đáng tiếc thật, đáng tiếc thật!” Ta chậc lưỡi thở dài.

Tiểu Ngư tiên quan đang cầm hộp đựng cờ bằng gỗ hương phỉ thu thập lại các quân cờ, nghe vậy, bàn tay nghiêng đi, các quân cờ đã hốt lại xong xuôi ngay lập tức bị đổ ra hơn một nửa.

Nhìn xem kích động chưa kìa!

“Khụ…” Tiểu Ngư tiên quan đặt hộp đựng cờ xuống lấy lại bình tĩnh nhìn ta một lúc rồi nói: “Ăn sáng thì được, lão bà thì thôi đi…”

Ta nhìn những quân cờ rơi tán loạn đầy bàn, bỗng nhiên nghĩ ra một ý, chẳng biết sáu trăm năm tu vi hôm qua Phượng Hoàng độ cho ta có tác dụng gì không, chi bằng nhân cơ hội này thử nghiệm một lần, khép ngón trỏ hai tay lại trước miệng, ta tập trung chăm chú nhình hai quân cờ màu trắng, miệng lầm bầm: “Biến bánh bao, biến bánh bao, biến bánh bao!”

Tiểu Ngư tiên quan thấy động tác của ta, cũng rất biết phối hợp mà không nhặt lại quân cờ kia, vẻ mặt đầy hứng thú đút tay vào ống tay áo lẳng lặng nhìn ta.

Sau một tràng tùng cheng xủng xoẻng! Quả nhiên linh nghiệm!

Nheo mắt nhìn kỹ, á? Hai quân cờ kia sau một hồi biến biến hóa hóa,

cuối cùng lại biến thành hai cục mưa đá to bằng nắm tay, lăn lông lốc trên mặt bàn, lộc cộc lạch cạnh rơi trên mặt đất, bị mặt trời chiếu vào, liền biến thành một vũng ngước đọng…

Phía đối diện có người hít vào một hơi, ta ngẩng đầu, thì thấy thổ địa tiên hai mắt trợn trắng có thể so với Quảng Mục Thiên Vương (*), đang sững sờ nhìn ta.

(*) xin giới thiệu chân dung Quảng Mục Thiên Vương:

http://xmydux.files./2011/02/quang-muc-thien-vuong.jpg

“Hoàn toàn bị chấn động bởi tiên thuật của ta rồi!” Ta che miệng, ghé vào bên người Tiểu Ngư tiên quan, thì thầm nói với hắn.

Tiểu Ngư tiên quan thở dài, tiến tới trước nửa bước, chắn trước mặt ta, “Thổ địa tiên có việc gì vậy?”

Ta chỉ nghe được tiếng tiểu thổ địa kia sực tỉnh bị sặc khí, sau một trận ho khan không ngớt, thì nói: “Tiểu tiên ra mắt Dạ thần đại điện. Tiểu tiên hôm nay phải đến phủ Lão Quân phục mệnh, trước khi đi đặc biệt đến chào từ biệt Đại điện hạ, Nhị điện hạ và Lăng Quang công tử.” Tiểu thổ địa ngóng cổ muốn nhìn về phía sau lưng của Tiểu Ngư tiên quan, nhưng lại bị Tiểu Ngư tiên quan phẩy tay áo một cái cắt ngang ánh nhìn mới đi được có nửa đường.

“Hắc hắc.” Thổ địa tiên sờ sờ đầu, tiếp tục nói: “Nhưng thật không khéo không gặp được Nhị điện hạ và Lăng Quang công tử, chẳng biết vị tiên cô này xưng hô thế nào?”

Giờ mới nhớ ra, từ đêm qua ta đã khôi phục lại hình dạng mà quên biến trở lại, thảo nào thổ địa không nhận ra được, đang định mở miệng trả lời hắn, thì nghe Tiểu Ngư tiên quan nói: “Hôm nay là tiệc

chúc thọ của Thiên Hậu, chư thần triều bái. Thổ địa tiên nếu bây giờ đi ngay, có lẽ vẫn có thể kịp được đại xá trước yến tiệc của Thiên Hậu."

Thổ địa tiên nghe vậy mặt đỏ bừng vì kích động, liên tục chà chà hai tay, vái Tiểu Ngư tiên quan ba cái, "Tạ ơn Đại điện hạ chỉ điểm! Đại điện hạ quả như đồn đãi, là vị tiên thượng đỉnh đỉnh nhân từ thiện lương."

Tiểu Ngư tiên quan khoát tay, "Không cần cảm tạ ta." Rồi nhẹ nhàng nói: "Về phần tiên cô… Biết đâu sáng nay mặt trời chói quá, có lẽ thổ địa tiên hoa mắt nhìn nhầm rồi chăng?"

Tiểu thổ địa giật mình ngầm hiểu, vội hỏi: "Tiểu tiên mắt mờ, chưa từng nhìn thấy gì cả, chưa từng nhìn thấy gì cả. Tiểu tiên đây xin cáo lui."

Tiểu Ngư tiên quan hài lòng gật đầu nhìn tiểu thổ địa thối lui nhanh như chớp.

Ta vỗ trán, sực tỉnh nói: "Nếu là tiệc chúc thọ của Thiên Hậu, sao Tiểu Ngư tiên quan còn dây dưa ở thế gian làm gì? Không bằng đi cùng thổ địa kia, cho có bạn."

"Không vội. Tiệc chúc thọ đến đêm mới khai tiệc. Huống hồ, trên trời dưới đất đông tây nam bắc thần tiên tám phương có đến trăm ngàn người, thiếu một người như ta cũng không phải là chuyện gì to tát." Nhuận Ngọc tiên quan nhìn hai cục mưa đá đang tan thành nước trên mặt đất vẻ mặt có chút đăm chiêu.

"Nhưng mà, Phượng Hoàng chẳng phải sáng sớm đã đi bái yết Thiên Hậu rồi sao? Tiểu Ngư tiên quan không cần đi hả? Thiên Hậu lão nhân gia người không tức giận ư?" Ta lại hồ đồ rồi.

Tiểu Ngư tiên quan đưa ngón tay chậm rãi vuốt vuốt trên hộp đựng cờ, cúi đầu nhẹ nhàng cười, nói: “Ta và Hỏa thần không giống nhau. Có lẽ nếu mới sáng sớm ta đã đến bái yết, Thiên Hậu ngược lại còn thêm nổi giận.”

“Hả?” Nói kiểu gì ngược đời vậy?

Tiểu Ngư tiên quan phất tay làm biến mất vũng nước trên mặt đất, nói: “Nhuận Ngọc không phải do Thiên Hậu sinh ra.”

“Ồ. Chẳng biết thân mẫu của Tiểu Ngư tiên quan là vị Thiên Phi nào?” Ta một khi đã nghe chuyện, khó tránh khỏi hiếu kỳ.

Ánh mắt Tiểu Ngư tiên quan thoáng mờ đi, “Thân mẫu của Nhuận Ngọc cũng chưa được phong phi, chẳng qua chỉ là một Tinh Linh trong Lăng Ba Thái Hồ, lại còn vô cùng bình thường.” Bỗng dưng, mỉm cười buồn bã, “Bình thường giống như chúng sinh chốn phàm trần này, khó thoát cái chết.”

ừm ~ có chút hơi hướm nhà phật, nghe không hiểu cho lắm, chỉ biết mẹ ruột của Tiểu Ngư tiên quan đại khái đã qua đời.

“Chẳng biết phụ mẫu của Cẩm Mịch tiên tử là tiên thánh phương nào?” Tiểu Ngư tiên quan chuyển trọng tâm câu chuyện.

“Phụ mẫu?” Ta ngẩn người, hình như trước giờ ta chưa từng nghĩ đến, ta đảo đảo tròng mắt rồi nói: “Ai mà biết, chắc là một gốc cây bồ đào rất già rất già.”

Chương 25

Nếu biến không ra được bánh bao, ta đương nhiên nói là giữ lời, mời Nhuận Ngọc tiên quan đến tiểu điểm của nhân gian ăn điểm tâm sáng.

Lại nói, hai người bọn ta thay đổi hình dạng cũng thu hết tiên khí lại, tìm một cửa hàng không quá bắt mắt trong chợ bước vào, chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, liền nghe chỗ ngồi bên cạnh có người kêu: "Tiểu nhị, cho bốn lạng bánh bao."

"Đến đây!" Một người hầu bàn trên vai vắt một chiếc khăn vải màu trắng đáp lời, động tác nhanh nhẹn bưng một lồng hấp nóng hôi hổi chạy đến.

Thấy gì học theo nấy, chỉ là tên "Tiểu nhị" này đã bị bàn bên cạnh sai đi rồi, chiếu theo thứ tự sắp xếp này, ta đao to búa lớn vỗ bàn, kêu: "Tiểu tam (*), đưa thực đơn lên!"

(*)Tiểu tam: là từ dùng để gọi những kẻ thứ ba chuyên đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Nhất thời, toàn bộ tiệm ăn lặng ngắt như tờ, ở chiếc bàn bên phải được ngăn bởi một tấm mành trúc phóng tới vèo vèo vèo vài ánh mắt độc ác nham hiểm, ta quay đầu lại, chỉ thấy sau mành có vài ba nữ nhân, ai nấy đang nhìn ta bằng ánh mắt oán độc phẫn hận.

Trong góc tiệm ăn có ai đó cười "xì!" một tiếng.

Ơ… Ta xoay người ghé sát vào Tiểu Ngư tiên quan, thấp giọng hỏi:

“Lẽ nào ta giành quyền ưu tiên trước bọn họ?”

Tiểu Ngư tiên quan nuốt xong ngụm trà, cũng ghé sát vào ta, thấp giọng trả lời: “Hai tiếng ‘tiểu tam’ ở nhân gian là từ dùng để mắng chửi người ta.”

Trong lúc đang nói chuyện, một ông lão mặt đầy nếp gấp vốn đang đứng ở quầy gẩy bàn tính liền cầm cuốn thực đơn mang đến, chắp tay ai oán nói với ta: “Vị Gia này, ở bàn bên cạnh đều là mấy vị Tam Di Nương con nhà giàu có ở trấn trên, hôm nay đến tiểu điếm của tôi họp mặt uống trà, ngài muốn cái gì chỉ cần đằng hắng một tiếng, chớ đừng phá quán của tôi như vậy, cầu xin ngài.”

Phàm nhân thật đúng là quái gở, cớ gì “Tiểu nhị” thì được gọi, mà “Tiểu tam” thì không được gọi, cổ hủ gì đâu!

Tạm thời không thèm chấp bọn họ, ta mở thực đơn ra, đập vào mắt là một món ăn kinh tâm động phách, tên là “Bánh rán trái cây”, lập tức khiến trái tim nhỏ bé của kẻ làm trái cây như ta đây lộn tùng phèo trong chảo dầu sôi ùng ục, liên tục lắc đầu, “Quá tàn nhẫn! Quá tàn nhẫn!”

Tiểu Ngư tiên quan thò đầu xem thử, mím môi cười an ủi nói: “Thứ ‘trái cây’ này hoàn toàn không phải là trái cây kia, mà là bánh quẩy, một loại bánh bột được chiên trong dầu mà thôi, chớ sợ chớ sợ.”

Nói thì nói vậy, chớ cái tên món ăn đẫm máu đó vẫn khiến trái tim ta run rẩy, thế nên, xem xuống một chút nữa, phía dưới có một món tên là “Bánh bao canh thịt cua (*)”, ta rất thích bánh bao, liền gọi món này, rồi kêu thêm hai bát sữa đậu nành.

(*)loại bánh này rất ngộ, nhìn bên ngoài thì giống bánh bao bình thường, nhưng nó có nước canh ở bên trong. Khi ăn thì cắm một cái

ống hút vô hút nước canh rồi mới ăn.

Không mất nhiều thời gian, cái người gọi là “Tiểu nhị” kia liền bưng tới một cái lồng hấp bự đựng mấy cái bánh hấp còn cuồn cuộn khói, ta đưa tay cầm một cái lên, thổi cho bớt nóng, rồi hăng hái khoái chí cắn một phát.

Sự thực chứng minh, phàm nhân quả thực là một giống loài không thể tin tưởng được.

Trong bánh rán trái cây thì không có trái cây, ai mà biết trong bánh bao canh thịt cua này lại có canh, lại còn không phải ít đâu nhé, cắn một phát nước canh bắn xịt tung tóe, văng ra dính đầy lên áo khoác của Tiểu Ngư tiên quan.

Trong góc tiệm ăn lại có ai đó cười “xì!” một tiếng.

Ta cầm ống tay áo hớt hải định lau áo khoác cho Tiểu Ngư tiên quan, nhưng hắn khoát tay, nói: “Không sao không sao.” Phất tay qua áo choàng không để lại vết tích, ngay lập tức, cả chiếc áo liền khôi phục lại vẻ gọn gàng sạch sẽ mới cáu như lúc đầu.

Tiểu Ngư tiên quan thật đúng là một thần tiên vừa rộng lượng lại ôn hòa, chẳng những không trách ta, còn chu đáo gắp một cái bánh bao chấm vào giấm rồi đặt vào trong đĩa của ta. Thế là, ta liền yên tâm thoải mái vui vẻ dùng hết bữa sáng còn lại.

Ăn sáng xong, Tiểu Ngư tiên quan dẫn ta đi một vòng quanh chợ, lúc thấy sắc trời bắt đầu tối, Tiểu Ngư tiên quan liền tiễn ta trở về tiểu viện, vội vàng đến tiệc chúc thọ. Nói tóm lại, ngày hôm nay rốt cuộc cũng trôi qua rất là suông sẻ thuận lợi.

Chỉ là, Tiểu Ngư tiên quan cái gì cũng tốt, chỉ có một điều không tốt,

đi dự tiệc chúc thọ thì cứ việc đi đi, làm gì còn vẽ một vòng kết giới nhốt ta trong tiểu viện như vậy, thật là chẳng tốt chút nào.

Ta nhéo nhéo cái kết giới, trong đầu cố nhớ lại Bát-Nhã-Ba-La-Mật-Đa Tâm Kinh mà Phượng Hoàng từng dạy ta, trong Vô Thượng Đại Minh Chú hình như có phương pháp phá giải kết giới, chẳng qua là dựa vào tu vị hiện tại của ta không biết có đối phó nổi với kết giới của Dạ thần hay không nữa. Ta lầm bầm tụng kinh văn, phá kim chú, phá mộc chú, phá hỏa chú, phá thổ chú, cái nào cũng không có tác dụng, chỉ còn lại một cái phá thủy chú cuối cùng mà thôi, xem ra cũng không có hy vọng gì nhiều, chỉ còn lại hai phần may mắn, ta lẩm nhẩm một lượt phá thủy chú, bất ngờ một luồng sáng chói mắt đột nhiên lóe lên, rầm một tiếng, trong nháy mắt cái kết giới tựa như bọt nước tan biến vào hư vô, chỉ còn lại vô số hơi nước tung bay mù mịt.

Không tồi không tồi ! Hơn sáu trăm năm tu vi quả thật không phải bình thường! Ta bước ra cửa phòng, sửa sang lại xiêm y, chuẩn bị đến Thiên Giới góp vui. Nhưng vừa triệu một đám mây đến bên chân, thì đột nhiên nhớ ra không có ai dẫn đường, e rằng đợi đến khi ta mò được đến Thiên Hà, thì Mão Nhật Tinh Quân đã ló đầu làm nhiệm vụ rồi.

Không bằng bắt một Thổ Linh Địa Tiên đến chỉ đường vậy.

Vừa niệm chú xong, thì một người to tướng còn sống phần phật từ trên trời giáng xuống, suýt nữa nện xuống giữa mặt ta, cũng may ta lanh lẹ lui về phía sau hai bước.

“Thật khó hiểu, ngày nay thổ địa không còn chui từ dưới đất lên nữa sao?” Ta chỉnh sửa tay áo, cúi đầu nhìn đôi giày gấm bên trên chẳng biết bị lấm lem ướt nước từ khi nào.Người đối diện “xì!” một tiếng, âm thanh này thực sự rất là quen tai lại thân thiết à nha.

Ngẩng đầu nhìn lên, người kia toàn thân mặc một bộ xiêm y màu xanh biếc, mặt mũi xinh đẹp lóa mắt, vạt áo thoải mái mở toang, chính là cái người đã "xì" ta mấy lần lúc sáng sớm trong góc quán.

Ta chắp tay cung kính nói: "Thì ra Phác Xích Quân là một thổ địa, hạnh ngộ hạnh ngộ!"

"Xì!" Người này cũng rất phối hợp, không phụ với tên gọi lại 'xì' một tiếng, cười nói: "Phác Xích Quân, ừm ~ tên này cũng hay! Ta thích! Có điều, ta chẳng phải là thổ địa gì hết, mà là một Thủy Yêu ở Bích Thủy Khê ngoài thành. Chẳng biết vị 'Tiểu Nhị' Tiên này lôi ta đến có chuyện gì?"

Tiểu Nhị Tiên… Ta trầm mặc không nói, ngược lại chỉ đáp một câu rất hợp tác. Chỉ có điều, ta rõ ràng gọi thổ địa, sao lại thành thủy yêu? Chẳng lẽ là ta có khả năng hấp dẫn yêu quái sao? Thật là đáng tiếc… Mắt thấy sắc trời dần tối, thời gian không còn nhiều, hiện tại chỉ đành chấp nhận thực tế thôi.

"Lần này mời Phác Xích Quân tới, là muốn thỉnh giáo chút chuyện.

Chẳng hay Phác Xích Quân có biết đường lên Thiên Giới đi hướng nào thì dễ dàng hơn không? Xin chỉ giúp tại hạ."

Phác Xích Quân ống tay áo rộng đón gió, giũ giũ những giọt nước đọng trên đuôi tóc, thong thả nói: "Tiểu Nhị Tiên hẳn là muốn đến dự tiệc chúc thọ Thiên Hậu?"

Ta nói: "Đúng vậy."

Phác Xích Quân lại hỏi: "Tiểu Nhị Tiên định đến Nam Thiên Môn hay là Bắc Thiên Môn?"

Ta suy tính, Bắc Thiên Môn là cửa chính vào Thiên Giới, thực sự không phù hợp với phong cách của ta, vẫn là Nam Thiên Môn thích hợp hơn, liền trả lời: “Nam Thiên Môn.”

Phác Xích Quân lại hỏi: “Tiểu Nhị Tiên định cuối giờ Thân tới, hay là đầu giờ Dậu tới?”

Ta nói: “Đương nhiên là càng nhanh càng tốt.”

Phác Xích Quân hỏi tiếp: “Tiểu Nhị Tiên định bay đi hay là bơi đi?”

“Bay đi.” Ta có phải là cá đâu, bơi cái gì…

Sau khi hỏi đáp tường tận ước chừng nửa nén hương, thì Phác Xích Quân lại thừ ra, ỉu xìu nói: “Đường lên Thiên Giới thì tại hạ biết, chỉ là tại hạ vừa mới tắm rửa được hơn phân nửa, thì bị Tiểu Nhị Tiên cấp tốc kéo đến, bây giờ e rằng trước tiên phải trở về tắm tiếp cho xong.”

Ta choáng váng, đang định giơ chân đạp hắn một cước chết toi, thì hắn lại thong thả nói tiếp: “Có điều, thấy tại hạ cùng với Tiểu Nhị Tiên hợp ý như vậy, thôi thì tại hạ đành cố nhịn một chút, dẫn ngài đi một đoạn.”

Nói xong, Phác Xích Quân gom một đóa hơi nước, ung dung tự tại bước lên, ung dung tự tại bay phía trước dẫn đường. Ta nghiến răng ken két, lấy lại bình tĩnh gọi một đám mây tới bay theo phía sau, hai người một trước một sau lướt qua Thiên Hà tới rồi Nam Thiên Môn, một lúc sau, chính là giờ Thân chưa qua, giờ Dậu chưa tới, cái giờ mà Phác Xích Quân đã tính thật là chuẩn.

Phía ngoài Nam Thiên Môn, có hai Thiên Tướng râu ria rậm rạp tay cầm Họa Kích đứng hai bên trái phải, uy vũ oai nghiêm đang canh gác. Ta vội vã thu đụn mây lại rồi xông vào trong, Phác Xích Quân

chậm rãi khoan thai đi theo phía sau ta, nhưng chẳng ngờ tên Thiên Tướng kia lại giơ Họa Kích ra ngăn ta lại, “Nhị vị đạo hữu có thiệp mời không?”

Ta ấp úng, “Không có, ta là hảo hữu của Nguyệt Hạ Tiên Nhân, kính mong thần tướng châm chước một chút.”

“Vậy thì thật xin lỗi, hôm nay không thể so với trước đây, sinh thần của Thiên Hậu, ra vào Nam Bắc Thiên môn nếu như không có thiếp, tất cả đều không được cho qua.” Ngay cả tên tuổi của hồ ly tiên đem ra cũng không để dùng được, tên Thiên Tướng này quả thật là một cục mạt chược vuông vức mà, vậy mà cũng không châm chước!

Phác Xích Quân giơ cao tay đến chỗ búi tóc của ta, nhẹ nhàng rút ra, nói: “Tiểu Nhị Tiên quả nhiên thú vị. Rõ ràng mang theo Thượng Phương Bảo Kiếm, sao còn dây dưa dài dòng với các vị Thiên Tướng làm gì.”

“Tiểu thần thật là đắc tội!” Hai gã Thiên Tướng quay sang cọng lông phượng trên tay Phác Xích Quân ôm quyền quỳ xuống.

Chương 26

Cầm lông gà làm lệnh tiễn.

Thật đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy! Ta trầm ngâm suy nghĩ, thì ra câu nói này hoàn toàn không phải là điển cố. Không ngờ Phượng Hoàng vốn là một con chim mình cắm đầy lệnh bài, thật đáng thương làm sao.

Ta không phải Phượng Hoàng, đương nhiên không có thói quen cắm lệnh bài khắp người chạy lung tung, lúc trước không hiểu chuyện, hôm nay đã rõ rồi, tất nhiên sẽ không dùng lông phượng làm trâm gài tóc nữa, thế là, vào sau khi vào Nam Thiên Môn liền đổi một đoạn cây nho cài tóc lại, đem lông phượng nhét vào tay áo.

Tiệc chúc thọ của Thiên Hậu sức phô trương quả nhiên không giống bình thường, đưa mắt nhìn quanh, thần tiên từ khắp mọi ngả đường chen nhau mà tới, rộn ràng nhốn nháo cỡi trên những đụn mây cùng hướng về phía Tử Phương Vân Cung, tuy là đám mây dưới chân ta đây không lớn cho lắm, vậy mà suýt nữa cũng bị chen cho tan tác ngay ngoài cửa điện, cũng may Phác Xích Quân nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy ta, mới có thể an toàn chạm đất.

Trong điện tràn ngập tiên khí, ta tìm một chỗ khuất giản dị vắng người thoả mãn ngồi xuống, không ngờ Phác Xích Quân cũng đến bên cạnh nhặt lấy một miếng bồ đoàn (tấm đệm tròn bằng cói, dùng để lót khi ngồi xếp bằng trên đất), lóng nga lóng ngóng xếp bằng ngồi xuống, ta vẫy vẫy tay với hắn, nói: “Phác Xích Quân dẫn đường rất giỏi, tại hạ vô cùng hài lòng. Bây giờ, Phác Xích Quân có thể trở về rồi.”

Phác Xích Quân chớp mắt kinh ngạc, bất chợt ôm lấy ngực mình, cất giọng bi thương thảm thiết: “Tiểu Nhị Tiên qua cầu rút ván thật là quá nhanh, khiến người ta hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý gì cả!”

“Vậy chứ, bây giờ Phác Xích Quân đã chuẩn bị xong chưa. Nhưng mà, không biết Phác Xích Quân cần chuẩn bị bao nhiêu thời gian?” Làm trái cây như bọn ta từ xưa đến nay luôn luôn rộng rãi hiền hoà nhiệt tình giúp đỡ mọi người.

Phác Xích Quân vẫn đang ôm lấy trái tim nghiêm túc suy tư một lát rồi nói: “Tại hạ yếu đuối mỏng manh, sợ là một chút thời gian thì chưa thể lấy lại tinh thần được.”

Ta nhíu nhíu hai hàng lông mày, Phác Xích Quân cười hì hì nói tiếp: “Tại hạ trên biết thiên văn dưới biết địa lý, không những có thể dẫn đường, còn có thể làm bạn hầu chuyện với Tiểu Nhị Tiên, xua bớt khoảng thời gian nhàm chán giữa bữa tiệc ồn ào lộn xộn này.”

Ta nhìn các vị thần tiên đang trò chuyện to nhỏ với nhau chung quanh, không có lấy một nửa người mà ta quen biết, thôi được, tạm thời giữ lại tên thủy yêu này làm bạn vậy.

Đang lúc nói chuyện, ngoài cửa một trận sương khói mờ mịt bay qua, một nữ thần tiên xinh đẹp thanh tú thướt tha vào điện. “Đây là Dao Cơ, Vu Sơn Thần Nữ, duyên dáng xinh tươi, nổi danh Thiên Giới, chậc chậc, trong số các tiên cô nàng là người quyến rũ nhất. Có điều, xinh tươi thì xinh tươi, nhưng eo lại to đến một thước tám (60cm), hơi thiếu một chút mảnh mai yếu đuối.” Phác Xích Quân ‘trên biết thiên văn dưới biết địa lý’ ghé vào bên cạnh ta rù rì.

Chỉ chốc lát sau, lại có một nữ thần tiên yểu điệu thướt ta tiến vào, “Ồ, đây là Nữ Anh của Tương Thủy, tuy rằng bàn tay có hơi lớn,

nhưng lại ôn nhu mềm mại khiến người ta thương yêu, nam nhân mà, khoái nhất là loại này, ngài nói có phải không?" Phác Xích Quân 'trên biết thiên văn dưới biết địa lý' vỗ vỗ lên vai ta muốn tìm kiếm sự đồng tình, mắt thấy Nữ Anh kia được hai người tiên nga dìu ở hai bên nhưng bước đi vẫn cứ liêu xiêu muốn ngã, ta cũng gật gù tỏ vẻ đồng tình, nhưng Phác Xích Quân lại than: "Có điều yếu đuối như một miếng tàu hũ vừa cầm đã nát cũng chẳng hay ho gì, vẫn cần có thêm chút anh khí."

Đang nói đến anh khí, thì kiếm khí lại lóe lên, một nữ tiên thân đeo bội kiếm sắc bén bước qua cửa, mày liễu dựng ngược, ánh mắt bén ngót. "Ô, đây chính là Tinh Vệ (*) của Điền Hải. Quả thật là một nữ trung hào kiệt! Một đống đá nhỏ đã khiến Đông Hải lão Long Vương vô cùng sầu khổ ai oán, nghe nói dạo gần đây đang thương lượng với Nam Hải Long Vương để mượn đất dọn nhà." Phác Xích Quân 'trên biết thiên văn dưới biết địa lý' tiếp tục bát quái (tám chuyện), "Có điều, lúc nào cũng đánh đánh đấm đấm, khắp thiên hạ e là không có mấy nam thần tiên có thể chịu đựng được."

(*) nếu thích có thể tìm đọc thêm sự tích nàng Tinh Vệ lấp biển

Sau khi bình phẩm thêm tướng mạo, ưu khuyết, sở thích cùng tính cách của khoảng tám, chín tiên cô gì đó, ta phải thừa nhận, kỳ thực Phác Xích Quân này vốn bị mắc chứng bệnh buôn chuyện nói nhiều, liền ngắt lời nói: "Phác Xích Quân hiểu biết quả là nhiều."

"Đúng vậy!" Phác Xích Quân diễm lệ bỗng giũ giũ vạt áo, vẻ đắc ý trông như sắp sửa hụt hơi đến nơi, "Nhớ lại năm xưa, cuốn 《 Lục Giới Mỹ Nhân Thưởng Tích Bảo Điển 》 vốn rất thịnh hành chính là do một tay tại hạ biên soạn, hiện tại chỉ còn lại một bản. Đáng tiếc ngày nay vị thế mỹ nhân dần dần suy yếu, thua xa năm xưa, nghĩ đến Hoa Thần Tử Phân năm ấy, đó mới thật sự là một người thập toàn thập mỹ, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh." Phác Xích Quân lắc

đầu siết tay.

Ồ, Hoa Thần lão nhân gia ư, ta liên tưởng đến cái mộ phần đơn độc nọ, quả thực vô cùng bạc mệnh.

“Dạ thần đại điện hạ giá đáo! Hỏa thần nhị điện hạ giá đáo!” Tiểu tiên thị ngoài cửa điện vung cây phất trần, cao giọng xướng lên. Phác Xích Quân bộ dạng hùng hồn đang ôm lấy bả vai ta, nước bọt bay tung tóe vô cùng kích động, “Nghe nói Hoa Thần kia…”

Ta chợt cảm thấy mây đen u ám phủ kín trên đầu, ngẩng đầu tìm kiếm, ô, là cái tên Phượng Hoàng ánh vàng rực rỡ đang ngồi xuống ở phía trên điện, đầu mày nhíu chặt, đôi mắt phượng như mũi dùi nhọn hoắc phóng thẳng trúng phóc ngay cái góc ta đang ngồi. Khiếp, thị lực của gã này quả nhiên là tinh tường. Chỉ có điều, hình như không được thân thiện cho lắm, chẳng lẽ sự việc đã bại lộ, sau khi tỉnh rượu đã nhớ ra ta gạt của hắn ba trăm năm tu vi rồi sao?

Nghĩ vậy, ta liền ‘bịt tai trộm chuông’ quay đầu sang hướng khác, làm bộ không nhìn thấy hắn, mặc kệ ánh mắt bén như đao kiếm của hắn chém sắt như chém bùn ở trên đỉnh đầu của ta.

Ta quay đi không có cố ý nhưng vừa quay liền nhìn thấy Tiểu Ngư tiên quan, đôi mắt sáng như sao kia hình như cũng chiếu đến góc phòng nơi ta ngồi, sắc mặt có chút kinh ngạc cổ quái, nhìn ta, dường như ngoài ý liệu, lại dường như đều ở trong dự liệu. Ta mỉm cười với hắn, nhưng hiếm khi thấy hắn không cười đáp lại, tựa như đang rơi vào trầm tư suy nghĩ.

Chẳng lẽ đang trách ta phá kết giới của hắn một mình chạy tới Thiên Giới hay sao?

“Thuỷ thần giá đáo, Phong Thần giá đáo!” Tiểu tiên thị này giọng nói

to thật, ta đang chột dạ, lại nghe tiếng hét của hắn, trái tim suýt nữa lọt ra ngoài luôn.

Chỉ thấy Thái Sơn đại nhân của Tiểu Ngư tiên quan cùng một vị Tiên Cô đoan trang một trước một sau nhẹ nhàng nhập điện, hai người khiêm tốn mời nhau ngồi, mời qua mời lại ước chừng khoảng nửa chung trà, Phong Thần mới miễn cưỡng ngồi xuống trước, thật đúng là một đôi thần tiên quyến lữ tương kính như tân.

“Một đôi oán ngẫu, ôi, oán ngẫu (hôn nhân không hạnh phúc)!” Phác Xích Quân lại lải nhải bên tai ta.

Thủy thần vẫn y như ta đã gặp hôm nọ, thần sắc khoan thai lãnh đạm, khí chất thập phần thần tiên, dáng vẻ thiên hạ đại đồng, vạn vật vào mắt nhưng vạn vật đều là không, thập phần đạt đến cảnh giới, khiến ta cực kỳ hâm mộ.

Tiểu Ngư tiên quan quay sang gật đầu với hai người bọn họ, hai người cũng đáp lại một lễ.

Giữa lúc qua lại như thế, lại có một đội thần tiên ồ ạt lũ lượt kéo vào, vị tiên cô dẫn đầu vô cùng rực rỡ, trên người khoác một chiếc khăn quàng lông vũ vô cùng lòe loẹt, trái phải hai bên oanh oanh yến yến chen chúc nhau càng làm tăng thêm khí thế. Hiếm khi thấy Phác Xích Quân vẫn chưa lên tiếng bình phẩm một câu, ta ngẫm nghĩ chẳng lẽ đây chính là người được chúc thọ hôm nay —— Thiên Hậu.

Không ngờ vị Thiên Hậu này tự ý tách ra một mình đi tới phía trên điện, cúi chào Tiểu Ngư tiên quan và Phượng Hoàng, nói: “Điểu tộc Tuệ Hòa ra mắt nhị vị điện hạ.” Ack… Thì ra không phải Thiên Hậu, mà là thủ lĩnh điểu tộc Khổng Tước đã bị Trường phương chủ cắt đứt nguồn lương thực mấy chục năm, có lẽ dạo gần đây đã được cơm no áo ấm trở lại, nên sắc mặt mới hồng hào rạng rỡ như thế,

bầu đoàn tiên tử chim chóc sau lưng tinh thần cũng rất khỏe khoắn.

“Ngoại trừ các Tiên [Tử, Tinh] Linh của Hoa Giới, tiệc chúc thọ lần này của Thiên Hậu quả thật trên trời dưới đất, một nữ thần tiên cũng không bỏ sót.” Phác Xích Quân trầm ngâm nói: “Hẳn là muốn mượn cơ hội này giải quyết luôn mối nhân duyên của Hỏa thần đây mà.”

Ài? Thì ra là tuyển vợ cho Phượng Hoàng.

Một vị thần tiên bên cạnh vuốt vuốt bộ râu bạc dưới cằm, cất giọng uyên thâm nói: “Vị đạo hữu này nói có lý lắm, lão hủ cũng nghĩ như vậy.”

Trong chốc lát, mấy vị thần tiên chung quanh đều quay đầu lại phụ họa theo, ai nấy hứng thú dạt dào, ông một lời ta một câu, thảo luận vô cùng sôi nổi. Thật đúng là “thiên nhai hải giác hữu cùng thì, bát quái miên miên vô tuyệt kỳ” (chân trời góc biển đều có giới hạn, còn chuyện ngồi lê đôi mách thì miên man không bao giờ kết thúc).

Ta tránh sao khỏi bị lây nhiễm, cũng hăng hái hào hứng gia nhập vào dòng nước lũ bát quái này, nghe Phác Xích Quân dẫn đầu các vị thần tiên đem các tiên cô, tiên nga đang hiện diện trong điện ra so sánh, ta ngắm nghía Khổng Tước Tiên đang đứng bên cạnh Phượng Hoàng rì rầm to nhỏ, nhất thời có một linh cảm.

“Ta cược hai trái bồ đào, Khổng Tước Tiên thắng.” Ta thận trọng đặt tiền cược lên chiếc bàn dài, hai quả bồ đào xanh xanh tròn tròn lăn qua lăn lại, tròng mắt của mấy vị thần tiên chung quanh cũng lăn qua lăn lại theo, một lát sau…

“Ta cược một chén Quỳnh Lộ, Dao Cơ thắng.”

“Ta cược một hạt tiên đan, Tinh Vệ tiên tử thắng.”

“Ta cược một sợi tua đeo kiếm, Cát Quang nữ thần thắng.” …

Chỉ trong chốc lát, mọi người đều nhao nhao, chiếc bàn dài trước mặt đầy ắp đồ vật. Ha ha, khẳng định cuối cùng toàn bộ thuộc về ta. Ta hiền lành nhìn hai người phía trên điện, Phượng Hoàng phối với Khổng Tước, hai con chim xanh đỏ sặc sỡ, nhìn kiểu gì cũng thấy phù hợp!

Một tiểu tiên đồng vất vả lắm mới chen được đến cạnh chiếc bàn dài, trong tay cầm một củ nhân sâm, vẻ mặt phân vân không biết cược cho ai, “Thế nhưng, thế nhưng Nhị điện hạ hình như thích nam thần tiên, nghe nói hồi trước trong Tê Ngô cung có một thư đồng thanh tú rất được Nhị điện hạ yêu thích, theo hầu Nhị điện hạ mọi lúc mọi nơi, sau lại vì Nhị điện hạ, dùng phép thuật hóa thành một nữ tiên tử, liền bị Nhị điện hạ bỏ rơi luôn.”

Ack, không ngờ Phượng Hoàng lại là một con chim bội tình bạc nghĩa.

“Ừ, nhắc đến việc này, lão hủ cũng có nghe nói, có điều nghe nói tiểu thư đồng kia hồng hạnh vượt tường nhìn trúng Kế Đô tinh quân, Nhị điện hạ nhất thời bị tổn thương, mới trục xuất hắn ra khỏi cung.” Lão thần tiên cao thâm kia nói xen vào.

“Sai rồi, sai rồi, nghe nói tiểu thư đồng này không biết tự lượng sức mình, cùng với Nhị điện hạ để mắt đến Nguyệt Bội tinh sứ của Cửu Diệu Tinh Cung…” Một vị thần tiên khác phe phẩy cây quạt nhịn không được xía vô.

Ta thiền trong chốc lát, cầm lấy củ nhân sâm tiên đồng kia đặt trên bàn, trang trọng nói với với Phác Xích Quân bên cạnh đang khoác vai ta, mắt long lanh dán chặt vào trận bát quái: “Nhân sâm rất khúc

khuỷu, còn có rất nhiều râu.”

Ngoài điện, tiểu tiên thị to họng vung phất trần, lanh lảnh nói: “Thiên đế giá đáo! Thiên Hậu giá đáo!”

Chương 27

Ngoài điện, tiểu tiên thị to họng vung phất trần, lanh lảnh nói: “Thiên đế giá đáo! Thiên Hậu giá đáo!”

Lời còn chưa dứt, các thần tiên trong điện đồng loạt ngừng lời bình luận, thu hết mọi hành vi thiếu kềm chế, nhất tề đứng dậy, cung kính chắp tay cúi đầu nghênh đón. Ta vốn khoái coi chuyện lạ, thấy bộ dạng chúng tiên như vậy, liền cũng không giữ vẻ kiêu ngạo mà ngẩng đầu hết nhìn đông tới nhìn tây làm người tiên phong, chỉ cần hơi hơi cúi đầu, thì góc độ nhìn của đôi mắt có thể vươn xa hơn một chút.

Nhìn một cái thì đã làm sao! Một đôi tròng mắt đang yên lành khỏe mạnh suýt chút nữa bị chói lóa thành mù, còn chưa kịp nhìn thấy Thiên Đế Thiên Hậu, đầu tiên đã thấy một mảng ánh sáng cao rộng tít tắp tràn ngập mọi nơi, nhưng chăm chú nhìn kỹ, thì là hai hàng tiên nga thướt tha duyên dáng đi đầu, mỗi người cầm trong tay một cái đèn lưu ly rỗng ruột, bên trong đèn đều đặt những ngôi sao mới thành hình, các ngôi sao tuy rằng mới thành hình, nhưng ánh sáng không hề yếu chút nào, chúng xuyên qua ngọc lưu ly tỏa sáng rực rỡ khiến người ta đầu váng mắt hoa, thảo nào chúng tiên đều không dám ngẩng mặt lên. Đôi mắt một phen chói lóa, ta cuối cùng cũng không chịu nổi, đành cúi thấp đầu xuống.

“Chư vị tiên hữu hãy miễn lễ, mời cùng nhập tiệc!”

A di đà Phật, thời gian trôi qua ước chừng ba chén trà nhỏ, mới nghe thấy trong đại điện truyền đến một câu khí thế uy nghiêm thưởng tọa.

Hoa Giới bọn ta chưa bao giờ nhiều quy củ như thế này, do đó, lần này ta cúi đầu lâu quá huyết mạch không tránh khỏi có chút không thông, nhưng vừa muốn ngồi xuống thì cảm thấy như bước đi trong không khí, mặt đất chao đảo, xiêu vẹo ngả vào cánh tay mà Phác Xích Quân lanh mắt vừa giơ ra, đợi đến khi ta ngồi thẳng người ổn định tư thế, vừa ngẩng đầu lên, chẳng thấy Thiên Đế Thiên Hậu đâu, mà chỉ thấy đối diện với đôi mắt phượng dài hẹp của Phượng Hoàng.

Ánh mắt đó, chậc chậc, nên hình dung thế nào cho phải đây? Từng nghe ở phàm giới có một môn công phu tên là “Liệt Diễm Chưởng” (chưởng ra lửa), chứ chưa từng nghe có cái gì gọi là “Liệt Diễm Nhãn” (mắt phóng lửa), ta còn nghe nói thế gian có một môn công phu khác tên là “Hàn Băng Chưởng “, nhưng chưa từng nghe có cái gì gọi là “Hàn Băng Nhãn”, nhưng hiện tại, ta thầm nghĩ đôi mắt dài hẹp sắc bén kia của Phượng Hoàng kết hợp với vẻ mặt kia của hắn, thật sự một nửa là Liệt Diễm, một nửa là Hàn Băng, luân phiên thay đổi, khó bề phân biệt, rất có tính chất trang trí.

Điểu nhi này quả thật là hẹp hòi, cùng lắm chỉ lấy dư của hắn ba trăm năm linh lực thôi mà.

Ta khinh thường ngoảnh mặt đi, chuyển sự chú ý sang chỗ ngồi phía trên điện của hai vị đại thần. Cái vị ngồi ở phía trên cao bên phải Phượng Hoàng, mặc một bộ áo bào gấm dát vàng, trên đầu cẩn đầy những viên ngọc màu lục, những hạt kim châu đong đưa buông xuống hai bên thái dương, toàn thân toát ra vẻ cao quý bất phàm, một đôi mắt phượng dài hẹp uy nghi sắc bén. Ô, dáng vẻ này, gương mặt này, Phượng Hoàng đúng là được chân truyền toàn bộ.

“Tiệc chúc thọ hôm nay của bản thần, hiếm có được chư tiên rỗi rảnh góp mặt, khiến cho Tử Phương Vân Cung thật là vinh hạnh, bản thần vô cùng vui vẻ.” Tuy nói là nói vậy, nhưng vẻ mặt kiêu ngạo hiện rõ

một ý khác đương nhiên là phải như thế.

Các thần tiên dưới điện cũng đáp lại: “Không đâu, không đâu.” “Nên thế, nên thế.” “Thiên Hậu khách khí rồi.”

“Khai tiệc thôi.” Một vị đại thần khác trên điện mở miệng. Ta đưa mắt quan sát ông ta một cách tinh tế, mão tử kim, đai bạch ngọc, áo bào hoa văn viền mây uốn lượn, nhưng khuôn mặt không uy nghiêm giống như Thiên Hậu, ánh mắt lấp lánh như sao cong cong không chủ ý, khóe miệng cầm ý cười, dáng vẻ có vài phần phong lưu đào hoa (*), so với bức tượng được cung phụng cúng kiếng trong mấy cái miếu dưới trần gian có phần chênh lệch.

(*) nguyên văn: xuân phong mãn khê đào hoa thịnh: theo Maroon hiểu là “gió xuân tràn trề, hoa đào sum xuê”. Mạn phép chuyển ý thành “phong lưu đào hoa” nhé.

“Nhắc đến tấm gương trong số các nam thần tiên, người đứng đầu chính là Thiên Đế bệ hạ, chỉ cần mỉm cười phong lưu một cái, hoa đào trong khắp thiên hạ đều sa lưới hết. Nghe nói năm xưa, Hoa Thần vốn là người lạnh lùng xa lánh thế nhân mà cũng bị ngài mê hoặc hết mấy vạn năm.” Phác Xích Quân vỗ vỗ vai ta, nhìn Thiên Đế, vô cùng kính phục , “Là nam thần tiên như chúng ta nếu có thể đạt được đến cảnh giới này của Thiên Đế, thì đoạn số kiếp này chính là đỉnh cấp. Tiểu Nhị Tiên có thể mượn cơ hội này mà quan sát học hỏi nhiều vào, về sau nếu muốn hái được trái tim của một tiên cô nào đó, còn có cái mà tham khảo.”

Lát sau, hắn lại nói: “Chỉ có điều, ngày nay ta thấy Hỏa thần có tư chất “con hơn cha” lắm đó. Nhưng mà, ngài nói xem Hỏa thần làm cái gì mà vừa vào điện thì cứ nhìn chằm chằm vào ta không rời vậy? Có vẻ như lời của mấy vị thần tiên nói vừa nãy không phải giả, hóa ra Hỏa thần thật sự thích nam nhân.” Phác Xích Quân vén một sợi

tóc lòa xòa trước trán, thở dài não nuột: “Ta xưa nay luôn hiểu rõ bản thân mình có chút phong tư lỗi lạc, không ngờ ngoại trừ nữ tử, ngay cả nam tử cũng bị hấp dẫn, đáng tiếc ta chỉ yêu những nữ tử dịu dàng, đành phải phụ tấm lòng nhất kiến chung tình của Hỏa thần lần này rồi, thực đúng là tạo nghiệt mà! Tiểu Nhị Tiên ngài nói có phải không?”

Ack… Ta ngẩn người, vội vàng đáp: “Quả thật rất là tạo nghiệt…”

“Tiểu thần Nhuận Ngọc kính chúc Thiên Hậu phúc thọ dài lâu.” Nghe thấy phía trên điện truyền đến một giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên thì thấy Tiểu Ngư tiên quan đã nâng một chén rượu lên chúc thọ Thiên Hậu. Thì ra đã bắt đầu nâng cốc chúc mừng rồi, Tiểu Ngư tiên quan là đại điện hạ, theo lý nên bắt đầu từ hắn.

Thiên Hậu nâng chén rượu trước mặt lên nhấp một ngụm nhỏ, hai mắt lim dim, chậm rãi nói: “Dạ thần hôm nay thật là giản dị, đường đường đại điện hạ của Thiên Giới tham gia tiệc chúc thọ mà chỉ dùng một nhánh cây làm trâm cài tóc, bản thần thì có thể hiểu được cái tính giản dị của Dạ thần, nhưng mà, người ngoài không hiểu chuyện, e rằng sẽ hiểu lầm, cho rằng Dạ thần không nể mặt bản thần, đến lúc đó, khó tránh khỏi lại bịa đặt ra những tin đồn rằng mẫu tử chúng ta bất hòa. Chẳng biết Dạ thần thấy phải hay không phải?”

Tiểu Ngư tiên quan uống cạn rượu trong chén, điềm tĩnh mỉm cười, đáp lời: “Vậy thì Thiên Hậu hiểu lầm rồi. Bạch Ngọc Ly Long Trâm, Hoa Ngân Lưu Kim Trâm, Đồi Mồi Phỉ Thúy Trâm, những thứ đó có thể quý giá, nhưng chẳng qua chỉ là những vật vô tri, với Nhuận Ngọc mà nói tuyệt đối không thể trân quý hơn nhánh cây bồ đào này được, nhánh cây này là của một người bạn thân tặng cho, ý nghĩa phi phàm. Hôm nay đại thọ Thiên Hậu, Nhuận Ngọc cho rằng không phải cây trâm này thì không xứng.”

Ha ha, lời này Tiểu Ngư tiên quan nói quả thật rất hay, ta thích.

Phác Xích Quân bên cạnh mạnh mẽ khoát tay lên vai ta, nói: “Hmm, người bạn tốt mà Dạ thần nói chẳng lẽ là Tiểu Nhị Tiên? Ta thấy cây trâm trên đầu ngài và cây trâm của y giống hệt như nhau.”

Chậc chậc, Phác Xích Quân này nhãn lực thật là kém cỏi, cũng như trên đời làm gì có hai người giống nhau như đúc, thì nhánh cây bồ đào dứt khoát cũng không có hai cành giống hệt.

“Lúc sáng, người đi vào quán trên phố cùng ngài lẽ nào chính là hóa thân của Dạ thần? Ngài và Dạ thần…” Phác Xích Quân lắc đầu lia lịa, “Ta đã nói Thiên Đế chiếm hết phong lưu, nhất định vật cực tất phản (*), hôm nay quả đúng y như rằng, chẳng ngờ cả hai người con trai đều là đoạn [tụ].”

(*) cái gì mà thái quá chắc chắn sẽ bị biến thành ngược lại. Vd: vui quá hóa buồn

Ta đang tỏ vẻ khiêm tốn lắng nghe cao kiến của Phác Xích Quân, thì thấy sắc mặt Phượng Hoàng bay xa ba ngàn thước, trong đôi mắt bén nhọn của hắn đao quang kiếm ảnh đằng đằng xỉa ra. (tiểu Phượng đang ghen vì bàn tay ai đó đặt nhầm chỗ mà em Mịch nhà ta cứ nghĩ anh tiếc 300 năm tu vi)

Lại nhìn sang Thiên Hậu, sắc mặt cao thâm, nhưng Thiên Đế bên cạnh lại mỉm cười, nói: “Nhánh cây này ngược lại nhìn cũng hay, chẳng biết người bạn thân của con ta hôm nay có đến dự tiệc?”

Phượng Hoàng thu hồi ánh mắt, nheo nheo mắt nhìn sang Tiểu Ngư tiên quan, Tiểu Ngư tiên quan mặt không đổi sắc tâm không loạn, vân đạm phong khinh nói: “Bằng hữu của Nhuận Ngọc không phải thần tiên, chỉ là một Tinh Linh mà thôi, do đó hôm nay không được mời

đến.”

“Thật đáng tiếc. Có lẽ là một vị cao nhân phương ngoại đạm bạc, lần sau nếu có tiệc rượu, đừng ngại gởi thiệp mời đến nhé.” Thiên Đế hòa nhã nói.

“Dạ.” Tiểu Ngư tiên quan cúi lạy một cái rồi quay trở lại chỗ ngồi.

Cao nhân phương ngoại đạm bạc? Ta xoa cằm, Thiên đế này nhãn lực không tồi nha, chỉ dựa vào một cành cây bồ đào mà có thể nhìn ra nhân phẩm hơn người của ta, lời bình luận trúng phóc điểm mấu chốt.

Phượng Hoàng khẽ chau mày, đang muốn nghiêng người nói gì đó với Tiểu Ngư tiên quan. Phác Xích Quân bên cạnh lại cười hì hì vỗ vỗ vai ta, “Hóa ra Tiểu Nhị Tiên là một Tinh Linh, thế thì phẩm giai của chúng ta cũng tương đương nhau!”

Thấy thế, Phượng Hoàng bỗng dừng câu chuyện, quét ánh mắt sang, dừng ngay trên bả vai của ta, khóe môi mím chặt, búng ngón tay một cái, một đốm sáng màu đỏ nhỏ cỡ một con đom đóm phóng xẹt qua giữa điện y như một tia chớp bay thẳng về phía ta, tốc độ quá nhanh, ta còn chưa kịp né tránh, đốm sáng đỏ đã bay sượt qua vai ta, không thấy tung tích.

Hú hồn! Cũng may Phượng Hoàng ra tay không chính xác, chẳng biết hắn đã dùng pháp thuật lợi hại gì để đối phó ta, ta vỗ vỗ ngực, còn chưa kịp vui mừng, thì cảm thấy phía sau có một vật gì đó rất lạnh lẽo dán vào người mình.

Ta thò tay ra chộp lấy, một cảm giác trơn tuột như nước chảy qua tay, lại bóp bóp nắn nắn, hơi mềm mềm.

Dài nhỏ, trơn bóng, mềm mại… chẳng lẽ là… ? Tất cả lông tơ sau gáy dựng đứng hết lên, ta từ từ quay đầu lại.

“Rắn!”

Tuy là bình tĩnh lý trí như ta, tuy là đạm bạc phương ngoại như ta, cũng phải nhảy dựng lên. Phật tổ gia gia ơi Phật tổ gia gia, một con rắn lục cả người xanh biếc lại lớn như vậy uốn lượn ngoằn ngoèo trên tấm bồ đoàn phía sau lưng, kẻ thù thiên nhiên của bồ đào chúng ta đó, hai hàm răng ta đánh cầm cập.

“hmm~” ai đó trầm giọng lên tiếng, có phần không vui xen vào, “Vị tiên hữu này có chuyện gì vậy?”

Ta quay đầu lại, chỉ thấy các vị thần tiên đang ngồi yên ổn đầy điện, ai nấy nghi hoặc nhìn ta chằm chằm, Thiên Hậu cũng nheo mắt nhìn về phía ta, có lẽ vừa rồi là lão nhân gia nàng hỏi ta.

Vị Thiên Hậu này có lẽ tính tình chả thua gì Phượng Hoàng, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, ta kềm chế cơn run rẩy lên tiếng nói, “Không có việc gì, ha ha, không có chuyện gì.”

Ta xoay người lại định tìm Phác Xích Quân đổi chỗ với hắn, nhưng chẳng ngờ Thiên Hậu lão nhân gia nàng híp mắt nhìn ta một lượt, có hơi bất mãn nói: “Chẳng biết vị tiên hữu này là tiên thánh phương nào, đến dự tiệc chúc thọ của bản thần sao còn dùng phép thuật tạo ra diện mạo giả? Có thể hiện trở lại dung mạo thật ra được không?”

Ai đó ho nhẹ một tiếng.

Ta sờ sờ mặt, “À, nãy đi vội quá, quên biến trở lại.” Phượng Hoàng mỗi lần tức giận thì có thể biến ra một con rắn, tính tình của Thiên Hậu này so với Phượng Hoàng chỉ hơn chứ không kém, có lẽ chớ

nên đắc tội với bà ta mới được. Ta là người rất hiểu ý kẻ khác nên đưa tay lên phất qua mặt mình.

“Chậm đã!” Hình như là giọng của Phượng Hoàng.

Ta nhanh nhẹn đã biến trở lại hình dạng cũ, nhìn Phượng Hoàng nghi hoặc, chẳng biết hắn muốn “chậm” cái gì.

Các chư tiên trong điện, có người đang giơ đũa, có người đang nâng chén, có người đang ghé tai nói chuyện với nhau, lúc này đồng loạt đông cứng tại chỗ, giống bị trúng phép định thân.

“shhh~” ai đó hít vào một hơi.

“xiiìì ~” con rắn cũng hít vào một hơi.

Một lát sau, một âm thanh loảng xoảng giòn tang vang lên, chẳng biết chén rượu trên tay ai rơi xuống mặt bàn, vỡ nát.

Chương 28

“Ta đã tới muộn, tới muộn rồi!” Giữa lúc đó, một thân ảnh đỏ choét từ ngoài cửa xồng xộc tiến vào, trông thấy chư tiên ai nấy như bị đông thành băng đá, liền nương theo ánh mắt mọi người hướng về phía ta, chăm chú như bị thôi miên trong chốc lát, rồi như bừng tỉnh lên tiếng nói: “Ôi! Đây không phải Tử Phân của Bách Hoa Cung sao! Thật đúng là một mỹ nhân xinh xắn, càng lớn càng xinh đẹp.”

Tiếng nói vừa dứt, chư tiên kinh ngạc, những thứ đang cầm trong tay bất kể là đôi đũa, cây quạt, chén rượu vân vân toàn bộ rơi xủng xoẻng xuống bàn hết.

Ta định lực rất tốt mà còn choáng, nên có chút thông cảm với các vị thần tiên trong điện. Nếu là ta mà nhìn thấy một người vốn nên ngoan ngoãn ngủ yên trong mộ phần hiện tại lại đang khoa chân múa tay vui vẻ trước mặt, khó tránh khỏi cũng phải ngã cái oạch ra đất ấy chứ. Hồ Ly Tiên này cả nhãn lực lẫn trí nhớ càng lúc càng cao thâm bí hiểm, không có giới hạn, không có khuôn mẫu.

Ta bước ra khỏi chỗ khuất, đến trước mặt Hồ Ly Tiên, tốt bụng đính chính: “Nguyệt Hạ Tiên Nhân không phải bị hoa mắt đó chứ, Hoa Thần lão nhân gia người đã qua đời không phải một, hai năm, nói tóm lại là có hơi nhiều năm rồi mà.”

Hồ Ly Tiên cong cong đôi mắt, bừng tỉnh đại ngộ cười tủm tỉm nói: “Ái chà! Hóa ra là Mịch nhi! Vừa nãy ngươi đứng ở chỗ tối, chỉ trông hình dáng lờ mờ, lão phu lại mắc bệnh hay quên, chỉ nhớ mỗi Tử Phân mới có thể đẹp như vậy nên nhất thời hồ đồ, quên mất còn có một Mịch nhi. Đáng phạt, đáng phạt.” Vừa nói vừa thân thân thiết

thiết nắm lấy tay ta xoay người hướng lên trên điện.

Bao quanh giữa những chiếc đèn lưu ly lung linh ánh sao, ánh mắt không hiểu vì sao vừa nồng nhiệt lại vừa phiền muộn của Thiên Đế sau khi nhìn thấy rõ mặt ta, nhập thổ vi an (xuống mồ), chỉ trong chốc lát lại như ngọn lửa bùng lên giữa đống tro tàn vẻ mặt đầy nghi hoặc cùng ngạc nhiên.

Lại nhìn sang Thiên Hậu, vẻ mặt kinh hoàng thực sự, cho đến khi gương mặt của ta hiện rõ dưới ánh sáng tức thì chuyển sang ngờ vực, kinh hãi, lo lắng.

Phượng Hoàng ôm lấy thái dương, Tiểu Ngư tiên quan thì vẻ mặt cao thâm khó hiểu.

Thủy Thần sững sờ nhìn ta, ly rượu bạch ngọc trước mặt rơi vỡ tan tành, trong vũng rượu đổ lênh láng thập phần chua xót, phản chiếu đôi mắt trong như nước của Thủy Thần cũng rất chua xót. Bên cạnh, Phong Thần đoan trang giấu diếm vẻ hiếu kỳ đoan trang cũng nhìn ta dò xét.

Nhìn bộ dạng của các vị chúng sinh, ta thật thấy đau lòng, hóa ra, bộ dạng của ta trông kinh khủng dọa người như vậy, chẳng trách Trường phương chủ lại phải dùng một cây trâm để chế trụ ta.

“Vị tiên giả này là… ?”

“Vị tiên giả này là… ?”

Thiên Đế và Thủy Thần đồng thanh lên tiếng, không hổ là hai ông thông gia, ăn ý dễ sợ.

Ta tiêu sái giũ giũ tay áo, ôm quyền nói: “Tại hạ Cẩm Mịch. Ra mắt

Thiên Đế, Thủy Thần.” Sau khi nói xong sực nhớ ra bản thân đã không còn mang bộ dạng nam tử nữa rồi, liền ngượng ngịu thu tay sửa lại kiểu chào của nữ tử.

Nghe vậy, các tiên tử Điểu tộc châu đầu ghé tai thì thầm to nhỏ, “Cẩm Mịch? Không phải là Tinh Linh đã khiến tộc chúng ta chịu oan ức đó sao?”

“Chẳng biết Cẩm Mịch tiên tử hiện tại đang tu tiên ở nơi nào?” Thiên Đế năm phần cấp thiết, năm phần bất an. Hình như có kỳ vọng, lại như sợ phải thất vọng.

Thần sắc của Thủy Thần vẫn giữ nguyên không thay đổi.

Ta đang định đáp lại, Hồ Ly Tiên cực kỳ hứng thú liền chen vào trả lời thay: “Đại ca có hơi mù tịt thông tin rồi đó, Mịch nhi không phải đang ngụ trong Tê Ngô cung của Phượng oa đó sao. Thực ra, có thể coi như là được Phượng oa nuôi lớn, đã từng có lúc làm tiểu thư đồng cho Phượng oa nữa đó.”

Ta ngẩng đầu nhìn trời, Phượng Hoàng tiếp tục xoa thái dương. Thiên Đế ngẩn ngơ, Thủy Thần thẩn thờ, bộ dạng ai nấy không thể nào tin nổi.

Có thần tiên Thiên Giới châu đầu ghé tai thì thầm to nhỏ: “Thư đồng? Vậy chẳng phải cái tên tiểu tiên mê hoặc Nhị điện hạ lại còn dây dưa không rõ với Cửu Diệu Tinh Cung đó sao?”

Thiên Hậu trừng đôi mắt phượng lạnh lẽo vào ta nhưng lại hỏi Phượng Hoàng: “Chẳng biết con trai ta tìm được một tiên tử thiên tư quốc sắc như thế ở đâu vậy?”

Phượng Hoàng nhìn ta đăm đăm, có chút lo lắng phân vân, tựa như

có thiên ngôn vạn ngữ trong lòng nhưng khó bề mở miệng.

Hồ Ly Tiên bên cạnh ta vui vẻ thích thú đáp: “Mịch nhi nghe nói là được Húc Phượng nhặt về.”

“Chuyện này Nguyệt Hạ Tiên Nhân nói ngược rồi, Nhị điện hạ là do ta nhặt về.” Ta phản bác, thuận tiện ở trước mặt cha mẹ của Phượng Hoàng kể công một chút, “Nói ra thật xấu hổ, tại hạ bất tài đã cứu lại tính mạng của Nhị điện hạ.”

“Oh~?” Vẻ mặt bất ngờ không thể tin nổi của Thiên Đế khiến ta cực kỳ bất mãn, “Cẩm Mịch tiên tử đã từng cứu giúp Húc Phượng?”

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, bên ngoài điều bất ngờ còn có cái bất ngờ hơn.

“Đúng vậy.” Hiếm thấy Phượng Hoàng lại thành thật như hôm nay.

“Như vậy, bản thần phải cùng Thiên Đế cảm tạ ơn cứu mạng Húc Phượng của Cẩm Mịch tiên tử.” Thiên Hậu ngoài miệng nói cảm ơn, nhưng ánh mắt lại kiêu căng lạnh lùng.

“Cử thủ chi lao (chỉ là nhấc tay lên không mất nhiều công sức), tiện tay thôi mà.” Ta cũng thơm thảo khách khí một chút. Phượng Hoàng được ta tiện tay cứu vớt nheo mắt quét qua người ta, có vẻ như hơi bất mãn.

“Chẳng biết Cẩm Mịch tiên tử ở nơi nào nhặt được… àh, xảo ngộ Hỏa thần?” Thủy Thần nhìn ta kiên trì, như thể bằng mọi giá phải biết rõ nguồn cơn mới chịu.

“Àh, ở trong thủy kính.” Lời ra khỏi miệng, ta lập tức hối hận, hai mươi bốn vị phương chủ đang chờ tóm ta về, trên đại điện giờ đang

có mặt chư vị thần tiên ở khắp mọi nơi, lần này nói ra tung tích coi như bại lộ.

“Thủy kính!” Giọng Thủy Thần bỗng nhiên hạ thấp, bàn tay túm chặt ống tay áo đặt bên cạnh bàn, hình như hơi run lên, hiếm thấy một vị thần tiên vô dục vô cầu như vậy mà cũng có thể trở nên kích động. Chẳng biết vị nhạc phụ này của Tiểu Ngư tiên quan có giao tình gì với các vị phương chủ, nhưng chớ có bán đứng ta à nha.

“Cẩm Mịch tiên tử chẳng lẽ đúng là Hoa Tiên?” Thiên Đế nhoài người ra phía trước, vẻ mặt khẩn thiết.

Thiên Đế này không tốt, vô cùng không tốt, mở miệng hỏi liền đâm vào chỗ đau của ta, thứ nhất ta không phải là một bông hoa, thứ hai ta chưa tu thành tiên.

“Không phải.” Ta miễn cưỡng bất đắc dĩ đáp: “Tại hạ là Quả tinh.”

Sắc mặt Thiên Đế, Thiên Hậu, Thủy Thần ba người theo câu nói của ta mà chuyển biến liên hồi.”Trái cây?” Thủy Thần kinh ngạc.

Ta gật đầu, “Bồ đào.”

“Có thể đường đột hỏi một câu, Cẩm Mịch tiên tử tiên linh bao nhiêu?” Thiên Đế lại hỏi, Thiên Hậu khóe miệng xuôi xị.

Ta thầm nghĩ, hôm nay nếu có thêm một thanh Kinh Đường Mộc (cái cục gỗ mà mấy ông quan tòa hay đập cái rầm trên bàn í) nữa, thì nơi đây sẽ biến thành một cái tam đường hội thẩm (công đường xử án) hoàn mỹ luôn. Trên trời dưới đất Thiên đế lão nhi được xem là lớn nhất, y đã hỏi ta, ta đương nhiên phải ngoan ngoãn trả lời y rồi. Mọi khi hay nghe nói ngàn năm mới có thể tọa hóa (chết trong lúc ngồi thiền), như vậy phỏng đoán, có lẽ trước khi thành tinh chắc ta đã làm

bồ đào được hơn một ngàn năm, như vậy cộng lại, ta thận trọng trả lời: “Ít nhất cũng được năm ngàn tuổi.”

Nghe vậy, trên mặt ba người lại biến hóa dữ dội một lần nữa.

“Cứ đứng mà nói chuyện mệt lắm.” Hồ Ly Tiên đi sát lên phía trước, thấp giọng nói với Thiên Đế Thiên Hậu: “Huynh tẩu à, mong muốn tìm vợ hiền cho Húc Phượng đúng là cảm động đó, nhưng mà tiểu cô nương người ta da mặt mỏng lắm, đặt câu hỏi cần uyển chuyển khéo léo, có hiểu không?”

Không để ý sắc mặt kỳ quái của Thiên Đế Thiên Hậu, Hồ Ly Tiên nhiệt tình kéo ta đến chỗ giữa Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan tìm chỗ ngồi xuống.

Khó khăn lắm mới có thể lại được ngồi, ta thật khoan khoái, liền tươi cười rạng rỡ ngồi xuống, mỉm cười một cái với Phượng Hoàng, lại mỉm cười một cái với Tiểu Ngư tiên quan.

Sau khi cười xong, chợt thấy bốn phía hình như không được bình thường, ngoại trừ Thiên Đế, Thiên Hậu, Thủy Thần mỗi người một tâm sự chăm chú nhìn ta, còn thì các nam thần tiên đều đang ngắm ta trong trạng thái say mê tâm thần nhộn nhạo, các nữ thần tiên thì lại căm giận nghía ta như cái gai trong mắt. Bên cạnh, Phượng Hoàng lạnh lùng “hừ” một tiếng, phất tay áo một cái, Tiểu Ngư tiên quan “cạch” một tiếng đặt chén trà xuống bàn.

“Chúng tiên gia chớ nên khách khí, hôm nay chuẩn bị chỉ có rượu nhạt rau dưa, rất mong mọi người tận tình hưởng dụng.” Thiên Hậu ho một tiếng mở miệng lanh lảnh nói, nhất thời phá tan bầu không khí kỳ cục trong điện.

Ai đó phản ứng liền đứng dậy nâng chén đến trước mặt Thiên Hậu,

nói: “Di mẫu thiên thọ đại hỉ, Tuệ Hòa mang theo điểu tộc chư tiên chúc di mẫu thọ cùng trời đất!” Các tiên tử chim chóc đang ngồi đều nâng chén hướng về Thiên Hậu, Khổng Tước thủ lĩnh kia vung tay, ngoài điện có hai con Thụy Điểu (*) ánh kim rực rỡ đuôi cánh rất dài bay vào, uốn lượn vòng quanh nóc điện một vòng, những con chim bằng gỗ khắc trên các rường cột chạm trổ bỗng như được uống nước tiên trở nên sống động, thoát ra từ các cây cột nhẹ nhàng bay múa cùng Thụy Điểu, trong khoảnh khắc, oanh ca yến hót, cả sảnh đường sống động rực rỡ. Cuối cùng, hai con Thụy Điểu giang rộng đôi cánh, bay vút tới trước mặt Thiên Đế Thiên Hậu, một vật trong miệng bỗng nhiên rơi xuống, ta nhìn thử, thì ra là một đôi liễn.

(*) một loại chim tưởng tượng mang lại may mắn, cát tường

“Bát Nguyệt Xưng Thương Quế Hoa Đầu Hào Duyên Bát Trật, Thiên Thanh Tấu Nhạc Huyên Thảo Nghênh Tiếu Chúc Thiên Thu.” Khổng Tước Tiên cao giọng đọc lên.

“Hay, hay lắm. Quả nhiên là một hài tử ngoan ngoãn, hiếu thuận!” Thiên Hậu gật đầu lia lịa, bộ dạng vô cùng thoả mãn, quay sang nói với Thiên Đế: “Thảo nào phàm nhân dưới trần đều nói con gái thân thiết hơn con trai, bản thần cho rằng rất có đạo lý. Nếu như Húc Phượng có thể bằng được phân nửa Tuệ Hòa, bản thần cũng đủ thấy an ủi lắm rồi.”

Thiên Đế gật đầu phụ họa, nhưng tâm trí hình như lơ đãng đi đâu rồi.

Thiên Hậu lại quay sang nói với Khổng Tước Tiên: “Tuệ Hòa, sau này cần phải thường xuyên lui tới Thiên Giới, dù gì cũng là người một tộc, chớ có xa lánh nhau mới tốt.”

Khổng Tước Tiên tử khoanh tay cúi đầu, thập phần ngoan ngoãn.

“Có lẽ con đã lâu không gặp Húc Phượng rồi nhỉ.” Thiên Hậu nhìn sang chỗ ngồi của Khổng Tước Tiên, “Người trong nhà mà ngồi xa như vậy, hình như có chút xa cách, không bằng con mau đến ngồi bên cạnh Húc Phượng đi, như vậy bản thần muốn nói chuyện với con cũng gần hơn.”

“Dạ.” Khổng Tước Tiên sau khi uống hết ly rượu chúc thọ liền tìm một chỗ bên cạnh Phượng Hoàng thướt tha ngồi xuống, tư thái rất là ưu mỹ, ta ngồi cách giữa Phượng Hoàng nghiêng đầu thưởng thức một phen, không tệ không tệ.

Lăn qua lộn lại nửa ngày, bụng ta bây giờ đang sôi ùng ục, do đó, quay đầu lại bắt đầu toàn tâm toàn ý đối phó với món ăn trước mắt.

Khổng Tước Tiên kia thật không phụ sự kỳ vọng của Thiên Hậu, chẳng biết cúi đầu thì thầm gì đó với Phượng Hoàng, Phượng Hoàng thỉnh thoảng cũng đáp lại hai câu.

“Bệ hạ, ngài xem Húc Phượng và Tuệ Hòa ngồi với nhau như vậy, có giống người trong bức họa treo trong sương phòng của thiếp không? Mưa xuân mù mịt, dưới ô thấp thoáng bóng hai người sánh vai, thiếp còn nhớ bức họa kia còn có một cái tên rất phù hợp, gọi là ‘Châu Liên Bích Hợp’ (xứng đôi vừa lứa).” Ta đang ăn ngon lành, nghe thấy Thiên Hậu trên điện lại có cao kiến, liền ngừng lại lắng nghe.

Khổng Tước Tiên gò má ửng hồng lên, hờn dỗi nói: “Di mẫu trêu ghẹo Tuệ Hòa nữa rồi.”

Phượng Hoàng bên cạnh chau mày nhăn mặt, trên mũi hiện ra đầy nếp gấp.

Châu liên bích hợp? Aizz, sao nghe quen quá vậy cà, ta nhớ mang máng… trong một quyển sách xuân cung mà Hồ Ly Tiên từng cho ta

xem có một bức họa đồ cũng tên là “Châu liên bích hợp”.

Lại nhìn sang gương mặt đầy ắp xuân tình của Khổng Tước tiên, diện mạo ửng hồng e lệ, chẳng lẽ… Ta thò đầu sang hỏi thử nàng: “Oh, thì ra Khổng Tước tiên cũng đã từng song tu với Hỏa thần điện hạ rồi sao?”

Phượng Hoàng sặc rượu, Tiểu Ngư tiên quan hóa đá, Thủy Thần cả kinh, Thiên Đế giật bắn, Thiên Hậu giận dữ, Khổng Tước Tiên tổn thương, Hồ Ly Tiên vui vẻ.

Cả điện im phăng phắc.

Dựa vào một… hai… ba… bốn… năm…sáu giác quan của ta, đây là một điềm báo xấu.

Chương 29

“Ngươi nói cái gì? !” Thiên Hậu hai mắt tóe lửa, lớn tiếng quát to.

Dữ quá đi. Ta chẳng qua muốn cùng Khổng Tước Tiên thảo luận chút thôi, Thiên Hậu lão nhân gia bà ta làm gì mà kích động như vậy. Ta hắng hắng giọng, nói: “Có gì đâu. Tại hạ chỉ muốn cùng Khổng Tước Tiên luận bàn đôi chút về phương pháp tu luyện này thôi, sau này có gì còn cùng nhau tiến bộ.”

“Ngươi… ! Ta không có…” Khổng Tước Tiên mặt đỏ bừng bừng, có thể sánh ngang với bộ mặt đỏ như gấc chín của Quan Nhị Gia, há mồm thốt ra hai tiếng chẳng biết là muốn nói cái gì nữa.

Mặt mày Phượng Hoàng cũng đỏ rực, chẳng biết sặc cái gì trong miệng, đến mức hai mắt ứa nước, trông thật đáng thương. Ta tốt bụng bưng chén trà trên bàn đưa hắn, “Nhị điện hạ uống miếng nước cho thông cổ họng.” Ngờ đâu câu nói vừa dứt, Phượng Hoàng lại bị sặc còn nghiêm trọng hơn.

“Tinh Linh hoang dã nhà ngươi, trên đại điện dám nói lời bôi nhọ! Mặt mũi của Thiên gia ta há có thể tha thứ những lời xằng bậy ô uế của ngươi!” Thiên Hậu giơ tay đập mạnh xuống bàn, hầm hầm đứng dậy, “Thiên Lôi! Điện Mẫu!”

Một nam thần tiên đen như cục than và một nữ thần tiên xẹt xẹt tóe lửa từng người ôm quyền, từ trong hai hàng thiên binh canh gác bên ngoài cửa điện bước ra khỏi hàng.

“Kéo tên tiểu yêu này ra ngoài!” Thiên Hậu lạnh lùng nói: “Chém!”

Ta cả kinh, Thiên Hậu thiệt là ác độc, đang yên đang lành tự nhiên kêu Thiên Công Điện Mẫu lôi ta ra xử chết là sao!

“Khoan đã!” Phượng Hoàng đưa tay chắn trước mặt ta, nhưng thực ra lúc đó có tới năm giọng nói cùng phát ra, trong giây phút sinh tử ta vẫn phân biệt được, năm giọng nói này lần lượt là của Thiên Đế, Thủy Thần, Tiểu Ngư tiên quan, Hồ Ly Tiên và Phượng Hoàng.

“Hôm nay là ngày sinh của mẫu thần, khắp chốn mừng vui, tùy tiện hủy diệt sinh linh e là không thích hợp, mong mẫu thần suy nghĩ lại!” Phượng Hoàng lần này hết sặc rồi, thập phần nhanh nhẹn đứng dậy khom người trước mặt Thiên Hậu. Hiếm thấy một kẻ hỉ nộ vô thường như hắn lại có thể lên tiếng vì ta.

“Con trai ta nói đúng lắm, Cẩm Mịch tiên tử này đến từ Hoa Giới, có lẽ không thông hiểu thế sự nhân tình bên ngoài cho lắm, người không biết không có tội.” Thiên Đế phụ họa thêm. Không ngờ lão nhi này lại nhân từ như vậy.

“Thiên có thiên quy, địa có địa pháp. Không có quy củ sao được vuông tròn, hôm nay tiểu yêu này trước mặt chư vị tiên gia ăn nói lỗ mảng, bôi nhọ tôn nghiêm của Thiên gia, há có thể bỏ qua như thế!” Thiên Hậu cánh mũi phập phồng, nhìn Phượng Hoàng và Thiên Đế hình như lửa giận không nhỏ, nhưng lại chỉ dám giận mà không dám nói, “Tội chết có thể tha, nhưng tội sống không thể miễn!”

Sắc mặt Thủy Thần hoang mang thấp thỏm, đang định mở miệng, thì Tiểu Ngư tiên quan lại đứng lên, “Thiên Hậu nếu muốn trách phạt hãy trách phạt Nhuận Ngọc, Cẩm Mịch tiên tử vốn là bằng hữu của Nhuận Ngọc, nếu không phải tại Nhuận Ngọc tình cờ đề cập đến tiệc chúc thọ của Thiên Hậu, có lẽ Cẩm Mịch tiên tử cũng sẽ không nhất thời hứng khởi mà đến đây, Nhuận Ngọc nguyện chịu toàn bộ trách

nhiệm.”

“Oh~” Thiên Hậu quét đôi mắt phượng, đảo qua đỉnh đầu của ta, “Trâm cài tóc này thì ra là một đôi, chẳng lẽ tiểu yêu này chính là người tặng nhánh cây Dạ thần đề cập đến lúc nãy? Nếu bản thần nhớ không lầm, vừa nãy Dạ thần còn nói bằng hữu không có đến đây, hôm nay xem ra đúng là nói dối không thành? Bây giờ nếu lại lãnh tội thay cho tiểu yêu này, thì phải chịu luôn hai tội, Dạ thần ngươi có chịu đựng nổi hay không.”

Tiểu Ngư tiên quan khom người thở dài, mở miệng nói: “Thiên Hậu chỉ việc trách phạt, Nhuận Ngọc nhất định không có nửa câu oán hận!” Trong lời lẽ không có một chút thoái thác, do dự. Quả nhiên trượng nghĩa!

Thiên Hậu kia khẽ nhếch đuôi mắt lên, rút một cây kim trâm nhọn hoắc từ trên đầu xuống vẽ một đường, một tia sáng trắng mang theo sấm vang chớp giật phóng thẳng vào mặt Tiểu Ngư tiên quan, Thiên Đế ra tay ngăn lại nhưng vẫn không nhanh bằng tia sáng kia, lại nhìn sang Tiểu Ngư tiên quan, lù lù bất động nhắm mắt đón đợi. Tốc độ của tia sáng này cực nhanh, ta còn chưa kịp có phản ứng gì, thì nó bỗng đột ngột giữa đường đánh một vòng chuyển hướng, sướt qua người Tiểu Ngư tiên quan, đảo qua thân Phượng Hoàng lao thẳng vào ta.

Giữa lúc chớp nhóa nhì nhằng, chỉ thấy một tia nước vàng kim từ trong tay áo ta tỏa ra khắp nơi, trong chớp mắt tạo thành một bức tường giúp ta chặn đứng thế tiến của ánh sáng trắng kia.

“Hộ An Phượng Linh (lông phượng lá chắn)? Húc Phượng, ngươi! …” Thiên Hậu kinh động biến sắc. (hehe, lông của tiểu Phượng quý lắm đó nha)

Giữa cảnh hỗn loạn, ta thấy mắt mình hoa lên, bỗng nhiên những vật chung quanh "bụp" một cái rồi trở nên vĩ đại, không biết ai đã niệm chú biến ta trở về thân thể thật của mình, trong chớp mắt trời đất tối sầm, hình như có một bàn tay bốc ta lên.

Đến khi thấy sáng rõ trở lại, thì đã thấy Phác Xích Quân lúc nãy tự nhiên biến đâu mất đang cầm ta trong tay đạp trên một đám hơi nước hối hả bay về phía trước, phía sau Thiên Binh Thiên Tướng cầm đao giơ kiếm, có người cỡi mây, có người cỡi sương, có người cỡi gió, hô hoán đuổi theo, Phác Xích Quân thân pháp nhanh nhẹn lướt thẳng qua Nam Thiên Môn, bay càng khẩn trương, hai bên gió đêm gào rít trượt ra sau, mắt thấy thiên binh thiên tướng trong khoảnh khắc bị bỏ rơi không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Phác Xích Quân giữ lấy ta bay qua thiên hà, lẩn vào hồng trần phàm thế, một mình lặn xuống một dòng suối nhỏ.

Cái lạnh bỗng đâu thấm vào đầu, nhưng khắp thân không dính một giọt nước nào, tập trung nhìn kỹ, đình đài lầu các trong khe suối trong vắt óng ánh, rường cột chạm trổ thứ gì cũng không thiếu, có lẽ so với Đông Hải Long Cung cũng tuyệt không kém nửa phần hào nhoáng.

Ta từ trong tay Phác Xích Quân xoay tròn trượt xuống đất biến lại thành hình người, phất phất ống tay áo, những bong bóng khí lấp lánh từ xung quanh đồng loạt nổi lên, nhưng xiêm y lại không hề ngấm tí nước nào, phiêu dật tựa đang bay trong gió, ta quay sang Phác Xích Quân chắp tay: "Đa tạ Phác Xích Quân, Quân lần này cứu ta trong nước lửa thật là đúng lúc, không ngờ thân thủ Phác Xích Quân lại nhanh nhẹn như vậy, bội phục bội phục."

Phác Xích Quân phẩy phẩy vạt áo, "Aizz, lâu rồi không dùng cái Ngự Vụ Thuấn Di Đại Pháp này, hôm nay dùng lại, không ngờ lại tinh thông tiến bộ không ít, cái này khiến các Thiên Binh Thiên Tướng theo sau sao mà sống nổi đây!" Tiếp đó vẻ mặt vô cùng đau lòng nói:

“Aizzz, bây giờ ta đã nhanh đến trình độ đỉnh cao như vậy rồi quả thật là ở trên cao không tránh khỏi giá lạnh mà, thê lương làm sao!”

Ta khựng lại một chút, rồi khuyên hắn: “Phác Xích Quân chớ có buồn phiền, làm người vẫn cần phải khiêm tốn nhún nhường một chút mới tốt.”

Phác Xích Quân lắc lắc đầu, hoàn toàn không đồng ý với ta, chắp hai tay ra sau lưng, cất giọng rất thành thật nghiêm túc: “Khiêm tốn khiến người ta phát phì.”

Ack…

Giữa bốn bề bọt nước lung linh tràn đầy màu sắc, khuôn mặt diễm lệ của Phác Xích Quân khẽ vênh lên, “Cẩm Mịch tiên tử thấy Thủy Trại Hi Giảo này của ta thế nào?”

“Rất tốt, rất tốt.” Ta gật gù, “Nhà cửa rất là đầy đủ.”

Nghe vậy, nhưng Phác Xích Quân bỗng nhiên than thở, “Nhà cửa tuy đầy đủ, nhưng người không có đầy đủ.”

“Chẳng lẽ Phác Xích Quân thiếu tiểu thị sai bảo?” Nhìn chỗ ở quá sức phô trương này của Phác Xích Quân, có lẽ hợp với phong cách có đông người tiền hô hậu ủng.

Phác Xích Quân chớp mắt ngắm nhìn ta thật lâu, nhìn ta chằm chằm như muốn giũ cho mụn rụng hết xuống đất vậy, “Tiểu thị thì không thiếu, chỉ thiếu một tiểu nương tử mà thôi.” Lại đưa tình ẩn ý nói: “Không bằng Cẩm Mịch tiên tử hãy trở thành áp trại phu nhân của ta vậy!”

Ta nhìn sắc mặt Phác Xích Quân, tỏ vẻ quan tâm săn sóc hỏi: “Đúng

rồi, vừa nãy ta nhìn thấy một con rắn ở phía sau bồ đoàn, có phải Phác Xích Quân bị dọa sợ quá nên nhũn não rồi không?"

"Con rắn đó là thân thể xa hoa thực sự của ta." Phác Xích Quân thoả mãn vạch trần chân tướng khủng khiếp đáng sợ của mình, "Không ngờ lúc đó lại khiến Cẩm Mịch tiên tử sợ hãi như vậy, xấu hổ xấu hổ."

Ta sợ hãi, không, là kinh hoàng mới đúng, nhảy giật lùi ra phía sau, run rẩy nói: "Ngươi, ngươi đừng qua đây! Ta vừa chua vừa chát vẫn chưa chín đâu, ngươi đừng ăn ta…"

Phác Xích Quân ngẩn người một lúc, rồi bước lại gần ta, ta run lẩy bẩy nhắm tịt mắt lại.

Phác Xích Quân cầm lấy một lọn tóc lòa xòa trước trán của ta đưa lên mũi ngửi, vui vẻ thoải mái nói: "Yên tâm, Ngạn Hữu ta xưa nay cướp sắc chứ không cướp mạng. Huống hồ… " Phác Xích Quân nhìn ta chăm chú, "…huống hồ, Cẩm Mịch tiên tử là một quả bồ đào xinh đẹp như vậy, nếu ăn mất thì thật là đáng tiếc, có lẽ giữ lại sinh oa oa thì tốt hơn."

Chương 30

Sinh oa oa?

Oh, cái này ta biết nè, Hồ Ly Tiên nói sau khi nam nữ song tu sẽ sinh ra oa oa. Nói như thế, có nghĩa là Phác Xích Quân muốn cùng ta song tu, khi không nói vòng vo tam quốc như thế làm chi, khiến ta suýt nữa nghe không hiểu rồi.

Ta nhìn Phác Xích Quân, nói ngắn gọn: “Ta không muốn cùng ngươi sinh oa oa.”

Phác Xích Quân ngẩn ra, tiếp đó, mắt tai mũi miệng đồng loạt nhăn nhó, dường như tim, gan, tỳ, phổi, thận trong bụng đều bị hoán đổi vị trí cho nhau, mặt như chực khóc nói: “Trái tim mỏng manh yếu đuối của ta ~ “

“Song tu là được rồi, cần gì sinh oa oa?” Ta cực kỳ nghi ngờ, chỉ nghe nói song tu có thể tăng linh lực, chứ chưa từng nghe nói sinh tiểu oa có thể tăng linh lực.

Phác Xích Quân sững người, tim, gan, tỳ, phổi, thận lại một phen Càn Khôn Đại Na Di trở về vị trí, nhỏ giọng hỏi: “Ý của Cẩm Mịch tiên tử chẳng lẽ là chỉ cần không sinh oa oa, liền đồng ý cùng ta song tu?”

Ta trầm ngâm một lát, thấy Phác Xích Quân thân thủ nhanh nhẹn như vậy, linh lực chắc là cao hơn ta, tu luyện với hắn ít nhiều gì cũng có thể nâng cao linh lực của ta, liền gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Nghe vậy, Phác Xích Quân kích động cầm lấy tay ta, hùng hồn nói:

“Vậy thì, chúng ta mau đi song tu thôi!”

Bị một con rắn cầm tay, ta thấy rất khó chịu, đang định rụt tay lại, thì nghe trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói lạnh lẽo băng giá: “Nghe đâu Ngạn Hữu Quân không đủ nhẫn nại để làm thần tiên nên mới xuống nhân gian làm yêu tinh, không ngờ hôm nay ngay cả yêu tinh cũng không muốn làm nữa rồi, không lo bị hôi phi yên diệt (hồn tiêu phách tán, tan thành tro bụi) hay sao?”

Phượng Hoàng chẳng biết từ đâu bỗng xuất hiện, đứng ngay giữa hai bọn ta, hai hàng mày rậm nhíu chặt, lãnh đạm lướt mắt qua Phác Xích Quân đang nắm chặt tay của ta, mặt lạnh như tiền, vẻ lạnh buốt thấm vào từng chân tóc.

Dựa vào kinh nghiệm gần trăm năm của ta mà nói, tên Điểu nhi hỉ nộ vô thường này lại đang tức tối nữa rồi. Ta lập tức biết khôn vẻ mặt nhu thuận ngại ngùng cười với hắn, nhưng chẳng ngờ chỉ đổi lại được một cái lườm lạnh tê tái của hắn.

Phác Xích Quân vừa nắm chặt tay ta, vừa tỉnh bơ phe phẩy vạt áo để mở ra một nửa, nói: “Ngạn Hữu hiện tại không phải tiên cũng chẳng phải yêu, không thuộc về lục giới, không câu nệ cũng không bó buộc, chẳng hiểu Hỏa thần rốt cuộc lấy danh nghĩa gì hôi phi yên diệt ta?”

Phượng Hoàng lạnh lùng cười, nhón lấy một nhúm kim quang rực rỡ trong tay, không nhanh không chậm nói: “Ta thiết nghĩ dựa vào linh lực của ta không cần đến cái gì gọi là danh nghĩa, tỏa cốt dương hôi (hóa thành tro bụi) chẳng qua chỉ là một cái búng tay mà thôi.”

Lời còn chưa dứt, những bọt khí lung linh bồng bềnh ngập tràn trong khe suối trong chớp mắt đồng loạt vỡ tan, nhiệt độ dòng nước bỗng ấm dần, cuồn cuộn như muốn sôi lên, lũ cá bảy màu đang nhàn nhã

bơi lội chung quanh bỗng từng con từng con giãy dụa rồi ngửa bụng trắng hếu.

Phác Xích Quân run lên, khóe miệng cong lên đầy ủy khuất, “Bạo lực quá, bạo lực quá! Chốn Thiên Giới mà cũng có tiểu nhân, đê tiện, ngươi uy hiếp ta!”

Phượng Hoàng cầm kim quang trong tay, liếc nhìn Phác Xích Quân nói: “Không biết Ngạn Hữu Quân có tiếp nhận uy hiếp của ta hay không đây?”

Phác Xích Quân tiu nghỉu thở dài, lưu luyến không đành buông tay ta ra, bộ mặt thảm thương thê lương nói với ta: “Cẩm Mịch tiểu nương tử, thật đúng là ông trời đố kỵ uyên ương! Còn nhớ năm xưa bọn họ cũng đã chia rẽ Ngưu Lang Chức Nữ như vậy, không ngờ chúng ta hôm nay tình vừa chớm nở, liền cũng bị chia loan rẽ thúy.” Tiếp theo lại bừng bừng đắc chí nói: “Nàng yên tâm, chờ ta tu luyện thêm vài năm nữa nhất định sẽ đoạt lại nàng! Rửa sạch mối hận hôm nay!”

Phượng Hoàng nhíu mày lườm Phác Xích Quân đang bô lô ba la thề non hẹn biển dài dòng lải nhải, kim mang trong tay chợt lóe, Phác Xích Quân lập tức ngậm miệng, Phượng Hoàng khẽ động đầu ngón tay quấn lấy một một sợi tiên chướng trói ta lại bên người hắn, rồi mới thu kim quang trong tay lại, niệm một tiếng “Khởi!”

Một trận gió lướt qua hai bên mặt, Phượng Hoàng đã đưa ta bay ra khỏi khe suối, bên tai còn loáng thoáng nghe được giọng Phác Xích Quân xa xa: “Cẩm Mịch tiểu nương tử, nếu nhớ ta chỉ cần dùng chú gọi ta đến, Ngạn Hữu nhất định có mặt ngay lập tức, không oán thán không hối hận!”

Phượng Hoàng hai mắt tối sầm, siết chặt sợi tiên chướng khiến ta không thể động đậy, tay kia búng ra một đốm huỳnh quang vào trong

nước, xa xa nghe được Phác Xích Quân gào khóc nói: “Húc Phượng! Sao ngươi phá thủng nóc nhà của ta!”

Phượng Hoàng làm lơ, mặt xám lại, mang theo ta cưỡi mây đạp gió bay đi một đoạn, cuối cùng hất ta xuống ngay bên cạnh một vách núi, ta vấp chân loạng choạng, cũng may đưa tay chộp được một thân cây tùng già, mới miễn cưỡng đứng vững được. Chợt thấy trong lòng bàn tay đau nhói như lửa đốt, buông tay nhìn thử, cũng tại vội vàng chộp lấy thân cây, lòng bàn tay bị làn da nhăn nheo của cây tùng già rạch vài đường nho nhỏ, suýt nữa thì tróc mất lớp da, đau đến mức ta vung tay liên tục.

Phượng Hoàng bên cạnh vẫn đứng chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn ta đang cầm lòng bàn tay thổi vừa lắc, trong một khoảnh khắc ánh mắt chợt mềm đi, đầu ngón tay khẽ động nhưng rồi cương quyết thu trở lại.

Ta giơ tay lên chăm chú nhìn vào mảng sưng đỏ từ từ hiện ra, trong lòng thầm chửi bới Phượng Hoàng một trăm tám mươi lần, rồi mới thức thời cúi đầu chuẩn bị nặn ra một ít nước long lanh nơi đáy mắt, ngẩng đầu nhìn hắn bằng vẻ mặt yếu đuối đáng thương, dùng bàn tay bị thương sợ sệt lay lay ống tay áo của hắn, nhân cơ hội chùi đi vết máu nhàn nhạt vừa tứa ra trên mặt vết thương, lí nhí nói: “Lần này là ta sai, lần sau nhất định chú ý một chút. Ngươi đừng tức giận có được hay không?”

“Lần sau? Còn có lần sau? !” Sắc mặt Phượng Hoàng vốn đã trở lại bình thường, nhưng nghe được nửa câu sau phút chốc lại biến thành băng đá.

“Oh, không có không có, không có lần sau nữa, ngươi nói cái gì thì là cái đó, ta đều nghe lời ngươi có được không?” Ta cực kỳ phối hợp luôn miệng phụ họa theo hắn. Phượng Hoàng thật quá bủn xỉn đi, ta

chẳng qua chỉ lấy thêm của hắn ba trăm năm tu vi thôi, chẳng lẽ vì thế mà tức khí đến nỗi bỏ dở cả buổi tiệc đuổi đến tận phàm gian, oh, nói không chừng hắn thay Thiên Hậu đuổi theo bắt ta, tóm ta trở lại Thiên Giới – "crăc"… (Maroon: các bạn đọc đến đây, xin vui lòng đưa bàn tay mình lên ngang cổ, cứa qua một cái, miệng phát ra âm thanh trong ngoặc kép, keke)

Suy nghĩ đến đó, ta khẽ run lên, rùng mình một cái.

"Đau lắm sao?" Trên tay bỗng ấm áp, là bởi vì Phượng Hoàng đã nâng bàn tay bị thương của ta lên, tay kia cầm cái gì đó giống như một cây kim châm giúp ta lể những mảnh dằm đâm vào lòng bàn tay ra.

Dưới chân, gió núi nhè nhẹ thổi qua hang động, quấn quýt quanh những cây cổ thụ rậm rạp trong rừng tạo thành những âm thanh như ai đó gảy từng sợi dây đàn, xa xa những đám mây tròn mây dẹt lượn lờ nhàn nhã, Phượng Hoàng cúi gằm mặt, chăm chú làm việc trong tay, sợi tóc mai đen nhánh rũ xuống bay bay theo gió, nhẹ nhàng tung lên, lại nhẹ nhàng lượn xuống, trượt qua lòng bàn tay của ta, mang theo một cảm giác nhồn nhột ngưa ngứa.

Vốn chẳng qua chỉ là bị quẹt trầy mấy đường, lúc đầu có hơi đau, bây giờ thì không còn khó chịu nữa rồi, nhưng ta vẫn giả đò đáp hắn, "Đau lắm đó ~" bản thân cũng không hiểu được vì sao lại muốn lừa hắn như vậy, cũng như ta không hiểu vì sao hắn không dùng pháp thuật, mà lại đi chọn phương pháp mất thì giờ này mà lể dằm cho ta.

Nghe vậy, Phượng Hoàng khẽ nhăn mày, ánh mắt căng thẳng ngẩng đầu nhìn ta, liền rơi tõm vào trong ánh mắt của ta lúc đó chẳng hiểu sao cũng đang nhìn hắn chằm chằm, trong khoảnh khắc, trong đôi mắt phượng trong vắt kia dường như có một cái đuôi cá sặc sỡ chầm chậm bơi qua.

Bàn tay đang nắm tay ta bỗng rụt lại, đột nhiên hắn nhắm hai mắt lại quay mặt sang một bên, giấu đi sắc mặt của mình, nói thì thào: “Là ta ra tay hơi nặng, vốn muốn phạt nàng, không ngờ, cuối cùng lại là tự phạt chính mình, thôi bỏ đi…”

Gì? Rõ ràng là tay ta bị thương, còn tên Điểu nhi hắn đã đứng một bên nhìn tỉnh bở thì chớ lại nói cái gì tự phạt chính mình, thật là bất công.

Ta sợ sệt hỏi hắn: “Ngươi sẽ không bắt ta đem về cho Thiên Hậu xử chém chứ?”

Phượng Hoàng nhìn vết máu trên tay áo, nói: “Hộ An Phượng Linh lên trời xuống đất chỉ có một chiếc, ta để nó lại cho nàng, nàng còn không hiểu được hay sao?” Sau đó sắc mặt thấp thoảng vẻ ảm đạm, có chút thất vọng nói: “Mặc dù hai chúng ta đã định trước không có hy vọng, không thể nào viên mãn…”

Ta mân mê cọng lông Phượng trong tay áo, không ngờ cọng lông này đúng là quý giá như vậy, may mà lúc dọn giường không tiện tay vứt đi.

Có được bảo bối như vậy, ta vô cùng hài lòng, liền sáp lại gần Phượng Hoàng ngoạm lấy môi của hắn. Hôm nay ta đã thấy được, nam thần tiên quả đúng như Hồ Ly Tiên từng nói, ai nấy đều thích song tu. Phượng Hoàng đã tặng ta một lễ vật quý trọng như vậy, mà ta lại không có gì tốt đáp lại hắn nên không khỏi cảm thấy áy náy, vì vậy, thôi thì ‘cử thủ chi lao’ đáp lại hắn bằng cách song tu vậy.

Ai dè, Phượng Hoàng giật mình, hai má ửng hồng như ráng chiều, một lát sau, vẻ mặt lại chuyển sang phiền muộn, rồi giống như lúc nãy nắm hai vai ta đẩy ra xa cách một sải tay, vẻ đau đớn hiện rõ

trên đầu mày, xoay người đưa lưng về phía ta, mặt hướng về sơn cốc trống trải dưới vách đá, gió núi vù vù thổi tà áo hắn bay bay, trông bộ dạng có phần như muốn đoạn tuyệt với thế giới.

Trông thấy dáng vẻ hắn như vậy, ta bỗng dưng sáng tỏ, "Ta hiểu rồi, thực ra ngươi hoàn toàn không thích ta…"

Lời còn chưa dứt, thì Phượng Hoàng đột ngột xoay người lại, cắt lời: "Sao ta lại có thể không thích nàng!" khiến nửa câu sau "Thực ra ngươi hoàn toàn không thích ta và ngươi song tu với nhau?" bị chém làm đôi, đáng tiếc đáng tiếc.

Hả? Ta lẩm nhẩm lại lời Phượng Hoàng vừa nói, hắn nói hắn thích ta sao, thích ta! Thích ta? Thích ta…

Trong lúc ta còn đang hồ đồ, thì Phượng Hoàng lại buồn bã lắc đầu, nói: "Phải, nàng nói đúng, ta kỳ thực không hề thích nàng… Nàng cứ xem như ta chưa bao giờ thích nàng, nàng cũng chưa bao giờ thích ta…"

Gì nữa? Sao thoắt cái lại thành không thích rồi? Hỉ nộ vô thường đúng là hỉ nộ vô thường, có điều theo ta thấy, cái câu "không thích ta" mà hắn nói sau cùng mới là lời thật, vì vậy, ta liền thấy an tâm thoải mái, ngoan ngoãn đáp: "Được. Ta đương nhiên nghe lời ngươi."

Nghe vậy, sắc mặt Phượng Hoàng bỗng chốc thê lương, vén mớ tóc trên trán ta, nhẹ giọng hỏi: "Phượng Linh ta cho nàng đâu?"

Ta mò vào tay áo lấy cọng lông quý giá ra, hắn đưa tay giật lấy lông phượng, tháo nhánh cây bồ đào trên đầu ta xuống, rồi gắn cọng lông phượng lên, nói: "Nàng mang Phượng Linh này, để nó thay ta bảo vệ an toàn cho nàng, hôm nay ta sẽ đưa nàng trở về Hoa Giới, từ nay về sau, chúng ta không bao giờ gặp lại!"

Chương 31

“Hỏa thần điện hạ có thể làm như thế thiết nghĩ không còn gì tốt hơn.” Sương mù mờ mịt giữa núi tan đi, đưa tới một giọng nói uy nghiêm.

Ta lập tức cúi đầu săm soi mũi chân của mình.

Một đôi chân, hai đôi chân, ba đôi chân… hai mươi bốn đôi chân. Ô, trận thế có hơi hoành tráng à nha.

Trên đỉnh đầu, Phượng Hoàng nhẹ nhàng cất tiếng cười, nghe như chất chứa vị đắng chát của trà tim sen, “Húc Phượng đâu phải hạng người không biết lí lẽ. Hiện tại đã hiểu rõ quan hệ giữa mình và Cẩm Mịch, nhất quyết sẽ không làm liên luỵ tới nàng.”

“Việc này vốn là chuyện ân oán của đời trước, không thể nói với người ngoài, lần này Hỏa thần biết được cũng tốt, mong rằng hãy giữ bí…” Trường phương chủ còn chưa dứt lời, thì ống tay áo của Phượng Hoàng khẽ động, nói: “E rằng đã muộn.” Vẻ mặt có vài phần bất đắc dĩ.

Trường phương chủ mũi chân khựng lại, ngả người về phía trước, mặt nghiêm trọng nói: “Hỏa thần có ý gì?”

“Hôm nay là ngày sinh của mẫu thần, Cẩm Mịch vào nhầm, trong lúc vô tình diện mạo chân thân đã bị lộ, phụ đế và chư thần đã sinh nghi.” Giữa hai hàng lông mày của Phượng Hoàng thấp thoáng nét u sầu.

“Cẩm Mịch, ngươi! …” Trường phương chủ ấn chặt thái dương, thở dài một tiếng, “Mà thôi, nếu ngươi có thể khiến người khác khỏi phải lo lắng, e rằng Nguyệt Lão cũng có thể đăng đường xử án.”

Còn chưa than thở xong, trên bầu trời những đám mây ùn ùn kéo tới, một tia chớp sáng lóe xé toạc mây mù, mây đen cuồn cuộn từ giữa ào ào tuôn ra, sát khí tứ phía, lại gần nhìn, thì thấy Lôi Công Điện Mẫu dẫn theo Thiên Binh Thiên Tướng oai phong đáp xuống.

Lôi Công cầm trong tay kim bạt đập vào nhau một cái, một trận sấm vang chớp giật, “Tiểu yêu chạy đi đâu! Mau mau chịu phục!”

Giọng lớn quá! Ta bị chấn động đầu ong ong tai ù ù, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần, đã thấy Phượng Hoàng chắp tay sau lưng đứng chắn trước người ta, lạnh giọng uy nghiêm nói: “Làm vậy là muốn gì?”

Lôi Công Điện Mẫu lúc này mới nhìn thấy Phượng Hoàng đang ở đây, dẫn các thiên binh cùng quỳ xuống bái lạy hắn: “Khởi bẩm Hỏa thần điện hạ, Thiên Hậu phái chúng thần tróc nã Cẩm Mịch tiểu yêu lên thiên đình thụ hình. Mong Nhị điện hạ chớ ngăn cản.”

Phượng Hoàng sa sầm sắc mặt, chưa mở miệng, đã nghe Trường phương chủ lạnh lùng nói: “Người của Hoa Giới ta khi nào đến phiên Thiên Giới tới bắt! Huống hồ, Cẩm Mịch là tinh linh của thủy kính ta, linh thiêng Hoa Giới há để cho Thiên Giới tùy ý làm nhục, hy vọng Vân Hưởng Lôi Công chú ý ngôn từ một chút!”

Lôi Công – mặt mũi đen thui, tóc đen thui mà môi cũng đen thui, chỉ có hai hàm răng trắng bóc điểm tĩnh chớp lóe, “Trường phương chủ có đạo lý của Trường phương chủ, Vân Hưởng cũng có chức trách của Vân Hưởng. Hôm nay Thiên Hậu mệnh ta đến đây, Vân Hưởng đương nhiên làm hết phận sự mới về.”

Phượng Hoàng đầu mày chúc ngược, “Thiên Giới ba mươi sáu vị Thiên Tướng, tám trăm mười hai vạn thiên binh, nếu như ta nhớ không lầm, không có một vị nào thuộc sự quản lý của Thiên Hậu, Vân Hưởng Lôi Công và Thánh Quang Điện Mẫu chẳng lẽ đã quên mất hiện tại đang phục vụ dưới trướng người nào rồi sao?”

Lôi Công còn đang thật thà chân chất, nhưng Điện Mẫu kia đã hiểu ra, vội vàng giật giật vạt áo Lôi Công, cúi người nói: “Nhị điện hạ xin bớt giận, chúng thuộc hạ đều phục vụ dưới trướng Nhị điện hạ, tất nhiên nghe theo điều động của Nhị điện hạ!”

“Như vậy, ta lệnh cho nhị tướng các ngươi ngay lập tức dẫn thiên binh quay lại thiên đình.” Phượng Hoàng phất tay áo trên đám sương mù, “Chỗ Thiên Hậu ta tự có biện pháp.”

“Dạ!” Điện Mẫu liền ôm quyền, Lôi Công há mở hai hàm răng trắng bóc, vẫn còn do dự, nhưng ánh mắt vừa nhìn đến sắc mặt của Phượng Hoàng, chút do dự sót lại cũng hạ cờ vứt trống.

Nhưng lúc này, lại nghe thấy một giọng nói sợ sệt vang lên: “Bẩm Hỏa thần điện hạ, tiểu tiên không thuộc sở hạt của Nhị điện hạ, mà là dưới trướng của Dạ thần đại điện. . .” Chỉ thấy ở phía cuối đám thiên binh có một tiểu binh không thức thời sợ hãi nâng tay, mặt mày mất tự nhiên nói.

“Hmm?” Phượng Hoàng vừa khai nhãn đao (liếc mắt), liền không đánh mà thắng.

Tiểu thiên binh run rẩy, nhưng cuối nhưng vẫn rất kiên cường đứng nguyên không bị ngã, có lẽ bê nghé mới sinh không sợ hổ – thiên binh mới vào làm chưa được bao lâu. Trước đây, lúc ta còn làm thư đồng của Phượng Hoàng, cũng thường được hắn đưa đến thao

trường, thao trường kia. . . chậc chậc. . . Thập phần máu tanh!

Ta nhất thời khoái chí, đang chuẩn bị xem tiểu thiên binh này đại chiến với lãnh Hỏa thần như thế nào, thì tự nhiên ai đó không nhanh không chậm nói: “Đã là trướng hạ của ta, chẳng biết có thể nghe ta một câu không?”

Tiểu Ngư tiên quan cũng tới sao?

Tiểu thiên binh kia nhìn Tiểu Ngư tiên quan đầy sùng bái, thành khẩn gật đầu, “Chỉ chờ Đại điện hạ phân phó!”

“Chuyện hôm nay vốn là hiểu lầm, ngươi hãy trở về giáo trường thao luyện, nếu Thiên Hậu có chất vấn, trách nhiệm đều do ta gánh hết.” Tiểu Ngư tiên quan vỗ vỗ lên vai tiểu thiên binh thanh tú.

Tiểu thiên binh chớp chớp đôi mắt trong sáng, cúi người cất giọng lanh lảnh: “Dạ! Thuộc hạ nghe lệnh!”

Phượng Hoàng lạnh lùng nhìn, không nói một lời.

Các thiên binh thiên tướng khí thế bừng bừng trong phút chốc bị Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan tống khứ thu binh rút lui sạch sẽ. Ta không khỏi thất vọng tiếc rẻ.

Tiểu Ngư tiên quan sửa sang lại tay áo, quay sang hai mươi bốn vị phương chủ chắp tay chào, “Nhuận Ngọc ra mắt chư vị phương chủ.”

Đinh Hương tiểu phương chủ quan sát đánh giá Tiểu Ngư tiên quan một chút, rồi đột nhiên đưa tay đánh về phía mặt Tiểu Ngư tiên quan, Tiểu Ngư tiên quan kéo tiên chướng lên nghiêng người tránh được, Đinh Hương tiểu phương chủ thu tay, nói: “Chướng ẩn thuật này. . . thì ra ngày đó đúng là Dạ thần đại điện phá kết giới thủy kính bắt

Cẩm Mịch đi!”

Các phương chủ còn lại nghe vậy đều nhất thời sững sờ, nhìn Tiểu Ngư tiên quan bằng ánh mắt bất thiện.

“Hai vị tôn thần Thiên Giới luân phiên xông vào Hoa Giới ta, lý do của Hỏa thần ta còn hiểu được, nhưng không biết Dạ thần hành động như vậy là có ý đồ gì?” Trường phương chủ nhíu chặt hai hàng lông mày, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Tiểu Ngư tiên quan.

Tiểu Ngư tiên quan cười ấm áp, nhìn ta, nói: “Cẩm Mịch tiên tử tính thích tân kỳ náo nhiệt, không như Nhuận Ngọc là người thanh quả (nhạt nhẽo yên tĩnh), hai mươi bốn vị phương chủ bày kết giới giam giữ nàng nghĩ đến không được thỏa đáng lắm, Nhuận Ngọc là bạn bè của Cẩm Mịch tiên tử, giúp nàng giải trừ trói buộc là việc phải làm.”

“Bạn bè?” Đinh Hương tiểu phương chủ khinh thường vặn vẹo, “Thiên Giới quả nhiên đều là những hạng người dối trá phu thiển, nhìn thấy Cẩm Mịch dung mạo vô song, hai chữ ‘bạn bè’ của Dạ thần đây e rằng không phải chỉ đơn giản như vậy? Hỏa thần còn trực ngôn bất húy (nói thẳng không kiêng kỵ), Dạ thần nghĩ gì sao không nói thẳng ra?”

“Đinh Hương phương chủ sao có thể hoài nghi lời Nhuận Ngọc như vậy, không sai, lời nói và hành động của Nhuận Ngọc đều là vô tư trong sáng, tự xét thấy trước nay chưa từng vượt quá giới hạn, hai chữ ‘bạn bè’ này không thẹn với lương tâm.” Tiểu Ngư tiên quan đối với lời nói khiêu khích của Đinh Hương tiểu phương chủ hoàn toàn không để tâm.

Ta cũng gật đầu, nhích tới gần Tiểu Ngư tiên quan thêm nửa bàn chân, “Đinh Hương tiểu phương chủ chớ nên trách tội Nhuận Ngọc

tiên quan, Nhuận Ngọc tiên quan là một con rồng tốt, con rất thích hắn."

Mọi người chung quanh trong khoảnh khắc đều nín thở. Cây tùng già bên cạnh run lẩy bẩy, lá tùng rơi đầy đất.

"Nàng nói cái gì?" Giọng nói Phượng Hoàng nặng nề, rặn từng chữ một, đôi đồng tử lưu ly giống như một món đồ sứ hảo hạng bị người ta dùng một mũi dùi nhọn hoắc gõ vào, vết rạn nứt tỏa ra các phía.

"Nhuận Ngọc tiên quan là một con rồng tốt, ta rất thí. . ." Lời còn chưa dứt, đôi ngọc lưu ly rạn nứt kia ào ào rơi xuống đất, vỡ vụn tung tóe, dọa ta sợ đến mức nuốt hết mấy chữ cuối trở lại vào trong bụng.

Trong mắt Tiểu Ngư tiên quan thoáng vụt qua một chút bất ngờ, mơ hồ hiện lên một ánh sáng nhàn nhạt, nhưng khi nhìn kỹ lại, đã khôi phục thái độ bình thản ôn hòa, nói với ta: "Cảm ơn Cẩm Mịch tiên tử ưu ái, Nhuận Ngọc cũng thích Cẩm Mịch tiên tử."

Ta vui vẻ mỉm cười. Hai mươi bốn vị phương chủ đứng chung quanh sắc mặt không rõ là kinh hoàng hay phẫn nộ, Trường phương chủ vội vàng phóng dây leo kéo ta lại bên người, nhìn chòng chọc vào hai mắt của ta, "Ngươi và Dạ thần!" Hoa cỏ cây cối trên núi đều bị hành động bất thình lình của Trường phương chủ làm cho chấn động thu hoa khép lá.

"Cẩm Mịch. . ." Phượng Hoàng thì thào trong miệng, sắc mặt khó bề phân biệt, huyền nghi ly kỳ, rắc rối phức tạp, có chút giống như bị tổn thương thần khí, lại giống như bị gậy đập vào đầu, ngơ ngáo như hồn lìa khỏi xác, "Hai người nói thế có phải là sự thật?"

Điểu nhi này chẳng biết lại mắc ma chứng gì rồi, ta gật đầu nói:

“Thật, vô cùng thật, so với lá tùng trên cây này còn thật hơn.” Lão tùng già lại run lẩy bẩy, lần này run còn ghê hơn lúc nãy, ngoại trừ lá tùng, quả tùng cũng rụng lả tả.

Các đầu ngón tay của Phượng Hoàng trắng bệch như hàn băng, hai mắt nhắm chặt, gió núi bỗng trở lạnh thấu xương, mái tóc Phượng Hoàng bay tán loạn, hình như có một vật trân quý gì đó bị phong hoá thành bột phấn, theo gió bay đi, chỉ còn lại một vẻ mặt trống rỗng, đờ đẫn nói: “Nếu nói như thế, ta chẳng qua chỉ là một cây cầu bắc qua sông, thành toàn cho nỗi tương tư cách trở đôi bờ của hai người. . .”

Tiểu Ngư tiên quan nhìn mây ngắm gió, thần thái thanh thản.

Sợi dây leo của Trường phương càng thu chặt, siết ta đau nhói, lớn tiếng quát tháo: “Mơ tưởng! Chỉ cần hai mươi bốn người bọn ta vẫn còn một hơi thở, việc này chớ có mong thành hiện thực!”

Ngọc Lan phương chủ che mặt khóc ròng, “Nghiệp chướng a! Đều là nghiệp chướng! Quan hệ của hai ngươi sao có thể nảy sinh tình ý được? !”

Nói thật chứ, ta hoàn toàn mù mờ, tại sao đang yên đang lành vui vẻ hạnh phúc mọi người lại trở nên nhăn nhó dúm dó so với bộ da của lão tùng già kia còn nhăn nhúm hơn nhiều như vậy…

Nhưng câu nói của Ngọc Lan phương chủ khiến Phượng Hoàng biến sắc, Phượng Hoàng quay người lại nói với Tiểu Ngư tiên quan: “Huynh có biết Cẩm Mịch là ai không? Huynh có biết Lưu Tử Trì trong Tê Ngô cung của ta không? Huynh có biết phụ đế trước khi lên ngôi đã cư ngụ nơi nào không? Huynh có biết tục danh của Hoa Thần trước đây là gì không? Huynh có biết Cẩm Mịch có thể tiện tay biến ra hoa không? Huynh có biết Cẩm Mịch tính vốn thuộc thủy hay không? Huynh có biết Hoa Thần trước đây chân thân là một cánh

hoa thủy liên không?" Cuối cùng buồn bã cười nói: "Huynh có biết phụ đế đã từng thừa nhận chuyện gì với ta không? . . . Huynh, ta, Cẩm Mịch ba người. . . đúng là huynh muội khác mẹ. . ."

Tiểu Ngư tiên quan nghe vậy giật mình thảng thốt, quay đầu nhìn về phía ta, rồi lại nhìn sang hai mươi bốn vị phương chủ.

Hai mươi bốn vị phương chủ có người ngạc nhiên, có người sửng sốt, có người nổi giận, có người lạnh lùng, chỉ có Trường phương chủ không kinh không động, tựa như ngầm thừa nhận.

Ta lúc thì kinh hãi, lúc thì vui mừng, lúc thì u sầu. Kinh hãi là vì một cây bồ đào như ta khi không lại có mấy người họ hàng vừa chim vừa thú như vầy, vui mừng là vì mặc kệ chuyện này là thật hay giả, ngày sau ta có thể mượn danh lừa bịp một ít linh lực tiên đan về cho mình, u sầu là vì gặp phải Thiên Hậu là một bà mẹ kế không dễ gì ứng phó.

Nói chung, cân nhắc lợi hại, hiện tại tâm tình của ta có hơi chút phức tạp rối rắm.

Nhưng Tiểu Ngư tiên quan cũng không hổ là Tiểu Ngư tiên quan, chỉ kinh ngạc trong chốc lát, đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh ung dung tự tại của mình, bão táp phong ba cũng không sợ hãi nói: "Nếu là huynh muội cũng tốt, không ngại. . ."

Còn chưa nói dứt câu, Phượng Hoàng trông như bị ngũ lôi oanh đỉnh, "Hành vi luân thường nghịch thiên, phải chịu hình phạt hôi phi yên diệt, đại điện [hạ] nếu muốn kéo Cẩm Mịch vào vực thẳm vạn kiếp không thể khôi phục, ta dù có dùng hết toàn lực cũng sẽ ngăn cản!"

Tiểu Ngư tiên quan nói: "E rằng Nhị điện hạ đã hiểu sai rồi?" Sau đó, xoay người sang ta, "Cẩm Mịch tiên tử ngoại trừ thích ta, chẳng biết

có thích Hỏa thần không?”

Hả? Ta đang lúc phức tạp do dự, Tiểu Ngư tiên quan hỏi chuyện này làm cái gì?

Ta suy nghĩ một chút, miễn cưỡng trả lời: “Thích.” Phượng Hoàng nghi hoặc, Trường phương chủ lảo đảo.

Tiểu Ngư tiên quan lại hỏi: “Vậy còn Nguyệt Hạ Tiên Nhân thì sao?”

Ta không chút do dự trả lời: “Thích.” Phượng Hoàng sắc mặt ỉu xìu, Trường phương chủ sáng tỏ.

Tiểu Ngư tiên quan tiếp tục: “Chẳng biết Ngạn Hữu Quân thì thế nào?”

Ta gật đầu trả lời: “Thích.” Phượng Hoàng đuôi mày chĩa thẳng, Trường phương chủ cuối cùng cũng thả lỏng sợi dây leo trói ta.

Tiểu Ngư tiên quan cười, “Vậy tiểu thị Liễu Thính, Phi Tự trong Tê Ngô cung thì sao?”

“Thích.” Ta đáp y như cũ.

Sau khi màn vấn đáp hoàn tất, trong đôi mắt hẹp dài của Phượng Hoàng khói lửa nổi lên bốn phía, nổi giận bừng bừng, cỏ cây hoa lá chung quanh đột nhiên bốc cháy, trong phút chốc chỗ vách núi nơi bọn ta đang đứng trở nên trụi lủi.

Tận đáy lòng, ta vô cùng thương tiếc lão tùng già kia.

Không ngờ, thì ra nghe chuyện bát quái là phải trả giá bằng chính sinh mệnh của mình.

Cành khô, hoa héo, quạ xỉu, người đau lòng… tại thiên nhai.

Chương 32

Mây bay, nước chảy, thuyền trôi, tiên tái ngoại… tại Bồng Lai.

Trong sương mù mờ ảo, một người từ trên bè gỗ bước xuống, mỉm cười nhã nhặn với ta, “Lần này mạo muội mời Cẩm Mịch tiên tử vào Thái Hư Huyễn Cảnh, mong rằng Cẩm Mịch tiên tử chớ để bụng.”

Ta uyển chuyển nói: “Thiên Đế khách khí rồi.”

Thực ra, ta lại nghĩ, bất luận là ai đang lúc ngủ ngon lành lại bị người khác từ trong mộng thỉnh hồn phách mình ra đều khó tránh khỏi có chút bực bội cáu kỉnh, nhưng nếu như người này là Thiên Đế thì thôi miễn bàn, ta nghiêng người chào y, “Chẳng biết Thiên Đế đêm hôm khuya khoắt gọi Cẩm Mịch đến tận đây là có chuyện gì?”

Một hồi lâu, ngoại trừ bên tai mơ hồ thấp thoáng tiếng mây trôi nước chảy, cũng không thấy Thiên Đế trả lời ta, vừa ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy đôi mắt y đang chăm chú nhìn ta, nhưng lại không giống như đang nhìn ta, mà như xuyên qua ta hình dung đến một con người khác. Thấy ta nghi hoặc nhìn y, y mới hoàn hồn mỉm cười, trong nụ cười có vài phần đau thương, vài phần hối hận, vài phần chờ mong, trả lời một câu chẳng ăn nhập gì cả: “Nơi này chính là Thái Hư cảnh, trong Bồng Lai tiên châu, là nơi du ngoạn của các đôi tiên gia hoặc linh hồn, ngẫu nhiên có huyễn cảnh hiện ra ở thế gian, phàm nhân gọi là ‘Hải Thị Thần Lâu’ (ảo ảnh), vì cho rằng Thiên Thiềm dưới biển lúc hít thở tạo thành ảo giác. Lúc mới nghe, ta không khỏi buồn cười, nghĩ rằng lời nói của phàm nhân quả thật thú vị, sau đó, chín vạn năm trước đây, một đêm ta du ngoạn đến nơi này, nhìn thấy một nữ tử đạp nước lướt đi, mỗi bước đi hoa sen nở, càng đi càng xa, trước

khi biến mất, dáng người thanh nhã lỗi lạc trong sương mờ còn vô ý ngoái đầu nhìn lại chớp mắt, lúc đó ta mới hiểu thế nào là huyễn cảnh, thế nào hải thị thần lâu…”

Thiên Đế thần thái trầm mê, say đắm nhìn hơi sương dật dờ trên mặt nước, khẽ thở dài.

Mấy người già quả nhiên đều thích nhớ lại chuyện xưa, Thiên Đế đương nhiên là có khác so với mấy ông lão bình thường, thích nhớ lại chuyện xưa vào lúc nửa đêm canh ba. Tuy rằng ta với y không quen biết gì nhiều, nhưng theo những gì Phượng Hoàng nói hôm qua, ta và lão nhi này có chút khả năng có liên quan gì đó với nhau, ta đành cố gắng đè đầu con sâu ngủ xuống căng mắt giả vờ hứng thú bừng bừng chăm chú lắng nghe, có điều cái chuyện “chín vạn năm trước” này thực sự khiến ta phát rầu, có lẽ câu chuyện này không thể nói xong trong chốc lát được.

Ta đang rầu thúi ruột, thì Thiên Đế bỗng dưng im ru không nói nữa. Ta trầm ngâm suy nghĩ, tựa như ở thế gian, khi hát hí kịch đến một đoạn đặc sắc nào đó, cần làm nổi bật tâm tư của nhân vật thì sẽ dừng lại trong chốc lát, đợi sau khi người nghe kịch trầm trồ khen ngợi hoan hô xong thì mới tiếp tục, Thiên Đế lần này dừng lại nhất định là chờ ta tiếp một câu rồi mới kể tiếp đây mà, thế là, ta liền nhoẻn miệng cười với y, nói: “Rất hay, rất hay.”

Ánh mắt Thiên Đế như bừng tỉnh, sau một khắc thất thần y nở nụ cười tự giễu, nói: “Thật là giống. Giữa sương khói mông lung mờ ảo này, nếu thoáng nhìn, con và nàng hầu như giống nhau như đúc, nhưng nhìn kỹ thì diện mạo dung nhan này lại không có chỗ nào tương tự, nếu nói thần vận giống nhau, thì lại có chút khiên cưỡng, chỉ một nụ cười này thôi cũng hoàn toàn khác biệt rồi, nàng không hay cười, ta với nàng quen biết nhau trong suốt chín vạn năm, thấy mặt nàng giãn ra cũng không quá mười lần, đó là một nụ cười giống

như sương buổi sớm chỉ hiện lên nhàn nhạt rồi tức thì tan biến mất, không giống như con xuân quang tươi tắn, ngọt ngào tựa mật vậy."

Bỗng dưng ngừng lại một chút, rồi buồn bã nói: "Kỳ thực, cũng không hẳn là như vậy… thời gian năm vạn năm sau này, ta thực sự không còn nhìn thấy nàng cười nữa. Nếu không phải do ta… chín vạn năm này của nàng sẽ không phải chỉ có những nụ cười hiếm hoi đó, cũng sẽ không kết thúc cuộc đời trong cô tịch như vậy…"

Ack~ ta vốn tưởng rằng Thiên Đế lão nhi này tới nhận người thân, đang phấn chấn tinh thần chuẩn bị cùng y diễn một tiết mục nhiệt huyết sôi trào lệ tuôn lã chã, tiện thể tặng ta chút linh lực làm quà gặp mặt, nhưng ai ngờ y nói nửa ngày cũng chỉ vòng vo lẩn quẩn về một người đã "kết thúc cuộc đời" từ lâu. Ta tuy mất hứng, nhưng nét mặt vẫn tỏ ra thành kính vô cùng, nói: "Diêm vương lão gia sẽ phù hộ cho nàng, dù gì Thiên Đế bệ hạ cũng hãy nén bi thương."

Thiên Đế ngạc nhiên sửng sốt, sau đó mỉm cười, dời ánh mắt đi nơi khác, nhìn mặt nước yên tĩnh, "Từ năm vạn năm trước, Thiên Giới cũng như Thái Hư Huyễn Cảnh này đã không còn một cành hoa ngọn cỏ, nghe nói Cẩm Mịch tiên tử có thể chỉ cần nhấc tay là trồng được hoa, chi bằng hãy trồng một ít hoa sen ở đây đi." Suy nghĩ của người già mà có thể thay đổi xoành xoạch như vậy, ta cho rằng không nhiều người làm được, không hổ là Thiên Đế, đột nhiên lại chuyển đề tài sang chuyện trồng hoa.

Ta nhìn nhìn chung quanh, rồi nhặt một nắm đất rắc xuống mặt nước, lầm bầm niệm chú, trong chớp mắt những đóa hoa sen dần dần vươn lên từ mặt nước, thoắt cái nở rộ, một mảng xanh tím thanh nhã lan tràn trước mắt.

Trong mắt Thiên Đế ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ, lấp lánh như dòng nước phản chiếu ánh trăng, "Quả nhiên!" Tiếp đến lại hỏi: "Con có

biết ta vừa nãy là nhắc đến người nào hay không?" Đúng thật là thay đổi xoành xoạch mà, cũng may mà ta thông minh.

"Cẩm Mịch tuổi nhỏ, quanh năm lại ở trong thủy kính, những người quen biết cũng không ngoài mấy tiên linh hoa quả rau xanh, quả thực không quen ai cả vạn năm mới cười một lần, nhưng mà những người một ngày cười mười lần thì biết không ít. Cố nhân của Thiên Đế có lẽ Cẩm Mịch không quen đâu, cho nên không thể biết được Thiên Đế đang nói đến người nào." Ta nói năng vô cùng rành mạch.

Thiên Đế nhìn ta rất nghiêm túc, "Người mà ta nói đến không phải ai khác, chính là Hoa Thần Tử Phân. Cẩm Mịch tiên tử tiên linh đã hơn năm ngàn tuổi, Tử Phân lại mới đi về cõi tiên được bốn ngàn năm, Cẩm Mịch tiên tử chẳng lẽ ngay cả Tử Phân cũng chưa từng gặp mặt?"

"Chưa bao giờ." Ta lắc đầu. Chắc Thiên Đế già rồi nên mắt mũi kèm nhèm, ta với Hoa Thần sao có thể giống nhau được, trái cây và đóa hoa vốn là hai thứ khác nhau xa lắc, không chừng phải xa đến chín mười dặm gì ấy chứ.

Nghe vậy, sắc mặt Thiên Đế bỗng chốc đầy đau thương, thống khổ nói: "Không ngờ, Tử Phân lại hận ta đến như thế! Ngay cả huyết mạch của chính mình cũng nhẫn tâm không gặp…" Lời đang nói chưa xong bỗng nhiên nín bặt, lấp lửng giữa chừng.

Những lời nói dang dở của y chẳng khác nào một tiếng sét rung trời, giáng xuống ầm ầm khiến ta ù tai hoa mắt, căn cứ vào ý y nói thì ta đúng là do Hoa Thần và y sinh ra! Ta nhớ lại những lời Phượng Hoàng nói hôm qua, đối chiếu trước sau, lắp ráp các sự kiện, hôm qua Phượng Hoàng hỏa thiêu vách núi, hoa cỏ bị diệt sạch, Trường phương chủ giận dữ, cùng hai mươi bốn vị phương chủ kiên quyết đưa ta về thủy kính, đi rất vội vàng, nên ta chưa kịp hiểu ra ý tứ trong

lời nói của Phượng Hoàng, hôm nay nghe Thiên Đế nói vậy ta cuối cùng cũng coi như sáng tỏ mọi chuyện rồi.

Có điều, lúc này e rằng không biết có sự hiểu nhầm nào không? Thứ nhất, Hoa Thần là một cánh hoa sen, còn ta lại là một cây bồ dào, nhưng mà không thể nào loại trừ khả năng Thiên Đế cũng là một cây bồ đào; thứ hai, Hoa Thần linh lực vượt trên vạn người, còn ta tu luyện đã bốn ngàn năm nhưng ngay cả tiên đạo cũng chưa nhập được, nhưng mà không loại trừ khả năng ta tài năng nở muộn.

Cứ nghĩ tới nghĩ lui như vậy, ta liền trở lại bình thường, thoải mái bình thản ung dung. Nhưng trên mặt lại đeo lên vẻ ngây thơ ngơ ngác, chớp chớp hai mắt, lí nhí nói: “Nếu Thiên Đế thích ngắm hoa, Cẩm Mịch sẽ tận lực trồng thêm nhiều nhiều hoa nữa, cho dù Thiên Đế bảo Cẩm Mịch đến Thiên Giới làm một người trồng hoa nho nhỏ cũng được. Chỉ là… Chỉ là…” Ta nhíu chặt lông mày, vô cùng sầu não.

Thiên Đế thấy sắc mặt ta do dự, vội hỏi: “Chỉ là sao? Cẩm Mịch tiên tử có gì khó xử cứ việc nói thẳng.”

“Chỉ là, Cẩm Mịch linh lực không cao, tuy là cần cù chăm chỉ tu hành đã hơn bốn ngàn năm, nhưng mãi vẫn chỉ là một tinh linh, kỹ thuật gieo hoa trồng cỏ mặc dù có biết sơ sơ chút ít, nhưng chung quy vẫn cần phải dựa vào ngoại vật mới có thể biến thành, khiến Thiên Đế chê cười.” Ta khép tay cúi người.

Thiên Đế dùng Thiên Nhãn quan sát ta một lát, rồi nói: “Có lẽ là Tử Phân đã phong tỏa nguyên linh của con, giờ ta sẽ truyền cho con chút linh lực, con cứ trở về tu hành bảy bảy bốn mươi chín ngày, bốn mươi chín ngày sau ta lại đưa hồn phách con đến đây, đến lúc đó, chân thân của con…” Thiên Đế thình lình im bặt.

Ta nhíu mày nghiêm túc nói: “Cẩm Mịch chẳng qua chỉ là một Quả tinh nhỏ bé, sao dám nhận linh lực của Thiên Đế bệ hạ, Cẩm Mịch cho rằng không ổn lắm.”

Thiên Đế từ ái ngắm nhìn ta, “Hài tử ngoan, con và ta vốn không nên xa lạ như vậy, ta truyền linh lực cho con chính là một việc đương nhiên phải làm.”

Thiên Đế đã rộng rãi như thế, nếu ta còn từ chối thì thật không nể mặt y, cho nên đành miễn cưỡng chấp nhận, “Như vậy thì đa tạ Thiên Đế.”

Thiên Đế đưa tay ra, chỉ thấy lòng bàn tay nắm chặt rồi mở ra, một vầng huỳnh quang mờ mờ liền xuất hiện, y niệm “Khởi!” một tiếng, vầng huỳnh quang kia liền uốn lượn bay lên từ lòng bàn tay của y, còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng, nó đã chui vào giữa trán của ta, một luồng ý lạnh thông suốt nhanh chóng chạy toàn thân.

Thiên Đế áy náy nói: “Sợ là tu vi của con không sâu, hôm nay ta tạm thời truyền cho con năm ngàn năm linh lực…”

Năm ngàn năm, tạm thời.

Hai chữ “tạm thời” này ta đặc biệt yêu thích, cảm xúc trong lòng trào dâng dào dạt nên nửa câu sau Thiên Đế nói cái gì ta tạm thời không để ý.

Lúc sắp chia tay, Thiên Đế nói: “Hôm nay, quấy nhiễu giấc ngủ của con, nếu không vì sai lầm mấy vạn năm trước của ta, thì hai mươi bốn vị phương chủ cũng sẽ không thù địch với Thiên Giới, con và ta cũng không cần phải đợi đến đêm mới có thể hồn phách gặp nhau, thật là ủy khuất cho con.” Bên môi Thiên Đế thấp thoáng một nụ cười khổ.

“Không có đâu, Thiên Đế khách khí rồi.” Ta vội vàng trả lời.

“Ta có một lời, Cẩm Mịch tiên tử cần phải nhớ kỹ.” Vốn phải để ta đi rồi, nhưng Thiên Đế lại đột nhiên gọi giật ngược, “Con và Húc Phượng, Nhuận Ngọc tuyệt đối không được nảy tình cảm nam nữ.”

Ta còn tưởng chuyện gì, té ra chỉ là việc cỏn con này, liền khẳng khái nói: “Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ. Thiên Đế có thể hoàn toàn yên tâm.”

Trong lúc Thiên Đế còn ngây người, ta đã nguyên hồn về chỗ cũ.

Hồn phách của ta lại quay trở về cơ thể, vừa mở mắt ra nhìn, bên ngoài cửa sổ trời đã tờ mờ sáng, có lẽ Tiểu Ngư tiên quan đã làm xong nhiệm vụ rồi.

Ngoài cửa Ngọc Lan phương chủ nói: “Cẩm Mịch thức dậy chưa?”

Đầu óc ta tránh không khỏi căng thẳng. Hôm qua, kể từ lúc trở về Hoa Giới, hai mươi bốn vị phương chủ liền bàn nhau ban đêm luân phiên đến canh chừng tại nhà ta, còn ban ngày, thì đưa ta đến trước mộ phần của Hoa Thần để mà tư quá (suy nghĩ về lỗi lầm của mình). Ban ngày quả thật là gian nan, hôm nay chỉ mới là ngày thứ hai, mà ta đã cảm giác như đã mấy năm trời rồi vậy.

Có điều, hai mươi bốn vị phương chủ ban ngày người thì tu luyện người thì bận việc, chưa từng nhìn ta một lần, mà chỉ dùng tiên chướng nhốt ta trong chu vi một dặm quanh mộ phần.

Ngọc Lan phương chủ đi rồi, ta nhìn mộ phần hiu quạnh của Hoa Thần vái lạy ba vái, thành kính lẩm bẩm: “Quả tinh Cẩm Mịch lần này giả mạo hậu nhân của Hoa Thần, có được năm ngàn năm linh lực của Thiên Đế, mong rằng Hoa Thần mở lượng hải hà đừng tính toán

với con, sau này Cẩm Mịch tự nhiên sẽ hiếu kính thật nhiều bồ đào dâng lên lão nhân gia người làm cống quả."

Sau khi sám hối xong, ta cả người nhẹ nhõm. Lại nghĩ bản thân mình khi không lụm được năm ngàn năm linh lực liền cảm thấy nhìn thứ gì cũng thuận mắt, ngay cả mộ phần ngày trước trông hiu quạnh thế mà hôm nay nhìn cũng rạng rỡ làm sao, ta nhất thời khoái chí muốn tìm ai đó để khoe mẽ một phen. Chỉ là, bây giờ không thể tìm Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan được, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể miễn cưỡng tìm tên Phác Xích Xà Quân kia thôi.

Ta chậm rãi niệm một bài chú triệu hoán.

Mới niệm được phân nửa, bầu trời đang quang đãng bỗng mưa rơi lắc rắc, có một người từ giữa màn mưa bước tới, oh, Phác Xích Quân này tốc độ cũng nhanh thiệt, câu chú của ta còn chưa hoàn tất, hắn đã chạy đến rồi.

Nhưng mà người nọ chân không chạm đất, dáng người phiêu lãng, nước mưa rơi vào người mà không ướt, tiên phong tiên mạo rẽ mưa mà đến.

Ta chăm chú nhìn kỹ, chính là Thủy Thần!

Bây giờ linh lực của ta thật sự quá mạnh, lần trước gọi được một thủy yêu, hôm nay lại có thể gọi được cả Thủy Thần.

Từ đó suy ra, ta quả nhiên là một Quả Tinh tài năng nở muộn!

Chương 33

Trường bào gấm trắng hiện ra giữa màn nước lấp lánh ánh bạc, lúc cơn mưa phùn tạnh hẳn, Thủy Thần đã đứng ở trước mặt ta, màn hơi nước tựa như một chiếc khăn mỏng phả vào mặt, y cúi đầu nhìn ta, lại nhìn sang mộ phần bên cạnh, đôi mắt như chứa đựng cả một hồ nước mát lạnh và trong vắt, trong vắt đến đau đớn.

Không gió không mưa, nhưng những ngọn cỏ bấc mảnh dẻ mọc đầy trên mặt đất lại nhẹ nhàng đong đưa, nhao nhao ôm quanh chân y, hình như có một tiếng thở dài rất khẽ từ miệng khóe miệng y rơi ra rót vào màn sương mỏng buổi sáng, rồi tan biến mất.

Y cứ cúi đầu như vậy nhìn ta, hồ nước trong mắt khẽ gợn sóng, khiến người khác không khỏi lo lắng nếu đầu của y cứ tiếp tục cúi thấp như thế thêm một chút nữa, thì mí mắt sẽ không chịu đựng thêm được nữa mà tức nước vỡ bờ, nước tràn lai láng. Nhưng mà, chung quy cũng là ta lo bò trắng răng.

Y nhìn ta, không biết là bao lâu, hình như dài giống như mơ một giấc mộng, lại hình như ngắn giống như mơ một giấc mộng.

“Cẩm Mịch tiên tử sao lại ở đây canh mộ cho Tử Phân?” Không đợi ta trả lời, lại nói: “Nơi này vốn là một rừng Hải Đường, mỗi năm đến đầu xuân tháng Ba thì trăm hoa đua nở, rực rỡ vô cùng. Khi xưa ta luôn nghĩ mình may mắn, may mắn nên một đêm ta trở về, mới tự ý kéo nguyên hồn của Tử Phân trở về từ bánh xe định mệnh, sau này ta lại thường thấy hối hận, nếu ngày ấy ta không về muộn, trên đời này sẽ không có Tử Phân, nàng cũng sẽ không phải chịu bao nhiêu năm long đong lận đận, để rồi cuối cùng phải chịu hồn phi phách

tán…”

Thủy Thần ngẩng đầu nhìn trời, giọng nói trong vắt không vướng bụi trần kể một câu chuyện mà ta không hiểu, “Như vậy, có thể lúc này hồn của cánh sen đó đang ở hồng trần sống một cuộc sống sinh lão bệnh tử bình thường nhưng mỹ mãn, còn ta, lúc này vẫn có thể ở tại tam đảo thập châu của Hoa Giới này làm một vị thế ngoại tán tiên (1 vị tiên tự do) của chính mình… tuy rằng cô tịch, nhưng mỗi người đều hạnh phúc riêng phần mình.”

“Tử Phân nắm giữ các loài hoa, nhưng cuối cùng lại không thích những sinh linh diễm lệ rực rỡ này, thuần khiết một đời, tìm kiếm một đời, cuối cùng hôm nay cũng tìm được sự an bình nơi cây cỏ um tùm này.” Thủy Thần quay qua ta, khóe mắt có một giọt thủy tinh trong suốt rơi xuống hòa vào đám tóc mai. “Cẩm Mịch, Cẩm Mịch. Phồn Hoa Tự Cẩm / Mịch An Ninh, Đạm Vân Lưu Thủy / Độ Thử Sinh (*). Tử Phân lúc còn sống trên án có treo hai câu thơ này chính là ta thay nàng chép lại treo lên.”

(*) Tìm kiếm an bình giữa chốn phồn hoa, sống cuộc đời ở chốn hoang sơ thanh vắng.

Ta khẽ động đậy, nhưng Thủy Thần đã đưa tay kéo ta đang đứng trước mộ phần lại gần, “Không ngờ, Tử Phân cuối cùng cũng lưu lại một phần huyết mạch tại thế gian, cho dù không phải do ta sinh ra… nhưng, năm ngàn năm qua ta đã không chăm sóc con, ta làm sao có thể đối mặt với Tử Phân… đối mặt với con…” Ngôn ngữ bi thương nhưng chứa đựng niềm hân hoan, nhìn ta tha thiết.

Ta hãi hùng, Thủy Thần cũng nói như vậy, lẽ nào ta thật sự là hậu nhân của Hoa Thần và Thiên Đế?

Đang lúc phân vân lưỡng lự, một bóng hình xanh lục vững chãi hiện

ra ngay bên cạnh ta không quá hai tấc, ta quay đầu nhìn thử, hóa ra là một con thiên ngoại phi xà (rắn bay).

“Tiểu sinh đến chậm, đến chậm rồi, Cẩm Mịch tiểu nương tử đừng có trách ta nha.” Phác Xích Quân đỏm dáng đưa tay ra thân thiết định kéo ta lại gần, thấy trên tay ta đang được bao phủ bởi hai bàn tay khác, mới nhìn theo cánh tay hướng lên phía trên, vừa thấy chủ nhân của hai bàn tay kia, Phác Xích Quân lập tức đứng thẳng người, chỉnh trang vạt áo, trang trọng hành lễ nói: “Ngạn Hữu đường đột, ra mắt Thủy Thần tiên thượng.”

Đôi mắt trong suốt của Thủy Thần nhìn Phác Xích Quân một cái, không hề gợn sóng nói, “Nhiều năm không gặp, Ngạn Hữu Quân hôm nay sao lại lên Hoa Giới thưởng ngoạn vậy?”

Ta lấy làm kỳ lạ, Phác Xích Quân gặp Phượng Hoàng cũng không hành lễ, nhưng lại đối với Thủy Thần tất cung tất kính, mấy thứ lễ nghĩa này của lục giới quả nhiên cần để ý một chút.

Phác Xích Quân thu mày cúi mắt, nghiêm chỉnh trình bày: “Ngạn Hữu không hề đi tầm hoa vấn liễu (chơi bời).” Sau đó, lại hớn hở nói: “Hôm nay bởi vì nhận được lời gọi của Cẩm Mịch tiên tử, nên mới xông vào Hoa Giới.”

Ta gật gật đầu, Phác Xích Quân tiếp tục hớn hở khoái chí.

Nhưng Thủy Thần nghe vậy mi phong bỗng nhiên khẽ nhíu lại, “Cẩm Mịch, con có thể gọi Ngạn Hữu Quân đến ư? Sử dụng chú gì?”

Vì sao ta lại không gọi Ngạn Hữu Quân được? Thấy vẻ mặt Thủy Thần như vậy đúng là nghi ngờ ta, coi thường linh lực của ta, Ngạn Hữu Quân mặc dù theo như Phượng Hoàng nói đã từng là một Thần Quân, nhưng hiện tại chẳng qua chỉ là một con tiểu thủy yêu, ta có

thể triệu hắn đến đương nhiên là chuyện hợp tình hợp lý, vì thế miễn cưỡng trả lời: “Sử dụng Thỉnh Thổ Hồn Chú gọi thổ địa.”

Thủy Thần tâm tư mơ màng, đứng ở giữa một màn hơi nước mông lung mờ ảo, xa xa mặt trời mới mọc, tròn trĩnh xinh đẹp như một bài thơ khiếm khuyết được bổ sung trọn vẹn.

Nét mặt Phác Xích Quân thoáng chau lại, rồi trở về vẻ khoáng đạt như cũ, nói “Thì ra Cẩm Mịch tiên tử là thân thích của tiên thượng? Như vậy rất tốt, rất tốt! Ngạn Hữu trước kia còn lo lắng khi cầu thân với Cẩm Mịch tiên tử sợ rằng phải gặp chút cản trở, nếu như là tiên thượng thì không còn gì tốt hơn.” Phác Xích Quân vuốt vuốt mái tóc đen như mực, mỉm cười diễm lệ với ta, khoe hàm răng trắng lóa, “Thân càng thêm thân! Ha ha ha!”

Ta run rẩy, trong cổ họng như có một cục vàng chặn ngang, nuốt xuống không trôi mà ói ra cũng không được.

Ai mà thèm thân càng thêm thân với một con rắn lục xành lè như hắn chứ.

Vẻ mặt Thủy Thần chấn động, cười cay đắng như nuốt phải hoàng liên, “Ta vốn sinh từ hư vô, chẳng qua chỉ là một giọt nước giữa đất trời, làm sao có ai là thân thích? Về phần Ngạn Hữu Quân ngươi, cũng do năm xưa mẫu thân ngươi nhận ta làm nghĩa huynh, nên mới có chút liên quan với ta.”

Thủy Thần nói chưa hết đột nhiên quay sang ta, “Cẩm Mịch có thể gọi nước?”

Ta ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Không biết nữa, chưa từng gọi bao giờ.”

“Không bằng bây giờ thử xem sẽ biết ngay.” Phác Xích Quân vênh váo xen vào.

Thủy Thần gật đầu. Đúng lúc có thể nhân cơ hội này thử xem linh lực Thiên Đế cho ta có hiệu nghiệm hay không, ta liền giơ ngón tay lên trời miệng lầm rầm chú ngữ trông như đang tuyên thệ, ai dè trong phạm vi trăm dặm quanh đây, không có một giọt nước nào chịu cho ta chút mặt mũi, trên trời mây xanh bay lượn, dưới đất cỏ khô đong đưa, một chút hơi nước cũng chả thấy bóng dáng.

Ta cụt hứng rụt tay lại, thật đúng là bẽ mặt mà.

“Mẫu Đơn ra mắt Thủy Thần.” Trong khi ta còn đang mải nghĩ ngợi thì phía sau lưng bỗng truyền đến giọng nói của Trường phương chủ. Quay đầu lại đã thấy Trường phương chủ quỳ trên mặt đất, vẻ mặt điềm tĩnh nhìn ta và Thủy Thần, nhưng ngón tay lấp ló trong ống tay áo khẽ run run, “Cẩm Mịch từ nhỏ sinh trưởng trong thủy kính, không hiểu chuyện bên ngoài, chẳng biết có mạo phảm Thủy Thần hay không?”

“Miễn lễ. Trường phương chủ và ta vốn không cần phải khách khí như vậy.” Thủy Thần quay sang Trường phương chủ trả lại một lễ, “Hôm nay vốn muốn tới đây tế lễ Tử Phân, nhưng không ngờ lại xảo ngộ Cẩm Mịch tiên tử…” Trong đôi mắt Thủy Thần thoáng qua một lớp sương mờ, hỏi: “Có phải Cẩm Mịch từ lúc sinh ra đã được hai mươi bốn vị phương chủ chăm sóc?”

“Chủ thượng ở thiên ngoại mà biết Thủy Thần luôn nhung nhớ và thường đến thăm như vậy, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ. Mẫu Đơn xin thay mặt chủ thượng tạ ơn Thủy Thần!” Trường phương chủ có lẽ niên kỷ cũng lớn rồi, nên khó tránh khỏi nói chuyện hồ đồ, người ta hỏi một đằng đi trả lời một nẻo.

Thủy Thần không nhận được câu trả lời cũng không thèm hỏi lại, chỉ dùng đôi mắt mờ hơi nước đen như gỗ mun nhìn chằm chằm Trường phương chủ, chan chứa đau thương kỳ vọng. Trường phương chủ bị nhìn như vậy, có chút ngượng ngùng thấp thoáng đằng sau vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt.

Hai người còn đang nhìn qua nhìn lại giằng co, thì Phác Xích Quân bỗng nói: “Xem kìa! Một đám mây thật lớn! Một đám mây thật đen!”

Ta ngẩng đầu, quả nhiên có một khối mây vừa bự lại vừa đen đang từ phía chân trời tụ lại nhanh như chớp giật, đè nặng ngay trên đỉnh đầu của bọn ta, rồi bỗng thấy một luồng khí lạnh buốt từ từ kéo tới, ở Hoa Giới hơn mười vạn năm từ trước tới nay bốn mùa như xuân, bữa nay không hiểu sao thời tiết lại thay đổi thế này.

Đang còn kinh ngạc, thì giữa đám mây càng lúc càng đen kia bắt đầu lác đác rơi xuống những hạt nhỏ li ti trắng như tuyết, càng lúc càng dày, càng lúc càng nhiều.

Phác Xích Quân giơ tay đón lấy một hạt, đưa đến trước mắt ta, thuận thế khoác tay lên vai ta, kinh ngạc thốt lên: “Oa! Là một bông hoa tuyết!”

Ta vốn đã lạnh, lại bị một con rắn khoác lên vai nên càng ớn lạnh, liền đưa tay lên đẩy con rắn kia sang một bên.

Trường phương chủ mày liễu vốn đang dựng ngược, hình như đang định mở miệng quát Phác Xích Quân câu gì đó, thấy ta đẩy hắn ra sắc mặt mới hòa hoãn một chút.

Phác Xích Quân lảo đảo hai bước, ôm ngực lúng túng: “Ôi trái tim yếu đuối mỏng manh của ta~ “

Thủy Thần đứng giữa tuyết bay đầy trời mà thần sắc mờ mịt, vẻ mặt hiện rõ nỗi bị thương giống như người đang rơi xuống vực thẳm sâu không thấy đáy, một đóa hoa tuyết trong veo tan ra trên gò má của y, hóa thành một giọt nước mắt chảy dài trên má, miệng y mấp máy, hình như có ngàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại hóa thành một câu: “Trận đại tuyết này là Cẩm Mịch gọi tới, Mẫu Đơn phương chủ có gì để nói hay không?”

Một câu nói nghẹn ngào có phần hơi khó hiểu.

Chương 34

“Trận đại tuyết này là Cẩm Mịch gọi tới, Mẫu Đơn phương chủ có gì để nói hay không?”

Trường phương chủ sắc mặt hốt hoảng hóa đau thương, giống như bị người ta trộm mất vạn năm tu vi, thống hận tiếc rẻ, nhưng vẫn kiên quyết mím chặt đôi môi trước sự truy hỏi của Thủy Thần một chữ cũng không khai. Hiếm thấy khi Phác Xích Quân cũng giấu đi vẻ mặt hihi haha thường ngày, trở nên trầm ngâm suy nghĩ.

Hiện tại ta chẳng hơi đâu bận tâm bọn họ tốp năm tốp ba chơi trò ám hiệu giải đố, chỉ cảm thấy cực kỳ thỏa mãn cực kỳ thoải mái, một cây bồ đào như ta giờ đây cũng đã có thể hô mây gọi tuyết, có lẽ chỉ ngày một ngày hai sẽ được đứng trên hàng tiên ban!

Trường phương chủ có lẽ hơi có chút khó chịu khi bị hai đôi mắt cứ nhìn chòng chọc vào mình, rốt cục mở miệng nói: “Mẫu Đơn chẳng qua chỉ là một tiểu tiên điều hành hoa lá ở Hoa Giới, chuyện của Thủy Thần chẳng lẽ bản thân mình có làm hay không lại không biết, còn muốn người khác kể lại hay sao?”

Thủy Thần bị Trường phương chủ làm cho nghẹn họng, trên mặt nổi lên một vầng sáng nhàn nhạt, đỏ hồng, một lát mới nói: “Ta và Tử Phân năm xưa…”

Câu nói dừng lại ở nửa chừng, Phác Xích Quân bỗng dưng giống như đánh hơi được một bí mật khủng khiếp gì đó, quay sang Thủy Thần vái chào xin cáo lui, trước khi đi còn nói với ta: “Cẩm Mịch tiểu nương tử, tiểu sinh ngày khác tắm rửa lột da sạch sẽ trở lại gặp

nàng.” Bị Trường phương chủ xém xíu khoét mất hai con mắt.

Phác Xích Quân đi rồi, Thủy Thần mới nói tiếp: “Ta đối với Tử Phân, khi xưa mặc dù tình đầu ý hợp, nhưng dù có tình, cũng vẫn giữ lễ, tự xét lại cũng chưa từng tiếp xúc da thịt, làm sao có thể… nhưng, Cẩm Mịch lại có thể dùng chú gọi thủy quân Ngạn Hữu, còn có thể triệu tuyết đến, nếu nó không khống chế Thủy Thần Lực thì nên giải thích điều này thế nào đây? Trong thiên hạ, ngoại trừ ta, thì chỉ có Long Tộc mới có thể nắm giữ năng lực này, còn Cẩm Mịch tự nhận mình chỉ là một cây bồ đào…” Thủy Thần do dự một chút, khẩn khoản nhìn Trường phương chủ, “Hiện tại, người có thể giải đáp được câu đố này, chỉ có hai mươi bốn vị phương chủ. Mong Mẫu Đơn phương chủ vui lòng chỉ giáo.”

Trường phương chủ kinh ngạc thở dài, đưa tay lên phủi phủi cọng cỏ bám trên tay áo ta đầy yêu thương, thấp giọng thì thầm bằng một giọng nhỏ như muỗi kêu: “Ta vẫn nói rằng đứa nhỏ ngốc nghếch Cẩm Mịch này là trời sinh trời dưỡng, không nghĩ đến đúng là có cội nguồn.” Lát sau ngẩng đầu nói với Thủy Thần: “Nhưng mà, Thủy Thần có hỏi cũng vô dụng, Mẫu Đơn có lời cũng không thể nói, hai mươi bốn người chúng tôi từng thề độc với chủ thượng, nếu có nửa phần tiết lộ sẽ tự hủy nguyên thần. Mong Thủy Thần thứ lỗi.”

Lời này do chính miệng Trường phương chủ nói ra ta mới tin phục, nhìn ra đầu mối, không ngờ được ta lại thực sự chính là hậu nhân của tiên Hoa Thần!

Chân tướng bao giờ cũng là sét đánh xuống đầu! Việc này cũng giống như nghe tin Phi Tự chính là hậu nhân của Hỏa thần Phượng Hoàng vậy đó, khiến người ta khó có thể tin nổi, ta nhóp nhép miệng, cuối cùng vất vả lắm mới có thể nuốt xuống, nhưng đầu óc đã bắt đầu âm ỉ đau.

Rồi thấy Thủy Thần và Trường phương chủ trước mặt bắt đầu đong đưa lúc lắc, một người lắc thành hai người, hai người lắc thành bốn người, những hình ảnh càng ngày càng nhiều cứ lắc lư khiến ta choáng váng, trong bụng cuồn cuộn như Na Tra đại náo Long Cung, ta ráng sức đưa tay ra vẫy vẫy bọn họ, “Đừng lắc nữa, không được lắc, đầu của con… đau quá chóng mặt quá~ “

Thủy Thần nhanh nhẹn giơ cánh tay ra đỡ lấy ta từ phía sau lưng, Trường phương chủ cuống quýt dùng dây leo kiểm tra mạch tượng của ta, sắc mặt kinh biến, “Chân khí bên trong cơ thể Cẩm Mịch đại loạn, Thủy Thần phải chăng đã truyền linh lực cho Cẩm Mịch? !”

Lúc này, một luồng chân khí hội tụ lại thành một lưỡi kiếm lạnh thấu xương không gì cản nổi xông thẳng lên thiên linh cái (đỉnh đầu), hình như có những sợi dây leo bám quanh cơ thể bị chặt đứt toàn bộ, ta vùng vẫy giãy giụa, rồi chìm vào mê man hỗn độn.

Dời bước đổi cảnh, vượt qua mịt mờ hỗn độn, trước mắt bỗng nhiên trống trải, hải đường rực rỡ, hoa trải ngút ngàn, giữa cảnh trời trong nắng đẹp, một nữ tử ngồi ngay ngắn ở giữa, áo váy mỏng manh tay vân vê một cành hoa tươi tắn mỉm cười với ta, “Sư huynh, huynh đến rồi?”

Lúc ta còn đang ngơ ngác, thì bên cạnh một bóng người áo lụa trắng toát bước xượt qua vai ta, “Tử Phân. Ta tới rồi.” Giọng nói êm ái như nước chảy róc rách, ấm áp như gió xuân tháng Ba.

Dưới gốc cây hải đường rũ bóng, hai người dùng cành hoa làm kiếm, nữ như xuân liễu nam tựa bạch dương, hai bóng người sánh vai múa kiếm, lưu loát sinh động xuất thần nhập hóa. Đang đến chỗ đặc sắc, thì nàng kia bỗng xoải một bước nhẹ nhàng vượt qua bên hông nam tử, nam tử cũng thuận theo hướng nàng, ai ngờ nữ tử đột nhiên xoay người lại, một kiếm điểm lên vai nam tử, nam tử kia

không hề đề phòng, bị điểm ngay huyệt ngủ rũ ra ngã xuống đất.

Thì ra là ám toán, ta bỗng nổi hứng thú bừng bừng, đợi xem nàng kia tiếp theo định xử nam tử này kiểu gì, giết chết hay róc xương. Ai ngờ nữ tử này hoàn toàn không hề xẻ thịt nam tử như ta nghĩ, mà chỉ si ngốc ôm lấy gương mặt của y nhìn ngắm một hồi lâu, nước mắt rơi tí tách còn sôi nổi hơn cả cánh hoa trên ngọn cây, "Ơn tái sinh của sư huynh, Tử Phân không có cách nào báo đáp…"

Ack… cúi xuống hôn rồi…

Hóa ra nữ tử này không hề muốn lấy tính mệnh nam tử nọ, mà là muốn khinh bạc y. Ta chống tay hai bên má ngồi xổm xuống một bên chuẩn bị căng mắt nhìn kỹ hai người bọn họ – một kẻ hôn mê, một kẻ yếu đuối – làm sao mà thực hiện việc song tu này đây, thì lại nghe văng vẳng bên tai tiếng nói ồn ào ầm ĩ.

"Hỏa Dương chi Khí trong người Cẩm Mịch quá thịnh, không biết ai đã độ cho nó quá nhiều dương khí như thế, xung đột với bản tính âm hàn của nó, nếu không phải hôm nay trùng hợp gặp ta ở đây, chỉ e tính mệnh khó mà đoán được." Giọng người nói có phần run rẩy, tựa như còn sợ hãi vô cùng sau việc vừa xảy ra.

Ai đó chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, "Đa tạ Thủy Thần tiên thượng, nếu Cẩm Mịch có mảy may sơ xuất gì, chúng tiểu tiên làm thế nào có thể ăn nói với tiên Hoa Thần…" Ta biết đây chính là giọng của Đinh Hương tiểu phương chủ.

"Cẩm Mịch… vốn là cốt nhục của ta… hơn bốn ngàn năm qua ta không làm tròn chức trách, hôm nay hai chữ 'đa tạ' này làm sao ta gánh nổi?" Lời nói của Thủy Thần chất chứa nỗi oán trách chính bản thân mình, đau đớn nói: "Linh hồn của Tử Phân ở thiên ngoại nếu biết được, tương lai ta còn mặt mũi nào mà đi gặp nàng!"

Chân tướng luôn là sấm vang chớp giật! Ta đổ mồ hôi lạnh đầy lưng, có thể sánh với việc nghe tin Phi Tự là do Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan hai người song tu sinh ra.

“Tiên thượng, e rằng tiên thượng đã hiểu lầm rồi, Cẩm Mịch sao lại là cốt nhục của tiên thượng…” Ngọc Lan phương chủ ngày thường ăn nói lưu loát nhưng lúc này lại nói năng vấp váp, lời nói có chút thiếu sinh khí.

“Các ngươi cũng chớ có giấu diếm ta nữa, các ngươi đã từng thề độc trước Tử Phân ta cũng không làm khó dễ các ngươi.” Thủy Thần suy nghĩ lời nói của Ngọc Lan phương chủ, rồi nói như chém đinh chặt sắt: “Vừa nãy ta đã kiểm tra nguyên linh của Cẩm Mịch, các ngươi bây giờ có tiếp tục che giấu cũng không được, ta chỉ hỏi một câu, có phải Cẩm Mịch ra đời vào tiết sương giáng hay không?”

Cả điện yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng tuyết rơi rào rào ngoài cửa sổ.

“Quả nhiên… Quả nhiên!” Cung khuynh ngọc toái (đại khái giống như “trời long đất lở”), giọng nói thất hồn lạc phách của Thủy Thần rơi xuống bên mép giường, “Tử Phân…”

Một lúc lâu sau, một bàn tay mềm mại ấm áp vuốt ve gương mặt của ta, “Mịch nhi, con gái của ta…”

Ta ngẫm nghĩ, bây giờ nhìn đâu cũng thấy có cha, hôm qua nhặt được một người, hôm nay lại nhặt được một người. Hôm qua Thiên Đế đã cho ta năm ngàn năm linh lực, chả biết hôm nay người cha mới này ra tay có rộng rãi hay không đây.

Nghĩ đến điều này, ta mơ màng mở đôi mắt hồn nhiên chất phác ra nhìn Thủy Thần đang ôm ta trong lồng ngực, sợ sệt nói: “Thủy Thần

e rằng đã nhận nhầm rồi, Cẩm Mịch chẳng qua chỉ là một tinh linh linh lực kém cỏi, trời sinh trời dưỡng, không cha không mẹ, hèn mọn như con ong con kiến, sao có thể với tới tiên thượng?”

Chương 35

“Thủy Thần e rằng đã nhận nhầm rồi, Cẩm Mịch chẳng qua chỉ là một tinh linh linh lực kém cỏi, trời sinh trời dưỡng, không cha không mẹ, hèn mọn như con ong con kiến, sao có thể với tới tiên thượng?”

Thủy Thần cúi đầu nhìn ta, hồ nước trong veo nơi đáy mắt không hiểu vì sao bỗng nhiên cuồn cuộn dâng trào như nước thủy triều lên, một hàng lệ nóng tràn mi rơi xuống vạt áo của ta, “Mịch nhi, con đã chịu nhiều oan ức rồi… Ta thẹn với Tử Phân, uổng là cha của con, cho dù hôm nay con không thừa nhận người cha này, ta cũng chẳng trách con…” Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng cánh tay lại càng siết chặt ta vào lòng.

Ta ngoan ngoãn tựa đầu trên vai y, không tránh không giẫy, giọng buồn bã: “Cũng không phải là Cẩm Mịch không thừa nhận, chỉ là, Cẩm Mịch linh lực nông cạn, dù cho hiện tại con lừa mình dối người tin vào điều này, thì Thủy Thần làm thế nào để thuyết phục chúng sinh trên đời này rằng một Quả tinh như Cẩm Mịch lại là hậu nhân ruột thịt của Hoa Thần và Thủy Thần đây? Về lâu dài miệng đời khó che đậy, ngày sau tất sinh ra rắc rối.”

Qua vai Thủy Thần, ta thấy Trường phương chủ đang nhíu mày lườm ta, ta liền khụt khịt vùi đầu rúc vào lòng Thủy Thần, Thủy Thần một mặt ôm ta thật chặt, hình như cực kỳ hạnh phúc, mặt khác đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc ta đầy yêu thương, chậm rãi nói: “Mịch nhi chớ có lo lắng, nguyên thần của con hiện tại có lẽ là bị Tử Phân dùng Già Lam Ấn phong tỏa, vì vậy chân thân hiện giờ cũng không phải là thân thể thực sự, đợi cha đến chỗ Như Lai Thánh Phật ở Tây Thiên cầu xin giải thuật thì có thể đưa Mịch nhi của ta trở về chân thân vốn

có.”

Một mình ta độc lai độc vãng hơn bốn ngàn năm, cũng chưa từng cảm thấy bản thân thiếu thốn thứ gì, nhưng được y ôm thân thiết như vậy, ta bỗng giật mình, chỉ cảm thấy mặc dù bên ngoài tuyết rơi trắng xóa, song cả mùa xuân phảng phất như thu nhỏ lại trong vòng tay ấm áp này. Ta nhìn tuyết đọng ngoài song cửa mỉm cười trong vô thức, một nụ hoa vàng từ giữa những hạt tuyết trắng lấp lánh run rẩy đâm chồi nảy lộc, đón gió lạnh quật cường nở bung.

Tiếng ‘cha’ kia sao mà êm ái quá, ta khe khẽ lặp lại trong miệng: “Cha… Cha…”

Vòng tay đang ôm lấy ta bất chợt run rẩy kịch liệt.

Bỗng nhiên, như một đêm gió xuân ùa về, cái lạnh giá ngập trời của trận tuyết lớn chợt vô tung vô ảnh, chung quanh trời quang đồng biếc, hoa nở vô thanh.

Trường phương chủ nhìn bọn ta, viền mắt đỏ hồng, Ngọc Lan phương chủ chắc là cát bay vào mắt, liên tục lấy tay áo lau lau khóe mắt.

“Mịch nhi… Mịch nhi ngoan…” Thủy Thần lại lên tiếng, giọng nói run rẩy nghẹn ngào, không nén nổi vui mừng, “Chỉ cần Mịch nhi thích, đừng nói là linh lực, cho dù dốc hết những gì cha có cũng không ngại.”

Chớ dại cường công, mềm mỏng chiếm lấy. —— Lời Hồ Ly Tiên nói quả nhiên câu nào cũng là chân lý, đối phó với nam nhân, một chiêu chết người này vừa tung ra, quả nhiên là đánh đâu thắng đó, già trẻ đều áp dụng được. Ta lén lút mừng trộm trong lòng.

“Chỉ có điều, hỏa dương khí cực thịnh xung khắc với bản thể trên người Mịch nhi hiện tại, không biết từ đâu mà ra?” Thủy Thần chuyển đề tài, lo lắng không yên, vẻ mặt sốt ruột nói: “Tháo chuông phải tìm người buộc chuông, bây giờ việc cấp bách là tìm ra người đã truyền linh khí thu hồi lại nghịch phản chân khí này.”

“Hỏa dương khí? Chẳng lẽ là do Thiên Đế đêm qua truyền thụ?” Ta buột miệng.

“Thiên Đế? !” Trường phương chủ trừng mắt nhìn ta, “Ngọc Lan! Đêm qua là muội trông nom Cẩm Mịch, chuyện này giải thích thế nào đây?”

Ngọc Lan phương chủ quay sang Trường phương chủ quỳ sụp xuống. Ta vội nói: “Việc này vốn không liên quan đến Ngọc Lan phương chủ, là Thiên Đế đưa hồn phách con vào Thái Hư Huyễn Cảnh, tiện thể cho con năm ngàn năm linh lực.”

“Y và ngươi đã nói những gì?” Trường phương chủ hung dữ nhìn ta, ta rụt người vào trong lòng Thủy Thần, nhưng lại thấy sắc mặt Thủy Thần cũng đăm chiêu suy nghĩ.

“Y nói… y nói… y nói y cũng là cha của con.” Ta nuốt nước miếng cái ực cuối cùng cũng phun ra một câu trọn vẹn, hơi thở Thủy Thần trên đỉnh đầu bỗng như nghẹt lại.

“Nực cười!” Trường phương chủ cười lạnh, hai mươi ba vị phương chủ còn lại cũng sôi lên vì giận, bộ dạng của Đinh Hương tiểu phương chủ giống như hận không thể đem người kia ra rút gân bẻ xương ngay lập tức, “Nếu không tại y! Chủ thượng sao lại hồn phi phách tán, ôm nỗi hận mà chết? ! Nói y là kẻ thù giết mẹ ngươi cũng không quá đáng!”

“Đinh Hương!” Trường phương chủ mở miệng ngăn lại nhưng đã không còn kịp nữa.

“Ngươi nói cái gì? Đinh Hương, ngươi nói cái gì?” Thủy Thần sắc mặt trắng bệch, các ngón tay không thể kềm chế được mà run lẩy bẩy, “Tử Phân rốt cuộc vì sao lại ra đi? Bốn ngàn năm rồi, các ngươi rốt cuộc còn muốn giấu diếm ta cho đến khi nào?”

“Chủ thượng vì sao ra đi ư? Nói ra, Thủy Thần tiên thượng năm xưa cũng có góp phần, có thể nói là công lao cũng không ít! Hôm nay, muội cho dù vi phạm lời thề đã lập khi xưa trước mặt tiên chủ tự hủy nguyên thần, cũng phải nói rõ chân tướng cho Cẩm Mịch!” Đinh Hương tiểu phương chủ đẩy Trường phương chủ ra, “Nam tử trong thiên hạ đều là lũ bạc tình! Hôm nay Cẩm Mịch đã lớn khôn, thì hết người này tới người khác đều muốn ăn sẵn, vác mặt tới đòi làm cha sao! Ngài có biết năm xưa tiên chủ vì bảo vệ hài tử này đã dùng hết toàn bộ tu vi hộ thể không? Đúng rồi, là tôi hồ đồ rồi, Thủy Thần làm sao mà biết được? Lúc Cẩm Mịch cất tiếng khóc chào đời, cũng là khi tiên chủ nhắm mắt, chính là đêm mà Thủy Thần rước dâu, tiên thượng xuân phong đắc ý, ngắm hoa đào còn không đủ thời gian, làm sao rảnh rỗi mà hoài niệm đến người xưa?”

Thủy Thần cả người run rẩy, ngũ lôi oanh đỉnh, một luồng khí lạnh thấu xương lan tỏa, vòng tay đang ôm lấy ta buông lơi, đột ngột đứng dậy, “Tiết sương giáng Thiên Nguyên năm hai mươi vạn tám ngàn sáu trăm mười hai (208612),… chứ không phải là Hạ Chí Thiên Nguyên năm hai mươi vạn tám ngàn sáu trăm mười ba (208613), ngươi muốn nói Hoa Giới đã giấu diếm cái chết của Tử Phân đối với bên ngoài suốt gần một năm… ?” Thủy Thần ba hồn sáu phách mất hết, tự nói với chính mình: “Tử Phân nói nàng chưa bao giờ thích ta… Tử Phân nói nàng từ trước đến nay chỉ có tình cảm với Thiên Đế… Tử Phân bức ta kết hôn với Lâm Tú…”

Đinh Hương tiểu phương chủ che mặt, khóc không thành tiếng.

“Hai mươi bốn vị phương chủ năm xưa đều đã lập lời thề trước tiên chủ, Thủy Thần tiên thượng đừng nên chất vấn nữa, chuyện năm đó, lão hủ có biết sơ sơ chút ít, tiên thượng có muốn nghe lão kể rõ ngọn nguồn?” Một cái bóng màu cam xoay tít rồi hiện ra chắn trước mặt Đinh Hương phương chủ, chăm chú nhìn kỹ, chính là lão Hồ chuyên gia nghe lén.

Thủy Thần không nói một lời, an tĩnh đến đáng sợ.

“Khi xưa thái tử Thiên Tộc (cha của Húc Phượng) không biết dùng cách nào đã từng bước lừa được trái tim của tiên chủ, tiên thượng chắc là rõ ràng hơn lão hủ; mà, tiên Thiên Đế (ông nội của Húc Phượng á) trước khi di thế (truyền ngôi) đã đính ước công chúa điểu tộc là Phượng Hoàng cho y làm vợ. Gặp lúc lục giới rối ren, thái tử Thiên Tộc vì ổn định thế cục, đã thực hiện hôn ước liên minh với Điểu Tộc tiêu diệt Ma Giới tính phản nghịch lại Thiên Đế kế vị. Tiên chủ trái tim tan nát, Thiên Đế tay nắm quyền cao nhưng bản tính phong lưu không đổi, vẫn dây dưa tiên chủ, muốn nạp tiên chủ làm Trắc Phi, tiên chủ không chấp nhận chịu nhục, cự tuyệt không theo.

Thủy Thần tiên thượng nhân ái lương thiện, đối đãi với tiên chủ mười mấy vạn năm vẫn như một ngày, tiên chủ đối với tiên thượng lâu ngày sinh tình, vốn là một chuyện tốt đẹp quay đầu ghìm cương trước vực thẳm, ai ngờ, Thiên Đế sau khi biết chuyện liền nổi cơn thịnh nộ, cưỡng ép sỉ nhục tiên chủ, tiên chủ muốn nhảy xuống Vong Xuyên tự hủy nguyên thần nhưng lại bị Thiên Đế dùng pháp thuật ngăn cản, giam cầm trong Tê Ngô Cung. Mặt khác, Thiên Đế âm mưu chỉ hôn tiên thượng với Phong Thần.

Thiên Hậu bản tính gian xảo, việc làm của Thiên Đế bị bà ta nhìn ra manh mối nên ghi hận trong lòng, sau đó nhân lúc tiên chủ đang hôn

mê, hạ Độc Hỏa thiêu đốt linh nguyên ngũ tạng của tiên chủ. Tiên chủ mặc dù trốn thoát, nhưng nguyên thần đại thương, tự biết thời gian không còn nhiều thiên mệnh đã đến, nên mới đối xử lạnh nhạt với Thủy Thần tiên thượng, đẩy tiên thượng ra xa, mong tiên thượng và Phong Thần sau khi kết hôn có thể lãng quên nàng, tận hưởng hạnh phúc mỹ mãn.

Tiên chủ không muốn Đào Đào giẫm lên vết xe đổ của mình, cố ý ra lệnh cho hai mươi bốn vị phương che giấu kỹ thân thế của nàng, dùng Tỏa Linh Trâm áp chế dung mạo thiên nhân của nàng, còn giam lỏng Đào Đào một vạn năm trong thủy kính, lệnh cho lão phải luôn luôn canh giữ, đâu ngờ…" Lão Hồ ngửa mặt lên trời thở dài, nỗi chua xót bất tận không nói nên lời.

"Giang Nam sinh tử mộc, hoa thơm nở rực trời… Tử Phân, Tử Phân, lên trời xuống đất, nhưng sư huynh biết đi đâu tìm muội?" Thủy Thần rã rời lệ tuôn ướt áo, thủy tinh vụn vỡ khắp nơi.

Ta vỗ trán não nề, không thể ngờ, ta lại thực sự là hậu nhân của Thủy Thần và Hoa Thần, "Thủy Tính Dương Hoa" hình như là một từ không được tốt đẹp gì cho lắm… (thủy tính dương hoa = lẳng lơ) :lol:

Lại nghĩ đến chuyện, trong vở kịch thân thế lên voi xuống chó của ta, hóa ra diễn viên chính đóng vai phản diện lại là cha mẹ của Phượng Hoàng, sau này có thể mượn việc này để lừa gạt tên Điểu nhi kia tiếp rồi.

Lời dịch giả: Ở đây đặc biệt nói rõ, bạn Bồ Đào đã từng ăn tuyệt tình đan, cho nên trên thực tế là một người lạnh nhạt không có tình cảm! Mọi người đừng trông mong nàng đặc biệt hiểu được cái gì là tình thân. Tình thân và tình yêu như nhau, đều là tình, cho nên cũng đều bị đoạn tuyệt như nhau.

Chương 36

“Cẩm Mịch tiên tử?” Phía sau có người nghi hoặc gọi ta, còn chưa kịp quay đầu lại, đã thấy một con hươu sao lấm tấm nhẹ nhàng bước tới bên cạnh ta, cái mũi ươn ướt rụt rè ngửi ngửi vạt áo của ta, đôi mắt tròn xoe long lanh nhìn ta sáng lấp lánh.

Ta vỗ vỗ đỉnh đầu Yểm Thú, nhìn mặt trời đang từ từ lặn xuống, xoay người lại nói: “Tiểu Ngư tiên quan đang định đi làm nhiệm vụ à?”

“Đúng vậy.” Tiểu Ngư tiên quan mặc một bộ y sam màu lam đứng ở cuối hướng gió, bên chân mây bay cuồn cuộn, trong đôi mắt lãnh đạm thấp thoáng vẻ âu lo, “Cẩm Mịch tiên tử ngày hôm trước trở về Hoa Giới, hai mươi bốn vị phương chủ có làm khó dễ gì không?” Sau đó lại nói: “Cẩm Mịch tiên tử hôm nay tới Thiên Giới chẳng hay có chuyện quan trọng gì? Hiện tại, Thiên Hậu vẫn chưa bớt giận, sợ rằng sẽ bất lợi cho Cẩm Mịch tiên tử, không bằng chuyến này Cẩm Mịch tiên tử đi chung với Nhuận Ngọc có gì còn có thể trông chừng lẫn nhau.”

Tiểu Ngư tiên quan quả nhiên là một con rồng lương thiện, chỉ là lần này ta không cần làm phiền tới hắn, bèn trả lời: “Đa tạ ý tốt của Tiểu Ngư tiên quan. Tiểu Ngư tiên quan đừng lo, cứ việc đi làm nhiệm vụ, ngươi và ta nói chuyện nãy giờ coi chừng lỡ việc.”

Hôm nay, cha Thủy Thần đưa ta đến Thiên Giới là để Thiên Đế thu lại linh lực, không ngờ mới vừa vào Bắc Thiên Môn liền gặp Tiểu Ngư tiên quan, cha Thủy Thần đi ngay cạnh ta, nhưng vừa khéo bị cái trụ chống trời ngay cạnh cửa che khuất cả người, chỉ lộ ra một góc vạt áo, có lẽ Tiểu Ngư tiên quan không nhìn thấy.

Nhưng Tiểu Ngư tiên quan chỉ vuốt ve trên cổ Yểm Thú, nhẹ nhàng mỉm cười với ta , “Lần trước khi nghe Cẩm Mịch tiên tử nói ‘thích Nhuận Ngọc ’, Nhuận Ngọc thật lòng cảm kích, có thể vì Cẩm Mịch tiên tử cống hiến sức lực tất nhiên sẽ không chối từ.”

Ở bên cạnh, cha Thủy Thần thân thể bỗng rúng động, khuôn mặt thanh nhã biến sắc kinh ngạc, hai hàng lông mày nhíu lại.

Tiểu Ngư tiên quan cúi đầu, thoáng chút đau thương, lại nói: “Nhưng, Nhuận Ngọc thuở nhỏ đã có hôn ước, e là phải phụ lòng Cẩm Mịch tiên tử mất rồi.

Sao đang yên lành lại nhắc đến hôn ước làm gì? Có điều nhìn Tiểu Ngư tiên quan khổ sở như vậy, ta nghĩ có lẽ trên người có hôn ước là một việc khiến người ta vô cùng tự ti, bèn dỗ dành an ủi hắn: “Không sao cả, cho dù Tiểu Ngư tiên quan có hôn ước, ta cũng vẫn thích ngươi như thường.”

Nghe vậy, sắc mặt cha Thủy Thần thay đổi liên tục, góc áo khẽ động.

Tiểu Ngư tiên quan chớp mắt, khóe môi cong lên một nụ cười mờ mờ, nhưng lại kèm theo một tiếng thở dài, trong lòng hình như vạn phần tiếc hận, “Ta cũng thích nàng.” Giọng hắn thấp đến mức không thể nào thấp hơn, gần như hòa lẫn vào buổi hoàng hôn không một tiếng động.

Cha đằng hắng một tiếng rồi từ phía sau trụ chống trời bước ra.

Tiểu Ngư tiên quan sắc mặt kinh hãi, hình như rất hoảng hốt, cung kính chắp tay chào cha Thủy Thần, “Nhuận Ngọc ra mắt tiên thượng. Vừa rồi sơ suất, không nhìn thấy tiên thượng, mong tiên thượng thứ lỗi.”

Cha không nói gì, thần sắc phức tạp nhìn Tiểu Ngư tiên quan.

Nét mặt Tiểu Ngư tiên quan lúc mới thấy cha có chút chấn động nhưng dưới ánh mắt quan sát nghiêm nghị của cha liền từ từ ổn định lại, hóa thành một gương mặt thản nhiên, mở miệng nói: “Nhuận Ngọc không biết tiên thượng tới lúc nào, nhưng chắc hẳn đã nghe được vài mẩu đối thoại giữa tiểu tiên và Cẩm Mịch tiên tử…” Hắn ngập ngừng, nhưng chỉ chốc lát tựa hồ đã quyết định, liền vén vạt áo, trịnh trọng quỳ xuống trước mặt cha Thủy Thần, “Nhuận Ngọc tại đây thỉnh tội với tiên thượng.”

Đôi mắt trong suốt của cha nhìn thẳng vào Tiểu Ngư tiên quan, biến ảo khó lường, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Chẳng biết Dạ thần có tội gì? Bản thần nguyện nghe tường tận.”

“Nhuận Ngọc có tội lớn, tội không gánh vác hôn ước mà phụ đế và tiên thượng đã ký kết cho Nhuận Ngọc mà lại động phàm tình với Cẩm Mịch tiên tử! Nhuận Ngọc tuy không phải là người tài đức thánh thiện, nhưng cũng khinh thường hành vi một dạ hai lòng, tiểu tiên đã cảm mến Cẩm Mịch tiên tử và cũng may mắn được Cẩm Mịch tiên tử cảm mến, nên chỉ có thể giao trái tim cho một mình nàng, sau này tuyệt đối sẽ không thể thành hôn với người khác, do đó ắt phải làm trái hôn ước với trưởng nữ của tiên thượng, Nhuận Ngọc tự biết tội không thể tha, xin tiên thượng trách phạt!”

Tiểu Ngư tiên quan quỳ trên mặt đất, nói năng dõng dạc tới mức làm ta rối beng rối mù, nhưng trong lúc rối mù ta bỗng nhiên nhớ ra một việc không lớn cũng không nhỏ, nếu ta nhớ không lầm, ta hẳn được xem như là trưởng nữ của Thủy Thần. Hiển nhiên, Tiểu Ngư tiên quan không hề biết được khúc mắc rắc rối trong này.

Cha Thủy Thần khóe miệng rơi xuống, “Dạ thần có biết nếu làm trái

hôn ước này sẽ trả giá thế nào không?”

Tiểu Ngư tiên quan vươn thẳng người lên, ngẩng đầu nhìn về phía ta, mỉm cười đưa tình, “Cùng lắm là tước bỏ thần tịch (chữ “tịch” trong quốc tịch), giáng xuống hạ giới! Nếu có thể được ở cùng với Cẩm Mịch tiên tử, thì có bỏ đi chức vị thần tiên phù phiếm cũng đã làm sao?”

Thần sắc trên mặt cha chuyển đổi liên hồi, “Phàm nhân hạ giới mệnh như giọt nước trong biển cả, thời gian chớp mắt chỉ vài thập niên mà phải trải qua đủ nỗi khổ sinh, lão, bệnh, tử. Vì Cẩm Mịch, Dạ thần không sợ hãi?”

Ánh mắt Tiểu Ngư tiên quan tựa như sao Bắc đẩu, vạn năm vẫn chỉ về hướng bắc, bất di bất dịch, mím môi nói: “Trái tim Nhuận Ngọc đã quyết, cho dù có chết chín lần cũng không hối hận!”

Cha hình như bị rúng động, sắc mặt trầm ngâm nhìn Tiểu Ngư tiên quan, “Tốt! Những lời Dạ thần nói hôm nay bản thần nhớ kỹ!” Tiếp đến, quay người lại nói với ta: “Mịch nhi, đi thôi.”

Cha Thủy Thần dắt ta còn đang ngơ ngác tiến về phía Cửu Tiêu Vân Điện nơi ở của Thiên Đế, bỏ mặc Tiểu Ngư tiên quan lại bên ngoài Bắc Thiên Môn. Bay ngang qua một vùng hào quang óng ánh, ngăn cách giữa những đám mây bồng bềnh trôi nổi, ta quay đầu lại nhìn Tiểu Ngư tiên quan, chỉ thấy hắn vẫn quỳ gối ở đó trong ánh nắng chiều nóng bức, Yểm Thú đang cúi đầu cọ cọ vào mu bàn tay hắn, không biết có phải là ảo giác của ta hay không, mà ta cảm thấy bóng người xanh lam kia tựa như một vầng trăng khuyết lạc lõng dưới thanh tuyền, cô tịch mà ưu thương.

Vừa đến phía ngoài Cửu Tiêu Vân Điện, liền nghe thấy tiếng cầm sắt chuông trống hòa âm, tiên thị trông cửa vung cây phất trần gióng tác:

“Thủy Thần tiên thượng đến.”

“Mau mau mời vào.” Trong điện truyền ra tiếng cười sang sảng, vang như tiếng chuông, đúng là giọng Thiên Đế.

Cha Thủy Thần mang theo ta một trước một sau bước vào trong điện, ở chính giữa điện có một tiên quan Ti Nhạc quay lưng về phía bọn ta đinh đoong tấu nhạc, chung quanh hai dãy bàn gỗ Tử Đàn các chư tiên đang ngồi tụ tập, có lẽ đang thưởng cầm.

“Thủy Thần tới thật đúng lúc, vốn nghe Thủy Thần thông thạo âm luật, hôm nay bản tọa tìm được một cây Nhai Cầm, đúng lúc mời Thủy Thần bình luận một……” Thiên Đế đang hào hứng phấn khích, bỗng nhìn thấy ta ở phía sau lưng cha Thủy Thần thì lời nói khựng lại, sắc mặt nghi hoặc chấn động.

Thiên Hậu ngồi phía bên trái khóe miệng đang cười liếc mắt trông lại, sau khi nhìn thấy ta đuôi mắt nhướn cao, nhưng mà gương mặt đã xị xuống dễ đến ba ngàn thước.

Chư thần trong điện, ngoại trừ Nhạc Ti gảy cầm đang quay lưng về phía cửa, không một ai không dán mắt vào khuôn mặt của ta, không chút lễ nghĩa.

Đôi mắt đen sẫm xưa nay vẫn luôn lạnh lẽo băng giá của cha Thủy Thần phóng về phía trên điện, nhưng hai bàn tay khuất trong tay áo đang siết lại càng lúc càng chặt, các khớp ngón tay đã trắng bệch.

Thiên Đế nghi vấn, Thiên Hậu tức giận, còn cha phẫn nộ. Giữa tiếng đàn đinh đoong, ba người nhìn nhau không nói năng gì.

Một dòng thu thủy lẳng lặng róc rách, tiếng đàn càng lúc càng nhanh, leng keng như lưỡi mác giao nhau, gót sắt đạp đất, vũ âm cao vút nối

tiếp nhau, cuối cùng “bang!” một tiếng, một sợi dây đàn bị đứt giật tung lên. Tựa như một câu thần chú được tung ra, tan biến không tiếng động, chư thần trong điện chợt hoàn hồn.

Nhạc Ti ôm đàn cổ đứng dậy, vạt áo thiên thanh xoay tròn, một thân người cao lớn ngạo mạn xoay lại.

Chính là Phượng Hoàng.

Ánh mắt kiêu căng lạnh lùng lướt qua mặt ta không thèm dừng lại, như thể nhìn vào một kẻ vô hình.

Tiên thị bên cạnh đón lấy Nhai Cầm trong tay hắn, Phượng Hoàng phất tay áo bước đến phía bên phải trên điện nhẹ nhàng ngồi xuống, vẻ mặt hờ hững, thờ ơ.

“Khụ…” Thiên Đế hoàn hồn xấu hổ khum tay ho một tiếng, “Tiên thượng hôm nay có chuyện quan trọng gì cần thương lượng chăng? Chi bằng các vị tiên liêu giải tán trước đi, ngày khác lại mở tiệc mời chư vị đến thưởng thức âm nhạc.”

“Khoan đã!” Cha Thủy Thần vung tay lên ngăn các vị thần tiên đang chuẩn bị ra về lại, vẫn nhìn chằm chằm Thiên Đế, đôi mắt đen thẳm thẳm nhìn soi mói như muốn xuyên thủng mọi thứ, sắc mặt Thiên Đế mập mờ khó hiểu.”Cũng không phải chuyện to tát gì. Chẳng qua chỉ là xin Thiên Đế thu hồi lại năm ngàn năm Hỏa Dương Tương Trùng Lực trên người tiểu nữ.”

“Tiểu nữ…” Sắc mặt Thiên Hậu kinh biến, Phượng Hoàng ngẩng phắt đầu lên. Thiên Đế không thể tin nổi lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ… Cẩm Mịch…”

“Đúng vậy.” Ánh mắt cha xác nhận, thẳng thắn nói, “Cẩm Mịch chính

là con gái của bản thần và Tử Phân!”

Chương 37

Ánh mắt cha xác nhận, thẳng thắn nói, “Cẩm Mịch chính là con gái của bản thần và Tử Phân!”

Hào quang trong mắt Phượng Hoàng lưu chuyển, thoáng một cái, xuân về hoa nở, vạn vật hồi sinh. Xưa nay ta quá hiểu cái tính hỉ nộ vô thường của hắn, nhìn thấy riết cũng thành quen, cũng chẳng buồn nghĩ xem rốt cuộc vì sao hắn đột nhiên lại phấn chấn như vậy.

Chư tiên trong điện yên lặng một cách dị thường mất một lúc, những vị thần tiên vốn chỉ dám mượn dư quang nhìn trộm ta bây giờ đều danh chính ngôn thuận ngó ta lom lom, Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân ngồi ở chỗ gần ta nhất, vốn bẩm sinh trên trán nhiều hơn người khác một con mắt, ba con mắt đồng thời nhìn ta thập phần lo lắng.

Thiên Đế sững sờ ngơ ngác, hoang mang thất thần chẳng biết là đang suy nghĩ cái gì.

Thiên Hậu sau cơn giật mình qua đi dù có chút thấp thỏm băn khoăn, đột nhiên bật cười nói: “Thủy Thần không có nhầm lẫn chứ, chân thân của tinh linh này là một cây bồ đào, bữa trước các chư tiên ở đây đều đã cùng nhìn thấy, nếu nói là con gái của Thủy Thần và Hoa Thần, không khỏi làm trò cười cho thiên hạ. Thủy Thần nói có đúng hay là không?”

Một lời làm thức tỉnh chúng tiên nhân, ai nấy gật đầu ngờ vực, Thái Bạch Kim Tinh lông mày râu tóc một màu trắng toát, ra vẻ cao thâm run run, thân thiết nói với cha: “Thiên Hậu nói có lý, tiên thượng phải

chăng đã nhầm lẫn.”

Cha nắm tay ta đầy ấm áp, lạnh lùng nhìn Thiên Đế Thiên Hậu, “Không khiến Thiên Hậu quan tâm, nếu không vì lòng người hiểm ác, Tử Phân sao lại phải dùng thuật áp chế chân thân linh lực của Cẩm Mịch từ khi mới sinh ra!” Cha lạnh giọng nói tiếp: “Thiên Đế có biết năm xưa Hoa Thần vì sao ra đi không?”

Thiên Đế ngẩn người, ho hai tiếng, sắc mặt Thiên Hậu đột nhiên sa sầm, vội vàng chen vào: “Cái chết của Hoa Thần là thiên mệnh, Thủy Thần lẽ nào không biết? 《 Lục Giới Thần Lục 》 có ghi, Hoa Thần vốn là một cánh hoa sen trong đài sen mà Phật tổ tọa thiền, nhập nhân quả chuyển thế luân bàn vốn phải chịu chôn vùi, không ngờ nhập nhầm Tam Đảo Thập Châu được Thủy Thần và Huyền Linh Đẩu Mẫu Nguyên Quân cứu vớt, đó là hành trình nghịch thiên, chung quy ắt gặp trừng phạt, Hoa Thần chết đi chẳng qua là kết quả linh lực phản phệ mà thôi. Lục giới đều biết.”

Cha nặng nề nhắm mắt, lúc mở mắt ra trên môi còn kèm theo một nụ cười lạnh lẽo, “Ta chỉ biết 《 Lục Giới Thần Lục 》 có kể, Nghiệp Hỏa là pháp thuật phá hủy linh hồn, chia ra làm tám mươi mốt loại, Hồng Liên Nghiệp Hỏa đứng đầu, lại chia làm ngũ đẳng, Độc Hỏa là cao nhất, phá thiên linh đốt ngũ tạng, chỉ có kẻ đảm nhiệm trọng trách Hỏa thần mới nắm giữ thuật này! Tử Phân năm xưa…”

“Dạ thần đại điện hạ đến.” Người trong điện đang nín thở lắng nghe đến chỗ cao trào, thì ngoài cửa tiên thị cất giọng oang oang đúng lúc ngắt lời của cha.

Tiểu Ngư tiên quan không nhanh không chậm bước vào, mang theo một trận gió đêm mát lạnh như nước hồ đến đứng bên cạnh ta, “Nhuận Ngọc ra mắt phụ đế, ra mắt Thiên Hậu.” Xoay người lại nói với cha: “Ra mắt Thủy Thần tiên thượng.” Ánh mắt khẽ lướt qua ta,

gợn lên một làn sóng lăn tăn lặng lẽ rồi nhanh chóng tan biến mất.

Thiên Hậu vốn đang chau mày mím môi sắc mặt khẩn trương, tựa hồ chỉ sợ một chữ tiếp theo của cha sẽ là một từ gì đó vô cùng kinh tâm động phách, nhưng hiện tại mặt mày thoáng thư giãn, thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ chưa bao giờ vui mừng như vậy khi gặp Tiểu Ngư tiên quan, bèn hòa ái nói: “Đại điện hạ không cần đa lễ.”

“Nghe nói phụ đế tìm được thượng cổ tuyệt âm Nhai Cầm, Nhuận Ngọc bận làm xong việc cho nên mới đến trễ, không biết có bỏ lỡ thanh âm nhã luật hay chưa.” Tiểu Ngư tiên quan thì ra là vội tới nghe đàn.

“Thật đáng tiếc, e là Dạ thần đã bỏ lỡ.” Phượng Hoàng đưa tay lướt một lượt qua mấy sợi dây đàn đặt bên cạnh, âm sắc vô cùng tốt nhưng lại không trọn vẹn, “Dây đàn, đã đứt rồi.”

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười ôn hòa, cúi đầu khẽ lúc lắc, dường như vô cùng tiếc nuối, “Như vậy xem ra quả nhiên đã bỏ lỡ. Bình sinh chuyện đáng tiếc lại tăng thêm một chuyện. Chỉ mong hôm nay mất đi thứ này, ngày sau có thể thu được thứ khác.”

Nhưng Thiên Đế lơ đãng không để ý nói tiếp: “Thủy Thần có biết chân thân của Cẩm Mịch thế nào không? Nếu Thủy Thần không nói, bản tọa làm sao có thể giải hỏa linh cho nó.” Tựa hồ vẫn còn lại một chút hi vọng mong manh.

Cha lặng im trong chốc lát, chư tiên trong điện cũng nín thở hồi hộp chờ nghe câu trả lời, ta cũng rất hiếu kỳ rốt cuộc thực thân của mình sẽ là thứ khó hiểu nào đây.

“Cẩm Mịch sinh vào một đêm tiết sương giáng, có thể trồng hoa gọi nước, thể chất âm hàn, chân thân chính là một phiến hoa sương sáu

cánh.”

Thật đúng là khiến người ta chán nản mà, hoa sương đêm giáng sáng tan, đi về vội vã vô tung tích, nhẹ nhàng thanh thoát vừa nhìn đã thấy vô cùng bạc mệnh, còn không thực tế, phúc hậu bằng làm một quả bồ đào tròn tròn.

Thiên Đế tựa hồ cũng vô cùng chán nản, vẻ mặt huyễn tưởng tan biến hết y hệt như ta.

“Ngày mai giờ Thìn, bên bờ Lưu Tử Trì, chờ ta.” Bên tai truyền đến một mệnh lệnh nho nhỏ, giọng nói vô cùng quen thuộc, ta giật mình, ngẩng đầu, đôi mắt hẹp dài của Phượng Hoàng đang nhìn ta chằm chằm, thì ra hắn dùng mật ngữ truyền âm đến ta, chả biết gã lại muốn cái gì nữa.

“Hoa sương? Cẩm Mịch tiên tử… ?” Tiểu Ngư tiên quan ngạc nhiên không hiểu, “Có thể mạo muội hỏi một câu, lời này của tiên thượng là có ý gì?”

Cha điềm nhiên nhìn Tiểu Ngư tiên quan, không nói một lời.

Thiên Đế đứng dậy, từ trên thềm mây chậm rãi bước xuống, đứng sừng sững ở trước mặt ta, nhắm mắt thở dài, một luồng gió mát hội tụ tại linh đài của ta rồi tràn ra ấn đường, Thiên Đế đưa tay lên, làn gió vô hình hóa thành một điểm sáng giữa lòng bàn tay y, trong nháy mắt tan biến mất, “Thật đáng tiếc…” Một lời nói rõ tiếng lòng, năm ngàn năm linh lực thế là đi tong, quả thật là có hơi đáng tiếc.

Thiên Đế tiếc hận buồn bã nhìn ta, “Không ngờ lại là con gái Thủy Thần.”

Cha đưa tay trái nắm lấy tay ta kéo lui một bước, nhìn Thiên Đế,

trong mắt hoàn toàn lạnh nhạt, tay phải bên trong tay áo khẽ động, Thiên Hậu đang ngồi phía trên bỗng nhiên đứng dậy, mặt mày vô cùng lo lắng.

Giữa lúc gươm tuốt vỏ nỏ căng dây, Tiểu Ngư tiên quan đột nhiên khẩn trương lên tiếng, "Ý của Phụ đế… Cẩm Mịch lẽ nào đúng là con gái của tiên thượng… ? !" Ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ, có hoảng hốt, có vui mừng, có thoải mái, thần sắc liên tục thay đổi, bản thân ta từ khi quen biết Tiểu Ngư tiên quan tới nay, chưa có khi nào nhìn thấy tâm tình của hắn lại rối loạn như hôm nay.

"Đúng vậy." Thiên Đế nhìn Tiểu Ngư tiên quan rồi lại nhìn ta, "Cẩm Mịch là trưởng nữ của Thủy Thần, cũng chính là thê tử chưa cưới của con."

Cha nhướng mày, thận trọng nhìn Tiểu Ngư tiên quan, đôi mắt trong suốt của Tiểu Ngư tiên quan cũng không cấm kỵ nhìn thẳng về phía ta, đáy mắt có cái gì đó dâng trào gần như sắp tràn ra ngoài, khóe môi cong lên thành một nụ cười thanh tú, vô cùng tinh tế. Có qua có lại mới toại lòng nhau, ta cũng mỉm cười lại với hắn. Trong tích tắc, cha tựa như đã hạ quyết tâm, ép buộc bàn tay phải dưới tay áo phải thu lại, thần sắc lạnh lẽo ẩn giấu sự kềm chế và ẩn nhẫn.

Bất ngờ, sau gáy bỗng lành lạnh, có cái gì đó lướt qua bên gò má của ta, vừa nhìn, thì đó là cây trâm gài từ trên tóc tuột ra, ngay tức khắc mái tóc dài mất đi kềm kẹp, trong nháy mắt xõa bung buông xuống. Một cọng lông phượng vàng óng lướt qua những sợi tóc nhẹ bay thành những đường vòng cung cô tịch, chầm chậm rơi xuống đất. Chẳng biết có phải tại ban đêm ánh sáng mờ ảo hay không, mà cọng lông phượng ngày thường chói chang rực rỡ bây giờ nằm giữa mặt sàn lót bạch ngọc bên trong cung điện bao la rộng lớn này, lại khiến người ta sinh ra một ảo giác mỏng manh điêu tàn như thế.

Ta cuống quít nhặt lông phượng lên giữ chặt trong lòng bàn tay, quay đầu sang nhìn Phượng Hoàng, trong lòng không hiểu vì sao sinh ra một cảm giác chột dạ như bị bắt quả tang lúc làm chuyện xấu vậy. Ta nhớ kỹ sáng sớm lúc ra khỏi cửa rõ ràng đã cài rất chặt, sao bây giờ lại bung ra thế này. Lông phượng này hình như vô cùng quý giá, để Phượng Hoàng nhìn thấy bị rơi xuống đất thì thật khó lường, thể nào cũng rước lấy cơn lửa giận của hắn.

Ta sợ hãi nhìn sang phía hắn, chỉ thấy đôi mắt đen như mực của hắn cũng đang nhìn ta, bình thản giống như một phiến lá lìa cành cô tịch, không hề gợn sóng.

Ta vẫn luôn cho rằng, Phượng Hoàng mặc bất cứ quần áo gì, màu tối cũng vậy, mà màu sáng cũng vậy, không bao giờ che giấu được vẻ loá mắt chói chang toát ra từ trên người của hắn, ngay cả hắn không mặc cái gì ta cũng nhìn thấy rồi, cái khí thế bức người kia vẫn không hề kém đi chút nào. Nhưng hôm nay, hắn mặc một bộ xiêm y màu thiên thanh, dưới ngọn đèn lập lòe, nhàn nhạt tỏa ra một cảm giác mệt mỏi, đau thương giống như sợi dây đàn bị đứt.

Ta nhất thời thẩn thờ.

“Hộ An Phượng Linh… ?” Không biết là ai thốt lên vì kinh ngạc, chư tiên chung quanh trong nhất thời sắc mặt thay đổi mấy lần, nhưng ở trước mặt Thiên Đế Thiên Hậu lại không dám lỗ mãng, cố kềm chế mong muốn được châu đầu ghé tai thì thầm to nhỏ, nhưng lại không nhịn được đưa mắt nhìn nhau đầy ẩn ý.

Dưới ánh mắt săm soi nghiên cứu ở chung quanh, Tiểu Ngư tiên quan đưa tay lên tháo nhánh bồ đào trên tóc mình đưa cho ta, “Nàng hãy dùng nhánh cây này đỡ đi.” Thuận tay cầm lấy cọng lông phượng, xoay người lại thản nhiên nói: “Mấy ngày trước nghe nói Hỏa thần ngẫu nhiên chu du phàm trần đánh rơi Hộ An Phượng Linh,

không ngờ Cẩm Mịch lại nhặt được, bây giờ đúng lúc Châu về hợp Phố."

Có thể nói Tiểu Ngư tiên quan chỉ biết một mà không biết hai. Cọng lông phượng này lúc trước đích thực là ta nhặt được, nhưng mà sau đó chính tay Phượng Hoàng đã tặng nó cho ta. Ta đang định lên tiếng, thì Thiên Hậu vội vàng tiếp lời: "Cũng còn may, thật trùng hợp."

Chư tiên liền nói: "Hôm nay đúng là ngày tốt, Thủy Thần tìm được con gái, Dạ thần có được thê tử, Hỏa thần tìm được đồ bị mất, thật sự đáng chúc mừng! Tam hỉ lâm môn!"

Giữa một rừng âm thanh chúc mừng náo nhiệt, Phượng Hoàng từ chỗ ngồi đứng dậy, từng bước từng bước đi tới trước mặt ta, cúi đầu nhìn cọng lông phượng trong tay Tiểu Ngư tiên quan, mỉm cười nhẹ nhàng tựa như lông hồng, rồi đem lông phượng đặt vào tay ta, "Vật đã tặng thì không có ý thu hồi… huống chi, thứ ta đánh rơi ở chỗ Cẩm Mịch tiên tử đâu phải chỉ có một cọng phượng linh này? Nếu như muốn trả, thì phải trả lại tất cả, nếu không thì… dứt khoát đừng có trả…"

Thứ Phượng Hoàng đánh rơi trên người ta không phải chỉ một cọng lông phương này?

Trái tim ta giật thót, ý hắn là… chẳng lẽ, chẳng lẽ thứ hắn nói chính là sáu trăm năm linh lực kia?

Nghĩ vậy, ta nắm tay lại giữ chặt cọng lông phượng kia, kiên định nói: "Không trả! Cái gì cũng không trả!" Vừa mới mất năm ngàn năm linh lực, không thể nào họa vô đơn chí mất thêm sáu trăm năm nữa.

Phượng Hoàng cười như hoàng liên, lặng lẽ xoay người.

Chương 38

Ba bốn bụi trúc xanh, hai hàng lá chuối tây, một tràng hạt giống. Không nghĩ đến hậu viện Toàn Cơ Cung này chỉ lớn hơn vườn nhà ta trong thủy kính hơn phân nửa mà thôi, ta thở ra một hơi, kéo một cái ghế trúc ra đầu hồi ngồi xuống.

Trên bàn đá có một tờ giấy Tuyên Thành được dằn lên trên bởi một con tì hưu(*) bằng thủy tinh, trong gió đêm tung bay phần phật, không thể thoát ra được, giống một con bươm bướm bị giữ chặt hai cánh. Ta thò tay giải cứu nó ra khỏi cái chặn giấy, cầm trong tay thuận tiện đọc lướt qua nội dung, thì ra là một tờ hôn thư. Góc bên dưới có ba lạc khoản, hai chữ "Thái Vi" mạnh mẽ hữu lực, hai chữ "Lạc Lâm" phiêu dật thanh kỳ, cuối cùng hai chữ "Nhuận Ngọc" thanh thoát sinh động, nhưng lộ ra một chút khí chất tài hoa xuất chúng không thể nói thành lời.

(*)Tì hưu là con vật được xem là mang lại may mắn, sức khỏe, thịnh vượng.

"Đây chính là giấy đính ước mà phụ đế và tiên thượng đã ký." Ánh trăng bàng bạc rơi tản mác xuống mặt đất, trên đường rơi bị một tán lá chuối tây dày rộng ngáng chân, chỉ còn lại một bóng tối mờ mờ tỏa trên mặt Tiểu Ngư tiên quan, toát ra một loại ấm áp mông lung, "Hơn bốn ngàn năm trước, nó đã được lập vào một đêm trước đại hôn của tiên thượng, bây giờ còn phải phiền Cẩm Mịch tiên tử bổ sung tục danh của nàng vào."

Ta cầm lấy một cây bút lông nhỏ cắn bút suy nghĩ, rồi sau đó đặt bút viết tên của mình vào chỗ bên dưới.

Lúc ta đang viết chữ, Tiểu Ngư tiên quan vẫn cúi đầu nhìn chăm chú vào cái cái ấm trà xanh đang đặt trên cái bếp than hồng nhỏ bên cạnh, trong màn hơi nước lượn lờ chẳng biết đang suy nghĩ điều gì. Bộ xiêm y lụa trắng trên người lấn át cả ánh trăng sáng, trắng đến mức khiến người khác phải nghiến răng ken két hận không thể làm cho nó vấy bẩn. Ta liền chấm đầy mực vào cây bút, thừa dịp Tiểu Ngư tiên quan còn đang phiêu du trong cõi thần tiên, vẽ một đóa hoa lên ống tay áo trắng tinh.

Đợi đến lúc hắn hoàn hồn, thì ván đã đóng thuyền, ta nhìn hắn chớp chớp mắt. Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười nhìn tay áo, không hề tức giận, rót cho ta một chén trà, hòa nhã nói: “Bông hoa này thật sinh động, Nhuận Ngọc có rất nhiều xiêm y đơn điệu như vậy, sau này còn phải làm phiền Cẩm Mịch tiên tử giúp ta vẽ cho chúng thêm chút nhan sắc.” Tính khí của Tiểu Ngư tiên quan quả nhiên rất được.

“Rất sẵn lòng, rất sẵn lòng.” Ta cầm cây bút lông liên tục gật đầu.

Tối nay, sau khi ra khỏi Cửu Tiêu Vân Điện của Thiên Đế, Tiểu Ngư tiên quan liền mời ta đến Toàn Cơ Cung chơi, nói là hạt giống Vãn Hương Ngọc ta cho hắn vài ngày trước đã đâm chồi trổ bông, không biết tối nay có thể nở hoa hay không. Cha chỉ nhìn bọn ta, không có ý kiến gì, ta liền vui vẻ đi theo Tiểu Ngư tiên quan.

Toàn Cơ Cung và Tê Ngô Cung của Phượng Hoàng khác biệt rất nhiều, tường trắng ngói đen, đơn giản khiêm tốn, ngoại trừ một tiểu tiên thị trông cửa và một bầy hoa mai Yểm Thú không biết nói, thì chẳng có thêm một người nào cả, trong bóng đêm một khoảng không gian hoàn toàn tĩnh mịch.

Một con Yểm Thú con có lẽ không quá một tháng tuổi đang rụt rè nằm ở dưới chân Tiểu Ngư tiên quan, hai con mắt tròn xoe nhìn ta

đầy cảnh giác, ta tiện tay biến ra một lá cải trắng, khom lưng dụ nó, “Ngoan nào, đến ăn đi.” Thói quen tốt phải nuôi dưỡng từ nhỏ, lúc nào cũng kén chọn chỉ ăn những giấc mơ cũng đâu hay ho gì. Nhưng ngờ đâu ý tốt của ta không được hươu con tiếp nhận, nó khinh thường ngoảnh mặt sang một bên. Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười gãi gãi lên tai nó, vậy nó mới chịu quay đầu lại, chầm chậm bước hai bước đến trước mặt ta, do dự một chút, rồi mới đớp lấy lá cải nuốt vào trong bụng như thể có chết cũng không sợ, ta sờ sờ đầu nó, khen ngợi: “Ngoan lắm, ngoan lắm.”

“Nhuận Ngọc không có thần vật quý báu gì để tặng Cẩm Mịch tiên tử, chỉ có con hoa mai Yểm Thú này, nếu Cẩm Mịch tiên tử thích, từ nay về sau hãy để nó làm bạn đồng hành với nàng, hai tháng nữa nó lớn hơn một chút, thì có thể dùng để cưỡi được rồi. Mong rằng Cẩm Mịch tiên tử không chê.”

Ta vui mừng hớn hở nói: “Đa tạ, đa tạ.” Cưỡi hươu so với cưỡi mây thì chắc ăn hơn, lỡ có bất cẩn té xuống cũng còn có một cục thịt làm đệm lót.

Con hươu con nằm xuống bên cạnh ta không được tự nhiên lắm, cái bụng phồng lên xẹp xuống, chắc đang tiêu hóa lá cải kia.

Ta lại vuốt ve đám lông ngắn cũn dọc trên gáy nó, rồi bưng nước trà bước đến chỗ cây Vãn Hương Ngọc giữa vườn ngồi xổm xuống, cây hoa này tuy đã đơm hoa, nhưng đợi cả nửa đêm rồi vẫn còn ôm tỳ bà che nửa mặt, không chịu nở bung ra cho dứt khoát, đúng là không nể mặt gì cả.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhè nhẹ, Tiểu Ngư tiên quan cũng ngồi xổm xuống ngay bên cạnh ta, ngắm nhìn bông hoa kia, lặng yên không nói gì.

Thời gian trôi qua khoảng chừng một chén trà nhỏ, trà trong chén đã uống cạn, ta đang định đứng dậy rót thêm trà, thì nghe Tiểu Ngư tiên quan bên cạnh khẽ nói: “Nhuận Ngọc thanh bần, một đời làm bạn với đêm đen, không có địa vị tôn quý, cũng chẳng có nhiều bạn bè thân thuộc. Dốc hết tất cả, cũng chỉ có vài con tiểu thú, nhà cửa sơ sài đơn giản… Ngày sau, nếu Cẩm Mịch tiên tử gả cho ta làm vợ tất phải chịu ít nhiều ủy khuất, như vậy, Cẩm Mịch tiên tử có chê bai hay không?”

Ta quay đầu lại, thì thấy Tiểu Ngư tiên quan vẫn duy trì dáng ngồi như lúc nãy nhìn chằm chằm vào cây Vãn Hương Ngọc, dáng vẻ chăm chú tựa như người mới nói lúc nãy không phải là hắn vậy, chỉ có ống tay áo vẽ hoa bị hắn siết chặt trong bàn tay, đầu ngón tay bị dính một chút mực đen.

Nếu Tiểu Ngư tiên quan đã hỏi, ta không thể không nghiêm túc suy nghĩ chuyện này. Nghe nói phàm là nữ tử đến một độ tuổi nhất định nào đó đều phải gả cho người ta, nếu đã như vậy, gả cho ai mà chẳng như nhau, không bằng gả cho Tiểu Ngư tiên quan còn biết nhà biết cửa. Huống hồ, Dạ thần linh lực cao cường, sau này cùng nhau song tu nhất định có thể tiến bộ không ít, những vật ngoài thân sao có thể quan trọng bằng linh lực, bèn trả lời: “Không chê đâu.”

Ngón tay cầm tay áo thả lỏng, đóa hoa mực rũ xuống theo mảnh lụa trắng, Tiểu Ngư tiên quan chợt quay đầu lại, ánh mắt trong suốt như nước nhìn ta lóe lên một vì sao sáng.

Ta lại ngồi xổm xuống, trang trọng hỏi hắn: “Khi nào chúng ta song tu?”

Thân hình Tiểu Ngư tiên quan bỗng đờ ra, sau một lát, chẳng hiểu sao trên hai má lại nổi lên hai mảng hồng hồng.

Gió đêm thổi qua, bất thình lình một làn hương thơm ngào ngạt bay vào trong mũi, ta nhìn theo hướng gió, dưới ánh trăng một đóa Vãn Hương Ngọc nở rộ tưng bừng, các cánh hoa màu tím nhạt trùng trùng điệp điệp, phản chiếu ánh trăng trông kiều diễm vô cùng. Ta vui mừng hô to: “Cuối cùng cũng nở rồi!”

Phía sau, một hơi thở ấm áp nhè nhẹ thoảng qua gáy ta, “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ gọi nàng là Mịch nhi, được chứ?”

Ta lơ đãng nói: “Tất nhiên là được.”

Quay đầu lại, Tiểu Ngư tiên quan đang mỉm cười ôn hòa với ta, nét mặt không còn đỏ ửng, mở miệng nói: “Nghe nói loại hoa này còn có tên là Nguyệt Hạ Hương (hương thơm dưới trăng), quả nhiên rất đẹp, nhưng có điều ta cho rằng cũng không sánh bằng Nguyệt Hạ Sương.” (giọt sương dưới trăng)

Ta nghi hoặc đưa mắt ngó chung quanh, làm gì có giọt sương nào ở đây đâu.

Buổi tối, ta ở tại Lạc Tương Phủ của cha Thủy Thần, ngủ một đêm ngon lành, mặt trời lên cao ba sào tamới thức dậy. Lúc chải đầu thuận tay gắn cọng lông vũ của Phượng Hoàng lên tóc làm trâm cài, mới sực nhớ ra hôm qua Phượng Hoàng bảo ta giờ Thìn hôm nay đến Lưu Tử Trì tìm hắn, trong lòng cả kinh, bấm tay tính giờ, đã sắp qua giờ Tỵ, nghiêm trọng rồi đây! Ta phập phồng lo lắng chạy vội đến Tê Ngô Cung.

Hươu con mà Tiểu Ngư tiên quan tặng ta rất ngoan ngoãn, cũng nhắm mắt theo đuôi ta chạy một mạch tới Tê Ngô Cung, vừa mới định chạy tới Lưu Tử Trì, thì nghe sâu trong rừng liễu có một giọng nói giòn tang: “Cẩm Mịch nào?”

Gì? Hình như nghe thấy có người gọi ta, bèn dừng bước đi về phía phát ra âm thanh.

Lúc này, lại nghe một giọng nói khác: “Còn Cẩm Mịch nào nữa. Không phải cái tên thư đồng ở Tê Ngô Cung theo hầu Nhị điện hạ ngót nghét một trăm năm kia thì còn ai!”

“À! Là Tinh Linh tuyệt sắc kia ư! Trước đây ta từng gặp một lần rồi, tướng mạo đó, thật đúng là tạo nghiệt mà! A di đà phật, may mà cô ta đã đính hôn với Đại điện hạ, nếu không với bộ dạng của cô ta như vậy không biết sẽ gây họa cho bao nhiêu người nữa, ta từng nghe tiên thị ở Tẩy Trần Điện lý nói, Nhị điện hạ hình như suýt chút nữa đã bị cô ta làm rung động tâm can rồi đó.”

Cơn giận dữ trong trái tim vốn luôn điềm tĩnh tự tại của ta bỗng nhiên trỗi dậy. Ta thứ nhất không giết người, thứ nhì không phóng hỏa, thế nào gọi là gây họa người khác chứ?

“Nói đến Nhị điện hạ, hôm qua ta tình cờ nghe được một chuyện, nghe nói Nhị điện hạ đem Hộ An Phượng Linh tặng cho Cẩm Mịch rồi.”

Nghe đến đây, một vị tiên cô khác hít mạnh một hơi, “Khó lường, khó lường, Hộ An Phượng Linh là vật cao quý của Phượng Tộc, là pháp khí hộ thể. Cha của Thiên Hậu là Ý Đức Công đã tặng Hộ An Phượng Linh cho Thần Chi Tát Chân Nhân – người đã hy sinh trong cuộc chiến Thần Ma – làm lễ vật tuẫn táng (chôn theo), Thiên Hậu thì đem Hộ An Phượng Linh tùy thân tặng cho Thiên Đế làm vật đính ước, Nhị điện hạ lần này…”

Ai đó lạnh lùng ho một tiếng, hai vị tiên cô đang thảo luận say sưa đột ngột im bặt, chỉ nghe hai người cung kính nói: “Tham kiến Nhị điện hạ.”

Đúng là Phượng Hoàng, nghe thấy hai vị tiên cô sau khi đã hoàn thành lễ nghĩa chào hỏi Phượng Hoàng xong xuôi rồi tháo lui, ta đứng trong rừng liễu cũng do dự một chút, dựa vào âm thanh nghe được, Phượng Hoàng hình như không được vui cho lắm, không bằng ta quay về thì hơn, tránh gặp phải vạ.

Đang định thoát thân, thì Phượng Hoàng bỗng xoay người hiện ra ngay trước mặt ta, dọa ta nhảy giật ngược, lỡ tay bẻ đứt lìa một cành liễu rũ bên cạnh.

Ta nhìn sắc mặt Phượng Hoàng, lúng ta lúng túng đút cành liễu trên tay vào miệng Yểm Thú, giả đò như đang cho nó ăn, dỗ dành, “Ngoan nào, ngoan nào.”

Chương 39

Mặt trời giữa trưa thực sự vô cùng nóng bỏng và chói chang, nhưng Phượng Hoàng lại lẳng lặng không nói một lời ngửa đầu nhìn những tia nắng lóa mắt kia một hồi lâu, khiến người ta không khỏi lo lắng nếu cứ tiếp tục nhìn như vậy thì hắn sẽ bị đui mất.

Ta cũng đứng bên hắn khoảng chừng một nén hương cụt, rồi không nhịn được lên tiếng: “Thực ra, mặt trời lúc sắp lặn mới là đẹp, tròn trĩnh như cái lòng đỏ trứng muối, nếu Hỏa thần thích ngắm mặt trời, không bằng đợi đến hoàng hôn lại ngắm tiếp.”

Phượng Hoàng bỗng thu hồi ánh mắt, chiếu sang người ta, mặt trời kia quả nhiên độc ác, trong mắt Phượng Hoàng đã xuất hiện một chút tơ máu, nhìn ta, vừa nãy nhìn mặt trời sao không thấy hắn hí mắt, giờ nhìn ta lại híp đôi mắt hoa đào dài hẹp của hắn, làm như ta còn chói mắt hơn cả mặt trời nên hắn mới khó chịu như vậy, “Thì ra, nàng cũng biết quan tâm ta.”

Ta vuốt vuốt mớ lông ngắn trên gáy hoa mai Yểm Thú, lầm bầm: “Tất nhiên phải như vậy! Ta với Hỏa thần chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành thân thích, hiện tại tuy chưa phải người một nhà, nhưng miễn cưỡng cũng coi như nửa người nhà rồi, quan tâm lẫn nhau là nên làm mà.”

Sau này, nếu ta gả cho Tiểu Ngư tiên quan, thì sẽ là tẩu tẩu của Phượng Hoàng, vai vế cao hơn hắn một chút, nghe nói phàm nhân còn có một câu: “Trưởng tẩu như mẫu” (chị dâu cả như mẹ), ta đương nhiên phải tỏ ra phong thái của một vị trưởng bối từ ái chứ. Chăm sóc tiểu thúc (em chồng) phải làm từ những việc nhỏ nhặt trước mắt.

“Người nhà… ?” Phượng Hoàng lặp lại câu nói của ta một lần nữa, rõ ràng không có gió, nhưng sao áo bào lại phập phồng lên xuống, đột nhiên, hắn mỉm cười, vân đạm phong khinh đến mức mong manh dễ vỡ, “Cẩm Mịch, nàng quả nhiên rất biết cách thiêu hủy ta triệt để mà.”

Tiểu thúc Phượng Hoàng này quả thật là một cậu tiểu thúc không dễ lấy lòng chút nào. Ta tự xét lại những lời nói và hành động của mình đâu có chỗ nào không phù hợp, vì sao đang yên lành lại nói ta thiêu hủy hắn chứ.

Phượng Hoàng cúi đầu nhìn chằm chằm Yểm Thú, đôi tròng mắt đen như ngọc lưu ly trông như sắp rớt ra ngoài đến nơi, tiểu thú kia không thể so với ta, có lẽ chưa bao giờ bị ánh mắt khí thế Phượng Hoàng nhìn mình như vậy, cho nên lưng nó căng thẳng cong lên, sợ hãi lui về sau mấy bước.

“Người nhà ư… nhà ai? Nàng và hắn sao? Ngay cả Yểm Thú mà hắn cũng không tiếc đem tặng cho nàng… Ta với nàng chưa bao giờ là người một nhà, quá khứ không phải, hiện tại không phải, tương lai lại càng không phải.” Phượng Hoàng quay lưng về phía ta, ánh nắng chói chang phủ bóng ôm lấy tấm lưng cô độc ngạo mạn của hắn vào lòng, “Có điều, không thể trách nàng, chỉ trách bản thân ta, từ đầu đến cuối, chỉ là sai lầm của một mình ta, vở kịch độc diễn của ta. Nàng chưa bao giờ có một mảy may khao khát nào đối với ta.” Ngửa đầu cười tự giễu, “Chỉ là mộng tưởng…”

Ta tiến lên một bước, ánh nắng hắt bóng ta lên tấm lưng của hắn, trông như ta đang ôm hắn từ phía sau, vô cùng thân mật. Ta kéo lấy bàn tay hắn từ đằng sau, toàn thân Phượng Hoàng thoáng run lên.

Vuốt ve những đường vân trong lòng bàn tay hắn, ta khẽ nói: “Ta

không hiểu vì sao ngươi không vui, cũng không hiểu vì sao ngươi không muốn làm người một nhà với ta, thế nhưng, ta biết, kỳ thực chúng ta vốn được xem như là kẻ thù lâu đời, oan oan tương báo đến khi nào? Không bằng kết thân xóa hết mọi ân oán. Yên ổn thái bình mới là tốt." Phượng Hoàng không muốn làm người một nhà với ta , chắc chắn là có liên quan đến ân oán giữa mẹ ta và cha hắn, không bằng ta khoan hồng độ lượng khuyên giải hắn.

Phượng Hoàng đột ngột xoay người, cái bóng của ta liền lọt thỏm vào giữa ngực hắn một cách kỳ lạ, "Nàng nói cái gì? Kẻ thù? Nàng đã biết những gì?"

Ta cầm tay hắn, ra sức trấn an, "Ngươi yên tâm, tuy rằng mẹ ngươi giết mẹ ta, nhưng mà, ta sẽ không báo thù. Ngươi nghĩ đi, mẹ ngươi giết mẹ ta, ta giết mẹ ngươi, ngươi lại giết ta, tương lai con của ta lại giết ngươi, con của ngươi ắt sẽ không cam lòng, nhất định phải bằng mọi cách tiêu diệt con của ta… Cứ tuần hoàn xoắn lấy nhau vô cùng tận như vậy, cuộc đời chẳng phải không còn vui thú gì nữa hay sao."

Nhìn sắc mặt biến đổi không ngừng của Phượng Hoàng, ta tổng kết lại một câu: "Cho nên nói đời người vốn vô lo, biết thêm một gút mắc chính là tự chuốc vạ vào thân."

Phượng Hoàng nheo nheo hàng mi dài, hai tay nắm ngược lại hai tay ta, "Ai nói với nàng Thiên Hậu hại Hoa Thần!" Khí thế nghiêm túc bức người phà vào mặt.

Có thể thấy mới vừa rồi là ảo giác của ta, khi bỗng cảm thấy Phượng Hoàng sao mà mỏng manh yếu đuối đến thế, chẳng qua chỉ nói thêm vài ba câu, cái tính bá đạo của hắn liền sống lại ngay lập tức.

Bỗng nhiên trầm ngâm suy nghĩ, Phượng Hoàng dựa sát vào người ta, thì thào: "Phải chăng là hai mươi bốn vị phương chủ? Có chứng

cớ không? Thảo nào Thủy Thần hôm qua muốn nói lại thôi…”

“Không phải phương chủ nói, mà là lão Hồ nói.” Ta sửa lời hắn, thế nhưng, ta mơ hồ cảm thấy hai mươi bốn vị phương chủ cũng biết được gì đó, nhưng trước giờ chưa từng nói với ta, có lẽ có liên quan đến lời thề nào đó mà lão Hồ đã nói.

Phượng Hoàng nhíu mày cúi đầu trầm tư, lo lắng ưu phiền, lúc ngẩng đầu lên lại lần nữa sắc mặt đã trở lại bình thường, “Việc này nàng đã nói với hắn chưa?”

“Chưa hề.” Ta lắc đầu, trên đời này có được mấy người có suy nghĩ phóng khoáng đại lượng giống như trái cây bọn ta. Chuyện này ta còn hiểu được, về phần Phượng Hoàng, ta cũng không biết vì sao hôm nay trong lúc cấp bách lại buột miệng nói với hắn.

“Nhớ kỹ chớ có tiết lộ ra ngoài! Chớ có ở một mình một chỗ với Thiên Hậu!” Phượng Hoàng hai tay nắm lấy vai ta, khuôn mặt tuấn tú chỉ cách mặt ta trong gang tấc, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt ta.

“Ừm.” Ta nghiêm túc gật đầu.

Có được lời bảo đảm của ta, nhưng Phượng Hoàng vẫn không buông ta ra. Bàn tay nắm giữ ta chẳng những không thả lỏng mà còn siết chặt hơn, trong mắt có một dòng suối chảy càng lúc càng si mê, gần như sắp thôn tính toàn bộ bản thân hắn, càng lúc càng gần, gần đến mức đầu mũi thẳng đứng như vách đá cọ xát vào chóp mũi của ta, ta nhất thời không thể phân biệt được hơi thở vừa ấm nóng vừa ẩm ướt này rốt cuộc là từ mũi của ai thở ra, nhìn vào đôi môi bóng loáng căng mọng của Phượng Hoàng, ta bỗng nhiên thấy hơi khát nước, tự nhiên thè lưỡi ra liếm liếm môi mình.

Trong mắt Phượng Hoàng lóe lên vẻ dị thường, lúc gần như sắp chạm lên đôi môi ta, thì hai mắt bỗng nhắm lại, mặt sượt qua tựa vào bên tai ta thở ra nặng nề, toàn bộ ảo ảnh đồng thời tan biến. Phượng Hoàng buông vai ta ra.

Yểm Thú bên chân bỗng vươn mình đứng dậy, ánh mắt hân hoan, cái đuôi nhỏ vẫy vun vút liên hồi. Ta nhìn sắc mặt chầm chậm tan đi của Phượng Hoàng, đưa tay rờ lên trán hắn, không hiểu sao lại bị sốt, “Hỏa thần không phải bị bệnh chứ?”

“Mịch nhi.” Phía sau có người dịu dàng gọi tên ta.

Ta quay đầu lại, giữa hàng liễu rủ lả lướt, Tiểu Ngư tiên quan đang bước về phía ta, cả người thanh nhã vượt xa đám liễu rũ. Ta mỉm cười với hắn. Tiểu Ngư tiên quan bước tới đứng bên cạnh ta, bàn tay thon dài trong tay áo từ tốn nắm lấy tay ta, siết chặt.

Phượng Hoàng đuôi mắt nhướn cao, nhìn Tiểu Ngư tiên quan.

“Mịch nhi, dùng ngọ thiện chưa?” Tiểu Ngư tiên quan đưa tay phẩy sợi tóc của ta, nhặt lấy cọng tơ liễu mỏng manh như tơ nhện chẳng biết đã dính trên đó từ khi nào.

“Chưa ăn.” Ta lúc sáng dậy muộn lại vội vàng ra ngoài, chưa ăn bữa sáng, bây giờ không ngờ đã đến bữa trưa, hắn vừa nhắc đến ta đã cảm thấy bụng sôi ùng ục.

Tiểu Ngư tiên quan cúi đầu mân mê bàn tay ta, nói: “Lần sau không được sơ ý như vậy.”

Phượng Hoàng khóe môi lạnh lùng mím lại, “Mượn ‘bụng đói ’ để tỏ ‘nỗi lòng’, đại điện [hạ] hôm nay trình độ lung lạc nhân tâm càng lúc càng thành thạo.”

Tiểu Ngư tiên quan bình thản ngẩng đầu, “Hỏa thần có ý gì? Bản thần không hiểu.” Quay sang ta lại nói: “Tiên thượng mới tới tìm Mịch nhi, có lẽ có việc gì quan trọng. Không bằng bây giờ ta đưa Mịch nhi về Lạc Tương Phủ có được không? Chớ để tiên thượng lo lắng.”

Chẳng biết cha tìm ta có chuyện gì, nên đương nhiên nói: “Cũng tốt.”

“Như vậy, thì xin lỗi không tiếp được nữa rồi.” Tiểu Ngư tiên quan khẽ gật đầu với Phượng Hoàng nắm tay ta dắt đi, vừa đi được hai bước, Tiểu Ngư tiên quan đột nhiên dừng chân, nhưng không quay đầu lại, chỉ nói: “Một trăm năm qua, Mịch nhi được Hỏa thần dạy cho một số tâm pháp tu luyện, cũng coi như có nghĩa sư đồ, sau này, Mịch nhi rồi cũng sẽ làm chủ Toàn Cơ Cung, coi như là thân phận thúc tẩu. Bất luận thầy trò, hay là thúc tẩu, đều có những lễ nghi phân biệt lớn nhỏ, mong rằng Nhị điện hạ ngôn hành luôn nhớ đúng mực.”

Nói xong liền dẫn ta đi thẳng.

Ta quay đầu lại, giữa ngàn tơ liễu bay tán loạn, hình dáng Phượng Hoàng dần dần khuất bóng.

Chương 40

“Nam vô hương vân cái bồ tát ma ha tát. Vân hà đắc trường thọ, kim cương bất phôi thân. Phục dĩ hà nhân duyến, đắc đại kiên cố lực. Vân hà vu thử kinh, cứu cánh đáo bỉ ngạn. Nguyện phật khai vi mật, nghiễm vi chúng sinh thuyết. Na ma bản sư Thích Ca Mâu Ni Phật…”

Trên trời nhiều thần, Tây Thiên nhiều phật.

Trong Đại Lôi Âm Tự, mười tám vị Kim Thân La Hán người ngồi người nằm người đứng, sắp xếp cao thấp hai bên đền miếu, ở chính giữa có một cái lư hương, chỉ đốt có một cây hương nhỏ xíu, làn khói xanh mỏng uốn lượn bay lên, từ từ tản mác trong không trung, hòa nhập đồng điệu cùng với tiếng tụng kinh.

Hai tay chắp trước ngực, chân phải bước vào ngạch cửa gỗ đàn hương, ta đi sau lưng cha bước vào, đi thẳng tới phía trên điện, các vị la hán ánh vàng rực rỡ hai bên đều nghiêm mặt nhìn thẳng trang trọng uy nghiêm, ta quan sát một lúc, cảm thấy chẳng có gì thú vị liền thu hồi ánh mắt nhìn lên phía trên điện.

Trên bệ thờ bằng đá nguy nga hình chữ nhật, có ba vị ngồi kiết già ngang hàng nhau trên đài sen có lẽ chính là Tam Thế Phật (*). Cha chắp hai tay trước ngực, cúi đầu niệm vài câu Phạn văn, Tam Thế Phật cũng khẽ gật đầu với cha, vị Phật Hiện Tại ngồi ở giữa mặt mũi hiền lành, khoan thai cất giọng: “Hôm nay không phải là ngày khai đàn giảng thiền, Thủy Thần đến đây có chuyện gì không?”

(*)Ba vị phật của quá khứ, hiện tại và tương lai.

http://giacngo.vn/UserImages/admin/nb3.jpg

“Lạc Lâm lần này đường đột đến đây, là để cầu kiến Như Lai Thánh Phật cầu xin cách giải trừ Già Lam Ấn.” Giọng cha như nước suối, chậm rãi chảy xuôi, không nhanh không chậm.

“Có phải là vì con gái của Tử Phân đang đứng phía sau ngươi không?” Vị Phật Quá Khứ ngồi bên trái nhìn về phía ta, thần sắc thấp thoáng chút bi thương. Không hổ là quá khứ, hiện tại, tương lai Tam Thế Phật, liếc mắt liền biết rõ nguồn gốc của ta.

“Dạ phải.” Cha nép sang bên, để ta lộ ra trước mặt, “Mong rằng ba vị tôn thượng mở rộng cửa đình, để Lạc Lâm được gặp Phật tổ.”

Phía bên phải, Phật Tương Lai thoáng nhìn ta một cái, khuôn mặt vốn an tĩnh phẳng lặng bỗng thoáng gợn sóng, mi tâm nhíu lại, chậm rãi nhắm mắt, khe khẽ thở dài.

Thấy thế, thân hình cha căng lên, “Chẳng biết tôn thượng vì sao lại thở dài?”

Phật Tương Lai nói: “Mệnh tại cơ duyên, bất khả thuyết, bất khả thuyết.” (không thể nói)

Cha quay đầu lại nhìn ta, ánh mắt ẩn giấu nỗi u buồn. Trái tim ta nhảy thót, Phật Tương Lai không biết quá khứ, nhưng hai mắt có thể nhìn thấu tương lai, nhìn bộ dạng ngài như thế, tiền đồ của ta nhất định sẽ chẳng quang minh gì, lẽ nào tương lai ta không thể tu thành thần tiên được ư? Nghĩ đến điều này, ta thật sự mất hết tinh thần.

“Cổng đình vốn luôn rộng mở, chỉ có điều lần này Thủy Thần đi nhất định phí công, không được việc gì.” Phật Tương Lai phẩy tay một cái, cánh cửa gỗ Hoàng Dương ở phía sau tọa vị cọt kẹt mở ra, phía sau

cánh cửa nguyên là những con đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu giao nhau, chằng chịt dọc ngang khiến người ta hoa cả mắt. Nhìn quanh một hồi, thì thấy một lối mòn mờ ảo không bắt mắt lắm, hai bên lần lượt mở ra từng ngọn từng ngọn Liên Đăng, không thấy phía cuối đường, chẳng khác nào một đám mây dầy cộp mịt mờ, Phật Hiện Tại điềm đạm nói: “Thủy Liên có thể dẫn đường cho Thủy Thần, chớ để lầm đường lạc lối, bằng không lệ quỷ sẽ quấn lấy vĩnh viễn đọa xuống địa ngục, chúng ta chỉ có thể nói bấy nhiêu, A di đà phật.”

Cha chắp hai tay dùng Phạn văn tạ ơn Tam Thế Phật, rồi dẫn ta đi theo đường nhỏ tìm Phật tổ gia gia. Những con đường chung quanh đều tràn ngập hương hoa tiếng chim, bằng phẳng rộng lớn, chỉ có con đường này lầy lội quanh co vô cùng khó đi, tabước thấp bước cao đi trên con đường gồ ghề nhấp nhô, long nhan cực kì khó coi, “Phí công” ! “Phí công”? Là Phật Tương Lai tiên đoán Như Lai gia gia sẽ không giải phong ấn cho ta sao? Không giải được phong ấn, thì linh lực sẽ không tiến bộ được; linh lực không tiến bộ được thì tương lai nhất định sẽ không thành tiên, không thành chính quả được; không thành tiên, không thành chính quả được thì nhất định sẽ bị các vị đại thần miệt thị, khinh khi, điển hình là loại thần như Phượng Hoàng; bị các đại thần miệt thị, khinh khi thì số phận định trước sẽ vô cùng thê lương…

Thử nghĩ xem, ta lúc mới sinh ra thì là một em bé Tinh Linh, lớn lên được mấy ngàn tuổi thì trở thành một cô nương Tinh Linh, sống thêm mấy chục vạn năm thì thành một bà cô Tinh Linh, cuối cùng chẳng lẽ lại biến thành một bà lão Tinh Linh hay sao?

Một người sinh ra làm Tinh Linh cũng không có gì đáng buồn, nhưng thảm nhất chính là cho đến lúc chết vẫn còn là một Tinh Linh.

Trong lúc ta còn đang trầm ngâm tư lự, bỗng trước mặt rớt xuống một vật tròn quay, rơi thẳng vào ngay giữa ta với cha, còn nẩy lên ba

cái, chân ta vấp vào nhau suýt nữa bổ nhào, may mà vịn được vào vật tròn tròn trước mặt mới khỏi ngã.

“Ha ha, ay yo yo, đừng cù đừng cù! Nhột chết ta rồi, nhột chết ta rồi!”

Nhìn kỹ lại, té ra cái vật tròn quay mà ta vịn vào chính là một cái bụng to đùng núng nính thịt, ta còn tưởng rằng thiên hạ tuyệt đối không ai có thể đấu qua lão Hồ về cái khoản “châu tròn ngọc sáng”, bây giờ đem ra so sánh, mới biết như thế nào gọi là trong bụng tể tướng có thể chèo thuyền du ngoạn. Cái bụng úc núc thịt lúc này đang bật lên bật xuống, nhìn cái bụng ba lớp thịt “sóng trước chưa yên, sóng sau đã xô tới”, ta rụt tay lại bình tĩnh cất lời khen: “Phập phồng lên xuống, núng na núng nính, bụng đẹp, bụng đẹp!”

“Không tệ không tệ, lão phu nhìn từ xa đã thấy nữ oa oa này mặt mày đáng yêu, lại gần nhìn kỹ, không chỉ mặt mày sáng sủa, mà nhãn lực cũng rất là tốt.” Vị hòa thượng béo ú tròn quay kia có lẽ cực kỳ sợ nhột, cứ cười liên tục không ngừng ước chừng cũng cỡ thời gian một chén trà nhỏ, sau khi cười đủ rồi, mới nhìn ta từ trên xuống dưới, phe phẩy cái quạt hương bồ săm xoi ta một lúc, rồi nói: “Nữ oa này rất có tuệ căn, không bằng quy y theo ta đi!”

Ta nhai đi nhai lại lời này, nghe thế nào cũng có cảm giác giông giống với câu “Không bằng đi theo ta đi”, liền cảm thấy có phần thân thiết.

“Tiểu thần Lạc Lâm ra mắt Phật Di Lặc.” Cha đi đằng trước cũng đã xoay người lại nãy giờ.

Không ngờ vị hòa thượng béo núng nính này lại là Phật Di Lặc. Chỉ thấy bàn tay cầm quạt hương bồ của ông ta gõ gõ lên vai cha, “Ay da da, đây không phải là tiểu Lạc Lâm sao! Đã lâu không gặp nhỉ.”

Cha mỉm cười thanh nhã, “Đã hơn mười vạn năm không gặp rồi, Lạc Lâm mặc dù không dám nhận mình là tôn lão nhưng cũng không dám nhận mình là nhỏ nữa, đây chính là nữ nhi Cẩm Mịch của tiểu thần, trót mạo phạm tôn thượng mong ngài thứ lỗi.”

“Ta còn tưởng con cái nhà ai, hóa ra là của ngươi, cha tuấn tú mẹ xinh xắn, thảo nào sinh ra lại đẹp như vậy. Mầm non tốt như thế này nhưng phải sớm quy y cửa phật mới tốt!” Phật Di Lặc phe phẩy cái quạt hương bồ tròn tròn, quay đầu khẩn thiết nói với ta: “Gia nhập phật môn có thể tiêu tai tránh tà, bảo vệ ngươi ra vào bình an, gia đình khí vượng, cơm áo không lo, mọi chuyện thuận lợi! Tiểu cô nương, tâm động chứ! Tâm động thì khẩn trương lên! Bái ta làm thầy đi!”

Cha cúi đầu mỉm cười, nói với phật Di Lặc: “Cảm ơn tôn thượng để mắt tới Cẩm Mịch, chỉ tiếc Cẩm Mịch đã lập hôn ước, cũng là phạm phải điều cấm kỵ hàng đầu của phật môn thanh tịnh, e rằng phải lỡ mất ý tốt của tôn thượng rồi.”

Nghe vậy, phật Di Lặc lắc đầu lia lịa, mi tâm thoáng hằn lên một vài nếp nhăn, “Đáng tiếc thật đáng tiếc, nhưng không biết đã hứa hôn với vị tiểu thần tiên tốt số nào vậy?”

“Dạ thần Nhuận Ngọc.” Cha đáp lời vân đạm phong khinh.

“Chính là tiểu thần tiên cô độc lúc nào cũng dắt hươu đi tuần tra ban đêm đó sao?” Phật Di Lặc đặt bàn tay lên bụng trầm tư một lát, không đợi cha trả lời đã quay đầu sang talẩm bẩm: “Nếu thật sự gả cho hắn thì cũng tốt, chỉ sợ…” Làm như nói chuyện với ta, lại giống như đang tự nói một mình.

Giọng nói quá nhỏ, nên ta không nghe được tiếp sau nói cái gì, cha đứng cách khá xa nên càng nghe không rõ.

“Sắc trời cũng đã muộn, Lạc Lâm hiện còn phải cầu kiến Như Lai Thánh Phật, đành phải xin cáo từ, không bằng lần sau sẽ tới Pháp Hoa Lâm bái kiến tôn thượng.” Cha ngửa đầu nhìn sắc trời, cáo từ Phật Di Lặc.

Phật Di Lặc phẩy phẩy vạt áo, nói: “Cũng được, cũng được.”

Cha dẫn ta đi về phía trước được một đoạn đường rồi mà ta vẫn loáng thoáng nghe thấy phía sau Phật Di Lặc còn đang thổn thức: “Đáng tiếc quá đáng tiếc quá, vốn muốn giúp ngươi vượt qua kiếp nạn.” Dỏng tai lên nghe, thì lại im phăng phắc không một tiếng động, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có chớ nói gì đến tiếng người, có lẽ là ảo giác.

Con đường dần dần rộng mở, cho đến khi đập vào trong mắt một gốc cây tán rộng thân cao, cành lá sum suê râm mát, những chiếc lá xanh sẫm chen chúc nhau mọc ra, ta hé mắt xem thử, đó là Bồ Đề Thánh Thụ, giữa các cành cây mọc ra rất nhiều rễ, rủ xuống như chòm râu của ông lão, khiến người ta sinh ra một cảm giác thanh tịnh, tôn kính.

Dưới tàng cây, Như Lai gia gia nằm nghiêng trong một vùng rất râm mát, nhắm mắt nghỉ ngơi. Trên mặt đất phía trước hình như đặt một tấm gương sáng, phản chiếu ánh chiều tà vàng rực khiến người ta không thể nhìn kỹ, ta buộc phải rời mắt đi chỗ khác, vào lúc quay đầu đi ta nhìn thấy một đóa hoa sen nhiều cánh đang an tĩnh ngủ say trên mặt gương, đạm nhiên an lành thanh nhã lỗi lạc, nhưng độc nhất thiếu mất một cánh hoa, một cảm giác không trọn vẹn đột ngột ùa tới.

Phật tổ bỗng nhiên mở mắt, ánh chiều tà chói lóa kia trong nháy mắt tự ti mặc cảm mà tiêu tán hết.

“Lạc Lâm ra mắt ngã phật!” Cha chắp hai tay trước ngực cúi thấp người chào Phật tổ. Ta cũng học theo bái lạy Phật tổ gia gia, “Cẩm Mịch ra mắt ngã phật!”

“Ngã phật anh minh, có lẽ nhất định đã biết lần này Lạc Lâm đến đây cầu xin việc gì, không biết có thể tương trợ?” Cha cung kính hạ mi nhìn chóp mũi.

Phật tổ vươn người dậy ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối, dùng giọng nói bình thản đầy lòng thương dành cho thiên hạ sinh linh khoan thai nói: “Đối với người chết, Già Lam Ấn giải hay không giải cũng không có gì khác biệt.”

Chương 41

Phật tổ vươn người dậy ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối, dùng giọng nói bình thản đầy lòng thương dành cho thiên hạ sinh linh khoan thai nói: “Đối với người chết, Già Lam Ấn giải hay không giải cũng không có gì khác biệt.”

Cha lảo đảo, ngẩng phắt đầu.

Ta ngẫm nghĩ, không ngờ Phật tổ gia gia đã từng tuổi này rồi mà vẫn mắc chứng cáu bẳn lúc thức dậy, vừa mở miệng ra đã quạ đen (*) như vậy, ta không khỏi rùng mình một cái.

(*) miệng quạ đen: ý nói những người ăn nói xui xẻo, chuyện tốt nói mất linh, chuyện xấu nói thì linh

“Cẩm Mịch liệu có thể thoát khỏi đại kiếp nạn hay không? Mong ngã phật nói rõ.” Giọng nói cha thường ngày bình lặng như mạch suối bỗng dưng cuồn cuộn chảy xiết, “Ngã phật từ bi vi hoài, giải cứu sinh linh từ trong nước lửa, Lạc Lâm cả gan thỉnh cầu, cầu ngã phật độ tiểu nữ một mạng!”

Phật tổ nhặt lấy một chiếc lá bồ đề vừa rơi xuống, nói: “Cứu sống một mạng không phải từ bi, cứu sống trăm mạng cũng không phải từ bi, phổ độ chúng sinh mới là từ bi. Trong núi có một con mãnh hổ, bị thương nặng sắp chết, cứu hay không cứu?”

Cha không chút do dự lập tức đáp: “Cứu!”

Phật tổ bình thản cười, “Hổ khỏi hẳn mà về núi, lại bắt nai ăn thỏ,

Thủy Thần tuy cứu sống một mạng nhưng làm tổn hại trăm mạng. Từ bi không đúng pháp môn, chính là đồ hại sinh linh đó.”

Ta thầm nghĩ, Phật tổ gia gia đem một quả bồ đào ra mà so sánh với một con mãnh hổ thì hình như không thích hợp cho lắm. Cha có lẽ cũng suy nghĩ giống ta, nên nói: “Cẩm Mịch tinh khiết thiện lương, không nhiễm thói đời, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương người khác, mong ngã phật minh xét.” Nói xong, cha từ trong ngực áo móc ra một quyển 《 Kim Cương Kinh 》 luôn mang theo bên mình, áp bàn tay phải lên cuốn kinh, trịnh trọng thề: “Dập đầu lục giới tôn, ta nay phát hồng nguyện, cầm quyển Kim Cương Kinh này. Khẩn cầu ngã phật giúp Cẩm Mịch vượt qua mệnh kiếp, Lạc Lâm nhất định thượng báo tứ trọng ân, hạ tế tam đồ khổ.” (*)

(*)Thượng báo tứ trọng ân, hạ tế tam đồ khổ: trên báo đáp 4 cái ơn lớn, dưới cứu tế nỗi khổ của 3 đạo.

– Tứ trọng ân gồm: ơn cha mẹ, ơn đất nước, ơn thượng sư, và ơn chúng sinh.

– Tam đồ khổ: Tam đồ hay còn gọi là tam ác đạo: địa ngục đạo, ngạ quỷ đạo, súc sinh đạo. Tam đồ khổ là tất cả nỗi khổ mà tất cả chúng sinh phải chịu đựng.

Phật tổ nhẹ nhàng khép mắt, nói: “Mệnh do mình tạo nên, tướng do tâm sinh ra, thế gian vạn vật đều thay đổi, tâm bất động, vạn vật cũng bất động, tâm bất biến, vạn vật cũng bất biến.” Một lát sau lại ngước mắt chăm chú nhìn ta thương xót, ánh mắt hình như có một sức mạnh thần kỳ, trong nháy mắt đã đưa ta tới bên cạnh ngài.

Phật tổ gia gia đưa tay phớt qua bề mặt tấm gương, mặt gương khẽ gợn lăn tăn, bấy giờ ta mới phát hiện đây căn bản không phải là cái gương, mà là một cái hồ nước thánh tĩnh lặng, giọt nước vương trên

đầu ngón tay Phật tổ trong nháy mắt hóa thành một nhúm tàn hương (tro nhang), Phật tổ đặt tàn hương vào lòng bàn tay ta rồi nhẹ nhàng khép tay ta lại, mỉm cười, nói: “Do ái cố sinh ưu, do ái cố sinh phố, nhược ly vu ái giả, vô ưu diệc vô phố (*). Nguyện hương Phật này giúp con độ kiếp.”

(*) Vì yêu mà sinh ra ưu phiền, vì yêu mà sinh ra sợ hãi, nếu rời xa người yêu, không ưu phiền cũng không sợ hãi.

Ta thành khẩn nhìn lão nhân gia, hỏi: “Vậy còn phong ấn thì sao? Chẳng biết có thể thuận tiện giải trừ được không?”

Phật tổ chỉ cười không nói, phất tay một cái, trong chớp mắt, vật đổi sao dời, cảnh sắc chung quanh liền biến đổi, ta và cha cũng đã đứng ngay trước cửa Bắc Thiên Môn. Cha hướng về phía tây khom người cúi lạy, “Đa tạ Phật tổ.” Quay đầu lại nhìn ta, mặt mày hiện rõ nét ưu sầu, rõ ràng là rất tin vào lời nói của Phật tổ gia gia. Nhưng ta thì không cho là đúng.

Ban đêm, cha phải đi hạ giới làm mưa, ta đứng bên cạnh Bắc Thiên Môn suy nghĩ, có chút bực mình, thiên lý xa xôi chạy đến Tây Thiên bái yết nhưng phí công mà về, còn nhận được một câu nguyền rủa sẽ toi mạng vào một ngày không xa, thật chẳng đáng chút nào. Nghĩ mãi nghĩ mãi, nghĩ đến lúc các đầu ngón chân bắt đầu nhức nhối, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là hai móng trước của con tiểu Yểm Thú đang đạp lên chân ta ngửa đầu hai mắt long lanh nhìn ta, bộ dạng ngây thơ vô tội.

Con tiểu thú này rất trung thành và tận tâm, ta vừa về đến, nó liền đi tìm ta ngay, chỉ có điều cách thức nghênh tiếp này còn phải bàn lại. Khó khăn lắm mới dời được gót sắt của nó ra khỏi chân ta, cởi giày vớ ra, chỉ thấy ngón chân thâm tím, ta hít một hơi, ngồi phịch xuống thềm đá bên ngoài Bắc Thiên Môn xoa chân.

Hai thiên binh gác cổng ai nấy râu hùm mắt hổ, mặt mày đỏ lựng như mắc bệnh sởi. Thấy ta nhìn họ, hai người nhất trí không quay mặt sang mà ngửa đầu nhìn trời, ta lấy làm khó hiểu, nên cũng ngẩng lên nhìn xem có cái gì ở trển mà bọn họ lại nhìn chăm chú đến như vậy. Nhìn qua nhìn lại, cũng chỉ có mỗi một đám mây đen trơ như gỗ đá mà thôi. Không ngờ cư dân Thiên Giới lại thuần phác như vậy, hai người thiên binh chỉ nhìn đám mây thôi mà cũng ngượng ngùng xấu hổ đến vậy, quả thật có chút phong thái của tiểu thư khuê các à nha.

Ta thu hồi ánh mắt, sử dụng một chút pháp thuật tiếp tục cúi đầu xoa chân. Chợt cảm thấy trên đỉnh đầu có chút là lạ, ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy một tiểu thiên binh tay chống một cây Hồng Anh Thương đứng cách ta khoảng chừng hơn hai xích (60cm) đôi mắt mở to hiếu kỳ nhìn ta chăm chú, thấy ta ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng trẻo ửng lên vẻ ngại ngùng e thẹn, ta nhe răng nở nụ cười thân thiện với hắn.

Hắn cũng ngượng nghịu nặn ra một nụ cười đáp lại, vẻ sợ sệt y hệt hươu con nhìn ta, “Cô chính là Cẩm Mịch tiên tử kia có phải không?”

Ta chăm chú suy nghĩ một lát rồi hỏi hắn: “Chẳng biết ‘người kia’ mà vị tiên hữu này nói đến là người nào?” Không loại trừ Thiên Giới cũng có một người cùng tên với ta, phải hỏi rõ để tránh hiểu lầm mới được.

“Chính là Cẩm Mịch tiên tử mà có lời thề hôn ước với Dạ thần đại điện [hạ] đó.” Nói xong, tiểu thiên binh xụ mặt xuống, ta bỗng nhiên có cảm giác mặt hắn hơi quen quen.

“Nói vậy thì ta chính là Cẩm Mịch kia đó.” Ta sảng khoái đáp.

Nghe được câu trả lời của ta xong, tiểu thiên binh bỗng thở dài đầy

tâm sự, hàng lông mày thanh tú chau lại một chỗ chẳng biết trầm tư chuyện gì. Rồi khuôn mặt bỗng trở nên nghiêm túc, trang trọng mở miệng hỏi: “Ta có thể thỉnh giáo cô một việc không?”

Từ lúc khai thiên lập địa đến nay lần đầu tiên mới có người thỉnh giáo ta một chuyện, ta tất nhiên là đáp ứng ngay lập tức.

Tiểu thiên binh chuẩn bị câu cú một lúc rồi ấp úng nói: “Phụ thần của ta nói nam tử tam thê tứ thiếp mới là đại trượng phu, sau khi Dạ thần đại điện [hạ] cưới cô về… sau khi cưới cô về, có phải vẫn có thể cưới thần tiên khác nữa hay không?”

Ái cha… chuyện này đúng là làm khó ta rồi nha. Quy củ của Thiên Giới ta chưa từng nghiên cứu chưa từng đọc, trả lời sai lỡ làm hại mầm non thì không tốt chút nào. Đang chuẩn bị tìm một câu trả lời ba phải nước đôi nào đó đáp cho có lệ, thì bỗng nghe đằng sau lưng có một âm thanh từ tốn đáp thay ta: “Đương nhiên là có thể.”

Ta quay đầu lại, liền thấy Phác Xích Quân xanh mơn mởn chẳng biết đã ngồi trên thềm đá ngay sau lưng ta từ khi nào, lúc này đang khom người thân mật nhìn chăm chú vào bàn chân trần của ta, “Giống như Mịch nhi nàng nếu gả cho cái tên Dạ thần làm nghề treo tinh tú kia, nhưng cũng vẫn có thể cùng ta song tu vậy đó. Đây chính là một đạo lý. Có điều nghe nói…” Phác Xích Quân bỗng ngẩng đầu ai oán, suýt nữa thì va phải cằm của ta, “Biển rộng nương dâu, vật đổi sao dời, Mịch nhi nàng vì sao mới mấy ngày không gặp đã chuyển qua tay Dạ thần vậy? Tốt xấu gì cũng phải cho ta một cơ hội không phải sao?”

Tiểu thiên binh kia có lẽ không có được kiến thức rộng rãi giống như ta, gặp biến không sợ, nên khi thấy đột nhiên từ đâu bỗng chui ra một thằng cha xanh lè thì giật mình nhảy dựng lên, lui về sau hai bước, đợi đến khi nghe rõ Phác Xích Quân nói xong thì vẻ mặt mới tỏa sáng vội vàng tiến lại gần hai bước, hỏi: “Vị tiên hữu này nói vậy có

phải là thật không? Dạ thần đại điện [hạ] thật sự có thể cưới thiếp?”

Phác Xích Quân quay sang tiểu thiên binh mỉm cười diêm dúa, nói một cách trịnh trọng: “Đương nhiên là thật.”

Tiểu thiên binh kia bị nụ cười của Phác Xích Quân làm cho lóa mắt, hai má ửng đỏ, “Thật tốt quá!” Như thể một chuyện treo lơ lửng trên đầu bấy lâu giờ đã được giải quyết ổn thỏa, hắn vui vẻ thoải mái vỗ tay một cái, không ngờ vì cái vỗ tay này, mà cây Hồng Anh Thương đang giữ trong tay không còn chỗ dựa liền ngã loảng xoảng ra mặt đất.

Trong lòng ta cũng loảng xoảng vang lên một tiếng, mọi chuyện bỗng nhiên sáng rõ như gương, tiểu thiên binh này chẳng lẽ để mắt đến Tiểu Ngư tiên quan hay sao?

Tiểu thiên binh lúng túng nhặt Hồng Anh Thương lên mỉm cười ngượng nghịu, “Nếu như Dạ thần đại điện [hạ] cưới thiếp, Cẩm Mịch tiên tử có để tâm không?”

Ta xua tay lia lịa, nói: “Không để tâm, không để tâm! Đó là việc của Dạ thần, ta đương nhiên không để tâm!”

Tiểu thiên binh ngây ra, sau một lát, lại ngượng ngùng một chút rồi hỏi ta: “Cẩm Mịch tiên tử có biết Dạ thần đại điện [hạ] thích tiên tử như thế nào không?”

Tiểu thiên binh này thắc mắc hơi bị nhiều, nhắc đến chuyện này ta chỉ nhớ Tiểu Ngư tiên quan từng nói thích ta, nhưng hắn còn thích dạng thần tiên nào khác hay không thì ta không biết, bèn tự đem mình làm mẫu, trả lời: “Chắc là thích loại giống như ta.”

Chương 42

Nhắc đến chuyện này ta chỉ nhớ Tiểu Ngư tiên quan từng nói thích ta, nhưng hắn còn thích dạng thần tiên nào khác hay không thì ta không biết, bèn tự đem mình ra làm mẫu, trả lời: “Chắc là thích loại giống như ta.”

Tiểu thiên binh khóe miệng méo xệch, trông như sắp khóc tới nơi.

Còn Phác Xích Quân thì nhíu mày, nghiêng người hỏi ta: “Mỹ nhân, làm sao nàng biết Dạ thần thích nàng?”

“Đương nhiên là do chính miệng hắn nói ra.” Ta căn cứ vào sự thực trả lời.

“Xì!” Phác Xích Quân cười nghiêng ngả, “Lầm to! Mịch nhi ngây thơ quá, nam nhân nói ‘thích nàng’ thì quá nửa có ý nói ‘ghét nàng’, không thể tin, không thể tin! Mấy chuyện tình ái này bác đại tinh thâm lắm, bên trong ẩn chứa rất nhiều thứ, nhất nhất cần chú ý bốn chữ tinh hoa ‘câu nói cửa miệng’ này. Đạo hạnh chỉ cần kém một chút thôi thì cũng khó có thể chống đỡ được.”

“Vậy phải như thế nào mới biết được đâu là thích thật sự?” Tiểu thiên binh rất hiếu kỳ, cũng ngồi ngay xuống thềm đá hóng chuyện. Yểm Thú cọ cọ vào vạt áo của ta, ngoan ngoãn nằm dưới chân tađôi mắt tròn xoe nhìn về phía Phác Xích Quân.

Phác Xích “đại sư” ngồi ở trung tâm, vẻ mặt cao thâm khai đàn giảng pháp, “Một người nam nhân nếu như thật tình thích ngươi, thì sẽ thường nhìn ngươi ngơ ngẩn, thí dụ giống như hiện giờ ta đang nhìn

Mịch nhi vậy nè.” Phác Xích Quân vẻ mặt si mê nhìn về phía ta, làm ta rùng cả mình.

“Một người nam nhân nếu như thật tình thích ngươi, thì tuyệt đối sẽ không nổi giận với ngươi, thí dụ như ta sủng ái Mịch nhi vậy nè; một người nam nhân nếu như thật tình thích ngươi, thì lúc ngươi vui sẽ còn vui hơn ngươi, lúc ngươi buồn sẽ tìm cách làm cho ngươi vui, sẽ yêu thương ngươi còn hơn cả bản thân ngươi, biết cách quan tâm chăm sóc ngươi còn hơn cả bản thân ngươi. Thí dụ như Mịch nhi hiện tại ngón chân đang bị sưng, toàn thân ta đều thấy đau đớn giống như bị nghiền nát vậy.” Phác Xích Quân bỗng cầm lấy chân của ta xoa xoa nắn nắn, lòng bàn tay hơi ấm ấm có lẽ sử dụng pháp lực, để hắn xoa quả nhiên có chút hiệu quả.

Chỉ có điều Phác Xích Quân nắm chân của ta, mà trên mặt hiện rõ vẻ thèm thuồng như tiểu cẩu nhìn thấy khúc xương quả thực khiến người ta phát hãi. Ta rùng mình, rụt bàn chân lại xỏ tọt vào trong giày, Phác Xích Quân lưu luyến bịn rịn giữ không được đành buông ra, nói: “Kỳ thực, ngoại trừ ta ra, nam nhân trong thiên hạ đều thích vĩnh viễn không thể chiếm được.” Phác Xích Quân hướng ra phía sau lưng ta mỉm cười hoa lệ, “Thí dụ như…”

“Tham kiến Hỏa thần điện hạ!”

Ta quay đầu lại, hai người thiên binh canh giữ bên ngoài Bắc Thiên Môn đồng loạt khom lưng ôm quyền chào một người cao lớn đứng trước mặt, người nọ hoa phục rực rỡ, mặt như quan ngọc, phía sau có mười người đeo kiếm vác đao đứng vây chung quanh hắn, không phải Phượng Hoàng thì còn ai vào đây. Bên dưới hai hàng lông mày lưỡi mác xếch ngược, hai con mắt đen trắng rõ ràng đang chĩa sang bên này.

Có lẽ Phượng Hoàng dẫn binh đích thân tuần tra Thiên Môn, ta nhìn

hắn mỉm cười thân mật. Hắn không nói một lời, nhìn lướt qua ta như chuồn chuồn đạp nước, ánh mắt như đao quang kiếm ảnh chớp lóe phang về phía Phác Xích Quân.

“Nếu ta nhớ không lầm, Ngạn Hữu Quân xưa nay khinh thường Thiên Giới, hôm nay năm lần bảy lượt quay lại Thiên Giới chẳng biết là vì sao?”

“Văn nhân thi sĩ có câu, tối thị nan tiêu mỹ nhân ân (khó mà có thể quên được ơn của mỹ nhân). Ngạn Hữu tất nhiên là vì mỹ nhân mà đến.” Phác Xích Quân lại nhìn về phía ta y như đang nhìn một khúc xương.

Sợi tua rua trên trường kiếm đeo bên thắt lưng Phượng Hoàng đón gió bay bay, “Ngạn Hữu Quân tiền sự chồng chất, đã phạm luật trời nhiều không kể xiết, lẽ nào hôm nay lại muốn chồng thêm tội mới là xông vào Thiên Giới?”

Phác Xích Quân phe phẩy vạt áo không bận tâm, “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Huống hồ, chỗ đứng của Ngạn Hữu hiện tại mặc dù gần Thiên Giới, nhưng chưa phải Thiên Giới, bên ngoài Bắc Thiên Môn, ngăn cách một cánh cửa, không thể coi là xông vào thiên đình.”

Phượng Hoàng tay vịn chuôi kiếm, cười đến mức u ám, “Xưa nay được biết Ngạn Hữu Quân thiện chiến, không bằng cho Ngạn Hữu Quân một cơ hội lập công chuộc tội gia nhập binh doanh lập chiến công. Ngạn Hữu Quân nghĩ sao?”

Phác Xích Quân bỗng chốc như người bị đâm sâu bảy tấc, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Đúng lúc đó, bên ngoài Bắc Thiên Môn lại có một nhóm người kéo

tới, người dẫn đầu chính là thủ lĩnh điểu tộc Tuệ Hòa, ngọc bội kêu đinh đang, quần là áo lượt, theo sau là các tiên tử điểu tộc xanh xanh đỏ đỏ. Tuệ Hòa công chúa ôn hòa mỉm cười bước tới gần, nhưng lúc vừa nhìn thấy Phác Xích Quân thì cứng đờ, trên mặt có phần bất an, rồt thoáng chốc lại khôi phục sắc mặt ung dung nói với Phượng Hoàng: "Thật trùng hợp, di mẫu gọi muội đến nói chuyện, vốn định đến bái kiến Thiên Hậu xong sẽ qua Tê Ngô Cung chơi, nhưng không ngờ lại gặp Hỏa thần tuần tra Thiên môn ở đây."

Phượng Hoàng mỉm cười với nàng ta đầy thân thiết, "Tuệ Hòa hiếm khi lên Thiên Giới, không bằng ở lại lâu một chút rồi hãy về."

Thủ lĩnh điểu tộc tươi cười rực rỡ, gật đầu, "Như vậy thì Tuệ Hòa cung kính không bằng tuân mệnh."

Ta bỗng nhiên cảm thấy, lúc này, ở bên ngoài Bắc Thiên Môn trong ba đội nhân mã thì đám người của bọn ta là cổ quái nhất, có cái cảm giác giống như vẽ rắn thêm chân (ý em là cục thịt thừa á). Đang định hỏi xem Phác Xích Quân có muốn đến cung của Tiểu Ngư tiên quan uống chén trà hay không thì Phượng Hoàng bỗng quay sang hỏi: "Ngươi có phải là trướng hạ của Dạ thần?"

Ta ngơ ngác, nhưng tiểu thiên binh bên cạnh chẳng biết khi nào đã ôm quyền cúi người vâng dạ nói: "Thuộc hạ chính là Dạ thần doanh hạ."

"Nếu là Dạ thần doanh hạ, hiện tại đêm khuya sao mọc không chịu đi trực đêm mà còn ở đây làm gì?" Phượng Hoàng luyện binh xưa nay cứng rắn, không dung tha bất cứ sơ sót nào.

"Dạ thần điện hạ từng nói, từng nói, có thể lao động nghỉ ngơi kết hợp, cần nghỉ ngơi hồi phục…" Tiểu thiên binh thật ra rất ngay thẳng gan dạ, có điều dưới ánh mắt chằm chằm của Phượng Hoàng cái từ

cuối cùng vẫn bị nuốt ngược vào trong, chuyển thành câu: “Thuộc hạ bây giờ đi trực đêm!” Nói xong liền so vai ưỡn ngực, vác Hồng Anh Thương chuồn mất.

Tuệ Hòa công chúa kia nhìn theo tiểu thiên binh thở dài mỉm cười, “Hỏa thần biết rõ nàng là do Thái Tị Tiên Nhân sinh ra, cần gì phải làm khó nàng như vậy. Thỉnh thoảng thuận theo mọi sự thả lỏng một chút cũng không phải không được.” Thì ra tiểu thiên binh này đúng là một có một chỗ dựa vững chắc, thảo nào kiên cường như vậy. Nhưng mà, Tuệ Hòa công chúa cũng không kém, dám đem chuyện nhà binh ra mà khuyên nhủ Phượng Hoàng, quả nhiên là người được Thiên Hậu gọi là xứng đôi vừa lứa với Phượng Hoàng.

“Đã vào trong quân, tất có quân quy. Một sai sót nhỏ cũng không được phép. Có điều, đề nghị thả lỏng của Tuệ Hòa cũng có thể xem xét.” Phượng Hoàng nói rõ lập trường, nhưng cũng rất phong độ để cho mỹ nhân công chúa một chút mặt mũi.

Tuệ Hòa công chúa hài lòng, xoay người nói với ta: “Vị tiên tử này đã có duyên gặp mặt một lần tại thọ yến của Thiên Hậu chắc hẳn là ái nữ thất lạc vừa tìm lại được của Thủy Thần?”

“Đúng vậy.” Ta hòa nhã gật đầu. Phác Xích Quân bên cạnh diện mạo thản nhiên, thế là ta bỗng sực nhớ ra hắn đã im miệng nãy giờ cũng được khoảng thời gian nửa nén hương rồi đó chứ, thực sự không dễ dàng gì.

Tuệ Hòa công chúa ân cần kéo tay ta, nói: “Xưa nay vẫn biết Dạ thần và trưởng nữ của Thủy Thần có hôn ước, nhưng bởi vạn sự đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông, bây giờ Cẩm Mịch tiên tử như gió đông thổi tới, trùng hợp lại là con gái của Hoa Thần, thật đúng là trăm hoa đua nở, Tuệ Hòa có thể hỏi một câu không thỏa đáng hay không, chẳng biết đã quyết định ngày thành hôn chưa? Đến lúc đó đại yến

không được quên ta đâu đó.” Tuệ Hòa công chúa tuy nói chuyện với ta, nhưng rốt cuộc chả hiểu vì sao ánh mắt lại len lén liếc nhìn sang Phượng Hoàng.

“Tất nhiên là không dám quên. Ngày thành hôn có lẽ cũng nhanh thôi.” Bởi vì ta đã từng liên lụy hại điểu tộc chịu đói oan ức, nên ta cũng cảm thấy có chút mắc nợ. Đúng lúc có thể mượn tiệc rượu này cho các Điểu nhi một bữa bồi dưỡng thân thể, lấy công đền tội.

Đôi mắt hoa đào đen trắng rõ ràng của Phượng Hoàng nheo nheo.

Chương 43

Đôi mắt hoa đào đen trắng rõ ràng của Phượng Hoàng nheo nheo. Trong bóng đêm thăm thẳm bỗng nở một nụ cười với ta, tựa như hoa mai đỏ mọc lan tràn khắp núi, rực rỡ chói lòa, mọi người chung quanh trông thấy nụ cười tươi rói của Phượng Hoàng đều ngẩn ngơ, các tiên tử điểu tộc ai nấy đôi má ửng đỏ say mê si ngốc, Khổng Tước tiên tử hai mắt sáng rỡ.

Chỉ có ta là cảm nhận được một luồng khí lạnh lan tỏa toàn thân, tuy rằng Phượng Hoàng bình thường vui buồn không lộ ra mặt, nhưng xưa nay tính tình nóng lạnh quái đản, đối đãi với ta nếu không phải là châm chọc khiêu khích, thì là bá đạo quát tháo, chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt ôn hoà tươi cười với ta như vậy, ta không kềm được rùng mình, sợ hãi cúi gằm mặt.

Trời không có gió nhưng vạt áo Phượng Hoàng bỗng động đậy, bảo kiếm trong tay xoẹt xoẹt từ từ tuốt ra khỏi vỏ, mùi sát khí bao trùm không gian, tiếng mũi kiếm ma sát vào vỏ kiếm nghe chát chúa, hàn quang trên thân kiếm hiện ra trong đôi mắt đang cúi gằm của ta từng tấc từng tấc một. Trái tim ta đập thình thịch.

Phác Xích Quân khẽ chuyển động, lách người cản ở trước mặt ta, sau lưng hắn gồng lên cứng ngắc, giống như cung đã căng dây, chỉ còn chờ vận đủ sức là bắn tên. Hai người giằng co trong chốc lát, đột nhiên Phượng Hoàng ngửa đầu cười âm hiểm, “Thế nào? Ta mà có thể làm hại thê tử của Dạ thần hay sao?” Nói xong, xoay người phẩy tay áo bỏ đi. Giống như sau khi sấm sét đì đùng mà trời lại không mưa, bỏ lại những người có liên can ngơ ngác nhìn nhau chẳng hiểu chuyện gì.

Khổng tước tiên tử nhìn ta một cái, rồi vội vàng đuổi theo sau, không biết có phải là ảo giác của ta hay không, chứ trong ánh mắt dường như điềm tĩnh đó ta thoáng thấy ánh lên vẻ oán hận không có thiện cảm.

Ta ngơ ngác dõi theo bóng lưng bọn họ rời đi, mà cơn hoảng hốt vẫn chưa lắng xuống. Ta cũng không xác định được trong nụ cười như mộc xuân phong vừa rồi của Phượng Hoàng có sát khí thoáng qua hay không nữa…

Chỉ nhìn thấy Khổng Tước tiên tử đuổi theo Phượng Hoàng khoảng hơn một trăm bước nói gì đó với hắn, nhưng Phượng Hoàng chỉ xua xua tay tựa như cự tuyệt, Khổng tước tiên tử đành phải dẫn các tiên tử điểu tộc đi về phía tây nơi ở của Thiên Hậu – Tử Phương Vân Cung, vài ba bước lại quay đầu lại nhìn. Phượng Hoàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn tinh tú đầy trời chẳng biết suy nghĩ điều gì, phía sau mười vị thiên binh thiên tướng uy vũ nghiêm trang đứng thẳng, binh khí trong tay loang loáng, khí thế lẫm lẫm.

Phác Xích Quân thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Thật đúng là ‘làm nghề này,nhưng lại yêu nghề khác’ mà. Húc Phượng này từ lúc làm Hỏa thần, hỏa khí trong bụng càng ngày càng tăng.” (ở đây muốn nói: tiểu Phượng không yêu cái chức vị Hỏa Thần của mình nên mới hay quạu quọ)

Ta thản nhiên nói: “Hèn gì cứ cách mỗi năm trăm năm lại phải tự thiêu một lần.”

“Tự thiêu? Ý mỹ nhân muốn nói có phải là ‘niết bàn’?” Phác Xích Quân chống má trầm tư một lúc, rồi bình luận: “Quả nhiên cực kì chuẩn xác.”

Lúc này, chợt nghe ở khoảng cách hơn một trăm bước có tiếng kinh hô hoảng hốt: “Điện hạ!”

Ta đang thần hồn nát thần tính, bị tiếng kêu thất thanh của thiên binh làm cho quay đầu lại cấp tốc, chỉ thấy thanh bảo kiếm trong tay Phượng Hoàng rơi loảng xoảng xuống đất, hắn ôm ngực lảo đảo loạng choạng, chân đứng không vững, thân thể như một ngọn núi lớn đổ cái rầm. Ta không biết có phải bản thân mới vừa rồi bị ý muốn giết người của Phượng Hoàng dọa cho sợ quá hay không, mà thần trí điên đảo, lúc thấy Phượng Hoàng ngã xuống đất, hành động lại nhanh không thua gì ý nghĩ, chớp mắt một cái đã bỏ lại Phác Xích Quân đang lải nhải bên tai đằng vân tới trước mặt Phượng Hoàng.

Ta đẩy mấy tên thiên binh đang xúm xít chung quanh ra, thì thấy Hộ Chương Thiên Tướng đang đỡ lấy cánh tay Phượng Hoàng, Phượng Hoàng mắt nhắm nghiền tay ôm ngực, đầu mày nhíu chặt, như thể đang phải chịu một cơn đau đớn khủng khiếp dày vò, nhưng miệng vẫn nói: “Không sao, chẳng qua là bệnh cũ kéo dài do lần trước trúng phải ôn châm Cùng Kỳ, nhịn một chút sẽ qua thôi.”

Trái tim ta chấn động, tựa như có một con rệp vừng nhỏ xíu đang gặm nhấm đục khoét vào sâu trong lục phủ ngũ tạng. Nghe thấy Hộ Chương Thiên Tướng lo lắng nói: “Đã có bệnh trong người, phải tự biết chữa trị kịp thời, sao có thể chịu đựng dây dưa. Mạt tướng lập tức đưa điện hạ đến chỗ Lão Quân nhờ thăm bệnh, tiện thể xin đan dược trị liệu.”

“Hộ Chương Thiên Tướng chớ vội, ta có thuốc có thể chữa bệnh của Hỏa thần.” Đợi đến lúc ta kịp phản ứng, lời đã ra khỏi miệng, ta không khỏi hối hận, Phượng Hoàng này vừa mới muốn sát hại ta , nhưng hiện giờ ta lại không tính toán chuyện cũ còn muốn cứu chữa cho hắn, có hơi khoan dung độ lượng quá rồi, sau này chớ có nối gót theo Đông Quách tiên sinh(*) mới được.

(*) chỉ người thiện lương, nhân từ, nhưng lại hồ đồ không biết phân biệt tốt xấu, giúp người qua cơn hoạn nạn nhưng rốt cuộc lại bị người hãm hại.

“Chẳng biết Cẩm Mịch tiên tử có gì phương pháp gì?” Nhìn Hộ Chương Thiên Tướng mày rậm mặt vuông bộ dạng thật thà chất phác, vậy mà không ngờ lại hoài nghi ta lừa hắn?

Ta uể oải nói: “Chẳng qua chỉ là vài cây Linh Chi Thánh Thảo thôi, giả sử có trị không khỏi bệnh của Hỏa thần, thì chắc chắn cũng sẽ không làm hắn chết được.”

“Linh Chi Thánh Thảo!” Khuôn mặt thô thiển chính trực của Hộ Chương Thiên Tướng ửng đỏ, có lẽ là cảm thấy xấu hổ vì đã lấy bụng tiểu nhân đi đo lòng quân tử, lập tức liền liên tục nhận lỗi với ta, sai người dìu Phượng Hoàng về Tê Ngô Cung đợi ta đi chuẩn bị thuốc.

Từ lúc ta mới đến nhìn hắn cho đến khi về tới Tê Ngô Cung, suốt cả đường đi, Phượng Hoàng vẫn luôn cúi mặt, mắt khép hờ, không nói một lời, thần sắc trên mặt không thấy rõ, không hiểu đang nghĩ cái gì, cũng không biết hắn còn đau hay không, cho đến khi hai người Liễu Thính, Phi Tự dìu hắn vào tẩm cung, đỡ hắn lên chiếc giường khảm đá quý, hắn mới chậm rãi mở mắt ra, không thèm liếc ta lấy một cái, chỉ phất tay lạnh lùng ra hiệu cho Liễu Thính, Phi Tự, hai người hiểu ý ngoan ngoãn lui khỏi bức bình phong.

Phượng Hoàng lại nhắm chặt hai mắt, xếp hai tay lên bụng, không nói không rằng nằm ngửa mặt giữa đống chăn mây nệm gấm, đầu mày nhíu chặt, quai hàm căng cứng, chắc là đau đến mức phải cắn chặt hàm răng đây mà, chỉ có điều trên gương mặt không hề lộ ra một chút vẻ tái nhợt suy nhược nào, ngược lại hình như có chút

mừng rỡ nhàn nhạt thấp thoáng, ta cũng không chắc lắm.

Ta vừa thi triển thuật pháp trồng Linh Chi Thánh Thảo, vừa nơm nớp lo sợ đảo mắt nhìn chung quanh. Tẩm điện rộng như vậy ngoại trừ một đôi Kim Nghê Kim Thú (*) câm điếc bằng đồng đang phun ra nuốt vào hương khói lượn lờ, bốn phía không có một bóng người, nếu như Phượng Hoàng bỗng nhiên tỉnh dậy lại muốn lấy kiếm chém ta, thì thật đúng là ngay cả một người ngăn cản giúp cũng không có.

(*) Linh vật có mình sư tử, đầu rồng, thích sự tĩnh lặng và thường ngồi yên ngắm cảnh khói hương tỏa lên nghi ngút. Kim nghê được đúc làm vật trang trí trên các lò đốt trầm hương.

Nghĩ đến đó, tay ta không khỏi khựng lại, hối hận khôn cùng, lại nghĩ không bằng mình nuốt lời nhân lúc Phượng Hoàng còn đang ngất len lén trốn đi. Ai dè đúng lúc đó, Phượng Hoàng trên giường hừ nhẹ một tiếng, tựa như đau đớn không chịu nổi, mười ngón tay đều hơi cong lại, thấy hắn như vậy, cái cảm giác quái lạ như bị con rệp vừng đục khoét ngũ tạng lại đột ngột xuất hiện trên người, bất giác xóa tan luôn cái ý nghĩ chuồn khỏi nơi đây, ta nắm chặt tay bắt đầu trồng Linh Chi Tiên Thảo.

Nhưng khi đó trong lòng ta lại cảm thấy rất kỳ lạ, lần trước Phượng Hoàng bị Cùng Kỳ ôn châm gây thương tích, ta đã cho hắn dùng Linh Chi Thánh Thảo rồi, sau đó cũng không hề nghe nói hắn có mảy may khó chịu hoặc là di chứng gì, sao hôm nay trước đó một phút hắn còn khỏe như vâm rút kiếm chĩa ta, mà một phút sau nói gục là gục cái rầm như trời long đất lở ngay như vậy.

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng nghĩ lại thì cái tên Phượng Hoàng này từ trước đến nay tranh cường háo thắng, chưa bao giờ tỏ ra dù chỉ một tí ti yếu kém trước mặt bất luận kẻ nào, chớ đừng nói chi đến chuyện giả bệnh gạt người, vì vậy, ta liền bỏ qua mọi ngờ vực trong lòng,

dùng Linh Chi sắc trong nước rồi bưng đến trước giường, hai mắt Phượng Hoàng đột nhiên mở toang, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía ta, ta giật mình suýt tí nữa thì ném luôn chén canh nóng sôi trong tay vào mặt hắn.

Ta cố gắng ổn định lại tinh thần, nói với hắn: “Nếu ngươi tỉnh rồi, thì tự bưng canh Linh Chi này uống đi, ta cũng không tiện quấy rầy, ta đi về đây.”

Vừa mới xoay đi, liền nghe thấy phía sau lại vang lên tiếng rên rỉ, ta xoay người lại, thì thấy Phượng Hoàng khum tay ôm lấy trán, tay kia nắm chặt mép giường, bấu chặt đến mức các đầu khớp đều trở nên trắng bệch.

Ta cân nhắc một chút, rồi chả biết ma xui quỷ khiến thế nào lại ngồi trở xuống mép giường đưa tay xoa xoa thái dương giúp hắn, hỏi bâng quơ: “Hồi nãy không phải là đau ngực ư? Sao bây giờ lại đau đầu rồi?” Bàn tay đang bấu chặt mép giường của Phượng Hoàng lập tức cực kỳ phối hợp đặt ngay lên trên ngực, trên trán xuất hiện hai giọt mồ hôi, hơi thở hổn hển nói: “Chỉ cảm thấy cả người đau đớn, cũng không rõ là đau chỗ nào…”

Ta ngồi yên nhìn hắn đau đến mức nhíu mày cố chịu, mà quên luôn cả cái cảm giác bị rệp vừng gặm nhấm kỳ lạ kia, phải nói là có một cảm giác khoái chí len lỏi trong lòng, đây chính là “ác giả ác báo” mà dân gian thường nói đó, ai kêu hắn lúc nào cũng ỷ vào linh lực cao niên hơn ta, giỏi hơn ta, suốt ngày khi dễ ta chỉ là một thứ trái cây nhu nhược yếu đuối.

Quan sát một hồi, cuối cùng, ta vẫn nhân từ đỡ hắn ngồi dậy, dựa vào cột giường, dùng muỗng sứ múc canh Linh Chi đút hắn uống. Ai dè, tên này vừa mới chạm đôi môi mỏng dính của hắn tới cạnh muỗng, liền quay mặt sang một bên, khó chịu nói: “Nóng quá.”

Hết cách, ta đành phải đưa lên miệng thổi cho nguội bớt, rồi lại đút tới miệng hắn, hắn nếm thử một chút, rồi mới miễn cưỡng uống vào, một chén canh có chút xíu, dưới sự chê ỏng chê eo của hắn, cuối cùng phải mất hết nửa canh giờ mới uống cạn. Sớm biết phiền phức như vậy, không bằng ngay từ đầu đánh cho hắn hôn mê quách đi rồi đổ trực tiếp vào cho rảnh nợ.

Ta dìu hắn nằm lại xuống giường xong, thấy hơi thở hắn từ từ đều đặn, mặt mày giãn ra, nghĩ chắc đỡ nhiều rồi, liền đứng dậy định chuồn, nhưng cái tên này tối nay bỗng nhiên giống như có thần giao cách cảm với ta hay sao đó, hễ ta vừa nhấc mông, là hắn liền bắt đầu rên rỉ đau đớn. Người trong Hoa Giới bọn ta từ trước đến nay làm chuyện tốt thì phải làm cho trót, ta đương nhiên không thể làm gì khác hơn là lại trồng Linh Chi sắc thuốc cho hắn uống, nguyên cả đêm chạy tới chạy lui, cái tên này tổng cộng đã ăn hết năm cây Linh Chi Tiên Thảo mới chịu yên, thật đúng là phung phí của trời mà.

Ta hầu hạ hắn nguyên một đêm cũng mệt mỏi, lười đến mức không muốn cử động, liền nhân tiện dựa vào cạnh giường mơ mơ màng màng chợp mắt một lát. Lúc ta tỉnh lại bởi bị ánh mặt trời mới mọc phản xạ lên bức tường phù điêu đánh thức, ta quen thói định đưa tay dụi mắt, nhưng cảm giác tay phải bị cái gì đó giữ lại, vừa nhìn xuống, thì chính là khuôn mặt của Phượng Hoàng đang gối lên mu bàn tay ta, vẻ mặt ngọt ngào ngủ ngon lành.

Ta phẫn uất rút tay đi thẳng ra khỏi cửa điện, đi được một quãng, xen kẽ giữa tiếng bước chân lẹt xẹt ta mơ hồ nghe thấy tiếng than thở như thực như ảo ở sau lưng, “Thì ra, nàng cũng có quan tâm đến ta một chút, có phải không?”

Có lẽ là Phượng Hoàng nói mê.

Đi một mạch ra khỏi Tê Ngô Cung, không ít các tiên nga tiên thị kinh ngạc chào hỏi ta , đã lâu ta không đến Tê Ngô Cung, bọn họ sáng sớm nhìn thấy ta từ tẩm điện của Phượng Hoàng đi ra tự nhiên muốn quan tâm ta một chút.

Ta ngẩng đầu nhìn mặt trời béo mập như con gà quay, chỉ mới qua giờ Dần, người đi trên thiên nhai cũng chỉ lác đác, ta chậm rãi khoan thai tiến về phía trước, liền thấy ở cuối thiên nhai có treo một cái cầu vồng bảy sắc, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hôm qua không có mưa, sao tự nhiên lại hiện ra cầu vồng, sực nhớ Nhuận Ngọc tiên quan từng nói, chỉ cần bước qua cầu vồng, thì có thể đến được Toàn Cơ Cung. Trước đây khi đến Toàn Cơ Cung đều là Tiểu Ngư tiên quan đằng vân đưa ta đi, hôm nay thừa dịp có cầu vồng ở đây, ta tiện thể tự tìm đường đến chỗ Tiểu Ngư tiên quan xin bữa sáng cúng tế cho cái “Miếu Ngũ Tạng” của ta mới được.

Chương 44

Bầu trời buổi sớm mai mới thoát khỏi màn đêm đen như mực, trong lành tinh khiết, những đám mây trắng như lông măng nhàn nhã bay bay, Toàn Cơ Cung tường trắng ngói đen ẩn ở cuối khu rừng lờ mờ thấp thoáng.

Rốt cuộc cũng mò được tới bên ngoài cửa hậu viện, đang định đưa tay lên gõ cửa, thì cánh cửa tử đàn bỗng ngoan ngoãn không đẩy mà tự mở ra, bên hồ nước trong vắt như dải lụa có hai ba con Yểm Thú nghe tiếng động quay đầu lại, khi nhìn thấy đó là ta liền cụt hứng ngoảnh đi bu lại bên cạnh một người mặc áo lam.

Người áo lam ngồi dựa vào lan can đưa lưng về phía ta, rõ ràng là bóng người xanh biếc như nước hồ, nhưng lại gợi cho người ta nhớ tới ánh trăng lạc lõng trong một bức tranh thuỷ mặc, sáng trong cô tịch. Lúc này hắn đang xắn cao tay áo vốc nước trong ao, đằng trước ôm một con tiểu Yểm Thú, hình như đang giúp nó tẩy rửa.

Tiểu thú kia vừa nhìn thấy ta, lập tức tròng mắt mở lớn, cổ cứng đờ, lưỡi thè ra, lật người ngã lăn đùng ra đất chết queo.

Người áo lam kinh ngạc, bàn tay khựng lại xoay người về phía ta, đôi mắt trong như nước, vẻ mặt hớn hở như mây, chính là Tiểu Ngư tiên quan.

“Mịch nhi…”

Ta bước vội hai bước đến bên cạnh Tiểu Ngư tiên quan, đưa tay lên mũi tiểu thú, không còn chút hơi thở nào, lại kéo kéo chân nó, cứng

đơ hoàn toàn không thể nhúc nhích. Phủi phủi tay, ta quay đầu nói với Tiểu Ngư tiên quan: “Nó chết rồi, xác cứng rồi. Là ngươi giết chết nó có phải không? Vì sao ngươi lại phải giết chết nó chứ?”

Nhuận Ngọc tiên quan ngơ ngác, vẻ mặt khó hiểu, theo phản xạ liền giải thích: “Không phải ta…” Thoáng lấy lại tinh thần lại nói: “Mịch nhi, nàng chớ vội, để ta xem sao.” Nói xong, đưa tay phóng ra một vầng sáng bạc hướng tới cổ Yểm Thú.

Ta đứng phía sau hắn khẽ vê vê ngón tay, cái tai nhọn của tiểu thú khẽ giật giật lên mấy cái, mới phút trước bị Hắc Bạch Vô Thường câu mất hồn phách mà chớp mắt một cái lại quay trở về, khoái chí nhảy dựng lên. Tiểu Ngư tiên quan không phòng bị, bị cú vùng dậy của nó làm cho giật mình ngã ngửa ra sau.

Ta cúi đầu vỗ vỗ lên lưng con hươu sao con đang cọ cọ mu bàn tay ta, khen ngợi: “Không tồi không tồi, đã được năm phần chân truyền của ta rồi! Ngày mai đổi món khác cho ngươi, ăn cái gì ngon một chút…” Ta chống má trịnh trọng suy nghĩ một hồi, “Hay là ăn bắp cải nha.” Đôi mắt sáng sáng rỡ long lanh của tiểu thú trong nháy mắt phụt tắt, tan biến hết.

Tiểu Ngư tiên quan cười khanh khách, “Thì ra là Mịch nhi nàng… !” Tiếng cười bất chợt tuôn ra, giọng cười lanh lảnh bộc lộ tâm tình sảng khoái trong tích tắc. Tuy lúc nào hắn cũng luôn luôn mỉm cười, thường thì chưa nói đã cười, ôn nhu tao nhã, song ta luôn cảm thấy trong nụ cười đó hình như thiếu một thứ, trái lại nụ cười hôm nay cười vang thành tiếng như thế rất hợp ta ý.

“Cái đó gọi là đọc vạn quyển sách, cũng không bằng một bản lĩnh tùy thân. Ta thấy tiểu thú này yếu ớt, sợ tương lai sẽ bị cái loại Thiên Thú, Phi Cầm ăn hiếp, bèn đem bí quyết hộ mệnh độc môn nhà họ Cẩm của ta ra dạy cho nó. Các kỹ xảo phòng thân trên trời dưới đất

không dưới một trăm cách, nhưng cũng chỉ có một chiêu ‘giả chết’ là dùng được, vừa dễ học, sử dụng lại đơn giản, chỉ cần lăn đùng ra là xong.” Ta phân tích tường tận cho Tiểu Ngư tiên quan nghe, cuối cùng hỏi hắn đầy thiện chí: “Nhuận Ngọc tiên quan có muốn học hay không?”

Tiểu Ngư tiên quan ôn nhu nhìn ta, khóe môi khẽ nhoẻn thành một nụ cười như mộc xuân phong, một vài sợi tóc bung khỏi sự kềm kẹp của nhánh bồ đào bay xòa xòa trước trán, nhu hòa tựa như vầng hào quang tỏa sáng quanh thân, hắn đưa ta vuốt ve gương mặt ta, “Ta không học, cũng sẽ không để nàng dùng đến nó. Chỉ cần ta còn ở bên cạnh nàng một ngày, thì sẽ bảo vệ nàng bình an vui khoẻ một ngày, tuyệt đối không cho nàng có dù chỉ một cơ hội sử dụng… ờ, bí quyết hộ mệnh độc môn nhà họ Cẩm.”

Những lời nói lương thiện này của Tiểu Ngư tiên quan khiến ta cảm thấy vô cùng dễ chịu, chỉ có điều Tiểu Ngư tiên quan nhìn thì là một con rồng ấm áp đó, nhưng không hiểu sao bàn tay lại lạnh lẽo vô cùng, không như con chim Phượng Hoàng lạnh lùng băng giá nhưng lại có đôi bàn tay nóng hôi hổi.

Chỉ thất thần một chút, nhưng lúc hoàn hồn lại, đã thấy Nhuận Ngọc tiên quan đang vuốt ve trên mặt ta, hai mắt sâu thẳm nhìn ta chăm chú, vẻ mặt say túy lúy giống như uống hết mười mấy bình rượu hoa quế vậy. Trước đây chưa bao giờ thấy Tiểu Ngư tiên quan nhìn ta như vậy, trái lại Phượng Hoàng thỉnh thoảng có nhìn ta kiểu đó, chẳng biết Tiểu Ngư tiên quan hiện tại bị trúng phải ma chứng gì rồi.

“Khụ…” Chợt nghe ngoài cửa có một tiếng ho nhẹ, ta quay đầu lại, liền thấy cha thân mặc trường bào gấm trắng, bên ngoài khoác một cái áo choàng lụa màu vàng nhạt bước qua cánh cửa đi vào trong viện.

Tiểu Ngư tiên quan thu hồi bàn tay đang đặt trên mặt ta, hai má nổi lên một màu hồng nhạt, lộ rõ vẻ ngại ngùng bối rối, đánh mất vẻ vân đạm phong khinh thường ngày, cúi đầu giũ giũ tay áo, cung kính nói với cha: “Tham kiến tiên thượng.”

Cha gật đầu ấm áp, bước đến chỗ ghế đá ngồi xuống, phóng mắt nhìn mặt hồ trong xanh và rừng trúc xa xa, rồi lại nhìn bầy hoa mai Yểm Thú đang nhàn nhã dạo chơi, cuối cùng quay sang ta, “Đêm qua con đã đi đâu?”

“Nghe nói thúc phụ dạo gần đây rất mê xem trích đoạn kịch, hôm qua Nhân Duyên Phủ có bày kính xem kịch, Mịch nhi và thúc phụ xưa nay hợp ý, chắc là đã được mời đến nghe kịch rồi?” Tiểu Ngư tiên quan dịu dàng cất tiếng, ngăn chặn câu trả lời chưa kịp ra khỏi miệng ta, chỉ có điều lần này hắn đã đoán sai, ta đang định sửa lại cho đúng, thì Tiểu Ngư tiên quan bỗng dưng lén lút kéo nhẹ vạt áo sau lưng ta.

“Dạ đúng. Hôm qua con đi nghe kịch. Hay là lần tới hai cha con mình cùng đi, Nguyệt Hạ Tiên Nhân thích đông người, nhìn thấy cha khẳng định sẽ rất vui.” Ta chớp mắt một cái, đón ý đáp vô cùng thuận miệng.

Cha nhìn hai đứa ta, xua xua tay, “Tính ta thích yên tĩnh, không chịu được những tiếng chiêng trống ầm rĩ náo nhiệt, nếu con thích, thì cứ túy ý đi một mình.” Mặt trời ngày càng lên cao, cầu vồng xa xa cũng dần dần tan biến, cha bỗng nhiên chuyển đề tài: “Sáng nay Thiên Giới không có mưa, sao tự nhiên lại hiện cầu vồng?”

Tiểu Ngư tiên quan cầm lấy tay ta nói: “Mịch nhi ham chơi, Cửu Trọng Thiên Giới vừa lớn vừa rộng, con sợ nàng quên mất đường về, bèn dùng hơi nước bắc cầu vồng.” Thoáng dừng lại một chút, mười ngón tay thon dài siết chặt lòng bàn tay ta, “Để cho Mịch nhi bất kể lúc nào, bất kể ở đâu, chỉ cần ngẩng đầu đều có thể trông thấy

đường về, đều có thể nhớ đến ở phía cuối cầu vồng này còn có một tòa nhà tường trắng ngói đen đơn sơ, trong viện còn có một người…"

Hắn bỗng nhiên buông tay ta ra, vuốt ve hươu con bên cạnh, một lúc lâu, nói tiếp: "…còn có một con Yểm Thú đang lặng lẽ chờ nàng."

Ta có chút nghi hoặc, mới vừa nghe rõ ràng là "một người", sao phía sau lại biến thành "một con"? Không khỏi nghi ngờ bản thân đêm qua thiếu ngủ nên bị ù tai nghe nhầm rồi sao.

Cha khẽ thở dài, tiếng thở tan vào gió.

Tiểu Ngư tiên quan giữ hai cha con bọn ta lại dùng bữa sáng, sáu đó tiễn chân bọn ta tới tận chỗ cầu vồng, Yểm Thú hoạt bát lanh lợi đi theo bên cạnh ta rất là hăng hái, thực sự nhìn không ra cái bộ dạng ngốc nghếch này có chút tiềm chất "lặng lẽ chờ" ta một chút nào.

Hai bên con đường rộng thênh thang ngoại trừ thỉnh thoảng có một đám mây thấp thấp bay qua, thì tràn đầy kỳ hoa dị quả rực rỡ đủ màu sắc, cha đang đi ở đằng trước ta khoảng chừng hai bước chân bỗng ngừng lại, chắp tay nhìn đám hoa cỏ được biến hóa ra từ những đám mây kia, trong đôi mắt lạnh lẽo trong suốt hiện lên nỗi nhớ thương da diết.

"Mịch nhi, cha vốn không muốn gả con cho Dạ thần." Một lúc lâu sau, cha hoàn hồn xoay người lại, nhưng lời vừa ra lại khiến ta cảm thấy mờ mịt.

"Giờ con cũng đã biết cái chết của mẫu thân con có liên quan đến Thiên Gia, chỉ trách cha năm đó trong lúc thương tâm hồ đồ lại nghe theo sự an bài của Thiên Đế kết hôn với Phong Thần, lại còn đồng ý hôn sự với trưởng tử của y. Từ sau khi nghe hai mươi bốn vị

phương chủ và Hồ Tiên nói rõ chân tướng, thì ngay từ đầu cha đã có ý dẹp bỏ chuyện hôn nhân này, không ngờ hôm đó ở bên ngoài Bắc Thiên Môn lại nghe hai đứa bày tỏ tâm sự…"

Cha đến gần ta, vỗ vỗ lên đầu ta đầy yêu thương, "Tuy cha hận Thiên Gia, nhưng không thể để con dẫm lên vết xe đổ của mẫu thân, cha chỉ mong con được hạnh phúc suốt đời bên cạnh người trong tim con. Dù là trên trời hay dưới trần gian thì tình cũng chỉ có một, dễ cầu bảo vật vô giá, nhưng khó có được tình lang như ý, mấy ngày nay cha thấy Dạ thần quả thực có tình cảm chân thật đối với con, những ưu tư trong lòng mới được trút bỏ."

"Con thích nghe hát kịch, vậy có biết kịch trích đoạn vì sao lại dễ nghe như vậy không?" Cha vén mớ tóc mai của ta ra sau tai, khẽ hỏi.

Ta nghi hoặc nhìn cha, xem kịch tất nhiên là bởi vì nhân vật trong kịch quần áo xanh xanh đỏ đỏ, giọng hát ê ê a a, chỉ cần thú vị, quan tâm nguyên nhân nào khác làm gì?

Cha mỉm cười, nói: "Bởi vì kịch trích đoạn không có mở đầu và kết thúc, chỉ chọn lấy chỗ cao trào trong cả vở kịch, nên mới không có những nỗi hận và những điều không như ý, chỉ lựa ra phần rực rỡ nhất mà diễn thôi. Nhân sinh như kịch, vui buồn li hợp, nhưng cha mong cuộc đời của đứa con gái thương yêu nhất của cha sẽ giống như một đoạn kịch, chỉ có những lúc rực rỡ vui sướng, không có những ưu thương tăm tối."

"Cha thấy Dạ thần tính tình điềm đạm xử sự ổn thỏa, quả là lương phối (mối tốt), là một người có thể cùng tương kính như tân, cử án tề mi (vợ chồng đối đãi tôn trọng nhau). Nếu Mịch nhi đã trao trái tim cho hắn, thì cần phải một lòng hướng đến hắn, như vậy mới có thể lâu dài. Hỏa thần năng lực tuy mạnh, nhưng tính tình cương ngạnh lại kiêu căng, ở trên địa vị cao đã lâu, sẽ không khom lưng trước

người khác, trong mắt lại càng không dung thứ bất kỳ một tì vết nào, huống hồ mẫu thân hắn lại thâm độc như vậy. Mịch nhi sau này cũng đừng đi lại Tê Ngô Cung nữa, chớ làm Dạ thần thương tâm.” Cha gỡ cọng lông phượng trên đầu ta xuống đặt vào trong tay ta, nói: “Sau này đừng mang thứ này bên người nữa, nhớ kỹ đó.”

Chương 45

Thiên Giới quy củ rườm rà, trong đó có một điều, cứ cách mỗi bảy bảy bốn mươi chín ngày chúng tiên gia phải tề tụ trong Cửu Tiêu Điện bàn luận phương pháp luân chuyển, thương nghị đại sự lục giới; còn có một điều, Thiên Thú, Tiên Cầm không được đưa vào phòng chính của Cửu Tiêu Điện, đều phải dừng bước ở bên ngoài thềm mây.

Ta nhìn con Thử Thiết trên đầu có cặp sừng kếch sù, da lông thì đen thui; lại nhìn con Anh Chiêu mình hổ cánh chim, còn có một con Viễn Phi Kê thân tím mỏ chim bên dưới đôi cánh còn mọc ra hai con mắt. Tuy là thần thú nhưng con nào cũng dữ tợn hung tàn, không có một con nào bộ dạng dễ đối phó hết. Cân nhắc một hồi, ta bèn đem Yểm Thú đến buộc bên cạnh Thiên Cẩu của Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân. Suy cho cùng, bởi vì ta biết được Thiên Cẩu chỉ thích ăn ánh trăng, đối với thịt hươu chắc chắn là không có hứng thú gì.

Rõ ràng là cuộc gặp của các thần tiên, nhưng không biết vì sao mấy ngày trước, Thiên Đế lại sai mười sáu tiên sứ, mười sáu tiên nga đến Lạc Tương Phủ của cha đưa một cái thiếp mời kim quang rực rỡ, mời một Tinh Linh cỏn con như ta đến đây. Lúc phái đoàn đưa thiếp mời vô cùng phô trương lãng phí kia đến phủ, cha đang ở trong thư phòng luyện chữ, chỉ hơi ngước mắt lên nhìn tấm thiếp một cái rồi lại cúi xuống chuyên tâm vào cây bút rồng bay phượng múa, tuy chưa giở ra xem nhưng làm như đã biết rõ nội dung trong đó rồi vậy.

Ta cột Yểm Thú ổn thỏa xong xuôi liền đi theo sự chỉ dẫn của tiên đồng vào điện ngồi xuống bên cạnh cha, cách một khoảng trung tâm cung điện đối diện xa xa với Tiểu Ngư tiên quan đang ngồi ngay bên

dưới ghế chủ vị của Thiên Đế, Tiểu Ngư tiên quan nở một nụ cười như gió nhẹ nắng ấm với ta. Ta theo bản năng quét mắt một vòng chung quanh, Phượng Hoàng con Chim Lửa dữ tợn này bữa nay không có ở đây, ta không khỏi thả lỏng sống lưng một chút, thở ra một hơi thư thái, bưng mỹ tửu trước mặt nên uống một hơi thỏa thích.

Thiên Đế Thiên Hậu ngồi nghiêm chỉnh phía trên điện, hiếm thấy Thiên Hậu hôm nay có được một ánh mắt nhìn ta mà không khinh miệt coi thường. Cha thì vẫn ngồi ngay ngắn khoan thai như thường ngày, dáng vẻ nhàn hạ vững chãi ngồi bên cạnh ta, không hề hành lễ với hai người họ. Thỉnh thoảng có một vị tiên gia đến vấn an cha, cha liền nhẹ nhàng gật đầu đáp lại. Chỉ trong chốc lát, các thần tiên tứ hải bát phương cửu thiên lục giới đều tề tụ đầy đủ trong thần điện rộng lớn, Thiên Đế trang trọng giơ tay lên, chư tiên đang rì rầm thăm hỏi nhau đều đồng loạt im lặng, rồi nghe giọng nói chậm rãi oang oang của Thiên Đế thận trọng nói: “Chư vị tiên gia đều biết, bản tọa và Thủy Thần từ thuở ban đầu đã lập giao ước, định hôn sự cho trưởng tử và trưởng nữ. Hôm nay Thủy Thần tìm được ái nữ, hôn sự này tự nhiên nước chảy thành mương. Hôm nay đưa thiếp mời các vị đang có mặt ở đây đến, chính là muốn thương nghị cùng Thủy Thần chọn ra một ngày lành tháng tốt để Nhuận Ngọc cưới Cẩm Mịch tiên tử về Toàn Cơ Cung, cảm phiền chư tiên làm chứng cho.”

Tuy vẫn biết ta rốt cuộc rồi cũng phải gả cho Dạ thần, nhưng hôm nay Thiên Đế trịnh trọng chiêu cáo chuyện này như vậy, chẳng hiểu sao ta lại có một cảm giác là lạ không rõ lắm, ngẩng đầu nhìn phía đối diện, chỉ thấy đôi mắt xưa nay luôn lịch lãm của Tiểu Ngư tiên quan sau khi giao thoa với ánh mắt ta một cái liền nhìn sang chỗ khác, bên cạnh những đường gân xanh mờ nhạt trên cổ nổi lên một màu hồng hồng, tinh tú trên trời dường như đều rơi vào trong đôi mắt đen như mực kia, rạng rỡ lấp lánh.

“Mùng tám tháng sau chính là ngày tốt.” Một giọng nói giòn tang xen vào cắt ngang luồng suy nghĩ của ta. Nhìn theo tiếng nói, thì ra là Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra. Thiện tài đồng tử Hồng Hài Nhi của Nam Hải Quan Âm ngồi bên cạnh vẻ mặt trang trọng gật đầu phụ họa. Ta thiền một chút, thầm nghĩ hai vị này tuy là tiên gia, nhưng đều là hai vị tiên gia mặc yếm, nhìn kiểu gì cũng đều là những đứa trẻ còn chưa dứt sữa, chắc chắn không ai nghe theo. Không ngờ, các vị thần tiên còn lại đều nói: “Không sai, mùng tám tháng sau chính là ngày tốt.”

Thiên Đế quay đầu, cung kính hỏi ý cha: “Như vậy, không bằng quyết định chọn mùng tám tháng sau, Thủy Thần nghĩ thế nào?”

Cha nhìn ta, chỉ gật đầu, kèm một từ “Được” như đinh đóng cột.

Nguyệt Hạ Tiên Nhân ngồi ngay cạnh ta ở phía bên tay trái mặt mày nhăn nhó nhỏ giọng lải nhải, “Sao có thể được, sao có thể được? Phượng oa nhà ta thì phải làm sao đây?” Rồi lại nói với ta: “Tiểu Mịch nhi, sao ngươi có thể bội tình bạc nghĩa với Phượng oa nhà ta như vậy?”

Lúc ta đang định hỏi y Phượng Hoàng và ngày mùng tám thì có liên quan gì với nhau, thì cửa điện “ầm ầm” một tiếng bị đẩy ra, như tiếng sấm giữa trời nắng chang chang, khiến các chư tiên trong điện giật bắn cả mình. Chỉ thấy một người đang đứng ngược sáng, trong tay cầm trường kiếm, dáng người sừng sững, trước mặt bị khuất sáng lại bị bao phủ trong bóng mát của cung điện toát lên vẻ âm u, mũi kiếm phản xạ ánh mặt trời lóe lên một tia sáng chính là ánh sáng duy nhất quanh thân hắn, nếu không có cái cảm giác âm trầm này làm dịu đi thì sẽ khiến người ta không rét mà run.

Đợi ta thích ứng với ánh sáng chói mắt kia dần dần thấy rõ mặt mũi của người vừa đến, thì mới nhận ra đó là Phượng Hoàng.

Tiểu tiên thị trông cửa phía sau hắn hoảng sợ nói với Thiên Đế: “Thiên Đế bệ hạ, Hỏa thần… Hỏa thần…”

Thiên Đế thở dài, phất phất tay, tiên thị kia như trút được gánh nặng đóng cửa lui ra.

“Khởi bẩm phụ đế, Húc Phượng đã bắt hết Cộng Công bộ tộc tác loạn ở Tây Bắc, đặc biệt đến phục mệnh!” Phượng Hoàng cầm kiếm, song quyền chắp lại, một giọt chất lỏng đỏ tươi theo mũi kiếm nhỏ xuống mặt đất trắng tinh bóng loáng, ta kinh hãi, mới vừa nãy thấy rõ thân kiếm lạnh giá kia đâu có dính máu.

Thiên Đế che miệng ho một tiếng, khen: “Năng lực của Húc Phượng quả nhiên ngày càng tiến bộ, sáng nay mới vừa hạ chiến lệnh, chưa đến buổi trưa thì đã trở về, không làm nhục sứ mệnh. Hiện tại có lẽ cũng mệt mỏi rồi, quay về nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Phượng Hoàng không lui mà tiến tới, cất bước đi vào trong điện, bộ xiêm y trắng toát như trời nước hòa vào nhau đến chỗ bên dưới Thiên Hậu nhẹ nhàng ngồi xuống, màu trắng tinh khiết không nhiễm trần tục đối lập tương phản với thanh trường kiếm dính máu, nhìn thấy mà giật mình.”Đa tạ phụ đế, nhưng mà, Húc Phượng không thấy mệt, chẳng biết cuộc họp mặt hôm nay luận bàn đạo pháp của ai? Húc Phượng đặc biệt đến nghe.”

Thiên Hậu nhíu mày lườm về phía ta, vẻ oán hận như nhìn một tên yêu nghiệt. Thiên Đế nhất thời giống như không biết mở miệng như thế nào lại ho khụ khụ.

Khóe mắt có cái gì đó hồng hồng khẽ động đậy, thì ra là Hồ Ly Tiên cả người đỏ choét đang không thể đợi thêm, nói: “Hôm nay vốn là Thiên Đế cùng Thủy Thần thương nghị hôn sự của Dạ thần và Cẩm

Mịch tiên tử.”

“Ố? Định ngày nào?” Phượng Hoàng quét mắt qua ta , mang theo luồng không khí lạnh buốt giá trên đỉnh Thiên Sơn khiến ta bất giác cúi thấp đầu.

Người trong điện hình như không ai chịu nổi cái khí thế khó hiểu ập tới đó, đều không trả lời.”Mùng tám tháng sau.” Chỉ có Tiểu Ngư tiên quan dường như không cảm nhận được áp lực bức người kia, mỉm cười ôn hòa đáp.

“Mùng tám.” Phượng Hoàng nhỏ giọng lầm bầm, đôi môi đỏ tươi mỉm cười khiến ai nấy rởn cả gai ốc, tựa như vẫn chưa nói hết ý lại khoan thai lặp lại một lần, “mùng tám…”

Chư tiên trong điện đồng loạt nín thở trong giây phút, rồi thấy Phượng Hoàng nhướn mày đầy báo động, khó khăn lắm mới thốt ra một câu: “Như vậy, Húc Phượng sẽ rửa mắt mà chờ!”

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười gật đầu tỏ vẻ tạ ơn, “Đa tạ Hỏa thần điện hạ.”

Thiên Đế Thiên Hậu thở phào nhẹ nhõm, sau một lát, trong điện lời chúc mừng ào ạt như sóng trào, ta học theo Tiểu Ngư tiên quan gặp ai cũng cười, vui vẻ nhận hết những lời chúc tụng này.

Buổi tối, hai mươi bốn vị phương chủ tới chơi Lạc Tương Phủ, cha ra cửa nghênh đón, ta đứng ở xa xa nhìn thấy búi tóc chải bới cẩn thận tỉ mỉ của Trường phương chủ trong đầu truyền đến một cảm giác đau nhức âm ỉ, thừa lúc không ai chú ý liền lẻn ra ngoài từ cửa sau.

Đi dạo lòng vòng một hồi, đang định đến Nhân Duyên Phủ tìm Hồ Ly

Tiên tán gẫu nói chuyện phiếm một phen, nhưng đi được nửa đường thì nhìn thấy trên thềm đá bên ngoài Bàn Cổ Miếu có hai tiểu tiên thị đang ngồi chơi trò đếm cửu cung, chính là Phi Tự và Liễu Thính. Ta cũng sáp lại ngồi xổm xuống, quan sát tỉ mỉ những đường vẽ cửu cung trên mặt đất, thò tay chỉ ra chỗ sai nói: "Ở đây sai rồi, phải điền là…" Lời còn chưa hết, Phi Tự ngồi đối diện đang cắm đầu chăm chú vắt óc suy nghĩ bỗng "Á!" lên một tiếng, hất cục gạch đang cầm trên tay dùng để điền chữ ra ngoài, giật mình nhảy dựng.

Liễu Thính cũng liên tục vỗ vỗ ngực, "Hù chết ta rồi! Nửa đêm nửa hôm, Cẩm Mịch ngươi càng ngày càng không phúc hậu nha! Vừa nãy mới bị Nhị điện hạ hù một phen, bây giờ ngươi lại tới dọa bọn ta, thực chẳng có đạo đức!"

Ta nghiêng đầu chớp chớp mắt, nghĩ kỹ ta có làm gì dọa bọn họ đâu, "Hỏa thần lại làm gì hù dọa các ngươi?"

"Ta chẳng biết gì cả, hôm nay sau khi Nhị điện hạ từ Cửu Tiêu Điện trở về thì sắc mặt đã không tốt, tối đến liền tống cổ hết cả đám tiên thị tiên nga bọn ta ra khỏi Tê Ngô Cung." Liễu Thính oán giận, tiếp đó nhìn ta, nói một cách nghiêm trọng: "Có điều, quá nửa là có liên quan đến ngươi, Nhị điện hạ tính tình thân thiện, chưa từng cáu kỉnh như vậy bao giờ, mỗi khi nổi nóng thì đều là do ngươi gây ra."

Buồn cười! Cả đám tiên thị tiên nga của Tê Ngô Cung sùng bái Nhị điện hạ của bọn họ gần đến mức mù quáng rồi. Phượng Hoàng chính là diễn trò đâm chọt tạo trước mặt bọn họ, nên bọn họ cảm thấy Nhị điện hạ của họ không đem ta ra xử lăng trì thì thật là quá mức "thân thiện" rồi.

Huống hồ, Phượng Hoàng vốn là tính khí âm dương quái đản, nổi cáu thì liên quan gì đến ta?

Ta không thèm tính toán với Liễu Thính, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy buồn bực khó chịu, bước trên đường mà cứ nghĩ hết chuyện này sang chuyện nọ, không biết có phải cái tên Phượng Hoàng này hôm nay lúc đi bắt Cộng Công đã bị thương hay không, hay là mấy bữa trước ăn nhiều Linh Chi bổ quá dẫn đến hư hỏa quá dư thừa vì vậy mới sinh ra cáu kỉnh?

Suy nghĩ như vậy, ta bèn quay ngược trở lại Tê Ngô Cung, quả nhiên cửa lớn mở toang, trong cung không có một bóng người, ta tìm một vòng cũng không thấy Phượng Hoàng đâu, trong bụng nghi ngờ, tính rời đi rồi, nhưng trong lòng bỗng có một linh cảm.

Gió từ trong gió lướt qua vai thổi tán loạn, nước ở trong nước giao hòa hội tụ. Hình như ta không nghe thấy tiếng gió ở trong gió, không nhìn thấy nước ở trong nước, nhưng nói chung có thể nhận ra sự tồn tại của chúng, tuy rằng ta dạo một vòng quanh Lưu Tử Trì cũng không tìm thấy bóng dáng của tên Phượng Hoàng kiêu căng kia đâu, nhưng lại có một loại trực giác thần bí, hắn nhất định ở gần đâu đây.

Sau cùng, ta bị ánh sáng trong vắt màu hổ phách lấp loáng trong ao thu hút ánh mắt, nên ngồi xổm xuống vốc nước ao lên rửa mặt, vừa mới nhắm mắt lại, đã bị một lực kéo hung hãn không cho phép chống cự thình lình trên cổ tay kéo ùm xuống nước.

Trong lòng ta hoảng hốt, vẫn chưa kịp có hành động gì, đã cảm thấy nước ao ngập đỉnh đầu, dòng nước từ bốn phương tám hướng khắp nơi ồ ạt đổ về phía ta. Thường ngày đã từng niệm thủy chú, hỏa chú, thổ chú… tất cả những câu chú mà ta biết đã bị vứt lên chín tầng mây, ta chân tay luống cuống định há miệng ra thở.

Đôi môi vừa hé mở chưa kịp đớp không khí, liền bị một vật gì đó nồng nặc mùi hoa quế áp vào, vật kia mềm mại như nước, hương thơm ngào ngạt, khiến người ta bị mê hoặc thần trí trong chớp mắt,

ta thất thần mất một lát, giữa làn nước đen đặc có người đưa tay ra bóp mũi ta lại, không chặt, nhưng vừa đủ để ngăn chặn hít thở.

Ta dùng hết sức bình sinh để đẩy cái gông cùm xiềng xích bá đạo này ra, nhưng đổi lại càng bị giam cầm chặt hơn, hai cổ tay đều bị một bàn tay thon dài siết chặt giữ bất động tại một nơi mềm mại mạnh mẽ rộng lớn, trong lúc ý thức hỗn độn, tiếng đập thình thịch dưới tay rốt cục cũng cho ta biết đó là lồng ngực của một người, mà thứ đang phủ lên môi ta thì chính là đôi môi của hắn.

Vùng vẫy không thoát, ta theo bản năng há miệng muốn rút không khí từ miệng người nọ. Tahung hăng hút chặt đôi môi hé mở kia, cướp đoạt từng chút không khí ở bên trong, chủ nhân của đôi môi kia không hiểu có phải cũng cảm thấy hô hấp khó khăn hay không, mà một lát sau hắn càng hung ác há miệng ra, bao phủ môi ta vào trong đó, bừa bãi liếm hút, thậm chí còn càn quấy thè lưỡi ra liếm láp loạn xị giữa nướu răng của ta. Ta đương nhiên không cam chịu tỏ ra yếu kém, vì mạng sống, ta bắt chước theo cũng đưa lưỡi ra cướp giật chút không chí còn sót lại không nhiều lắm để cứu mạng.

Sau một hồi liều chết quần nhau kịch liệt, tuy rằng ta dốc hết khả năng tranh giành từng chút không khí, nhưng không khí hít vào càng ngày càng ít khiến ta toàn thân không thể chống cự dần dần xụi lơ, ý thức từ từ mơ hồ đi xa, vào lúc ta nghĩ rằng mình sắp chết chìm dưới đáy ao thì người nọ kéo hai cánh tay ta nhẹ nhàng đưa ta lên mặt nước.

Một luồng không khí tươi mát thình lình xông vào lồng ngực làm thông thoáng buồng phổi, ta ho mạnh một tràng, vừa chật vật đưa tay hất mái tóc phủ lòa xòa trước mặt ra, vừa há miệng thở dốc. Thầm mừng cho bản thân chưa bị chết đuối, nếu như việc con gái Thủy Thần bị chết chìm trong nước mà được ghi vào sử sách, tương lai còn không bị người hậu thế lưu truyền thành một câu chuyện cười

kinh thiên địa mới là lạ.

Đến khi thấy rõ kẻ đối diện cả người cũng ướt sũng giống như ta nhưng không hề mất đi vẻ lỗi lạc, còn dùng cặp mắt phượng câu hồn kia nhìn ta, một cơn tức giận trong nháy mắt bốc lên tới đỉnh đầu, thị khả nhẫn thục bất khả nhẫn (chuyện này mà tha thứ được thì không có chuyện gì mà không tha thứ được, ý nói đây là chuyện khó tha thứ nhất). Thật sự là hối hận vì sao lúc đầu không vặt lông bẻ xương ninh nhừ hắn ăn phứt cho rồi, có phải là ngăn chặn được cả đống hậu hoạn rồi không. Ta đã sống hơn bốn ngàn năm nay mà chưa bao giờ từng tức giận như vậy.

“Ngươi… Ngươi… Ngươi…” đầu ngón tay run run, ta chỉ vào Phượng Hoàng, nhưng lại không biết tìm từ ngữ gì để mà mắng mỏ hắn.

Cuối cùng, ta chỉ chỉ vào giữa khố hắn, nhớ tới Hồ Ly Tiên từng nói cái vật kia của nam nhân còn quan trọng hơn cả nội đan tinh nguyên, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi mà còn bất nhân với ta như vậy, ta sẽ khiến ngươi cả đời không thể làm người.”

Chương 46

Nói xong, ta tức tối xoay người, quên luôn phải niệm chú hong khô thân thể sũng nước của mình. Có điều vừa cất được một bước, cánh tay liền bị một sức mạnh bất thình lình giữ lấy, sức mạnh mãnh liệt đó xoay ngược người ta lại rồi đẩy ngã lên thân của một cây Phượng Vĩ mọc bên cạnh bờ ao.

Cây Phượng vĩ bị chấn động dữ dội, những cánh hoa trên cây rơi lả tả, phớt qua mặt ta rồi lặng lẽ rơi xuống đất. Giữa màn hoa rụng dày đặc đó, Phượng Hoàng một thân bạch y, vạt áo mở ra một nửa, lông mày lưỡi mác sũng nước, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, bỗng nhiên giữa mơ hồ từng giọt từng giọt nước trong veo chảy xuôi theo lồng ngực trắng mịn của hắn, chìm vào nơi sâu nhất, rồi mất tích không dấu vết.

Ta dựa lưng vào thân cây thô ráp, quần áo ẩm ướt dán vào người khiến ta càng thêm mẫn cảm đối với những vật quanh mình, chỉ cảm thấy phía sau lưng dán chặt đến đau buốt bỏng rát, ta cố vùng vẫy, nhưng bị thần sắc âm u và sát khí hừng hực quanh thân của Phượng Hoàng trấn áp, không thể nhúc nhích.

“Ngươi… Ngươi… Ngươi muốn thế nào… ?” Khó khăn lắm mấy từ kia mới thoát ra khỏi cổ họng nhưng dưới sự tấn công của đôi tay lạnh lẽo của Phượng Hoàng, âm thanh lên đến cổ liền đứt đoạn.

“Ta muốn thế nào ư? Trái lại ta rất muốn biết nàng định làm thế nào khiến ta không thể làm người? Hử… ?” Âm tiết cuối cùng lên giọng cao vút tựa như một lưỡi dao sắc bén cắt đứt những sợi dây mỏng manh đang căng lên trong đầu ta, ta không thể kềm chế thoáng rùng

mình. Nhưng hắn không hề mảy may chuyển động, buông tay thả hai cánh tay bị siết sắp tê cứng của ta ra, từng tấc từng tấc, vuốt vuốt từng tí da thịt một trên cổ ta, động tác bàn tay có thể nói là ôn nhu cực hạn, hoàn toàn tương phản với thần sắc trên mặt. Nhắc người ta nhớ tới một con mãnh thú đang ẩn nấp rình mồi, khát máu và tàn khốc.

Trăng treo giữa trời, gió đêm chuyển lạnh, sáng trong như xối nước, ngân hà hiện ra.

Trong Nguyệt cung chắc hẳn đèn đuốc sáng choang, ánh trăng tỏa ra sáng tỏ trong vắt, bóng của nó phản chiếu trên mặt nước lung linh bàng bạc, sáng loáng khiến người ta không tìm được chỗ ẩn nấp.

Thân thể tỏa hương nguyệt quế thơm nồng của Phượng Hoàng chậm rãi áp sát, mười ngón tay mềm dẻo từ từ siết chặt yết hầu ta, ta yếu ớt vùng vẫy hai lần, hơi thở càng lúc càng yếu, càng lúc càng đứt đoạn, bấy giờ ta mới hiểu được bản thân quả nhiên đã làm Đông Quách tiên sinh, tốt bụng cứu hắn xong, hôm nay hắn lại muốn đưa ta vào chỗ chết. Gần như hít thở không thông, ta bắt được một luồng khí nhỏ bé cuối cùng, cất giọng đứt đoạn ngập ngừng: “Phượng… Phượng… Hoàng… Húc Phượng…”

Phượng Hoàng đột ngột thả lỏng các ngón tay đang siết chặt trên cổ ta ra, nở một nụ cười mị hoặc điên đảo chúng sinh. Ta nhìn hắn mà trong lòng thấp thỏm xen lẫn ngạc nhiên, lồng ngực phập phồng lên xuống. Một trận gió thổi qua, một đám mây đêm mỏng manh chậm rãi chuyển động, che khuất ánh trăng giữa trời, bóng tối đột nhiên phủ trùm lên bọn ta.

Trong khoảnh khắc tĩnh mịch đó, ta cảm thấy hắn cúi đầu xuống. Đôi môi ướt đẫm dán lên đôi môi cũng ướt đẫm của ta, nghiêng qua ngả lại không chừa một chỗ nào, đôi môi lành lạnh như nước suối cọ rửa

hòn đá cuội dãi dầu năm tháng, trơn nhẵn sáng bóng, thần trí mê người. Hắn đưa tay giữ chặt sau gáy ta, nghiêng người bao phủ lên ta, giữa hai người dán chặt kín kẽ, không một khe hở. Ta khẽ hé miệng lấy hơi liền bị cái lưỡi của hắn tấn công thần tốc càn quét dọc ngang sạch sẽ. Nhất thời quên hết mọi lo lắng cho tính mạng của mình, ta thả lỏng toàn thân, trong lòng bỗng thấy có chút hiếu kỳ, cũng đưa lưỡi ra hôn lại hắn, cả người Phượng Hoàng bỗng run lên, một luồng khí nóng bừng như lửa dâng trào khắp cơ thể. Thân cây sau lưng gồ ghề thô ráp cọ xát vào người khiến ta không rõ là đau hay là nóng, trước sau đều bị kềm kẹp, chỉ cảm thấy cuồn cuộn như dầu đang sôi trên lửa nóng, chân tay bủn rủn, như muốn rã ra.

Một lát sau, phía sau lưng bỗng thoáng đãng, mát lạnh, là bởi Phượng Hoàng đã đặt ta xuống bên bờ ao chỗ nước cạn sâm sấp, quần áo trên người hắn chẳng biết đã cởi sạch sẽ từ khi nào, ta không chút e dè nhìn về phía lồng ngực cường tráng và cái bụng phẳng lì kia, mặc dù đang ở trong tình trạng án binh bất động vẫn cảm thấy một luồng sức mạnh đang vận sức chờ tung ra.

Ánh mắt dần dần hướng xuống dưới, ta nhìn thấy một vật dị dạng, thoáng giật mình, không khỏi lấy làm lạ, hồi ở trong thủy kính mới thấy hắn lần đầu, hình như không phải như thế này…

Hơi thở của Phượng Hoàng càng lúc càng gấp, ta lại ngẩng đầu lên, va phải ánh mắt mãnh liệt sôi sục của hắn, nhìn không ra đọc không hiểu. Chỉ có những cơ bắp như ngọc thạch và những đường cong rõ ràng tựa như Ma chú đang cám dỗ ta, ta đưa tay chạm đến xương quai xanh của hắn, đột nhiên cảm thấy không còn sợ hãi gì nữa.

Hắn lại tóm lấy hai tay của ta, cúi đầu mút một ngón rồi lại hôn một ngón, ta không thể ức chế khẽ run lên, ngón tay nối liền với tim, nhất thời, trong tim cũng trở nên ướt đẫm.

Dưới ánh trăng màu hồng cánh sen, hương thơm hoa quế như có như không lẩn quẩn quanh thân ta, ta mới mơ hồ ý thức được đây rõ ràng là mùi thơm của rượu ủ. Xử mười ngón tay xong, hắn lại ngậm đến vành tai của ta, lần lần đi xuống dưới. Bấy giờ, ta mới nhận ra không chỉ mình hắn, mà xiêm y của ta cũng biến mất sạch sẽ không biết từ khi nào, chỉ còn lại ánh sao đầy trời che đậy thân thể.

Mặt nước cạn rải rác bồng bềnh những cánh hoa trôi dập dềnh dưới thân ta, gột rửa thân thể ta, nhưng mà, nụ hôn của Phượng Hoàng còn êm ái hơn cả dòng nước, từ sau tai đến bên gáy, từ đỉnh ngực đến mũi chân, nam tử này bình thường cao ngạo không xem ai ra gì, giờ đây lại phủ phục bên người ta, nồng nhiệt chiếm hữu từng tấc da thịt của ta như nắng hạn lâu ngày gặp mưa.

Thần trí ta trở nên lẫn lộn, nhưng trên cơ thể lại cảm nhận rõ ràng gần như mọi thứ nhỏ nhất. Chỉ cảm thấy nóng rực, nóng rực, toàn thân nóng rực bừng bừng như thiêu như đốt. Trong lúc hỗn độn, lại cảm thấy niết bàn của Phượng Hoàng e rằng cũng không nóng bằng thế này.

Hắn không còn chế ngự ta, nhưng ta lại quên cả đào tẩu.

Tim đập như sấm, có cái gì đó lấp đầy từ bên trong, ta há hốc miệng, âm thanh phá hủy lạ lùng từng hồi từng hồi vỡ vụn thoát ra. Ta không hiểu được đó là cái gì, giữa lúc hỗn loạn một sức mạnh như chẻ tre xâm nhập vào cơ thể. Cơn đau buốt trong khoảnh khắc, phảng phất như một tiếng sấm đầu xuân, khai thiên lập địa. Nhưng mà, sau một tích tắc tỉnh táo lại rơi vào trong hư ảo, sương khói lượn lờ.

Ta theo bản năng muốn giơ bàn chân trần lên đá văng cái kẻ đã gây ra đau đớn cho mình, còn miệng thì dùng hết sức bình sinh cắn chặt bờ vai hắn, hai hàm răng nghiến chặt. Bên tai hơi thở như thiêu như đốt vang lên hổn hển.

Khoảnh khắc đó, gió bất động, nước bất động, mây bất động, thời gian đứng im. Chỉ có kẻ đang ở trên người ta là chuyển động nhấp nhô lên xuống.

Hành lai xuân sắc tam phân vũ, miên khứ vu sơn nhất phiến vân. (Tạm dịch: Cảnh xuân giăng mắc mưa lất phất, lượn lờ đỉnh núi một đám mây.)

Ta giống như ngã vào trong vở kịch thường xem qua Quan Trần Kính, nghe thấy cô đào dùng giọng hát cao vun vút, mỏng như tơ nhện hát: "Hồng phiên thúy biền, nhạ hạ phong sầu điệp luyến. Tam sinh thạch thượng duyên, phi nhân mộng huyễn. Nhất chẩm hoa tư, lưỡng hạ cự nhiên."

Mặt nước gợn sóng lăn tăn lóng lánh dập dềnh những cánh hoa Phượng vĩ rụng đỏ tươi, một tia đỏ kỳ lạ mỏng manh từ dưới thân ta chảy ra, cuốn trôi theo dòng nước, biến mất không tung tích.

"Húc… Phượng… Húc Phượng…" Không biết là đau buốt, là ấm áp, hay là rối loạn, ta ở trong lồng ngực hắn nhiều lần đau đớn gọi tên hắn, bản thân cũng không biết gọi hắn như vậy là muốn bảo hắn dừng lại, hay là tiếp tục.

Mớ tóc dài đen nhánh của bọn ta bện vào nhau trong nước, tay chân trần trụi của bọn ta quấn lấy nhau giữa trời. Sau khi nước triều đã trở lại như cũ, hắn kéo ta vào trước ngực, nhịp tim như tiếng trống thình thịch thình thịch dường như phải gánh chịu một sức nặng vô hình, cứ dâng lên tràn đầy, rồi không còn chứa đựng nổi nữa, cuối cùng tràn ra khỏi miệng.

"Cẩm Mịch… Cẩm Mịch… Cẩm Mịch…" Hắn nhìn ta không rời, gọi tên ta không dứt, hắn nâng cằm ta lên, trong mắt lóe lên một tia sáng

cuồng nhiệt rực rửa, tựa như chỉ cần ta đưa tay ra là có thể hái được ánh sao trong mắt.

Lấy trời làm chăn, lấy nước làm giường.

Đêm nay, dưới gốc cây hoa đỏ lửa, giữa làn nước ao trong suốt, một lần rồi một lần, một phen lại một phen, ta cùng với kẻ mà mới một phút trước còn muốn bóp chết ta quấn quýt nhau không rời.

Thì ra, đây chính là song tu mà Hồ Ly Tiên đã nói. Một kiểu tu hành vô cùng đau đớn.

Hôm nay, mùng tám tháng Hai, thích hợp tang ma, cưới gả, dạm hỏi, liên minh, tế tự, cầu phúc, nhập trạch, xuất hành, khai quang, đào móng, tu tạo, động thổ, lợp mái, dựng trụ, lắp xà [nhà], gắn cửa, an táng, cày mộng…

Nói tóm lại, mọi việc đều thích hợp, không kiêng kỵ gì!

Chương 47

Xoảng!

Tiếng rơi vỡ giòn tan xé toạc không gian yên tĩnh, ta giật mình mở choàng đôi mắt, tỉnh giấc từ trong mộng.

Trong nắng mai còn loáng thoáng hơi sương, bóng lưng thon thả của Tiểu Ngư tiên quan gợi cho người ta nhớ tới nhánh cây bồ đề ở Tây Thiên, mang theo cảm giác rất thiền, rất xa xăm xanh thẳm. Hắn đứng trước một chiếc bàn vuông làm từ gỗ Hoàng Dương đưa lưng về phía ta, trong tay là một chiếc đĩa sứ đã vỡ, Yểm Thú sợ hãi nằm bên chân hắn trên mặt đất, thời gian chầm chậm trôi đi.

Ta dụi dụi hai mắt, ngồi dậy trên chiếc ghế dài bằng gỗ tử đằng, lúc này mới phát giác vừa nãy ngồi đợi Tiểu Ngư tiên quan một lúc trong phòng khách không biết đã ngủ quên từ khi nào, giữa hỗn độn bỗng cảm thấy mình dường như đã mơ một giấc mộng thật dài, lại dường như chẳng mơ thấy gì cả…

Ta đã quen thói ngày ngày đến Toàn Cơ Cung ăn chực bữa sáng, hôm nay tất nhiên cũng không ngoại lệ. Chỉ là đêm qua song tu thực sự hao phí chút thể lực, nhưng mà Tiểu Ngư tiên quan mới đi chuẩn bị đồ ăn có một chút xíu mà ta đã mệt mỏi thành ra như vậy, chả hiểu linh lực thật sự có tăng lên miếng nào không, để lúc nào không có ai ta sẽ thử nghiệm xem sao.

“Tỉnh rồi à?” Nhuận Ngọc tiên quan cất giọng trầm trầm, sống lưng thẳng tắp có chút cứng ngắc.

Ta “ưm ~” một tiếng, đứng dậy đi chân trần bước đến trước bàn, nhìn thức ăn đầy bàn, con sâu tham ăn trong bụng cào cấu, đang định sáp lại, thì cổ tay đã bị Tiểu Ngư tiên quan dùng lực giữ lại, ngăn cản, “Cẩn thận dưới chân!”

Cúi đầu nhìn xuống, hai mảnh sứ vỡ bén nhọn chỉ còn cách ngón chân ta vài phân, quả nhiên nguy hiểm thật. Ta cử động cổ tay, định thi pháp quét những mảnh vỡ này ra, nhưng Tiểu Ngư tiên quan lại giơ tay ngăn lại, đầu ngón tay vừa chuyển, gió nhẹ lướt qua, các mảnh vỡ từ từ tụ lại, trong chớp mắt đã khôi phục lại thành một cái đĩa nhỏ hình bán nguyệt bóng loáng. Hắn dùng cái đĩa nhỏ đựng nước sạch bước đến ngồi đối diện với ta, cúi mặt lặng yên.

Ta cắm đầu ăn một hồi lâu, lúc ngẩng đầu lên lại vẫn thấy hắn duy trì tư thế cũ nhìn không chuyển mắt, tựa như đang chuyên tâm uống nước, chỉ là, nước trong đĩa không hề giảm đi chút nào, không hiểu đang suy nghĩ cái gì mà nhập thần đến vậy, ta đưa tay ra huơ huơ trước mắt hắn, “Ngươi không ăn sao?”

Lúc này hắn mới chợt hoàn hồn, cầm đôi đũa ngà voi bên cạnh lên gắp một miếng măng mềm, chẳng biết vì sao, động tác trên tay lại thô cứng, hoàn toàn mất đi vẻ khí độ ưu nhã hoàn mỹ thường ngày, cầm đũa như thể đang cầm một thanh hung khí, gắp mấy lần mà vẫn không thể gắp được miếng măng trơn trượt, đành bỏ đũa xuống, hai hàng lông mày đen như mực khẽ nhướn lên, rồi chau lại. Hoa mai Yểm Thú bồn chồn cọ cọ vào cạnh cửa, bộ dạng muốn đi ra ngoài nhưng lại không dám đi ra.

Ta là người rất hiểu ý người khác nên giúp gắn gắp một đũa măng mềm mụp, lại bới cho hắn một chén cơm ngũ cốc, còn cẩn thận gắp hết những cọng hành có trong món măng mà hắn không thích ăn ra, chỉ còn thiếu điều ăn luôn cơm canh giùm hắn thôi, bản thân ta cảm thấy có hiền lương thục đức, có quan tâm chăm sóc cỡ nào thì cũng

đến thế là cùng.

Không ngờ Tiểu Ngư tiên quan thường ngày ôn hòa như thế mà bây giờ ngay cả một nụ cười nhạt cũng tiếc không đáp lại cho ta, vẫn tiếp tục chìm đắp vào trong suy tư như trước, đầu mày nặng trĩu không thể tự giải thoát, một chữ một câu cũng tiếc không tặng ta. Ai mượn ta khoan dung rộng lượng đi làm chuyện mất mặt này, nghĩ vậy liền cúi đầu tiếp tục cúng tế cho cái Miếu Ngũ Tạng của ta.

“Đêm qua Vãn Hương Ngọc nở.” Sau một hồi im lặng, Tiểu Ngư tiên quan nói một câu ‘trước không có làng, sau không có quán’ (không đâu không đuôi), sau đó nói tiếp: “Nhưng đáng tiếc Mịch nhi không có ở đây… Hoa nở không ai ngắm, hương thơm không ai ngửi, nỗi bi ai lớn nhất của một đóa hoa có lẽ cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.”

“Sao lại không có ai ngắm? Ta đã đem nó tặng cho Tiểu Ngư tiên quan rồi, Tiểu Ngư tiên quan chính là chủ nhân danh chính ngôn thuận của nó, đêm qua hoa nở, Tiểu Ngư tiên quan đã có mặt, vậy cũng xem như là nó không nở một cách vô ích.” Cơm nước xong, tabưng một tách chè xanh đặt dưới mũi tinh tế phẩm trà. Bất ngờ, một luồng ngoại lực ập tới, thân hình ta ngã bổ, rơi vào một vòng tay. Ngẩng đầu lên nhìn, toàn bộ gương mặt thanh nhã của Tiểu Ngư tiên quan đang ở ngay trong tầm mắt ta, hai cánh tay ôm ta vào trước ngực.

“Ta thực sự là chủ nhân danh chính ngôn thuận của nó sao?” Một nụ cười dù ôn hòa vẫn không che giấu nổi ưu thương ngập tràn trong đáy mắt, hắn cúi người chiếm lấy đôi môi ta, một cảm giác mềm mại lạnh buốt gần như trong suốt bao phủ lên môi ta, sự trong trẻo lạnh lùng tựa như thơ ca, ta không kềm được khẽ run lên, vô duyên vô cớ chìm vào trong một trận mê võng, dường như khắp trời mù sương vô biên vô hạn.

Bỗng dưng, cảm giác rắn chắc lành lạnh dưới tay kéo thần trí ta trở về, ta rời môi ra, thì thấy dưới lòng bàn tay hiện ra một cái đuôi rồng ánh bạc lấp lánh vô cùng khí thế, giống như lần đầu ta nhìn thấy, giữa ánh sáng ban ngày chói chang nhưng lại mang theo ánh sáng nhàn nhạt tinh túy lại có phần xa xăm như ánh trăng.

Lồng ngực đang ôm ta khẽ căng lên, dường như có chút ngạc nhiên không ngờ tới, một lát sau, mới thở ra một hơi nói: “Gần vạn năm hơn, chỉ hai lần hiện nguyên hình, nhưng đều bị Mịch nhi nhìn thấy, đúng là làm trò cười.”

Ta ngạc nhiên nói: “Hiện nguyên hình thì có gì mà đáng cười chứ? Huống hồ, cái đuôi rồng này ta thấy thật là đẹp!”

Nhuận Ngọc tiên quan nhẹ nhàng cười, nụ cười nhẹ như gió thoảng.

“Thuở nhỏ ta sinh trưởng trong Thái Hồ, mẫu thân ta là một con cá chép gấm đỏ rất bình thường sống trong một cái đầm nước nhỏ. Từ lúc được sinh ra, ta đã làm bạn với bầy cá chép hồng quanh mình, không biết trời cao biển rộng, cũng không hiểu vì sao mẫu thân ta ngày nào cũng không nề phiền hà thi triển pháp thuật trên cơ thể ta…” Hắn xoa nhẹ giữa hai hàng lông mày, ánh mắt giống như cấm kỵ không muốn chạm vào cái đuôi đầy vảy lấp lánh ánh bạc.

“Thời gian dần trôi, ta dần dần phát hiện bản thân mình khác biệt, phần đuôi của ta càng ngày càng dài, trên đầu mọc ra một cặp sừng cao vút, móng vuốt dưới bụng dần dần thành hình, lại thêm một cái, bất luận thân mẫu ta thi thuật thế nào, thì dựa vào linh lực kém cỏi của bà cũng không thể che giấu những cái vảy trắng toát trên cơ thể ta. Bầy cá chép hồng bắt đầu từ từ xa lánh ta, bọn chúng cười nhạo thân thể dữ dằn của ta, màu sắc trắng bệch của ta, bọn chúng gọi ta là ‘yêu nghiệt’, xem ta như một thứ điềm gở. Ta trốn tránh trong một góc đầm nước, nhìn màu đỏ như lửa, nhìn cái đuôi nhàn nhã uốn

lượn như tơ lụa của những con cá chép hồng mà cực kỳ hâm mộ, cảm giác đó, ta nghĩ, chính là tự ti chăng…”

“Mẫu thân ta bảo phàm nhân có một câu nói gọi là ‘siêng năng bù khiếm khuyết’, khi đó ta giống như chỉ bám víu vào một chút ánh sáng mỏng manh kia, ngày đêm tu luyện, chỉ mong sao đạt được đạo hạnh cao cường để có thể giành lại được sự tôn trọng cho bản thân. Sau khi tatu thành hình người, thì không bao giờ muốn để lộ ra thực thân của mình nữa, lúc nào cũng chọn những bộ y phục bằng lụa màu đỏ như lửa để mặc, ngay cả khi biến hóa cũng chỉ biến thành hình dáng của một con cá chép bình thường, ta tưởng rằng, như vậy sẽ tiếp cận được một con cá bình thường… Sau này ngẫm lại, khi đó thực sự là ếch ngồi đáy giếng.” Tiểu Ngư tiên quan lắc đầu, ôm chặt ta cười khẽ.

“Một ngàn năm sau, thiên binh thiên tướng từ trên trời giáng xuống, đưa ta về Thiên Giới. Khi đó, ta mới biết, những việc ta đã làm suốt một ngàn năm qua chỉ là chuyện phí công vô ích. Hóa ra, từ trước tới nay ta chưa bao giờ là một con cá chép, mà chỉ là một con bạch long muốn hóa thành cá mà thôi.” Hắn cúi đầu nhắm mắt, vân đạm phong thanh nói: “Kỳ thực, cho dù luôn làm một con ếch ngồi đáy giếng bị kỳ thị cũng không hẳn không phải là hạnh phúc…”

Ta im lặng lắng nghe toàn bộ câu chuyện không trọn vẹn, không có bắt đầu, diễn biến và kết thúc của hắn, đằng hắng thông giọng, trấn an Tiểu Ngư tiên quan: “Nói như thế, thì chúng ta rất là xứng đôi, ta khi không làm một Quả Tinh suốt bốn ngàn năm, cuối cùng mới biết bản thân là một đóa sương hoa được tạo ra từ nước. Đúng là giống nhau!”

Tiểu Ngư tiên quan mở toang đôi mắt, đôi đồng tử đen bóng như hổ phách nhìn ta đắm đuối, cúi đầu ngậm chặt đôi môi ta, sau một nụ hôn dài, hắn nói với ta: “Ta không cần gì nhiều, không cầu nàng có

thể yêu ta sâu đậm, chỉ cần mỗi ngày thích ta một chút, từng ngày rồi từng tháng, từng tháng lại từng năm, từng ngăm cho đến cả cuộc đời. Có thể chứ?" …

Hắn nói: "Không ngại yêu ta đạm bạc, chỉ cầu yêu ta lâu dài."

…

Yêu, đến tột cùng là cái gì? Hình như còn trừu tượng hơn so với tu hành rất nhiều… Ta rơi vào trong suy nghĩ hỗn loạn mơ hồ.

Lưu Tử Trì dường như vẫn còn Phượng Hoàng say rượu hoa quế ngâm mình trong đó…

Chương 48

Ta ở trong hậu viện của cha tẩy sạch mấy đám mây, tạo thành một khoảnh đất hình vuông, chọn một chỗ râm mát ẩm ướt trồng xuống vài cây chuối tây, chỉ trong chốc lát, bên cạnh hòn non bộ có thác nước bụi tung trắng xóa kia liền bằng phẳng mọc lên hai ba cây chuối tây xanh tươi, tán lá xòe rộng, nhìn thế nào cũng khiến người ta yêu thích. Hiện tại, kỹ năng trồng hoa trồng cây của ta cũng không hổ thẹn với cái danh hiệu là con gái của Hoa Thần. Khiêng một cái ghế trúc đến dưới bóng cây, ta bưng một ly nước trắng đang chuẩn bị điều tức nhập định.

“Cẩm Mịch tiên tử, Hỏa thần điện hạ ngoài cửa cầu kiến.” Vừa ngồi xuống, tiên đồng thủ vệ Lạc Tương Phủ liền đến báo.

Ta nhắm mắt lại phất phất tay thẳng thắn nói: “Không gặp.” Ngẫm lại, linh lực chẳng những không có tiến bộ nửa phần trái lại còn giảm đi một ít, cho dù tính tình của tacó bình thản đến thế nào đi nữa cũng không tránh khỏi có phần chán nản.

Tiểu tiên thị xăm xăm đi ra từ chối, ta nghe bên tai tiếng nước suối chảy ào ào, vận khí lên lần thứ hai nhập định. Một lúc sau, tiên đồng kia quay lại, “Hỏa thần điện hạ nói hôm nay bất luận thế nào cũng phải gặp được Cẩm Mịch tiên tử, bằng không sẽ thường trú luôn ngoài cửa Lạc Tương Phủ.”

Phượng Hoàng này… vì sao đang yên đang lành qua một đêm liền đang từ thanh cao rơi xuống thành kẻ vô lại thế này? Nói năng như thế thực sự không phải phong cách của hắn. Hôm nay, Phật tổ gia gia ở Tây Thiên khai đàn giảng thiền trong Đại Lôi Âm Tự, chư thần

chúng tiên lục giới đều đi đến đó. Cha đi, Nhuận Ngọc tiên quan đi, Nguyệt Hạ Tiên Nhân cũng đi, nói chung các thần tiên bao gồm cả Thiên Đế hầu như đều đi hết rồi, còn Phượng Hoàng vì sao lại chưa đi?

"Vậy thì, ngươi hãy nói với hắn hôm nay ta bất luận như thế nào cũng không gặp hắn." Ta chuẩn bị một câu coi như là đối xứng kêu thủ vệ đồng tử đi trả lời. Rồi lại điều tức nhập định, một lát, không thấy tiên đồng hồi báo, nghĩ chắc là Phượng Hoàng đã đi rồi, tâm trạng có chút dễ chịu, thu thế nạp khí mở mắt ra, bất thình lình nhìn thấy gương mặt Phượng Hoàng phóng đại ngay trước mặt ta. Tiên đồng ôm phất trần, ngón tay vặn vẹo khó xử đứng ở bên cạnh, "Hỏa thần điện hạ… Cẩm Mịch tiên tử…"

Phượng Hoàng phất tay ý bảo hắn lui ra, tiểu tiên đồng kia lập tức cung kính vung cây phất trần khom người lui đi. Ta nghiến răng ken két, cái thứ gọi là uy tín này quả nhiên tỉ lệ thuận với cấp độ linh lực. Phượng Hoàng và ta mặt đối mặt trong một lúc, ánh mắt lấp lánh tựa như muốn nhìn thấu điều gì đó. Ta có chút ưu tư, nhìn hắn một cái thì không rời ra nữa, hắn đột nhiên vươn tay ra giữ lấy hai vai ta, ta kinh ngạc ngẩng đầu, thấy trên mặt hắn sau khi thoáng hiện lên vẻ thấp thỏm thì càng thêm kỳ quái.

"Nàng oán hận ta cũng phải thôi, đêm qua… ta đã phá giới…" Đôi mắt dài diễm lệ kiêu căng thường ngày của Phượng Hoàng lúc này long lanh ánh nước, màu sắc sinh động, nhu hòa và kiên định không ngờ. Môi không hé cười, nhưng khóe miệng lại run run như có hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng gợn lên một vũng xoáy trăm năm khó gặp. Gò má bị ánh sáng mặt trời nhuộm lên một vầng sáng mất tự nhiên. Ta trợn mắt há miệng suy đoán đó chẳng lẽ lại là mắc cỡ? Dường như để che tai bịt mắt ta, hắn bỗng cúi người kéo ta ôm vào lòng, một lúc sau, một luồng hơi thở mềm mại nhẹ nhàng phà vào đỉnh đầu ta, "Nhưng mà, ta không hối hận. Cho dù đêm qua có lặp lại

lần nữa, cho dù ta có nửa say nửa tỉnh, ta cũng sẽ như vậy.”

Lòng bàn tay hắn ấm áp, vuốt nhẹ trên lưng ta, những đau nhức trên người ta trong phút chốc tan thành mây khói, “Cẩm Mịch, trái tim ta nàng hiểu mà. Cho dù nàng giận ta, cho dù nàng oán ta, ta cũng kiên quyết không để nàng liên hôn với Dạ thần!” Lời nói ngang ngược thẳng thừng, nhưng khi nhìn lại vào mắt ta, trong mắt hắn không giấu nổi vẻ bất an chần chừ trên khuôn mặt ta, tựa như đang tìm kiếm một chút gì để bấu víu.

Chẳng hiểu tại sao! Ta đẩy ra hắn, cũng không rõ vì sao lại mất đi vẻ trấn định xưa nay của mình, giơ cao chân hung hăng giẫm đạp lên mũi chân hắn, “Kẻ hủy hoại nhân duyên của người khác sẽ phải xuống địa ngục, tađương nhiên là phải gả cho Dạ thần!”

Tán lá chuối tây rộng lớn theo gió phập phồng lên xuống, che khuất ánh mặt trời ban mai ấm áp, bóng lá phủ kín trên khuôn mặt Phượng Hoàng một mảnh u ám, hắn đứng im tại chỗ không hề nhúc nhích mặc cho ta giẫm đạp, yên tĩnh đến mức dọa người. Sau một lúc trầm mặc khá lâu, hắn thì thầm: “Xuống địa ngục thì làm sao?” Tiếp đến, cười ngạo nghễ, “Trong trời đất này há có thứ gì khiến Húc Phượng ta phải e sợ!”

Phượng Hoàng tính tình hỉ nộ bất thường, trong nháy mắt, mặt hắn lại biến sắc, rơi vào một vũng ưu thương nhầy nhụa, mày gánh u sầu, “Không ngờ nàng lại nói với ta những lời như vậy… Sau đêm qua, trong lòng ta đầy kích động chỉ mong được đến đây ngay, vậy mà câu nói nàng dành cho ta lại lời tuyên thệ phải gả cho Dạ thần…” Hắn day day thái dương, “Cẩm Mịch, ta nghĩ, rồi một ngày nào đó ta cũng sẽ giết nàng.”

Ta kinh hãi, bỗng dưng sực nhớ hắn đã hai lần muốn lấy đi tính mạng của ta.

Cuối cùng, chúng ta giải tán trong không khí chẳng có gì vui vẻ. Phượng Hoàng trước khi đi Đại Lôi Âm Tự còn ném cho ta một cái nhìn lướt qua khiến ta run bắn toàn thân mà chả hiểu vì sao, giống như bị kềm hãm giữa bốn bề là nước. Ta nhìn thấy đằng sau đôi đồng tử trong veo của hắn chất chứa nỗi hoang mang không lối thoát, giống như là nỗi thương tâm lần đầu tiên trong đời của một tiểu nam hài mới lớn.

Ta ngẩn ngơ ngồi ở hậu viện cả nửa ngày, mãi đến khi mặt trời lên cao, tiểu đồng ngoài cửa vào báo nói rằng Thái Thượng Lão Quân mở lò phóng đan, thỉnh cha Thủy Thần đến phẩm đan. Trong lòng ta cảm thấy kỳ lạ, hôm nay lẽ nào Lão Quân không đi nghe thiền? Cho dù lão nhân gia ngài không đi nghe thiền, thì cũng không thể quên chuyện cha ta nhất định đi vắng rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, Lão Quân thường ngày ngoại trừ luyện đan, nghiên cứu dược lý thì không màng thế sự, bình thường hễ vào trong đan phòng thì chẳng còn biết đến Thìn Mùi Dần Mão Xuân Hạ Thu Đông gì nữa, có quên mất hôm nay là ngày gì thì cũng chẳng có gì lạ, liền nói với tiên thị đưa thiếp mời đến: “Thủy Thần hôm nay đến Đại Lôi Âm Tự ở Tây Thiên nghe Phật tổ khai đàn giảng pháp, không có trong phủ.”

Tiên thị kia bừng tỉnh đại ngộ, vỗ trán, “Ai da, đúng rồi. Lão quân nhà ta bế quan mới ra, lại nhớ lầm thời gian nữa rồi.” Tiếp đến hắn do dự một lúc, vẻ khó xử nói: “Một lò đan dược không có ai bình phẩm, giám định, thưởng thức, Lão Quân chắc là chán nản lắm đây. Chẳng biết Cẩm Mịch tiên tử có thời gian rảnh rỗi không? Thỉnh không được Thủy Thần, vậy thì con gái của Thủy Thần đến, tiểu tiên cũng có thể ăn nói với Lão Quân.”

Ta suy nghĩ một lát, dù sao cũng chẳng có chuyện gì làm, đan phòng của Lão Quân nổi tiếng gần xa, chuyên luyện đan dược nếu không phải khởi tử hồi sinh thì có thể kéo dài tuổi thọ, đăng tiên thăng phật,

ta có thể nhân cơ hội này đến xem để mở rộng kiến thức, bèn nói: “Như vậy cũng tốt. Xin mời tiên giả đi trước dẫn đường.”

Tiên thị kia cung kính khom người, dẫn ta đi về phía đông, ta cỡi trên một đám hơi nước bay theo ở phía sau. Tới một phủ đệ, ta men những hành lang gấp khúc uốn lượn đi vào bên trong, nhưng càng đi càng cảm thấy nghi hoặc, theo lý mà nói, Lão Quân rất thích bát quái đạo hành, bố cục trong phủ của lão nhất định sẽ chiếu theo âm dương bát quái tứ tướng mà biến, nhưng còn trận hình hành lang này, ta cảm thấy không quen, đi mất cả buổi, vẫn cảm thấy như là một trận đồ của dị tộc.

Còn đang nghi hoặc, tiên thị kia bỗng dừng lại bên cạnh một cánh cửa gỗ cao su, cửa không chạm trổ, kín đáo vô cùng, không có lấy nửa phần tao nhã phong thái của Thiên Giới mà ngược lại có phần giống với cái thớt băm thịt ở thế gian. Tiên thị mỉm cười dịu dàng mở rộng cửa rồi xoay sang ta làm một động tác “mời”, tavừa bước chân vào định xem rõ bên trong, nhưng phía sau lưng bỗng nhận lấy một cú đẩy thô lỗ hung ác, bước chân lảo đảo, ngã vào trong cửa.

Phía sau “rầm!” một tiếng đóng cửa nặng nề, trái tim ta nẩy thình thịch.

Ngẩng đầu lên, thì thấy một thân áo váy tơ lụa lấp lánh ánh kim chuyển động theo một thân hình đoan trang cao ngạo đang đưa lưng về phía từ từ xoay lại, ở phía sau lưng người kia tỏa ra hình dạng nhị hoa uốn lượn.

Ta rốt cục cũng nghĩ ra được, bố cục của hành lang gấp khúc kia chính là trận đồ của điểu tộc.

“Cẩm Mịch tiên tử, để bản thần chờ lâu rồi đó ~” Từ trên cao nhìn xuống, lớn tiếng áp đảo. Người là dao thớt, ta là thịt cá.

Hóa ra, vở kịch ngày hôm nay chính là “Mời ngài xuống hố”. A di đà phật, thiện tai thiện tai!

Chương 49

“Cẩm Mịch tiên tử, để bản thần chờ lâu rồi đó ~” Thiên Hậu tóc mây bới cao, từ trên nhìn xuống. Cho dù trông xuống như vậy, nhưng cái cằm cao ngạo kia cũng vẫn nghếch lên trời, chỉ có đuôi mắt là ban ơn hơi hạ xuống chút đỉnh mà thôi.

Ô da da, bị lừa rồi, bị lừa rồi.

Ta lồm cồm bò dậy, phủi phủi vạt áo, vỗ vào trán một cái, “Ài? Vốn muốn đi xem Lão Quân luyện đan, không ngờ tiên thị dẫn đường lại không biết đường dẫn nhầm tađến chỗ này, đã quấy rầy Thiên Hậu rồi, thực sự không nên, Cẩm Mịch xin cáo từ tại đây.” Ta chắp tay thi lễ, dợm bước thối lui về phía cửa. Bất ngờ, chưa đến được thềm cửa đã bị một đạo kết giới kim quang đâm toạt vào tay, kéo xoay người lại.

“Hôm nay đích thực luyện đan không phải giả.” Thiên Hậu hừ ra một tiếng cười nhạt từ trong mũi, “Chỉ có điều, không phải Lão Quân luyện bách thảo…” Kéo đuôi váy dài quết đất, bà ta chậm rãi bước thong thả hai bước, “Bản thần vẫn luôn hiếu kỳ, chẳng biết chân thân của Cẩm Mịch tiên tử rốt cục là thánh vật thế nào, không bằng, sẵn tiện hôm nay là ngày tốt để luyện đan, cho bản thần được khai mở nhãn giới vậy.”

Lúc này ta mới thấy rõ vị trí hiện tại của bản thân chính là ở bên trên một cái luân bàn bát quái, bát quái âm dương hai cực, Thiên Hậu ứng với chỗ cực dương, còn ta bị kết giới giữ chặt nơi cực âm, chung quanh luân bàn làm thành một dòng nước róc rách lượn quanh, trong nước, vài ba con cá chép hồng vẫy đuôi tung tăng,

thong dong bơi trong đó.

Ta sờ lên trâm gài tóc, cảm giác thô ráp trên đầu ngón tay khiến trái tim kinh hãi. Đúng rồi, mấy ngày trước theo lời cha dặn, ta đã đem cất cọng lông phượng của Phượng Hoàng đi rồi. Hiện tại chỉ cài tóc bằng một nhánh cây nho bình thường mà thôi, trên người chẳng có gì hộ thể, bảo ta làm thế nào đấu pháp với Thiên Hậu đây.

“Thiên Hậu chắc đùa, lần trước trên Cửu Tiêu Vân Điện, cha Thủy Thần chẳng phải đã chiêu cáo với chư tiên chân thân của Cẩm Mịch chính là một đóa sương hoa sáu cánh rồi sao?”

Thiên Hậu cười giễu cợt đầy khinh miệt, “Năm xưa, yêu nữ Tử Phân kia cậy vào chút tư sắc dụ dỗ Thiên đế, mị hoặc Thủy Thần, ai mà biết được cha của ngươi rốt cuộc là người nào? Có lẽ Thủy Thần Lạc Lâm kia cũng vị tất đã có thể khẳng định chắc chắn. Tai nghe chỉ là hư, mắt thấy mới là thực. Cho đến nay, chưa có ai đã từng thấy chân thân của tiểu yêu nghiệt nhà ngươi, hôm nay bản thần quyết phải nghiệm chứng rõ ràng.”

Trong lúc nói chuyện, trên tay bà ta bỗng thình lình biến ra một cái hũ bằng ngọc màu xanh có quai cầm, khẽ nhấc cái hũ lên xoay một vòng, miệng hũ chúc xuống, vật chứa bên trong từ từ chảy ra, hòa nhập vào dòng nước của luân bàn bát quái đang lượn lờ chung quanh. Ta nghe thấy một mùi hương rượu mạnh nồng nặc, có lẽ chất đựng trong hũ chính là loại rượu mạnh nhất của Thiên Giới.

Chỉ thấy rượu và nước lẳng lặng hòa vào nhau, không có khác biệt gì mấy. Nhưng, khi dòng chất lỏng hỗn hợp rượu nước đó chạm vào một con cá chép hồng, thì “đùng!” một tiếng, một cột lửa đỏ sẫm trong nháy mắt bốc lên thẳng đứng. Thì ra, những thứ đang lượn lờ thảnh thơi kia căn bản không phải là cá chép hồng gì cả, mà là những cái mồi lửa đang chực chờ. Giống như một tràng pháo, mồi

lửa vừa gặp rượu liền bốc cháy, chín chín tám mươi mốt viên, trong thoáng chốc, chung quanh luân bàn bát quái liền mọc lên một bức tường rửa kín mít, vây bọn ta ở chính giữa.

Trên trán ta giựt giựt, chỉ cảm thấy cả người khô nóng, ngũ tạng từ từ có cảm giác sùng sục dâng trào.

“Nghiệp hỏa phân làm tám mươi mốt loại, huỳnh hỏa, chúc hỏa, lương hỏa có lẽ đối với Cẩm Mịch tiên tử mà nói không mấy tác dụng. Thời gian không còn nhiều, chúng ta sẽ bắt đầu từ “thuần nhưỡng chi hỏa” (lửa từ rượu tinh khiết) tứ cấp, thế nào?” Chiếc hũ rỗng trong tay Thiên Hậu bị ném đi nhẹ nhàng, “xoảng!” âm thanh vang lên ngay chính giữa bát quái, hỏa thế càng tăng lên. “Năm xưa, mẫu thân ngươi chịu được tới cấp cao nhất của Hồng Liên nghiệp hỏa —— độc hỏa, nhưng không biết ngươi có thể chống đỡ được mấy cấp, bản thần vô cùng mong đợi.”

Quan Thế Âm nương nương, Phật tổ gia gia! Thiên Hậu này quả nhiên độc ác, tavốn chỉ mong ta không phạm người, thì người sẽ không phạm ta. Nào ngờ, có một số người bẩm sinh đã là ác độc. Thật đúng là “nhân chi sơ, tính bổn ác” mà. Chưa nói ta chỉ là một đóa sương hoa tạo ra từ nước, cho dù là một cây bồ đào hàng thật giá thật đi chăng nữa thì cũng không thể nào chịu đựng nổi khi cái bà Hỏa thần tiền nhiệm này dùng nghiệp hỏa mà nướng ta. Đây mà gọi là kiểm tra chân thân cái gì, rõ ràng là muốn dồn ta vào chỗ chết, nhất quyết nhổ cỏ tận gốc đây mà.

Lúc này chuyện trốn chạy đã là si tâm vọng tưởng, chỉ có thể chống đỡ được lúc nào hay lúc đó. Ta nhanh nhẹn dùng chút linh lực còm cõi của mình bảo vệ huyệt Khí Xá, huyệt Thiên Trung, huyệt Bách Hội, huyệt Phong Trì, huyệt Thiên Trụ, vận khí quanh thân tạo nên một bức tường khí, ngăn chặn luồng khí nóng dày đặc đang không ngừng tăng lên. Tuy rằng linh lực yếu kém, nhưng không ngờ ngọn

lửa hừng hực kia hễ liếm tới bức tường khí của ta, thì giống như một con mãnh hổ bị một búa chém thẳng vào mặt lập tức héo rũ tàn lụi, không thể đến gần cơ thể ta được nữa, khiến ta có chút mừng rỡ ngoài ý muốn.

Kéo dài thời gian chưa được nửa chung trà nhỏ, thì nghe thấy Thiên Hậu cất giọng cười lạnh trong biển lửa, bà ta vung tay lên, dòng nước rượu trong nháy mắt liền trở nên sôi lên cuồn cuộn, sắc lửa càng lúc càng đậm màu, bọt nước sôi bắn lên tung tóe, lao thẳng tới trước mặt bọn ta. “Bảy đạo nghiệp hỏa, cổn du chi hỏa (lửa từ dầu sôi)!”

Ta rút một luồng chân khí từ trong đan điền ra, gia cố cho kết giới quanh thân, nhưng không ngờ, ngọn lửa bắn tung tóe trước mặt kia tựa như những ngọn roi đầy thù hận quật liên tiếp vào kết giới, thế lửa hừng hực không mảy may tàn lụi, mà trái lại còn dính chặt vào mặt ngoài của bức tường khí, càng đốt càng mạnh, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta phải hãi hùng khiếp vía.

Thiên Hậu khẽ động đầu mày, tựa hồ có chút bất ngờ, “Hóa ra, thực sự là Lạc Lâm kia sinh ra…”

Nhưng ta không có thời gian để ý đến việc bà ta cứ níu lấy ta chỉ vì chuyện rốt cục ta là con của Thiên Đế hay con của Thủy Thần, chỉ quan tâm đến những đốm lửa dầy đặc kia đang kéo tới, càng lúc càng gần, bao vây ta lại giữa chúng. Lúc này ta mới nhìn rõ, thì ra bức tường khí ta dựng quanh thân được tạo thành từ hơi nước, nước mặc dù có thể dập tắt lửa, nhưng chỉ dập lửa bình thường, dầu nhẹ hơn nước nên có thể nổi lên trên, vì vậy lửa dầu không hề sợ nước, trái lại còn bám vào bề mặt nước, càng cháy càng ác liệt.

Vừa nãy kết giới hơi nước này có thể diệt được lửa rượu, nhưng hiện tại nó lại biến thành vật dẫn lửa thiêu thân ta, có lẽ Thiên Hậu

chính là dựa vào khả năng khống chế nước của ta mà kết luận ta là do Thủy Thần sinh ra.

Khép ba ngón tay lại đặt trước miệng, ta hô to: “Phá!” Tức thì, bức tường nước phản ứng vỡ tan tành, văng ra tung tóe. Ngọn lửa dầu kia vốn dựa vào bức tường nước mà vây khốn tacũng nhất thời tiêu tan. Nhưng, lửa biến đi, thì nước hộ thể cũng không còn, lúc này, dầu sôi lửa bỏng hơi nóng vờn quanh luân bàn bát quái cuồn cuộn kéo tới, toàn thân phút chốc trở nên đau đớn, giống như roi quật vào người, giữa linh đài có một dòng khói nước chầm chậm thoát ra, bị hỏa khí nuốt trọn trong nháy mắt, bốc hơi không tung tích.

“Khụ, khụ, khụ khụ…” Ta ngã sụp xuống mặt đất tay ôm ngực, không thể ức chế cơn ho sù sụ, cuối cùng cố gắng hết sức ngưng thần một lát, mới có thể miễn cưỡng mở miệng nói: “Thiên Hậu… Thiên Hậu hiện tại nếu đốt linh nguyên ngũ tạng của ta, sợ là… sợ là cũng cùng lúc giết chết Hỏa… Hỏa thần chi tử (con của Hỏa thần)!”

Thiên Hậu sắc mặt kinh biến, “Ngươi nói cái gì? !”

Ta run rẩy giơ tay lên, chỉ vào ấn đường giữa hai hàng lông mày, “Ở đây, có nguyên tủy của Nhị điện hạ thành hình… Không ngoài… Không ngoài mười năm… Mười năm…”

“Không thể nào!” Thiên Hậu giận dữ cắt ngang lời ta.

Ta yếu ớt nhếch cao khóe miệng, cố hé một nụ cười, “Tại sao… tại sao lại không thể? Ta và Hỏa thần… đã song tu… song tu rồi.”

Thiên Hậu đứng ở trung tâm ngọn lửa bập bùng yêu mị, sắc mặt tối sầm như thỏi mực, hai tay nắm chặt, không biết là tức giận, là kinh hoảng hay là nghi ngờ.

Ta liếm liếm đôi môi khô nứt nẻ, bổ sung một câu, “Nếu như… Nếu như không tin, sao không đến kiểm… kiểm tra nguyên linh của ta…”

Người thường có câu, hổ dữ cũng không ăn thịt con, nhưng không biết hổ dữ có ăn thịt cháu nội hay không. Có điều, thế lửa chung quanh quả thực có yếu bớt đi một chút, ta thở mạnh một hơi. Chỉ thấy Thiên Hậu lập tức bước qua ranh giới của bát quái lưỡng cực, đến bên cạnh ta ngồi xổm xuống, đưa tay sang kiểm tra mạch tượng nguyên linh trên cổ tay ta, “Tên yêu nghiệt nhà ngươi, dám câu dẫn Húc Phượng…”

Ta cụp mắt cắn răng, đem hết toàn bộ sức lực tung ra một chưởng, chưởng đối chưởng với bàn tay của Thiên Hậu! Lửa có thể đốt nước, nhưng ta không tin nước không thể khắc lửa! Ta đường đường chính chính là một Tinh Linh, ghét nhất nhất là có người gọi ta là “yêu”!

Chưởng phong tung ra, lóe lên một đường vòng cung trắng lóa sắc bén, tựa như ánh sáng lóe lên từ lưỡi kiếm bén nhọn mang theo một sức mạnh sấm vang chớp giật tấn công về phía Thiên Hậu, không phải gì khác, mà chính là hàn băng địa cực, mưa đá Tam Cửu (*). Đao băng bén nhọn hướng thẳng vào huyệt Lao Cung trong lòng bàn tay Thiên Hậu đâm tới.

(*) theo nông lịch TQ, Tam Cửu (hay Tam Cửu Thiên) là thời gian lạnh nhất trong năm (từ ngày thứ 19 – ngày thứ 27 sau đông chí)

Thiên Hậu biến sắc, muốn thu tay phải lại, nhưng không còn kịp nữa. Giữa khoảng khắc trời đất dường như đứng lại, chợt nghe thấy tiếng bà ta đột nhiên mở miệng, lầm bầm niệm chú, lòng bàn tay phải vút lên một ngọn lửa, từ từ nở ra từng cánh từng cánh như một đóa sen hồng.

Hồng Liên nghiệp hỏa!

Ta lật đật thu tay lại, chỉ còn chút xíu nữa là chạm phải bàn tay đó, bởi thu tay quá gấp, nên bị toàn lực bản thân vừa phóng xuất ra đẩy lùi ba thước, toàn thân chấn động, chẳng biết xương khớp có bị vỡ vụn hay không nữa.

Nhưng Thiên Hậu chỉ bị chưởng phong đao băng của ta xẹt qua sượt đi một mảng da trong lòng bàn tay. Bịt dòng máu tươi vừa tứa ra, bà ta vươn người đứng dậy, mặt mày nhăn nhó tím tái, “Yêu nghiệt! Ngươi mà cũng dám vọng tưởng giết chết bản thần! Đúng là không biết lượng sức! Hôm nay, chính là ngày ngươi hôi phi yên diệt, ngũ linh câu tán!”

Quan Thế Âm nương nương, Phật tổ gia gia. Trong lúc kề cận giữa sống và chết, ta chỉ có chút oán giận Phác Xích Quân, nếu không phải hắn nói với ta rằng song tu có thể sinh ra oa oa, ta cũng sẽ không nghĩ ra một hạ sách như thế, vô căn cứ thốt ra một lời bịa đặt như thế để lừa Thiên Hậu tới gần giết bà ta.

Biết đâu có thể sau khi bị chết cháy, còn có thể hy vọng lưu lại một chút hồn phách đến chỗ Diêm Vương lão gia luân chuyển một phen, đầu thai làm một phàm nhân thấp kém, giờ thì xem ra sắp bị hôi phi yên diệt, một chút cặn bã cũng không còn.

Ta run rẩy nhắm mắt chấp nhận số phận, thì bỗng nghe thấy một tiếng hét thảm thiết: “Cẩm Mịch!”

Chương 50

Giữa lòng bàn tay Thiên Hậu, Hồng Liên nghiệp hỏa cuồn cuộn như lốc xoáy, chỉ vừa liếc nhìn hai mắt đã bỏng rát như bị kim đâm. Theo bản năng, ta khép chặt mí mắt khô khốc, một luồng gió táp qua trên trán, mái tóc bung ra bay tán loạn, chỉ có thể dùng tai để đoán vị trí, Thiên Hậu đã vung bàn tay phải lên chụp xuống huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu ta.

Giữa lúc chỉ mành treo chuông, thì bỗng nghe thấy một tiếng hét thảm thiết: “Cẩm Mịch!”

Ngẩng phắt đầu lên, chỉ thấy một người băng qua Xung Thiên Hỏa Quang đứng cách đó khoảng mười bước, hỏa thế hừng hực, long trời lở đất, nhưng đối với hắn, lại như vào chỗ không người. Năm giác quan của ta đã mất dần, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy hình dáng một người cao ngất ngưỡng, không biết là ai, trong mông lung chỉ cảm giác được tiếng gọi đó đầy kinh hãi, thất thố tựa như đã lạc mất ba hồn sáu phách.

Thiên Hậu trước mặt vội vàng xoay người lại, “Húc… !” Lời còn chưa dứt, láng máng thấy một tia sáng mỏng manh lướt tới, bắn trúng vào giữa tấm lưng không được che chắn bảo hộ của bà ta lúc còn chưa kịp quay lại. Một tiếng kêu đau đớn ré lên, Thiên Hậu chấn động bởi một sức mạnh khủng khiếp nào đó, ôm ngực, phun ra một ngụm máu tươi.

Bà ta theo bản năng thu chưởng bảo hộ tâm mạch, Hồng Liên nghiệp hỏa đang đè trên đỉnh đầu tatrong nháy mắt cũng thu lại, cảm giác bức bối nghẹt thở đoạt mệnh cũng tiêu tán. Ta hổn hển, thở phào

nhẹ nhõm, nhíu mắt quay sang nhìn vào cặp mắt phượng dài hẹp xa xa kia trong chốc lát, mới lờ mờ nhận ra người vừa đến, trái tim mới vừa thả lỏng một chút lại thít chặt, lời nói âm độc lúc sáng sớm của người này vẫn còn văng vẳng bên tai: “Cẩm Mịch, ta nghĩ, rồi một ngày nào đó ta cũng sẽ giết nàng.”

Xem ra, hôm nay cuối cùng cũng phải chết dưới tay hai mẹ con hắn… Trái tim nặng trĩu, cố nhịn cơn đau đớn trong lồng ngực, phong bế mười hai kinh mạch, ba trăm sáu mươi mốt huyệt trong cơ thể, bế khí thu hơi thở, kiên quyết nhanh gọn cắn phập hai hàm răng, nghiến vào phần thịt bên trong miệng, tức thì, một mùi máu tanh lan tỏa khắp khoang miệng, một dòng chất lỏng âm ấm theo khóe miệng chảy ra. Ta nhíu chặt lông mày, cánh tay vốn đang chống nửa người ngồi trên mặt đất giờ đánh mất luôn sức chống đỡ cuối cùng, thân thể ngã ra, cuối cùng cũng giáng xuống trần ai, thỏa mãn ý nguyện của hai người.

Ta chết rồi.

Một lúc lâu, yên tĩnh đến dị thường.

“Cẩm Mịch?” Phượng Hoàng khẽ hỏi nhưng không phải là câu hỏi, giống như bị một hơi thở trong nháy mắt chặn ngang cổ họng, hết sức mơ hồ hư ảo, lại giống như tâm phế bị rút hết kinh mạch, mỏng manh chới với. Sau một khoảnh khắc im lặng, lại nghe được hắn dùng giọng nói đều đều nhẹ hẫng cất tiếng nói: “Mẹ giết nàng rồi.”

Tuy chỉ là một câu trần thuật trống rỗng, không có sóng to gió lớn, không có mảy may giận dữ phẫn nộ, nhưng lại mang theo cái giá lạnh buốt xương từng tí từng tí xâm nhập vào tim phổi. Cho dù một kẻ giả chết như ta, nhưng trên cánh tay cũng suýt chút nữa thì nổi hết cả da gà.

Thiên Hậu ho một tiếng, không biết tại bị thương hay là chột dạ, âm điệu có chút bất ổn, một lát sau liền phục hồi lại tinh thần, nổi giận quát: “Không ngờ ngươi vì một con yêu nghiệt như thế mà ra tay với mẫu thân của mình? !”

Chung quanh không còn hơi nóng bức bối nữa, mà ngược lại có chút gió mát nhè nhẹ thổi qua, chẳng biết có phải lửa đã tắt hay không. Thân thể ta lắng xuống trở lại, thần trí tacũng chầm chậm tìm lại sự sáng suốt, lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thứ vừa nãy bắn trúng vào lưng Thiên Hậu chính là một cọng lông vũ của Phượng Hoàng, thế thì chính Phượng Hoàng là người đã cứu ta, lại còn không quản vì thế gây thương tích cho Thiên Hậu… ta cảm thấy sao mà khó hiểu…

“Phải. Con vì nàng mà ra tay, nhưng chẳng qua chỉ là ngăn cản.” Giọng nói vẫn trong trẻo như nước chảy róc rách, chỉ là càng thêm trống rỗng hụt hẫng như người ta đào bới vào khoảng không, “Còn mẫu thân, vì cớ gì mà ra tay độc ác chỉ muốn đưa Cẩm Mịch vào chỗ chết như vậy?”

“Tránh ra!” Lời nói của Phượng Hoàng lạnh lẽo đến dọa người.

“Ngươi! …” Thiên Hậu hít sâu một hơi, như thể không khí sắp cạn, “Đây là thái độ gì? ! Ngươi nói chuyện với mẫu thân như vậy sao? ! Hơn nữa nữ yêu này lắm mưu nhiều kế, ai biết ả có giả chết hay không?”

Ta cả kinh, vốn muốn mượn cách giả chết để tránh qua cái kiếp nạn này, nhưng nếu mụ Thiên Hậu độc ác đa nghi này sợ ta giả chết mà bồi thêm một chưởng, vậy thì thật sự đi đời nhà ma. Đúng là năm xui tháng hạn, ta đang nghĩ như thế, thì nghe trên đỉnh đầu Thiên Hậu hừ lạnh nói: “Người đã chết rồi, thi thể này còn giữ lại để làm gì?” Một dòng Nghiệp Hỏa nóng rực lần thứ hai áp tới.

Nhưng Phượng Hoàng không thấy đáp lời. Chỉ cảm thấy luồng không khí chung quanh có biến, trong chốc lát, cát bay đá cuộn, cuồng phong gào thét. Tuy không mở mắt, nhưng ta dường như có thể thấy hình ảnh Phượng Hoàng tóc bay tán loạn vạt áo phấp phới đứng uy nghi, mặt lạnh mắt hạ, hai tay từ từ chắp lại, đôi môi mím chặt, đầu lưỡi niệm chú, chỉ giây lát, chú ngữ kia liền mang theo kim quang chói mắt, dường như xuyên toạc qua bóng đen u ám, chói chang như ánh mặt trời bay vụt về phía Thiên Hậu.

Thiên Hậu có lẽ không bao giờ ngờ tới Phượng Hoàng sẽ thật sự ra tay với bà ta, lúc phát giác ra luồng khí trên đỉnh đầu, bà ta liền thu hồi nghiệp hỏa, dựng lên một màn kết giới để ngăn cản, cùng lúc đó, không biết là do bản năng hay là vì bị con trai mình làm cho tức giận, liền đánh ra một chưởng đáp trả. Mặc dù nhìn kỹ thì chưởng lực này không đủ gây bất cứ thương tổn gì cho Phượng Hoàng, nhưng trái tim ta thì rớt cái bịch, một cơn đau điếng người từ vai trái kéo tới, trong phút chốc đầu óc một mảnh trắng xóa.

“Đồ Diêu!…” Phượng Hoàng và Thiên Hậu hai người đang đấu pháp, trong tiếng linh lực cường đại đụng nhau vang dội, thình lình có một giọng nói trầm thấp xen vào, dường như không thể tin nổi, lại dường như thất vọng vô cùng. Không phải ai khác, chính là Thiên Đế.

Thiên Hậu có lẽ phân tâm kinh hãi, chỉ nghe “ầm!” một tiếng, chẳng biết bị pháp lực mạnh mẽ của ai tấn công, thân thể bị bắn ra xa. Ta ngửi được mùi hơi nước ẩm thấp.

Cùng lúc đó, thân thể giả chết cứng ngắc của ta rơi vào một vòng tay ấm áp, một đôi tay lạnh lẽo thấu xương dịu dàng xoa xoa trên mặt ta, dè dặt cẩn thận, như kẻ nói mê, “Mịch nhi… Mịch nhi…” Hình như có cái gì vỡ ra tung tóe.

Oh, là cha Thủy Thần, bên cạnh hình như Phượng Hoàng cũng tiến lại gần, nhưng mà hơi thở hỗn độn rối loạn, không nói một lời.

Xung quanh hình như còn có hơi thở của một người nữa, đều đều chậm rãi, thanh nhã mềm mại, ta đang phỏng đoán xem là ai, liền nghe hắn mở miệng nói: “Tiên thượng chớ vội, thân thể chưa diệt, với lại thời gian cũng chưa lâu, hồn phách sẽ cũng chưa tan hết, huống hồ, con biết Mịch nhi có một…” Dường như sau một lát suy nghĩ, cuối cùng dùng cách im lặng để che đậy nửa câu sau chưa nói hết. Té ra là Tiểu Ngư tiên quan, nhưng mà, vì sao thoáng cái mọi người đột nhiên có mặt tụ họp đầy đủ ở đây hết vậy?

Một giọt, hai giọt, ba giọt, có ba giọt nước mát lạnh rơi xuống mặt ta, trong đó một giọt rơi trên môi ta, trượt vào trong miệng, mặc dù mùi máu trong miệng ta nồng nặc, nhưng đầu lưỡi vẫn nếm được vị mằn mặn của giọt nước, không biết là ai đã rơi lệ vì ta, tuy rằng tổng cộng chỉ có ba giọt, nhưng nó khiến lòng ta sinh ra một cảm giác hân hoan không thích hợp với hoàn cảnh, bản thân cũng cảm thấy kỳ lạ.

Đang do dự có nên tiếp tục giả chết nữa hay không, thì chợt nghe Thiên Đế nãy giờ vẫn lặng im trầm giọng lên tiếng: “Nhiều năm qua, ta vẫn luôn tự nói với chính mình, nàng chẳng qua tính tình có hơi nóng nảy, lời nói không khoan dung, nhưng tâm địa tuyệt không xấu… Nếu không phải hôm nay Nhuận Ngọc nhận được tin cấp báo hạ giới tác loạn vội vã gọi ta trở về, nếu không phải chính mắt ta nhìn thấy… chưa từng nghĩ, nàng lại thủ đoạn độc ác như vậy! Đồ Diêu, nàng thân là Thiên Giới chí tôn, vậy mà vẫn còn không biết đủ, những thứ này, là vì cái gì… ? !”

Thiên Hậu bị cha đánh văng ra xa có lẽ thương thế không nhẹ, chỉ ngửi thấy mùi máu tươi bà ta vừa ho ra, nghe thấy một tiếng cười, vô cùng thê lương lạnh lẽo, như thể một phút trước người bị nghiệp hỏa thiêu đốt không phải ta mà là bà ta vậy.

“Bệ hạ hỏi vì sao, ha ha, ta cũng muốn biết là vì sao… Đứng ở vị trí chí tôn thì thế nào? Ta có bao giờ được ở trong tim bệ hạ dù chỉ một phút giây chưa? Đồ Diêu tuy là thần, nhưng ta cũng không khác gì nữ tử trong thiên hạ, thứ ta muốn chẳng qua chỉ là một người toàn tâm toàn ý mà thôi… nhưng bệ hạ… trong mắt ngoại trừ người kia, có từng mảy may nhìn thấy bất kỳ ai hay chưa?” Thiên Hậu cười tự giễu, “Ngay cả một con cá chép hồng tinh ti tiện thấp kém như vậy, chỉ vì có bóng lưng trông giống người kia, bệ hạ cư nhiên lại bố thí cho nó tình thương yêu suốt một năm trời! … Bệ hạ có từng nghĩ tới ta? Có từng nghĩ tới cảm xúc của một người làm thê tử… có bao giờ hiểu được nỗi bi ai khi lúc nào cũng phải dõi theo một đôi mắt vĩnh viễn không bao giờ nhìn về phía ta hay không?” (hix hix, tất cả nguồn gốc tội lỗi đều do đàn ông gây ra)

“Mẫu thân…” Là giọng của Phượng Hoàng, phảng phất nỗi bi thương.

Thiên Hậu nghe tiếng gọi của hắn ngữ điệu bỗng trở nên dữ tợn, “Cẩm Mịch con tiểu yêu nghiệt này! Hoàn toàn là tướng mạo của người nọ tái sinh! Bản thần nhất định phải loại trừ nó! Không thể để nó lại giống như Tử Phân năm xưa làm hại Thiên Giới, mê loạn nhân tâm!”

Cha vốn đang định vận khí hộ thể cứu tâm mạch cho ta, lúc này bỗng nhiên nhẹ nhàng đặt “thi thể” của ta vào lòng Tiểu Ngư tiên quan, chỉ dặn dò một câu: “Bảo vệ hồn phách cho Mịch nhi.”

“Dạ.” Tiểu Ngư tiên quan đỡ lấy ta, vận chân khí lên bao bọc ba hồn sáu phách của ta, hơi thở hắn mềm mại ôn hòa, đi vào trong cơ thể ta cùng lắm chỉ trong chốc lát, liền khiến cơn đau đớn trước ngực ta tan biến hết.

“Giết người yêu ta, giết con gái ta! Mối thù này không thể bỏ qua!” Giọng nói của cha lạnh lẽo, sát khí đằng đằng. Trong phút chốc, hàn băng lạnh thấu xương, một trận tuyết lớn ùn ùn kéo đến bay tán loạn, ta nghe thấy cha tung ra ba chưởng liên tiếp, chưởng phong càn quét, không thể ngờ được một người lòng dạ từ bi lại lãnh đạm với thiên hạ vạn vật như cha cũng có những thời khắc lửa giận ngập trời như vậy, ta nhất thời sửng sốt.

Không ngờ ba chưởng tung ra, ngoại trừ một tiếng kêu đau đớn phát ra từ lồng ngực Thiên Hậu, ngay sau đó còn nghe thấy một tiếng rên rỉ của Phượng Hoàng.

Xương ức ta rút lại, mở choàng hai mắt, chỉ thấy trước ngực Phượng Hoàng bỗng nhiên cắm vào hai mảnh hoa tuyết trong veo sáng loáng, dòng máu tràn ra đang từ từ nhuộm đỏ chúng, giống như mặt trời mọc trên dòng sông hoa, đẹp thê lương rực lửa… đôi môi tái nhợt kiên trì khép mở những lời sau cùng, “Tiên thượng… Khụ… mối thù của tiên thượng Húc Phượng nguyện nhận thay cho mẫu thân… Chỉ cầu lưu lại tính mệnh mẫu thân ta…”

“Mịch nhi…” Chỉ cảm thấy trong tai ong ong, Tiểu Ngư tiên quan còn nói thêm những gì bên tai thì tahoàn toàn không hiểu.

“Húc Phượng!” Thiên Đế thi pháp đẩy hai phiến hoa sương nhuốm máu ra, đưa tay đỡ lấy Phượng Hoàng đã hao hết khí lực nhắm mắt hôn mê, trừng mắt phẫn nộ nhìn Thiên Hậu bên cạnh, “Tử Phân đúng là cho ngươi làm hại? !” Trong giọng nói trầm thấp có một thoáng run rẩy không dễ phát hiện, “Người đâu! Áp giải Thiên Hậu vào Bì Sa Lao Ngục! Tước bỏ hậu vị, vĩnh viễn không được tái nhập thần tịch!”

Chương 51

“Cẩm Mịch…”

“Cẩm Mịch.”

“Cẩm Mịch?”

Mực rơi vào nước, từng chấm từng chấm đen đặc không thể hòa tan, luôn luôn có hình bóng lờ mờ của ai đó không xua đi được, luân phiên hiện lên chớp nhoáng như hình ảnh trên chiếc đèn kéo quân, hoàn toàn lạnh lùng kiêu căng, khi thì dở khóc dở cười, khi thì nghiến răng nghiến lợi, khi thì bỏ đi, đau thương xa cách. Cho dù giọng nói đổi khác, nhưng lời độc thoại bất biến từ đầu tới cuối chỉ có hai chữ tục danh “Cẩm Mịch” của ta. Mỗi khi ta muốn nhìn rõ khuôn mặt của người này, thì những hình bóng liền cấp tốc tan biến mất, không thấytung tích…

“Mịch nhi, mịch nhi” có người vỗ nhẹ trên mặt ta, ta đột ngột mở choàng hai mắt, mồ hôi nhễ nhại, ướt đẫm sau lưng áo, lồng ngực vẫn đập thình thịch như trống dồn, hơi thở gấp gáp.

“Có phải lại gặp ác mộng không?” Ngón tay mát lạnh của cha Thủy Thần vuốt nhẹ trên trán ta, mang đến một luồng gió mát, cảm giác khô nóng đẫm mồ hôi trên người nhất thời thối lui.

“Đừng sợ, cha sẽ ở bên cạnh con.” Cha ngồi ở mép giường khẽ khom người giữ lấy hai vai ta, vỗ về như đang dỗ một đứa trẻ lên ba, động tác đơn giản, nhưng có giúp ta thư thái rất nhiều.

Từ ngày ta bị Thiên Hậu dùng nghiệp hỏa gây đại thương tâm phế, sau khi giả chết tỉnh dậy, suốt mấy ngày liền đều là cha vất vả ngày đêm chăm sóc ta như vậy, sắc thuốc rồi cho uống cũng không nhờ đến tay người khác, ngày ngày ta giật mình tỉnh giấc trong cơn ngủ mơ cũng là cha không nề phiền hà trấn an ta. Lúc tinh thần ta khởi sắc tốt hơn một chút, cha mới đồng ý cho Tiểu ngư tiên quan đến bầu bạn với ta, mỗi khi đến đây, Tiểu ngư tiên quan thường dịu dàng nắm tay ta, truyền chân khí ngưng thần điều trị cho ta, ánh mắt không che giấu được vẻ yêu thương, lúc sắp đi luôn quyến luyến không muốn rời, đi một bước quay đầu lại ba lần. Hai mươi bốn vị phương chủ cũng đến thăm mấy lần, sắc mặt cực kỳ khó coi, thậm chí có một lần, tiên thị trông cửa nói Thiên Đế cùng Nguyệt Hạ Tiên Nhân đến thăm ta, nhưng cha đã dùng cái cớ "tiểu nữ thân thể vẫn còn yếu" làm lý do để từ chối.

Những việc này đối với ta, đều là những trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ, lúc trước ở trong thủy kính, thỉnh thoảng ta cũng do tu luyện mà bị tẩu hỏa thân thể đau yếu mất mấy ngày, nhưng bao giờ cũng là lão Hồ, nhiều ngày sau khi ta đã hồi phục, mới vác xác đến nhìn sắc mặt vàng như nghệ của ta, đưa cho ta mấy thứ thuốc an thần ngủ ngon chả ăn nhập vào đâu. Còn lần bị đau gần đây nhất là lúc đang ở nhờ tại Nhân Duyên Phủ, đêm đó Nguyệt Hạ Tiên Nhân tặng cho ta nguyên một phòng toàn xuân cung đồ, hôm sau, Hồ Ly Tiên nhìn hai viền mắt đen thui lui của ta, phấn khích nói "Mịch nhi đêm qua ngủ không ngon? Có phải bị mấy quyển xuân cung đồ này làm náo loạn nảy nở xuân tâm rồi không? Tốt lắm tốt lắm." Vừa vỗ tay vừa cười, vẻ mặt bùi ngùi, cầm tay ta nói rất chân thành "Tư xuân (nghĩ đến chuyện ấy ấy) có thể cường gân, kiện cốt, ích thọ, sống lâu." Tuy rằng ta vẫn chưa kịp xem mấy cái gọi là "bí tàng trân bản chi đồ"của lão, thế nhưng, cũng không nỡ làm lão cụt hứng, liền ngoan ngoãn im lặng coi như thừa nhận.

Cứ thế, ta tự sinh tự diệt hơn bốn ngàn năm qua như một loài cỏ dại,

riết rồi cũng quen nên thành ra thoải mái, không hề cảm thấy có chỗ nào không thỏa đáng. Lần này có được cha Thủy Thần, lại thêm một vị hôn phu nâng niu ta trong lòng bàn tay, hết lòng che chở, cảm giác mới mẻ đó khiến ta khó tránh khỏi sinh ra ý nghĩ kỳ thực chết đi cũng không tệ, không ngại chết thêm vài lần nữa.

Mắt thấy cơ thể ta càng ngày càng khỏe lên dần dần hồi phục, nhưng cơn ác mộng không rõ ràng kia vẫn chưa chấm dứt, cái bóng người không nhìn rõ mặt kia cứ hễ khi tavừa nằm xuống gối liền chờn vờn như một cơn mộng, không biết là lý do gì.

Hôm nay, sau khi cho ta uống thuốc xong, cha đưa ta một thanh vũ khí, trông như một chiếc lá liễu, dài nhỏ mỏng nhọn, lưỡi dao bén ngót cả hai bên, hàn quang lẫm lẫm, nhìn kỹ quả thực sáng lóng lánh.

“Con dao này là do Dực Thánh Huyền Băng làm ra, lúc rèn dao, cha đã lấy một nửa tu vi trong cơ thể tẫn luyện trong đó, Mịch nhi hãy giữ nó bên người, nếu như còn gặp kẻ xấu dù sao cũng có một vật phòng thân.”

Một nửa tu vi?

Cha nói cứ như chuyện đó không có gì đáng kể, nhưng mà ta lại nghẹn ngào không nói nên lời, cha vì để bảo vệ ta chu toàn, lại không tiếc bỏ đi một nửa tu vi của chính mình! Thảo nào dạo gần đây sắc mặt cha trắng bệch, ngay cả chút hồng hào nhợt nhạt ngày xưa cũng chẳng thấy đâu nữa, một lần mà mất đi chừng ấy linh lực nhất định là khiến cha đại thương nguyên khí, nói không chừng ngay cả nguyên thần cũng bị tổn thương chút ít…

“Cha, tương lai Mịch nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn hiếu thuận với cha.” Kinh ngạc nửa ngày, ta cũng không biết nói gì cho phải, chỉ

mong bản thân tương lai sau khi tu nhập tiên tịch có thể báo đáp cho cha Thủy Thần.

“Đồ ngốc.” Cha sờ sờ lên trán ta, cười điềm đạm thanh nhã.

Đến đêm, cha rốt cục cũng chịu nghe lời khuyên của ta đi nghỉ ngơi, ta nằm trên giường trằn trọc, sau khi nhét con dao băng hình lá liễu vào trong người, liền lấy từ dưới gối đầu ra một vật ánh vàng rực rỡ nghe nói cũng có thể phòng thân, soi trong ánh nến nhìn nó một hồi, ờ, nó chính là Hộ An Phượng Linh quý giá của Phượng Hoàng. Không biết Điểu nhi kia bây giờ ra sao, những người tới lui thăm viếng không hề nhắc tới hắn, ta cũng không tiện tìm hiểu, mà trong phủ của cha phần đông đều là nam tử tiên thị, hầu như chẳng thấy một tiên nga thích buôn chuyện nào, vì vậy từ ngày ta thụ thương đến nay, hoàn toàn không biết thương tích của Phượng Hoàng ngày ấy đã đỡ hay là chưa.

Cân nhắc một lúc, về tình về lý hình như ta đều phải nên đến thăm hắn một cái.

Đứng trước cửa Tê Ngô Cung một hồi, ta quyết định, hay là đừng bảo tiên thị trông cửa thông báo làm gì. Bữa đó, cổ họng ta bị tổn thương bây giờ nói chuyện vẫn còn thấy hơi đau đau, tốn hơi thông báo đương nhiên không đơn giản bằng leo tường mà vào. Ta làm thư đồng ở Tê Ngô Cung một trăm năm, địa hình ở đây đã quá quen thuộc, tìm một chỗ yếu của kết giới, từ bên trên trực tiếp trèo vào, đi thẳng tới phía ngoài tẩm điện của Phượng Hoàng.

Đang định đẩy cửa bước vào, ta mới nhìn rõ người đang còn ngồi bên giường, bất giác dừng chân. Người nọ đưa lưng về phía ta, thân hình yểu điệu, trên tay cầm một chiếc khăn lụa đang dịu dàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán Phượng Hoàng. Không phải ai khác, chính là Tuệ Hòa công chúa của Điểu tộc.

Đêm khuya sương lạnh, tựa như sợ Phượng Hoàng cảm lạnh, nàng cẩn thận chu đáo nhét bàn tay lộ ra bên ngoài của Phượng Hoàng vào trong chăn, quan tâm chăm sóc vô cùng.

Bỗng dưng, Phượng Hoàng đang trong cơn mộng mị đột nhiên giơ tay lên, nắm lấy bàn tay phải của Tuệ Hòa, sức mạnh kinh người, Tuệ Hòa nhăn mặt rên khẽ vì đau. Đôi môi Phượng Hoàng khẽ mấp máy, không biết đang nói gì, chỉ thấy Tuệ Hòa sững người, nhưng mà nhanh chóng khôi phục lại nguyên trạng, để mặc Phượng Hoàng nắm tay nàng, còn đưa bàn tay kia ra nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay hắn, vuốt ve qua lại, Phượng Hoàng thả lỏng đầu mày đang nhíu chặt.

Một lát sau, Tuệ Hòa nói một câu. Sau đó, cúi người xuống…

Môi dán môi, dây dưa không rời… rất lâu…

Ta dụi dụi mắt, nhìn cảnh tượng rõ ràng lại có chút không rõ ràng, Phượng Hoàng khẽ chuyển động, giống như là đã tỉnh lại, cái câu mà Tuệ Hòa trước khi cúi xuống đã nói, tanghe rất rõ, nàng nói: “Muội cũng thích huynh, Húc Phượng.”

Ta men theo đường cũ leo tường đi ra ngoài, đến chỗ bậc thềm dài ngút ngàn không thấy điểm dừng chống má ngồi xuống hồi lâu, ngửa đầu ngắm trăng, cảm thấy đêm nay sao mà đen quá, ánh trăng sao mà chói mắt, trong lòng chẳng hiểu vì sao mơ hồ có cảm giác đau đớn. Cơn buồn ngủ chưa thấy tới, lúc này không biết có mấy người vẫn còn thức, nhưng có một người nhất định vẫn chưa đi ngủ.

Trong bóng đêm đen kịt, trong rừng rậm bên ngoài Toàn Cơ Cung, Nhuận Ngọc tiên quan nhàn nhã nửa nằm nửa ngồi trên một chiếc sạp bằng trúc, tay phải chống ở bên cạnh trên sạp, tay trái cầm một

bên cuộn giấy, những con đom đóm làm đèn, chớp chớp tắt tắt, thong dong bay lượn chung quanh.

“Mịch nhi?” Tiểu Ngư tiên quan chống người dậy, “Sao nàng lại tới đây? Trời đêm rất lạnh, nàng bệnh nặng mới khỏi sao lại đi chân trần ra ngoài?” Hắn ném cuộn giấy đang cầm đi, đưa tay ra đón. Trong lời nói có vài phần trách cứ.

Ta cúi đầu nhìn mũi chân đã đỏ hồng, lúng túng ngọ nguậy ngón chân, lúc này mới phát hiện bản thân không có mang hài, không biết lúc ra cửa đã quên mang hay là nửa đường rơi mất nữa. Chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, sau một khắc thân thể bỗng nhiên nhẹ bỗng, là bởi Tiểu Ngư tiên quan đã bế ta lên, ta hoảng hốt một chút, một khắc sau, hắn đặt ta lên trên sạp trúc.

Ta lẳng lặng ngồi im trên sạp trúc, tùy ý Tiểu Ngư tiên quan cầm lấy hai bàn chân ta nhẹ nhàng xoa nắn, cuối cùng còn kéo bàn chân ta đặt vào lồng ngực, không chê chân ta đi đường dính đầy bụi bẩn.

“Sao vậy?” Tiểu Ngư tiên quan nhìn ta, dẫn dắt ta mở miệng.

Bàn chân đã ấm áp rất nhiều, ta hắng hắng cổ giọng vẫn còn hơi đau, đáp lại một câu không đúng yêu cầu: “Tiểu Ngư tiên quan đã từng tiếp xúc da thịt với bao nhiêu tiên nga rồi?”

Chương 52

“Tiểu Ngư tiên quan đã từng tiếp xúc da thịt với bao nhiêu tiên nga rồi?”

Ta ngồi ở trên sạp trúc cắn cắn môi chăm chú nhìn Dạ thần đang ngồi quỳ một gối trước mặt ta.

Tiểu Ngư tiên quan thoáng khựng tay lại, ánh trăng soi rõ một vầng ửng đỏ đang lan ra trên má, hắn quay đầu đi ho một lúc, sau đó ôn hòa ngoảnh lại nhìn ta, “Việc tiếp xúc da thịt không phải trò đùa, nếu không có thiên địa làm chứng, phu thê bái lạy trước mặt phụ mẫu cao đường thì không bao giờ được tiến hành lễ chu công. Nhuận Ngọc không phải hạng người tùy tiện, đã định hôn khế với Mịch nhi, làm sao lại có thể tiếp xúc thân mật với những tiên nga khác? Chỉ mong mau đến ngày mùng tám tháng sau để đón Mịch nhi vào Toàn Cơ Cung, từ nay về sau phu thê hai người như đôi chim liền cánh, cầm sắt ngàn đời.”

Ta ngẩn ra, theo lời Tiểu Ngư tiên quan nói, chẳng lẽ đúng là chỉ có nam nữ hôn phối mới có thể song tu? Việc Phượng Hoàng và ta không có hôn phối ước hẹn nhưng đã tiến hành song tu, té ra là hạng người tùy tiện sao? Nhưng Phác Xích Quân lại nói phàm là một nam một nữ thì có thể song tu, Nguyệt Hạ Tiên Nhân chỉ từng nói song tu có thể điều hòa âm dương. Rõ ràng ba người ba cách nói hoàn toàn khác nhau, ta nhất thời không khỏi có chút rối trí, chưa kết luận được.

Tiểu Ngư tiên quan tinh tế nhìn ta, điềm đạm nói: “Sao Mịch nhi lại hỏi như thế? Không lẽ Nhuận Ngọc có chỗ nào không được chu toàn

hay sao?”

Phượng Hoàng hình như cũng không có hôn phối với Tuệ Hòa, ta bỗng nhớ lại cảnh tượng vừa thấy lúc nãy ở Tê Ngô Cung, nhíu nhíu mày, nhìn đôi mắt trong như nước suối của Tiểu Ngư tiên quan, nói: “Ngươi rất tốt, còn tốt hơn cả tốt. Ta đến để ngắm trăng với ngươi, hồi nãy chẳng qua hỏi chơi vậy thôi.”

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười dịu dàng, thoảng như gió nhẹ. Rồi đứng dậy ngồi xuống bên cạnh ta nghiêng người kéo ta sát lại, cúi đầu hôn ta, cảm giác mềm mại như màn đêm lan tỏa như kẹo ngọt trên môi, phải chừng một thời gian rất lâu mới rời ra, hắn cụng trán vào trán ta, chóp mũi quẹt quẹt trên mũi ta, khẽ thở dài một tiếng trong họng, một lát sau ngửa người ra chống hai tay xuống sạp ngồi sánh vai bên cạnh ta, ngẩng đầu nhìn ánh trăng tràn ngập trên bầu trời, cười nói: “Hôm nay mới biết ánh trăng không hẳn là lạnh lẽo.”

Đêm lạnh như nước, những con đom đóm nhỏ xíu tốp năm tốp ba bay vòng vòng xung quanh bọn ta như những chiếc đèn lồng, thoảng hoặc có tiếng cá đớp nước khe khẽ, hữu thanh thắng vô thanh càng làm nổi bật sự yên tĩnh của màn đêm, mí mắt của ta bỗng nằng nặng, ngáp một cái, dựa vào cánh tay Tiểu Ngư tiên quan an ổn đi vào giấc mộng…

Khi hừng đông xuất hiện cũng là lúc Mão Nhật Tinh Quan và Dạ thần hoán đổi nhiệm vụ, ta mới tỉnh lại sau giấc ngủ no nê. Bên ngoài rừng tối, sau khi Tiểu Ngư tiên quan hàn huyên thăm hỏi Mão Nhật Tinh Quan vài ba câu liền tiễn ta về Lạc Tương Phủ.

Dõi mắt nhìn theo bóng ta vào phủ, khó khăn lắm Tiểu Ngư tiên quan mới đằng vân rời đi, ta vừa mới đẩy hé cánh cửa, liền thấy trong viện một đám tiên thị chân tay luống cuống túm tụm quanh một góc tường, ở chính giữa đám đông là một thân thể màu xanh lục, nước

mắt nước mũi giàn giụa đang đu đeo bám dính vào cây cột gần cửa, gào khóc thảm thiết: “Mịch nhi tâm can của ta ơi! Ta ngày ngóng đêm trông, chỉ mong được thấy mặt nàng trò chuyện đôi câu để an ủi mối tình tương tư, nhưng không ngờ lại nhận được hung tin nàng đã hương tiêu ngọc vẫn! Không ai được ngăn cản ta hết! Ngay tại đây ta quyết tự tử đi theo Mịch nhi! Lấy cái chết để biểu lộ chí nguyện!” Nói xong làm ra vẻ như muống đập đầu vào cột, hùng hổ vô cùng.

Ồ, ta nhìn kỹ lại, té ra là Phác Xích Quân đã lâu không gặp.

“Ai nói Mịch nhi đã chết?” Cha Thủy Thần mặt trầm tĩnh bước ra từ nội sảnh, nhìn Phác Xích Quân, chau mày như thể đau đầu không chịu nổi.

“Không chết vì sao tiên thượng không cho ta gặp?” Phác Xích Quân ôm cây cột không chịu buông, nhưng mà nước mũi nước mắt lập tức đã ngừng chảy, muốn chảy muốn ngừng tự nhiên như không.

“Mịch nhi đã hôn phối với Dạ thần, mong Ngạn Hữu Quân chớ có ở đây nói năng lung tung, phá hủy danh dự của Mịch nhi.” Cha lạnh lùng lên tiếng, rõ ràng đã phát cáu.

“Thủy Thần tiên thượng nói như thế thật không hợp tình người, Mịch nhi có quyền hôn phối, tacũng có quyền đơn phương tương tư.” Phác Xích Quân gồng cổ lên, đạo nghĩa cao ngất như tráng sĩ cắt cổ tay ăn thề.

“Nếu vậy, Ngạn Hữu Quân cứ việc trở về tương tư đơn phương đi.” Cha phất tay áo, nói: “Tiễn khách.”

“Mặc kệ mặc kệ, người ta chỉ muốn thấy Mịch nhi!” Phác Xích Quân ôm cây cột đập thùm thụp, hơi có chút càn quấy. Các tiên thị chung quanh không dám đến gần, đều không biết làm sao cho phải.

“Ngạn Hữu Quân đừng có như trẻ con, liên tiếp mười ngày nay, hôm nào cũng náo loạn ầm ĩ như vậy không sợ làm trò cười cho người khác sao?” Hả? Thì ra Phác Xích Quân đã tới này nhiều ngày như vậy, nhưng ta ở trong nội viện lại không hề hay biết gì cả.

“Tấm lòng son sắt của ta có nhật nguyệt chứng giám, có gì đáng buồn cười?” Có thể nói Phác Xích Quân là một kẻ cứng đầu cứng cổ.

Cha là người nhân từ lương thiện chứ không hung dữ tàn nhẫn như Phượng Hoàng, đương nhiên sẽ không tùy tiện ra tay dùng pháp thuật đối phó Phác Xích Quân. Chỉ thấy cha bóp bóp trán rồi không thèm chấp quay người trở về sảnh, căn dặn các tiên thị đóng cửa lại, tùy ý Phác Xích Quân muốn làm gì thì làm ở bên ngoài.

Tiên thị trong điện có lẽ cũng quen mắt rồi, một lát sau cũng tự mình tản đi hết, ta đẩy cửa vào viện, Phác Xích Quân hai mắt sáng rỡ, nhanh tay bỏ cái cột ra nhào tới, hớn hở nhéo nhéo hai má rồi nói: “Ai da da! Còn mềm! Còn ấm! Quả nhiên còn sống!”

“Ack ~” ta kéo móng vuốt của hắn ra, “Không biết Phác Xích Quân tìm ta có chuyện gì?”

“Mỹ nhân, người ta nghe nói nàng xảy ra chuyện lo lắng đến mức ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc, mạo hiểm nguy cơ bị Thủy Thần tiên thượng đày đi trông coi thủy câu cũng muốn tự mình đến để nhìn thấy nàng, nàng xem thử coi, ta gầy đến mức chỉ còn da bọc xương.” Phác Xích Quân vén ống tay áo để lộ cánh tay đưa đến trước mắt ta.

Ta cũng chọt chọt xỉa xỉa vào cẳng tay tròn tròn của hắn, nói: “Thon thả rất tốt, rất tốt.”

Phác Xích Quân chớp chớp đôi mắt, nói giọng ủy khuất: “Nàng hờ hững với ta…” Bỗng nhiên đề tài câu chuyện bị thay đổi, “Mịch nhi, nàng đừng gả cho Dạ thần có được hay không?”

Ta nhất thời nhăn nhó, không hiểu nổi Dạ thần và thon thả thì có gì liên quan với nhau, sao bỗng nhiên lại nhắc tới Dạ thần, không thể hiểu nổi bèn nói: “Tại sao? Ta không gả cho Dạ thần thì ai gả cho Dạ thần? Không lẽ Phác Xích Quân thầm thương trộm nhớ Dạ thần sao?”

Phác Xích Quân giật giật hai hàng lông mày, “Aizz, chuyện đó sao có thể! Có thầm thương trộm nhớ thì cũng là Dạ thần thầm thương trộm nhớ Ngạn Hữu ta thôi! Chứ ta dáng vẻ đường đường, phong tư lỗi lạc, chỉ cần giơ tay nhấc chân là mị lực bắn ra bốn phía khiến tình cảm người ta không thể kềm chế được, chính là nữ nhân ngưỡng mộ nam nhân ao ước.”

Ta lặng im cố nhịn, tạm thời coi như không nghe thấy.

Phác Xích Quân đang ba hoa chích choè, thình lình gió đổi hướng lại xị mặt xuống, nghiêm túc trịnh trọng cầm lấy tay ta nói: “Mỹ nhân, nàng nghe ta khuyên một câu, nhất thiết đừng gả cho Dạ thần!”

Ta nghe hắn cứ lặp đi lặp lại chuyện này khó tránh khỏi hiếu kỳ, “Nhưng rốt cuộc là vì sao?” Phác Xích Quân bỗng hạ giọng lằn nhằn, “Mấy bữa trước ta có quan sát các vì sao trên trời, tinh tú có ánh sáng dị thường, liệt vị có biến. Thiên cơ bất khả tiết lộ, tachỉ tiết lộ cho một mình nàng thôi.” Vẻ mặt hắn điềm tĩnh, lời nói đĩnh đạc: “Thiên văn cho thấy… cho thấy… cho thấy nàng chỉ có thể gả cho ta!”

Ta đang tập trung chờ nghe hắn nói ra căn nguyên ngọn nguồn, ai ngờ cuối cùng hắn thình lình tuôn ra một câu như thế, mặt ta sa sầm,

cười khan hai tiếng, nói: “Đúng là thần kỳ.”

“Hắc hắc, thần kỳ phải không.” Phác Xích Quân đắc ý xoa xoa cằm, mặt mày phơi phới ngả ngớn, “Gần đây ta mới học được thuật chiêm tinh của một vị bán tiên chuyên bày sạp đoán số ở thôn Liên Hoa Câu, trấn Xích Thủy, huyện Triều Mộ ở thế gian, rất là linh nghiệm! Nàng có muốn học thử hay không?”

“Không cần đâu, ta đại thương mới khỏi không thích hợp học đoán mệnh, Phác Xích Quân cứ việc giữ lại từ từ nghiền ngẫm đi.” Ta khéo léo từ chối Phác Xích Quân, thì thấy xa xa cha đang bưng một bát thuốc rõ ràng là đang tìm ta uống thuốc, liền gạt bàn tay đang nắm tay ta của Phác Xích Quân ra, cảm thấy lòng bàn tay có chút dính dính, sực nhớ bộ dạng nước mắt nước mũi tèm lem của Phác Xích Quân lúc nãy, không biết có phải đã dính mấy thứ bẩn thỉu gì đó không nên dính hay không, tởm lợm chà chà vào tay áo Phác Xích Quân, nói: “Ta đi uống thuốc đây, Phác Xích Quân đi thong thả không tiễn.”

“Chậc chậc, thật đúng là một mỹ nhân vô lương tâm.” Phác Xích Quân nhăn nhó thở dài ca cẩm, tiếp đến đôi mắt diễm lệ nháy nháy, cười phóng khoáng, “Có điều ta thích, ha ha!”

Ta bỏ đi về phía cha, còn nghe Phác Xích Quân trước khi đi dài dòng lải nhải phía sau lưng: “Tóm lại Dạ thần tuyệt không phải hạng người đơn giản…”

Cha nhìn theo hướng Phác Xích Quân đã đi, hỏi: “Mịch nhi sao lại kết bạn với loại lưu manh, mặt dày, vô lại này vậy?”

Ta nghiêng đầu cố gắng nhớ lại chuyện cũ, đau khổ nói: “Có lần con sử dụng Triệu Hoán Chú gọi nhầm đến.”

Cha khẽ gật đầu, “Nói vậy cũng không có gì lạ, Ngạn Hữu Quân vốn là một vị thần trong mười hai con giáp, chân thân chính là rắn nước, vì phạm vào luật trời sau khi bị giáng xuống hạ giới thì thuộc quyền quản lý của cha, gặp thủy tính Triệu Hoán Chú tất phải trả lời.”

Ta hết hồn, thực sự nhìn không ra Phác Xích Quân từng là một trong các vị thần tôn quý của Thiên Giới, “Không biết Ngạn Hữu Quân phạm vào giới luật gì?”

Cha xưa nay không để ý tới thế sự trần tục, chỉ nói: “Người này bản chất hành vi bất lương, chuyện hắn phạm phải có liên quan đến bản tính phong lưu trêu hoa ghẹo nguyệt của hắn, cụ thể cha cũng không rõ lắm. Mịch nhi sau này bớt chạm mặt hắn thì tốt. Được rồi, đừng nói tới người này nữa, nhân lúc thuốc còn ấm mau uống đi mới có hiệu quả.” Cha giơ bát thuốc lên, cẩn thận chu đáo thổi thổi đi lớp bọt trên bề mặt, sau đó mới đưa cho ta.

Ta nhận lấy bát thuốc trên tay cha, bịt mũi uống một hơi cạn sạch, cha mỉm cười tiện tay lấy một giọt sương sớm trên lá cây hoa trong viện, hóa thành một viên đường, chớp mắt đã nhét viên đường ngọt lịm vào trong miệng ta, nhìn mặt mày ta giãn ra mới an tâm, mỉm cười hiền từ, ánh mắt ngập tràn thương yêu.

Nhìn vẻ mặt đó hiện ra trên khuôn mặt thần tiên bất nhiễm phàm tục của cha, tabỗng cảm thấy trái tim mình ấm áp, phảng phất nhớ đến hai câu thơ của phàm nhân: “Thùy ngôn thốn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy.” (nghĩa: ai bảo tấc lòng của cỏ non có thể đền đáp được ánh nắng của mùa xuân tháng ba. Bài thơ viết về tình cảm cha mẹ dành cho con cái, “lòng cỏ non” là đứa con, “ánh nắng mùa xuân tháng ba” là cha mẹ)

Nhưng, ta lại quên mất phàm nhân còn có một câu ” Nhân bất khả mạo tướng, hải thủy bất khả đấu lượng” (Người không thể nhìn

tướng mạo, nước biển không thể đong bằng đấu). Phác Xích Quân tuy thích nói nhăng nói cuội, nhưng lần này đã đoán đúng một chuyện, ta quả nhiên không thể gả cho Dạ thần vào mùng tám tháng ba.

Chương 53

Mùng ba tháng ba, hương xuân tràn ngập đất trời. Vạn vật bừng tỉnh, khắp nơi trông ngóng một trận mưa xuân tươi mát, thế nhưng, năm nay đã định trước phải khiến vạn vật thất vọng.

Thủy Thần ra đi, mưa sao đến được?

“Thiên Đế có chỉ!” Một tiên thị khí thế hiên ngang, tay phải cầm một tờ thánh dụ có hoa văn màu xanh đen, đi xuyên qua hàng hàng chúng tiên mặc tang phục đang khóc lóc thê lương xót ruột khắp ngoài điện trong điện, tay trái hất cây phất trần dừng lại trong đại sảnh, “Cẩm Mịch tiên tử lĩnh chỉ!”

Ta dạ một tiếng, quỳ xuống nghe chỉ.

“Chiếu viết: Thủy Thần ra đi vĩnh viễn, thiên địa biến sắc, khắp nơi buồn thảm lệ rơi, Thủy Thần bình sinh tấm lòng nhân hậu, thương xót thiên hạ vạn vật sinh linh, dùng linh lực cả đời cứu người vô số, đặc biệt truy phong danh hiệu Đức Thiện Tiên Tôn. Cẩm Mịch tiên tử là con gái duy nhất của Thủy Thần, mệnh cho thủ hiếu ba năm trước mộ, hôn kỳ với Dạ thần Nhuận Ngọc hoãn lại ba năm sau. Ngoài ra, xếp Cẩm Mịch tiên tử vào hàng tiên ban, kế nhiệm chức vị Thủy Thần, thụ phong ngay hôm nay! Dụ tất!”

“Cẩm Mịch lĩnh chỉ!” Ta nhận lấy thánh dụ ‘nóng sốt’, chân bước trên mây, đầu đội vòng hoa, cuối cùng cũng danh chính ngôn thuận được làm thần tiên mà ta hằng ước mơ tha thiết, có thể nói là thỏa mãn tâm nguyện. Nhưng, trái tim lại không hề nhảy nhót hoan hỉ như đã từng trăm ngàn lần mơ ước dù chỉ một chút, mà chỉ cảm thấy lồng

ngực nặng trĩu, nặng đến mức hoảng loạn.

Trong một đêm, ta có thêm một người cha Thủy Thần.

Trong một đêm, cha ta hình tiêu linh diệt, hồn phi phách tán.

Giống như một màn mưa xuân lất phất tháng tư, chưa kịp đưa tay chạm đến đã tan biến trong cảnh xuân chiều muộn, khiến người ta không khỏi kinh ngạc nghi ngờ phải chăng mình hoa mắt nhìn nhầm.

Ta lại khôi phục trở về thân con bọ gậy cô độc.

Nắm chặt thanh dao băng lá liễu trong tay, cái lạnh buốt xuyên thấu vào tận xương, khắp đình khắp viện màn trướng trắng toát một màu, đều là các tiên gia đến chịu tang, trái tim ta hoảng hốt thất thần, thì thào lẩm bẩm: “Nếu như cha không đem một nửa linh lực cả đời luyện vào dao băng cho ta hộ thể, phải chăng sẽ không vì không địch lại độc thủ thể lực yếu kém đến nỗi không giữ được nguyên linh hồn phi phách tán? Sớm biết… Sớm biết…”

Tiểu Ngư tiên quan ôm chặt ta trong ngực, khẽ vuốt trên lưng, động tác an ủi giống hệt như cha ta, “Chuyện này không ai có thể biết trước được. Mịch nhi đừng quá thương tâm, mọi việc đều có ta ở đây, hồn phách tiên thượng có biết cũng nhất định không muốn Mịch nhi đau lòng tổn thương.”

Ta ngây thơ nhìn hắn, “Đau lòng tổn thương?” Suy cho cùng như thế nào đau lòng? Như thế nào tổn thương? Lồng ngực ta chỉ có hơi nặng, giống như mới luyện công phu đập ngực vào tảng đá, ta nghĩ, có lẽ chỉ là nhiễm bệnh nhẹ mà thôi, ngủ một giấc thì không còn chuyện gì nữa.

Bên cạnh, Phong Thần khoác áo tang, vẻ mặt thản nhiên châm ba

cây nhang cắm vào lư hương, khom người vái ba lạy, rồi lặng lẽ ngồi xuống ghế chủ vị bên trái nhận lời an ủi của chư tiên và tỏ ý cảm ơn.

Phong Thần có thể coi là tiên lữ kết tóc của cha, nhưng ta hiếm khi thấy bóng dáng nàng, thứ nhất, trước giờ nàng không sống ở Lạc Tương Phủ, thứ hai, nàng và cha mặc dù mang danh tiên lữ, nhưng kỳ thực chỉ là quen biết sơ giao, chỉ vì năm xưa Thiên Đế dùng cường quyền áp đặt mới kết thành phu thê. Hai người tính tình đều lạnh lùng vô dục, xuất trần bất nhiễm, nếu không có những buổi đại lễ của Thiên Giới, hai người cũng chẳng bao giờ có cơ duyên chạm mặt nhau. Nếu không phải hôm nay gặp lại, ta hầu như sắp quên mất vị thần này.

“Thái Bạch Kim Tinh đến viếng! Nguyên Thủy Thiên Tôn đến viếng! Văn Khúc Tinh Quân đến viếng! …” Một đôi tiên đồng nhỏ tuổi đứng ngoài cửa xướng tên các vị tiên gia đang lũ lượt kéo đến tỏ lòng tiếc thương, bỗng ngừng một lát, không rõ là nhìn thấy vị tôn thần nào, âm điệu bỗng cao hơn một chút, nghe thấy một tiếng dạ: “Hỏa thần điện hạ đến viếng!”

Ta quay đầu lại, đúng lúc chạm phải một đôi mắt phượng không còn chút dấu vết kiêu căng và cao ngạo thường ngày, chỉ thấy Phượng Hoàng trong một bộ bạch y trắng tinh thuần khiết, mái tóc đen buộc lại đơn giản, người không điểm xuyết, theo thứ tự nhận lấy nhang đốt sẵn rồi cất bước đi vào, cuối cùng dừng bước trước y quan linh cữu của cha nâng nhang ngang mày khấu đầu tế bái, vẻ mặt thành kính. Ba làn khói mỏng tỏa ra, lượn lờ giữa ba cây nhang mảnh dẻ trong tay hắn, các ngón tay từng đốt rõ ràng, trắng trẻo thon dài, nhưng ta biết , trong bàn tay trái chỗ ngón tay cầm bút của hắn có một vết chai nhỏ, gan bàn tay chỗ cầm kiếm cũng có một vết chai… Tiểu Ngư tiên quan bóp nhẹ lòng bàn tay ta, ta khẽ run lên, thu hồi hồn phách nãy giờ đang phiêu lãng nơi thần tiên thiên ngoại.

Phượng Hoàng hành lễ xong liền bước tới bên cạnh Phong Thần, thần sắc nghiêm trang, chẳng biết hạ giọng nói với Phong Thần những gì, chỉ thấy Phong Thần gật đầu.

Tiểu Ngư tiên quan vuốt nhẹ giữa trán ta một cái, ta vừa quay đầu lại, thì cảm giác trên gò má thoảng một luồng gió mát như có người bước đến, chớp mắt Phượng Hoàng đã đứng ở trước mặt ta, cúi đầu nhìn vào mắt ta với vẻ dịu dàng hiếm có, cất giọng nhỏ nhẹ trăm năm khó gặp nói với ta: “Dù sao nàng cũng cố nén bi thương. Tiên thượng cả đời hướng về Hoa Thần, mặc dù không thể đồng sinh, nhưng chắc chắn muốn sau khi chết được yên nghỉ đồng huyệt, ta nghĩ đưa linh cữu tiên thượng đến an táng bên cạnh mộ Hoa Thần trong thủy kính nơi họ gặp nhau lần đầu, nàng thấy có được không? Ta mới hỏi ý kiến Phong Thần, nàng cũng không có gì dị nghị.”

Ta nhu thuận gật đầu đồng ý.

Tiểu Ngư tiên quan vỗ vỗ lên mu bàn tay ta, Phượng Hoàng nhìn tay Tiểu Ngư tiên quan, thần sắc trên mặt nhất thời lúc ẩn lúc hiện, đầu mày chợt nhíu chặt, mắt phượng híp lại thành một đường hẹp dài.

“Ta chắc chắn sẽ thay nàng tìm ra kẻ hãm hại Thủy Thần.”

“Ta chắc chắn sẽ thay nàng tìm ra kẻ hãm hại Thủy Thần.”

Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan hai người cùng lúc nói chung một câu, quả nhiên không hổ là huynh đệ, vô cùng đồng điệu.

Ta ngoan ngoãn gật đầu, lát sau lại vội vàng lắc đầu, luôn miệng nói: “Không cần đâu, không cần đâu, người chết là hết, oan oan tương báo đến khi nào, nhân sâm sống lâu ăn nhiều dễ phát hoả.”

“Nàng! … Aizzz ~” Phượng Hoàng thở dài một tiếng, đưa tay ra tựa

như muốn vỗ lên đầu ta, nhưng đến nửa chừng thì thu tay trở lại, ánh nắng ngày xuân rơi vào lòng bàn tay hắn, dài ba tấc. (chỉ sự ngắn ngủi, trích từ thành ngữ 三吋日光 /tam thốn nhật quang/ ánh sáng dài ba tấc)

Một trận gió nổi lên, những tờ giấy lụa trắng dùng trong tế điện không được đồ chặn giấy dằn lên, trong nhất thời tung bay tán loạn.

“Hỏa thần điện hạ sức khỏe đỡ nhiều chưa?” Ta an tĩnh nhìn Phượng Hoàng.

Trong mắt hắn chợt long lanh lấp lánh, tựa như tâm tình lại tốt lên, “Khỏe nhiều rồi, đã bình phục từ mấy ngày trước.”

Ta cau mày “ờ” một tiếng khe khẽ. Phượng Hoàng không hổ là một người được chư thần khen tặng có linh lực cường đại trong các đời Hỏa thần, chưa đầy một tháng đã từ trọng thương phục hồi như lúc ban đầu.

Phượng Hoàng thấy ta không nói gì, lại nói: “Hôm đó, Phi Tự nhặt được một chiếc giày bên ngoài điện của ta.” Ngập ngừng một lúc, lại nói tiếp: “Không phải linh đan, hơn hẳn linh đan.”

Ta trầm ngâm suy nghĩ, không hề để ý tới hắn câu nói trước sau chẳng ăn nhập gì với nhau của hắn. Tiểu Ngư tiên quan khẽ chau mày, thần sắc trên mặt nguội lạnh.

Sau ngày thất đầu, ta trở về Hoa Giới, đưa y quan của cha đi liệm táng. Trước khi đi ta ghé qua Nhân Duyên Phủ một chuyến, lấy hết tất cả những cuốn sách tình yêu xuân cung bí đồ mà Hồ Ly Tiên đã tặng cho ta lúc trước để mang theo, thời gian ba năm thủ hiếu trước mộ dù sao đi nữa cũng chẳng có việc gì làm, không bằng nghiên cứu kỹ lưỡng một lượt tất cả những thư quyển này để chuẩn bị dùng cho

ngày sau, cũng để giết thời gian.

Canh giữ hai phần mộ trống trơ trụi lủi không khỏi mỏi mắt, lúc nhàn hạ ta trồng ít hoa cỏ. Trồng mai, trồng liễu chẳng qua cũng chỉ có vậy, gần đây ta lại thích cây long não, những cái lá nhỏ hình túi tròn dày đặc chen chúc, xuân xanh thu đỏ bốn mùa không tàn, thỉnh thoảng một cơn gió thổi qua tán lá reo xào xạc, những chiếc lá theo gió rơi rụng phủ đầy một màu xanh đỏ lẫn lộn trên mặt đất, trông rất đẹp mắt. Ta thích cắm một cái ô bằng trúc mười hai đốt xuyên qua những chiếc lá rụng này, lắng tai nghe tiếng lá rơi từng chiếc từng chiếc xuống tán ô, tựa như tiếng mưa rơi đì độp tí tách, tưởng tượng đến những trận mưa gió mà cha thường rải xuống trần gian.

Mọi người nói, nhân ảnh không trôi theo dòng nước chảy, nước thường chảy về hướng đông, nhân ảnh thì ở lại. Chỉ có điều vì sao hôm nay trong thiên địa nước đã chảy đi không ít, mà Thủy Thần rốt cuộc vẫn không thấy đâu.

Dạo gần đây ta cũng tìm một ít sách của thế gian để đọc, nào là Lục Hào, Kinh Dịch, Liên Sơn, Quy Tàng, Dị Truyền, nhiều vô số kể, cuối cùng, ta tóm gọn lại cho bản thân một câu theo như lời thế tục: “Mệnh lý quá cứng rắn, sinh ra đã đeo đao kiếm, khắc người khác.” Khắc cha, khắc mẹ, khắc chồng, khắc con… Nói chung chính là khắc chết hết tất cả những người chung quanh mình.

Ôi trời ơi! Thật là nguy!

Chương 54

Thời gian đẹp nhất trên đời chính là ngày tháng tư. Tháng tư ở nhân gian, chi tử – hồng tiêu tươi đẹp đặc thù, mùi hoa đào xen lẫn hương hoa mận. Phàm nhân thường cho rằng đó là cảnh tượng đẹp nhất, nhưng, ở trong Hoa Giới, đó chẳng qua chỉ là một cảnh tượng rất bình thường, tháng nào cũng đều là tháng tư, tứ quý đều là ngày đầu xuân. Hoa nở bất cần năm tháng, trải sương gió vẫn không phai tàn. Mai mùa xuân – sen mùa hạ cùng nhau khoe sắc, tuyết liên – thạch trúc tranh nhau tỏa hương cũng không phải chuyện lạ kỳ.

Gió ấm bao trùm khắp nơi khiến người ta uể oải, cảm giác lười biếng giống như một giọt lệ rơi xuống tờ giấy Tuyên Thành, từ từ lan ra, thấm hết toàn thân. Mấy bữa đầu mới trở về Hoa Giới, ta thường ngủ mê mệt, ban ngày khi hai mươi bốn vị phương chủ tới thăm, cũng thấy ta đang ngủ. Chiều nay, ta đánh cờ với Tiểu Ngư tiên quan, nhưng mà gắng gượng chống đỡ quá nửa cuộc cờ thì không thể kháng cự lại cơn mệt mỏi nữa, liền nằm dài xuống bàn đá đi vào mộng đẹp. Trong cơn nửa mơ nửa tỉnh, dường như nghe thấy tiếng Trường phương chủ nói chuyện với Tiểu Ngư tiên quan, tiếng được tiếng mất.

“Cẩm Mịch hài tử này… Aizzz, mệnh số đa kiệt (Maroon không biết dịch sao cho suông, nhưng chữ “kiệt” này trong keo kiệt). Xin hỏi Dạ thần thật sự thành tâm đối đãi với nó, hoàn toàn không có tạp niệm?”

“Tất nhiên là thật tình, Trường phương chủ xin đừng ngờ vực.”

“Đã là chân tình, chắc ai cũng mong tình cảm của mình được đối phương đáp lại. Nhưng nếu như Cẩm Mịch chỉ là một mảnh đất khô

cằn, cho dù được bón bất kỳ thứ phân tốt nào, bất luận được người ta dốc lòng tưới tắm bảo vệ như thế nào đều không thể nở ra dù chỉ là một bông lúa để hồi báo, nói chuyện tình cảm với nó cũng giống như đá chìm đáy biển bặt vô âm tín, hao tâm tốn sức mất thì giờ như thế, Dạ thần có sợ không?"

"À ~ điều này thì có gì đáng sợ? Nếu như thời gian đã định trước dùng để lãng phí, như vậy, ta chỉ nguyện cùng nàng lãng phí cả cuộc đời này… Nhưng mà, Trường phương chủ vì sao lại nói những lời bi quan về Mịch nhi như vậy?"

"Khụ, khụ… Tiểu tiên nhìn Cẩm Mịch lớn lên từ nhỏ, bản tính nó thiện lương, chỉ có điều lúc nhỏ nó sống lạnh nhạt bạc tình, ngoài việc tăng linh lực để được thăng thành tiên ra, vạn vật đối với nó đều có thể ném sang một bên, không một ai không một việc gì có thể lọt vào mắt nó, càng đừng nói tới vào được trái tim nó. Lần này Thủy Thần qua đời, Dạ thần có thấy Cẩm Mịch rơi một giọt nước mắt nào không?"

"Nghĩ lại thì… hình như là không. Nhưng mà, đại ái vô ngân, cự bi vô lệ (*). Trường phương chủ làm sao biết Mịch nhi không đau đớn tận tâm can vì mất cha? Đừng có nói oan cho Mịch nhi như vậy, đường đột nói một câu, lời này ta không thích nghe."

(*) Tình yêu bao la thì không có vết tích, nỗi đau khủng khiếp thì không có nước mắt.

"Aizzz… đã nói đến nước này, thôi thì giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tiểu tiên chỉ mong Dạ thần có công mài sắt có ngày nên kim."

Tiểu Ngư tiên quan khẽ vuốt mái tóc xõa tung trên lưng ta, không buồn để vào tai, ta thoải mái toài người gối lên cánh tay hắn cọ cọ, hoàn toàn lọt thỏm trong bóng tối ngọt ngào.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, ngẩn ngơ phát giác cánh tay ta vừa mới gối lên đã không còn, dường như đã đổi thành một chiếc gối tơ tằm, có lẽ Tiểu Ngư tiên quan đã đi rồi, trong lúc mơ màng chỉ nghe thấy Mẫu Đơn Trường phương chủ khẽ thở dài một tiếng, "Chẳng biết Vẫn Đan này cho ngươi rốt cục là phúc hay là họa…"

Lần thứ hai tỉnh lại sắc trời đã sáng rõ, một đêm mộng đi không dấu vết.

Xéo xéo bên cạnh phần mộ tiên Hoa Thần có một cái thạch đình, tên là Ký Minh Đình, bên trong có một cái bàn đá hình tròn và bốn cái ghế tròn cũng bằng đá, ngoài rìa đình có một vòng lan can uốn quanh. Ban ngày, ta sẽ ngồi trong thạch đình này túc trực bên linh cữu, ban đêm mới trở về căn phòng trúc dựng tạm bên cạnh mộ để nghỉ ngơi. Mấy quyển sách tình cảm mượn về từ chỗ Hồ Ly Tiên tađã xem sơ qua một lượt được hơn phân nửa, có điều có nhiêu đó cứ lặp đi lặp lại hoài, chuyện tình nam nữ ngươi-ta-hắn, nhạt như nước ốc, nhưng ta vẫn cố tự ép mình xem cho hết từ đầu đến cuối, nỗ lực lục lọi ra bí quyết trong đó.

Hôm nay thức dậy muộn, xem cả buổi thực sự thấy khô khan vô vị, bèn bày một xấp giấy Trừng Tâm Đường (tên một loại giấy cổ) ra luyện tự, tiện tay nhặt lấy một quyển sách chữ để sao chép những câu thơ trong đó, sau khi dùng Khải thư (lối viết chữ Khải) viết chừng hơn mười bài, ta đang chuẩn bị chuyển sang lối viết cuồng thảo hào phóng tiếp tục chép, thì bỗng nhiên một cơn gió nổi lên cuốn phăng một tờ giấy Tuyên Thành chưa khô mực bay ra khỏi đình.

Ta nhìn theo tờ giấy bay bay tự nhiên thấy thích thích, quăng luôn cả bút, đem mười mấy tờ giấy đã chép thơ hoàn chỉnh ra xếp thành hình bươm bướm, dùng một chút pháp thuật, lập tức một con rồi hai con đập cánh bay lượn chung quanh đình. Những con bướm giấy trắng muốt cũng theo những nét chữ màu mực không nhanh không

chậm vờn quanh lượn lờ, đúng lúc trời nắng ấm, ta ngẩng đầu nhìn tia sáng xuyên qua cánh giấy rọi xuống mặt đất, những đường vân, nét chữ trên trang giấy hiện ra rõ ràng, thật đúng là mỏng như cánh ve, còn đẹp hơn cả bươm bướm thật.

Lúc ta đang thầm khen chất lượng giấy này thiệt quá tốt, thì trong đình bỗng xuất hiện thêm một hơi thở khi có khi không. Ta thu hồi ánh mắt, thì thấy thân thể cao lớn của Phượng Hoàng đang đứng dựa vào một cái trụ đình bên cạnh, trong tay cầm vài con bướm giấy mở ra xem, cảm giác được ánh mắt của ta, hắn ngẩng đầu tự tiếu phi tiếu lạnh nhạt nói: “Hình như không tệ.”

“Ừm.” Ta gật đầu, “Đích thực không tệ. Dai mà vẫn bóng, sáng mà không trơn, sờ vào như màng trứng, kiên cố tinh khiết như ngọc, hoa văn tinh thuần, vò gấp không tổn hao gì, nếu Hỏa thần thích loại giấy này, ta có thể tặng cho ngươi một ít.”

Phượng Hoàng nhướng mày, dùng đầu ngón tay phủi phủi một góc trang giấy, nói: “Ta đang nói bài thơ này không tệ.” Hắn tiện tay rút ra một trang, đọc lên: “Vô hạn xuân tư vô tẫn tư, khước vấn y quân hựu kỷ y. Kiều đầu trình chỉ ngưng song mục, bích viên trì thủ mi tỏa trì. . . . Hồng trần túng hữu thiên thiên kết, nhược giải tương tư chẩm xa si. Hữu tình hoàn tu hữu duyến thì, băng tâm nhất phiến song hoài chấp.”

Nét mặt hắn không thay đổi lại rút ra một tờ: “Yến thảo như bích ti, Tần tang đê lục chi. Đương quân hoài quy nhật, thị thiếp đoạn tràng thì. Xuân phong bất tương thức, hà sự nhập la vi?”

(Dịch thơ: Võ Thị Xuân Đào

Cỏ Yên vừa chớm lơ thơ

Cành dâu Tần đã xanh mơ lúc nào

Quê nhà chàng nhớ xuyến xao

Biết chăng ruột thắt gan bào thiếp thương

Gió xuân vốn dĩ lạ thường

Lang thang trướng rũ màn buông cớ gì ? [Xuân Ý – Lý Bạch])

Đọc xong hai bài thơ hình như vẫn chưa đã, hắn liếc ta từ phía đuôi mắt, lại nhấc hai ngón tay, nhẹ nhàng kẹp lấy một con bướm giấy đang bay ngang tai hắn, mở ra đọc: ” Bất tả tình từ bất tả thi, nhất phương tố mạt ký tương tư, tâm tri tiếp liễu điên đảo khán, hoành dã ti lai thụ dã ti. Giá bàn tâm sự hữu thùy tri?”

(Dịch nghĩa: Không viết thư tình, không làm thơ. Tặng chàng khăn trắng tỏ tương tư. Dù biết chàng nhận mà không hiểu. Ngang cũng tơ mà dọc cũng là tơ. Tâm sự này có ai hiểu thấu? Note: chữ “tơ” và “tư” đọc giống nhau.)

“Ngang cũng tơ mà dọc cũng là tơ, hmmm~” Phượng Hoàng ngước mắt, hờ hững kéo dài giọng, “Chẳng biết nàng đang tơ tưởng đến vị thần tiên nào, mà nói trắng ra như vậy?”

Ta sững sờ, mở miệng định trả lời, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ý nghĩ chuyển xuống bụng liền biến thành câu: “Rõ ràng còn chưa đủ trắng mà, nếu không sao Hỏa thần lại nhìn không ra ta đang tơ tưởng ai?”

Phượng Hoàng bỗng thu ngón tay lại, trang giấy bị nhíu thành một khối nhăn nhúm, “Ố? Nói vậy là có ý gì?”

Ta nhìn nấm mồ ngoài đình, khịt khịt mũi, nói: “Đâu phải chỉ có khăn

tay mới có tơ, giấy Tuyên Thành này giơ ra trước ánh sáng nhìn thử, chẳng phải cũng đầy tơ ra đó sao. Chỉ tiếc vừa rồi cho ngươi mà ngươi không cần."

Phượng Hoàng nhìn ta mặt không đổi sắc, đầu mày không nhíu, nhưng đầu ngón tay lại khẽ động, bị dính một vệt mực chưa khô mà cũng không biết, trong gió thoảng qua một hơi thở hỗn loạn. Mãi một lúc lâu, rốt cục cũng mở miệng, mỗi chữ mỗi câu thận trọng nói: "Nàng nói cái gì?"

Ta nhìn sắc mặt sâu không thể dò của hắn, đột nhiên nhớ tới một việc, liền tiện thể nhắc luôn, "Ngươi có thể đừng kết hôn với Tuệ Hòa công chúa kia được không?"

Lần này trên mặt Phượng Hoàng rốt cục cũng có động tĩnh, kinh ngạc nhìn về phía ta, ngọn lửa trong mắt dường như có gió thổi qua, lập lòe chao đảo, "Oh~? Vì sao?"

"Mấy bữa trước ta có xem vài quyển y lý, tất cả đều nói không nên cưới vợ cùng gia tộc, bằng không, đứa trẻ sinh ra nếu không phải thiếu một ngón tay thì cũng dư một ngón chân, tóm lại không được tốt. Ngươi và Tuệ Hòa công chúa là họ hàng, lại cùng tộc, kết hôn thực sự không tốt." Tathành khẩn đưa mắt nhìn hắn, có được sự tận tình khuyến cáo của ta không phải dễ đâu.

Phượng Hoàng khóe miệng hơi nhếch lên, trông như đang dở khóc dở cười, "Như vậy, thì phải đa tạ nàng đã lo nghĩ thay ta rồi. Chỉ là…" Câu nói vừa chuyển, một đôi mắt phượng đã nhìn thẳng vào đôi mắt ta, giống như là muốn nhìn thẳng vào trái tim ta một cách chăm chú, "Nếu như ta nói với nàng rằng, điều nàng nói chỉ đúng với phàm nhân, còn thần tiên thì không hề bị ảnh hưởng, vậy nàng có muốn để ta và Tuệ Hòa kết hôn không?"

Hắn nhìn ta, một Hỏa thần đánh đâu thắng đó không gì cản nổi như hắn, mà lúc này trên mặt lại thấp thoáng một cái gì đó mỏng manh bất định, giống như đang đánh cuộc sinh tử được ăn cả ngã về không.

Ta suy nghĩ rồi trả lời: “Không muốn.”

Thở phào một cái, hai mắt Phượng Hoàng giãn ra rồi nhắm lại, rồi lại mở ra, ánh mắt lấp lánh, lúm đồng tiền nơi khóe miệng lúc ẩn lúc hiện, “Vì sao?”

“Trên đời ở đâu ra nhiều nguyên do như vậy, không muốn là không muốn, vậy thôi.” Ta một mực khẳng định.

“Nếu như ta không cưới Tuệ Hòa, mà cưới Nguyệt Bội tinh sứ của Cửu Diệu Tinh Cung thì được chứ?”

Ta cân nhắc một chút, thận trọng nói: “Cũng không thỏa đáng lắm.”

Lúm đồng tiền nơi khóe môi Phượng Hoàng càng sâu, “Vậy Biện Thành công chúa Lưu Anh được không?”

“Cũng không hay lắm.” Ta lắc đầu phủ nhận.

Cứ như vậy, phàm những thần tiên – yêu nữ được xem là xinh đẹp có tiếng trên trời dưới đất trong lục giới đều được Phượng Hoàng truy cùng đuổi tận lôi hết ra mà hỏi một lượt, ta đặt mình vào địa vị người khác thay hắn suy nghĩ một phen, đều cảm thấy không thỏa đáng lắm, nên dứt khoát phủ định toàn bộ. Nhưng mà Phượng Hoàng càng lúc nụ cười càng thêm sâu, xuân phong phơi phới, như ruột bông rách lòi cả ra ngoài.

Cuối cùng, hắn ngồi xuống bên cạnh ta, đưa tay vén sợi tóc phủ

trước trán ra sau tai giùm ta, trong mắt đầy nhu tình, như sóng gợn lăn tăn nói: “Nàng yên tâm, những tiên tử này cho dù có tốt đẹp đến đâu đi nữa cũng không thể lọt vào tim ta. Trời đất bao la, nữ tử dù nhiều, trong lòng ta chỉ có một người đẹp nhất. Húc Phượng đời này chỉ cưới một người.” Tiếp đó ôm ta kéo vào trong lòng.

Ta dựa vào ngực hắn, nghe bên trong hồ Côn Minh thủy triều vỗ về lên xuống, cụp mi mắt, dịu dàng vuốt tóc hắn, vòng tay ôm lấy hắn.

Hắn dùng môi chậm rãi vuốt ve mái tóc ta (hành động hôn lên tóc dưới con mắt của Cẩm Mịch – Maroon), không nói gì chỉ lặng lẽ thở dài, trong trạng thái vui mừng yên tâm vô hạn, không thể giải thích.

Phượng Hoàng lúc sắp đi thoáng do dự một chút, trên mặt thoáng nổi lên một vệt ửng hồng, hỏi ta: “Giấy Tuyên Thành này nàng nói tặng ta có còn tính không?”

Ta cầm xấp giấy Tuyên Thành lên đưa cho hắn hết, hào hiệp nói: “Đương nhiên là còn tính. Ngươi lấy hết đi, thiếu lại đến lấy.”

Phượng Hoàng một thân áo trắng, cầm một xấp giấy Tuyên Thành, nhướng mày mỉm cười, xoay người, biến vào xuân phong. Dù chỉ một màu trắng, vẫn thừa vẻ phong lưu.

Ta nhíu mày mỉm cười.

Chương 55

Tiểu Ngư tiên quan càng ngày càng bận bịu, hắn không nói, nhưng ta có thể đọc được từ hai hàng lông mày của hắn, tuy nhiên, số lần hắn đến thăm ta càng lúc càng nhiều, thường thường canh giữ ở đầu giường ta những lúc nửa đêm.

Trước khi nhắm mắt đi vào giấc ngủ đã thấy dáng người thanh nhã của hắn ngồi trên ghế trúc uống trà. Lúc mở mắt tỉnh dậy vẫn thấy dáng người thanh nhã của hắn ngồi trên ghế trúc, chỉ là chén trà trên tay đã đổi thành một quyển thi thư. Ngẩng đầu cười ấm áp, lúc nào cũng vừa đúng lúc khiến người khác có cảm giác thoải mái không gì sánh được, độ ấm vừa phải khiến toàn thân thư thái.

Thỉnh thoảng ta cũng một hai đêm không ngủ, cùng hắn nói chuyện, đánh cờ, luận pháp thuật, cho đến khi mặt trời ló dạng thì cả người đã mềm oặt mệt mỏi khổ sở giống như say rượu, không khỏi thán phục khả năng không ngủ hết đêm này sang đêm nọ của hắn, sau khi sắp xếp công việc còn tới Hoa Giới thăm ta, nhưng hắn chỉ mỉm cười, lơ đãng nói: “Có gì đâu mà mệt? Nhìn gương mặt nàng say giấc nồng chính là sự nghỉ ngơi tốt nhất của ta, còn hiệu quả hơn cả được ngủ liên tiếp mười ngày.”

Bất luận có vướng bận nhiều việc đến đâu đi chăng nữa, Dạ thần vĩnh viễn đều vân đạm phong khinh không chê vào đâu được, đối xử ôn hòa với từng cành hoa cọng cỏ con người con vật quanh mình, không nề phiền hà suy nghĩ chu toàn cho người khác, có một trái tim thấu hiểu người khác vô cùng nhạy bén.

Lão Hồ sợ thỏ, Tiểu Ngư tiên quan liền từ chỗ Lôi Công tìm về cho

lão một cái Trống Kinh Lôi, to bằng bàn tay, đeo ở bên hông. Hễ gặp thỏ chỉ cần vỗ nhẹ lên mặt trống liền có tiếng sấm đầu hạ ầm ầm vang dội, thỏ vốn nhát gan, chỉ cần hơi có động tĩnh sẽ sợ hãi trốn mất. Lão Hồ có được vật này khoái chí lắm, luôn miệng khen ngợi Dạ thần là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, là một cây trúc tốt duy nhất trong đám măng xấu Thiên gia, thậm chí còn than thở rằng trước đây suy nghĩ thiên lệch làm hắn phải chịu oan uổng.

Liên Kiều linh lực thấp, bị giới hạn chỉ được ở trong thủy kính nên vô cùng uất ức, luôn muốn được nhìn thấy những sự vật khác ngoài hoa cỏ ra, Tiểu Ngư tiên quan liền cho nàng một cái gương, sự kiện vạn vật thượng vàng hạ cám tất cả đều có thể nhìn thấy được từ mặt gương nhỏ xíu này. Liên Kiều được thỏa mãn lòng hiếu kỳ nên cứ lẽo đẽo theo hỏi ta tương tai Tiểu Ngư tiên quan có nạp tiểu thiếp hay không, nàng muốn tự tiến cử.

Trường phương chủ ngày ngày bận bịu đủ việc trong Hoa giới, một người nghiêm túc như vậy thì sở thích đương nhiên cũng nghiêm túc không giống người thường. Lão nhân gia nàng những lúc nhàn hạ thường thích sao chép biên dịch biên soạn Hoa Sử, nghe nói sư phụ của tiên Hoa Thần là Huyền Linh Đẩu Mẫu Nguyên Quân năm xưa từng viết một bộ Hoa Kinh, phong phú đến tận ba mươi hai bộ. Hơn mười vạn năm qua tay nhiều người nên bị thất truyền, hôm nay chỉ còn lại có mười bốn bộ rải rác, khiến Trường phương chủ rất đau lòng. Không ngờ, Tiểu Ngư tiên quan thần thông quảng đại, ngay cả vật thất truyền này cũng có thể tìm được trọn bộ đem tặng cho Trường phương chủ. Trường phương chủ tuy ngoài miệng chỉ nói câu cảm ơn lãnh đạm, nhưng trong mắt đã lộ rõ vẻ tán thưởng hiếm có.

Ngoài Trường phương chủ ra, hai mươi ba vị phương chủ còn lại, kể cả Đinh Hương tiểu phương chủ tính cách táo bạo đều hết lời ngợi khen Tiểu Ngư tiên quan, đủ thấy mị lực thân thiện của hắn vươn xa

vươn rộng đến cỡ nào. Hơn nữa, Tiểu Ngư tiên quan làm việc giúp người không bao giờ tỏ ra khó nhọc, như thể trong lúc vô ý mà giải quyết tất cả mọi chuyện ổn thỏa chu đáo, tựa hồ sự việc dù có khó hơn nữa đối với hắn chẳng qua cũng chỉ là một cái nhấc tay, khiến những người được hắn giúp đỡ không hề cảm thấy áy náy vì thiếu nợ hắn, nhất là bốn chữ hiếm có "tự nhiên mà vậy", đây chính là cái gọi là tầm ngầm mà đấm chết voi.

Trong thời gian ngắn, các Thảo tiên, Hoa tinh, ong bướm, côn trùng, đom đóm, ngay cả con bọ rùa thất tinh bé xíu bằng hạt gạo trong Hoa Giới đều cho rằng danh xưng vị thần tiên ôn hòa, văn nhã nhất trong lục giới phải thuộc về Dạ thần.

Các tinh linh tiên tử Hoa Giới lúc nói chuyện phiếm đều thích đem Dạ thần ra làm đầu đề câu chuyện, tự nhiên không tránh khỏi tiện thể so sánh hắn và người huynh đệ Hỏa thần của hắn. Chẳng hạn như hiện tại, ta đang tản bộ vòng quanh lăng mộ, liền nghe một con châu chấu và một đóa hoa lài tinh đang nói huyên thuyên.

"Aizzz ~ có lẽ Dạ thần thật sự là… phải hình dung như thế nào cho đúng ha? Đêm qua tảo bên ngoài cửa sổ nhìn thấy hắn nhét góc chăn cho Đào Đào (phòng trường hợp bạn nào quên: Đào Đào chính là Cẩm Mịch đó), động tác đó, ánh mắt đó, thật tình là chỉ cần một ánh mắt thôi cũng đủ khiến người ta cam tâm tình nguyện tan chảy, chậc chậc…" Con châu chấu tinh màu xanh lá nhép nhép cái miệng, càng nghĩ càng đắc ý.

Hoa lài tinh bên cạnh nói giọng khinh thường: "Đó là cái gì. Tại ngươi chưa từng thấy Dạ thần và Đào Đào chơi cờ, mỗi lần Đào Đào lỡ đánh sai nước cờ không thắng nổi thì nàng liền làm trời làm đất, cũng chỉ có Dạ thần mới có đủ kiên nhẫn mà chơi với nàng thôi, lại còn luôn có thể tính toán đúng lúc để thủ hòa trong lúc chỉ còn hai ba con nữa là thắng, khiến Đào Đào bất kể thắng hay thua đều cảm thấy

giữ được thể diện. Chỉ tiếc đàn gảy tai trâu, theo ta quan sát mấy năm nay, Đào Đào vẫn chỉ là một cục đá tạm coi là ưa nhìn, căn bản là gỗ mục không chạm trổ thành hoa được, mắt thấy một chân long Dạ thần tốt đến thế mà lại sắp mục nát trên tay nàng, đáng buồn đáng tiếc làm sao."

Ta nghĩ đi nghĩ lại, thực sự không giải thích được mình làm mục nát Tiểu Ngư tiên quan lúc nào? Mà thôi, ta rộng lượng, không tính toán mấy chuyện này.

Con châu chấu tinh kia lại nói: "Nói đến Dạ thần, ta lại nhớ tới Hỏa thần dạo gần đây cũng thường đến Hoa Giới, nghe nói lúc còn trên Thiên Giới đã từng dạy Đào Đào một vài pháp thuật, có tình nghĩa thầy trò với Đào Đào, bề ngoài của hắn thực sự là đẹp đến mức không còn gì để bắt bẻ, không hổ là một mỹ nam tử nổi danh khắp lục giới, so với Thủy Thần đẹp trai nhất năm xưa còn muốn đẹp hơn ba phần. Chỉ là ánh mắt đó… sao mà lạnh lùng băng giá, khí thế đó cũng rất khó lường, trước đây ta từng nghe hắn nói chuyện với một vị thần tiên khác, thật đúng là coi chữ như vàng, nói một là một hai là hai, linh lực lại cao cường, những thần tiên từng tương giao với hắn không có ai mà không sợ hắn hai ba phần. Không hiểu nổi Hỏa thần và Dạ thần hai kẻ tính tình trống đánh xuôi, kèn thổi ngược như thế sao có thể cùng do Thiên Đế sinh ra nhỉ, thực sự là kỳ quặc lạ lùng."

"Sai rồi, hai vị thần này đâu có trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, nói cho cùng thì đều khiến người ta thèm thuồng hâm mộ y chang nhau." Hoa lài tinh cười hì hì, giọng điệu rất là si mê.

"Ha ha, nhưng thật ra, nếu bảo ta nói, Đào Đào cùng với Dạ thần bị nàng làm mục nát kia, vẫn không xứng bằng phối với Hỏa thần, cục đá bướng bỉnh ghép với tảng băng kiên cố, đều là cứng như nhau, rất là phù hợp."

“Chớ có nói bậy, Đào Đào tương lai còn phải gọi Hỏa thần điện hạ kia một tiếng tiểu thúc thúc đó!”

Thời thế thay đổi, những tinh linh Hoa Giới ngày nay càng thêm lắm chuyện, càng lúc càng giống các tiên cô tỷ tỷ ở Thiên Giới. Ta lắc đầu chỉ tiếc chẳng thể làm được gì, men theo đường cũ quay về Ký Minh Đình canh mộ.

Còn chưa đến chỗ đình, từ xa đã nhìn thấy kẻ được bảo là rất xứng với ta – Phượng Hoàng – đang lười nhác tựa người trên lan can bằng đá quanh đình, cúi đầu xem một cuộn tranh chỉ mở ra một nửa đang cầm trên tay. Nhìn thấy một đoạn cổ mềm mịn mà rắn chắc lộ ra từ cổ áo đen như mực của hắn, tanhất thời hứng chí, biến thành một đóa hoa tuyết lơ lửng bay bay, cuối cùng bất thình lình rơi tõm vào trong cổ áo hắn, dán vào da thịt hắn mưu đồ dùng cái lạnh buốt làm hắn giật mình.

Không ngờ Phượng Hoàng không những không bị hoảng hốt, trái lại còn mỉm cười khoan khoái, ta không khỏi nghi hoặc phải chăng đã rơi nhầm vị trí, chạm vào huyệt ngứa của hắn, có chút không cam lòng, bèn kề vào sau gáy hắn nhỏ giọng thì thào uy hiếp: “Mau mau giao nội đan tinh nguyên của ngươi ra đây! Bằng không…”

Phượng Hoàng nhếch khóe miệng trêu tức, lúm đồng tiền xoáy sâu, “Bằng không thì làm sao?”

“Bằng không ta sẽ cắn ngươi!” Ta giở giọng hung ác.

Phượng Hoàng đặt cuộn tranh xuống, quay người biến ta trở về nguyên dạng, giơ tay giữ chặt hai cánh tay ta, nụ cười càng lúc càng khoái chí, “Như vậy quá hợp ý ta.” Lời còn chưa dứt liền cúi người phủ lên đôi môi ta, khuôn mặt gần kề của hắn phủ kín trước mắt ta xanh thẳm đến mức khiến trái tim người ta ngứa ngáy râm ran, tựa

như một cọng lông ngỗng bay nhè nhẹ rơi xuống giữa hồ nước, từng vòng sóng gợn từ từ từ từ chậm rãi chậm rãi lan ra lan ra. Ta nhắm hai mắt lại, cắn cắn lên đôi môi mềm mại ngon miệng của hắn để đáp lại, hắn sững người, tiếp đó đôi môi như được châm lửa, càng lúc càng mãnh liệt, ngấu nghiến ta, đốt cháy ta, tựa như Hồng Liên nghiệp hỏa bốc cao ngùn ngụt… Đầu lưỡi công phá ào ào tiến đến, hơi thở xộc thẳng vào buồng phổi ta, không để lại một chút dư thừa nào…

Cho đến tận khi cả hai thở hổn hển mới rời ra, ta chỉ cảm thấy mình vừa như hồn lìa khỏi xác, hai má nóng bừng không chịu nổi, dùng tay ra sức quạt quạt cho bay đi cảm giác khô nóng trên mặt, nhưng dưới con mắt lom lom chan chứa nồng nàn hiếm thấy của hắn, ta chỉ biết cụp mi gục đầu, hai má càng thêm nóng hổi, nóng đến mức có thể đun sôi cả nước.

Phượng Hoàng đưa tay sờ sờ lên mặt ta, giống như đang vuốt lông cho một con mèo, ngón tay trượt xuống chậm rãi nâng cằm ta lên, “Ta thích nhất là được ngắm vẻ thẹn thùng e ấp này của nàng. Đừng cúi đầu, hãy để ta nhìn có được không?” Mỗi lần đều như vậy, ngót nghét gần ba năm, mỗi khi hắn nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ của ta tâm tình thường rất vui, ta càng ngượng ngùng hắn càng hài lòng.

Ta nhăn nhó, nhặng xị: “Không cho nhìn, không cho nhìn.”

Phượng Hoàng bật cười, ôm ta vào lòng, hiếm lắm mới nghe ta một lần, “Được rồi được rồi, không nhìn thì không nhìn.” Qua một lúc lâu, lại nói: “Đừng nói gì đến nội đan tinh nguyên, nàng muốn cái gì ta đều cho nàng hết, cho dù nàng muốn Thiên Hà chảy ngược, cá bay trên trời, chim bơi dưới nước, ta cũng sẽ làm cho nàng.”

Vùi đầu trong lòng hắn ta mỉm cười hài lòng, nhận xét thẳng vào vấn đề: “Ngoan lắm, ngoan lắm.”

Phượng Hoàng đưa tay búng nhẹ vào trán ta một cái, thần sắc trên mặt thấp thoáng chút cao ngạo, “Nàng nói ai ngoan hả?”

Ta vuốt râu hùm của hắn không phải ngày một ngày hai, hôm nay hơi có chút kinh nghiệm, trong lòng cũng không còn sợ hãi hắn, cất giọng nịnh nọt: “Tiểu thúc thúc ngoan lắm.”

Phượng Hoàng nắm lấy hai vai ta đẩy mạnh ta ra khỏi lồng ngực hắn, hai mắt khẽ nheo lại, uy nghi nhướn cao, tuy vẫn cười, nhưng lúm đồng tiền nơi khóe miệng không còn thấy tung tích, giọng nói trầm trầm ôn hoà từ tốn hỏi: “Tiểu thúc thúc? Nàng gọi ai là tiểu thúc thúc?”

Lòng ta run cầm cập, thầm nghĩ thôi xong rồi, nhìn hắn cười như vậy mà phát hoảng, không phải sờ trúng vảy ngược của hắn rồi chứ? Liền thản nhiên đùn đẩy trách nhiệm nói: “Bọn họ đều nói ta nên gọi ngươi một tiếng ‘tiểu thúc thúc ’.”

“Ta thật không ngờ đến tận hôm nay nàng vẫn vô tâm vô phế một lòng một dạ muốn gả cho Dạ thần?” Phượng Hoàng buông ta ra, đứng thẳng người dậy nhìn xuống ta, khí thế vốn luôn bức người của hắn bây giờ còn hãi hùng hơn, ta phỏng đoán năm xưa lúc Tôn Đại Thánh bị năm ngón tay của Phật tổ gia gia đè lên chắc cảm giác cũng không hơn gì cái này, đang âu sầu suy nghĩ tìm cách đối đáp, thì nghe thấy Phượng Hoàng bất ngờ bồi thêm một câu, “Dạo gần đây nàng đêm nào cũng bầu bạn với Nhuận Ngọc chắc là thích ý lắm chứ gì?”

Ta nuốt nuốt cổ họng khô khốc, suy nghĩ cân nhắc rồi mới nói: “Ngươi đừng nói những lời làm tổn thương ta. Ta thích ý hay không lẽ nào ngươi không hiểu?” Tiếp đến oai phong lẫm liệt nói: “Sao ta lại muốn gả cho Dạ thần được, ta chỉ muốn gả cho ngươi.”

Phượng Hoàng sững sờ chấn động.

“Thế nhưng… hôn khế mà Thiên Đế đính ước làm sao có thể sửa đổi được…” Ta u buồn, ủy khuất đưa mắt nhìn hắn.

Phượng Hoàng hoàn hồn nở một nụ cười, lại búng trên trán ta cái póc, “Khéo lo trời sập! Việc này không cần nàng nhọc lòng, ta tự có tính toán. Chỉ có điều, phải ủy khuất nàng cố nhẫn nại cho đến trước khi kết thúc nghi thức kết hôn một tháng sau…” Ngón tay hắn thu lại siết chặt trong lòng bàn tay, như thể trong lòng có một việc gì đó không thể nhịn nổi được nữa, nhưng vẫn cố kềm chế bản thân nhẫn nại, đầu mày nhíu chặt.

Ta gỡ từng ngón từng ngón tay hắn ra, bất ngờ nhìn thấy trong lòng bàn tay hắn rớm ra năm vết máu, trong lồng ngực nhất thời như có lũ rệp vừng càn quét, bị chúng gặm nhấm vô cùng khó chịu, ta nhíu mày cầm tay hắn đưa lên miệng thổi phù phù.

Vẻ mặt Phượng Hoàng thoáng chốc thư giãn, cúi đầu nhìn ta chăm chú, như thể đau đớn đến mức vô cùng thoải mái, đưa tay vuốt nhẹ lên trán ta chỗ vừa bị hắn búng một cái không đủ đau chỉ như gãi ngứa, nói: “Cẩm Mịch, lúc nguy nan, giữa ta và Dạ thần, nàng sẽ giúp ai?”

Ta cũng không ngẩng đầu lên, đáp: “Đương nhiên giúp ngươi!”

Thở phào một cái, Phượng Hoàng mãn nguyện như người trong giây lát có được năm vạn năm linh lực, nói: “Hôm nay có được lời này của nàng là quá đủ, không uổng công ta…” Thanh âm phía sau quá nhỏ, như tỉ tê tự nhủ, chỉ là trên mặt đỏ hồng.

Lúc sắp chia tay, hắn mới đưa cuộn tranh lúc nãy cho ta, “Bức Đan

Thanh (lối vẽ tranh cổ) này bữa trước ta đã vẽ trong lúc rảnh rỗi, nàng cầm đi.”

Ta mở ra, thì thấy một gốc cây nho tươi tốt quấn quanh một giàn trúc, dây leo vân lá rõ ràng phân minh, một chùm nho tím nặng trĩu treo ngược dưới giàn, xa xa mờ ảo bóng lưng của một nữ tử, chỉ thấy rõ trên búi tóc có cài một cây trâm màu sắc rực rỡ chói lòa, ta phụ họa tán dương: “Bút pháp sinh động, dạo này kỹ thuật vẽ tranh của ngươi càng lúc càng tiến bộ đó. Tiên nga này dáng người tha thướt, không tệ không tệ, nhưng hơi gầy một chút.”

Phượng Hoàng day day thái dương, dồn khí xuống đan điền cố gắng bình tâm tĩnh khí nói: “Tranh này chính là vẽ nàng.”

Ta ngẩn ra, lại nhìn kỹ một hồi, ô, nhìn ra rồi, cây trâm cài tóc kia chính là Hộ An Phượng Linh, bèn nói: “Hèn chi nhìn thấy quen như vậy.”

“Thôi bỏ đi ~” Phượng Hoàng nhất thời không biết nên khóc hay cười.

…

Ba năm, chẳng qua chỉ là thời gian trượt qua của một viên tràng hạt lần trong tay Phật tổ, ngắn ngủi một cái chớp mắt.

Mùng bảy tháng ba, đêm trước đại hôn, Tiểu Ngư tiên quan theo nghi lễ tránh mặt, không được gặp ta.

Ta ngồi xổm trước mộ phần cha, khắp trời đom đóm bay lượn. Ta rút trâm gài tóc xuống, mái tóc dài bóng mượt xõa tung, nhặt một nhánh cây nho biến thành một thanh dao nhỏ, tagiơ tay chém xuống, cắt gọn một đoạn đuôi tóc, rồi dùng một tờ giấy Trừng Tâm Đường gói

lại cẩn thận, gọi một con bướm đêm đến, buộc chặt gói giấy trên lưng nó, thì thầm căn dặn nó nhất định giao đến cho Hỏa thần.

Con bướm nhỏ như hiểu như không trịnh trọng nhận nhiệm vụ ta giao phó dang cánh bay đi, chớp mắt đã biến mất trong bóng đêm dày đặc.

“Cha, con từng nói sẽ hiếu kính với lão nhân gia người. Con vẫn không quên, không biết cha có quên hay không?” Ta cúi lạy mộ phần ba lạy, đứng dậy, ngửa đầu cười.

Sợi tóc, sợi tình.

Chương 56

“Giờ lành đã đến! Khởi kiệu! —— “

Mùng tám tháng ba, lúc sẩm tối, hai mươi bốn vị phương chủ giá đáo đưa tiễn, Hoa Linh, Tiên Tử, côn trùng, tinh quái tụ họp bên ngoài kết giới thủy cảnh dài đến tận cổng Hoa Giới Tam Châu Thập Đạo, xa nghìn dặm, ba ngàn sáu trăm sáu mươi sáu vạn đóa hoa nở rộ trải thảm dài cả đoạn đường đi. Mười sáu vị tiên thị đến đón dâu điều khiển một chiếc kiệu hoa trang trọng xa hoa quý phái lướt trên mây hồng, khí thế ngút trời đạp trên thảm hoa, mỗi bước đi hoa nở rộ, thẳng một đường bay khỏi Hoa Giới tiến về thiên đình.

Ta ngồi bên trong cỗ kiệu to lớn, trên đầu đội một chiếc khăn đỏ dệt từ thiên tàm ti, tầm mắt bị cản trở, có điều cũng may là khăn đỏ này cũng không dày lắm, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy ánh sáng, cố lắm cũng thấy được bên ngoài, chỉ là không rõ lắm mà thôi. Phàm những loài được xem là kỳ hoa dị thảo trong Hoa Giới hiện tại đều được bày hết bên trong kiệu, mùi thơm ngào ngạt xông lên tứ phía khiến ta nhất thời không phân biệt được phương hướng, chỉ biết lắc lư theo chuyển động của chiếc kiệu khổng lồ, giống như bị sóng to gió lớn vùi dập lên xuống.

Trong chốc lát, kiệu dừng lại, rồi được đặt xuống đất.

Chiếc rèm kiệu được ai đó ở phía ngoài vén lên, một bàn tay trắng trẻo thon dài đưa vào, xuân phong ùa vào mặt, một giọng nói ôn hòa khe khẽ cất lên: “Mịch nhi.” Chính là Tiểu Ngư tiên quan.

Ta đặt tay mình vào tay hắn, được hắn nắm lại nhẹ nhàng đỡ ta ra

khỏi kiệu hoa.

Ngay lúc đó, tiên nhạc nhất tề vang lên, rộn ràng hoan hỉ. Những con bươm bướm đủ màu bay lượn dập dìu, những con hạc tiên bay múa ngợp trời.

Ta sánh vai cùng Dạ thần, nhìn hắn qua khăn đỏ, chỉ thấy trên đầu hắn đội Ngọc Long Quan, trên thân khoác một bộ hỉ bào mới tinh đỏ thẫm, mày đen mắt sáng, khuôn mặt thanh nhã, nổi lên một vầng sáng nhạt như trân châu, đối lập với sự trang hòa xa hoa lộng lẫy và tiếng động ồn ào náo nhiệt chung quanh hết sức rõ ràng, như một giọt sương mai trong đêm đen dày đặc, cố giữ chặt bản tâm thanh tịnh, không hề bị bốn bề gây ảnh hưởng.

Hắn mỉm cười nhìn ta, trang trọng cầm tay của ta, đi xuyên qua các chư tiên lục giới đến xem lễ hướng về phía đại điện. Hoa mai Yểm Thú đã lâu không gặp trên cổ cũng được buộc một quả cầu hoa màu đỏ đi theo bên cạnh ta , cái đầu luôn luôn cúi gằm xuống sàn mây đang len lén sợ hãi ngước nhìn ta dưới tấm khăn đỏ, thấy ta trừng mắt một cái nó mới hăm hở tiếp tục đi theo.

Đi thẳng một đường đến trung tâm điện, những chiếc bàn nhỏ hai bên trái phải xếp đầy rượu ngon, thần tiên các giới tụ tập, ngay cả chư vị Diêm La của Quỷ Giới U Minh Ti cũng được mời đến, ngồi bên phải ngay dưới Thiên Đế.

Thiên Đế ngồi ngay ngắn phía trên điện, kim quan vân bào, thần sắc long trọng, đầu hơi cúi xuống, thấy ta và Tiểu Ngư tiên quan dắt tay nhau bước đến thì khẽ mỉm cười vui vẻ.

Nguyệt Hạ Tiên Nhân đứng bên cạnh Thiên Đế cũng cúi đầu nhìn bàn tay nắm chặt không rời của ta và Tiểu Ngư tiên quan, lại nhìn khoảng cách kề vai sát cánh thân mật của bọn ta, mặt mày nhăn như

trái khổ qua, giữa hai hàng lông mày nhíu chặt hằn lên những nếp nhăn sâu hoắm, chặt đến mức có thể kẹp chết một vài con ruồi muỗi có lẽ cũng không thành vấn đề. Trong khoảnh khắc, ta nghe thấy y dùng mật ngữ truyền âm nói với ta: “Tiểu Mịch nhi, sao ngươi có thể có mới nới cũ, di tình biệt luyến (thay người yêu như thay áo), vong ân phụ nghĩa, hồng hạnh vượt tường, vứt bỏ cám bã? ! Như vậy Húc Phượng số khổ nhà ta làm sao có thể sống nổi đây? Chỉ nghe người mới cười, nào hay người cũ khóc a!”

Ta cũng dùng mật ngữ ho một tiếng cắt đứt hứng làm thơ đang phát tác của Hồ Ly Tiên, thân thiết nói với y: “Nguyệt Hạ Tiên Nhân chớ có kích động, tạm thời ngồi xuống từ từ nói, đứng nói mệt lắm đó.”

Hồ Ly Tiên mặt nhăn mày nhó, mật ngữ nói: “Ta đến làm chủ hôn. Không thể ngồi.”

Ta trầm mặc, thực sự nhìn không ra dáng điệu hùng hồn mới vừa rồi của Hồ Ly Tiên là dùng để làm chủ hôn… nhìn kiểu gì cũng thấy giống như chày gỗ ‘bổng đả uyên ương’. (chỉ người chia rẽ đôi uyên ương)

Thiên Đế đưa mắt nhìn các tân khách đầy trong đại điện, quay đầu nhỏ giọng hỏi Hồ Ly Tiên: “Vì sao không thấy Húc Phượng?”

Nguyệt Hạ Tiên Nhân nhìn ta một cái, nói: “Thiên Giới có việc trọng đại, cổng đình bị tắc nghẽn, Húc Phượng có lẽ đang bị kẹt trên đường đi, không bằng chờ một chút.”

Một lý do gượng ép gì đâu, Thiên Đế khẽ nhíu mày rõ ràng trách cứ cái lý do đổ vấy cho tình hình giao thông ở Thiên Giới của Hồ Ly Tiên không được thoả mãn cho lắm, nói thẳng: “Không cần đợi, bắt đầu đi.”

Tiên vẫn còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Thiên Đế phất tay ngăn lại, vì vậy không thể làm gì khác hơn là phải tạo tư thế chủ hôn, tuân lệnh xướng một câu: “Cử hành nhạc lễ!” Ngay tức thì, âm thanh Dương Xuân Bạch Tuyết liền biến thành tiếng nhạc vui vẻ hòa tấu giữa đàn và sáo, chúng tiên gia xung quanh nhìn ta và Dạ thần tấm tắc ca tụng, “Đúng là một cặp đẹp đôi!”

“Tân nhân bái thiên địa!”

Tiểu Ngư tiên quan dắt tay ta quay sang bái Thiên Đế một cái, sau đó lại quay sang chư vị Diêm La mặt xanh nanh vàng bái một cái, thiên có Thiên Đế, địa có Diêm La, từ xưa bất biến.

“Tân nhân bái cao đường!”

Mẫu thân của Tiểu Ngư tiên quan đã qua đời từ lâu, chỉ còn lại phụ thân là Thiên Đế, vì vậy nhị bái này vẫn là bái Thiên Đế. Vừa mới thẳng người lên, liền nghe thấy Tiểu Ngư tiên quan nói: “Phụ thân đối với Nhuận Ngọc chẳng những có tình phụ tử sinh thành dưỡng dục, còn có nghĩa thầy trò bảo ban dạy dỗ, càng có ân ban duyên chỉ hôn, hai cái bái này không đủ để bày tỏ hết sự cảm kích tận đáy lòng của con, hôm nay là tiệc mừng đại hôn, đặc biệt dùng một chén nước trắng kính phụ đế, để bày tỏ tấc lòng của Nhuận Ngọc.”

Thiên Đế nhận lấy chén ngọc vừa được biến ra trên tay Tiểu Ngư tiên quan, vui mừng nói: “Khó có được Nhuận Ngọc có lòng.” Tiếp đến ngửa đầu uống một hơi cạn sạch chén nước trong veo.

“Phu thê giao bái!” Hôn điển tiếp tục, sau cái bái này thì buổi lễ sẽ hoàn thành. Đáy lòng ta nhất thời hoảng hốt, chỉ nghe thấy Hồ Ly Tiên không cam lòng không tình nguyện cứ kéo dài kéo dài mãi bốn

chữ “Phu thê giao bái” kia, đọc một chữ còn dài hơn cả một câu.

Vừa dứt lời, liền nghe thấy cửa điện vang lên ầm ầm như bị từng luồng từng luồng kình phong ầm ầm đẩy ra, chư thần quay đầu lại, ta đưa tay vén khăn đỏ nhìn.

“Chậm đã!”

Phượng Hoàng trên người mặc một bộ cẩm bào màu xanh ánh bạc cất bước vào điện, hoàn toàn tương phản với không khí hân hoan ngập tràn khắp điện, trong khoảnh khắc hiện rõ khí thế cao ngạo bất khuất.

“Húc Phượng!” Thiên Đế thanh âm trầm trầm, “Con làm gì vậy?”

Phượng Hoàng kéo một người hắn dắt theo đẩy vào giữa điện, mọi người lúc này mới chú ý thấy một tay hắn có kéo theo một người vào trong. Phượng Hoàng nheo đôi mắt dài sắc nhọn đảo quanh, giơ trường kiếm trong tay lên, chỉ thẳng vào Tiểu Ngư tiên quan, “E rằng Phụ đế đã hỏi nhầm người rồi. Cần phải hỏi xem Dạ thần muốn làm gì mới đúng!”

Tiểu Ngư tiên quan nhìn người bị trói ở giữa điện, thần sắc không đổi, chỉ là sắc mặt bỗng tối lại, “Hỏa thần có ý gì?”

Phượng Hoàng liếc nhìn hắn, cũng không tiếp lời, chỉ quay sang kẻ đang quỳ rạp trên đất ra lệnh: “Làm phiền Thái Tị Tiên Nhân ngẩng đầu lên.”

Chúng thần nghe hắn gọi đến tên của người này, không khỏi kinh hãi, ai nấy nhao nhao nhìn chăm chú, thì thấy người nọ quỳ thẳng người ngước đầu lên. Tuy rằng khắp mặt chằng chịt vết thương, nhưng chỉ cần liếc mắt ai cũng có thể nhận ra vị này chính là Thiên

Tướng Thái Tị tay nắm trọng quyền binh lực.

“Ngày đại hôn của Dạ thần, vẫn không quên điều binh khiển tướng. Nơi này đón dâu cưới gả thật là náo nhiệt, nhưng chỗ khác nhân lúc chư tiên dự tiệc thủ vệ bỏ trống đã phái Thái Tị đương nhiệm đi đánh cắp Đế Tỉ Thiên ấn, giỏi cho một chiêu ‘minh tu sạn đạo, ám độ trần thương’! (*)” Lời này vừa nói ra, đất bằng nổi sấm sét. Chư thần trong điện cùng xôn xao, mọi ánh mắt đều chuyển hướng Tiểu Ngư tiên quan, lo âu nghi ngại.

(*) dùng một hành động giả dối để thu hút sự chú ý của mọi người, trên thực tế có âm mưu khác.

Mọi người đều biết Thiên Binh Thiên Tướng được chia thành tám nhánh như nhau, trong đó Đông, Nam, Tây, Bắc, Đông Bắc ngũ phương do Hỏa thần nắm giữ; còn lại Đông Nam, Tây Bắc, Tây Nam tam phương thuộc sở hạt của Dạ thần, mà Thái Tị Tiên Nhân chính là chủ tướng phía Đông Nam, xưa nay trung thành tận tụy đi theo Dạ thần, hôm nay bị bắt, kẻ đứng phía sau sai khiến không nói cũng hiểu.

“Trước điện đón kiều nương, sau điện bố đại quân, hiện tại, chung quanh Cửu Tiêu Vân Điện này đã bị mười vạn thiên binh thiên tướng mai phục.” Phượng Hoàng nhấn nhá từng từ, cả đại điện rơi vào vắng lặng khiến ai nấy căng thẳng hồi hộp, “Giờ khắc vừa đến đánh trống làm lệnh, bắt giữ Thiên Đế, Dạ thần nói xem có phải như vậy không?”

Tiểu Ngư tiên quan rốt cục sắc mặt cũng tối sầm, khóe miệng mím chặt.

Phượng Hoàng búng móng tay, một luồng ánh sáng nhanh như chớp bắn ra nhắm vào cái trống lớn phía sau nhạc ti, âm thanh chối tai

chưa kịp lắng xuống, đàn đàn lớp lớp thần tướng đen kịt trang bị giáp sắt cầm kích mang đao cưỡi mây đạp gió dũng mãnh xuất hiện, nhưng sau khi nhìn thấy người bị bắt ở giữa điện và tình thế trong điện liền đồng loạt khựng lại, không biết làm sao.

“Người đâu! Bắt Dạ thần lại!” Phượng Hoàng ra lệnh, hai vị Thiên Tướng uy vũ liền xông vào, bắt giữ Tiểu Ngư tiên quan, bẻ ngoặt hai cánh tay hắn ra sau lưng, đè chặt vai hắn.

Còn Phượng Hoàng thì tiến lên vài bước che chở ta ở phía sau lưng hắn.

“Nhuận Ngọc, ngươi còn có gì để nói?” Thiên Đế mặt mày căng thẳng, nghiêng thân, nhìn Dạ thần, trong mắt đầy thất vọng cùng khiếp sợ.

Tiểu Ngư tiên quan cả người đang mặc hỉ bào, ánh lên vẻ mặt như quan ngọc đẹp như tranh vẽ, tuy rằng bị trói nhưng vẫn kiên cường bất khuất, mái tóc cuộn gọn gàng trong mũ một sợi cũng không loạn, mỉm cười điềm tĩnh, nhìn thẳng vào Phượng Hoàng, “Không có gì để nói. Được làm vua thua làm giặc, chỉ sai một nước cờ, không ngờ, ‘bọ ngựa đuổi ve, lơ là chim tước.”(Nguyên văn: đường lang bộ thiền hoàng tước tại hậu. Nghĩa: chỉ lo để ý phía trước mà quên mất phòng vệ đằng sau)

Chương 57

Tiểu ngư tiên quan lãnh đạm nói: “Không có gì để nói. Được làm vua thua làm giặc, chỉ sai một nước cờ, không ngờ, ‘bọ ngựa đuổi ve, lơ là chim tước.”

Phượng Hoàng điềm tĩnh nhìn Tiểu Ngư tiên quan bị sợi dây thừng vàng trói chặt linh lực, “Chớ trách chim tước làm gì, Dạ thần hôm nay chỉ tự mình chui đầu vào rọ mà thôi.”

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chúng thần nguyện thuần phục Dạ thần, nguyện vì Dạ thần máu chảy đầu rơi!” Chẳng biết ai trong đám thiên binh thiên tướng mới vừa dũng mãnh xông vào gào to một tiếng. Trong khoảnh khắc, nhất hô bách ứng, mọi người xông về phía chư thần đang ngồi, định bắt chúng tiên làm con tin, những người đang ngồi đa số là văn tiên, tất nhiên không thể chống lại các thiên binh uy lực này, nhất thời hoảng loạn.

Cần phải biết rằng, sao Phượng Hoàng có thể không chuẩn bị gì mà đến như vậy. Chỉ thấy mắt hắn lóe lên, một tiếng đồ hỏa ra lệnh, ngoài điện đột ngột xông vào một lực lượng binh lính nhiều gấp mấy lần so với đám lính vừa mới tiến vào ngăn chặn đám quân phản loạn của Dạ thần, trong chốc lát, bữa tiệc linh đình biến thành sa trường đầy đao quang kiếm ảnh.

Thiên Đế giận dữ, vỗ tay vịn kim loan định đứng lên quở trách, nào ngờ, thân thể còn chưa đứng thẳng bỗng thình lình lảo đảo ngã trở lại ghế ngồi, lúc này mới hoàn hồn, trố mắt kinh hoàng nổi giận quát

Dạ thần: “Ngươi vừa mới cho ta uống nước gì? !”

Tiểu Ngư tiên quan từ tốn nói: “Chẳng qua chỉ là một chút tàn nhang sát khí, chỉ có thể làm yếu linh lực hai canh giờ.”

“Ngươi! …” Thiên Đế hai mắt trợn trừng như muốn toác ra, không nói nên lời, Nguyệt Hạ Tiên Nhân đưa tay đỡ Thiên Đế, phẫn nộ nhìn Tiểu Ngư tiên quan khiển trách: “Nhuận Ngọc, ta vốn biết ngươi tâm cơ thâm trầm, nhưng mà, ngươi bất trung bất nghĩa bất nhân bất hiếu như vậy không sợ trời phạt sao!”

Tiểu Ngư tiên quan lãnh đạm nhìn Thiên Đế, nói: “Kẻ bất trung bất nghĩa bất nhân bất hiếu thì có quyền gì mà yêu cầu người khác trung nghĩa nhân hiếu với mình? Thiên Đế năm xưa vì đăng Thiên vị, giết chết anh ruột, bỏ rơi Hoa Thần, cưới ác phụ, làm nhục mẫu thân ta, vứt bỏ con trai mình, nếu không phải vì năm xưa đánh nhau với Ma tộc, liệu có triệu hồi ta trở về không? Trước cưỡng ép chia rẽ Hoa Thần và Thủy Thần, chỉ hôn Phong Thần khiến cho Hoa Thần bị tổn thương, yếu sức mới trúng độc kế của Thiên Hậu mà bị hủy diệt; sau lại cường đoạt mẫu thân ta, hủy đi nhân duyên của mẹ ta với con trai của Đông Hải ngư vương rồi sau đó lại bỏ rơi người, lờ đi tội ác giết chóc của Thiên Hậu. Thiên lý rõ ràng, rốt cuộc luân hồi cũng phải dừng lại.”

Thiên Đế mặt mày tái nhợt.

“Nhuận Ngọc không cầu hành động của mình không hổ thẹn với trời đất, chỉ cầu trong lòng có thể báo đáp sinh dưỡng chi ân của mẫu thân nơi cực lạc.” Hai mắt Tiểu Ngư tiên quan sáng rực lặng lẽ nhìn xa xăm về phía ta, cả người y phục một màu đỏ rực cũng không thể nào che giấu nổi vẻ ‘nguyệt bạch phong thanh’ toát từ trong ra ngoài của hắn, “Kiếp này không thẹn, chỉ nợ một người.”

Ta nhìn hắn sáng tỏ, lại đưa mắt nhìn về phía các thần tướng người ra kẻ vào tập hợp thành một đám lố nhố giữa điện, trong giây lát, có người hôi phi, có người yên diệt, thế lực của quân Dạ thần yếu kém, còn tướng của Hỏa thần càng đánh càng hăng, thắng bại đã quá rõ ràng. Phượng Hoàng bình tĩnh thản nhiên chắn ở trước mặt ta, "Đừng nhìn, cẩn thận đao kiếm không có mắt." Thuận thế hắn đưa tay ngăn một cây trường thương vừa đâm ngang tới, tung một chưởng đánh về phía tên thiên binh định lấy trứng chọi đá đánh lén, nghiệp hỏa trong tay hừng hực, tên lính phản loạn kia chớp mắt đã bị thiêu rụi.

Ta lặng lẽ nhìn chằm chằm vào đôi vai rộng lớn rắn chắc của hắn, rồi lại nhìn theo động tác của hắn về phía bàn tay hắn, nhìn vào ngọn lửa ở giữa lòng bàn tay kia. Trong suốt ba năm qua, ta đã nhìn vào đôi bàn tay này không biết bao nhiêu lần, từng đường vân từng chỉ tay ta đều đã khắc ghi kỹ càng trong tâm khảm, để cho mình ghi nhớ thật rõ ràng, chính đôi bàn tay này, chính Hồng Liên nghiệp hỏa từ những ngón tay này đã cướp đi người cha duy nhất của ta, đã thiêu rụi thất hồn lục phách của cha ta.

Tiểu Ngư tiên quan vừa rồi đã nói những gì ta đều nghe không rõ, ta chỉ nghe thấy trong câu nói không mạnh không nhẹ của hắn có nhấn mạnh bốn chữ: "Sinh dưỡng chi ân".

Thùy ngôn thốn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy?

Chung quanh những tiếng ồn dần dần trôi tuột mất, ta chẳng còn nghe thấy gì nữa, cũng chẳng còn nhìn thấy gì nữa, chỉ còn lại hình ảnh đêm mưa gió tầm tã sấm chớp lập lòe hôm đó, ta giật mình tỉnh giấc bởi tiếng mưa rơi nặng hạt, chỉ mới nhìn một cái, cha đang ngủ gà ngủ gật nơi đầu giường liền mở toang đôi mắt mệt mỏi nặng trĩu, giọng nói yêu thương: "Ngủ tiếp đi, cha đi bưng thuốc cho con."

Thế nhưng, ta đã không bao giờ còn có thể chờ được chén thuốc đắng đó, không còn chờ được một viên đường phèn bỏ vào miệng sau khi uống thuốc nữa…

Tiên thị tùy thân của cha dốc hết hơi tàn chạy thoát được, từng tấc từng tấc bò tới trước cửa phòng ta, hơi thở mỏng manh như tơ nhện ngay cả một từ cũng không thốt được thành tiếng, toàn thân kiệt quệ cuối cùng dùng chút sức lực yếu ớt còn sót lại không ngừng lặp đi lặp lại một khẩu hình.

Đẩy thi thể hắn ra, ta vội vã lao tới nhà bếp, tận mắt nhìn thấy cha đang từ từ tan biến giữa một đống hỗn độn bị thiêu hủy không còn lại gì, ta hoảng loạn vươn đôi tay ra, nhưng chỉ kịp nắm được một góc áo đã bị cháy dở, hơi ấm còn vương trên sớ vải, người đã ra đi, trên ngón tay chỉ còn lưu lại một thoáng hơi nước mỏng manh đang dần bốc hơi đi mất.

Ta đã đọc được, cái từ duy nhất mà tiên thị kia đã dùng hết toàn lực để nói với ta —— “Hỏa”.

Trên trời dưới đất, vết thương trí mệnh có thể hủy hoại Thủy Thần chỉ có một —— Hồng Liên nghiệp hỏa.

Trên trời dưới đất, kẻ có thể sử dụng Hồng Liên nghiệp hỏa chỉ có hai người, Thiên Hậu và Hỏa thần.

Thiên Hậu phạm tội đã bị giam giữ, ngoài Hỏa thần ra, không còn ai khác…

“Thủy Thần vì báo mối thù giết con gái mà định lấy mạng Thiên Hậu, Hỏa thần nhận thay ba chưởng, bị trọng thương, mẫu thân hắn bị tống giam, Hỏa thần ôm hận trong lòng, lại sợ Thủy Thần không buông tha mà tìm đến sát hại mẫu thân hắn lần nữa, liền tiêu diệt

Thủy Thần, vĩnh tuyệt hậu hoạn!”

Ký ức trong đầu ta từng tấc từng tấc xé toang rồi từng mảnh từng mảnh ghép lại, đau đầu, đau quá đau quá, ta nhắm chặt hai mắt.

“Cẩm Mịch! Cẩm Mịch?” Phượng Hoàng xoay người cúi đầu khẽ gọi bên tai ta.

“Không sao.” Ta trả lời bình thản.

“Đừng nhìn nữa.” Phượng Hoàng không chút do dự chắn ngang tầm nhìn trước mặt ta, một lần nữa xoay người đi, đối diện Dạ thần duỗi tay ra, trên đầu ngón tay nở ra một đóa hoa sen tươi thắm, trong Cửu Tiêu Vân Điện kình phong nổi lên, ống tay áo rộng cùng tà áo của hắn bay lên phần phật, ngạo nghễ nói: “Tiếp tục đánh chỉ khiến đồ tăng vô tội thương vong, bây giờ, chẳng lẽ chỉ có tiêu diệt Dạ thần trước, chư Thiên Tướng phản loạn của điện hạ mới chịu đình chiến?”

Lúc này, ta không nhìn thấy khuôn mặt của Phượng Hoàng, trước mắt chỉ toàn là tấm lưng to rộng của hắn, đưa lưng lại, không môn mở rộng. Ta nhìn thấy ở chính giữa một chùm thủy quang xuyên qua, ta cười, không ngoài dự đoán, những cuốn sách tình yêu quả thực không lừa gạt ta.

Sợi tóc, sợi tình, đem tặng tóc để gởi tình, duy nguyện lòng chàng tựa lòng ta…

Hắn quả nhiên đã đem tóc của ta đặt vào nơi quan trọng nhất trên người mình, không uổng công ta suốt ba năm qua nhọc lòng mê hoặc hắn. Hóa ra, vị trí nội đan tinh nguyên của hắn không phải giữa trán cũng không phải ngay tim, mà là ở chính giữa lồng ngực!

Ta cúi đầu nhìn thanh đao lá liễu đã cầm trong tay hàng trăm hàng ngàn lần, mỏng như lá, trong tựa băng, hai cạnh đều là lưỡi bén, cứng rắn sắc nhọn.

Trong khoảnh khắc, nó đã cắm phập vào giữa lưng Hỏa thần.

Cha, con từng nói sẽ báo đáp cha, nhưng mà, con không biết nên làm như thế nào. Vậy thì, hôm nay, nếu chính tay con giết kẻ đã sát hại cha, có phải xem như đã làm tròn đạo hiếu?

Không chút do dự thẳng người lên, ta đặt hết sức lực trên người lên lưỡi dao trong tay, cho đến khi lưỡi dao hoàn toàn lún sâu vào tấm lưng không một chút phòng bị kia.

Ta tận mắt nhìn nó cắm sâu xuống tận cán, không gặp phải chút trở ngại nào… Tận mắt nhìn nó xuyên qua bó tóc đặt giữa lồng ngực kia từng tấc từng tấc một, xuyên ra trước ngực…

Trên lưỡi dao bén ngót, một giọt máu đỏ tươi từ từ chảy xuống, rơi xuống sàn mây trong như gương, nở thành một đóa hoa nho nhỏ, đỏ rực chói lòa.

Xung quanh thật tĩnh lặng, tĩnh đến mức ta có thể nghe thấy âm thanh của đóa hoa đang nở.

Hắn dựa vào trước ngực ta chầm chậm quay người lại, chóp mũi chạm vào chóp mũi, gần đến mức không nhìn rõ khuôn mặt hắn, chỉ có thể nhìn thấy đôi con ngươi đen nháy ngập tràn kinh ngạc, bên trong toàn là ảnh phản chiếu đôi mắt ta, phản chiếu sự phản bội thản nhiên trong mắt ta.

Hắn hỏi ta: “Vì sao… ?”

Ta nói: “Ngươi biết mà.”

Hắn hỏi ta: “Nàng có từng yêu ta… ?”

Ta nói: “Chưa bao giờ.”

Lúc chúng ta nói chuyện, rất gần, gần đến mức khi mở miệng nói chuyện hai đôi môi khe khẽ chạm vào nhau… nó làm ta nhớ lại buổi chiều ngày hôm đó, rất nhiều buổi chiều, mây rất mỏng, gió rất trong…

“Yêu, là cái gì?” Ta thì thào trong hoang mang.

Nhưng mà, hắn lại không trả lời.

Từ trước tới giờ, ta không hiểu được cái gì là YÊU, chẳng qua chỉ nhờ đọc hàng đống những cuốn truyện dày cộp, chăm chỉ nắm bắt nghiền ngẫm, lặp lại những lời thoại được nói ở trong đó, diễn lại những động tác được miêu tả ở trong đó. Ta học cách đỏ mặt, học cách ngượng ngùng của nữ nhi.

Có ai nói cho ta biết, ta học có giỏi không… ?

Chất lỏng ấm nóng đã ướt đẫm đôi tay ta, lọt qua kẽ tay ta nhỏ vào hỉ phục đỏ chót thêu hoa xinh đẹp, trên chiếc áo rực rỡ ướt đẫm nở ra từng đóa từng đóa hoa đỏ thẫm.

Đôi mắt phượng dài kia yên bình khép lại, như một hài tử ngủ say. Ta mở mắt trừng trừng nhìn hình bóng hắn càng ngày càng trở nên trong suốt, càng ngày càng loãng ra, từng chút từng chút tiêu tan thành mây khói… cuối cùng, hóa thành một nắm lửa trong mờ, trong khoảnh khắc, vạn vật sau lưng ta đều bị thiêu hủy. Nhưng mà ta, với Hộ An Phượng Linh gài trên tóc, không mảy may tổn hại gì…

“Cẩm Mịch, lòng ta nàng hiểu mà. Cho dù nàng giận ta, cho dù nàng oán ta, ta cũng kiên quyết không để nàng kết hôn với Dạ thần!”

“Xuống địa ngục thì đã sao? Trong trời đất này, có thứ gì mà Húc Phượng ta e ngại?”

“Cẩm Mịch, ta nghĩ, rồi có một ngày ta sẽ giết nàng.”

“Giấy Tuyên Thành này nàng nói tặng ta có còn tính không?”

“Nàng đó… Vô tâm vô phế…”

“Nàng yên tâm, những tiên tử này cho dù có tốt đến đâu cũng không chen vào được trái tim ta.”

“Thiên địa bao la, nữ tử cũng nhiều, nhưng trong lòng ta duy chỉ có một người đẹp nhất.”

“Húc Phượng cuộc đời này chỉ cưới một người.”

…

Một luồng khí đục tràn qua tim, ta ngồi phệt xuống đất, ói ra một ngụm máu đen. Một vật tròn tròn màu nâu lăn ra từ vũng máu, trong phút chốc, tan biến không còn vết tích.

Trước mặt, Dạ thần vùng thoát khỏi dây thừng…

Chương 58

“Nguyên lai xá tử yên hồng khai biến, tự giá bàn đô phó dữ đoạn tỉnh đồi viên.

Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên, thưởng tâm nhạc sự thùy gia viện!

Triêu phi mộ quyển, vân hà thúy hiên;

vũ ti phong phiến, yên ba họa thuyền ——

cẩm bình nhân thắc khán đích giá thiều quang tiện!

Hồ sơn bạn, hồ sơn bạn, vân triền vũ miên.

Điêu lan ngoại, điêu lan ngoại, hồng phiên thúy biền.

Nhạ hạ phong sầu điệp luyến.

Tam sinh thạch thượng duyến, phi nhân mộng huyễn.

Nhất chẩm hoa tư, lưỡng hạ cự nhiên.”

Ta trở mình, mở mắt ra, thì thấy trên mấy chiếc ghế nhỏ ở đầu giường có hai tiểu tiên cô, cúi đầu ngủ gà ngủ gật. Ta chống tay định ngồi dậy, nào ngờ khuỷu tay mềm nhũn, yếu ớt ngã ngược trở xuống giường. Tiếng động phát ra khiến hai tiên cô kia giật mình tỉnh giấc. “Bên ngoài ai đang hát vậy?” Ta hỏi.

Một trong hai tiểu tiên cô tròn xoe hai mắt, thình lình xoay người bỏ

chạy ra ngoài, reo to: “Mau! Mau báo với Thiên Đế bệ hạ! Thủy Thần tỉnh rồi!”

Tiểu tiên cô còn lại ra dáng trang nghiêm hơn một chút, chỉ trố mắt nhìn ta cất giọng run run trả lời: “Thủy Thần ngủ suốt nửa năm qua rốt cuộc cũng đã tỉnh lại, Thiên Đế bệ hạ ngày đêm lo lắng cho người.”

Ta nhíu mày, hỏi lại một lần nữa: “Bên ngoài ai đang hát vậy?”

Tiên cô kia nói: “Thiên Đế bệ hạ hôm nay đăng vị, chư tiên đến góp vui, ở tiền đình có tiên gia dựng đài diễn kịch, đang hát một khúc nhạc của thế gian.”

Ta nhắm mắt hỏi: “Đây là bài hát là gì?”

Tiểu tiên cô cung kính trả lời: “Là một đoạn côn kịch, tên là ‘Kinh Mộng ’.”

“Kinh mộng… Kinh mộng…” Ta ngập ngừng lặp lại mấy lần, bỗng ngẩng đầu nhìn sang nàng: “Thiên Đế? Thiên Đế nào?”

Tiểu tiên cô che miệng cười: “Thủy Thần nói đùa, Thiên Đế còn có ai khác, đương nhiên chỉ có một, chính là Dạ thần điện hạ. Vừa rồi Thiên Đế còn tranh thủ chút thời gian đến thăm Thủy Thần, không ngờ mới vừa rời đi, Thủy Thần liền tỉnh dậy.”

“Dạ thần…” Trong đầu ta bỗng nhiên hỗn loạn, “Dạ thần… Ngươi nói Dạ thần nào?” Tađưa tay túm lấy ống tay áo của nàng, “Hỏa thần đâu? Ngươi nói ta ngủ đã nửa năm? Vì sao Hỏa thần không đến thăm ta?”

“Hỏa thần… ?” Nàng nhất thời kinh ngạc không biết phải trả lời thế

nào, bị ta túm ống tay áo giật mạnh ba bốn lần nhắc lại, mới thận trọng đáp: “Hỏa thần… Hỏa thần… chẳng phải nửa năm trước đã bị hôi phi yên diệt rồi sao?”

“Ầm” một tiếng nổ vang dội, trong đầu ta nổ tung thành một màn sương máu.

Lọn tóc… đao băng lá liễu…

Lưng…

Nội đan tinh nguyên…

Máu, trước mắt toàn là máu, máu ướt đẫm trên thềm mây trắng toát, lan tràn xuống từng bậc từng bậc thang, chỉ có nơi bắt nguồn, không có điểm kết thúc.

Đúng vậy, hắn đã chết rồi! Là chính tay ta đã đâm cây đao của mình vào tinh nguyên của hắn! Là chính tay ta đã giết chết hắn! Là tận mắt ta nhìn thấy hắn hồn phi phách tán!

Ta giơ hai bàn tay lên, lồng ngực đau đớn như bị ai xẻo từng miếng thịt. Ta cuộn tròn người vào góc giường, đau đớn đến mức không thể đứng dậy, thoáng chốc tâm can tỳ phế đều giống như bị ai đục khoét, rõ ràng sống động, máu tươi đầm đìa ghê rợn đang lan tràn trên mặt đất. Ta siết chặt cổ tay, dùng toàn bộ sức mạnh mình có, không tin nổi vì sao thứ bị cắt xẻo không phải là hai bàn tay này?

“Tiên thượng! Tiên thượng! Làm sao vậy? ! Người đừng làm mình bị thương!”

Ta đau đớn đến mức các ngón chân đều co rút lại, hoảng sợ lúng túng nhìn nàng, “Mau! Trái tim ta rớt mất tiêu rồi! Ta làm mất nó rồi!

Ngươi mau tìm giúp ta! Mau lên! Nhất định chỉ ở trong phòng này, nhất định phải tìm được! Ta không thể không có nó! Đau quá, đau chết mất…" Ta ôm chặt lồng ngực trống rỗng co rúm người lại.

Tiểu tiên cô vẻ mặt hoảng hốt, nói ngay: "Được, tiểu tiên tìm giúp người, tìm giúp người…" Nàng quỳ bên mép giường, vén gối lật chăn tìm hết một lượt, xoay qua xoay lại tìm khắp một vòng, "Không… Không có… Tiên thượng, không có…"

"Trên giường không có, tìm dưới giường, còn có sương phòng bên ngoài! Nhất định là có!" Ta gào khóc nước mắt đầm đìa, cơn đau cứ lớn dần chẳng chịu ngừng lại.

"Đang tìm gì vậy?" Có người bước vào, dáng người cao lớn, áo bào dát vàng.

Húc Phượng?

Đôi mắt ta đẫm lệ mông lung nhìn về phía đó, vạn vật như đứng lại.

"Tìm tim… Thiên Đế… Thiên Đế bệ hạ… Tiên thượng muốn tiểu tiên giúp nàng tìm tim… Nàng nói tim nàng rơi mất…" Tiểu tiên cô run lẩy bẩy, hồn vía lên mây.

"Mịch nhi, nàng sao vậy?"

Ảo ảnh trong nháy mắt ầm ầm sụp đổ, Phượng Hoàng chưa bao giờ gọi ta là Mịch nhi… Ngực lại bị một nhát dao khoét vào, máu thịt lẫn lộn… Ta xiết chặt hai bàn tay, cổ họng đắng chát như mật vỡ.

"Đắng quá, đau quá! Có phải ta sắp đã chết rồi không?" Ta hoang mang bất lực nhìn hắn. Tiểu Ngư tiên quan giữ hai tay ta lại, ôm ta vào trong lòng, vỗ vỗ lên lưng ta, nhẹ giọng nói: "Không đâu, có ta ở

đây, Mịch nhi làm sao mà chết chứ? Huống hồ, chúng ta còn phải dắt tay nhau ngàn năm vạn năm chục vạn năm nữa, cho dù thiên hoang địa lão cũng không đủ. Mịch nhi chỉ vì ngủ quá lâu, thân thể khó tránh không được khỏe."

Ta vùng khỏi vòng tay hắn, "Đừng đụng vào ta, ta đau lắm!"

"Nàng đau ở đâu?" Tiểu Ngư tiên quan ôn hòa nhìn ta, "Ta độ khí cho nàng, dùng nguyên linh giúp nàng giảm đau có được không?"

Ta ôm ngực, chỉ cảm thấy cơn đau lan ra từ lồng ngực, nhanh chóng tràn khắp tứ chi bách động, như kim chọc dao đâm, không thể nói rõ đau ở chỗ nào, nhưng chỗ nào cũng đau đớn, ta cuộn chặt cả người, nước mắt không ngừng tuôn xối xả, "Ta không biết, ta không biết đau chỗ nào… đắng quá, trong miệng toàn vị đắng. Ngươi mau cứu ta…"

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười, "Ăn đường sẽ hết đắng ngay." Hắn tiện tay biến ra một viên đường phèn, đút vào miệng ta.

Viên đường tan ra trên lưỡi, liền hóa thành một thứ nước đắng như hoàng liên, chỉ cảm thấy cổ họng càng trở nên đắng chát, đắng đến mức ta cau chặt đầu mày phun nó ra, liền thấy viên đường kia đã bị nhiễm màu đỏ như máu. Hóa ra, chỉ có viên đường của cha mới có vị ngọt. Thế nhưng, cha từ lâu đã không còn…

Tiểu Ngư tiên quan nhìn viên đường nhuộm máu đỏ tươi, trên mặt hiện rõ nét lo âu, đưa tay truyền linh lực qua đầu ngón tay chậm rãi vuốt nhè nhẹ trên lưng ta, "Mịch nhi đừng sợ, không sao đâu, tất cả sẽ tốt thôi."

Ta nghẹn ngào khóc nức nở, cho đến khi cổ họng khàn đặc không thể phát ra một âm thanh nào nữa, nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi không ngừng, tựa như thể vĩnh viễn không bao giờ cạn kiệt.

Tiểu Ngư tiên quan lấy một viên kim đan dưỡng thần hòa với nước mật đường cho ta uống, hơi thở dồn dập gấp gáp của ta dần dần bình phục. Chỉ cảm thấy càng ngày càng uể oải cả người nhẹ bỗng, ta từ từ ngủ thiếp đi, nhưng ngay cả trong cơn mộng cảm giác đau đớn cũng vẫn như hình với bóng không rời.

Không biết mình đã ngủ bao lâu, ngủ qua ngày, ngủ qua đêm, ngủ qua những cơn đau, ngủ cho đến khi vị đắng chát trong cổ họng ngấm đến từng ngọn tóc trên đầu, từng sợi từng sợi, không bỏ sót chỗ nào. Lần thứ hai tỉnh dậy, lại là một ngày mùa xuân, cảnh xuân ấm áp xuyên qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng, trong đình chim hót véo von trầm bổng, ai đó ngồi quay lưng về phía ta đánh đàn bên ngoài bình phong, cao sơn lưu thủy réo rắt thánh thót.

Ta đi chân trần, rời khỏi giường, bước ra ngoài bình phong, lướt qua người đang đánh đàn kia, mở toang cửa sổ, gió mát mang theo những sợi mây mỏng táp vào mặt, dưới mái hiên một đôi chim Lăng Tước đang ngậm bùn xây tổ, hai cánh đập phành phạch bận bận bịu bịu, khi thì thân mật cọ cọ đối phương bày tỏ sự động viên, khi thì lại ríu ra ríu rít cãi cọ không ngớt, dường như bất đồng quan điểm về cách đặt một cọng rơm vào tổ, thấy ta nhìn, chúng bỗng ngừng tranh cãi, sợ hãi rụt đầu vào dưới cánh len lén nhìn ta qua lớp lông chim.

“Mịch nhi, rốt cục nàng cũng tỉnh. Đừng có tiếp tục ngủ như vậy nữa, có được không? Ta rất sợ mình còn chưa kịp cưới nàng qua cửa, còn chưa kịp yêu thương chăm sóc nàng, thì nàng đã ngủ cho đến khi địa lão thiên hoang mất.”

Ta không dám quay đầu lại nhìn người đánh đàn kia… Kỳ thực cũng không hẳn thế, tachỉ là không dám nhìn cây đàn kia, còn nhớ vào một hôm nào đó, cũng có một người thanh ngạo ngồi quay lưng về phía ta đánh đàn. Cuối cùng, cây đàn nọ, đã đứt dây; còn người nọ,

đã đi rồi.

Ta sờ lên gương mặt mình, ráo hoảnh không một vết nước. Thì ra, nước mắt cũng có thể chảy ngược, chúng nó chảy ngược thành sông ở bên trong ngực ta, nhưng trên mặt lại không chảy ra dù chỉ một giọt.

Tiểu Ngư tiên quan vòng tay ôm lấy ta từ đằng sau, cằm đặt nhẹ nhàng trên vai ta, hơi thở ẩm ướt như cọng lông vũ cọ cọ trên gáy, “Mịch nhi, nàng xem, khắp nơi hoa nở rộ. Chúng ta khi nào thành hôn? Mùa xuân này có được không?” Ta hơi dịch người ra, không có trả lời.

Phải rồi! Cửa sổ mở, hoa cũng nở, nhưng vì sao lại không thấy người?

Chương 59

“Tiên thượng thân thể âm hàn, nơi này lửa nóng hầm hập, thực sự không thích hợp ở lâu, mong tiên thượng mau quay về. Nếu tiên thượng gặp phải sơ suất gì, e rằng sẽ khiến Thiên Đế bệ hạ đau lòng lo lắng.”

Ta vén ống tay áo, lau đi những giọt mồ hôi đang không ngừng rịn ra trên trán, quạt quạt khuôn mặt: “Không sao đâu. Chỉ hơi nóng chút thôi, đâu có nghiêm trọng như ngươi nói. Ngươi cứ thoải mái đi, Thiên Đế chính vụ bận rộn, không có tinh thần đâu mà tính toán mấy chuyện vụn vặt cỏn con này.”

Ly Châu là tiểu tiên cô được Tiểu Ngư tiên quan phái tới hầu hạ ta, cái gì cũng tốt, có mỗi cái tính chuyện bé xé ra to này là chết người. Hơn nữa chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng thích đem ra lải nhải lằn nhằn, hễ mở miệng là luôn khuyên ta thế này bảo ta thế nọ, cuối câu luôn luôn kết thúc bằng một kiểu duy nhất: “E rằng sẽ khiến Thiên Đế bệ hạ đau lòng lo lắng”. Thậm chí ngày thường nếu ta có thất thần ngơ ngẩn hơi lâu một chút, nàng cũng sẽ đưa ra bộ mặt “yêu nước, thương dân” nghiêm túc can thiệp, như thể ta đã gây ra tội ác tày trời, làm như sợ ta bị tẩu hỏa nhập ma lầm đường lạc lối không bằng. Còn nhỏ tuổi mà đã học được cái thói này, tương lai già đi thành tiên bà bà rồi không biết còn lải nhải tới mức nào.

Ta lắc đầu thở dài thay cho nàng.

Không ngờ Ly Châu thấy ta thở dài, lập tức nét mặt lo âu như sắp đối mặt với cường địch, sẵn sàng nghênh chiến, nói: “Tiên thượng đang than thở gì vậy? Thứ cho tiểu tiên lắm miệng khuyên một câu, có một

số việc đã qua thì hãy để cho nó qua đi, phàm nhân ở thế gian đều hiểu rằng làm người cần phải nhìn về phía trước, càng đừng nói đến tiên thượng đã tu hành bao nhiêu năm như vậy, hôm nay đã trở thành một vị thượng thần, cần nghĩ thoáng mốt chút, chỉ cần thỏa mãn thì đó là hạnh phúc. Huống hồ, Thiên Đế bệ hạ đối với tiên thượng toàn tâm toàn ý quan tâm chăm sóc cẩn thận chu đáo như vậy, xưa nay chưa từng nhiễm phải những thói quen xấu của Thiên Đế tiền nhiệm, nếu trong lòng tiên thượng còn tưởng nhớ đến người khác, cho dù là một người hầu nhỏ bé như tiểu tiên đây trái tim cũng sẽ nguội lạnh, chứ đừng nói gì đến Thiên Đế bệ hạ…"

Đầu của ta, như thường lệ, lại bị một cơn đau đớn thấu tim bất thình lình tập kích, vội lấy một viên đường nhét vào trong miệng, cắt lời nàng nói: "Ở đây ấm áp, ta sẽ ngồi một chút, ngươi hãy về trước đi, giúp ta cho Yểm Thú ăn no."

"Tiên thượng… Bên ngoài phòng luyện đan nóng như trên đỉnh Hỏa Diệm Sơn này của Lão Quân, mà người kêu là ấm áp sao? Còn nữa, con Yểm Thú kia chỉ ăn mộng, Ly Châu biết đi đâu tìm nhiều cảnh mộng như vậy cho nó ăn đây?" Nàng mặt nhăn mày nhó, giậm giậm chân.

"Con Yểm Thú này theo ta nhiều năm rồi, không kén ăn đâu, ngươi tùy tiện đút rau cỏ hay tre trúc gì nó đều ăn được." Ly Châu còn định nói thêm, bị ta vung tay lên che miệng, đành phải nhìn ta giận dữ "tâm bất cam, tình bất nguyện" quay người lui đi.

Hôm nay, Thái Thượng Lão Quân xuất quan mở lò luyện đan, mới sáng sớm ta nghe được tin tốt liền cố ý tìm đến đây, nào ngờ bà cụ non Ly Châu này cũng lẽo đẽo đi theo, may mà bây giờ đã đuổi nàng đi được rồi, lỗ tai ta cũng trở nên thanh tịnh, ngay cả hơi nóng hầm hập bên ngoài đan phòng cũng trở nên không còn khó chịu nữa.

Vừa đến buổi trưa, nghe thấy chuông vàng trên gác chuông trong Đâu Suất Cung vang dài một tiếng, ta sửa sang lại y phục, đưa cho tiên thị trông cửa một tấm thiếp, không bao lâu sau, tiên thị này đã quay trở lại, cung kính đón ta vào trong, đầu cúi gằm, không dám nhìn ta dù một cái liếc mắt.

Theo như Ly Châu nói, hôm đó, Tiểu Ngư tiên quan sau khi vùng thoát khỏi dây trói, liền nhân lúc chư tiên và chúng thiên binh thiên tướng còn đang thất thần hỗn loạn nhanh tay bắt giữ Thiên Đế, chớp mắt đã nắm thế chủ đạo cục diện trong tay, còn quân của Hỏa thần mất đi chủ soái nhất thời như rắn mất đầu nên đã bị quân của Dạ thần lấy ít thắng nhiều hoàn toàn chế ngự. Sau chiến dịch đại thắng, Thiên Giới tổ chức một đại hội luận pháp, trong đại hội, Tiểu Ngư tiên quan liệt kê ra mười tám tội trạng không thể chối cãi của Thiên Đế, cộng thêm xưa nay đức hạnh danh tiếng của hắn lại tốt, chư tiên đều tín phục, nên được tôn làm Thiên Đế kế nhiệm. Còn nguyên Thiên Đế từ nay về sau bị Tiểu Ngư tiên quan lưu đày tới đảo Thần Tiêu Cửu Thần để ăn năn sám hối.

Ai làm Thiên Đế đối với ta không quan trọng, chỉ là từ sau khi ta được Thiên Đế tiền nhiệm phong chức Thủy Thần, đến giờ các chư tiên Thiên Giới nhìn thấy ta ai nấy đều mang vẻ mặt cung kính khách sáo nhưng luôn thấp thoáng một chút nét sợ hãi không dễ phát hiện, như thể ta là một cơn đại thảm họa không bằng, khiến ta khó tránh khỏi cảm thấy có chút cảm giác thất bại.

Đi xuyên qua những hành lang bát quái rối rắm phức tạp, còn chưa vào được sảnh chính, thì suýt nữa đã bị một tiên thị ăn mặc như dược đồng tay bưng lư hương đụng ngã.

“Ngươi đi đứng phải nhìn đường cẩn thận một chút!” Tiên thị dẫn đường nhanh tay lẹ mắt chụp vội cái lư hương sắp rớt, động tác thành thạo nhanh nhẹn, có lẽ tập mãi nên thành quen, miệng vẫn

không quên quở trách: “Lúc nào cũng hấp tấp vụng về như vậy.”

“Lăng Quang công tử? !”

Ta phủi phủi tro nhang trên vạt áo đang định bước vào chính sảnh, thì thấy tiên thị hấp tấp kia đang trân trối nghẹn lời đứng như trời trồng trước mặt ta, giọng nói này hình như có chút quen tai.

“Thôi đi, cái gì mà Lăng Quang công tử, còn không mau mau bái kiến tiên thượng.” Tiên thị dẫn đường giật giật tay áo hắn.

“Tiên thượng?” Tiên thị kia giật mình.

Ta cẩn thận quan sát mặt mũi của người này, oh, đây chẳng phải là sơn phỉ thổ địa tiên năm xưa từng dạy ta bốn chuyện vui nhất đời người đó sao! Hiếm có được một người quen dám nhìn thẳng vào ta, tâm trạng tức thì cảm thấy vô cùng thân thiết, bèn gật đầu thân thiện khách sáo nói: “Thổ địa tiên đã lâu không gặp, có khỏe không?”

“A, thực sự là Lăng Quang công tử! Tiểu tiên không biết, không ngờ Lăng Quang công tử lại là một vị tiên thượng, thất kính thất kính.” Thổ địa tiên liên tục chắp tay thi lễ với ta, từ đầu đến cuối cung kính trả lời: “Tiểu tiên mấy năm nay vẫn mạnh khỏe, nơi này tuy nóng nhưng cũng không tệ, có thể thoải mái nhặt mót những mẩu vụn mà Lão Quân luyện đan thừa ra đem hầm lên ăn cũng có thể kéo dài công lực lên một giáp. Có thể nói là trong họa gặp phúc.”

Lại nói: “Nhưng ngược lại, Hỏa thần người phạt đày tiểu tiên, aiz, nghĩ lại thì là bạn thân của Lăng Quang công tử đúng không? Chẳng ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Cũng mong Lăng Quang công tử cố nén bi thương trong lòng. Đúng rồi, tiểu tiên phẩm giai thấp kiến thức không nhiều, mạo muội hỏi một câu, Lăng Quang công tử đã lên hàng tiên thượng, không biết ti chưởng (quản lý) cái gì?”

Ta ngập ngừng, khẽ nói: “Ti thủy.”

“Thủy Thần! … Hỏa thần… thì ra chính là…” Thổ địa tiên buột miệng, ánh mắt nhìn ta cũng thay đổi, không khác gì ánh mắt của những tiên gia khác nhìn ta.

Ta lục lọi trong ống tay áo tìm một viên kẹo mạch nha cho vào miệng, bỏ lại ánh mắt khiếp sợ không thể tin nổi của thổ địa tiên lại sau lưng, cất bước vào trong sảnh.

Trong sảnh chính Đâu Suất Cung, Lão Quân đang vén rèm từ trong đan phòng ở hậu viện bước ra, thấy ta liền bước vội mấy bước chắp tay nói: “Thủy Thần hữu lễ.” Sau khi mời ta ngồi xuống, lại sai đồng tử hai bên xuống dưới pha trà, đưa tay vuốt vuốt chòm râu hoa râm dài như thác nước dưới cằm, chọn lấy trong đó một dúm râu cháy vàng vân vê, không nhanh không chậm nói: “Thủy Thần lần này lặn lội đường xa đến đây chẳng biết có việc gì?”

Không tồi, lão nhi này tính tình thẳng thắn dứt khoát ta thích, tiết kiệm bớt những câu khách sáo qua lại. Ta nhìn dúm râu rõ ràng bị cháy xém lúc luyện đan sắp xếp lại từ ngữ một lúc, rồi nói: “Tiểu thần nghe nói đan của Lão Quân là Thiên Giới nhất bảo, nhỏ có thể giúp người hồi phục cơ thể bị hoại sinh, dưỡng nhan hồi xuân; lớn có thể ngưng khí tụ hồn, giúp người chết sống lại, tiêu trừ bách bệnh.” Ta dừng lại một chút, chuyển sang nhìn những vết tro chưa kịp lau sạch trên trán lão, tiếp tục nói: “Hơn nữa, ta nghe nói Lão Quân còn luyện được ba viên Cửu Chuyển Kim Đan, có thể hồi phục tiên hồn, kéo dài thần mệnh. Tiểu thần lần này đến đây, chính là muốn hỏi xin Lão Quân một viên Cửu Chuyển Kim Đan này, chẳng biết lão quân có sẵn lòng ban tặng?”

Động tác vân vê chòm râu trên tay Thái Thượng Lão Quân khựng lại,

rõ là có chút ngoài dự liệu, con Thanh Ngưu dùng để cưỡi ở bên chân cũng ngẩng đầu nhìn ta, kêu “moo” lên một tiếng rồi tiếp tục lim dim.

Ta đợi cho những biểu cảm phiền muộn, nhăn nhó, ngại ngùng, khó xử, dữ tợn, tiếc nuối, bất đắc dĩ, mất tự nhiên lần lượt thay đổi trên khuôn mặt Lão Quân diễn ra trong khoảng thời gian một tách trà nhỏ, lại đợi thêm những biểu cảm mất tự nhiên, bất đắc dĩ, tiếc nuối, dữ tợn, khó xử, ngại ngùng, nhăn nhó, phiền muộn chạy như đèn kéo quân trên mặt lão thêm thời gian một nén nhang, mới thấy lão buông chòm râu ra, cầm chung trà lên, nhấp một hớp nước trà, chậm rãi nói: “Hiệu quả của loại đan này không có thần kỳ như Thủy Thần nói đâu, chẳng qua thế nhân nghe nhầm đồn bậy thổi phồng lên mà thôi. Nên hiểu, Thần có bảy hồn bảy phách, kết hợp với bốn mươi chín chu thiên, trừ phi vẫn còn lưu lại một hồn một phách hoặc là thân thể vẫn còn tồn tại, thì dùng kim đan này của lão phu may ra còn có chút công hiệu.” Lão nhìn ta một lúc, lại nói: “Thủy Thần xin kim đan này không phải vì muốn cứu tiên Thủy Thần sống lại đó chứ? Thứ cho lão phu nói thẳng, tiên Thủy Thần hồn phách mất hết thân xác cũng đã chết đi, cho dù là Kim Đan này cũng không thể cứu vãn.”

Ta cầm chén trà, rồi lại buông ra, “Tiên phụ quy tiên đã lâu, ta đã không còn ôm ảo tưởng cứu vãn. Hôm nay đăng môn cầu xin Kim Đan chính là cho hắn dùng… mong được Lão Quân tặng đan, Cẩm Mịch nhất định thiên ân vạn tạ, ngày khác nếu có lúc nào Cẩm Mịch có thể tương trợ, thì dù nhảy vào nước sôi biển lửa cũng không chối từ.”

Lão quân do dự ngập ngừng mất một lúc, nói: “Nên biết, ba viên Kim Đan này cần tốn hết sáu mươi giáp mới luyện thành, Thủy Thần hãy cho phép lão phu suy nghĩ cẩn thận kỹ lưỡng một ngày, ngày mai hãy trở lại.”

Ta cũng biết Kim Đan này luyện mất ba ngàn sáu trăm năm mới thành, vô cùng quý hiếm, không được cố ép Lão Quân, đành phải tiếc nuối đi ba bước ngoảnh lại một lần nhìn mãi bức hoành phi trên cổng lớn Đâu Suất Cung đầy tha thiết.

Trở lại Toàn Cơ Cung thì đã là lúc đêm khuya thanh vắng, bên cửa sổ phòng Tiểu Ngư tiên quan vẫn chập chờn ánh đèn dầu, có lẽ hắn còn đang xem tấu thư của các giới, ta nhẹ nhàng rón rén nhón chân ngang qua cửa phòng hắn định âm thầm trở về phòng, không ngờ vừa đẩy cửa ra liền nghe thấy tiếng Tiểu Ngư tiên quan nói sau lưng ta: “Mịch nhi, nàng đã về rồi?”

Ta thầm thở dài trong bụng, xoay người lại, “Phải. Tiểu Ngư tiên quan vẫn chưa ngủ sao?”

Hắn bước lên phía trước, phủi đi những giọt sương trên tóc ta, mỉm cười, “Nàng chưa về, ta sao có thể ngủ yên. Đã nói với nàng, gọi ta là Nhuận Ngọc được rồi, gọi hai chữ tiện lợi hơn gọi bốn chữ rất nhiều, nàng thấy có phải không?” Giọng nói nhẹ nhàng êm ái nhưng lại có chút khuyên răn dụ dỗ.

Ta ho mấy tiếng, cúi mặt nói: “Tục danh của Thiên Đế sao có thể đơn giản gọi ra, ta thấy không được ổn lắm.”

Hắn đưa tay cầm lấy bàn tay ta, nói: “Giữa nàng và ta, nếu còn bận tâm đến những quy củ này, nghe có vẻ xa lạ quá.”

Ta lóng ngóng vụng về đáp một câu, “Ta thấy hơi mệt, ngài cũng đi ngủ đi.”

Hắn cúi đầu nhìn chăm chú vào hai mắt ta, giống như lơ đãng nói: “Nghe nói, hôm nay nàng đến Đâu Suất Cung cầu xin Kim Đan?”

Ly Châu con nhỏ miệng rộng này! Ta gục đầu nhìn đầu ngón chân nói: “Chỉ là tùy tiện dạo loanh quanh thôi.”

Tiểu Ngư tiên quan khẽ “ờ” một tiếng, lại nói: “Chẳng biết Mịch nhi cần Cửu Chuyển Hoàn Hồn Kim Đan này để làm gì?”

Ta lúng túng chớp chớp mắt, trả lời: “Mệnh ta nhiều tai ương, nghĩ đến Kim Đan này mang theo trên người cũng có thể xem như một vật bảo mệnh dùng đến khi cần.”

Tiểu Ngư tiên quan ngẩng đầu nhìn sao trên bầu trời, rồi lại cúi đầu nhìn ta, nói: “Mịch nhi nếu cần hoặc muốn cái gì, đừng ngại nói với ta, biết đâu ta có thể giúp một vài việc cũng không chừng.”

Ta ngẩng phắt đầu lên.

Hắn buông tay ta ra, nói: “Đêm đã khuya, nàng đi nghỉ ngơi đi.”

Chương 60

Hôm sau, giờ Thìn ta đến gõ cửa Đâu Suất Cung. Lúc tiểu thị trông cửa dẫn ta vào, thì Lão Quân đang ở trong đan phòng canh một cái lò đan đang rung lên bần bật, luyện đan ở giai đoạn cao trào hừng hực khí thế, ta không tiện làm phiền, nên lặng lẽ ngồi một bên toát mồ hôi, cho đến khi Lão Quân thỏa mãn xoay người lại nhìn thấy tabất thình lình chòm râu run run, ta mới bắt chuyện với lão: “Chẳng biết Lão Quân hôm qua suy nghĩ thế nào rồi?”

Lão giũ sạch những mẩu thuốc vụn dính trên tay áo dẫn ta rời khỏi phòng, vừa ra khỏi cửa còn đứng ở trong viện liền nói: “Thủy Thần đã có thành ý muốn nhờ, nếu Lão Phu không đồng ý khó tránh bị kêu là bủn xỉn. Chỉ là, Kim Đan này tổng cộng chỉ có ba viên, nếu hôm nay Thủy Thần dễ dàng lấy được một viên, chỉ sợ các tiên gia khác nghe phong phanh ở đâu đó cũng muốn tới xin, thì lão phu làm sao ứng đối?”

Tâm trạng ta hồi hộp, lòng chùng xuống.

“Có điều, hôm nay lúc trời còn chưa sáng rõ, Thiên Đế đã đích thân tới Đâu Suất Cung nói giúp Thủy Thần đôi lời, lão phu ngẫm lại cũng có chút đạo lý, nên không ngại đồng ý cho Thủy Thần một viên Kim Đan.” Không ngờ việc này lại có thể xoay chuyển, ta tức thì hi vọng tràn trề, bỗng cảm thấy có chút áy náy với Tiểu Ngư tiên quan…

“Vậy thì, thật sự đa tạ Lão Quân đã hào phóng ban tặng.” Ta vội cuống quít khép tay áo định chắp tay thi lễ.

“Thủy Thần khoan hãy tạ ơn.” Lão Quân khoát tay áo, xe xe chòm

râu nói quanh co: “Tuy nói Kim Đan có thể đem tặng, chỉ có điều muốn Thủy Thần trao đổi một vật tương đương, cũng để lão phu sau này còn có cái để mà ứng phó với những vị thần đến xin đan khác, tránh để người ta nói ra nói vào.”

“Chỉ cần vật đó thuộc về ta, Lão Quân cứ việc lên tiếng, vì Kim Đan này Cẩm Mịch nguyện dốc hết những gì mình có.”

Thái Thượng Lão Quân trầm ngâm trong chốc lát, rồi ung dung nói: “Hôm nay, nếu Thủy Thần nguyện lấy sáu thành linh lực của chính mình ra trao đổi, Cửu Chuyển Kim Đan này liền tặng cho Thủy Thần.”

“Được. Một lời đã định!” Ta thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sắc mặt Lão quân nhất thời kinh hoàng, há hốc sững sờ tại chỗ, như thể gặp phải chuyện gì ngoài dự liệu bất ngờ ập xuốngvậy. Lòng ta không khỏi buồn bực, chỉ sợ lão lại nuốt lời nói ra điều gì khác, vội vàng nói: “Vậy thì, bây giờ ta sẽ đến đan phòng đem sáu thành linh lực rót vào lò bát quái của Lão Quân, được chứ?”

Lão nhi kia vẻ mặt đầy hối hận, đau đớn gật đầu một cách nặng nề.

Cái gọi là Cửu Chuyển Kim Đan, hóa ra chẳng có chỗ nào là “vàng” hết, chẳng qua chỉ là một viên thuốc màu nâu tròn quay như cái bánh trôi nước, nếu lỡ không cẩn thận làm rơi xuống đất chỉ e muốn tìm cũng khó mà tìm nổi. Nhưng hiện tại, thứ ta đang cầm trong tay còn quý hơn cả vàng, ta cẩn thẩn tỉ mỉ dùng miếng vải lụa bọc nó lại cất vào ngực áo rồi từ biệt Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân tiễn ta tới trước cửa mà vẻ mặt vẫn lưu luyến không rời dặn đi dặn lại: “Mộc khắc Kim, Kim Đan này gặp Mộc lập tức sẽ tan mất, Thủy Thần cần phải giữ gìn cẩn thận, đừng có khinh suất, nhớ kỹ.”

Tuy nói từ sau ngày ta tỉnh dậy, linh lực liền tăng lên đến mấy chục lần, có lẽ đúng như cha nói Già Lam Phong ấn kia đã được phá. Nhưng dù là vậy, ngay một lúc mất đi sáu thành linh lực khiến bước chân ta khó tránh khỏi có cảm giác nhẹ bâng hụt hẫng. Tacố áp chế cảm giác khó chịu, ôm chặt Kim Đan bay thẳng đến Ma giới. Đường xá mặc dù xa, cơ thể dù khốn cùng, nhưng trong miệng không còn cái vị đắng đậm đặc của lúc trước. Từ sáng cho tới bây giờ là buổi trưa, ta chưa phải ăn một viên đường nào vậy mà vẫn không có cảm giác khó ở.

Vất vả lắm mới bay đến được bờ Vong Xuyên, liền thấy lão gia gia chèo thuyền người khoác áo tơi đầu đội mũ rộng vành đang đậu thuyền bên bờ, “Cô nương, có phải muốn qua sông?”

Ta đưa một cây Linh Chi cho lão, “Vị lão giả này, ta không qua sông, chỉ có một việc khẩn cấp muốn hỏi thăm, cây Linh Chi này chính là phí trao đổi.”

Lão gia gia cầm cây Linh Chi ngắm nghía một hồi, đột nhiên hoảng hốt nói: “Đây chính là Thánh Thảo của Hoa Giới! Cô nương muốn hỏi cái gì, nếu như lão phu biết được sẽ thành thật nói hết với cô nương, còn Thánh Thảo này quá quý giá, lão phu thẹn không dám nhận.”

“Đừng ngại, Thánh Thảo nếu không ai dùng thì cũng chỉ là một nhánh cỏ dại mà thôi, lão gia gia cứ việc nhận đi.”

Lão gia gia bình tĩnh nhìn ta, tựa như đã ngộ ra tất cả, “Việc cô nương muốn hỏi e rằng lão phu không có câu trả lời, vì vậy Thánh Thảo này trăm ngàn lần càng không thể nhận.” Ngập ngừng chốc lát, lại nói: “Có phải cô nương muốn hỏi vị công tử năm xưa từng qua sông với cô?”

Trong lòng như bị giáng một cú, cơn đau đớn theo huyết mạch lan tràn tới từng chân tơ kẽ tóc, từng sợi từng sợi đau đớn đến tận ngọn, rõ ràng như thể từng giọt từng giọt máu tươi chảy ra từ ngọn tóc.

Ta nhìn vào mạn thuyền đang dập dềnh trên sông mắt mờ đi, "Không sai. Vong Xuyên này là cổng vào âm phủ, gia gia có từng nhìn thấy một sợi hồn phách của hắn từ chỗ đó xuất hiện lần nào không?"

Lão gia gia thở dài một tiếng, "Cô nương cũng biết, chốn Ma giới U Minh này chỉ độ phàm nhân quỷ hồn, ngay cả phàm nhân nếu bình sinh tích được nhiều phước đức cũng được lên thiên đạo chứ không rơi xuống địa ngục. Huống chi, công tử kia lại là một vị thần tôn quý, từ khi sinh ra đã siêu thoát lục giới bất đọa luân hồi, hồn phách sao có thể xuất hiện ở chỗ này được? E là cô nương đã tìm lộn chỗ rồi. Vả lại…" Lão dừng lại, như thể không đành lòng nhìn ta, xoay lưng quay về phía Vong Xuyên mênh mông hư ảo, "Nói một câu khó nghe, đạo ngũ hành tương sinh tương khắc, từ Bàn Cổ khai thiên địa cho tới nay, nước lửa bao giờ cũng tương khắc với nhau, lưỡi thủy đao của cô nương đâm vào trong tinh nguyên hỏa linh của vị công tử đó, hồn phách của y có lẽ đã bị đứt đoạn không thể tồn tại nổi dù chỉ một sợi mỏng manh…"

Ta ngậm một viên đường, quật cường ngẩng cao đầu, "Không đâu. Hồn phách của hắn nhất định chưa hết! Hắn từng nói, hắn muốn giết ta. Hiện tại, ta vẫn hoàn hảo nguyên vẹn đứng ở chỗ này, hắn là một người không bao giờ nói suông, lời đã nói nhất định sẽ làm được! Hắn nhất định sẽ trở về tự mình giết ta! Ta tin chắc!"

Trong sâu thẳm ở một nơi nào đó, ta biết là như vậy, dù không có bất luận căn cứ nào bất luận manh mối gì, thế nhưng, ta chắc chắn biết!

Nửa đêm mộng về, ta luôn nhìn thấy xa xa bên bờ Vong Xuyên này có một dáng người đang đợi ta, khi cau mặt khi mỉm cười khi vẫy tay

đều đang quay đầu lại trong một khoảnh khắc…

Ta nhấc chân không chút do dự bước vào dòng Vong Xuyên, mặc cho những Quỷ Hồn dữ tợn kêu la gào khóc bắt đầu quấn quanh ta, trong nháy mắt đã ào ào xông tới nuốt lấy nửa thân ta, ta lấy tay tách từng sợi từng sợi linh hồn đang tụ lại, cẩn thận sàng lọc chọn lựa tìm kiếm từng sợi hồn phách, ta tin chắc, chỉ cần ta tìm kiếm, không ngừng tìm kiếm, cho dù dòng nước Vong Xuyên này có hàng ngàn hàng vạn hàng triệu hồn phách tích tụ lại, ta cũng có thể tìm ra giọt hồn thuộc về hắn.

“Cô nương, aizzz! Việc gì phải làm khổ mình?” Lão gia gia đưa tay định ngăn cản, lại bị ta khoát tay khước từ, đành ngồi lại xuống thuyền, liên tục lắc đầu, “Hãy nghe lão phu khuyên một câu, con đường tình ái, gồ ghề hiểm trở hung hiểm phi thường, chính là một con đường không thể quay về, lầm đường lạc lối biết quay lại mới là chính đạo, cô nương cứ u mê không tỉnh ngộ lao vào bóng tối như thế chỉ tổ hại mình hại người mà thôi.”

Không phải, lão gia gia này nói sai rồi, cái gì tình cái gì ái? Ta chỉ bị trúng Giáng đầu (*) mà thôi. Chẳng biết vì sao từ hôm ta tỉnh lại đến giờ, mọi việc đều không ở trong tầm khống chế của bản thân, thường làm ra những chuyện kỳ quái lạ lùng, trong ngực luôn có cảm giác bị đè nén kỳ lạ… Giáng đầu thuật này ngay cả Tiểu Ngư tiên quan tiên thuật như vậy cũng không giải được, ta chỉ có thể mơ hồ ý thức được bản thân đang từng bước từng bước lâm bệnh vô phương cứu chữa…

(*) một loại bùa chú sai khiến

Chẳng biết tìm bao lâu, không nhìn thấy mặt trời cũng chẳng thấy ánh trăng, trước mắt đều là những hồn phách kêu gào chảy xiết, ta tập trung con mắt âm dương phân biệt bọn họ, nhìn chăm chú lại

chăm chú nhìn, nhìn cho đến lúc hai mắt sưng phù đau nhức, ta giơ tay xoa xoa mí mắt rồi tiếp tục tập trung tinh thần tìm kiếm. Ta không thể ngủ, không dám ngủ. Ta đã ngủ mất hai năm rồi, nếu như còn ngủ thêm một đêm, ta không biết mình có thể để vuột mất hồn phách của hắn hay không nữa, ta rất sợ, chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy…

“Mịch nhi! Nàng đang làm cái gì vậy? !” Một luồng sáng trắng lóa mắt xẹt qua, ta dụi dụi mắt ngỡ ngàng quay đầu lại nhìn.

Còn chưa chưa nhận ra cái gì, thân thể đã bị một lực mạnh kéo ra khỏi Vong Xuyên, hắn nâng ta lên, ném lên bờ, “Nàng nhìn tay mình xem! Nhìn chân mình xem! Nàng đang đày đọa bản thân mình hay là đang đày đọa ta hả? !”

Ta nhìn hai bàn tay mình, chẳng qua chỉ bị những Quỷ Hồn kia cắn đớp sưng đỏ rướm máu mà thôi, dưới chân cũng chỉ là những vết thương chảy máu đến mất cảm giác mà thôi, mấy thứ này thì có là gì đâu. Tiểu Ngư tiên quan thật đúng là chuyện bé xé ra to. Ta chưa bao giờ thấy hắn nổi giận như vậy, làm như ta đã gây ra đại hoạ tày trời không thể tha thứ vậy, kỳ thực, cái tội ác tày trời kia ta đã gây ra từ hai năm trước rồi, không phải sao?

“Nàng có biết hay không, nếu không phải ta tìm được nàng kịp lúc, để nàng tiếp tục ngâm mình dưới đó thì chính hồn phách của nàng cũng sẽ bị nuốt mất? !” Lồng ngực hắn phập phồng nhấp nhô, song quyền nắm chặt giận dữ từ trên cao nhìn xuống ta, có vẻ cơn giận cũng không nhỏ, “Nàng như vậy là vì hắn sao! Nàng vì hắn ngay cả linh lực cũng không cần, ngay cả Vong Xuyên cướp mạng mà cũng dám nhảy xuống! Nàng có biết mình đang làm gì không hả? Nàng có biết hắn là kẻ thù giết cha nàng, là con trai của kẻ thù giết mẹ nàng hay không?”

“Ta biết, ta biết hết.” Ta ôm mặt, hai tay tê dại sưng phù đến mức không còn cảm giác là tay của mình nữa, “Thế nhưng, ta không thể khống chế được, ngài biết ta bị trúng giáng đầu thuật mà, ta một ngày cũng không dám quên hắn đã giết cha ta, thế nhưng giáng đầu thuật kia luôn luôn điều khiển ta, khiến ta không thể ngừng…” Ta hoang mang thì thào những lời lặp đi lặp lại, giọng thấp đến nỗi chỉ có bản thân mới nghe thấy.

“Ta không quên được hắn… Ta rõ ràng biết là hắn đã giết cha ta… Thế nhưng, mở mắt nhắm mắt đều thấy hắn, ta rất nhớ rất nhớ hắn, nhớ đến mức từng tấc từng sợi tóc trên đầu đều đau đớn…” Ta vô lực ngẩng đầu túm lấy ống tay áo của Tiểu Ngư tiên quan, “Hắn còn có thể sống lại, đúng không? Chỉ cần hắn sống lại, có phải ta có thể giải được giáng đầu thuật này không?”

Hắn cứng người một lúc, rồi dưới ánh mắt khẩn khoản của ta khom lưng ôm ta vào lòng, động tác dịu dàng hoàn toàn tương phản với cơn phẫn nộ vừa rồi của hắn, sau một lúc, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng thở dài yếu ớt, “Hắn đã chết rồi. Cũng không có cách nào sống lại.” Hắn nhẹ nhàng cầm tay ta đặt trước ngực, “Thế nhưng, nàng còn có ta, không phải sao? Nàng có nghe thấy tiếng đập bên trong không? Mỗi một nhịp đều là tiếng gọi của ta đang đợi nàng quay đầu.”

…

Không đêm nào ta ngủ được, ta ăn hết chén mật đường này đến chén mật đường khác, không thể bỏ được, ngoại trừ đường ăn thứ gì cũng thấy đắng, ngay cả uống nước cũng đắng chát.

Tiểu Ngư tiên quan trông chừng ta đề phòng ta, không bao giờ để ta bước vào Vong Xuyên lần nữa. Thế nhưng, ta nói với hắn rằng ta sẽ không vào Vong Xuyên nữa, chỉ xin hắn để cho ta đứng trên bờ nhìn

là được rồi, chỉ cần để ta nhìn thôi ta sẽ không còn khó chịu như vậy nữa, hắn liền không ngăn cản ta, nhưng mà con Yểm Thú kia cứ theo sát bên cạnh ta không rời nửa bước.

Sáng nay tình cờ đi ngang qua phàm trần thế tục, nghe hai đứa trẻ tóc trái đào nhảy chân sáo hát một bài đồng dao, “Cầu mưa thì đến miếu Thủy Thần, không dâng nước trà chẳng dâng hương, chỉ cần một hộp mật đầu xuân, linh nghiệm còn hơn vàng vạn lượng.”

Ta phì cười, vàng làm sao mà sánh được với đường chứ? Hôm nay ta mới hiểu, đường là linh dược vạn năng.

Ngày tháng trở nên dài vô tận, dài đến mức khiến người ta không thể chịu đựng nổi, Tiểu Ngư tiên quan chỉ cần thoát ra khỏi đống công văn liền đến bầu bạn cùng ta. Thế nhưng, đánh đàn, chơi cờ, tu luyện, chẳng có thứ nào có thể khiến ta thấy hứng thú, ngoại trừ việc đến Vong Xuyên. Ta bèn nhốt bản thân trong sương phòng vẽ tranh viết chữ, vẽ hết bức này sang bức khác, tin rằng rồi sẽ có một ngày ta có thể dùng hết tất cả những tờ giấy Tuyên Thành trên thế gian này… Không biết có phải xài hết tất cả những sợi tơ ngang ngang dọc dọc trên thế gian này, ta có thể đoạn tuyệt được nỗi hoài niệm trong lòng hay không?

Hoa nở, ta sẽ vẽ hoa;

Hoa tàn, ta sẽ vẽ chính mình;

Người đến, ta đương nhiên vẽ người;

Ngươi đi, ta sẽ vẽ một bức tranh hồi ức.

Chương 61

Hai mươi niệm bằng một cái chớp mắt, hai mươi cái chớp mắt bằng một cái búng tay, hai mươi cái búng tay bằng một giây lát, hai mươi cái giây lát bằng một khoảnh khắc, một ngày một đêm có ba ngàn khoảnh khắc.

Mười năm, một nghìn lẻ chín mươi lăm vạn khoảnh khắc (10,950,000)… vẽ hết vạn trang giấy, mới gắng gượng nổi qua ngày.

Ta dừng chân bên bờ Vong Xuyên, nhìn dòng nước Vong Xuyên hư ảo không mục đích, chỉ mới nhìn đã qua mất nửa ngày. Lão gia gia đưa đò đập đập chiếc tẩu thuốc trên mạn thuyền, hắng hắng giọng, lơ đãng nói: “Mấy ngày gần đây ngoại trừ cô nương ra, ban đêm lão phu còn thường nhìn thấy một người, người này khoảng mười hai năm trước đã từng nhìn thấy một lần, nhưng dạo gần đây đêm nào cũng đều từ Vong Xuyên khẩu này ngồi thuyền đến Ma giới đối diện.”

“Ờ.” Ta hờ hững đáp lại một câu, ta xưa nay vốn chẳng quan tâm tới những chuyện xung quanh, chỉ là không nỡ làm mất hứng lão gia gia mà thôi, liền thờ ơ hỏi một câu phụ họa: “Không biết là ai vậy?”

“Lão phu chỉ là một người chèo đò, nên cũng không nhớ được nhiều người cho lắm, chẳng qua là cô nương kia ăn mặc không giống như người thường cho nên mới để lại ấn tượng.” Lão gia gia phả ra một vòng tròn khói thuốc, chậm rãi nói: “Áo choàng của nàng được dệt thành từ lông vũ của các loài chim, váy rất dài lại lộng lẫy vô cùng, có lẽ địa vị không thấp.”

Tuệ Hòa?

Ta không đáp lời, cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, thực sự nghĩ không ra Tuệ Hòa công chúa thường xuyên lui tới Ma giới U Minh để làm gì, nên thôi không nghĩ nữa.

Đến tối, Tiểu Ngư tiên quan công văn bận rộn không rảnh rỗi đến giám sát ta đi ngủ, dù gì ta cũng không ngủ được, nên dùng Khạp Thụy Trùng (sâu ngủ gật) làm cho Ly Châu hôn mê, lại dùng cảnh mộng hương vị ngọt ngào ngây thơ của Ly Châu dụ dỗ con Yểm Thú đang sôi bụng vì đói đến ăn. Sau khi thoát khỏi hai cái đuôi này, ta liền bay đến Vong Xuyên, trả chút phí đi đò xong, lão gia gia vững vàng đưa ta qua lối vào U Minh đối diện.

Ta cố chịu đựng những ngọn lửa ma trơi lập lòe bốn phía trông như những con mắt sói màu xanh lục lúc ẩn lúc hiện ở trên bờ, núp trong bóng tối làm thức ăn cho đám muỗi tinh, một lúc lâu xa xa thấy được thấp thoáng một tia sáng le lói, ta biết lão gia gia lại đưa một người nữa qua đây. Ta ẩn mình thật kỹ, ngồi sụp xuống giữa bụi ngải cứu, quả nhiên nhìn thấy Tuệ Hòa cả người váy lông ngũ sắc bước xuống thuyền vội vã bước ngang qua trước mặt ta, đi thẳng vào sâu trong U Minh.

Từ sau khi ta mất đi sáu thành linh lực, khí tức trên người cũng tiêu giảm đi rất nhiều, cộng thêm, ta bản tính thuộc thủy, trời vừa tối mùi hương liền hòa cùng với sương đêm hoàn toàn không thể nhận ra được, thế là, ta ẩn hình bám theo Tuệ Hòa quá nửa đoạn đường mà nàng ta vẫn không phát hiện.

Nàng chỉ vội vã đi một mạch, tránh những chỗ mà bọn quỷ quái yêu tinh thường qua lại, chỉ chọn những con đường nhỏ vắng vẻ heo hút mà lách vào, trên đường đi vẻ mặt luôn cảnh giác, thỉnh thoảng không quên nhìn ngó trái phải trước sau, dáng vẻ như vậy, ta vừa nhìn liền biết chắc chắn đang làm chuyện mờ ám, không phải đi trộm

đồ thì cũng đi trộm tình, tóm lại không tránh khỏi một chữ “trộm”.

Cuối cùng, ta thấy nàng thậm thụt dừng lại ở phía trước một gốc cây cụt, sau khi xác nhận một lần nữa chung quanh không có người, liền đưa tay phải ra, dùng đầu ngón trỏ nhúng vào giọt sương trên lá cây trên cạnh rồi vẽ một đường men theo vòng tuổi trên bề mặt gốc cây cụt. Một giây sau, liền thấy gốc cây ầm ầm nứt ra làm đôi, hiện ra một thông đạo lập lòe lửa ma trơi, Tuệ Hòa lách mình liền chui vào trong đó, gốc cây ngay lập tức khép lại.

Ta sốt ruột, chẳng lẽ dở chừng mất toi bao công sức nãy giờ, vội vàng lao đến định tách cái khe hở chỉ còn lại tí xíu kia ra, nào ngờ vẫn chậm một bước, mắt thấy gốc cây ở trước mặt tađang khép chặt lại chỉ còn một đường mảnh như tơ không để lại dấu vết, ta đang định làm theo những động tác lúc nãy của Tuệ Hòa thử xem sao, thì lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nói chuyện, liền căng tai lên, dùng chút pháp lực ghé vào gốc cây chăm chú lắng nghe.

Có đến hai giọng nói! Một nam một nữ!

Nữ chính là Tuệ Hòa kia, còn nam… giọng nói lớn tuổi xa lạ rất hùng hồn, trái tim đang hăm hở của ta lại nặng nề chìm xuống đáy hồ sâu thẳm.

“Chỗ Lão Quân đúng là có linh đan… Chỉ hận ta không tiện hỏi xin lão được, Lục Điện [hạ] biết đó, cái vị tọa thượng kia lòng dạ khó lường, đề phòng cẩn mật, nếu ta hỏi Lão Quân xin đan, y nhất định chưa đến nửa ngày sẽ biết ngay, đến lúc đó… bại lộ là cái chắc… Đây là Linh Chi Thánh Thảo của Hoa Giới… Lúc trước, Trường phương chủ Hoa Giới từng khiến Điểu tộc ta chịu oan trăm năm, trong lòng áy náy, nên lần này ta đến hỏi xin nàng thánh thảo, nàng đã không thể khước từ… Thế nhưng, trong tay nàng cùng lắm cũng chỉ có ba cây, chính là của Hoa Thần trước đây để lại, hiện tại người

có thể trồng được loại cây này… ngoại trừ… không còn ai khác… nhưng nữ nhân đó đã ra tay giết người, làm sao…”

“Như vậy, đành phải đem Linh Chi Thánh Thảo dùng trước… ngoài ra cũng chẳng còn cách nào… thật đã làm khó Tuệ Hòa tộc thượng một lòng si tâm chạy vạy khắp nơi…”

Hai người đối thoại mặc dù ta dùng pháp thuật nhưng cũng không nghe được rõ ràng trọn vẹn, lúc được lúc mất.

“Tuệ Hòa phải đa tạ Lục Điện mới phải, lần này nếu không có Lục Điện trong lúc hỗn loạn nhanh tay lẹ mắt, làm sao có thể giữ được…”

“Không có gì, may mà… không giống… bảy hồn bảy phách, vẫn còn nhiều hơn một phách… vì… dùng để bàn luân hồi… Tuệ Hòa tộc thượng dạo này nhiều lần ra vào có chú ý những điều khác thường chung quanh không?”

“Tuệ Hòa đi đứng cẩn thận, nhưng chẳng biết vì sao hôm nay trong lòng luôn lo sợ bất an, hay là cứ tiến hành trước một bước… bên ngoài bí đạo này không đặt kết giới có ổn hay không?”

“Nói thế sai rồi, nếu đặt kết giới, ngược lại chính là giấu đầu lòi đuôi, chẳng khác nào ám chỉ cho người ta biết nơi này không bình thường…”

Đương lúc nói chuyện, gốc cây đột nhiên nứt ra, cũng may ta lách người nhanh, hóa thành một giọt sương trà trộn vào đám lá xung quanh, Tuệ Hòa bước ra khỏi đường hầm bí mật, ánh mắt sắc bén cảnh giác nhìn ngó hai bên, cuối cùng dừng lại phía trước bụi cỏ mà ta đang ẩn náu, hình như đang chăm chú quan sát nơi này cẩn thận, cuối cùng không thể nhìn ra được gì, đành phải quay đầu bỏ đi.

Đợi nàng đi xa, ta mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Một lát sau, gốc cây lần thứ hai nứt ra, một nam tử thong thả từ bên trong bước ra ngoài.

Ta căng mắt nhìn kỹ, nhận ra đó là một trong Thập Điện Diêm La đã có duyên gặp mặt một lần trong buổi hôn lễ kia—— đứng hàng thứ sáu – Biện Thành Vương. Hắn xoay người kiểm tra tỉ mỉ gốc cây từ trên xuống dưới một lượt, sau khi xác nhận không còn lại một kẽ hở nào, lại phất tay di chuyển các bụi cỏ xung quanh phủ kín che nó đi, nếu không nhìn kỹ ai mà thèm để ý đến một gốc cây bị chặt ngang ở ven đường này chứ, lại càng không nghĩ tới dưới gốc cây còn có điều bí ẩn.

Biện Thành Vương càng lúc càng khuất xa, cho đến khi thân hình cao gầy của hắn ẩn vào sắc trời đỏ quạch của Ma giới, thì ta mới cựa mình trượt xuống khỏi lá cây, biến trở về hình người.

Ta cúi người áp sát vào mặt tròn của gốc cây nghe ngóng một lúc, sau khi xác nhận không còn bất cứ động tĩnh gì, mới đưa tay thấm một giọt sương sớm dựa theo hành động vừa rồi của Tuệ Hòa mà vẽ, nhưng đáng tiếc ngón tay không chịu nghe lời sai bảo, cả đầu ngón tay không tự chủ được cứ run lẩy bẩy, tacố gắng áp chế những hy vọng xa vời trong lòng trong suốt mười hai năm qua, áp chế những tưởng niệm dâng trào mãi vẫn không thể bình ổn lại được xuống, dùng tay trái nắm chặt hết sức cổ tay phải, cố gắng chế ngự cơn run rẩy, chầm chậm vẽ từng vòng từng vòng trên thân cây. . .

Gốc cây tự động mở rộng ra, ánh sáng ngọn đèn lập lòe ẩn hiện. Ta bước vào bên trong, gốc cây lại từ từ khép chặt sau lưng ta. Ta bước thấp bước cao tiến về phía trước, cuối cùng, đến chỗ rẽ đột nhiên vạt váy bên dưới bị vướng vào chân, cả người ngã bổ nhào về phía trước nằm sấp trên mặt đất khô ráo.

Cát đất đầy mặt khẽ đâm chích vào ta, buộc ta phải ngẩng đầu lên, chỉ vừa nhìn một cái, ta liền gục mặt úp xuống đất trở lại. Có gì đó ở phía đuôi mắt ta đang tràn ra, thứ chất lỏng mà ta từ lâu đã cho rằng sẽ không bao giờ chảy ra nữa đang từng giọt từng giọt trượt ra khỏi mặt ta rơi xuống mặt đất khô cằn, những tiếng tích tóc nho nhỏ đều đặn vang lên. Ta không dám ngẩng đầu nhìn thêm lần nữa, không biết liệu ảo giác này có bị tan biến ngay khi bị nhìn thấy hay không.

Ta nằm sấp ở đó rất lâu, lâu lắm, cổ họng nghẹn ngào, cho đến khi những ngọn lửa ma trơi lạnh lẽo lập lòe thiêu đốt khiến ta đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần, ta mới không thể kiềm chế nổi nữa ngẩng đầu lên.

Hắn bình thản nằm giữa một mảnh u lam minh hỏa dìu dịu, thần sắc trên mặt vẫn giữ nguyên như khoảnh khắc mười hai năm trước, hàng mi dài từng sợi từng sợi phân minh buông xuống, sắc môi tái nhợt, đang ngủ say như một hài tử ngoan ngoãn không hề nhúc nhích. Khiến người ta không nhịn được muốn đưa tay véo má đánh thức hắn dậy, nói với hắn rằng, không cần thiết phải nằm ngủ ngay ngắn như vậy, có trở mình cựa quậy cũng được mà. . .

Ba cây Linh Chi Tiên Thảo ở bên dưới người hắn đốt thành những làn tiên khí mỏng bao phủ quanh thân hắn chậm rãi tụ lại nhập vào trong huyệt Bách Hội của hắn, nhưng nó vẫn cứ như muối bỏ xuống biển, cát rơi xuống giếng mất tăm mất tích, không mảy may làm cho lồng ngực hắn phập phồng, không đổi lại được dù chỉ một tí ti bằng chứng chứng minh hắn còn sống còn hít thở.

Chỉ có Hộ An Phượng Linh ở giữa búi tóc kim quang rực rỡ, chính là cọng lông phượng ta từng cho rằng đã tan biến cùng với hắn.

Trong lòng trỗi lên một ý muốn mạnh mẽ, muốn được chạm vào hắn lần nữa, nhìn thấy hắn lần nữa, chỉ một mong muốn đơn giản như

vậy, mà lại khiến cả linh hồn lẫn thể xác đều khao khát đến đau đớn như sắp nổ tung. Ta biết cái thứ giáng đầu thuật đang khống chế ta lại bắt đầu phát tác. Giáng đầu thuật này nhất định là do hắn hạ trên người ta mười hai năm trước! Có phải là. . . có đúng là… chỉ cần cứu hắn sống lại, ta sẽ khỏi bệnh, sẽ thoát khỏi cổ thuật này hay không?

Ta chống người đứng bật dậy khỏi mặt đất, vội vã lao tới trước mặt hắn, không bận tâm đến những ngọn lửa trông có vẻ vô hại nhưng lại đủ sức thiêu đốt hồn phách người tađang táp vào mặt, giẫm lên những linh hồn hộ pháp đang nhe những hàm răng nhọn hoắc cắn phập vào lòng bàn chân ta, nhào tới bên người hắn, đưa tay sờ lên mặt hắn, nhưng nào ngờ ta chẳng chạm vào được thứ gì, đầu ngón tay chỉ xuyên qua một khoảng trống hư vô, xuyên vào không khí.

Ta kinh ngạc sửng sốt, thì ra, thứ hắn lưu lại chỉ là một sợi hình phách. . .

Có điều. . . Ta sờ sờ viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Kim Đan trước ngực, lấy nó ra đặt vào trong miệng. Không lâu sau, một làn khói ánh vàng tản ra, ta nhìn xuống khuôn mặt hư ảo như ẩn như hiện của hắn, cúi người kề sát đôi môi hư vô không có một cảm giác nào khi chạm vào. . .

Không phải ta muốn cứu sống kẻ giết cha mình, ta chỉ muốn cứu sống hắn để giải giáng đầu thuật trên người ta mà thôi. . . Đúng vậy, ta chỉ muốn cứu chính bản thân mình! Thuyết phục bản thân xong, ta kiên định nhắm mắt lại, đưa Kim Đan khí từ từ độ vào trong miệng hắn.

Từ từ, trên môi có một cảm giác mềm mại, từ từ, chóp mũi cũng đụng vào một chóp mũi khác, từ từ, dưới tay không còn là một khoảng trống huơ trống hoác nữa, có cái gì đó ngăn cách với lòng

tay ta ngăn cách ở bên trong lồng ngực, khe khẽ không nhanh không chậm đập lên một nhịp, lại thêm một nhịp…

Cuối cùng, ta hao hết khí lực toàn thân ngã ngồi bên cạnh, nhìn ngọn lửa âm ty bên dưới cơ thể hắn từ từ thu lại. . . Hàng mi dài đen nhánh khẽ động đậy, ta nhất thời như bị trúng thuật Định Thân không thể nhúc nhích, chỉ lặng người mà nhìn, cho đến khi bên ngoài chỗ rẽ truyền đến tiếng ai đang giũ áo, ta mới giật mình, hóa thân nấp vào một nhánh Linh Chi chưa bị cháy hết trốn vào trong góc tường.

“Ai đó? !” Hóa ra là Tuệ Hòa đi rồi quay trở lại. Nhìn minh hỏa đang dần tắt, bước chân nàng khựng lại, mặt đầy lo âu nghi ngại.

Lòng ta hoảng hốt.

Cùng lúc đó, mí mắt Phượng Hoàng giật giật, bất thình lình mở to đôi mắt.

Một đôi mắt dài đen sẫm như mực, sâu không thấy đáy. . .

Chương 62

Ta ngồi ở bên mép giường xoa xoa lòng bàn chân, có lẽ là đêm qua bị Quỷ Hồn Trấn Linh (canh giữ linh hồn) cắn bị thương, hiện tại trên bàn chân vẫn còn lưu lại những vết thương nông sâu bất đồng. Ta nhìn những vết thương này có chút băn khoăn, ở chỗ Tiểu Ngư tiên quan có một loại linh dược trị thương rất tốt. Lần trước ta ma xui quỷ khiến nhảy xuống Vong Xuyên thương tích đầy người, sau khi trở về hắn liền đi xin thuốc ở tận cùng Đông Hải, xin về "giao nhân chi lệ" (nước mắt người cá) làm thành diệu dược chữa thương giảm đau. Nhưng. . . . nếu đến chỗ hắn lấy thuốc, nhất định hắn sẽ biết ta lại đi Ma giới, biết ta đi Ma giới thì tất nhiên sẽ không vui. . . . .

Cũng may đêm qua ta lợi dụng sơ hở hóa thành hơi nước chuồn khỏi Minh Giới trở về Thiên Giới, không làm kinh động đến một thần một quỷ nào, hiện tại trên chân chẳng qua chỉ là những vết thương ngoài da, cắn răng chịu đựng thì sẽ qua thôi. Tađang tính làm như vậy thì thình lình thấy khóe mắt có một tia sáng chợt lóe lên.

"Mịch nhi." Tiếng gọi bất ngờ làm ta giật thót, hốt hoảng kéo đại góc chăn đắp lên bàn chân.

"Chân nàng làm sao vậy?" Tiểu Ngư tiên quan nhanh mắt liếc nhìn lên chiếc ghế gỗ Hồ Dương bên cạnh giường, giọng không cao không thấp, lại hỏi: "Đêm qua nàng đã đi đâu?"

Ta chột dạ, "Có đi đâu đâu, không đi đâu hết. . . chỉ là. . . . chỉ là. . ."

Hắn day day đầu mày nhíu chặt, không nói một lời vén tấm chăn giấu đầu hở đuôi lên, hai bàn chân loang lổ vết cắn của ta liền bại lộ hoàn

toàn trước mắt hắn. Ta rụt đầu ngón chân lại, nghe thấy hắn nói: “Mịch nhi, nàng biết không, bất luận nàng làm chuyện gì ta cũng không trách nàng, nàng không cần phải giấu diếm ta. Thế nhưng, ta không cho phép nàng làm tổn thương chính mình, đêm qua, có phải nàng lại vào Vong Xuyên?”

Ta không trả lời, cảm giác tội lỗi đang thít chặt lồng ngực bỗng thả lỏng được chút ít, hóa ra hắn chỉ nghĩ rằng ta lại bước xuống Vong Xuyên. Hắn thở dài, lấy thuốc trị thương trong ngực áo ra, tự tay bôi thuốc cho ta, chẳng biết vì sao, ta đột nhiên thấy lo lắng bứt rứt, rụt đầu ngón chân lại, “Hay là để ta tự bôi.”

Nhưng hắn không buông tay, mắt không không buồn ngước lên, bình tĩnh nói: “Giữa ta và nàng còn để ý mấy chuyện này sao?” Ta nhất thời không biết nói gì, hắn giữ mắt cá chân của ta rất chặt, “Mịch nhi, khi nào nàng sẵn sàng thành hôn với ta?”

Bàn chân ta không tự chủ được trở nên căng cứng, lầm bầm trong miệng: “Ngài cũng biết, ta bị trúng Giáng đầu mà, không nên để truyền nhiễm cho ngài mới tốt.”

Tay hắn bỗng khựng lại, một lúc lâu mới tiếp tục bôi thuốc, nhẹ nhàng gục xuống giấu đi khuôn mặt, tựa như đang chăm chú với việc đang làm, miệng lơ đãng lặp đi lặp lại: “Giáng đầu. . . . Giáng đầu sao?” Cuối cùng, hắn ngẩng đầu mỉm cười với ta, “Nàng biết ta sẽ không để ý chuyện đó. Huống hồ, ta e rằng mình đã trúng giáng đầu thuật còn trước cả nàng.”

Ta ngẩn người, trái tim nghẹn ngào, chẳng biết nên trả lời thế nào.

Hắn lại cúi đầu nhẹ nhàng bôi thuốc cho ta, dường như không để ý, cũng không chờ ta trả lời, trái tim ta lúc này mới thấy nhẹ nhõm trở lại. Hai người yên lặng không nói thêm gì nữa, cho đến khi hai bàn

chân của ta được lật qua lật lại bôi bảy tám lần thuốc trị thương, hắn mới buông chân ta ra, đứng dậy, phủi phủi ống tay áo một nếp nhăn cũng không có của mình, nói: “Ta đi bàn công việc với chư tiên, hai ngày tới nàng cứ ở trong viện này tĩnh dưỡng cho khỏe.”

Ta đáp một tiếng, hắn đã xoay người đi ra phía cửa. Bên cạnh cửa, Yểm Thú đêm qua được ních căng bụng cứ lủi lủi ra sau, sợ hãi dán mặt nằm dưới đất, đợi sau khi Tiểu Ngư tiên quan đi xa mới ngẩng đầu liếc mắt về phía hắn. Ly Châu bưng đồ ăn sáng vào, vừa nhìn thấy taliền bắt đầu cằn nhằn cứ nhử, cuối cùng tất nhiên vẫn là câu: “Tiên thượng không quý trọng bản thân như vậy, chỉ khiến cho Thiên Đế bệ hạ đau lòng lo lắng”.

Ta chẳng thể nào hiểu nổi, Tiểu Ngư tiên quan đang làm Thiên Đế tốt đẹp như vậy, vì sao vào miệng Ly Châu lại trở thành một hình tượng thư sinh tinh thần sa sút đa sầu đa cảm như thế, thật khó mà lý giải.

Vốn nghĩ rằng vết thương ngoài da trên chân cùng lắm là hai ngày thì có thể khỏi hẳn, nhưng không ngờ phải mất đúng nửa năm mới vừa lành lặn hoàn toàn. Trong nửa năm này, hễ ta nhỏm người dậy bước đi liền cảm thấy dưới chân đau đớn như giẫm trên bụi gai. Tuy rằng trong lòng luôn có một giọng nói nho nhỏ nhiều lần gào thét thôi thúc ta hãy đi thăm cái kẻ đã hạ giáng đầu thuật lên người ta, nhưng mà mặc kệ ta có đấu tranh cố gắng bao nhiêu đi nữa, cũng chỉ có thể miễn cưỡng vịn tường thở hổn hển như trâu, lê được đến cổng lớn của Toàn Cơ Cung dưới sự dìu đỡ của Ly Châu mà thôi. Chỉ có nằm hoặc ngồi mới không cảm thấy đau đớn, hoàn toàn không thể đằng vân giá vũ, bởi vậy mà hơn nửa năm này, ngay cả cổng lớn Toàn Cơ Cung ta cũng không thể ra được.

Mặc dù không thể ra khỏi cổng, nhưng mà chỉ cần vừa nghĩ đến việc người kia ở lục giới vừa sống lại, trong lòng liền sinh ra một cảm giác an ủi kỳ lạ. Lượng đường ta ăn cũng bớt đi, thỉnh thoảng còn có thể

ăn một ít cơm canh bình thường, càng ngày ta càng thêm khẳng định giáng đầu thuật này đúng là do Phượng Hoàng hạ trên người ta. Chỉ có điều giáng đầu thuật này có lúc tốt lúc xấu, nếu ngày nào ta cùng lúc nhớ tới cả Tuệ Hòa và Phượng Hoàng, liền cảm thấy ngực lại khó thở tức tức. Có lẽ vẫn chưa khỏi hoàn toàn.

Hôm nay, Trường phương chủ rỗi rảnh lên Thiên Giới chỗ Thái Bạch Kim Tinh, bớt chút thời giờ đến thăm ta. Đúng lúc chân ta đã đỡ nhiều, liền hăng hái đích thân pha trà cho Trường phương chủ. Hoa Giới và Thiên Giới sở dĩ quan hệ căng thẳng, đều bắt nguồn từ Thiên Đế Thiên Hậu tiền nhiệm. Hiện tại, Tiểu Ngư tiên quan đã làm Thiên Đế, Hoa Giới cũng hủy bỏ lệnh đoạn tuyệt quan hệ với Thiên Giới, nghe nói thần tiên tinh linh lưỡng giới qua lại ngày càng nhiều. Mười hai năm qua, những lúc hai mươi bốn vị phương chủ đến Thiên Giới cũng thường đến thăm ta, nhưng mà giáng đầu thuật ở trong cơ thể ta ngày càng thâm căn cố đế, ta có khuynh hướng nghĩ mình sắp chết, nên cho dù bọn họ tới, ta cũng chỉ ngồi im lặng, hỏi câu nào đáp câu nấy, lại thường thường hỏi một đường trả lời một nẻo. Có lúc Tiểu Ngư tiên quan thấy ta tinh thần không tốt thường thay ta từ chối khéo những vị khách đến thăm.

Cho nên, hôm nay Trường phương chủ nhìn thấy ta châm trà cho nàng, nên nhất thời ngạc nhiên vô cùng, “Cẩm Mịch, gần đây thân thể con thế nào rồi?”

Ta nhấp một ngụm trà, trầm ngâm suy nghĩ, rốt cục vẫn không nhịn được lĩnh giáo Trường phương chủ, “Trường phương chủ có biết thế gian có loại vu cổ thuật gọi là Giáng đầu thuật không?”

Trường phương chủ gật đầu, “Ta có biết, nghe nói người trúng Giáng đầu thuật giống như bị mất trái tim, ngôn ngữ hành vi đều bị người khác khống chế, không còn là mình.”

“Nói như vậy thì đúng rồi.” Ta nhẹ nhàng lướt nắp tách trà quanh miệng tách, “E rằng con đã trúng Giáng đầu thuật.”

Chén trà trên tay Trường phương chủ ‘cộp’ một tiếng đặt xuống bàn, nhìn ta với vẻ mặt cổ quái. Ta chắc chắn nàng cảm thấy khó hiểu, bèn kể lại bệnh trạng của mình trong những năm qua cho nàng nghe. Trường phương chủ càng nghe sắc mặt càng trầm ngâm, cuối cùng cau mày đăm chiêu như thể rơi vào trầm tư. Một lúc lâu sau, nàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt ta, thốt lên một câu kinh người, “Cẩm Mịch, không phải con đã yêu Hỏa thần rồi chứ?”

Bàn tay ta buông lơi, nguyên cả chén trà tuột tay rơi xuống đất, tiếng vỡ toang thanh thúy, “Không phải, tuyệt đối không phải! Sao lại có thể? Đó là một sự xằng bậy khủng khiếp hoang đường nhất trên đời!” Ta đứng vụt dậy, kiên định phủ quyết lời phỏng đoán lạ lùng của Trường phương chủ, “Con chỉ bị hắn hạ Giáng đầu thuật thôi! Ngày đó, con còn thấy trong vũng máu có một hạt châu màu nâu, hạt châu đó nhất định có vấn đề!” Ta siết chặt lòng bàn tay.

“Hạt châu? Con nói hạt châu gì?” Trường phương chủ thoáng chốc biến sắc.

“Con nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ đó là một viên châu giống như hạt châu trong tràng hạt.” Quả nhiên, tađã nói hạt châu này nhất định có gì bất thường, Giáng đầu thuật này nhất định có liên quan với nó! Đến lúc này, sắc mặt Trường phương chủ hoàn toàn trắng bệch.

“Nói chuyện hạt châu gì vậy? Ta cũng tới nghe thử.” Bên ngoài, Tiểu Ngư tiên quan vừa mới trở về, nhận lấy chiếc khăn tay Ly Châu đưa cho, vừa lau tay vừa lầm bầm bước vào, kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh ta, chẳng quan tâm đến cái quy tắc làm Thiên Đế bất luận nơi nào đều phải ngồi ở vị trí cao nhất.

Bởi ta vẫn còn tức giận lời phỏng đoán quá đáng của Trường phương chủ, nên không nghĩ ngợi gì liền đáp: “Đang nói việc trúng giáng đầu thuật.” Sắc mặt Tiểu Ngư tiên quan liền trầm xuống, “Oh.” Rồi nhìn xuống chân ta, ôn tồn hỏi: “Hôm nay còn đau không?”

“Đang định nói với ngài đã đỡ nhiều rồi.” Vết thương ở chân này nếu không có thuốc trị thương linh nghiệm của hắn, sợ là cả năm cũng không lành lại được, hôm nay lành lặn rồi tất nhiên đều nhờ công lao của hắn, ta đứng lên đi hai bước cho hắn xem.

Hắn gật gù, rồi quay sang trò chuyện với Trường phương chủ. Trường phương chủ từ lúc nghe ta nói chuyện hạt châu kia, thì hình như không được thoải mái, sắc mặt u ám nói chuyện mấy câu với Tiểu Ngư tiên quan rồi đứng dậy cáo từ.

Trường phương chủ đi rồi, ta cùng Tiểu Ngư tiên quan ngồi yên lặng uống trà, sau đó lúc ta đang chuẩn bị đứng dậy đi bôi thuốc, lại nghe Tiểu Ngư tiên quan ở sau lưng ta thờ ơ nói một câu: “Y phục sinh rồi.”

Bước chân ta khựng lại, lập tức quay mặt sang.

Tiểu Ngư tiên quan cúi mặt chăm chú nhìn lá trà trong tách, nước trà bốc khói xông đầy khuôn mặt hắn, không thể nhìn thấy rõ vẻ mặt hắn thế nào, bỗng nhiên thấy hắn nở một nụ cười nhạt, sau một hồi, lại nói: “Mặc dù phục sinh, nhưng đọa vào Ma Tịch.” Hắn ngẩng đầu quan sát ta thật kỹ, “Y phục sinh đã được nửa năm, nửa năm dài như vậy, nhưng không thể làm gì khác hơn ngoài ẩn nấp, mãi đến hôm nay, Thiên Giới mới nhận được tin tức. . . . .”

Chẳng hiểu vì sao, đáy lòng ta lại thở phào nhẹ nhõm.

“Hiện tại, người trong U Minh đều gọi y một câu —— Tôn Thượng.”

Hắn cắn cắn khóe môi, tựa như đang nói một chuyện không liên quan gì tới mình, “Vẻn vẹn nửa năm, Thập Điện Diêm La đều bị y thu phục.”

Chiếc nắp tách trà sứ men xanh trong tay hắn chậm rãi lướt dọc theo miệng tách nửa vòng, thanh âm nho nhỏ lượn lờ mãi trong phòng khách không đi, câu chuyện cũng theo tách trà chậm rãi chuyển chủ đề: “Mịch nhi, chân của nàng vì sao lại bị thương thành ra như thế?”

Ta cứng người, nói: “Ngài biết mà, bị hồn thủy ở Vong Xuyên gây thương tích.”

“Oh” hắn nhìn ta, trong mắt vụt qua những vầng sáng vỡ vụn.

Ta xoay người, đột nhiên cảm thấy có chút buồn bực, vội vàng nói: “Ta đi bôi thuốc đây.”

“Mịch nhi, nên nhớ kỹ ba phần thuốc bảy phần dưỡng, chân của nàng chưa khỏi hẳn đâu, còn phải tĩnh dưỡng thêm.” Hắn dịu dàng căn dặn ở sau lưng khiến ta thoáng dừng chân bước, trước khi ra khỏi cửa quay lại nhìn, đối diện với đôi mắt trong suốt từ trước đến giờ của hắn, đột nhiên sinh ra một cảm giác: hồ nước không nhìn thấy dù chỉ một hạt cát hay một viên sỏi, nhưng không phải bởi vì hồ nước vừa cạn vừa trong, mà có khả năng hồ nước này sâu thăm thẳm, căn bản không có đáy… Nhìn không thấy đáy thì làm sao biết bên trong liệu có cát có sỏi hay không?

Chương 63

Hôm sau, thừa lúc Tiểu Ngư tiên quan bận luận pháp với Dực Thánh Quân ta bèn lẻn ra khỏi Thiên Giới, Yểm Thú tung tăng đi theo bên cạnh. Mặc kệ ta dụ dỗ uy hiếp thế nào, nó cũng chỉ chớp chớp đôi mắt long lanh vô tội nhìn ta, hễ ta vừa quay đi, nó liền vui vẻ đi theo, hết cách, không thể làm gì khác hơn là thây kệ nó.

Mới ra khỏi Nam Thiên môn chưa được một dặm, ta liền bị một đống màu xanh ẻo đột ngột xuất hiện trên đường dọa cho chết khiếp, chăm chú nhìn kỹ, hóa ra là một một con rắn lục đang cuộn tròn thành một cục, ta nhịn không được nhắm mắt lẩm nhẩm: suýt tí nữa đã không giẫm vào, suýt tí nữa đã không giẫm vào.

Con rắn kia lắc lắc cái đuôi rồi biến hóa, nhìn bộ dạng hóa thành hình người toàn thân xanh biếc đó, tabỗng nhiên nhớ ra một chuyện, sáng nay lúc ra khỏi cửa hình như ta quên giở xem hoàng lịch, quả nhiên hại người lẫn hại mình, đáng tiếc đáng tiếc.

“Mỹ nhân, rốt cuộc cũng tóm được nàng rồi.” Phác Xích Quân hiện ra mặc dù không xoay tít tròn quay như trái banh giống lão Hồ, nhưng cũng có thể coi như là một nam yêu (*) cao lớn, đứng sừng sững giữa đường như thế, khí thế của ta liền bị giảm bớt, ngay lập tức bị chặn giữa đường không thể bước qua.

(*) trái với “nữ yêu”

Ta điềm tĩnh lui về sau hai bước, lại nghe Phác Xích Quân tiếp tục lảm nhảm: “Mấy năm không gặp, mỹ nhân sao lại trở nên thon thả nhiều như thế? Chậc chậc, thật đúng là liễu mềm trong gió ta thấy

cũng phải thương, hưởng hết vẻ đẹp chân truyền của Hoa Thần và Thủy Thần! Ta quyết định sẽ biên soạn lại quyển 《 Lục Giới Mỹ Nhân Thưởng Tích Bảo Điển 》, hiện tại trên thế gian, dung mạo xinh đẹp của Mịch nhi chắc chắn đứng đầu lục giới, quyến rũ bậc nhất!"

Ta nâng tay lên khiêm nhường nói: "Không dám không dám, quyến rũ bình thường thôi. Kỳ thực Phác Xích Quân cũng rất quyến rũ."

Phác Xích Quân khoái chí nhướng lông mày, nói với ta: "Quyến rũ là một phẩm chất tốt."

Ta nghiêm túc gật đầu phụ họa cho có lệ, rồi ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, nói, "Kỳ thực, lời ít mà ý nhiều cũng là một phẩm chất tốt, Phác Xích Quân còn có việc gì không?"

Phác Xích Quân đột nhiên cúi đầu, thuần khiết nói, "Không có gì, ta chỉ muốn nhìn xem mỹ nhân nàng sau cái chết của cha có được mạnh khỏe hay không mà thôi?" Bỗng nhiên mặt mũi trở nên dữ tợn giọng đầy oán giận nói, "Chỉ đáng giận mấy tên thiên binh giữ cửa này dám không cho ta đi vào, nói là phải có thủ dụ của Thiên Đế mới được đi qua, ta biết. . . . ." Phác Xích Quân làm ra vẻ như bừng tỉnh đại ngộ gật gật cằm nhìn về phía ta, "Nhất định cái tên tiểu long Nhuận Ngọc kia đố kị vẻ quyến rũ tiêu hồn của ta vượt xa hơn hắn, tướng mạo hắn không sáng chói bằng ta, e sợ hễ ta vừa xuất hiện, nàng liền ái mộ ta! Nhất định là như vậy!" Hắn nắm tay thành quyền.

Ta thực sự khâm phục công phu đổi đề tài của Phác Xích Quân, bất kể đang nói chuyện gì cuối cùng đều có thể nhảy đến vấn đề tình ái.

Phác Xích Quân đột ngột vươn "móng vuốt" nắm lấy tay ta, trịnh trọng nói: "Chọn ngày không bằng gặp ngày, mỹ nhân, hôm nay chúng ta cùng bỏ trốn đi!"

Ta lại ngẩng đầu lên nhìn mặt trời đã vượt quá đỉnh đầu, phất phất tay: “Bữa khác đi, bữa khác rồi trốn, hôm nay ta có việc.”

Ta vất vả lắm mới tránh được cục đá cản đường Phác Xích Quân này, đang định đi thẳng thì bỗng nghe Phác Xích Quân ở sau lưng ta nói: “Nghe nói Điểu nhi kia sống lại rồi, đọa vào Ma giới trở thành một đại Ma tôn, hô phong hoán vũ xưng vương xưng bá, mỹ nhân nàng sẽ không vào lúc thời khắc ám muội này cũng đến nhìn y chứ?” Bước chân tacứng lại, có cảm giác tâm tư bị vạch trần phơi lõa lồ dưới ánh sáng.

“Mỹ nhân à! Ta khuyên nàng tốt nhất là đừng đi, Điểu nhi kia không còn là Điểu nhi năm xưa nữa. Đương nhiên, y năm xưa cũng chẳng có gì tốt đẹp, ngạo mạn đến mức hận không thể một tay bóp chết u. Nhưng hôm nay đã không thể dùng hai chữ ngạo mạn để mà hình dung. . . Thập điện Diêm La há lại dễ dàng chịu thần phục người khác sao? Để bước lên vị trí Ma tôn, Điểu nhi kia không từ bất cứ thủ đoạn nào, trong mấy ngày qua còn huyết tẩy (tắm máu) U Minh, thẳng tay xóa sổ những kẻ chống đối, không chừa lại một gốc cây ngọn cỏ. Hiện tại, trong U Minh không một ai dám gây hấn với y, Thập Điện Diêm La gặp y đều phải cung kính gọi y một tiếng “Tôn thượng”. Huống hồ, năm xưa y bị chết ở dưới đao của nàng, nếu để y nhìn thấy nàng…”

Ta cắn cắn môi, “Ta chỉ muốn nhìn thấy hắn, nhìn một cái từ xa…”

Phác Xích Quân bỗng nhìn ta chăm chăm, trên mặt hiện lên vẻ thương cảm, “Mỹ nhân, không phải nàng bị buộc nhầm tơ hồng phải lòng y rồi chứ?”

Mặt ta lạnh đi, trong lòng âm ỉ một cơn đau nhói, e rằng giáng đầu thuật kia lại sắp phát tác rồi, ta xoay người bỏ lại Phác Xích Quân nói nhăng nói cuội, cỡi lên một đám mây bay thẳng.

Thẳng đến bên bờ Vong Xuyên, trả công cho gia gia xong, ta bước chân lên thuyền, Yểm Thú cũng nhảy phốc lên sát phía sau, bỗng nhiên thân thuyền đột ngột lắc mạnh, ai đó cười hì hì nói: “Lão quan, nhân tiện chở ta qua một thể.”

Lúc này ta mới phát hiện, thì ra Phác Xích Quân cũng theo sát phía sau ta nãy giờ, sắc mặt khó tránh khỏi tối sầm. Ánh mắt lão gia gia lợi hại đến mức nào, thoáng nhìn sắc mặt ta liền hiểu được ta không muốn Phác Xích Quân đi theo, bèn hòa nhã nói với Phác Xích Quân: “Vị công tử này, thuyền của lão thân nhỏ, chở thêm một người sợ là thân thuyền ngập nước quá sâu nguy hiểm lắm.”

Phác Xích Quân xụ mặt, nghiêm giọng, nói: “Ý lão quan là muốn chê ta béo quá chứ gì?” Vừa nói, vẻ mặt oán giận xông về phía lão gia gia giơ tay ưỡn bụng, “Ông bóp thử cánh tay tráng kiện này coi, sờ thử cái bụng rắn chắc này coi, ta béo chỗ nào? Lão quan rõ là xỉ nhục lòng tự trọng của một mỹ nam tử như ta. Đương nhiên, mỹ nam tử sẽ không tính toán làm gì, chỉ cần ông chở ta qua sông, tiền đi đò ta sẽ không lấy.”

Ta bỗng nhiên nhớ tới Thiên Bồng Nguyên Soái có một chiêu sở trường độc đáo, hình như gọi là “Lật ngược bồ cào”, truyền cho Phác Xích Quân lúc nào không biết?

Lão gia gia bị dọa ngẩn tò te, đành phải chở một thuyền gồm hắn, ta và Yểm Thú sang bến đò U Minh đối diện. Ta than thầm, dẫn theo một cái đuôi đã rất phiền phức rồi, giờ lại lòi ra thêm một cái đuôi nữa, làm thế nào thì tốt đây? Huống hồ lại còn là hai cái đuôi bắt mắt nữa chứ. Yểm Thú cả người lốm đốm hoa mai thanh nhã, liếc mắt là biết ngay xuất thân từ Thiên Giới, Phác Xích Quân thì lại càng không cần phải nói, trên trời dưới đất sợ là tìm không ra người thứ hai người có “khiếu thẩm mỹ” độc đáo như hắn, từ khăn chít trên đầu

cho đến vải may thành đôi hài dưới chân đều là một màu xanh lục.

Ta đang sầu não, thì Phác Xích Quân liền lắc thân biến thành nữ yêu nhu mì quyến rũ, biến Yểm Thú thành một con linh cẩu lười biếng, Yểm Thú nhìn xuống một vũng nước dưới đất soi thử bộ dạng của mình, nhất thời giật mình hoảng hốt, thập phần u oán.

Ta mò trong tay áo lấy ra một đôi tai thỏ, loại thỏ này vốn là vật ở Ma giới, mang theo yêu khí, có thể che giấu tiên khí ban ngày của ta. Sau khi đội tai thỏ lên, taliền biến thành hình dạng một con thỏ, Yểm Thú thấy ta biến thành thỏ, có lẽ nhất thời lấy lại được thăng bằng, hồi phục lại đôi mắt long lanh to tròn.

Ta mặc kệ hai người bọn họ, một mình vẫy đến một đám mây đen bay đi, chỉ nghe thấy Phác Xích Quân ở phía sau la hét: “Mỹ nhân, nàng chậm một chút, hơn nữa nàng biết hắn ở chỗ nào sao?”

Phượng Hoàng, không phải ngô đồng (1) không ngụ, không phải trúc thực (2) không ăn, không phải thanh tuyền không uống.(3)

(1) Sự tích Bá Nha Tử Kỳ: Khi xưa, vua Phục Hy thấy tinh hoa của năm vì sao rơi xuống cây ngô đồng, chim Phượng Hoàng liền đến đậu. Nên cây Ngô đồng còn được gọi là cây Phượng hoàng.

(2) Trúc thực hay còn gọi là trúc mễ: cây trúc thông thường cần 50-100 năm mới nở hoa, bởi khi hoa nở tức sức sống của nó cũng suy kiệt, cây trúc sẽ chết. Khi hoa trúc tàn sẽ kết thành quả, gọi là trúc mễ, chính là hạt giống của cây trúc. Không phải hoa nào cũng có thể kết thành trúc mễ, nhìn thấy hoa trúc đã hiếm, thấy trúc mễ càng hiếm. Theo truyền thuyết, trúc mễ chính là thức ăn của Phượng Hoàng.

(3) Nguyên văn: “phi ngô đồng bất tê, phi trúc thực bất thực, phi

thanh tuyền bất ẩm.”

Hắn rất kén chọn. Làm thư đồng hầu hạ bên cạnh hắn suốt trăm năm, ta tự nhiên biết được, nước ở đâu trong xanh nhất, ngô đồng ở đâu thịnh vượng nhất, phượng tiên hoa ở đâu đơn điệu nhàm chán nhất, ở đó chính là nơi hắn ở.

Phân biệt nguồn nước và cây cối xung quanh bằng mùi hương, ta tìm được một phủ đệ rộng lớn, trên cửa treo một bức hoành phi khổng lồ, nhìn từ xa thì chẳng thấy một chữ nào được đề trên đó.

Ta đứng trên đường nhìn bức hoành phi không chữ, xung quanh muôn hình vạn trạng yêu ma hình thù kỳ quái rộn ràng nhốn nháo chen nhau qua lại. Bỗng dưng có một tiểu yêu nhảy ra lớn tiếng quát tháo: “Giờ Ngọ đến rồi, Tôn thượng phải xuất phủ!”

Ngay lập tức, các yêu ma trên đường đều dừng bước, tự giác né tránh sang một bên, ai nấy mặt mày kính nể ngưỡng mộ. Ta sửng sốt, hành động chậm một bước, nguyên cả con đường vốn chật kín người giờ chỉ còn lại ta – một con thỏ lẻ loi ngồi chồm hổm ngay giữa đường.

Đúng lúc này, Phác Xích Quân thở hổn hà hổn hển từ phía sau đuổi đến kịp cúi người nhấc ta từ dưới đất lên giấu vào trong ngực, sau đó cắm đầu chui vào giữa đám yêu ma hai bên đường.

Mới vừa lọt vào giữa đám yêu ma, liền nghe thấy tiếng cổng lớn của phủ đệ đột ngột mở ra, Phác Xích Quân liền nói “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, may mà đi nhanh một bước!”

Ta từ trong vạt áo của Phác Xích Quân thò đầu nhìn ra ngoài, thì thấy bên dưới cánh cổng có bức hoành phi không chữ ấy, một đoàn yêu nữ yểu điệu lả lướt trong tay cầm kim trản nối đuôi nhau đi ra,

trái phải mỗi bên mười bốn người, bốn phía yêu ma đều lén lút thèm nhỏ dãi hít hà. Tiếp đến là hai nhóm nam yêu bước ra, đối lập hoàn toàn với vẻ đẹp rạng ngời của nữ yêu trước đó, toàn là ngưu quỷ xà thần hình thù quái dị, xấu xí đến mức không ai dám nhìn lần thứ hai.

Sự đối lập này ta có biết. Ma giới có La Sát, là loài quỷ bạo ác, nam thì cực xấu, nữ lại vô cùng xinh đẹp; đều ăn thịt người. Những kẻ mở đường này không ngờ đều là La Sát ác quỷ.

Bỗng nhiên trước mắt tối sầm, trên trời hiện ra một đám mây đen viền vàng, ngang tàng che khuất ánh mặt trời chính ngọ, có tiếng xa liễn (xe) di chuyển ầm ầm truyền ra từ trong phủ đệ. Ta bỗng cảm thấy tim đập nhanh hơn, dồn dập như thể muốn trồi ra từ cổ họng khiến ta không cách nào chịu đựng nổi.

Không lâu sau, một chiếc xe khổng lồ màu đen được kéo bởi bốn con cự thú khổng lồ mặt xanh nanh vàng xuất hiện ngay phía sau La Sát ác quỷ, bánh xe gỗ mun nghiến trên mặt đất, mang theo những âm thanh sấm sét điện xẹt, những nơi đi qua, mây đen tan tác, đất rung núi chuyển.

Tấm rèm bằng thủy tinh màu đỏ như máu nhẹ nhàng đong đưa, giữa không gian mờ mờ ảo ảo bên trong, có một người dung nhan trác tuyệt ánh mắt lạnh lùng nửa nằm nửa ngồi, một thân y phục đen tuyền không tô điểm, nhưng chói mắt đến mức không ai dám nhìn lâu. Trên xa liễn, Biện Thành Lục Điện cung kính quỳ phục ngay bên cạnh hắn dường như đang bẩm báo chuyện gì. Những người chung quanh đều kính nể gục đầu xuống, ai nấy vẻ mặt thần phục cung kính, tựa như việc La Sát mở đường, ác thú kéo xe, Biện Thành Lục Điện cúi đầu bẩm báo, tất cả đều là chuyện đương nhiên.

Ta nhìn hắn, trái tim đang đập kịch liệt đột ngột im bặt, như thể sợ hãi dù chỉ một nhịp đập nhỏ xíu cũng sẽ bị hắn nghe thấy, bị hắn phát

hiện. Ta nhìn chằm chằm vào đôi mắt phượng hẹp dài kia, bỗng nhiên nảy sinh một loại hy vọng xa xỉ hoang đường, hy vọng hắn có thể nhìn về phía ta, một cái liếc mắt thôi cũng được.

Ta đột nhiên nhớ lại mọi người vẫn nói diện mạo của hắn là có một không hai trong lục giới không ai có được. Trước đây, ta không hề cảm thấy, nhưng hôm nay đột nhiên kinh ngạc phát giác hắn thực sự anh tuấn phi phàm không gì sánh nổi.

Nhưng mà, ta phải nên hận hắn, hận hắn sâu đậm, phải cảm thấy hắn là người xấu xí nhất trên thế giới này mới đúng, không phải sao? Phụ mẫu hắn sát hại mẫu thân ta, hắn giết chết cha ta, trước khi chết còn không quên hạ vu cổ trên người ta. Đúng vậy, ta phải nên hận hắn, hận đến nghiến răng nghiến lợi, vỗ ngực giậm chân.

“Mỹ nhân, nàng đã làm rất đúng! Hắn đáng chết! Thực sự đáng chết!” Câu nói không đầu không đuôi của Phác Xích Quân phía trên lôi ta ra khỏi trầm tư, “Mỹ nam tử nào đẹp hơn ta toàn bộ đều đáng chết! Cái tên gia hỏa này sau khi phục sinh dáng vẻ càng thêm thiên lý khó dung, người thần đều phẫn nộ!”

Ta nhất thời không còn gì để nói.

Phác Xích Quân cúi đầu thì thầm với ta: “Nghe nói chính là Biện Thành Lục Điện này trợ Trụ vi ngược, có cống hiến lớn lao trong việc giúp tên “họa quốc ương dân” kia sống lại, vì vậy hôm nay y rất tín nhiệm tên Lục Điện này, hai người tại Ma giới một tay che trời, lật tay thành mây, úp tay thành mưa.”

Ta nhìn theo bóng xa liễn chậm rãi đi xa, lơ đãng thì thầm, “Oh, hai người ngày ngày mây mưa thất thường.”

Nào ngờ, lời nói của ta còn chưa dứt, các yêu ma xung quanh đều

quay đầu nhìn về phía cái đầu ta đang lộ ra từ vạt áo Phác Xích Quân, ánh mắt vô cùng kinh ngạc, Phác Xích Quân vội vàng toét miệng cười với lũ yêu nói: “Con thỏ tinh này của tathích xem xuân cung đồ, mới vừa học nói, mới vừa học nói. . . ” Lũ yêu nghe vậy mới vừa đen mặt quay đi.

Ở phía xa, chiếc xa liễn đang dần dần đi xa đột nhiên dừng lại, trên xe có người quay đầu lại nhìn. Phác Xích Quân nhanh như chớp cũng gục đầu theo mọi người.

Người nọ chậm rãi đảo ánh mắt qua lũ yêu ma, may mà không nhìn về chỗ chúng ta đang đứng.

Một lát sau, hắn thu hồi ánh mắt, đột nhiên nở nụ cười, nụ cười khiến người khác sởn cả gai ốc.

Trục xe lại cuộn tròn chuyển bánh, xa liễn đi xa.

Phác Xích Quân ôm chặt ta, theo sau là Yểm Thú, vội vội vàng vàng chạy biến ra khỏi Minh Giới như sợ trễ giờ đầu thai, qua đến bờ bên kia Vong Xuyên mới dừng lại thở dốc.

Ta nhảy ra khỏi vạt áo hắn, biến trở lại nguyên thân. Trên trán Phác Xích Quân đã ướt đẫm mồ hôi.

“Mỹ nhân, một câu ‘mây mưa thất thường’ của nàng suýt nữa hại chết chúng ta rồi.” Phác Xích Quân ngồi dưới đất run run phe phẩy vạt áo quạt mồ hôi.

Ta sững người, “Đó không phải là câu ngươi nói sao?”

Phác Xích Quân giật giật hai hàng lông mày, “Ta nói chính là ‘lật tay thành mây, úp tay thành mưa’ (*). Một cái là song tu, một cái là lộng

quyền, khác nhau xa lắc. Tiền có thể bớt xén, chứ từ thì không thể bớt xén tùy tiện được.”

(*) ý câu này cũng giống như “hô mưa gọi gió, muốn làm gì thì làm”

Chương 64

Ta rốt cục cũng cai được món đường chỉ có tác dụng chữa ngọn không chữa gốc kia, nhưng lại bị nghiện sang một thứ khác.

Từ sau ngày gặp lại Phượng Hoàng đó, ta thường nhân lúc Tiểu Ngư tiên quan bận việc, lừa Ly Châu đi chỗ khác, một mình tới Minh giới. Mỗi lần đều biến thành hình dạng một con thỏ, dùng yêu khí trên đôi tai thỏ để che giấu tiên khí trên người, ra vào bờ bên kia mà chưa bao giờ bị nhận ra. Sau đó, ta còn to gan, lẻn vào phủ đệ nơi hắn ở, lui tới rất nhiều lần, cũng chưa từng bị tiểu quỷ bắt được. Có lẽ chẳng ai sẽ thèm để ý đến một con thỏ tinh nhỏ xíu.

Tuy rằng ta đến rất nhiều lần, nhưng số lần có thể nhìn thấy hắn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cho dù gặp được, hắn cũng luôn được rất nhiều ma đầu tiền hô hậu ủng, ta sợ hành tung bại lộ, không dám đến gần, chỉ có thể lén nhìn từ xa. Cho dù chỉ được nhìn từ rất xa như vậy, cho dù chỉ được nhìn thoáng qua một cái, cũng có thể khiến ta hoan hỉ như vớ được năm ngàn năm linh lực.

Ta thích đến vào những lúc hắn duyệt công văn. Hắn không giống như Tiểu Ngư tiên quan, không xem công văn lúc nửa đêm, mà luôn phê duyệt công văn vào giờ Tỵ. Thời gian này là lúc Tiểu Ngư tiên quan bận rộn nhất, khả năng ta có thể chuồn ra ngoài khá lớn. Hơn nữa, thư phòng của hắn lại ở ngay cạnh hậu hoa viên, toàn bộ khung cửa sổ chạm trổ hoa văn trông thẳng ra chỗ hoa Phượng Tiên và hoa Phượng vĩ đang nở rộ. Trên người ta vốn có mùi hoa cỏ, ẩn thân giữa đám hoa lá này vô cùng an toàn, vì vậy ta thường lén lút ngồi xổm phía sau thân cây Phượng hùng vĩ, xuyên qua những tán lá, nhìn sắc trời đỏ rực của Ma giới xuyên qua song cửa sổ phản chiếu

lên khuôn mặt nhìn nghiêng xanh xao của hắn.

Thời gian hắn xem công văn rất an tĩnh, đôi mắt nhìn chăm chú vào những hàng chữ trên giấy. Đuôi mày thỉnh thoảng khẽ nhướng lên, cái mũi cao thẳng đứng, mí mắt hơi nhìn xuống, đôi môi hơi mím lại… tạo nên một hình ảnh vô cùng hoàn mỹ. Nhưng ta biết cái vẻ an tĩnh này chỉ là một loại biểu hiện giả dối, một loại biểu hiện giả dối chỉ có thể xuất hiện khi hắn đối diện với những bút nghiên giấy mực không có linh hồn. Còn một khi rời khỏi án thư, đôi mắt kia sẽ biến thành một cái giếng sâu không có nước, đen tối dọa người, toàn thân tỏa ra luồng khí lạnh thấu xương, khiến người ta không thở nổi. Không ai dám nhìn thẳng vào hắn, nơi hắn đi qua, chỉ có những đám yêu ma quỷ quái nơm nớp lo sợ phủ phục trên mặt đất.

Hắn phê duyệt công văn rất nhanh, nhưng không hề cẩu thả. Ngón tay thon dài lật giở từng trang giấy, thỉnh thoảng lại bị dính một vài giọt mực chưa khô. Màu mực đen nhánh dính trên đầu ngón tay trắng nhợt gần như trong suốt của hắn, khiến người ta sinh ra một ảo giác mơ hồ khó hiểu, tựa như chỉ cần được làm một trang giấy hay một giọt mực vô cùng đơn giản thôi cũng sẽ rất hạnh phúc…

Thế nhưng, không phải ngày nào hắn cũng phúc đáp công văn, không phải ngày nào ta cũng ra khỏi Thiên Giới. Vì vậy, ta có lúc cũng phải bí quá hoá liều ra vào những nơi khác trong phủ đệ của hắn. Có lúc, ta đứng bên cạnh cổng lớn nhìn theo bóng xa liễn của hắn vừa đi xa, có lúc ta lại ở bên ngoài thiện sảnh nhìn hắn vừa buông đũa đứng dậy, có lúc ta lại trốn trong một góc đại điện nhìn vẻ độc ác hắn vừa thu lại sau khi ra lệnh sát phạt, có lúc ta lại nhìn thấy hai yêu nương xinh đẹp phóng đãng một trái một phải đỡ hắn bước vào phòng ngủ, quá nửa đêm hắn vẻ mặt ngập xuân tình, quần áo không chỉnh tề bước ra…

Hôm nay, ta đã tới muộn. Không biết có phải hắn đã đi ngủ hay

không, mà tatìm kiếm khắp nơi trong phủ đệ vẫn không tìm thấy. Đang định bỏ đi, thì suýt nữa bị giẫm phải bởi một nữ yêu đang hấp tấp bước vào, cũng may ta lách mình tránh kịp.

“Nhanh lên! Tôn thượng muốn lấy chiếc áo choàng mùa thu mà lần trước Sở Giang Nhị Điện dâng tặng! Các ngươi mau tìm mang ra đây! Nữ yêu vừa vào cửa liền nói với mấy người hầu.

Ngay tức thì, quỷ thị trong phòng chạy tán loạn, có lẽ chạy đến phòng kho để tìm đồ. Không lâu sau, liền có một quỷ thị quay lại với chiếc hộp vuông bằng ngọc chạm khắc trên tay, trịnh trọng giao cho nữ yêu kia, đồng thời khó nén tò mò hỏi: “Tôn thượng có bao giờ liếc mắt tới mấy thứ cống vật này đâu, hôm nay sao tự nhiên lại nhớ tới cái áo choàng này?”

“Tiểu quỷ như ngươi thì biết cái gì?”Nữ yêu kia hừ một tiếng khinh thường, “Hôm nay tôn thượng thiết yến mừng ngày sinh của thủ lĩnh điểu tộc Tuệ Hòa công chúa ở Ngu Cương Cung, chuyện này đến lượt ngươi biết hay sao?”

Quỷ thị kia gật đầu.

“Áo choàng này có lẽ là quà mừng Tôn thượng định tặng cho Tuệ Hòa công chúa, mà Tuệ Hòa công chúa là người nào ngươi có biết không?”

“Không phải ngươi mới vừa nói nàng là thủ lĩnh điểu tộc sao?” Quỷ thị kia gãi gãi túm lông thưa thớt trên trán, ngơ ngác nói.

“Đồ đần!”Nữ yêu chọt chọt cái sừng trên đầu hắn, “Đó chính ân nhân cứu mạng của Tôn thượng! Còn là biểu muội của Tôn thượng!”

Vẻ mặt quỷ thị bỗng nhiên lĩnh ngộ, nhỏ giọng hỏi một câu thô tục:

“Ngươi nói Tôn thượng có lấy thân báo đáp để đền ơn cứu mạng hay không?”

Nữ yêu kia mang vẻ mặt hết thuốc chữa nhìn hắn, “Muốn hứa thì cũng là Tuệ Hòa công chúa hứa với Tôn thượng, có điều theo ta thấy, nếu như Tôn thượng bằng lòng cưới ai, thì cũng sẽ không phải là thủ lĩnh điểu tộc đâu. Được rồi, ta không nhiều chuyện với ngươi nữa, ta phải đi đây.” Nói xong, nhẹ nhàng bỏ đi.

Ta đi theo phía sau ả, chưa theo được bao xa thì đã mất dấu, đáng ghét đôi chân thỏ này chỉ có thể nhảy những bước ngắn cũn, may mà ta nhớ kỹ yêu khí trên người ả, đánh hơi tìm cuối cùng cũng tìm ra nơi gọi là Ngu Cương Cung.

Ta vừa trèo qua được cái ngạch cửa cao nhòng, liền thấy một phái đoàn nối đuôi nhau đi ra, dẫn đầu chính là Phượng Hoàng và Tuệ Hòa.

Hai người dừng lại ở ngoài điện, những người khác cũng đứng lại cách đó một khoảng. Tuệ Hòa ngước đôi mắt long lanh lên nhìn Phượng Hoàng, sau đó lại khẽ hạ mí mắt xuống, hàng mi đen dài, khẽ run run trong bóng đêm, đúng là động lòng người, “Tiễn đến đây là được rồi. Hôm nay được Tôn thượng thiết yến mừng sinh thần của Tuệ Hòa, Tuệ Hòa vô cùng cảm kích vui mừng.”

Phượng Hoàng nhẹ nhàng vung tay lên, yêu thị tùy thân lập tức hiểu ý mở chiếc hộp bằng ngọc nãy giờ vẫn cung kính bưng trên tay ra. Chính là thứ ta mới thấy lúc nãy. Nắp hộp vừa mở ra, ngay lập tức một vầng hào quang năm màu thoát khỏi giam cầm, tỏa ra chói lóa, các yêu ma xung quanh sắc mặt kinh diễm, Tuệ Hòa cũng tròn xoe hai mắt. Phượng Hoàng giũ chiếc áo choàng ra, tự tay khoác lên vai Tuệ Hòa, cuối cùng còn cẩn thận buộc dây nơi cổ áo lại cho nàng, “Sương đêm gió lạnh, Tuệ Hòa coi chừng bị cảm lạnh.” Không đếm

xỉa gì đến những yêu ma quỷ quái đang trố mắt nhìn trân trối xung quanh, hắn lại tiến lên một bước, ghé sát tai Tuệ Hòa thì thầm một câu.

Đến lúc hắn xê người ra, thì chỉ thấy Tuệ Hòa trước mắt ửng hồng, không biết là ngượng hay là mừng, hai mắt càng ngập nước như sắp tràn lệ tới nơi. Nàng hơi ngớ ra một chút, cắn cắn môi nhìn sang Phượng Hoàng lần nữa, có vẻ như hờn dỗi. Một lúc sau, nàng mới khôi phục lại vẻ mặt đoan trang quay đầu nói với các yêu ma đưa tiễn: "Tuệ Hòa phải đi trước đây, chư vị xin dừng chân, hôm nay rất đa tạ các vị đã đến." Cuối cùng mới quay đi trong những tiếng "Đâu có gì, đâu có gì! Khách khí, khách khí" của đám người vừa hồi phục tinh thần.

Không biết những người khác có nghe thấy hay không; lúc đó, gió đêm vừa vặn đưa câu nói thì thầm kia của Phượng Hoàng vào tai ta: "Ta và muội gần gũi như vậy, hà tất phải gọi ta là Tôn thượng?"

Ta nuốt phải một làn gió đêm đắng chát, bỗng nhiên cảm thấy lồng ngực co rút lại, giáng đầu thuật lại bắt đầu dương nanh múa vuốt rồi…

Đợi đến lúc ta hoàn hồn, mọi người đều đã xin cáo lui, Phượng Hoàng cũng đã trở vào trong điện. Nghe thấy trong điện có tiếng đàn lả lướt, ta lại như ma xui quỷ khiến nhân lúc các yêu thị ra vào nhộn nhịp thoắt cái đã chui vào bí mật ẩn nấp ở một chỗ khuất không ai để ý trong cung điện.

Trong điện, ánh đèn dìu dịu, gấm xanh màn đỏ, hương rượu ngất ngây, đẹp không sao tả xiết. Mười hai nữ yêu xinh đẹp thơm ngát khiêu vũ uyển chuyển trên đôi chân trần, chuông vàng buộc trên chân theo cạp váy bay lên, phát ra những âm thanh réo rắt dễ nghe, giống như phạn chú của Câu Hồn Sứ Giả mê hoặc quyến rũ, khiến lòng

người bập bềnh phơi phới.

Trong điện không có giá treo đèn, tất cả các ngọn đèn đều được mỹ tỳ (mỹ: đẹp; tỳ: nô tỳ) cầm trên tay, những ngọn đèn đỏ rực như ánh tà dương soi sáng cả đại điện trong bóng đêm u tối, nhẹ như một tấm sa mỏng.

Phượng Hoàng ngồi phía trên điện uống rượu, trái phải hai bên là hai nữ tử toàn thân lụa là gấm vóc, một người châm rượu, một người gắp thức ăn. Bất thình lình Phượng Hoàng nhìn vào một góc điện nheo nheo mắt, đặt chén rượu trong tay xuống, cong môi cười với nữ tử ngồi bên phải, một nụ cười mỉm tựa như một đóa hoa mới hé nhụy câu hồn nhiếp phách, nữ yêu trước mắt kinh diễm, bàn tay mềm nhũn, đôi đũa bạc rơi xuống mép bàn, thân thể cũng xiêu vẹo.

Phượng Hoàng quan tâm đưa tay ra đỡ lấy nàng, nữ yêu kia lập tức thụ sủng nhược kinh hoàn toàn xụi lơ trong vòng tay của hắn. Một lúc sau, dường như thấy Phượng Hoàng không có ý khước từ, liền ngả luôn vào lòng hắn, đôi cánh tay trắng như tuyết cũng vòng ra sau gáy Phượng Hoàng, gò má phong tình vạn chủng cọ cọ vào vòm ngực hắn, “Tôn thượng, Tuệ Hòa công chúa đã đi rồi, đêm hãy còn dài, thời gian còn lại có thể chia cho nô hạ một chút không?”

Ánh mắt Phượng Hoàng lạnh lẽo không hề biến hóa, nhưng khóe môi lại khẽ cong lên, không biết là cười hay là chấp nhận.

Nữ yêu kia có lẽ nhất thời tâm trí bị lú lẫn, càng thêm dán chặt vào Phượng Hoàng, chỉ thiếu ngồi lên đùi hắn mà thôi. Phượng Hoàng cũng đưa tay lên vén lọn tóc của nàng, một động tác đơn giản như vậy chẳng hiểu vì sao vào tay hắn lại trở nên phong tình vô biên đến thế.

Ta bỗng nhớ tới trước đây, hắn cũng thường vén mái tóc dài của ta

như thế, nhặt giùm ta những cọng tơ liễu bị gió thổi vương trên tóc. Cho dù những lúc không có tơ liễu, hắn cũng thích chậm rãi vuốt ve mái tóc ta như vậy. Có khi ta bực bội vì bị hắn vuốt tóc hoài, thường khó chịu quay đầu đi chỗ khác, nhưng hắn không cho phép, chỉ nói: "Ở đây còn một sợi tơ liễu, ta lấy ra giúp nàng, nàng đừng có ngọ nguậy."

Chẳng biết vì sao, ta đột nhiên cảm thấy ánh mắt đắm đuối đưa tình năm xưa của hắn giờ đây đã trở nên quá xa xỉ.

Nhìn lại hai thân hình đang gắn bó vào nhau của hắn và nữ yêu kia, nhất thời khí tức trong đan điền ta trở nên chua chát, lại giống như nước sôi sùng sục chỉ chực trào ra ngoài, ngũ vị lẫn lộn, không biết là cái tư vị gì.

Lại nghe nữ yêu kia giở giọng nịnh nọt: "Tôn thượng dòng dõi tôn quý, có một không hai ở lục giới, nếu có thể nhận được một đêm mưa móc của Tôn thượng. . . ."

Nữ yêu kia đang nói đến chỗ quan trọng, thì thấy Phượng Hoàng nhíu mày cắt ngang, "Dòng dõi tôn quý?"

Nữ yêu vội vàng hùa theo: "Đúng vậy! Dung mạo của Tôn thượng, thủ đoạn của tôn thượng đều khiến bọn nô hạ hâm mộ không thôi." Đang nói cánh tay mảnh mai thình lình giơ lên chuẩn xác chỉ vào chỗ bí mật của ta, "Cho dù là một con thỏ yêu chưa thành tinh cũng phải ngưỡng mộ Tôn thượng."

Ánh mắt sắc bén của Phượng Hoàng thoắt cái phóng đến theo, ngay cả một luồng khí ta còn chưa kịp thở ra, đã bị bao phủ trong tầm mắt hắn. Rõ ràng hắn chỉ lặng lẽ nhìn ta như thế, nhưng ta lại giống như bị Kim Chung Tráo của Chiêu Đức Chân Quân mê hoặc, cả người không nhúc nhích được, đành phải xoe tròn hai con mắt thỏ đỏ ngầu

(*) nhìn hắn.

(*) Vì sao thỏ trắng lại có mắt màu đỏ? Thỏ trắng vốn không có tế bào sắc tố, nên lông nó mới màu trắng, ngay cả nhãn cầu cũng không có sắc tố, màu đỏ trong mắt chính là màu của máu bên trong cơ thể nhìn xuyên qua nhãn cầu trong suốt.

Hắn chậm rãi hé môi, từng chữ từng chữ chậm rãi thốt ra, “Oh? Sao nàng biết con thỏ này ngưỡng mộ ta?”

Nữ yêu kia tự biên tự diễn nói: “Từ lúc vừa vào cửa đến giờ nó liền ngồi chóc ngóc ở trong góc, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tôn thượng không hề chớp lấy một cái.” Để tăng thêm sức thuyết phục, nàng còn ‘vẽ rắn thêm chân’ bồi thêm một câu, “Lúc trước, trong phủ đệ của tôn thượng cũng thường nhìn thấy con thỏ này, lúc nào cũng yên lặng nhìn chằm chằm vào Tôn thượng hết.”

Tâm trạng ta lúc này như người tự đâm đầu vào cột. Hóa ra trước giờ ta vẫn làm một kẻ bịt tai trộm chuông, tự cho rằng không ai phát hiện, trong khi thực tế những yêu ma này đã phát hiện hành tung của ta từ lâu, chỉ là thấy một con thỏ chẳng đáng để bận tâm mà thôi.

“Ố? Nhưng ta đâu có thấy.” Phượng Hoàng nói gằn từng chữ.

Ta thấy mình thở phào nhẹ nhõm, may mà hắn không thấy ta. Sau đó nghĩ lại thấy không đúng, giờ hắn đã nhìn thấy ta rồi, chẳng biết liệu có thể bị hắn nhận ra hay không…Lòng ta nhất thời hoảng hốt, nhỏm dậy nhảy đi định bỏ chạy.

Không ngờ, tấm sa mỏng trong tay nữ yêu kia vươn ra bắt lấy ta lôi về trên tay nàng, “Tôn thượng cả ngày bận bịu, tất nhiên không nhìn thấy những tục vật này.” Nàng nâng ta lên trước mắt để nhìn, thốt lên, “Tôn thượng, ngài xem con thỏ này thật là đẹp. Toàn thân không

có lấy một cọng lông tạp, trắng tinh thuần khiết như sương đêm vậy. Nếu không phải trên người nó không có chút tiên khí nào, có lẽ đã bị người ta nhận nhầm là Nguyệt Thố của Hằng Nga rồi."

Phượng Hoàng khẽ nhướn đuôi mày, vươn tay ra, "Mang lại đây."

Tim đa đập như trống dồn, đang định hiện trở lại chân thân hóa thành hơi nước đào tẩu, nhưng không ngờ Phượng Hoàng không thèm đợi nữ yêu đưa tay ra, đã túm lấy hai lỗ tai ta nhấc lên, đưa lên ngang tầm mắt, nheo nheo mắt nhìn ta. Trong mắt hắn không hề có một gợn sóng, nhưng ta mơ hồ nghe thấy những âm thanh sát phạt "kim qua thiết mã, đao quang kiếm ảnh" leng keng ập đến trước mặt.

Ta sợ hãi cực độ quên cả nhắm mắt, cứ trơ trơ nhìn vào hình ảnh của chính mình đang bị hắn túm tai phản chiếu trong đôi mắt phượng nhìn chăm chú vào ta của hắn, thấy rõ đôi tai mình đang bị hắn giữ chặt trong lòng bàn tay, những sợi tơ máu mạch lạc rõ ràng nổi lên trên đôi tai thỏ, ta sực nhớ đôi tai thỏ này chính là hắn đã mua cho ta.

Chắc chắn hắn sẽ chẳng nhớ đâu.

Ta vùng vẫy giãy dụa, thế nhưng lỗ tai chính là bộ phận trọng yếu của một con thỏ, khi chúng đã bị túm chặt, thì ta có giãy dụa thế nào cũng là phí công vô ích. Bàn tay Phượng Hoàng đang giữ hai tai ta càng lúc càng siết chặt, đến nỗi ta hoài nghi chúng sắp sửa bị hắn giật đứt ra ngay tại chỗ.

"Tôn thượng, con thỏ này thật đáng yêu, có thể cho nô hạ không? Nô hạ sẽ thuần hóa nó làm yêu sủng (vật cưng)." Nữ yêu bám vào cánh tay Phượng Hoàng cầu xin, ta bỗng cảm thấy cho dù để nữ yêu này nuôi dưỡng cũng còn hơn để Phượng Hoàng ngắm nghía rất nhiều, "Đôi mắt nó thực là long lanh mọng nước. . ." Nữ yêu bỗng nhiên hốt hoảng thất sắc bụm miệng lại, quỳ sụp xuống đất dập đầu liên tục,

“Tôn thượng bớt giận, Tôn thượng bớt giận, nô hạ không phải cố ý muốn nói đến chữ ‘nước’, nô hạ. . . nô hạ chỉ nhất thời hồ đồ. . . .”

Sắc mặt Phượng Hoàng u ám nhìn nàng, lúc này ta mới giật mình nhận ra đôi mắt hắn vốn không phải màu đen, mà nó có một màu đỏ sẫm như máu, màu đỏ sẫm đến mức nếu không nhìn gần như thế này thì ai cũng sẽ nghĩ nó là màu đen. Ta đột nhiên thấy hoảng sợ, sợ đến mức suýt lỡ miệng thét lên thành tiếng. Khóe miệng hắn bỗng nhếch lên, “Yêu sủng? Có một số thứ, không phải nàng muốn thuần hóa thì nó sẽ trở nên thuần phục. Nàng thật lòng nuôi dưỡng nó, nhưng khó bảo đảm một ngày nào đó nó sẽ không bổ ngược lại cắn nàng…”

“Chẳng qua chỉ là một con thỏ thôi mà, hơn nữa nó lại hiền lành như thế, đâu phải mãnh hổ, sao có thể làm bị thương người khác?” Nữ yêu cất giọng dè dặt.

“Hiền lành?” Phượng Hoàng xách hai tai ta đưa sát hơn vào mặt, ánh mắt kia áp bức khiến ta không thở nổi, lồng ngực bị đè nén như sắp sửa nổ tung. Ta chợt hoảng hốt nhận ra trước mắt là kẻ thù giết cha ta, mà ta không những đã cứu sống hắn, hiện tại còn hết lần này đến lần khác lưu luyến không rời, để bây giờ bị hắn nắm trong lòng bàn tay giễu cợt!

Trong lúc nhất thời lòng ta hỗn loạn, liền ngẩng đầu lên há miệng cạp ngay giữa trán gần trong gang tấc của hắn.

“Á!” Nữ yêu hoảng hốt hét lên.

Phượng Hoàng giật mạnh ta ra xa, ném sang một bên, từ khóe môi phả ra một hơi thở lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương, “Vị tất mãnh hổ mới đả thương người, thỏ cắn người mới khiến lòng người nguội lạnh, không phải sao?”

Vừa nãy ta bị hắn túm tai, cho nên sức lực sử dụng cũng không lớn, cùng lắm cũng chỉ làm tróc một miếng da của hắn mà thôi, một giọt màu máu đỏ tươi từ từ chảy xuống dọc theo sống mũi cao cao của hắn, rồi dừng lại ngay trên chóp mũi. Ta ngơ ngác nhìn, lại nhớ đến lưỡi dao hình lá liễu, nhớ đến đóa hoa máu nở bung trên giá y, nhớ đến ánh mắt cuối cùng đầy tuyệt vọng của hắn… Trong lúc nhất thời tinh thần ta trở nên mơ hồ, quên mất mình cần phải chạy trốn, quên mất mình cần phải chạy như thế nào, quên mất mình cần phải chạy đi đâu…

Hắn cũng không thèm đưa tay lau vết máu, mặc kệ nó đọng lại trên chóp mũi, chỉ khẽ buông mắt nhìn dáng vẻ thảm hại của ta bị ném trên mặt đất, đột nhiên nở một nụ cười.

Đám yêu ma trong điện bao gồm cả hai nữ yêu bên cạnh hắn, đều sợ hãi nằm rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, “Con thỏ chết tiệt này! Tội đáng chết vạn lần! Là chúng tiểu yêu thất… thất trách… trách, buông lỏng… để… để… để nó lọt vào…

“Con thỏ này nên bị đem đi vặt lông lột da, rút gân bẻ xương, nhóm lửa nấu chín.” Hắn ngẩng đầu nhìn quanh đại điện một lượt, chậm rãi nói, “Mang giá kê ra đây!”

“Dạ… Dạ…” Mấy tên yêu ma lắp bắp chữ “Dạ” liên hồi, loạng choạng bò dậy, một lát sau đã xếp xong một đống củi lửa cháy hừng hực, đống củi khô nổ lép bép, ngọn lửa nóng rát liếm láp chung quanh.

“Thứ lửa phàm tục kia chẳng phải chỉ tổ làm bẩn con thỏ này ư?” Hắn một lần nữa nhấc tai talên không tốn chút sức lực, nhưng lại khiến máu huyết toàn thân ta trong nháy mắt chảy ngược, “Đốt Tam Muội Chân Hỏa ——“

Ta run lên.

Chốc lát sau, có yêu ma bẩm báo, “Bẩm tôn thượng, Tam Muội Chân Hỏa đã nhóm xong.”

Phượng Hoàng chầm chậm gật đầu, giọt máu kia rốt cục trượt khỏi chóp mũi, rơi tõm xuống đất. Hắn nhấc cao tay lên, không một chút do dự ném ta vào trong đống lửa, sát phạt quả đoán.

Trong khoảnh khắc, ánh lửa nuốt gọn thân ta, hơi nóng thiêu đốt, ta nhắm mắt lại… Nhưng nháy mắt bỗng rơi vào một không gian ẩm ướt.

“Yểm Thú!” Có tiểu quỷ hét lên, “Yểm Thú của Thiên Đế!”

Ta mở mắt ra, thì thấy hoa mai Yểm Thú đang há miệng ngậm lấy ta, vút qua đại điện nhanh như tia chớp, chỉ mấy bước là đã bay thoát ra bên ngoài. Ta còn tưởng rằng đã cắt được cái đuôi này, không ngờ nó vẫn lén lút đi theo.

“Mau! Mau bắt lấy nó!”

“Không thể để nó chạy thoát!”

…

Trong cảnh nhốn nháo hỗn loạn, ta quay đầu lại nhìn lại, chỉ còn nhìn thấy một đống lửa mờ nhạt bập bùng.

Chương 65

Tiểu Ngư Tiên Quan ngồi bên mép giường, cúi đầu thoa thuốc lên cổ tay ta. Hắn nâng cánh tay ta lên xem, rồi đột nhiên xắn tay áo của ta đến tận bả vai, toàn bộ cánh tay ta thoáng chốc không còn gì che phủ hiện ra lồ lộ trước mắt hắn. Ta thẹn thùng bối rối, muốn kéo tay áo xuống, nhưng bị hắn dùng sức giữ chặt không thể động đậy.

Bị hắn giữ chặt như vậy, trên cánh tay ta truyền đến một cơn đau buốt, ta hít mạnh một hơi, “Shh~ “

Chưa bao giờ thấy Tiểu Ngư Tiên Quan cũng có mặt thô bạo như vậy, ta khó tránh khỏi sửng sốt. Hắn không buồn ngẩng đầu lên, ánh mắt đau đớn nhìn những vết thương chằng chịt do bị Tam Muội Chân Hỏa đốt cháy trên tay ta. Đầu mày nhíu lại, khóe môi mím chặt, hắn thoa thuốc cho ta không còn nhẹ nhàng như lúc nãy, ngược lại giống như đang trả thù, dùng thuốc mỡ hung hăng xát lên chỗ này chỗ nọ trên những vết bỏng, tađau muốn ứa nước mắt, nhưng chẳng dám hé răng, đành phải kiên cường chịu đựng.

Sau khi hắn hung hăng thoa thuốc cho ta xong xuôi, sắc mặt càng lúc càng kém, mở miệng dường như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cũng không thốt nên lời, quay đầu đi ra ngoài.

Lúc ta ý thức được mình làm gì, ta đã tiến lên vài bước nắm tay áo của hắn kéo lại, “Tiểu Ngư Tiên Quan…”, ta gọi hắn một tiếng, nhưng không biết phải nói tiếp câu gì, cũng không biết mình kéo hắn lại định nói cái gì.

Hắn cũng không quay đầu lại, lưng cứng đờ, lạnh lùng nói: “Đừng nói

gì hết, đừng nói cái gì với ta hết.” Sau một lúc lâu, hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhẹ như áng mây lướt qua sóng mắt, “Có một số việc, không biết vẫn tốt hơn. Càng biết rõ, càng tổn thương…”

Hắn nhìn xuống bàn tay ta đang nắm lấy ống tay áo của hắn, tựa hồ đang do dự điều gì, cuối cùng lãnh đạm nói: “Buông ra đi.”

Trong lòng ta không biết chất chứa tư vị gì, chỉ biết nghe lời buông tay áo hắn ra, nhưng một lúc sau, hắn vẫn không rời khỏi. Ta lặng lẽ xoay người trở về phòng, mới đi được hai bước, chợt nghe thấy phía sau vụt qua một luồng gió nhẹ, là hắn quay người lại ôm lấy ta, “Mịch nhi…”

Ta ngẩn người, chỉ nghe thấy tiếng đập ình ình phát ra từ lồng ngực hắn, “Mịch nhi, đừng bao giờ để ta trông theo bóng lưng nàng một lần nữa, có được không? Ta vẫn đang đợi nàng quay đầu lại, luôn luôn chờ đợi nàng quay đầu lại, nàng có biết không? Ta thuyết phục bản thân, chỉ cần ta dung túng nàng, để mặc nàng, chỉ cần ta ngày ngày mắt nhắm mắt mở tự lừa dối mình, miễn có thể làm cho nàng vui vẻ, miễn có thể làm nàng khỏe mạnh lại, rồi sẽ có một ngày nàng cũng nhận ra điểm tốt của ta, nhận ra tình cảm của ta dành cho nàng. Nhưng vì cớ gì nàng không bao giờ quay đầu lại? Vì cớ gì nàng thà bị Tam Muội Chân Hỏa của hắn thiêu đốt cũng không muốn tìm đến vòng tay ta?”

Hắn nhìn ta, trong mắt ảm đạm không một chút ánh sáng, dường như mất hết hy vọng, “Cho đến bây giờ, nàng vẫn còn yêu hắn sao?”

Ta hoảng sợ đẩy hắn ra, “Ngài nói cái gì? Cái gì yêu, ta trước giờ đều chưa từng yêu hắn! Ta hận hắn, ta chính là hận hắn!” Ta bỗng nhiên cảm thấy toàn thân trở nên lạnh giá, cơn lạnh toát ra từ sâu trong xương cốt, ta ôm chặt hai cánh tay mong truyền cho cơ thể chút hơi ấm, “Ta chỉ bị trúng Giáng đầu thuật, sao ngài lại không hiểu

chứ?”

“Giáng đầu thuật? Giáng đầu thuật… Ta cũng trúng Giáng Đầu thuật của nàng, vì sao nàng không đến giải chứ?” Hắn cúi đầu buồn bã cười, “Nàng có thể buông ta ra, nhưng ta mãi mãi cũng không thể buông nàng ra được…”

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ nơi những sợi bông bay trong không trung, tách ra rồi khép lại, khép lại rồi lại tách ra, trong lòng nhất thời trống rỗng tựa như bị khoét mất trái tim.

Ta thực sự không hiểu…

Từ sau lần thoát chết trong đám lửa đó, đã lâu rồi ta không đến Ma Giới nữa. Ta sợ nhìn thấy hắn, cũng sợ hắn thấy ta. Ta cũng luôn lẩn tránh Tiểu Ngư Tiên Quan, không đành lòng nhìn hắn, cũng không đành lòng để hắn nhìn thấy ta.

Hàng ngày, ta chỉ cho Yểm Thú ăn đủ loại hoa cỏ, xem xét những lời cầu nguyện của phàm nhân mà Tiểu Ngư Tiên Quan đưa đến, ban cho hạ giới một chút mưa. Có lúc tangẫm nghĩ, phàm nhân có chuyện sầu khổ thì cầu nguyện với thần tiên, thần tiên nếu có phiền não thì cầu nguyện ai đây?

“Dĩ nhiên là cầu nguyện Thiên Đế bệ hạ!” Nếu Thuỷ thần có nguyện vọng gì, Thiên đế bệ hạ nhất định sẽ dốc hết sức lực hoàn thành cho tiên thượng!” Ly Châu vẻ mặt sùng bái mỗi khi nhắc tới Tiểu Ngư Tiên Quan.

Ta trừng mắt lườm nàng ta.

“Tiên thượng đừng trừng tiểu tiên làm gì. Ly Châu chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, Thiên đế bệ hạ bao nhiêu năm qua đối với tiên thượng

như thế nào, người khác không biết, chẳng lẽ bản thân tiên thượng còn không rõ hay sao?" Nhìn dáng vẻ 'giữa đường gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ' của nàng, ta đang định thay đổi đề tài, lại nghe nàng buột miệng, "Nghe nói thủ lĩnh điểu tộc mấy ngày tới sẽ đính hôn rồi, tiên thượng khi nào thì thành hôn với Thiên đế bệ hạ?"

Lòng ta như thắt lại, "Đính hôn với ai?" Chính mình đã biết rõ mà vẫn hỏi, nhưng không biết vì sao vẫn cảm thấy còn một tia hy vọng…

Ly Châu lúng túng bật ho một tiếng, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Năm xưa, Tuệ Hòa công chúa này hình như cùng với Ngạn Hữu Quân từng có một đoạn nguồn gốc không rõ ràng, nghe nói Ngạn Hữu Quân chính vì nàng ta mà bị giáng xuống hạ giới làm yêu…"

Thấy nàng ta có ý muốn né tránh, ta cũng không có tâm trạng tiếp tục nghe mấy lời đồn đãi bát quái. Trong lòng bỗng trở nên rối loạn thấp thỏm, thập phần khó chịu.

Trường phương chủ nói: "Cẩm Mịch, không phải con đã yêu Hỏa thần rồi chứ?"

Phác Xích Quân nói: "Mỹ nhân, không phải nàng bị buộc nhầm tơ hồng phải lòng y rồi chứ?"

Tiểu Ngư Tiên Quan nói: "Cho đến bây giờ, nàng vẫn còn yêu hắn sao?"

…

Không thể nào? Làm sao có thể chứ? Ta sao có thể yêu thương kẻ thù đã giết cha của mình? Làm sao có thể! Ta nhất thời sợ hãi thảng thốt… Không được, ta phải gặp lại hắn một lần nữa! Ta muốn xác nhận, ta muốn chứng minh, chứng minh cho bản thân mình thấy!

Đêm đó, Tiểu Ngư Tiên Quan đi Tây Thiên luận kinh với Nhiên Đăng Cổ Phật. Ta lại lẻn vào U Minh.

Lúc nhìn thấy Phượng Hoàng, hình như hắn đang chuếnh choáng hơi men, bước chân có một chút loạng choạng không dễ phát hiện, đang trên đường quay về tẩm cung. Có hai nữ yêu tiến lên muốn dìu hắn, đều bị hắn đẩy ra. Hắn cầm một chiếc bình ngọc há miệng tu một ngụm, có vẻ không hài lòng với thứ rượu kia, cầm bình ném xuống đất, thân bình chạm đất liền vỡ vụn, phát ra một tiếng vang thanh thúy, mấy người hầu xung quanh sợ tới mức đều quỳ rạp xuống đất.

“Không phải ta nói muốn uống rượu Quế Hoa sao?” Hắn nhìn đám yêu ma quỷ quái ở dưới đất, “Tất cả đứng lên đi, đi lấy rượu Quế Hoa đến cho ta.”

“Dạ… dạ… Nhưng bẩm tôn thượng, đây chính là rượu Quế Hoa, làm từ hoa quế hảo hạng nhất trong Minh Phủ …”. Một nữ yêu lấy hết can đảm, hoang mang nói ra sự thật.

“Hmm?” Phượng hoàng nhìn về phía nàng ta, kéo thật dài một âm cuối. Nữ yêu kia liền không dám cãi lại nữa, chỉ thưa: “Nô hạ lập tức đi lấy rượu Quế Hoa.”

Lúc này, Phượng hoàng mới chịu trở về tẩm điện. Một giây sau, ta cũng hóa thành hơi nước bám gót theo vào.

Trong tẩm điện, hắn vạt áo chưa cởi, giày lụa chưa tháo đã nhắm mắt nằm thẳng cẳng trên giường bên trong trùng trùng lớp lớp màn sa mỏng. Cây trâm bạch ngọc nạm vàng gài trên tóc rơi xuống, trên chăn gấm ngổn ngang những sợi tơ đen (tóc) buông xõa, một vài sợi rũ theo mép giường trông như một dòng thác nước. Một bàn tay hắn

cũng buông thõng xuống mép giường, khẽ chộp vào khoảng không hai lượt, dường như muốn bắt lấy thứ gì đó, cuối cùng vô lực buông tay, ngón tay thêm phần tái nhợt.

Ta bỗng dưng muốn vươn tay nắm lấy bàn tay ấy… Vừa hiện thân thì nghe ngoài cửa có tiếng vạt áo xột xoạt nho nhỏ, trong lúc bối rối ta liền biến thành một thứ gì đó không rõ ẩn nấp đại trong chiếc khay đựng trái cây.

Hai nữ yêu hầu hạ bưng bầu rượu tiến vào, có lẽ lại mang bầu rượu Quế Hoa khác đến. Sau khi rón rén đặt lên trên bàn, nhìn thấy Phượng Hoàng nằm bừa ở trên giường, dường như muốn đắp chăn lại giúp hắn, nhưng do dự một hồi cuối cùng lại không có can đảm.

Hai người đang rón ra rón rén đi ra cửa, thì một trong hai nữ yêu thoáng liếc mắt qua khay đựng trái cây nơi ta ẩn thân, sắc mặt lập tức kinh hãi, đưa tay túm lấy tay áo của nữ yêu còn lại.

Nữ yêu kia lập tức quay lại, sau khi nhìn thấy thì vẻ mặt cũng thất sắc, lập tức lanh tay lẹ mắt thò tay tới. Nhìn phương hướng kia… chẳng phải đúng là hướng ta đang trốn hay sao?

Vào đúng lúc này, Phượng Hoàng bỗng trở mình trên giường, hai ả yêu thị sợ tới mức quên mất hành động đang làm, nhép miệng ra dấu nhanh chóng rút êm ra khỏi sương phòng.

Lúc đóng cửa nghe một nữ yêu nói khẽ với nữ yêu kia: “Không thể tin được lại là bồ đào… không ngờ lại có kẻ chán sống dám đem bồ đào để trong phòng Tôn thượng… Tới tận bây giờ mà vẫn có kẻ không biết thứ trái cây Tôn thượng chán ghét nhất… Ngày mai không biết có còn là người hay đã thành hồn đoạn…”

Ta nhìn qua mặt thủy tinh của khay đựng trái cây, thấy ảnh phản

chiếu của một quả bồ đào màu đỏ tía, thì ra vừa rồi ta quýnh quá, nên hóa thành cái hình dạng từ lâu đã không còn sử dụng.

Thứ trái cây hắn chán ghét nhất chính là bồ đào…

Không biết vì sao, ta bỗng nhiên cảm thấy mình giống như một chiếc đèn lồng bị rách toạc, chao đảo trong gió.

Hắn bỗng cử động, bàn tay không kiên nhẫn giật giật vạt áo, hình như đang bị nóng, miệng lầm bầm câu gì đó, coi bộ ngủ không yên giấc. Ta biết sau khi hắn say rượu đầu óc chắc chắn không tỉnh táo, sẽ không phát hiện ra ta, bèn hiện thân bước đến trước giường.

Ánh nến trong phòng mờ mờ, vầng sáng lập lòe lướt qua trên gò má của hắn, mảng tối mảng sáng. Vì đang say rượu, sắc môi hắn trơn bóng như đang ngậm đan chu (màu đỏ của son), hàng lông mày dài giống như hai nét bút được vẽ lên mạnh mẽ đầy sức sống, trên mặt thấp thoáng đôi chút mệt mỏi mơ hồ. Giữa trán, là vết thương bị ta cắn, đang sắp liền sẹo.

Ta cúi đầu chăm chú nhìn hắn, là hận hắn? Hay yêu hắn?

Nếu không hận hắn, tại sao ta lại tự tay giết chết hắn? Nhưng mà, vì cớ gì sau khi giết hắn ta lại khổ sở, đau đớn tột cùng như thế này? Thật sự là do Giáng Đầu Thuật sao? Thế nhưng, nếu theo như lời người khác nói là ta yêu hắn, vậy tại sao ta lại động thủ giết hắn? Tavà hắn ngày đêm kề cận trải qua trăm năm cũng chưa bao giờ có bất kì tình ý gì khác. Mấy trăm năm sau đó, hắn từng nói với ta rất nhiều câu hàm chứa ý vị sâu sắc khó hiểu ta cũng chưa bao giờ động tâm. Hắn từng hôn ta, hôn rất nhiều lần, thậm chí lần đó hắn say rượu còn từng cùng ta song tu… Nhưng mà, ta chưa bao giờ đặt hắn ở trong lòng.

Sao ta có thể có ý nghĩ yêu thương hắn sau một hồi chết đi sống lại? Huống hồ hắn sắp sửa đính hôn với Tuệ Hòa…

Bất thình lình hắn mở trừng hai mắt, một màu tối đen như mực nhìn ta, đèn đuốc đầy phòng nhưng không có lấy một ngọn nào đủ sức chiếu vào trong đôi đồng tử đen ngòm kia.

Ta giật thót mình bởi hành động của hắn, cứng người không thể nhúc nhích nổi. Nhưng mà, hắn chỉ nhìn ta như vậy, rồi một giây sau lại nhắm hai mắt lại. Lúc này ta mới sực nhớ, lần trước hắn say rượu ở phàm giới cũng như vậy, cũng trợn trừng mắt trong vô thức, chứ kì thực vẫn chưa tỉnh lại.

Đôi môi hắn giật giật, hơi hơi hé mở, hình như muốn nói gì đó. Ta nhất thời tò mò đưa lỗ tai lại gần sát, lắng nghe một hồi, lại chăm chú nhìn khẩu hình của hắn, hình như là hai từ không ghép được thành câu "nước… uống…" Có lẽ hắn bị khô miệng vì say rượu.

Trước khi ý thức được hành động của mình, ta đã biến ra một chén trà thơm cầm trên tay, một tay đỡ lấy sau gáy hắn giữ cố định, tay kia đưa chén trà đến bên miệng hắn khẽ nghiêng miệng chén.

Nào ngờ, hắn mím chặt đôi môi, ngay cả một giọt nước cũng không lọt được vào, nước trà chậm rãi chảy xuống dọc theo khóe môi, để lại một vệt trà chảy dài xuống dưới cằm. Cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như thế, vẫn không một giọt nước nào vào miệng. Ta nhất thời cảm thấy sốt ruột, không còn cách nào khác, đành phải ngậm một ngụm trà vào miệng, rồi cúi người kề sát lên môi hắn, gẩy hai hàm răng hắn mở ra, chậm rãi chuyển toàn bộ nước vào trong.

Lúc rời khỏi đôi môi hắn, ta thấy hai hàng mi đang khép chặt của hắn khẽ rung rung, đang định đặt chén trà xuống, thì lại nghe tiếng hắn chép miệng, khẩu hình vẫn là: "nước. . . uống. . ."

Vì vậy, ta lại ngậm một ngụm trà chuẩn bị tiếp tục đút cho hắn, ta vừa dùng đầu lưỡi đẩy hai hàm răng trắng bóng của hắn ra, liền bị một cái lưỡi khác cuốn lấy, ta ngẩn người, đợi lúc phản ứng được định rời khỏi thì đã không còn kịp nữa rồi.

Cái lưỡi kia có mùi thơm ngào ngạt của hoa quế, như những vết da xước từng mảnh từng mảnh đâm vào đầu lưỡi ta, cuốn lấy, quấn quýt, như bóng với hình. Ta trốn không thoát, tránh không khỏi, ngụm trà xanh trong miệng bỗng được ủ thành một thứ rượu cay nồng, làm thần trí ta mê muội.

Có một bàn tay đỡ lấy sau ót ta, lòng bàn tay lạnh lẽo như huyền thiết, ta rùng mình, bừng tỉnh, đẩy lồng ngực hắn ra định bò dậy, nhưng chẳng ngờ phía sau lưng đã bị cánh tay kia của hắn vững vàng khóa chặt từ lúc nào, mặc cho ta giãy dụa thế nào, cũng chỉ có thể khiến cho y phục của cả hai càng thêm xộc xệch.

Vạt áo hắn mở rộng, lộ ra vòm ngực xích lõa rắn chắc, làn da mềm mịn làm mặt ta nóng bừng, hoảng loạn muốn nhắm hai mắt lại. Nhưng trước khi hai mắt khép chặt, ta thoáng nhìn thấy một vết sẹo mảnh, dài khoảng chừng hai thốn (5cm), nằm ngay chính giữa lồng ngực hắn, tựa như đã phủ một lớp bụi dày, lại tựa như khắc sâu vào tâm khảm. . . Trái tim ta đau nhói, đưa tay khẽ vuốt lên vết sẹo lờ mờ.

Đôi mắt nhắm chặt của hắn khẽ nhíu lại trong vô thức, một luồng sát khí dày đặc lướt qua ngang mặt ta, ta bất giác giật mình. Một khắc sau, hắn rời bàn tay khỏi gáy ta lần mò đến vạt áo, từng tí từng tí dò vào bên trong, trong nháy mắt, những chiếc khuy áo lần lượt từng cái mở bung.

Hắn nhẹ nhàng mơn trớn trên eo ta, đầu ngón tay lướt theo sống

lưng chậm rãi hướng lên trên, vòng qua bờ vai, cuối cùng dừng lại một chỗ, hắn úp tay vào khối thịt mềm mại kia, ta nghe trái tim mình đập càng lúc càng hối hả trong bàn tay của hắn.

Hơi thở thoảng hương rượu phớt qua trán ta, lẫn trong đó chút vị ngọt tàn khốc, lởn vởn thật lâu khiến ta thấy mình như không thở nổi, ngay cả mũi chân cũng trở nên căng thẳng, tỉnh táo chỉ tồn tại trong khoảnh khắc rồi vút bay không tăm tích, trong khoảnh khắc đó, trời đất quay cuồng, ta đã nằm ở bên dưới cơ thể hắn.

Ta liếm liếm đôi môi khô khốc, vòng tay ra sau gáy hắn, hôn lên đôi môi hắn… Hắn mút lấy ta, từ đầu lưỡi cho đến mu bàn chân, từng phân từng tấc một, kỹ lưỡng nhưng không ôn nhu, hừng hực nhưng không ấm áp. Hắn hôn ta vuốt ve ta, môi như lửa bỏng, mê hoặc nhân tâm. Ta bấu trên vai hắn, quấn quanh chân hắn, trong lòng dường như muốn tìm kiếm một gông cùm xiềng xích ấm áp. Trong chốc lát, những tiếng thở dốc rời rạc vỡ vụn đan xen vào nhau mắt lưới, xiết chặt chúng ta lại với nhau, như thể chúng ta chưa bao giờ chia xa, chưa từng bị ngăn cách bởi sự sống và cái chết, không có những ngờ vực là yêu hay là hận, chỉ có hai trái tim đang kề cận bên nhau, hòa chung nhịp đập…

Hắn tiến vào, với sức mạnh kinh tâm động phách, khoảnh khắc đó bỗng trở nên tĩnh lặng, như một khúc nhạc đang réo rắt bỗng đột ngột nín bặt. Mãnh liệt, tiếng đàn lần thứ hai vang lên, kim qua thiết mã, chiến hỏa bay tán loạn, khói lửa, kèn lệnh, gót sắt, tiếng gào. . . cuộn trào ập tới, cho đến khi chiếm cứ ta hoàn toàn…

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, ta mồ hôi nhễ nhại nằm sấp trên ngực hắn, trước mắt là đôi mắt nhắm chặt trên khuôn mặt đang say ngủ của hắn, một sự hoàn mỹ không thể diễn tả bằng lời.

Ta cúi đầu nhìn vết sẹo mờ mờ gồ lên giữa ngực hắn, một lần nữa

lại đưa tay vuốt nhẹ, trái tim nghẹn ngào không thở nổi.

Môi hắn khẽ động đậy, nhìn khẩu hình vẫn là: “nước. . . uống. . .”

Ta ngẩn ra, hắn lại muốn uống trà nữa sao? Nghĩ lại, hắn say rượu nên gan nóng, khát nước là chuyện đương nhiên. Ai ngờ, khi ta đưa trà đến bên môi, hắn lại bực bội quay đầu đi, đôi môi lại hé mở, nhưng lần này lại thốt ra thành tiếng, không cần ta phải nhìn vào khẩu hình để suy đoán hắn đang nói cái gì.

“Tuệ. . . Hòa. . .”

Ta cảm thấy mình như bị ngũ lôi oanh đỉnh, toàn thân sững sờ một lúc lâu, hai tay bỗng giơ lên ôm chặt hai tai mình, không, ta không nghe thấy gì hết.

“Có một số việc, không biết vẫn tốt hơn. Càng biết rõ, càng tổn thương…” Lời nói của Tiểu Ngư tiên quan đột ngột xộc vào trí óc ta, ta cảm thấy trái tim mình đang đầm đìa máu tươi.

Căn bản không có cái gì là “nước. . . uống. . . !” hết. Tất cả đều do ta tự suy đoán, ngay từ đầu hắn đã nói hai chữ “Tuệ Hòa”. . .(*)

(*) hai từ này phát âm gần giống nhau: Nước [shuǐ], Tuệ [suì], Uống & Hòa đều đọc là [hé]

Hắn vì nàng ta mà say rượu, vì nàng ta mà thương tâm, tệ hại hơn, hắn ôm ta, hôn ta, cũng vì tưởng nhầm là. . .

Ta lảo đảo đứng dậy, đôi tay kéo lại vạt áo không ngừng run rẩy. Ta cố mở to mắt để nhìn rõ những chiếc cúc trên vạt áo, nhưng chẳng thể nào tập trung nổi, trước mắt chỉ thấy một mảng hơi nước mịt mờ trắng xóa, cuối cùng, chẳng biết tốn bao nhiêu khí lực mới mặc xong

quần áo chỉnh tề.

Con đường dài tít tắp, không có điểm cuối cùng, ta bỏ chạy một mạch, luôn cảm thấy đằng sau có lũ lệ quỷ đang truy đuổi, muốn ăn thịt ta, ăn cả da lẫn thịt, ngay cả xương khớp cũng không chừa.

Ta cứ chạy, chạy mãi, chạy không ngừng, ta quên mất bản thân mình biết bay, quên mất bản thân là thần, quên mất bản thân vốn quỷ quái bất xâm…

Thế nhưng, ta đột nhiên thấy rõ một việc, cho tới bây giờ không có cái gì gọi là Giáng đầu thuật hết…

Ta yêu hắn, yêu phải kẻ thù giết cha mình…

Mọi thứ đều trở nên rõ ràng, rõ ràng đến mức khiến ta không còn chỗ nào để trốn tránh.

Chương 66

Một đêm chạy thục mạng, cuối cùng ta cũng ngã bổ nhào ở giữa một đám hoa cỏ um tùm.

Đến lúc tỉnh lại, ta vịn vào một tấm bia đá lạnh lẽo chống người ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn thì chính là mộ phần của cha, không nhiễm một hạt bụi trần y hệt như bộ xiêm y phiêu dật xuất trần của cha lúc trước. Thì ra, đêm qua ta lại ngã vào trong thủy kính.

Ta quỳ gối trước mộ, lặng lẽ trầm mặc, cho đến khi mặt trời lên cao.

“Đào Đào?” Một khối tròn màu vỏ quýt hiện ra trong tầm mắt, ta ngẩng đầu, thì thấy lão Hồ tay nâng cái bụng tròn lẳng cố sức cúi người nhìn ta. Lúc nhìn thấy mặt ta, bỗng thất kinh, “Đào Đào, cô làm sao vậy? Cô đang… cô đang… đang khóc sao?” Lão đưa tay ra quẹt một giọt nước trên mặt ta, đưa đến trước mắt nhìn tỉ mỉ hai lượt vẻ mặt đầy hứng thú, “May mà hai bọn ta lững thững tản bộ đến đây để tế bái Thủy Thần, chứ không thì làm sao thấy được giọt nước mắt trên đời hiếm có của Đào Đào chứ.” Lão trầm ngâm suy nghĩ, rồi bỗng nhiên hoảng hốt xoắn đít cả lên, miệng thì lẩm bẩm, “Xong rồi hết rồi, ta phải mau mau về nhà thu dọn tay nải chạy trốn thôi, Hoa Giới sợ là sắp sụp đổ rồi, không ngờ Đào Đào mà cũng biết khóc!”

“Hồng Hồng, ngươi cũng mau mau đi thôi! Trở về Thiên Giới của ngươi đi thôi. Đương kim Thiên Đế tốt xấu gì cũng là điệt tử (cháu trai) của ngươi, thúc điệt với nhau thì làm gì có chuyện qua một thêm thành thù chứ? Hoa Giới này chỉ sợ không thể ở lâu nữa rồi.” Lão Hồ xoay người đẩy đẩy một vị thiếu niên toàn thân sa y đỏ chót.

“Hừ!” Người nọ thở phì phì ra lỗ mũi, khinh miệt nói, “Thực đúng là xúi quẩy, không ngờ hôm nay lại thấy rõ bộ mặt kẻ vong ân phụ nghĩa. Ngươi không đẩy ta ta cũng muốn đi!” Vừa nói chuyện vừa phất tay áo trừng mắt nhìn ta chằm chằm, không ngờ lại Nguyệt Hạ Tiên Nhân bỏ đi khỏi Thiên Giới mười hai năm qua.

Ta gục đầu xuống.

Lão Hồ nhấc bàn chân xỏ hài ngược bên bước đi hai bước rồi lại vòng trở về, lão khó khăn chật vật cúi người nhìn ta lần nữa, nghiêm túc nói: “Đào Đào, có kẻ cướp linh lực của cô sao?”

Ta không nói.

Lão Hồ sa sầm sắc mặt, “Lẽ nào cái tên tiểu long Thiên Đế kia không cho cô làm thần tiên nữa?”

Ta không nói.

Lão Hồ tái mặt, “Vậy không lẽ, không lẽ tên tiểu long Thiên Đế kia sắp rớt đài, chỗ dựa vững chắc của cô sắp mất ư? Ai da da! Nếu đúng như vậy thì thật khó lường a, cô không biết đâu, cái tên Phượng Hoàng kia hôm nay xưng bá ở Ma giới, nếu cô mất đi chỗ dựa, hắn nhất định sẽ bắt cô xuống địa ngục! Địa ngục mười tám tầng, Diêm La thập điện, núi đao chảo dầu, mấy cái đó đều là việc nhỏ, quan trọng là trong U Minh, ngưu đầu mã diện, yêu ma quỷ quái Hắc Bạch Vô Thường, mấy tên quỷ quái đó đứa nào đứa nấy mặt mày… ta nói… xấu xí khủng khiếp ai thấy cũng phải kinh hồn bạt vía? Cô chưa kịp bị quẳng vào chảo dầu thành “bồ đào rán mỡ”, thì đã bị những tên xấu xí đó dọa cho đứng tim mà chết! Chẳng hiểu nổi cái tên Nhị điệt tử tướng mạo đào hoa của Hồng Hồng tại sao lại giao thiệp với bọn chúng…”

“Không cho phép ngươi nói xấu Phượng oa nhà ta!” Hồ Ly Tiên chưa đi khỏi vẻ mặt phẫn nộ cắt lời lão Hồ.

“Kỳ thực, ngươi không cần thiên vị tên Điểu nhi đó, theo ta thấy Điểu nhi kia còn lâu mới tốt bằng tên tiểu long Thiên Đế…”

“Ngươi nói bậy! Dám chọc giận lão phu! Ngày mai ta sẽ đi thỉnh Thỏ Ngọc!”

…

Phượng Hoàng, Phượng Hoàng, ta lầm bầm trong miệng, lồng ngực trống rỗng, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng trong sâu thẳm.

“Đào Đào, cô chảy máu kìa?” Lão Hồ chụp lấy tay ta, khi mười ngón tay nắm chặt lấy ta rụt lại, hai lòng bàn tay dính đầy máu tươi, “Đào Đào, cô rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Ta nhìn máu của mình, bỗng cảm thấy sao mà bất lực, rồi lại thấy căm ghét bản thân vô cùng, “Lão Hồ, ta đã yêu hắn, ta đã yêu kẻ thù giết cha mình.”

Lão Hồ bỗng run bần bật, lảo đảo lui về sau hai bước, như vừa nhìn thấy quỷ, “Tuyệt đối không thể có chuyện đó! Cô là Đào Đào. Cô không có khả năng yêu ai hết!”

“Nực cười, ngươi yêu Húc Phượng ư? Nếu trong lòng ngươi có một mảy may nào để ý tới nó, thì mười hai năm trước đã không ra tay độc ác như thế. Uổng cho nó năm xưa làm trái ý Thiên Hậu, kiên quyết không đính hôn với Tuệ Hòa. Uổng cho nó vì ngươi âm thầm đấu trí ba năm với Nhuận Ngọc, rốt cục nắm được nhược điểm của Nhuận Ngọc, đánh cược một ván dẫn binh giao đấu với hắn vào ngày đại hôn . Nó toàn tâm toàn ý tín nhiệm ngươi bảo vệ ngươi như

vậy, nào biết đâu ngươi lại cho nó một đao chí mạng! Cho dù Thủy Thần có thực sự bị Húc Phượng giết chết, thì nếu ngươi yêu Húc Phượng sao một chút đường sống cũng không chừa lại cho nó? Huống hồ, ta tuyệt đối không tin Húc Phượng lại làm thương tổn Thủy Thần, chớ đừng nói gì đến sát hại Thủy Thần!" Hồ Ly Tiên phẫn nộ nhìn ta, hình như thiên ngôn vạn ngữ quở trách không bao giờ tận.

"Chính mắt ta nhìn thấy… chính tai ta nghe thấy… ta không biết, ta rất khổ sở…" Ta nhỏ giọng nghẹn ngào, lời đứt đoạn không thành câu. Ta không biết vì sao trước đây bản thân không có chút mềm lòng, cũng không biết vì sao bản thân lại xuống tay… ?

"Húc Phượng đúng là hồ đồ mới có thể yêu ngươi. Bây giờ, nghe nói nó muốn đính hôn với Tuệ Hòa, lão phu cho rằng đây mới là điều đúng đắn! Uổng cho lão phu đã một lòng tác hợp cho các ngươi, không ngờ lại là hại nó!" Lời nói cộc cằn của Hồ Ly Tiên như hàng ngàn mũi dao đâm toạc vào lòng ta.

"Không thể nào! Đào Đào cô sao có thể yêu hắn được? Cô đã ăn Vẫn Đan…" lão Hồ trong lúc hốt hoảng lỡ lời thất thố.

"Vẫn đan? Vẫn Đan gì?" Hồ Ly Tiên nghi hoặc hỏi lại.

Ta nhất thời cảm thấy một điềm chẳng lành.

"Không, không có… Ta có nói gì đâu… Hồng Hồng, ngươi tuổi tác đã cao, nghễnh ngãng rồi." Vẻ mặt lão Hồ hối hận muộn màng, ánh mắt hốt hoảng lẩn tránh.

"Cho dù ta có điếc, thì cái giọng vừa rồi của ngươi ta cũng nghe rõ ràng mồn một. Ngươi nói đi, cái gì Vẫn Đan? Cái gì vô tình?" Hồ Ly Tiên từng bước ép sát, chỉ còn thiếu túm áo lão Hồ nữa thôi.

Lão Hồ xua tay liên tục, ôm cái bụng bự xoay người định chuồn.

Ta quỳ trước bia mộ, nhìn trống rỗng về phía xa xa, thì thầm, “Có phải là một viên châu màu đàn hương… cỡ bằng hạt phật châu…”

“Cô… Cô biết rồi?” Lão Hồ lập tức phanh lại, xoay người, trố mắt nhìn ta đầy kinh ngạc, “Vị phương chủ nào đã nói với cô?”

Ta tuyệt vọng cúi đầu cười nhạt, quả nhiên…

“Ta đã nhìn thấy, chính miệng ta tự ói nó ra, hắn đã chết, trái tim ta cũng đã mất, còn có cái gì mà không ói ra được…”

“Oan nghiệt a!” Lão Hồ đấm ngực giậm chân, “Bao nhiêu tâm sức của tiên Hoa Thần rốt cuộc uổng phí hết rồi!”

“Nói mau, rốt cuộc là chuyện gì! Bằng không để xem lão phu có thả thỏ ra xơi tái ngươi hay không! Trước tiên là một con thỏ, rồi đến thiên quân vạn thỏ, vạn thỏ lao tới…” Hồ Ly Tiên liên tục dọa dẫm lão Hồ.

“Ái ối đừng, ta nói, ta nói là được chứ gì. Chỉ là, ta chỉ nghe lén ngoài tường thôi, không rõ lắm, không rõ lắm…” Lão Hồ tỏ vẻ e dè, nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ gần như không mở ra nổi nữa của ta, tự biết cũng không thể giấu diếm thêm được, vì vậy do dự ấp úng nói, “Nếu như Đào Đào cũng đã nhìn thấy rồi… Kỳ thực, việc này hai mươi bốn vị phương chủ đều biết, chỉ là bị tiên Hoa Thần ép buộc lập lời thề độc, nếu dám tiết lộ nửa câu sẽ phải tự hủy nguyên thần, cho nên mới không dám hé lộ lời nào.”

Lão Hồ nghẹn ngào cảm khái lắc lắc đầu, “Năm xưa, tiên Hoa Thần một lòng một dạ chung tình với Thiên Đế, nhưng tận mắt chứng kiến

Thiên Đế quay lưng phản bội. Sau đó, Hoa Thần động lòng với Thủy Thần, nguyện trọn đời chung thân. Không ngờ Thủy Thần lại bị chỉ hôn với Phong Thần. Vào đêm đại hôn của hai người, Hoa Thần trong lúc hấp hối đã sinh hạ Đào Đào. Lúc đó, Thiên Giới rất náo nhiệt, nhưng Hoa Giới thì thê phong thảm vũ. Hoa Thần vạn niệm đều tan biến, không còn tin tưởng vào cái thứ gọi là tình cảm hão huyền, trong một ngày như rơi xuống a tì địa ngục, lại cảm thấy con gái mình dung mạo không nên quá nổi trội, bằng không tất gặp chuyện tai ương, bèn đem Vẫn Đan mà năm xưa Huyền Linh Đẩu Mẫu Nguyên Quân đã luyện thành cho Đào Đào ăn."

"Tiên Hoa Thần từng nói, người ăn đan này vào sẽ diệt tình tuyệt ái, không muốn Đào Đào giẫm lên vết xe đổ của mình, mong Đào Đào vô tình thời kiên cường, vô ái thời tự tại, tiêu dao sống hết cuộc đời này, còn mệnh cho hai mươi bốn vị phương chủ nhốt Đào Đào trong thủy kính một vạn năm để tránh họa. Ai biết đâu rằng, haizzz, ai ngờ Vẫn Đan cũng không thể đoạn tuyệt hết "tơ tình vạn độc", không thể đè nén được "tơ lòng nảy nở". Đào Đào, không ngờ cô lại yêu hắn, yêu đến mức ói ra cả vẫn đan… Mỗi người đều có số mệnh, ngay cả thần tiên cũng có, aizzz, tất cả đều đã được định trước trong mệnh số…"

Thì ra là vậy… Ta mỉm cười… chua chát.

Bây giờ mới biết thì có tác dụng gì? Hắn giết cha ta, ta lại giết hắn, hắn chết rồi, ta mới ói vẫn đan ra, nhận ra bản thân yêu hắn. Hắn giờ đã sống lại, nhưng không còn yêu ta nữa, có lẽ còn hận không thể uống máu nhai xương ta. Hiện tại, hắn yêu Tuệ Hòa, Tuệ Hòa cũng yêu hắn.

Chỉ còn thừa ra một mình ta… yêu không được, hận không xong, khổ sở dằn vặt giữa hai bên, làm thế nào cũng không phải…

“Vẫn Đan? Ta chưởng quản nhân duyên tình ái hơi mười vạn năm qua, cũng chưa bao giờ nghe đến thứ đan dược này, lần đầu tiên mới nghe thấy.” Hồ Ly Tiên kinh ngạc trợn tròn hai mắt, liên tục lắc đầu, vẻ mặt không thể nào tin nổi.

Ta chống người đứng dậy, lảo đảo bước ra ngoài.

“Đào Đào! Cô định đi đâu?” Phía sau lão Hồ hốt hoảng kêu to.

Đi đâu ư? Ta còn có thể đi đâu được? Ta không còn mặt mũi nào để đứng trước mộ phần cha ta.

Lục giới rộng lớn, nhưng chỉ có Thiên Giới là có thể trở về…

Một hôm, có sứ giả đưa đến cho ta một thiếp mời tinh xảo. Trên tấm thiếp đỏ thẫm, một đôi chim liền cánh lượn quanh cây liền cành, trông rất sống động, hai cái tên được viết chữ vàng nổi rõ bên trên. Ngày mười lăm tháng sau? Gấp gáp như vậy sao… Ta vuốt nhẹ lên hai chữ “Húc Phượng”, khi nhấc tay lên, đầu ngón tay còn vương chút bột vàng, ta nhẹ nhàng xoa xoa, chúng lập tức tan vào trong gió.

Hôm sau, Tiểu Ngư tiên quan đến bờ sông Ngân Hà nhặt ta về sau một đêm ngồi ngắm sao. Hắn ôm ta, thở dài, đầu mày nhíu chặt, một lúc sau, hắn nói: “Mịch nhi, nàng còn có ta. Ta còn có cơ hội đem trái tim đổi lấy trái tim không?” Giọng của hắn nhỏ đến mức ta hầu như không nghe thấy.

Ta ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngư tiên quan, đột nhiên cảm thấy lòng đau nhói… Hắn bề ngoài ôn hòa nhưng lại cực kỳ bướng bỉnh. Hắn bướng bỉnh đứng ở một bên đã lâu lắm rồi, mà không chịu quay lưng.

“Mịch nhi, tuyết dưới trần gian sắp tan rồi, mùa xuân sang năm chúng

ta thành hôn, có được không?”

“Được.”

Hơi thở của hắn bỗng nhiên tắc nghẹn, siết ta thật chặt vào lòng.

Trong ba người, nếu có hai người được hạnh phúc, như vậy là đa số, cũng coi như mỹ mãn không phải sao? Mỹ mãn là tốt lắm rồi, chứ viên mãn là chuyện quá xa vời, huống hồ trên đời, nào có nhiều cái gọi là hạnh phúc đến như thế…

Hoa nở, cửa sổ cũng mở, nhưng vì sao không nhìn thấy người?

Thấy được người, nghe được người, nhưng không thể nói yêu người.

Chương 67

Giờ Thìn, ta đến thư phòng tìm Tiểu Ngư tiên quan, như thường lệ nhìn thấy một tiểu tiên cô đang loanh quanh lẩn quẩn ở bên ngoài Toàn Cơ Cung. Tiểu tiên cô này vô cùng nhu thuận lễ phép, mỗi khi thấy ta đều cúi đầu gập người chào một tiếng: “Tham kiến Thủy Thần tiên thượng.” Ta cũng gật đầu đáp lễ nàng.

Ta nhìn ai thường chỉ nhìn sơ sơ vẻ bề ngoài, nhưng hôm nay trong lúc nhìn vào khuôn mặt của nàng, bỗng cảm thấy hơi quen quen, bèn dừng bước, “Ngươi tên là gì?”

“Hồi tiên thượng, tiểu tiên tên gọi Quảng Lộ.”

Ta lục lọi trong trí nhớ, nhưng cái tên này quả thực rất xa lạ. Tiểu tiên cô kia thấy vẻ mặt ta mờ mịt, liền bổ sung thêm một câu, “Thái Tị Tiên Nhân chính là cha của tiểu tiên.” Vừa nhắc đến người suýt nữa hi sinh lừng lẫy để giúp Tiểu Ngư tiên quan đăng ngôi Thiên Đế – Thái Tị Tiên Nhân, tiểu tiên cô này liền tự hào ngẩng cao đầu.

Con gái của Thái Tị Tiên Nhân? Nói đến đây ta lại nhớ tới một hình ảnh mơ hồ, gật đầu nói: “Ồ, ta đã từng gặp ngươi, ngươi chính là tiểu thiên binh đã từng hỏi ta Thiên Đế có thể nạp tiểu thiếp hay không, đúng chứ?”

Nàng đỏ mặt, nhẹ nhàng gật gật đầu, mắc cỡ thẹn thùng.

Ta nhìn nàng một lúc, rồi nói: “Ta sẽ lưu ý, ngươi cứ về trước đi.

Nàng nhìn ta ánh mắt ngờ vực, thấy vẻ mặt ta không có ý gì là lừa

gạt, liền mừng rỡ đỏ mặt, cất tiếng tạ ơn, cung kính đưa mắt nhìn theo bóng ta khuất dạng trong Toàn Cơ Cung rồi mới rời đi.

Trong thư phòng, Tiểu Ngư tiên quan vừa thấy ta, lập tức gác cây bút lông vừa chấm ngập mực lên giá bút, đứng dậy cầm lấy tay ta nghênh đón, ta thực muốn rụt tay lại, nhưng cuối cùng lại để yên, tùy ý hắn nắm trong lòng bàn tay.

“Mịch nhi, nàng tới thật đúng lúc, vừa rồi bọn họ mới bưng tới một đĩa bánh thạch lựu, nhưng ta đã dùng tảo thiện rồi, còn no lắm, không bằng nàng nếm thử giùm ta đi?” Vừa nói vừa đưa đĩa bánh đỏ tươi đưa đến trước mặt ta.

Ta đưa tay bốc một miếng, bỏ vào miệng nhai. Ta rất thường hay quên ăn, nhưng hắn cũng không vạch trần ta, chỉ là trong thư phòng hắn kể từ sau hôm đó lúc nào cũng chuẩn bị sẵn bánh trái, thấy ta liền bảo ta ăn giùm hắn.

Hắn đối xử với ta rất tốt, tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa, nhưng điều đó chỉ khiến ta càng thấp thỏm bất an vì thấy mình không xứng đáng, không dám nhìn vào đôi mắt ôn nhu chăm chú hắn dành cho ta. Ta cất giọng: “Vùng đất phía đông ở trần gian tình hình hạn hán nghiêm trọng, đất đai nứt nẻ, hoa màu thất thu, người dân địa phương nếu không chết khát thì cũng chết đói, xác chết đầy đồng, có người nhiều lần đến miếu Thủy Thần cầu mưa. Thế nhưng, khi ta đi xem xét thì phát hiện không ai giải quyết việc ban mưa cho họ, chính là Họa Đẩu và 12 nhị quái cấu kết với nhau gây họa, làm hại dân lành.”

Hắn khẽ nhéo nhéo lòng bàn tay ta, dưới ánh mắt dịu dàng đắm đuối của hắn ta rốt cuộc cũng đổi xưng hô một cách khó khăn, gọi một tiếng: “Nhuận Ngọc…” Hắn thích ta gọi tên của hắn, nếu ta gọi sai, hắn sẽ nhìn ta chằm chằm như vậy, cho đến khi nào ta gọi đúng mới

thôi.

Nghe được ta gọi tên mình, hắn hài lòng nở nụ cười, tựa hồ chỉ cần một tiếng gọi như vậy cũng đủ khiến hắn vui sướng tận đáy lòng, như thể đạt được vạn năm linh lực vậy.

“Lúc nãy ở ngoài cửa, ta nhìn thấy con gái của Thái Tị Tiên Nhân.” Ta nghĩ rồi, tốt nhất vẫn nên nói ra.

“Sao?” Tiểu Ngư tiên quan hơi nghiêng mặt nhìn ta, đáy mắt long lanh, vẻ mặt hiếu kỳ.

“Kỳ thực, ta không hề phản đối ngài nạp thiên phi, nếu ngài có yêu thích ai thì cứ nạp vào.” Hắn đối đãi với ta rất tốt, nhưng thứ hắn muốn ta lại không có, không thể cho hắn được, hy vọng người khác có thể cho hắn.

Hắn im lặng, nhìn chằm chằm nghiêm túc vào mắt ta, ta cũng thản nhiên chân thành nhìn lại hắn. Hắn mím khóe môi lại, đĩa điểm tâm trong tay đặt ‘cạch’ một tiếng xuống mặt thư án bằng gỗ lim, buông tay ta ra phất tay áo đứng dậy, quay lưng về phía ta bàn tay nắm chặt, “Để nàng lo lắng cho ta như thế quả là làm khó cho nàng.” Giọng hắn lạnh đi, một điều xưa nay chưa từng xảy ra, “Mịch nhi, ta không sợ nàng vô tâm, chỉ sợ nàng thỉnh thoảng lại có lòng như vậy!”

Đây, đây là từ chối khéo ư? Ta đã bị người ta cự tuyệt, tất nhiên chẳng nên lưu lại làm gì, liền cáo từ ra về. Ta đáp một đám hơi nước chậm rãi bay lang thang không mục đích, bỗng từ đằng xa ta nhìn thấy một bóng người xanh mướt đang lý sự văng nước bọt tung tóe với hai gã Thiên Tướng đứng im như pho tượng trước cửa Đông Thiên Môn, bèn hạ thấp đám hơi nước xuống bay đến gần.

“Phác Xích Quân, ngươi đây là…”

Phác Xích Quân hai mắt sáng rỡ như gặp được thân nhân, “Mỹ nhân, là nàng sao?” Bộ mặt lập tức khóc lóc thảm thiết, “Hai tên đầu gỗ này không cho ta vào.” Nói rồi liền nhấc chân định thừa cơ lẻn đến bên cạnh ta.

Hai tên thiên binh liền quay ngang Họa Kích, chặn hắn lại ở bên ngoài, “Không được vô lễ với tiên thượng!”

“Mỹ nhân, bọn họ không cho ta vào, không bằng nàng ra đây đi.” Nhìn hai con mắt kích động như muốn lòi ra ngoài của Phác Xích Quân, ta hiểu ý bước ra khỏi Đông Thiên môn.

Phác Xích Quân nắm lấy một ống tay áo của ta kéo đi, trước khi đi còn không quên vênh váo đắc ý quay đầu liếc hai tên thiên binh giữ cửa một cái.

“Mỹ nhân, nghe nói nàng nghĩ quẩn muốn làm Thiên Hậu hả?”

Phác Xích Quân đưa ta đến một chỗ yên tĩnh, hỏi thẳng một câu không rào đón, lại nói, “Cái ngôi vị Thiên Hậu này kỳ thực rất chú trọng đến thiên phú dị bẩm, không phải ta đánh giá thấp nàng, nhưng nàng thực sự tư chất quá bình thường, à nhầm, là tư chất hơi kém một chút.”

“Tư chất bình thường? Ngươi muốn ám chỉ thần lực của ta thấp kém sao?” Mặc dù mấy năm qua ta tu tâm dưỡng tánh tính tình bình thản, nhưng bị một tên thủy yêu thuộc quản hạt của mình chê bai trắng trợn như vậy, không tránh khỏi nghiến răng ken két.

“Không phải nói thần lực.” Phác Xích Quân vẻ mặt tức lộn ruột vì bị hiểu sai ý, “Nhìn bao quát tất cả những người từng đảm nhiệm chức Thiên Hậu, có ai mà không âm hiểm xảo trá, thủ đoạn độc ác, khẩu

Phật tâm xà, tiếu lí tàng đao? Những phẩm chất tốt đẹp này, hình như mỹ nhân nàng chả có được cái nào…" Đang nói đến đoạn cao trào, hắn bỗng nhiên ngừng lại.

Ta nhìn theo ánh mắt hắn, thì thấy một nữ tử yểu điệu đang vội vàng hấp tấp bay về hướng Đông Thiên môn, trong lòng một cơn đau bất chợt nhói lên.

"Không nói đến Thiên Hậu tiền nhiệm, chỉ nói đến Tuệ Hòa kia thôi, mỹ nhân à, đẳng cấp của nàng còn thua cô ta một bậc."

Ta cúi đầu, lời nói bộc trực không hề trau chuốt của hắn đâm thẳng vào chỗ đau của ta, làm mắt ta cay xè.

"Mỹ nhân, đừng, đừng, nàng đừng buồn mà! Ta không phải có ý đó." Phác Xích Quân nhìn ta, tay chân lúng túng, nói năng lộn xộn, "Ý ta là nàng thua cô ta về sự âm hiểm, không giống cô ta là người tâm kế tính toán. Khi xưa lúc ta còn trẻ tuổi ngây thơ trong trắng, từng bị cô ta nhẫn tâm gài bẫy…"

Ta kinh ngạc nhìn về phía Phác Xích Quân, chỉ nghe hắn nói: "Năm đó, khi ta còn làm Sinh Tiêu Thần (vị thần cầm tinh các con giáp). Ta ngây thơ khả ái biết bao nhiêu, vô ưu vô lự, cả ngày ngao du khắp thiên đình. Thỉnh thoảng miễn cưỡng trêu ghẹo vài tiểu tiên cô, nhưng cũng có thể xem là vô cùng khiêm tốn. Tuệ Hòa tuy là tộc nhân của Thiên Hậu, nhưng chỉ là họ hàng xa, tộc nhân của Thiên Hậu nhiều như thế, sao mà để ý đến từng người được chứ? Vì để có được chức vị, mà cô ta lại chủ ý lợi dụng ta. Trong bữa tiệc bàn đào, cô ta hạ mê dược vào rượu của ta, lúc quay về ta không chịu nổi đầu óc u mê, cô ta liền đánh bất tỉnh một Trắc Phi mà Thiên Đế trước đây rất sủng ái đưa đến đặt lên giường của ta… Cuối cùng, cô ta lại dẫn dắt chúng tiên đột nhiên xông đến, bắt bọn ta tới trước mặt Thiên Đế. Tính ta xưa nay phong lưu ai cũng biết, Thiên Đế nhất thời không

chút nghi ngờ, nổi cơn thịnh nộ tước đi thần tịch của ta, lưu đày ta đi làm yêu quái, lại giáng tiểu Trắc phi kia xuống làm phàm nhân. Thiên Hậu xưa nay vốn không dung thứ dù chỉ một hạt cát ở trong mắt, đã chướng mắt với tiểu trắc phi kia từ lâu. Tuệ Hòa vốn có sẵn thủ đoạn, từ đó dần dần tiến hành từng bước, rốt cục cũng ngồi lên được vị trí thủ lĩnh điểu tộc."

Ta lặng người sau khi nghe xong đoạn bí sử này, không ngờ nguyên nhân Phác Xích Quân bị giáng xuống hạ giới lại tầm thường như vậy… Uổng công ta trước đây còn tưởng rằng nó ly kỳ dữ lắm, còn tưởng tượng ra rất nhiều kiểu đoạn. Thí dụ như: Thiên Đế hoa tâm nhìn trúng Phác Xích Quân xanh tươi mơn mởn, Phác Xích Quân vì áp lực thiên uy mà không thể không tuân theo, nhưng mà Thiên Đế vì tình thế bắt buộc phải cưới Thiên Hậu. Khi Thiên Hậu gả cho Thiên Đế không chiếm được chân tình của Thiên Đế, đâm ra hận thấu xương tình địch Phác Xích Quân, sau đó lại từ hận sinh ra yêu, cùng Phác Xích Quân hai người thương cảm lẫn nhau, thầm nảy sinh tình cảm. Phác Xích Quân trằn trọc quấn quýt do dự không quyết giữa một nam và một nữ, cuối cùng sự việc bại lộ bị Thiên Đế biết được, nhưng mà Thiên Đế dù giận dữ nhưng vẫn không thể dứt bỏ được Phác Xích Quân, không nỡ xuống tay giết chết hắn, chỉ giáng Phác Xích Quân xuống làm yêu tinh, đuổi khỏi Thiên Giới, từ đó về sau không gặp lại nữa, chỉ âm thầm nhớ nhung…

Té ra, trí tưởng tượng của ta thật là phong phú.

"Ta nói… mỹ nhân à, nàng tội gì vì một con chim mà vứt hết tất cả những con rắn trong thiên hạ, lao vào lòng của một con rồng, đi đóng cái vai Thiên Hậu ác ôn mà nàng không am hiểu một chút xíu xiu nào chứ! Sau này, chỉ có mình nàng sẽ phải chịu đựng mà thôi, nàng phải đấu với Thiên Đế, đấu với chư thần, đấu với các thiên phi Giáp Ất Bính Đinh, đấu với các tiên cô Mậu Kỷ Canh Tân Nhâm Quý… Mỹ nhân à, ta thực sự không đành lòng nhìn thấy nàng hương tiêu ngọc

vẫn đâu…” Phác Xích Quân thở dài thườn thượt lắc đầu nguầy nguậy.

Ta đang yên đang lành tự nhiên vào miệng của Phác Xích Quân lại thành ra bỏ mạng lìa đời, mặt liền hầm hầm nói: “Quá khen quá khen.”

Phác Xích Quân lại thành thật nói: “Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ. Kỳ thực, nữ tử đáng sợ, nhưng có một số nam tử càng đáng sợ hơn…”

Nghe hắn lại không đầu không đuôi phun ra một câu như thế, ta thấy không đúng lắm, thuận miệng nói tiếp: “Lẽ nào những kẻ bất nam bất nữ mới không đáng sợ?”

“Mỹ nhân, hay là nàng đào hôn đi! Hôm nay ta tới tìm nàng chính là muốn nói việc này với nàng!” Phác Xích Quân theo thường lệ nhiệt tình rủ ta bỏ trốn với hắn. Nhưng mà trong lòng ta còn đang bận nghĩ tới một chuyện khác, vì vậy không tiếp tục nghe hắn ba hoa chích choè nữa, mà bỏ đi thẳng một mạch.

Hiện tại, U Minh Giới và Thiên Giới như nước với lửa, Tuệ Hòa sắp sửa gả vào U Minh, hôm nay lại đến Thiên Giới có việc gì?

Kỳ quặc hơn chính là, sau khi nàng ta vừa vào Đông Thiên môn, liền chạy về hướng Toàn Cơ Cung.

Chương 68

Ta đứng trên cầu vồng, tay chắn phía trên xương chân mày che bớt nắng, từ xa nhìn vào sâu trong rừng.

Toàn Cơ Cung tường trắng ngói đen, xưa nay là một nơi thanh tịnh tao nhã, từ trước tới nay chẳng bao giờ có thiên binh thiên tướng canh gác, nhưng hiện tại lại có một hàng thiên binh đứng gác nhìn rất chõi, Thái Tị Tiên Nhân cũng có mặt trong đó. Các thiên binh thiên tướng này tuy không mặc áo giáp, nhưng ai nấy mắt lấp lánh như ánh đuốc, cảnh giác nhìn ngó khắp chung quanh, liên tiếp có mấy vị thần tiên hình như có công vụ cầu kiến đều bị từ chối khéo không cho vào, trông điệu bộ của Thái Tị Tiên Nhân, có lẽ ngay cả một con châu chấu cũng không lọt vào nổi bên trong, đúng thật là phòng thủ Toàn Cơ Cung vô cùng kiên cố.

Nghi ngờ trong lòng ta càng lớn, bèn hóa thành một hạt bụi nước lẫn vào một đám mây đang phiêu đãng trong gió, bồng bềnh bay vào trong Toàn Cơ Cung. Cửa sổ thư phòng của Tiểu Ngư tiên quan cũng đóng kín, ta liền mượn hình dáng của hạt bụi nước bám vào bên song cửa sổ, thấm ướt một góc giấy dán cửa sổ nhìn vào bên trong.

Tiểu Ngư tiên quan ngồi ở ghế phía trên đang bưng một chén trà bằng sứ men xanh nhấp một ngụm, vẻ mặt kín đáo không để lộ chút cảm xúc nào, còn người ngồi ở ghế khách bên dưới chính là thủ lĩnh điểu tộc Tuệ Hòa. Hai người đều im lặng, ai nấy thủ thế "địch bất động ta cũng bất động", không hiểu đang tính toán chuyện gì.

Một lúc sau, Tuệ Hòa rốt cục không kềm chế nổi nữa, mở miệng nói:

“Người quanh minh chính đại không nói lời ám muội, Tuệ Hòa hôm nay vì sao đến đây có lẽ Thiên Đế cũng đã rõ ràng.”

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười lãnh đạm, “Tuệ Hòa công chúa nói vậy là sai rồi, bản thần thực sự không biết vì sao ngươi đến đây.”

Tuệ Hòa hừ lạnh một tiếng, “Có phải ngươi đã động tay động chân trong đan dược của Lão Quân?”

Trái tim ta giật thót, chỉ nghe Tiểu Ngư tiên quan nhàn nhã nói: “Thì ra là vì chút chuyện cỏn con này, bản thần chẳng qua chỉ loại bỏ đi một vị thảo dược thượng hoả mà thôi.

“Ngươi!” Tuệ Hòa nhất thời tức giận, lập tức lạnh giọng châm chọc, “Ngoại giới đều lan truyền tình cảm sâu đậm, thắm thiết của Thiên Đế dành cho Thủy Thần, nhưng ai mà biết được Thiên Đế ngay cả người mình yêu nhất cũng lợi dụng lừa dối! Ngươi biết rõ Húc Phượng là một loài chim bất tử, rất có khả năng vẫn chưa hoàn toàn hồn phi phách tán; còn Thủy Thần sau khi xin được kim đan của Lão Quân nhất định sẽ đi cứu Húc Phượng. Ngươi biết rõ Húc Phượng thể chất thuộc hỏa tối kỵ giá rét, liền cố ý khử đi hỏa tính của đan hoàn. Hiện tại, Húc Phượng phải liên tục chịu đựng đau đớn do đan hoàn phản phệ, ngươi…” Chủ đề bỗng thay đổi, lời nói đầy mỉa mai, “Thủy Thần kia e rằng vẫn chưa biết bản thân là một con cờ phát huy tác dụng vô cùng tích cực? Nếu có ai đó nói ra nói vào…”

Ta nhất thời như bị sấm sét giáng xuống đầu, cả người ngây ngốc sững sờ.

Tiểu Ngư tiên quan đặt chén trà sứ men xanh lên bàn, phát ra một tiếng vang nhỏ, nhíu mày nói: “Tuệ Hòa công chúa nói năng ngay thẳng như vậy, chẳng hay có thẳng thắn nói thật với Ma tôn rằng, hắn có thể chết rồi sống lại hoàn toàn không phải là do ngươi cứu?”

Tuệ Hòa tái mặt thay cho câu trả lời.

“Huống hồ ma lực của hắn càng ngày càng cao, ngay chính bản thân hắn cũng không lưu tâm đến chút phản phệ nhỏ nhoi này, Tuệ Hòa công chúa làm vậy có vẻ dư thừa.” Hắn nói giọng khoan thai, trước sau như một vân đạm phong khinh.

Tuệ Hòa sau một thoáng sững sờ chậm rãi định thần lại, nói: “Cho dù Húc Phượng biết được Cẩm Mịch cứu hắn thì đã sao? Nếu không vì nhát đao trí mạng của cô ta, Húc Phượng sao phải chịu hồn phi phách tán? Nhưng trái lại, có một chuyện… Nếu như Cẩm Mịch kia biết được năm xưa cái chết của tiên Thủy Thần không phải do Húc Phượng gây nên, còn vị hôn phu Thiên Đế bệ hạ của cô ta ngay từ đầu cũng đã biết thủ phạm không phải là Húc Phượng, nhưng vẫn giấu diếm cô ta, lừa gạt cô ta, ngươi nghĩ cô ta sẽ phản ứng như thế nào?”

Trời xanh nổi sấm! Trời long đất lở! Trong phút chốc, cột chống trời gãy đôi, bầu trời sụp xuống… nhưng ta lại cử động không được, chạy không xong, trốn không thoát, trơ mắt nhìn bản thân bị những tảng đá khổng lồ ầm ầm đổ ập xuống người nghiền nát, từng tấc từng tấc nghiền thành bột mịn…

“Ta có lời khuyên ngươi đừng làm chuyện điên rồ!” Sắc mặt Tiểu Ngư tiên quan hoàn toàn u ám, ngón trỏ gõ gõ lên mặt bàn, “Ngươi sắp sửa được như ý nguyện gả cho hắn rồi, nếu như nói trắng ra cho thiên hạ biết, ngươi không sợ giấc mộng hoàng lương của ngươi sẽ trở thành hư không sao?”

“Nếu Thiên Đế bệ hạ nói cho Tuệ Hòa biết đã loại bỏ đi vị dược thảo nào, Tuệ Hòa đảm bảo một từ cũng không tiết lộ! Nhưng nếu Thiên Đế bệ hạ khăng khăng theo ý mình, Tuệ Hòa cũng đành đánh cược một ván, liều mình cá chết thì lưới cũng rách vậy thôi!”

“Ngươi thật sự cho rằng, bản thần chỉ biết mỗi việc Húc Phượng không phải là người sát hại Thủy Thần, mà chẳng hề biết thủ phạm là ai sao? Ngươi dựa thế Thiên Hậu đi theo bà ta vạn năm có thừa, Hồng Liên nghiệp hỏa ít nhiều gì cũng học được chút ít chứ? Ngươi biết thần lực của Thủy Thần chỉ còn lại không tới nửa thành, giết y vì báo thù cho Thiên Hậu chỉ là mượn cớ, kì thực muốn mượn chuyện này gây chia rẽ Mịch nhi và Húc Phượng mới là thật, đúng chứ? Đáng tiếc, ngươi tính nhầm một bước, có lẽ ngươi chẳng bao giờ nghĩ tới Mịch nhi lại có thể một đao khiến hắn hôi phi yên diệt… Vẽ hổ không thành lại thành ra con chó!” Hắn lạnh lùng tung ra con cờ cuối cùng.

“Ngươi…” Tuệ Hòa hoảng hốt sợ hãi, “Ngươi… Ngươi biết được lúc nào…”

“Bản thần biết được lúc nào chẳng phải việc quan trọng, chỉ riêng những lời nói hở đầu hở đuôi của ngươi hôm nay cũng chính là không đánh mà khai. Ta khuyên ngươi một câu, ngậm chặt cái miệng lại mà thành thật gả cho hắn mới là chuyện nên làm, có hắn che chở cho ngươi, ngươi còn có thể tạm thời bảo toàn tính mệnh, chứ nếu như một ngày nào đó rơi vào tay ta, hừ… khắp thiên hạ đều biết, ta từng đồng ý với Mịch nhi sẽ thay nàng báo thù giết cha…”

Sắc mặt Tuệ Hòa trắng bệch, hoảng sợ đến cực điểm, “Ngươi… thì ra ngươi đã biết từ đầu, không ngờ ngươi lại lợi dụng ta làm liên lụy đến Húc Phượng, dùng chuyện này tiêu diệt hoàn toàn chút khả năng nhỏ nhoi của hai người họ… Ngươi… Ngươi thực sự là kẻ không từ bất cứ thủ đoạn nào!”

“Ngươi biết thì tốt rồi.” Vẻ mặt lãnh đạm, hắn phất tay một cái, cánh cửa rộng mở, “Đi thong thả không tiễn!”

Tuệ Hòa lảo đảo đi hết đoạn tường trắng ngói đen tưởng như dài vô tận, cuối cùng hốt hoảng khuất dạng trong vẻ sặc sỡ chói lòa của chiếc cầu vồng…

Ta chầm chậm từ từ trượt xuống từ trên song cửa sổ, cơn đau đớn do bị rơi xuống đất khiến ta không còn chút khí lực nào để chế ngự thuật biến hóa, nguyên thân hoàn toàn hiện ra, ta nhịn đau gượng dậy muốn nhanh chóng đi ra ngoài.

“Mịch nhi?”

Không thể dừng lại! Không thể quay đầu! Ta nhấc chân phóng đi.

“Mịch nhi!” Hắn vòng tay ôm chặt ta từ đằng sau, ta kinh hãi toàn thân run rẩy, liều mạng đấm đá vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng xiềng xích này, vọng tưởng giãy dụa, dùng hết đến chút sức lực cuối cùng cũng chẳng khiến cho cái lồng giam giữ kia mảy may tổn hại hoặc lung lay. Ta dùng ngón tay cấu vào cánh tay thép kia, cấu hết sức mình cho đến khi máu chảy đầm đìa… Cào cấu cho đến khi bản thân không còn chút sức lực nào, chỉ có thể nhìn thấy máu huyết loang lổ ngang dọc, phân không rõ là máu của ai…

Từ trước tới giờ ta vẫn luôn là một con kiến nhỏ bé, cho dù có giương nanh múa vuốt thế nào cũng chỉ là phí công vô ích, thật buồn cười!

“Mịch nhi… nàng hãy nghe ta nói…” Buồn cười hơn, giọng nói của hắn lại còn run rẩy, đứt quãng, làm sao hắn có thể diễn xuất chân thật đến như vậy?

“Được, ta nghe ngươi nói… chỉ cần ngươi buông tha cho ta, ta còn có thể làm được gì, ngươi cứ nói hết với ta… ta đều sẽ hoàn thành, rồi ngươi hãy buông tha cho ta… có được không?” Hắn ngồi ở trên

cao bày mưu tính kế như vậy, ta hiểu rất rõ, ta không có nổi lấy một phần thắng nhỏ nhoi nếu chống lại hắn, ta chỉ có thể hạ mình cầu xin, cầu xin hắn buông tha cho ta.

Nhưng hắn vẫn dừng ở đó không nói gì nữa, chỉ có cánh tay càng siết càng chặt, đôi môi run run quẹt ngang sau gáy ta, như một cây kim đâm vào người ta, ta rất sợ hãi…

“Mịch nhi, đừng nói với ta kiểu như thế… đừng rời bỏ ta…van xin nàng, đừng rời bỏ ta…ta rất sợ hãi…”

“Nhưng mà… ta ngay cả xương cốt cũng chẳng còn… mỗi tấc mỗi phân đều đã bị tận dụng sạch sẽ, chẳng còn lại gì hết. Vì sao? Vì sao ngươi còn không chịu buông tha ta?” Ta cắn môi, toàn thân run rẩy đầy ngờ vực, “Ta rất sợ, ngươi buông tha cho ta có được không?” Ta yếu ớt khẩn cầu, giọng nói run rẩy càng lúc càng nhỏ.

“Mịch nhi… Mịch nhi.” Hắn xoay bờ vai bạc nhược nhưng cứng đờ của ta lại, mặt đối mặt nhìn ta, ta sợ hãi đến mức hận không thể co đầu rụt cổ, “Mịch nhi… nàng hãy nhìn ta đi, có được không? Ta yêu nàng…ta thực sự rất yêu nàng… nàng đừng sợ ta… đừng bỏ rơi ta…”

“Không phải, ngươi nhớ nhầm rồi, ngươi không yêu ta. Ngươi chỉ gạt ta nói ngươi yêu ta, gạt cha ta nói ngươi yêu ta, gạt các phương chủ nói ngươi yêu ta, gạt lão Hồ nói ngươi yêu ta, gạt Liên Kiều nói ngươi yêu ta, gạt hết tất cả mọi người trong thiên hạ, lừa gạt lâu ngày, ngay cả chính ngươi cũng tin là thật rồi.”

“Không phải, Mịch nhi… nàng hãy tin ta, hãy lắng nghe trái tim của ta, ta thực sự yêu nàng… “ Hắn luống cuống ôm ta vào trong lòng áp lên ngực hắn, lời giải thích yếu ớt khiến lòng người rối loạn này gần như giống y như thật.

Ta chậm rãi lắc đầu, “Ta tuy ngu ngốc, thế nhưng cho dù ta có ngốc hơn nữa, hiện tại cũng đã rõ ràng mọi chuyện… Ngay từ đầu ngươi tiếp cận ta chỉ bởi vì ta là người ở bên cạnh Húc Phượng, ngươi muốn nghe ngóng tình hình của kẻ địch. Sau đó, lúc ngươi dần dần hoài nghi ta là con gái Thủy Thần, nhân bữa tiệc chúc thọ Thiên Hậu, ngươi cố ý bày thủy kết giới bị ta phá được, từ đó ngươi hoàn toàn xác nhận thân phận của ta.”

“Hôm đó, cha dẫn ta lên Thiên Giới. Ở bên ngoài Bắc Thiên môn, ngươi rõ ràng đã thấy cha đứng phía sau trụ chống trời, nhưng cố ý giả vờ không thấy, giả vờ không biết ta là con gái Thủy Thần, dụ ta nói ra câu ta thích ngươi, khiến cha tưởng rằng ta và ngươi tình đầu ý hợp. Ngươi còn giơ tay thề rằng vì takhông quản làm trái hôn ước giữa Thiên Đế và cha, bởi vì ngươi biết, cha đã biết cái chết của mẫu thân ta chính là do Thiên Đế và Thiên Hậu gây nên, sợ cha bởi vì chuyện đó mà huỷ bỏ hôn sự này, mà như thế, ngươi sẽ hoàn toàn mất đi hậu thuẫn vững chắc của cha Thủy Thần. Cha vốn lương thiện, nếu thấy ta đã có lòng với ngươi, tất không đành chia rẽ nhân duyên, còn có thể toàn lực ủng hộ ngươi. Như vậy, nếu ngươi cùng Húc Phượng đánh nhau, phần thắng sẽ có thể tăng thêm một thành.”

“Ngươi tùy ý để ta ra vào Tê Ngô Cung, tùy ý để Húc Phượng nhiều lần gặp ta, cũng chỉ vì dùng ta để nắm thóp hắn. Ngươi tặng ta Yểm Thú, cũng chỉ để nắm được hành tung của ta.”

“Rồi một hôm, Phật tổ gia gia khai đàn giảng thiền tại Đại Lôi Âm Tự ở Tây Thiên, chư thần chúng tiên lục giới đều đến dự, nhưng Thiên Hậu không đi, chỉ e ngươi chớp mắt đã đoán ra mánh khóe. Ngươi ung dung điềm tĩnh dẫn Thiên Đế và cha Thủy Thần bước vào, thấy ta giả chết nhưng không hề mở miệng, ngươi trơ mắt nhìn cha lòng đau tan nát vì tưởng rằng ta đã chết, tính mượn tay cha để giết chết Thiên Hậu, nhưng không ngờ lại bị Húc Phượng chắn đỡ. Nhưng mà

cứ cho là Thiên Hậu chưa chết, Húc Phượng trọng thương, Thiên Hậu vào tù, mục đích của ngươi coi như là đạt thành rồi.”

“Cha bị Tuệ Hòa kia độc ác giết hại, ngươi rõ ràng biết hung thủ thật sự, rõ ràng biết ta hoài nghi Húc Phượng, ngươi rõ ràng biết…”

“Thế nhưng ngươi lại nói với ta: ‘Thủy Thần vì báo mối thù giết con mà muốn lấy mạng Thiên Hậu, Hỏa thần nhận thay ba chưởng, ngăn cản được, mẹ hắn bị tống giam, Hỏa thần ôm lòng oán hận, lại sợ Thủy Thần không vẫn muốn giết mẹ hắn lần nữa, bèn diệt Thủy Thần, vĩnh tuyệt hậu hoạn! ’ “

“Ba năm, trong ba năm ngươi biết được Húc Phượng vẫn luôn biết ngươi đang điều binh khiển tướng, biết ngươi có dã tâm muốn đoạt thiên vị, ngươi đã định liệu Húc Phượng sẽ đem nhược điểm của ngươi ra gây khó dễ vào thời khắc mấu chốt.”

“Thế nhưng, ngươi không chỉ là một thánh thủ chơi cờ, mà còn là một tay bài bạc, không phải sao?”

“Buổi lễ đại hôn, cũng chính là một canh bạc. Không cược bất cứ thứ gì, chỉ cược Húc Phượng sẽ xông vào hôn điện, và cược ta sẽ báo thù cho cha! Mười vạn đại quân ngoài điện căn bản chỉ là ngụy trang, tiền đặt cược của ngươi kỳ thực chỉ đặt hết lên một người, một người mà không ai sẽ ngờ đến…”

“Mà ta, lại chính là quân bài đó. Một chiêu phân định thắng thua. Lần đó, ngươi hoàn toàn lấy được toàn thắng, thành công trở về.”

“Thế nhưng, vì sao ngươi vẫn không chịu buông tha cho ta? Ta tìm Lão Quân cầu đan dược, Lão Quân đồng ý với ta suy nghĩ một đêm, hôm sau ngươi liền giả vờ thay ta thuyết phục Lão Quân, kì thực là cản trở ta lấy đan. Ngươi biết rõ ta trước đây quý trọng nhất chính là

linh lực, xem linh lực còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình, cho nên ngươi liền hiến chiêu cho Lão Quân, bảo ta dùng sáu thành linh lực để đổi lấy kim đan. Ngươi nghĩ rằng ta chắc chắn sẽ không nỡ, còn Lão Quân cũng bảo vệ được đan dược, sau đó ta sẽ cảm kích ngươi vì đã nói giúp, mà Lão Quân cũng sẽ cảm kích đề nghị của ngươi. Nào ngờ, ta không chút do dự đổi linh lực lấy kim đan."

"Thế nhưng, sao ngươi có thể bỏ qua một bước được chứ? Ngươi trước đó đã phòng ngừa 'vạn nhất', động chân động tay trong đan dược của Lão Quân, đến lúc đó, nếu vạn nhất ta đồng ý dâng linh lực, thì cùng lắm cũng chỉ đổi được một viên đan dược không toàn vẹn."

"Sao ngươi có thể biết rõ bản thân mình muốn thứ gì đến như thế? Sao ngươi có thể thận trọng, tính toán không sai một chút nào như thế? Sao ngươi có thể biến tất cả mọi người thành con cờ của ngươi, bị ngươi lợi dụng, nhưng vẫn nghĩ ngươi là người trong sạch tinh khiết, lương thiện thân thiết nhất trên đời này như thế?"

"Hôm nay, ngươi đã ngồi vững vàng trên ngôi vị Thiên Đế, toàn bộ Thiên Giới ngoại trừ Nguyệt Hạ Tiên Nhân, không một ai dám thách thức với ngươi. Mà Nguyệt Hạ Tiên Nhân hoàn toàn chẳng thể uy hiếp được Đế vị cao cao tại thượng của ngươi. Tâm nguyện của ngươi đã đạt thành, vì sao vẫn không chịu buông tha ta?"

Chân tướng bại lộ tại dưới ánh mặt trời chói lọi, trần trụi khiến người ta không thể nào che chắn.

Hắn cúi mặt, đối với một tràng dài liên tu bất tận của ta, vẻ mặt trắng bệch không thể chối cãi.

"Cho đến bây giờ, ngươi duy nhất đã bỏ sót một điểm, chỉ sợ ngay cả ngươi cũng không bao giờ ngờ tới kim đan kia tuy rằng thiếu đi

một vị thuốc, nhưng vẫn có công hiệu, ngươi không ngờ tới Húc Phượng lại phục sinh nhanh như vậy, chỉ trong một thời gian ngắn đã thống lĩnh cả Ma giới bước lên ngang hàng cùng với ngươi."

Một ý nghĩ giá rét từ đỉnh đầu xuyên qua tim truyền xuống lòng bàn chân, ta run rẩy đánh hai hàm răng lập cập, "Lẽ nào ngươi… lẽ nào ngươi còn muốn dùng ta để đối phó hắn?"

Trong lúc hoảng loạn, ta không biết mình tìm đâu ra sức mạnh hung hăng đẩy hắn ra, hắn ngã xuống đất, ta khàn giọng nói: "Vô dụng thôi, hắn đã không còn chút tình ý nào với ta nữa rồi! Hắn hận ta tận xương tủy, hận không thể tự tay bầm thây ta vạn đoạn, hắn đã yêu người khác rồi, yêu kẻ thù giết cha ta…" Ta nghẹn ngào bước lui về phía sau, khóc không thành tiếng, "Ngươi buông ta ra đi! Ta sẽ không bao giờ làm tổn thương hắn nữa đâu!"

"Không phải, Mịch nhi, không phải!" Hắn nửa quỳ trên đất kéo ta vào trong lòng, mặc cho ta tay đấm chân đá cũng không buông ra, "Ta sai rồi, trước đây đều là ta sai rồi. Thế nhưng, hôm nay ta thực sự yêu nàng, yêu đến đau khổ tột cùng, không thể tự thoát ra được… Ta nhìn thấy cảnh mộng của nàng, thấy cảnh hai người âu yếm trong mơ, nàng có biết lúc đó tâm tình ta thế nào không? Ta hận không thể rút kiếm hủy đi hồn phách của chính mình, nếu ta chưa bao giờ tồn tại, sao có thể gặp gỡ nàng, nếu không gặp gỡ nàng, thì sẽ không phải chịu nỗi đau đớn xé lòng như thế… nhưng mà, ta hiểu rất rõ ràng, ta phải nhẫn nhịn, chỉ có nhẫn nhịn mới trở thành kẻ mạnh thực sự, mạnh đến mức không ai dám không cúi đầu trước ta, mới có thể bảo vệ vững vàng người yêu của ta, khiến người yêu của ta thật lòng phục tùng đi theo ta…"

"Nàng năm lần bảy lượt lén lẻn vào U Minh thăm hắn, ta đều xem như không biết, ta chỉ xem như nàng vướng phải cơn nghiện, giống như nghiện ăn đường ngày trước, luôn phải chậm rãi đề phòng từng

chút một, không thể vội vàng hấp tấp.”

“Sau đó, quả nhiên số lần nàng đi thăm hắn càng ngày càng ít, nàng không biết ta vui mừng đến mức nào đâu. Sau đó nữa, nàng đồng ý thành hôn với ta bên bờ sông Ngân hà, nàng có biết, khi đó ta đã không thể tin nổi đến mức nào không? Ta hạnh phúc đến mức trái tim bay bổng, khi đó ta đã nghĩ, chỉ cần nàng có thể cùng ta thuận lợi thành hôn, không có những chuyện bất ngờ xảy ra nữa mà cùng ta yên ổn sống bên nhau trọn đời, cho dù muốn ta chắp hai tay dâng tặng ngôi vị Thiên Đế, cũng không phải không thể…”

Ta nhìn khuôn mặt hoảng loạn đến chân thật của hắn, nghe hắn nói những lời nực cười lừa bịp đó, chỉ biết lắc đầu mờ mịt.

“Mịch nhi, nàng có thể không tin ta, có thể không yêu ta, có thể oán hận ta, thế nhưng nàng tuyệt đối không thể rời bỏ ta!” Ta nhất thời cảm thấy trái tim bị khoét mất, cô đơn lạc lõng, chỉ đành nhìn hắn đầy tuyệt vọng, chỉ thấy trên hai gò má tái nhợt của hắn có một dòng lệ trong suốt chảy xuống, rơi trên trán ta, “Mịch nhi, ta sai rồi, nhưng ta không hối hận!”

Sai rồi, ta cũng sai rồi, ta sai đến thậm tệ, sai đến hoang đường… Thế nhưng, làm sao để Phượng Hoàng nghe thấy đây?

Thì ra, trên đời này có một loại vết thương, có thể xuyên tâm thủng cốt.

Gọi là – không còn đường sám hối.

Chương 69

“Mịch nhi.”

Ta tiếp tục nghịch nghịch bông hoa trong tay, làm như mình chẳng nghe thấy gì hết.

Hắn giam cầm ta đã ba tháng nay, bất kể ta cầu xin thế nào, cũng chỉ nhận được một câu nói ôn hòa, “Ta sẽ không buông nàng ra, cũng sẽ không nói cho nàng vị thuốc bị thiếu trong kim đan, sang xuân chúng ta lập tức thành hôn.”

Một tháng sau, ta không tiếp tục cầu xin hắn nữa, cũng không mở miệng nói bất cứ một câu nào, chỉ xem hắn như một bụi gai vừa mọc ra ở đó.

Ngày nào hắn cũng tới, luôn dùng lời ngon tiếng ngọt nói chuyện với ta, quan tâm cả đến ba bữa ăn, chu đáo đến mức ngay cả nước trà đã nguội cũng phải thay nước khác mới được uống, ngồi thì sợ thắt lưng ta mỏi, nằm thì sợ lưng ta đau, bộ dạng hận không thể nâng niu chăm chút ta trong lòng bàn tay hắn.

Các tiên thị tiên cô đều tỏ ra bất bình thay cho hắn, cảm thấy ta là kẻ không biết điều, lúc nào cũng nói một nam tử cuồng dại như Thiên Đế bệ hạ thiên hạ ít có.

Đúng vậy, trên đời làm gì có nam tử nào có thể đối xử với một nữ tử tốt đến cực độ như vậy? Nếu như có thật, thì chắc chắn là giả rồi. Cái gọi là hoàn mỹ, đều là ảo giác. Nếu không phải chính mình gặp phải, ai có thể tin được một kẻ ôn hòa nhã nhặn như vậy mặt trái của

hắn lại tàn nhẫn khủng khiếp?

“Các ngươi lui xuống hết đi, ta muốn nói chuyện riêng với Thủy Thần.” Hắn phất tay, đuổi hết tất cả tiên thị lui đi, khom người nói, “Mịch nhi, nàng đang làm việc đồng áng sao?”

Tay ta bỗng khựng lại, là giọng nói của hắn, là hình dạng hơi thở của hắn, chỉ có điều khẩu khí này…

“Mỹ… Mịch nhi, bản thần tới, vì sao nàng còn không đứng dậy nghênh đón? Nàng không thể ỷ vào bản thần đang sủng ái mình thì có thể thất lễ như thế, nàng có biết vì sao ta phải làm Thiên Đế không? Cái hay nhất khi làm Thiên Đế chính là ngoại trừ Thiên Hậu ra, còn có thể nạp rất nhiều rất nhiều rất nhiều thiên phi.”

Ta buông cái xẻng xuống, nói: “Tùy ý.” Lâu rồi không nói chuyện, giọng nói có chút khàn khàn.

“Ai da da, sao lại ngốc nghếch như vậy, xem ra bản thần phải dạy dỗ lại nàng cho tốt mới được.” Hắn đưa tay xoa cằm. Vẻ mặt phiền muộn vì đau đầu, “Nhưng mà, phải dạy dỗ thế nào mới được đây?”

Hắn bỗng nhiên chạm vào tay ta, ta bị giật mình theo phản xạ định giơ xẻng lên đập hắn, nhưng hắn khều khều vào lòng bàn tay ta, nghiêm giọng: “Để bản thần đóng cửa phòng dạy dỗ nàng một chút mới được!”

Vừa nói vừa nôn nóng dắt ta đi thẳng tới sương phòng, trên đường đi các tiên thị tiên cô nhìn chúng ta tay trong tay, lại nhìn hướng chúng ta đang đến, ai nấy che miệng cười ám muội như trút được gánh nặng, ta lập tức đen hết nửa bên mặt.

“Ngươi tới đây làm gì?” Vừa vào sương phòng, ta liền hất tay Phác

Xích Quân ra.

“Mỹ nhân, nàng làm trái tim ta tan nát rồi đó, lần này ta đến chính là liều mạng tấm thân này làm anh hùng cứu mỹ nhân đây!” Phác Xích Quân ra vẻ đau khổ, nhìn thấy trên mặt Thiên Đế mà cũng nặn ra được sắc thái như vậy, ta nhất thời cảm thấy cả người sởn gai ốc.

“Không nói nhiều nữa, vất vả lắm mới chờ được hôm nay Phật tổ khai đàn giảng pháp, hắn không có ở Thiên Giới. Việc này không nên trì hoãn, chậm chút nữa e rằng hắn sẽ về tới nơi đó.” Phác Xích Quân lấy từ trong ống tay áo ra hai con chim sáo đá, lại móc ra một tờ giấy trải phẳng lên mặt bàn.

Viết hí hoáy một hàng chữ trên giấy: “Mượn Thủy Thần dùng một lát, để tham khảo chân lý song tu.”

Trong lúc ta đang đọc hàng chữ kia, thì nghe thấy hai con sáo đá đứng ở đầu giường kẻ xướng người hoạ bắt đầu rên rỉ.

“Uhm… Ah! Đừng mà… Đáng ghét…”

“Uhm… Hừ… uhm… Nàng rất đẹp!”

Tiếp theo chính là một loạt tiếng nước chảy rí rách.

Ta ngẩn người, lúc bị Phác Xích Quân không nói không rằng túm lấy, bay ra khỏi song cửa sổ mới sực tỉnh lại, suýt nữa thì rơi xuống đất. Ở phía ngoài hậu viện, kết giới hé ra một cái khe nhỏ rất khó phát hiện, Phác Xích Quân dắt theo taliền biến thành hơi nước thoát ra ngoài. Bay thẳng đến bờ sông Ngân hà, một tay hắn ấn ta xuống dòng Ngân hà, còn mình cũng ẩn xuống sát theo sau. Sau khi mượn dòng nước Ngân hà tránh được một đội thiên binh tuần tra, mới bay qua Ngân hà ra khỏi Thiên Giới.

Từ xa, ta nhìn thấy một thiếu niên toàn thân áo đỏ, Phác Xích Quân hóa trở về nguyên dạng, vui vẻ trước khi đáp xuống đất vỗ lên vai của y, niên thiếu bị giật mình lảo đảo suýt ngã, chính là Hồ Ly Tiên.

Phác Xích Quân nói: “Đan Chu, đa tạ ngươi dùng pháp khí giúp chúng ta mở ra một lỗ hổng.”

Hồ Ly Tiên dẩu dẩu đôi môi đỏ au, bất đắc dĩ liếc ta một cái, nói với Phác Xích Quân: “Ta giúp ngươi, chứ không phải giúp nàng ta! Giờ ngươi đã ra ngoài rồi, ta đi đây!”

Phác Xích Quân nhướn mày, nói: “Sao ngươi càng già da mặt càng mỏng vậy, không cần xấu hổ, mỹ nhân và ta tuy hai mà một.” Nói rồi lại kéo tay ta nhìn trái nhìn phải, đau lòng nói, “Đáng thương cho mỹ nhân nhà ta, thực sự là quá đáng thương mà. Trước đây, thân thể đã rất thon thả rồi, bây giờ bị giam cầm trong đó, càng ốm yếu trơ xương ra. Đã thế ngày ngày còn bị tên Thiên Đế kia bắt làm việc đồng áng, nhìn xem, ngón tay cái đã teo tóp còn có thế này! Còn tiếp tục như vậy nữa, e rằng sẽ biến thành nông phụ mất!”

Ta lấy lại bình tĩnh rụt tay lại, nói: “Đa tạ Phác Xích Quân quan tâm, chỉ là cái ngươi mới vừa nhìn chính là ngón út, không phải ngón cái.”

“Oh, hèn gì ta đang thắc mắc sao nó dài như thế!” Phác Xích Quân tỉnh ngộ, lại nói, “Mỹ nhân, hôm nay ta vất vả lắm mới chọn được một ngày Thiên Đế đi ra ngoài, lại dùng viên tiên đan ‘thay hình đổi dạng tuyệt đối giống’ đã cất kỹ năm vạn năm biến mình thành bộ dạng của hắn, liên thủ với Đan Chu trộm nàng ra khỏi Thiên Giới. Đối mặt với sự tự do xa xỉ khó mà có được này, nhân lúc Nguyệt Hạ Tiên Nhân còn đang ở đây, nhân lúc Thiên Đế còn chưa phát hiện, thiên la địa võng còn chưa bày bố, nàng có nguyện vọng gì, hãy mau nói ra đi!”

Ta ngẩn ra, Phác Xích Quân nháy mắt đá lông nheo, bổ sung thêm: “Chẳng hạn như nói ra loại nguyện vọng bỏ trốn theo trai.”

Hồ Ly Tiên đứng ở bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc xưa nay chưa từng có, yên lặng nhìn ta.

Ta cụp mắt, một lúc lâu sau, mới cố lấy hết dũng khí lí nhí nói một câu mà chỉ bản thân mới nghe được: “Ta muốn đi U Minh giới, ta muốn nhìn thấy hắn…” Đáy mắt cay xè, có gì đó sắp sửa tràn mi, ta vội vàng ngước mắt lên, chớp chớp mắt nén lại.

Phác Xích Quân òa một tiếng khóc thét, “Thiên đạo bất công! Bất công quá sức!”

Hồ Ly Tiên dường như thở dài thườn thượt, nhưng lại quay mặt đi chỗ khác, nói: “Ta chỉ giúp ngươi tới đây, ngươi muốn đi thì tự mình đi, trước đây nếu không phải ta đẩy ngươi đến với Húc Phượng, có lẽ nó cũng sẽ không trúng độc của ngươi mà yêu thích ngươi, lần này ta sẽ không giúp ngươi thêm nữa! Ta không thể tiếp tục hại Húc Phượng!” Y vung tay áo xoay người đi chỗ khác.

Ta trịnh trọng cúi người chào Hồ Ly Tiên và Phác Xích Quân, “Nhờ có sự tương trợ chân thành trong nguy nan của Ngạn Hữu Chân Quân và Nguyệt Hạ Tiên Nhân, Cẩm Mịch vô cùng cảm kích, tương lai nhất định tận lực báo đáp nhị vị!”

Trước khi ta xoay người rời đi, còn nghe thấy Phác Xích Quân gào lên: “Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy! Ta còn chưa cùng Thủy Thần lên Vu Sơn ngắm chiều tà mà…”

Ta chưa bao giờ bước vào U Minh Giới mà không cải trang thành hình dạng khác, có lẽ tiên khí trên người ta hơi nhiều, yêu ma trên đường đều ngừng động tác đang làm, xôn xao liếc mắt, thầm thì to

nhỏ.

“Lần đầu tiên ta mới thấy một La Sát có diện mạo thế này, là ở mười tám tầng địa ngục mới được thăng lên sao?”

“Đồ ngu! La Sát cái gì, ngươi không ngửi thấy mùi thần tiên tinh khiết trong trẻo hay sao?”

“A! Hóa ra là thần tiên à! Đáng tiếc diện mạo xinh đẹp như vậy, sao lại nghĩ quẩn sa đọa đến mức đi làm thần tiên cơ chứ, quả thật là đáng buồn…”

Ta rốt cuộc cũng dừng lại dưới bức hoành phi không chữ bằng gỗ lim, hít sâu một hơi, ta gõ cửa. Một hồi lâu, vẫn không ai ra trả lời, chỉ có hai con quái thú mặt mày hung ác đang canh gác hai bên đại môn nhìn ta mặt lạnh như tiền. Một lúc sau, ta lại giơ tay lên gõ cửa. Thời gian trôi qua ước chừng ba nén hương, rốt cục cũng nghe tiếng đại môn nặng nề mở ra, hai nữ yêu thong dong chậm rãi từ bên trong bước ra.

“Chuyện gì?”

“Cảm phiền thông báo với Ma tôn, hãy nói… hãy nói có Cẩm Mịch cầu kiến.”

“Cẩm Mịch? Ma tôn trăm công nghìn việc, chẳng lẽ một tiểu bối bình thường vô danh tiểu tốt mà cũng có thể tùy tiện gặp sao.” Một trong hai nữ yêu tỏ ý bực bội, giơ tay chuẩn bị đóng cửa.

Ta vội vàng đưa tay ra ngăn lại, hấp tấp nói: “Vậy nói có Thủy Thần Cẩm Mịch cầu kiến.”

Nữ yêu kia lập tức ngừng tay, trố mắt nhìn ta trân trối, nữ yêu còn lại

như bị sét đánh, có lẽ bị dọa không ít, lặp lại: “Thủy Thần… Thủy Thần nào? Chẳng lẽ là người kia?”

Hai nữ yêu quay mặt nhìn nhau, sau đó không chút do dự đóng sập cửa lại, cảnh cửa đóng kín gần như sắp đập dập mũi ta. Ta sửng sốt, nhoẻn miệng cười khổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại cúi đầu nhìn ngón chân.

Không ngờ, ít lâu sau cửa bỗng nhiên mở ra từ bên trong, hai nữ yêu lúc nãy mang theo vẻ mặt cổ quái khinh thường nhìn nhìn ta, bất đắc dĩ nói: “Ma tôn có lời, Thủy Thần hãy theo bọn ta đi vào.”

Đi thẳng vào bên trong, ta được dẫn vào hậu viện, xa xa thấy giữa một biển hoa đỏ rực có một cái hồ nhỏ, giữa hồ có một cái đình mái cong, có mấy nhạc công đang gảy đàn, ti trúc nức nở. Một người ngồi dựa vào lan can, trên án kỷ trước mặt có vài ba tờ công văn nằm lăn lóc, trên tay cầm một quyển thẻ tre hơi ố vàng mở ra một nửa, hắn đang xem chăm chú, lộ ra khuôn mặt nhìn nghiêng tranh tối tranh sáng không thấy rõ ràng.

Hoa cỏ đỏ rực xung quanh, vậy mà chỉ một giọt chu sa trên ngòi bút hắn lại khiến người ta nhìn thấy mà giật mình. Lòng ta chợt run rẩy.

Nữ yêu dẫn ta đến phía dưới thềm đá của căn đình giữa hồ, “Tôn thượng, Thủy Thần cầu kiến.”

Ta khẽ chau mày, một cơn gió thổi qua, biển hoa dưới đình lung lay dao động, tiếng ti trúc chớp mắt nín bặt, xung quanh đột ngột im ắng, một giây sau ai đó lỡ tay trượt qua dây đàn tạo nên một tiếng động.

Có tiếng cười khe khẽ, nhạc công phạm lỗi kinh hoảng quỳ xuống, “Thỉnh Tôn thượng trách phạt.”

“Không trách các ngươi được, Thủy Thần tiên thượng này… đến ta còn phải sợ.” Giọng nói hắn lạnh lùng, rõ ràng là lời châm chọc mỉa mai, nhưng lại ẩn chứa một sự ám muội khó hiểu, giống như một vết máu còn lưu lại trên lưỡi dao, “Tất cả lui xuống đi.”

“Dạ.” Một hồi lục tà lục tục, đám người chung quanh đã lui đi hết.

Ta cụp mắt xuống, một lúc sau, một đôi giày gấm xuất hiện trước mắt ta, trái tim ta nảy lên thình thịch, thiên ngôn vạn ngữ ứ nghẹn nơi cuống họng, mà không biết làm sao mở lời.

“Thế nào? Không lẽ Thủy Thần tiên thượng đang trách cứ tại hạ không đích thân ra nghênh đón, thất lễ với cô, nên khinh thường không nói chuyện sao?”

Hắn mở miệng ra là “Thủy Thần tiên thượng”, như cái gai đâm vào ta đau nhói.

“Húc Phượng…” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, bất thình lình chạm phải một đôi mắt lạnh như hàn băng, “Ta…” Ta đã không biết mình muốn nói cái gì nữa rồi, chỉ nhìn vào mắt hắn ở khoảng cách gần như vậy, nhất thời thỏa mãn gần như si ngốc.

Hắn khẽ nhíu mày, hình như thấy khó chịu, nên rời mắt đi, “Nghe nói Thủy Thần đầu xuân sang năm sẽ quang vinh đăng ngôi Thiên Hậu rồi, thật đáng chúc mừng. Có phải hôm nay đến đưa thiếp mời hay không? Lòng can đảm và trí tuệ của Thủy Thần hôm nay thật sự càng ngày càng lớn, dám một mình đi vào U Minh của ta, không sợ “một đi không trở lại” hay sao?” Hắn tiện tay gẩy sợi dây đàn trên cây đàn chưa bị mang đi, âm thanh sát phạt dồn dập tuôn ra, “Hay là, cô cược rằng ta không dám giết cô?”

“Húc Phượng…” Ta lúng túng chẳng biết mở miệng thế nào, bàn tay

trong vô thức đã ôm lấy một cánh tay hắn. Hắn khựng lại, một giây sau khóe mắt tối sầm, tựa như giận dữ, lại tựa như căm ghét đến cực điểm, bất chợt cánh tay vung lên, ma công hộ thể đánh văng ta ra xa, chớp mắt ta đã ngã ngồi ở dưới đất.

“Thủy Thần hãy tự trọng!”

Lòng bàn tay ta nhói đau, một cơn đau bỏng rát, nhưng mà, còn xa lắm mới đuổi kịp nỗi đau đớn trong tim… Ánh mắt căm ghét kia của hắn lại giống như một con dao cắm phập vào lục phủ ngũ tạng ta, hung hăng chọc khoét thành những vết thương đầm đìa máu tươi…

Hắn phẩy tay áo, rồi như thể sợ làm bẩn hai mắt nếu chỉ nhìn ta thêm một cái, xoay người cất bước định đi ra khỏi căn đình giữa hồ.

Ta hoảng hốt lúng túng khổ sở đứng dậy muốn đuổi theo, nhưng đôi chân không có sức lực, lần thứ hai ngã vật xuống đất, nhìn bàn chân hắn đã sải bước đến chỗ thềm đá, ta nhất thời sợ hãi toàn thân run rẩy. Đây là cơ hội duy nhất của ta, nếu bỏ lỡ, sau này sẽ không còn có nữa! Phàm nhân còn có kiếp sau để mong ngóng, thế nhưng chúng ta chỉ có một cuộc đời này, một cuộc đời dài đăng đẳng không có điểm dừng. Nếu sau này không còn cơ hội gặp lại hắn nữa, ngàn năm, vạn năm, thậm chí hàng chục vạn năm dài đăng đẳng như thế sẽ trở thành một hình phạt tàn khốc đến mức nào…

Trong khoảnh khắc, nước mắt ta ướt đẫm.

Ta nức nở gọi hắn từ phía sau: “Húc Phượng, ta sai rồi, trước đây ta đã sai rồi! Chàng giết ta cũng được, róc thịt ta cũng được, thế nhưng… đừng phớt lờ ta… Ta biết sai rồi…”

Hắn bỗng dưng dừng bước.

“Ta không biết, ta thực sự không biết, ta tưởng chàng đã giết cha ta. Ta từng hứa với cha sẽ hiếu kính cha, báo đáp cha, nhưng mà cha đã hôi phi yên diệt mất rồi… chỉ trong một khoảnh khắc mà chẳng còn lại chút gì. Mất cha, mất phương hướng, ta không biết mình nên đi đâu… Ta đã hiểu lầm chàng… Ta tưởng rằng…”

“Cô tưởng rằng? !” Hắn thoáng cái xoay người cắt lời ta, vạt áo lướt qua đám hoa rụng bay lả tả, “Hay cho câu cô tưởng rằng!” Hắn đột nhiên mỉm cười, trào phúng mỉa mai. “Vì ba chữ này, cô không chút do dự cướp đi tính mạng của ta! Sự độc ác của Thủy Thần đây… từ thuở khai thiên lập địa chắc không ai sánh kịp, tại hạ lĩnh giáo.”

Đúng vậy, ta đã sai đến mức hoang đường, hoang đường đến mức không thể cứu vãn… Làm sao đây?

Ta hoảng loạn nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của hắn, thần trí bất chợt trở nên tỉnh táo… Ta biết, ta chỉ có một cơ hội này, lát nữa đây nếu ta không phải bị hắn giết chết, thì cũng bị Thiên Đế giam cầm lần nữa, thiên ngôn vạn ngữ, kỳ thực chỉ có một câu, câu nói này ta chưa bao giờ từng nói với hắn.

“Có một câu, chàng tin cũng được, không tin cũng được…” Hai mắt ta nhìn thẳng vào hắn, lòng bàn tay siết chặt những vết máu, “Ta yêu chàng…”

Hắn vẫn không nhúc nhích, ánh mắt chậm rãi rơi xuống theo một cánh hoa điêu linh. Hắn nhìn ta từ trên cao, trong mắt thoáng chốc hiện lên ảnh ngược rực lửa của cánh hoa kia, rồi dần dần, hiện lên một vẻ khinh thường lạnh nhạt, cuối cùng là một cơn giận bừng bừng.

Hắn hừ lạnh một tiếng, khóe môi mím chặt, “Lần này, thứ cô muốn lại là gì đây?”

Ta nhất thời kinh ngạc, chẳng hiểu chuyện gì.

Hắn bỗng ngẩng đầu cười, “Diễn lại trò cũ ư? Không ngờ nhiều năm đã trôi qua như vậy, kỹ thuật lừa gạt của cô càng lúc càng vụng về. Lần trước, cô liên thủ với Nhuận Ngọc, chỉ dùng một lọn tóc để lừa lấy đi một mạng của ta, có được toàn thắng. Hôm nay, lưỡng giới còn chưa khai chiến, không ngờ Thủy Thần đã hoá trang lên sân khấu, nhập vai cũng nhanh thật…”

“Chỉ có điều ——” hắn đột nhiên cúi người nắm lấy cằm của ta, “Hai người khinh thường Húc Phượng ta như vậy sao? Cô nghĩ rằng ta sẽ gục ngã hai lần tại cùng một chỗ à?”

“Không phải.” Ta bị hắn siết mạnh đau đớn, rõ ràng chỉ có cằm bị giữ lấy, nhưng sao trái tim như bị vo tròn thành một nắm, ngay cả chớp mắt cũng thấy đau, như một con rắn bị bóp chặt bảy thốn (*), lời nói không còn mạch lạc, “Không phải… Ta không hề biết Nhuận Ngọc lại muốn xúi giục… lời ta nói chính là sự thật… Ta yêu… chàng…”

(*) bảy thốn của rắn chính là trái tim của rắn, là nơi trí mạng

Một hàng lệ nóng chảy dài trên gương mặt ta, nhỏ xuống mu bàn tay đang giữ cằm ta của hắn. Hắn sững người, giống như bị phải bỏng, vội vàng rụt tay về, nhìn ta… đầy khinh bỉ.

“Ta còn nhớ như in, lúc ta sắp chết Thủy Thần đã tặng ta ba chữ —— chưa bao giờ! Cho đến hiện tại, Húc Phượng vẫn “tôn kính” nó như khuôn vàng thước ngọc, ghi tạc trong tim, một khắc cũng không dám quên. Thủy Thần quá khứ chưa bao giờ từng yêu ta, vì sao qua một đêm đã thay đổi tính tình, yêu ta mất rồi? Hay phải nói là, Thủy Thần có một đam mê đặc biệt khác người, đam mê người đã chết? Nhuận Ngọc xưa nay hành sự cẩn thận chu đáo, vì sao không chỉ

bảo cho cô tận tình? Bịa chuyện cũng cần phải có đạo lý có căn cứ, mới khiến người ta tin phục."

Ta nhìn hắn, ánh mắt chập chờn nhòe nước, "Từ lúc mới sinh ra ta đã bị cho ăn một loại đan hoàn, gọi là Vẫn Đan, từ đó, diệt tình tuyệt ái… Cho đến ngày hôm đó, khi tận mắt thấy chàng hồn phi phách tán, ta mới nôn nó ra… Ta cũng không biết mình đã thích chàng từ khi nào…" Ta thì thào, "Có thể là lúc bên bờ Lưu Tử Trì… có thể là lúc ta giả chết… cũng có thể là lúc chàng ôm xấp giấy Tuyên Thành xoay người cười với ta… hoặc có lẽ chỉ bởi vì một câu 'tiểu yêu phương nào?' của chàng năm xưa… Ta không rõ, ta không biết… Nhưng mà ta biết, thấy chàng thụ thương, ta sẽ rất khổ sở, khổ sở như có hàng vạn con sâu đang đục khoét trong phủ tạng…"

"Vẫn đan? Diệt tình tuyệt ái?" Hắn đưa tay chậm rãi siết quanh cổ họng ta, "Đan Dược Phổ của Lục giới, ta đã thuộc nằm lòng, chưa hề nghe nói có một thứ đan dược nào có thể khiến người ta tuyệt tình tuyệt ái. Cứ cho là thật sự có thứ đan đó đi nữa, thì làm sao cô biết mình rung động với ta trong khi trái tim vẫn bị đan dược khống chế? Là cô quá ngốc, hay là xem ta quá ngốc?" Bàn tay hắn thắt chặt, cổ họng ta như muốn gãy đôi, "Nói đi, lần này Nhuận Ngọc phái cô tới là muốn gì? Cùng một trò mà diễn lại hai lần, không ngờ bây giờ hắn lại cạn kiệt thủ đoạn đến mức này! Cô cho là lần này bước chân vào Ma giới rồi còn có thể toàn thây trở ra sao?"

Từng câu từng chữ từ miệng hắn tuôn ra đều như mũi dao nhọn đâm vào tim ta, nhưng ta không trách hắn, là ta đã phụ hắn trước, cho dù hắn lấy đi tính mạng của ta cũng không đủ bồi thường lại cho hắn một nửa.

Hình ảnh trước mắt càng lúc càng mờ nhạt, ta từ từ khép mắt lại. Kỳ thực, có thể chết trên tay hắn chưa hẳn không phải là một loại hạnh phúc.

Bỗng dưng, hắn buông lỏng sự giam cầm trong tay ra, ta lập tức ngã vào lồng ngực lạnh lẽo của hắn. Hắn vẫn để mặc ta dựa vào, không đưa tay đỡ lấy cũng không đẩy ra, điều đó khiến lòng ta bỗng nổi lên một hy vọng mong manh.

Không ngờ, một khắc sau lời nói lạnh nhạt như "tam cửu (*) phong tuyết" của hắn lại tuôn ra, "Tình yêu của Thủy Thần đối với Thiên Đế quả nhiên cảm động đất trời, vì hắn, không ngờ ngay cả tính mạng cô cũng có thể vứt bỏ? Còn hắn, vì củng cố Đế vị, càng bất chấp tính mạng vị hôn thê của mình, cùng đường mạt lộ dâng cô đến tận tay ta. Trong thiên hạ, có một vị hôn phu vô tình như vậy, lại có một thê tử si tình như thế. Hay, quả nhiên rất hay, khiến Húc Phượng mở rộng nhãn giới!"

(*) ngày lạnh nhất trong năm của TQ

Ta mấy lần muốn vòng tay ôm lấy hắn, nhưng tìm không ra một chút sức lực nào, cổ tay chỉ động động rồi yếu ớt rũ xuống, chỉ có thể miễn cưỡng trơ mắt nhìn hắn, "Không phải, cho tới bây giờ cũng không có… không có… Nhuận Ngọc… vẫn luôn… vẫn chỉ có… vẫn chỉ có một mình chàng…"

Không biết có phải là ảo giác của ta hay không, mà ta cảm thấy có một làn gió mát nhẹ nhàng đọng lại trước trán.

"Ha ha!" Hắn bật cười ngạo mạn, một tay ôm lấy thắt lưng đang từ từ trượt xuống của ta, một tay nâng cằm ta lên. Trong khoảnh khắc, bốn mắt nhìn nhau, "Thủy Thần tự tin như vậy sao? Cô dựa vào cái gì mà nghĩ rằng mình có thể khiến ta bị lừa dối thêm một lần nữa? Ta nghĩ, thiệp cưới của ta và Tuệ Hòa hẳn đã được đưa đến Thiên Giới từ ba tháng trước rồi, nếu như Thủy Thần tiên thượng lỡ đánh mất, bây giờ ta có thể đưa cho cô tấm khác!"

Hắn nhìn ta, gằn từng chữ một: “Nếu cô còn nói thêm một câu “yêu ta”nào nữa, ta sẽ lập tức giết cô! Nói một lần, giết một lần!”

Một cơn gió thổi qua, trái tim ta vỡ vụn thành từng mảnh, lặng lẽ không tiếng động.

“Báo ——” có một tên quỷ mị từ phía bên kia bờ hồ chạy như bay đến quỳ trước mặt Phượng Hoàng, “Bẩm báo Tôn thượng, Thiên Đế mang theo trăm vạn thiên binh đến phía bên kia bờ Vong Xuyên, tuyên bố nếu Tôn thượng không giao Thủy Thần ra sẽ lập tức tuyên chiến!”

Chương 70

Lòng ta chợt lạnh, các ngón tay run rẩy.

“Quả đúng như dự đoán!” Phượng Hoàng bất thình lình đưa tay kéo sát ta lại gần, đôi môi tái nhợt kề sát bên tai ta, đôi môi nhẹ nhàng khép mở thì thầm vào tai ta, “Thì ra, mục đích hôm nay cô đến đây là như thế… hmm, Thủy Thần bị Ma tôn U Minh bắt giữ, Thiên Đế tức giận, nhằm giải cứu Thủy Thần, không thể không tấn công Ma giới, nhân danh chính nghĩa, thay trời hành đạo!”

“Nhìn xem, đây là một cái cớ hoàn mỹ biết bao nhiêu. Thuận với lòng người, đi theo chính nghĩa. Húc Phượng thấy mình không bằng người, nên muốn bành trướng khắp thiên hạ…” Hắn ngậm vành tai ta trong miệng dùng đầu lưỡi thân mật liếm láp mấy lượt, cuối cùng, cắn mạnh một phát, một giọt máu ấm nóng chầm chậm chảy dài phía sau tai xuống gáy.

“Đáng tiếc, để cô phải thất vọng rồi, ta đã sớm phòng bị, U Minh trăm vạn quỷ tướng ngày đêm chuẩn bị chiến tranh, chỉ đợi lúc này!” Hắn ngẩng đầu, một nụ cười khát máu trên khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ, đôi môi nhuốm đỏ, thốt lên hai tiếng dứt khoát âm vang như sấm, “Ứng chiến!”

Vong Xuyên rộng mênh mông, bốn bề là nước, cũng là hồn phách. Mây đen cuồn cuộn tầng tầng lớp lớp, áo giáp lấp lánh như những chiếc vảy bạc.

Bên kia Vong Xuyên, Thiên Đế toàn thân bạch y xuất trần, chắp tay sau lưng, phía sau là ba mươi sáu viên Thiên Tướng của Thiên Giới,

còn có vô số thiên binh, đều cầm trong tay pháp khí hàn quang lạnh thấu xương, phản chiếu ánh nắng gay gắt của mặt trời chính ngọ, khiến người ta lóa mắt không thể nhìn.

Bên này Vong Xuyên, Phượng Hoàng đứng tại bến đò, hồng bào tung bay phần phật, mây đen phập phù chìm nổi, ánh nắng gay gắt nhờ vậy mà xuyên qua. Thập điện Diêm La đích thân ra trận, yêu ma quỷ quái lặng im chờ soái lệnh, quỷ tướng yêu binh sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Ngoại trừ mây bay cuồn cuộn, gió rít thảm thiết, không có một âm thanh nào, không có một động tác nào, trong không gian tĩnh lặng một luồng sát khí nặng nề đang từng chút từng chút không nhanh không chậm từ từ bốc lên.

Ta được an trí trên một cái ghế gỗ mun rộng rãi, xung quanh trang trí hết sức xa hoa, những sợi tua dài dọc theo lưng ghế rũ xuống, trông như một mái tóc dài dịu dàng của nữ tử, chập chờn tung bay trong gió. Ta đưa tay nắm lấy, ngỡ ngàng nhìn chúng trơn tuột trượt qua kẽ tay, cảm giác mịn màng, mềm mại như tơ đâm vào trái tim gần như chết lặng của ta.

Ta chỉ cách Phượng Hoàng có hai bước, nhưng cảm thấy xa xôi hơn cả khoảng cách giữa hai bờ Vong Xuyên. Ta nhìn Phượng Hoàng, Phượng Hoàng nhìn Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc nhìn ta. Thật đúng là một vòng luân hồi kỳ lạ, nực cười.

“Nhuận Ngọc hôm nay đến đây không phải vì hiếu chiến, mà chỉ muốn đón Thủy Thần về.” Thiên Đế rốt cục cũng lên tiếng trước, đôi mắt không vương bụi trần lặng lẽ nhìn ta, ẩn giấu sâu trong đáy mắt kia là cái gì? Hình như có một chút lo lắng và mất mát, nhưng tại sao lại như thế chứ? Hắn vĩnh viễn khiến người ta không bao giờ đoán được.

“Oh–” Phượng Hoàng khẽ hừ một tiếng, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nhướng lên, cất giọng khoan thai bình thản, vang vọng giữa những lá cờ đang tung bay phần phật: “Nếu ta không thả thì sao?”

Con Thử Thiết Thú ở bên cạnh Thiên Đế giậm giậm chân, nóng nảy ngẩng đầu phì ra một hơi thở, hắn nắm chặt dây thừng trong tay, đạm nhiên nói: “Như vậy, chỉ có tiên lễ hậu binh!”

Phượng Hoàng ngửa mặt lên trời cười, “Hà tất nhiều lời, như ngươi mong muốn!”

Dưới bầu trời sắc thu, tiếng trống đột ngột gióng lên, tiếng kèn vang dội, ba quân giáp mã không đếm nổi, chỉ thấy tràn ngập khắp nơi.

Chỉ trong nháy mắt, không khí tĩnh mịch đầy giết chóc bỗng giống như một vò rượu bị đá ngả lăn ra, mùi máu tươi thoáng cái đã ngập tràn không không trung. Vong Xuyên không còn cái vẻ yên tĩnh như ngày trước, trong nhất thời, trên mặt xuyên thủy, hai bên giáp lá cà, ánh mắt phẫn nộ đao kiếm hướng thẳng đối phương mà chém, huyết nhục bay tung tóe, tiếng kêu thảm liên miên. Các Thần Ma giương cung vận thuật, tên bay tán loạn, trái ngựa chết phải dao đâm, xông ra không được, chỉ có tiến không lùi.

Có Thần Tướng ngã vào Vong Xuyên, không thể leo lên, cũng có yêu ma trúng tên thần, hồn phi phách tán. Trong lúc hai quân đối đầu, chỉ có nhị soái sừng sững bất động, vô tình nhìn ngàn vạn chúng sinh, giữa lúc quyết định kế sách, dường như tất cả Càn Khôn đã được định sẵn từ lâu.

Chỉ có ta, đã không thể làm một tên lính quèn chém giết trên sa trường, cũng không thể làm một vị tướng cơ mưu túc trí, cùng lắm chỉ có thể làm một chiếc bè qua sông, một mầm móng khơi mào

chiến loạn, bất lực trơ mắt đứng nhìn, ngày sau có khi còn phải gánh chịu bị bêu danh thiên cổ, bị thế nhân chửi rủa là kẻ họa thủy nhiễu loạn nhị giới.

Ta bỗng nhiên nhớ lại Phật tổ đã từng ví ta với một con mãnh hổ trong núi, lúc đó ta cho rằng đó là chuyện hoang đường không chịu nổi, hôm nay nghĩ lại, quả thật không sai một chút nào.

Ta nhìn khuôn mặt nghiêng của Phượng Hoàng, tựa như cảm nhận được ánh mắt của ta, hắn cũng quay đầu lại, một đôi mắt đen như bóng đêm sâu không thấy đáy, hắn cười nhạt, như mỹ ngọc Côn Lôn rơi xuống một góc tây nam, nhưng lại không nhìn thấy cái lúm đồng tiền đảo điên nhật nguyệt kia nữa, cái còn lại, chỉ là hận, là khinh miệt, không còn yêu. Dần dần, binh lính Thiên Giới trở nên yếu thế, A Tì yêu ma dần chiếm thế thượng phong, ánh sáng báo thù chiếu sáng trên gương mặt Phượng Hoàng, vết máu của ta dính trên môi hắn đã khô từ lâu, nhưng trong vầng sáng kia lại làm nổi bật cái màu tái nhợt khác thường trên gương mặt hắn, mỏng manh như trong suốt… Có một làn khói nhạt bay ra từ đầu ngón tay hắn, chậm rãi chuyển động vờn quanh thân thể hắn, chỉ thấy hắn khẽ nhíu đầu mày, mím mím môi.

Chẳng lẽ là phản phệ?

Lòng ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ hãi cái vị thuốc không biết tên bị thiếu mất trong kim đan.

Ta hoảng loạn nhìn về phía Thiên Đế, thì thấy hắn hơi ngửa đầu, ánh mắt xa xăm, nhìn về phía những đám mây đang bay. Trong tiếng leng keng sát phạt náo động, hắn yên lặng thất thần, tịch mịch chìm đắm trong thế giới mà ta không nhìn thấy được. Bỗng dưng, sau khi ta nhìn về phía hắn, hắn cũng quay đầu nhìn về phía ta, trong thoáng chốc, ánh mắt đầy sao, hoa hoè lưu chuyển.

Hắn hé miệng, hữu ngôn vô thanh, ta đọc được khẩu hình: “Mịch nhi, về nhà thôi.”

Ta điềm tĩnh nhìn hắn, cũng nhẹ nhàng mở miệng thốt ra một khẩu hình: “Dược!”

Tức thì, toàn thân hắn cứng đờ, quay mặt đi chỗ khác. Ta nhất thời khẩn trương, ngọn lửa sốt ruột đang thiêu đốt, khiến ta choáng váng, ngã ra khỏi ghế.

Bên dưới ghế phù vân tản ra, những bụi gai rậm rạp mọc bừa bãi hiện rõ, gai góc tua tủa, thân gai nhiễm máu, tiếng kêu gào của lệ quỷ vang vọng không ngừng bên tai. Nhưng mà, vào lúc ta nghĩ mình sắp rơi vào giữa bụi gai, thì lại được ai đó vươn tay ra giữ lại, lần thứ hai ngồi trở lại ghế. Trước mắt ta thoảng qua một góc y bào hồng sắc, chính là Phượng Hoàng. Đợi đến lúc ta hoàn hồn, hắn đã đứng ở chỗ cũ, đuôi mày khóe mắt càng thêm u ám, khẽ nhếch khóe môi, vẻ mặt châm chọc.

Trên đỉnh đầu hắn, một cây phượng trâm gọn gàng cắm giữa búi tóc đen, như thiên ngoại phi kiếm, làm nổi bật lên chiến bào đỏ thẫm, sát khí bốn phía, kim quang rạng rỡ…

Kim? Kim! Ta đột nhiên như người được khai sáng, chớp mắt đã hiểu ra tất cả, kích động nắm chặt tay vịn ghế ngồi, giữa đao quang kiếm ảnh lớn tiếng gọi hắn: “Húc Phượng…” giọng ta đứt đoạn, nói năng không đầu không đuôi, “Ta hiểu ra rồi, Đào Ngột, là Đào Ngột Thảo!”

Ở phía đối diện, sắc mặt Thiên Đế tối sầm.

Lòng ta bỗng dâng lên một dự cảm không may, bất chấp giọng nói

khàn đi đau đớn, nôn nóng hét lên: “Trong kim đan đó có cho thêm một vị Đào Ngột, ăn Bồng Vũ là được, Bồng Vũ khắc Đào Ngột!”

Thì ra Nhuận Ngọc không giảm bớt vị dược thảo trong kim đan, mà là thêm một vị Đào Ngột, nhưng khi đó lúc theo dõi Tuệ Hòa, lòng ta đang khẩn trương nên quên mất điều này, một mực đi theo vào bên trong gốc cây cụt có ẩn giấu cơ quan, lại quên mất kim đan đang giấu trong người không thể ở gần MỘC, thế nhưng kim đan lại không hề bị tan biến, cho thấy đan này căn bản không sợ MỘC! Ta vừa nhớ lại việc này, liền thông suốt tất cả, lập tức hiểu ra trong đan dược này nhất định có cho thêm một vị dược có thể áp chế kim tính, mà thứ dược liệu có thể áp chế kim tính lại có hàn tính khử hoả, trong thiên địa chỉ có một loại —- đó chính là Đào Ngột sinh trưởng ở dưới đáy Dao Trì. Đào Ngột thuộc tính hàn, nhưng lại có một thứ cỏ có thể khắc chế, chính là một thứ cỏ dại thường thấy bên bờ Vong Xuyên, tên là Bồng Vũ.

Phượng Hoàng bất chợt quay đầu.

Ta còn chưa kịp thấy rõ thần sắc trên khuôn mặt hắn, thì khóe mắt đã thấy xẹt qua một luồng sáng kỳ dị, từ phía bên kia bờ Vong Xuyên phóng tới, như một mũi tên rời dây cung, một con ngựa thoát khỏi dây cương, nhanh như điện xẹt, thế tiến hung mãnh.

Ta không kịp nghĩ nhiều, chẳng biết sức mạnh từ đâu tới, nhún người lao tới phía trước ngực Phượng Hoàng. Không ngờ, Phượng Hoàng đã sớm phát hiện luồng ám quang kia, đã giơ tay tung một chưởng đón đầu, trong cảnh điện quang hỏa thạch, trong lòng bàn tay hắn ngọn lửa mãnh liệt ngùn ngụt phun ra, Hồng Liên Nghiệp Hỏa cuồn cuộn như lốc xoáy…

Chỉ trong một tích tắc, rất ngắn, ngắn lắm.

Luồng ám quang kia không thể bắn vào giữa ngực Ma tôn, còn chưởng Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia cũng không thể cháy tới Thiên Đế ở bên kia bờ.

Ta yếu ớt 'hự' một tiếng, chầm chậm ngã xuống, một luồng kim quang Phật Ấn từ giữa lòng bàn tay bắn ra bốn phía…

"Cẩm Mịch!"

Nghe mang máng ai đó gọi tên ta, là ai nhỉ? Là Phượng Hoàng phải không? Nếu đúng là chàng, thì thật tốt quá.

Hóa ra, ta có thể nhẹ bỗng đến như vậy, nhẹ như một cọng lông vũ lầm đường lạc lối, chẳng biết quy y vào chốn nào.

Thực sự có kiếp sau sao?

Như vậy, ta nguyện làm một con bướm tung cánh bay lượn, một giọt mực thấm qua tờ giấy Tuyên Thành, một hạt cát cuốn theo gió đi xa…

Chương 71

Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc chính là sau một giấc ngủ tỉnh dậy thấy có rượu thơm thức ăn ngon đang chờ ngươi thưởng thức.

Ta đang lạc giữa một giấc mộng miên man thì bị mùi thịt thơm dụ dỗ không kềm chế nổi, chuyển mình tỉnh dậy. Trước mặt thình lình hiện ra một bàn đầy món ngon vật lạ, màu sắc đa dạng hương thơm phưng phức, chay mặn phối hợp, lần lượt bày trên bàn, ta đếm đếm, tổng cộng có tám mươi mốt món.

Đúng là xa xỉ, thực ra, chỉ cần tám mươi món là đủ rồi, con người ngày nay càng lúc càng không biết cần cù tiết kiệm cai quản nhà cửa!

Đứng bên cạnh bàn thức ăn là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, đang bày một bộ bát đũa xuống trước mặt ta, lại bày thêm một bộ bát đũa vào vị trí chỗ ngồi ngay bên cạnh, cúi đầu cung kính nói: “Tôn thượng, thức ăn đã mang lên đủ rồi.”

Tôn thượng? Là đang gọi ta sao? Ta đang do dự xem có cần trả lời hay không, thì nghe một giọng nói phát ra ở phía dưới ta: “Lui ra đi.”

Sống động đến mức khiến ta giật nảy mình! Ta vội vàng đưa tay lên vỗ ngực, nhưng bỗng phát hiện chẳng có cái tay nào đưa lên, cúi đầu xuống lại nhìn không thấy thân thể của chính mình, ta nhất thời kinh hoàng bối rối, muốn mở miệng hét lên, nhưng bất luận thế nào cũng không thể phát ra dù chỉ một âm thanh.

Thế là ta sợ quá ngất xỉu ngay tại chỗ.

Thử hỏi không ngất sao được? Nhìn thấy được nhưng ăn không được, chính là nỗi bi ai lớn nhất trong đời người. Không tin nổi ta lại không có hình thể, điều đó cũng đồng nghĩa là sẽ không bao giờ còn ăn cơm được nữa, thật là hãi hùng, dọa ta sợ muốn chết!

Lúc ta tỉnh lại lần nữa, trước mặt vẫn là một bàn đầy thức ăn, có điều trông như là bữa sáng, tương đối thanh đạm. Không thấy có thịt. Trước mắt vẫn là một bộ bát đũa, hình như chưa được động đến, sạch sẽ như vừa mới được rửa xong, nhưng trong cái bát bên cạnh lại có tới mấy miếng thức ăn, chỉ có điều chỗ đó hoàn toàn không có người ngồi.

Đúng là quái lạ.

Tiếp theo ta thấy một đôi tay thon dài cầm đôi đũa trước mặt lên, gắp một miếng Phù Dung Tô đặt vào cái đĩa ở bên cạnh. Hình dạng miếng Phù Dung Tô này rất hợp với khẩu vị của ta, nhưng mà cánh tay kia còn đáng chú ý hơn so với miếng bánh Phù Dung nữa, ta do dự một lúc, cuối cùng vẫn cũng chuyển sự chú ý sang cánh tay đó.

Đây hẳn là một đôi tay của nam tử, ngón tay trắng trẻo thon dài, đốt nào ra đốt nấy, khiến ta đột nhiên sinh ra cảm giác nếu cắn một cái chắc cũng không đến nỗi nào.

“Cẩm Mịch, chẳng phải nàng thích nhất ăn Phù Dung Tô hay sao? Ta biết nàng nhất định còn sống, ngay bên cạnh ta!” Ta đang bưng cái tay kia, bực bội vì bản thân cắn không được, nhưng trong lúc lơ đãng lại nghe thấy giọng nói lần trước bất thình lình thốt ra từ bên dưới ta: “Cẩm Mịch, nàng ra đây đi, đi ra ăn Phù Dung Tô này… Nếu nàng không muốn ta thấy nàng, ta sẽ nhắm mắt lại… Chỉ cần nàng bước ra…”

Ta ngẩn ra. Dựa vào giọng điệu lời nói của nam tử này mà suy đoán

——

Cẩm Mịch này nhất định là một con sủng thú mà hắn nuôi! Hắn đang dụ nó đi ra ăn sáng. Ăn cùng bàn với chủ nhân, sủng thú này đúng là tốt số.

Có điều… Cẩm Mịch? Cái tên này hình như nghe quen quen. Ta trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng đưa ra một kết luận, ta thực sự chưa từng gặp một con mèo, con chó hay con thỏ nào có tên Cẩm Mịch hết.

Bỗng nhiên, trước mắt ta tối sầm, chẳng nhìn thấy cái gì nữa. Ta đang kinh ngạc không biết nguyên nhân gì, lại nghe nam tử kia nói: "Ta nhắm mắt lại rồi, nàng ra đi được không?"

Ngũ lôi oanh đỉnh, sét đánh ngang tai! Ta đột nhiên hiểu ra một việc —— hóa ra ta chỉ là một linh hồn vô hình, mà nơi gởi thân… chính là ở bên trong đôi mắt của nam tử này!

Vì vậy, ta lại một lần nữa ngất xỉu ngay tại chỗ.

Kí chủ của ta, cũng chính là chủ nhân của đôi mắt này, là một người rất kỳ quái. Đây chính là kết luận dựa theo quan sát mấy ngày liên tiếp mà ta đúc kết ra được.

Hắn thường rất thích đờ ra khi thấy bồ đào trước mặt, bồ đào thật cũng vậy, mà bồ đào trong tranh cũng thế. Chỉ cần là bồ đào, hoặc là thứ gì tròn tròn tim tím giống như trái bồ đào, đều có thể hấp dẫn ánh mắt của hắn. Kỳ thực hắn thích ngắm bồ đào thì cũng chẳng hại gì, mỗi người mỗi sở thích, ta không thể ép buộc hắn thích nhìn đùi lợn hay Phù Dung Tô giống như ta được. Nhưng mà hiện tại nơi ta trú ngụ chính là trong con mắt hắn, hắn nhìn chỗ nào, ta đành lòng phải nhìn về chỗ đó, điều này khiến ta vô cùng đau khổ. Cả ngày chỉ nhìn toàn màu tím, sợ rằng đến một ngày nào đó nếu ta không biến thành

một kẻ mù màu, thì cũng biến thành một trái bồ đào tòi ra khỏi mắt hắn.

Hắn thích ngắm bồ đào như thế, ta vốn tưởng rằng hắn nhất định rất thích ăn thứ trái cây này, ai ngờ hắn chỉ nhìn bằng mắt, chứ không hề cho vào miệng, chưa bao giờ thấy hắn đưa tay vặt lấy một quả bồ đào tím rịm nào ở trên khay trái cây.

Ta nhớ đến câu "Diệp Công thích rồng" (*) mà mọi người thường nói, được dùng để chỉ loại người giống như hắn.

(*) Chuyện kể rằng Diệp Công rất thích rồng, trên y phục cũng thêu rồng, đồ đạc trong nhà đều in hình rồng, mái nhà phòng ốc cũng chạm trổ rồng, trong phòng treo toàn tranh vẽ rồng. Rồng thật biết chuyện, bèn tới nhà Diệp Công, đầu rồng thò vào cửa sổ, đuôi rồng chui vào đại sảnh, Diệp Công vừa nhìn thấy rồng thật, liền sợ quá co giò bỏ chạy.

Ta không biết hắn là ai, chỉ có điều luôn nghe thấy những yêu quái thường ra vào nơi này cung kính gọi hắn là Tôn thượng, có lẽ là một người có địa vị khá cao. Ta cũng không biết hình dáng hắn như thế nào, bởi vì hình như hắn chưa bao giờ soi gương, mà không soi gương, thì làm sao ta có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của hắn được? Cho nên ta chỉ có thể sử dụng trí tưởng tượng của mình. Nhìn thấy mấy tên yêu quái hễ gặp hắn thì lập tức cúi đầu, không bao giờ dám ngẩng đầu nhìn dáng đứng đáng sợ của hắn, ta phỏng đoán người này nhất định rất xấu! Xấu đến mức ngay cả đám quỷ quái dữ tợn cũng cảm thấy khó lòng mà nhìn nổi, khiến ta không khỏi tưởng tượng viển vông, thật ra là xấu xí đến mức độ nào đây. Chắc là dọa chết cả quỷ còn hơn cả quỷ.

Vì vậy, hắn mới chưa từng soi gương, té ra là sợ dọa chết chính mình.

Cũng may, hắn chưa từng soi gương, ta sợ hắn dọa chết ta.

Hiện tại, ta là một linh hồn kí gửi, tất nhiên chỉ có thể sống dựa vào người khác, chỉ cần hắn nhắm mắt lại, ngay lập tức ta chẳng nhìn thấy gì nữa, cho nên việc quan trọng nhất bây giờ chính là ta phải điều chỉnh bản thân, cố gắng cùng thức cùng ngủ với hắn, như vậy mới có thể tranh thủ thêm một ít ánh sáng. Nếu hắn ngủ, mà ta thức, vậy ta sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy ánh nắng mặt trời. Nhưng rồi, ta dần dần phát hiện, hầu như bất cứ lúc nào, chỉ cần ta tỉnh lại, hắn cũng đều mở to mắt. Sau đó, ta cố gắng chống chọi một ngày một đêm không ngủ, liền phát hiện hắn cũng không hề chợp mắt dù chỉ trong chốc lát.

Người này còn có một chỗ kỳ lạ nữa, mỗi lần đến lúc dùng bữa, đều sẽ ra lệnh dọn lên một bàn đầy rượu thịt thức ăn vô cùng phong phú, sau đó ngay phía trước chỗ ngồi bên cạnh nhất định sẽ bày lên một bộ bát đũa, nhưng chỗ ngồi nọ lúc nào cũng trống không.Chưa bao giờ từng thấy ai ngồi ở đó. Mà lúc dùng bữa, kí chủ của ta thỉnh thoảng sẽ gắp ít thức ăn vào trong cái bát đó, món nào ngon sẽ gắp món đó, đều là những món ta thích ăn, khiến ta nhìn mà thèm rỏ dãi, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, hận bản thân không thể làm người ngồi trên chiếc ghế đó.

Lúc đầu, ta còn hoài nghi không biết có phải chỗ đó có một người mà kẻ khác không thể nhìn thấy đang ngồi hay không, thí dụ như là một linh hồn vô hình giống như ta vầy nè, chỉ có thể hành động tự do, phiêu du tại ngoại. Có điều ngày rộng tháng dài, ta đã nhận ra, trên chiếc ghế đó hoàn toàn là một khoảng không ngay cả một hơi thở mỏng manh cũng không có. Mặc cho thức ăn trong bát có chất cao thành đống, cũng chẳng có ai ăn, thật sự là lãng phí. Mà kí chủ của ta ngoại trừ thích gắp thức ăn vào cái-bát-không-ai-ăn kia ra, còn bản thân thì hầu như không ăn gì cả, thỉnh thoảng cũng chỉ gắp một hai

đũa rồi buông bát đũa ngay. Có lẽ thức ăn do đầu bếp này nấu mặc dù có hình thức đẹp, nhưng mùi vị nhất định dở òm, không hợp khẩu vị hắn, khiến hắn ăn mà miễn cưỡng như vậy.

Đến lúc này, ta tổng kết lại vấn đề, kí chủ của ta là một đại yêu quái tướng mạo vô cùng xấu xí, không ăn không ngủ mà vẫn có thể sống như thường. Uhm… còn một điều nữa, hắn thích ngắm bồ đào, nhưng lại không dám ăn bồ đào. Còn nữa, hắn có nuôi một con sủng thú tên là Cẩm Mịch nhưng suốt ngày chả thấy bóng dáng của nó đâu cả.

Hắn đối với con sủng thú này… uhm… hình dung thế nào cho đúng nhỉ? Hẳn là rất đặc biệt. Đương nhiên, con sủng thú này dường như cũng rất đặc biệt, đến tận bây giờ ta vẫn không biết nó rốt cuộc là cái thứ gì.

Có lúc, hắn nhìn một đám mây trôi lãng đãng xa xăm, lẩm bẩm: “Cẩm Mịch.” Có lúc, hắn nhìn một đóa hoa vừa hé nhụy, gọi: “Cẩm Mịch.” Có lúc, hắn nhìn một trái bồ đào tươi non tròn trĩnh, thì thào: “Cẩm Mịch.” Lại có khi, hắn nhìn một giọt sương mai bình thường, cũng gọi: “Cẩm Mịch.”

Kỳ quái hơn chính là, những lúc hắn gọi như vậy, ta đột nhiên cảm thấy trong lòng dường như ẩn giấu một trái bồ đào chưa chín, vừa chua lại vừa chát.

Ta kinh hoàng nghĩ, sợ rằng một ngày nào đó, ta sẽ bị đọa xuống làm một trái bồ đào.

Hôm nay, ta vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một vầng kim quang chói lóa, chói đến mức hai mắt ta nổ đom đóm, cuối cùng cố gắng hết sức lấy lại bình tĩnh, nhìn kỹ lại, sự ngạc nhiên này thật không phải chuyện đùa.

Phía trước không phải chính là Phật tổ gia gia hay sao? Thiện tai thiện tai, Phật tổ gia gia mà hễ muốn gặp liền có thể gặp được ư? Có thể thấy địa vị của kí chủ này quả thực không tầm thường.

“Húc Phượng tham kiến ngã Phật.” Húc Phượng? Hóa ra tên thật của hắn là Húc Phượng.

Phật tổ ngồi xếp bằng trên Liên Hoa Tọa, đưa mắt nhìn thoáng hắn, tựa như vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấu tất cả, nói: “Ngươi không cần nhờ cậy, việc gì có thể làm, không cầu cũng có thể thành, còn việc không thể làm, cầu xin vạn lần cũng chỉ uổng công. Sai một ly, đi một dặm.”

Hình như ta cảm thấy thân thể kí chủ của ta sững lại, hơi thở tắc nghẽn trong khoảnh khắc, rồi lại nghe hắn nhỏ giọng nói rằng: “Húc Phượng cũng biết đạo lý này. Nghiệp chướng mà con đã gây nên, cuối cùng cũng phải gánh lấy hậu quả. Thế nhưng…” Sau khi ngừng lại một lúc lâu, hắn mới tiếp tục nói: “Con chỉ muốn được nhìn thấy nàng lại một lần, chỉ liếc mắt thôi cũng tốt lắm rồi… cho dù liếc mắt không được, thì cũng có thể nghe nàng nói thêm một câu nữa…”

Hắn tuy tướng mạo xấu xí, nhưng giọng nói trước giờ vẫn rất êm tai, nhưng hôm nay không biết vì sao, ngay cả giọng nói cũng khàn khàn đứt đoạn như vậy, giống như một hài tử đang có chuyện thương tâm, lời nói nghẹn ngào, ta thấy dở tệ.

Sau một hồi lâu, hắn lại nói: “Hồn phách của nàng chưa tan hết, con có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng, thế nhưng lại không biết nàng ở nơi nào, hôm nay không cầu gì khác, chỉ cầu ngã Phật chỉ điểm.”

Phật tổ gia gia thở dài một hơi nói: “Gần ngay trước mắt, mắt cảm

thấy, tâm nhìn thấy. Cái ngươi thấy nó đều thấy, cái nó thấy đều do ngươi nhìn thấy."

Thật là huyền diệu! Một hồn phách thông minh như ta đây mà nghe không hiểu gì hết, chả biết kí chủ này có hiểu tí gì không.

"Tạ Phật tổ chỉ điểm…" Nghe khẩu khí của hắn, rõ ràng cũng chưa thể lĩnh hội, im lặng một lúc lâu, rồi hình như đang chuẩn bị cho một câu quan trọng cuối cùng, xong rồi mới mở miệng, "Không biết còn có thêm một cơ hội sống hay không?"

Phật tổ trả lời: "Nhất niệm ngu tức bát nhã tuyệt, nhất niệm trí tức bát nhã sinh." (Giải thích: "bát nhã" theo Phật ngữ là chỉ "đại trí tuệ". Câu trên nghĩa là: Tâm khởi ý niệm ngu xuẩn, trí tuệ sẽ mất hết; tâm khởi ý niệm thông minh, trí tuệ sẽ ở bên mình.)

Phật tổ gia gia quả thật ân cần, hễ hỏi gì liền trả lời. Thế nhưng, ta cho rằng thiên cơ này quả thực không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ thông suốt được. Đây chính là lý do vì sao Phật tổ là Phật tổ, còn ta chỉ có thể là một hồn phách nhỏ bé mà thôi.

Ta suy nghĩ rồi lại nghĩ suy, rốt cuộc, ngủ lúc nào không biết.

Chương 72

Lúc ta tỉnh dậy thì thấy kí chủ đã đưa ta trở về chỗ ban đầu, nhưng trước mặt lại xuất hiện một vị công tử áo xanh xưa nay chưa từng gặp bao giờ đang đứng, áo bào hắn bay bay, dáng vẻ thần tiên thanh nhã.

“Ta đã từng nghĩ rằng chúng ta là đối thủ ngang tài ngang sức, đều kiên trì giữ vững tôn nghiêm và lập trường của mình. Chỉ cần cùng tiêu hao sức lực của nhau, dây dưa giằng co, rồi sẽ có ngày một bên giành phần thắng. Thế nhưng hôm nay, ta mới tỉnh ngộ, cho tới bây giờ có một số việc vốn không thể nói thắng hay thua, cũng không phân biệt đúng hay sai, chỉ có bỏ lỡ… Ta xem như đã sai lúc bắt đầu, đệ xem như sai lúc kết thúc… Mọi chuyện giờ đã không thể nào thay đổi, biết vậy lúc đầu chẳng làm…” Thanh sam công tử lúc nói thanh âm rất nhẹ, rất ấm áp, nhưng trên đầu mày lại hiện rõ nỗi sầu bi và hối hận không giải được, giống như một cơn gió xuân ưu thương, để vuột mất mùa hoa nở.

“Bỏ lỡ?” Kí chủ của ta chậm rãi mở miệng, “Không, huynh cũng không phải là sai, mà ta cũng chưa bao giờ tính toán. Lẽ nào hôm nay huynh còn chưa hiểu ra, hai chữ ‘tính toán ’ chính là điều đại kỵ trong tình yêu. Ta cũng chưa từng bỏ lỡ, ta không tin vào bỏ lỡ. Ta chỉ tin vào sai lầm.”

Thanh sam công tử kia tựa như bị đâm vào chỗ hiểm, trong nhất thời không nói thêm được lời nào. Mất một lúc lâu, mới lên tiếng: “Tuệ Hòa đã bị ta giam vào tí bà lao ngục.”

Nghe vậy, kí chủ của ta chỉ khẽ “ừ” một tiếng, tỏ ý biết rồi, nhưng tâm

tư hình như không còn ở đó nữa. Ta thuận theo ánh mắt hắn, thấy trong ống tay áo thanh sam công tử lộ ra một góc giấy Tuyên Thành.

Thanh sam công tử trước khi đi rút từ trong tay áo ra một xấp giấy, đưa cho kí chủ của ta, "Ta nghĩ, có vài thứ nàng muốn đưa cho đệ, tuy rằng ta có trăm ngàn lần không muốn, chỉ một mực muốn chiếm làm của riêng, thế nhưng, chúng không phải của ta, chung quy không phải…"

Kí chủ của ta nhận lấy xấp giấy đã ố vàng, nhìn theo bóng áo xanh sắp sửa rời đi, phun ra mấy chữ: "Vĩnh viễn không còn chiến tranh!"

Thanh sam công tử kia quay đầu lại, nhìn thẳng kí chủ của ta nói: "Vĩnh viễn không còn chiến tranh!" Sau đó, nhanh chóng rời khỏi.

Mấy chữ xóa hết ân oán hận thù.

Nhưng mà, sao ta cứ cảm thấy cái xấp giấy bỏ đi kia trông hơi quen quen? Nhìn chúng bị lật sang từng trang từng trang, ta càng lúc càng cảm thấy quen mắt.

Mỗi một trang giấy đều được dùng để vẽ tranh, chỉ có điều kỹ thuật vẽ của người này quả thực vụng về không chịu nổi. Không nói đâu xa, ngay như trang giấy trước mắt này thôi, ta nhìn cả nửa ngày mới nhìn ra là vẽ một con chim, nhưng mà, đây rốt cuộc là loại chim gì, thì không thể nói tên… vừa giống một con quạ-đen-dị-dạng-bị-nhuộm-màu đằng sau có một cái đuôi dài lê thê, lại vừa giống một con Phượng Hoàng rụng hết lông bị gắn lộn đầu loài chim khác, không biết nói thế nào, quả thực không biết nói thế nào.

Ta đang tặc lưỡi tán thưởng cái kỹ thuật vẽ tranh kinh thiên địa khiếp quỷ thần này, trong lúc lơ đãng lại nhìn sang một tờ giấy khác, trên đó vẽ khuôn mặt nhìn nghiêng của một người, chỉ lơ thơ vài nét bút,

một công tử thanh ngạo tuyệt diễm kinh người hiện rõ trên mặt giấy, mắt phượng môi mỏng, trông tựa vô tình, lại tựa ẩn tình, khiến người ta đem lòng tương tư, khiến người ta muốn bước ngay vào trong tranh để nhìn rõ khuôn mặt chính diện của y.

Cả xấp giấy bị kí chủ của ta lật xem từng trang một, ta phát hiện phần lớn hình vẽ trong đó đều là hình vị công tử thanh ngạo kia, hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc giận hoặc nộ, tuy rằng đều chỉ là hình một bên mặt hoặc bóng lưng, nhưng đều sinh động đến vô cùng, mỗi nụ cười hay cái nhíu mày đều như thể y đang ở gần ngay trước mắt.

Ta không khỏi tự nhủ, người vẽ những bức tranh này khi vẽ hoa lá chim muông cá cảnh đều tạp nham không chịu nổi, nhưng sao độc nhất vẽ nam tử kia lại xuất quỷ nhập thần đến vậy, linh khí thần vận đều hiện rõ ràng dưới nét bút?

“Cẩm Mịch…”

Sao đang yên đang lành xem tranh hắn lại gọi cái tên này nữa rồi?

Chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn xiết chặt một góc trang giấy, từng chút từng chút xiết chặt, chặt đến mỗi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch, như thể muốn bắt lấy một thứ gì đó không thể nắm được, lại giống như đang phải chịu đựng một nỗi đau nào đó.

“Sao nàng lại ngu ngốc như thế… Quá ngu ngốc… Ta tưởng rằng ta đã rất ngốc… Thật không ngờ, nàng lại còn ngốc hơn ta!”

“Vì sao nàng ngốc như vậy chứ? Ta dạy dỗ nàng suốt một trăm năm, sao cái gì không học, lại chỉ học được mỗi cái ngu ngốc này? Đồ xoàng xĩnh!”

“Một mình ta ngu ngốc được rồi, vì sao nàng cũng ngu như vậy? …

nàng biết… ta không nỡ…”

Hắn bàn luận một loạt vấn đề kẻ ngốc khiến ta nghe mà đầu váng mắt hoa, có điều hắn sỉ nhục kẻ ngốc như vậy, khiến ta không hiểu sao bỗng sinh ra một cảm giác oán giận, kẻ ngốc thì có chỗ nào không tốt chứ? Không nghe người ta nói kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc hay sao?

“Ngay từ đầu, ta đã biết nàng là người cứu ta… con thỏ đó, lần đầu tiên ta nhìn thấy, liếc mắt liền biết đó là nàng, nhưng mà, ta chỉ xem như không biết… Bởi vì ta biết gặp lại chính là giết chóc, thế nhưng ta không xuống tay được. Mặc dù nàng lừa gạt ta, giết ta, mặc dù mỗi thời mỗi khắc ta đều nhắc nhở bản thân phải hận nàng, phải tự tay giết chết nàng, thế nhưng chỉ cần đối diện với nàng, cho dù phòng ngự hay tính toán tốt đến thế nào đi nữa cũng đều thất bại, không thể nhấc nổi tay. Ta không những không hạ thủ, mà còn thường âm thầm chờ mong được gặp nàng, như kẻ bị trúng độc, ngay cả bản thân ta cũng xem thường chính mình…

“Đêm đó, ta không hề say… ta chỉ xem mình như kẻ say, ôm nàng, ôm chặt lấy nàng, cũng chỉ có nàng khiến ta say thực sự. Ta thầm thỏa mãn, chỉ mong thiên hoang địa lão. Như thể bất cứ ân oán gì cũng đều là phù vân, suy nghĩ như vậy làm ta hoảng hốt, khiến ta thống hận bản thân, thống hận bản thân chỉ vì nàng mà mềm lòng đến cả tính mạng lẫn tôn nghiêm đều vứt bỏ.

“Ta cố ý gọi tên Tuệ Hòa, chỉ vì muốn nhắc nhở bản thân không được để cho nàng mê hoặc. Thế nhưng, khi nhìn thấy vẻ cô đơn suy sụp của nàng, thấy nàng rời đi bước chân vô định, lòng ta đau lắm, ngay cả hô hấp mà cũng nhói đau, ta hận không thể đuổi theo để nói với nàng rằng, không phải như nàng nghĩ.

“Hôm đó, nàng một mình đến U Minh, không ngờ nàng lại nói nàng

yêu ta. Trong khoảnh khắc, tim ta như ngừng đập, tuy rằng ngay một sợi tóc trên đầu cũng biết đây là lời nói dối, thế nhưng ta lại tin, tin không cưỡng lại được như một kẻ uống rượu độc để giải khát. Miệng ta tuy nói lời châm chọc. Nhưng tận đáy lòng lại trở nên ấm áp chỉ vì một câu nói này của nàng.

“Ta buộc bản thân nói những lời tàn nhẫn với nàng, ta nói với nàng: ‘Nếu nàng còn nói yêu ta một lần nữa, ta liền lập tức giết nàng. Nói một lần, giết một lần! ’ nhưng thực ra ta biết, chỉ cần nàng lặp lại một lần nữa, ta sẽ bỏ qua tất cả, không để ý thứ gì nữa, sẽ không từ thủ đoạn buộc chặt nàng bên người, thù hận dù có thâm sâu hơn chăng nữa cũng sẽ cho nó trôi vào dĩ vãng… Thế nhưng, nàng đi rồi… sao nàng lại có thể ra đi như thế?”

“Thấy nàng hóa thành một đóa hoa sương bốc hơi đi mất… Ta nghĩ mình đã chết. Đã từng bị nàng một đao xuyên tim cũng không đau đớn đến như vậy… Thế nhưng, ta lại không chết… Vì sao lần nào nàng cũng đều nhẫn tâm như thế?”

Nghe hắn độc thoại một mình, ta không thể nói rõ cảm giác của mình ra sao, chỉ cảm thấy hận không thể lập tức liền thành một trái bồ đào để làm hắn vui lên.

Nhưng mà sao có thể biến được đây? Đang lúc ta khó xử, không biết phải làm sao, thì bỗng dưng chung quanh có sự biến hóa, hơi nước từ từ tích tụ về phía ta, dần dần từng chút ngưng đọng quanh thân ta, cuối cùng vây chặt khiến ta không thể nhúc nhích.

Một ý nghĩ lóe lên trong lòng, không hay rồi!

Nhưng mà, mọi chuyện đã quá muộn. Ta chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân giờ như một con bướm bay bị mắc kẹt ở bên trong lớp nhựa thông đặc sệt, bị hơi nước bao bọc trượt ra khỏi mi mắt hắn.

Hóa ra, ta lại là một giọt lệ tá túc trong đồng tử của hắn, ngay từ đầu, vốn đã định trước phải phân ly…

Lúc này, ta bỗng cảm thấy tiếc nuối, trong khoảnh khắc rơi xuống, ta quay đầu lại nhìn hắn. Hình ảnh ta nhìn thấy hoàn toàn không phải là một con yêu quái xấu xí không chịu được, mà là một vị công tử cực kỳ tuấn tú.

Ngoài ý liệu, nhưng tựa như tất cả đều ở trong ý liệu.

Mệnh số đã định trước là chấm dứt… Ta thở dài, rơi xuống.

ĐOẠN KẾT: ĐOÀN TỤ SUM VẦY

Vũ miếu Ngư Lương khẩu, phù chu lạc nhật quá.

Bộc thanh trùng tuấn bích, kinh ảnh dạng tằng hà.

Lâu môi thanh sơn lang, luật đình cẩm thụ bỉ.

(Bài thơ của họa sĩ tranh sơn thủy Trình Gia Toại sống ở đời Minh. Miêu tả cảnh chiều tà trên sông Ngư Lương, cụ thể là cái cảnh này, chỉ thiếu ánh chiều tà thoy)

Ở thành nam Huy Châu có một trị trấn nhỏ, tên gọi Hấp huyện. Trong Hấp huyện, có một cửa hàng nhỏ tên gọi Đường Việt Cư, chuyên bán văn phòng tứ bảo.

Chuyện này vốn cũng chẳng có gì ngạc nhiên, nơi này thừa thãi "kỳ thạch cổ tùng". Đá ở đây tính chất rắn chắc, nhám nhưng không dính bút, trơn nhưng vẫn giữ được mực, tạo nghiên mực thật tốt, được xưng là Hấp Nghiên. Còn mực thì dùng cổ tùng để chế tạo, đặt bút

như sơn, màu mực đen bóng, được xưng tụng là mực Huy Châu nổi tiếng khắp thiên hạ. Người địa phương sử dụng nguồn tài nguyên ngay tại chỗ, vì vậy trong vòng mười bộ quanh Hấp Huyện, không phải tác phường sản xuất văn phòng tứ trong bảo, thì chính là cửa hàng bán văn phòng tứ bảo, Đường Việt Cư vốn là một trong số đó, trông có vẻ như chẳng có gì nổi bật.

Nhưng mà, Đường Việt Cư tại địa phương ai ai cũng biết, danh tiếng từ các con phố lớn của Hấp Huyện lưu truyền khắp toàn bộ thị trấn. Rồi truyền tới thành Huy Châu, cuối cùng truyền tới cả kinh thành cách xa ngàn dặm, tất nhiên chuyện có duyên do của nó.

Mười sáu năm trước, chưỡng quỹ phu nhân của Đường Việt Cư một đêm nằm mộng, trong mộng nhìn thấy hai câu thơ —— Phồn Hoa Tự Cẩm Mịch An Ninh, Đạm Vân Lưu Thủy Độ Thử Sinh. Sáng sớm hôm sau, trời bỗng đổ cơn sương mù, khiến phu nhân này bị lạnh quá mà tỉnh giấc, sau đó nàng liền thấy cả người không khỏe. Vốn tưởng rằng bị nhiễm lạnh, không ngờ sau khi mời thầy lang bắt mạch, liền nhận được lời chúc mừng, thì ra phu nhân này đã có thai.

Nói đến cũng lạ, phụ nhân này gả vào Cẩm gia Đường Việt Cư đã gần sáu năm, nhưng trước giờ vẫn không thấy hỉ mạch, không ngờ một đêm sương giá nhập mộng lại được tin hỉ. Chuyện này khiến Cẩm lão gia vui mừng khôn siết.

Năm sau, Cẩm phu nhân sinh hạ một nữ nhi, da trắng như tuyết mạo tựa pha lê, ai thấy cũng yêu, bèn lấy hai chữ “Cẩm Mịch” trong bài thơ mà Cẩm phu nhân nằm mộng đặt tên cho nàng.

Nhưng mà, phu phụ họ Cẩm này diện mạo không có gì xuất chúng, mọi người tuy luôn miệng khen đứa bé dễ thương xinh xắn, nhưng trong bụng thầm than vắn thở dài: con gái giống cha, đứa bé này tương lai diện mạo chưa chắc đã xinh đẹp. Ai ngờ đứa bé này không

những không giống cha nó như mọi người dự đoán, mà càng lớn càng xinh đẹp. Năm đến tuổi cập kê, nàng trông như Cửu Thiên Tiên Nữ hạ phàm, à không, có lẽ ngay cả Cửu Thiên Tiên Nữ cũng không xinh đẹp được như vậy.

Một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, nam tử ở Huy Châu đều xem việc có thể nhìn thấy mặt nữ tử này là một chuyện quang vinh, thế nhưng không một người nào dám đến cửa cầu thân. Có vợ đẹp như vậy, tất dụ tai họa đến. Điều này khiến phu phụ họ Cẩm hoảng sợ không thôi, Cẩm lão gia biết rõ câu "hồng nhan hoạ thủy", chỉ sợ vẻ đẹp của nữ nhi là họa không phải phúc, thể nào cũng đem tai họa tới cửa, cho nên cả ngày nhốt nữ nhi trong phòng, khiến người ngoài không nhìn thấy được, giấu giếm vô cùng kín kẽ, giống như đang giấu một món tiền phi nghĩa vậy.

Càng kỳ quái chính là, trưởng nữ nhà họ Cẩm này không những sắc đẹp không hợp thói thường, mà lời nói cử chỉ càng không hợp thói thường. Nữ tử này từ nhỏ đã luôn thích thú đối với mấy chuyện quỷ quái yêu ma, Cẩm lão gia cho rằng tiểu hài tử đứa nào chẳng thích nghe loại chuyện ly kỳ này, nên không để ý. Không ngờ, sau khi lớn lên, nữ tử này lại một lòng một dạ chuyên tâm nghiên cứu đạo tu luyện. Tu luyện cũng không nói làm gì, người thường tu luyện đều mong mình tu luyện thành Tiên, nhưng nàng cả ngày cứ nghĩ cách làm sao tu luyện nhập Ma, dọa cho Cẩm lão gia tức đến mức đấm ngực giậm chân. Sau nhiều lần khuyên can vô hiệu, phu phụ họ Cẩm chỉ mong sao sớm tìm được một gia đình tốt gả "kẻ họa thủy" này đi cho xong.

Cẩm gia đang lo không ai cầu thân, đang lúc băn khoăn không biết có cần tìm một nữ tế (con rể) thật thà chất phác tới ở rể hay không, thì trùng hợp bức họa chân dung của Cẩm Mịch lại bị người ta truyền tới tay Tể Tướng ở kinh thành. Tể Tướng nhất thời kinh ngạc vô cùng, không dám giấu diếm, lập tức đem bức họa trình lên Hoàng Đế.

Ngay đêm hôm đó, một tờ chiếu thư từ kinh thành tám trăm dặm khẩn cấp ban ra, triệu Cẩm Mịch vào cung, phong làm Cẩm phi.

Lại là một năm xuân đến sớm, hoa đào thắm đỏ, hoa cải rực vàng.

Đội ngũ rước dâu trùng trùng điệp điệp cờ hoa lộng lẫy từ kinh thành tới đón trưởng nữ Cẩm gia, đi theo hướng bắc quay về kinh thành.

Hấp Huyện thì nhỏ, đường xá thì khó đi, đội ngũ đón dâu vừa mới ra khỏi thị trấn thì đã sắp hoàng hôn. Mắt thấy tịch dương sắp lặn minh nguyệt sắp lên, mọi người đang định dừng kiệu nghỉ ngơi, bỗng dưng ở phía chân trời nơi mặt trời lặn xuống lại có một vầng mây hồng rực lửa nhú lên, trong phút chốc ánh lửa chiếu sáng cả nửa bầu trời. Thấy cảnh tượng này, những người có mặt đều là trừng mắt cứng lưỡi, ngây ra như phỗng.

Chợt nghe ở giữa đám mây hồng có một tiếng chim hót véo von trầm bổng, một con chim bảy màu sinh động dang cánh bay ra từ nơi giao nhau giữa đất và trời, đuôi dài tám xích, hào quang lộng lẫy, rực rỡ khiến người ta không thể nhìn chăm chú.

“Phượng Hoàng! Là Phượng Hoàng!” Không biết người nào trong đội ngũ đón dâu nhanh mắt phản ứng trước tiên, điên cuồng gào to, những người còn lại nghe tiếng hét của hắn mới hoàn hồn, ai nấy xôn xao. Thậm chí có người trong lòng thầm nghĩ: Quả thật khó lường! Có chim Phượng đến dự lễ, không ngờ hôm nay lại được thấy Thần Điểu mang điềm lành xuất hiện, chẳng lẽ. . . chẳng lẽ. . . Cẩm phi hôm nay nghênh đón chính là Hoàng Hậu ngày sau? !

Nhưng mà, mặc kệ đám người đón dâu kích động gào thét thế nào, nữ tử trong kiệu kia vẫn không hề nhúc nhích, tua rua bên rìa khăn trùm đầu cũng chưa từng lay động một lần, giống như tất cả đều ở trong dự tính, ổn tọa như Thái Sơn, không có nửa chút hiếu kỳ của

người bình thường.

Rồi thấy Hỏa Phượng Hoàng kia chao mình bay tới, chớp mắt đã bay đến phía bên trên đội ngũ đón dâu, chúng phàm nhân trong khoảnh khắc đều vừa kính vừa sợ, ngay cả thở cũng không biết phải thở làm sao cho đúng.

Phượng Hoàng kéo theo bộ lông đuôi lộng lẫy, sau khi xoay tròn một vòng trên đầu mọi người liền bổ nhào lao xuống, vững vàng ngậm lấy chiếc loan kiệu đỏ thẫm lên nhấc lên, trước sự ngưỡng mộ trợn mắt há mồm của mọi người nghênh ngang bay đi…

“Không xong rồi, Phượng Hoàng cướp tân nương đi rồi!”

Ánh trăng sáng tỏ, phía bên kia dãy núi hiểm trở, một biển hoa cải vàng rực trải rộng ngút ngàn không thấy điểm kết thúc. Trong biển hoa vàng đó, nổi lên màu đỏ rực tươi đẹp của một chiếc hỉ kiệu nằm thờ ơ lăn lóc, cực kỳ bắt mắt nhưng lại có vẻ tĩnh mịch an tường, tựa như đã đứng ở chỗ này đợi rất lâu, rất lâu rồi…

Có đến năm ngàn năm…

Thì ra là chờ một vụ đoạt hôn oanh oanh liệt liệt này đây.

Xa xa, một chiếc cầu bằng đá cong cong, bắc ngang qua khe suối.

Một vị công tử tuấn tú nhanh nhẹn từ giữa biển hoa đi tới, những bông hoa cải vàng rực tự động tách ra một đường thẳng tắp bên dưới chân y.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi tung một trận mưa hoa, thổi tung bức rèm kiệu đỏ chói, thổi tung chiếc khăn trùm đầu của tân nương…

Công tử tuấn tú kia một tay bung dù, che cơn mưa hoa đang rải khắp bầu trời, khom người đưa tay kia ra, “Cẩm Mịch, ta tới rồi.”

Nữ tử trong kiệu khẽ mỉm cười, đặt tay mình vào lòng bàn tay y, chớp mắt một cái, rồi nói: “Thế nhưng, ta đã nhận sính lễ của Hoàng Đế tiểu nhi kia rồi.”

Lòng bàn tay của nữ tử bị ai đó siết chặt, chỉ nghe công tử kia nói: “Aizzz, đáng tiếc cho sáu ngàn năm linh lực mà ta đã cất công chuẩn bị.”

Nữ tử kia nghe vậy, khóe miệng cong lên thành một nụ cười giảo hoạt, nắm chặt tay y, từ trong kiệu vội vã vươn người bước ra, “Thế thì, ta đành miễn cưỡng chấp nhận vậy.”

…

Mọi âm thanh đều yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng côn trùng và hoa cỏ thì thầm.

Dưới ánh trăng, một khung cảnh viên mãn.

Chương 73

“Nàng định đi đâu đó?”

Ta đang bị Hồ Ly Tiên vui vẻ thân thiện kéo tay đi ra ngoài, thình lình phía sau lưng lạnh lùng thốt ra một âm thanh, chân thật đến mức dọa ta toát cả mồ hôi lạnh. Quay đầu lại, thì thấy Phượng Hoàng vốn-phải-đang-an-vị-trong-thư-phòng kia đứng đó mím mím môi. Trong lúc nhất thời không hiểu vì sao ta bỗng cảm thấy chột dạ, ấp a ấp úng cả nửa ngày, mới nhận ra bản thân đâu có làm việc gì sai trái, sao vừa gặp phải khí thế của hắn lại phải co vòi tịt ngòi thế này, bèn ngẩng đầu lên vỗ ngực liên tục nói: “Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng bị bắt gian tại giường nữa chứ, làm ta sợ muốn chết…”

Sắc mặt Phượng Hoàng thoắt cái tái xanh hết nửa bên.

Hồ Ly Tiên cũng hoảng đến mức buông cánh tay của ta ra ngay lập tức, luôn miệng nói: “Chúng ta là thanh bạch, so với lòng trắng trứng còn trắng hơn! Thật đó, Phượng oa, ngươi phải tin tưởng ta!”

Nhất thời, nửa bên mặt còn lại của Phượng Hoàng tái xanh nốt.

Ta và Hồ Ly Tiên hai người nơm nớp lo sợ nhìn hắn hít sâu một hơi, như đang cố gắng kềm chế một cái gì đó, sau đó mới chậm rãi mở miệng, “Cẩm Mịch, ta nói rồi, nàng có thể bớt dùng những cụm từ bốn chữ đi có được không?”

“Nhưng mà…” Ta ngắm đầu ngón chân, lúng búng nói, “Nhưng mà, ta cảm thấy… ta cảm thấy sử dụng nhiều cụm từ bốn chữ mới có thể… mới có thể biểu hiện được sự nho nhã, có nhiều hàm ý hơn,

khiến người khác đều bội phục ta, tôn trọng ta…”

Phượng Hoàng đưa tay lên xoa xoa thái dương, trấn tĩnh nói: “Ta không nghĩ rằng ‘bắt gian tại giường’ có thể biểu hiện sự nho nhã.”

“Vậy ‘hồng hạnh vượt tường’ chàng cảm thấy thế nào? Hay là ‘trêu hoa ghẹo nguyệt ’?” Ta cảm thấy nếu ta và hắn đã là phu thê, tất nhiên mọi việc đều phải nên cùng nhau thương lượng mới thể hiện sự hòa thuận đầm ấm, nên mới mềm giọng khiêm tốn luận bàn cùng hắn.

Ai ngờ hắn nghe xong, gân xanh đột nhiên nổi đầy trên trán, lạnh lùng nói: “Sau này, phàm là những thành ngữ bốn chữ nàng đừng có nói nữa! Chừng nào hiểu rõ ý nghĩa của nó rồi hãy nói.”

Chậc chậc, lòng dạ nam nhân, như kim đáy biển. Ta thực sự không thể nào lý giải nổi, đành u oán nhìn hắn một cái, hắn bị ta lườm, bỗng nhiên sắc mặt lại hòa hoãn đôi chút, ho một tiếng, nói: “Nếu nàng muốn muốn nói thì cũng không phải không được, nhưng mà, có người ngoài thì cố nhịn một chút, có được không?” Nói xong, trông hắn như vô cùng ảo não vì đã trót thỏa hiệp, khẽ nhíu đầu mày.

“Người ngoài?” Sắc mặt Hồ Ly Tiên lập tức tối sầm, “Húc Phượng, ý ngươi nói ta là người ngoài sao?” Mếu máo như chực khóc, “Nam nhi lớn rồi thì không thể giữ mà! Nhớ năm xưa, ngươi vẫn còn là một tiểu Điểu nhi chưa thay lông tơ, thích nhất là lăn lộn trong đống tơ hồng ở trong phủ của ta. Còn bây giờ, lại xa lạ như thế này, lão phu thật là thất vọng, thật là buồn lòng quá đi!”

Ta nhất thời cảm thấy mấy câu này vô cùng quen tai.

Nhưng Phượng Hoàng chỉ làm ra vẻ không nghe thấy gì cả, ngắt lời nói: “Thúc phụ mới vừa rồi định đưa Cẩm Mịch đi đâu vậy?”

Giọng ai oán kể lể thê thảm của Hồ Ly Tiên bỗng dưng im bặt, đổi mặt nhanh như chớp khiến người khác không khỏi tán thán. Phượng Hoàng nheo nheo mắt, khẽ kéo dài giọng, “Hmm?” Hồ Ly Tiên lập tức nhanh nhẹn thành thật đáp: “Thái Thượng Lão Quân gần đây lại luyện được một lò đan mới, hôm nay mở lò, ta dẫn tiểu Mịch nhi đi xem thử.”

“Không sai.” Ta nói tiếp, “Thái Thượng Lão Quân và Nguyệt Hạ Tiên Nhân hôm nay chính là mời ta đi thử đan.”

“Thử đan?” Phượng Hoàng nhướn cao đuôi mắt, “Thử đan gì?”

Ta vừa nghĩ đến, lập tức ngậm miệng không dám hé răng.

Nhưng không ngờ, Hồ Ly Tiên lại hớn hở nói, “Tuyệt tình đan đó mà.” Không để ý đến khuôn mặt chớp mắt đã đen sì của Phượng Hoàng, tiếp tục hừng hực khí thế đút thêm củi vào ngọn lửa đang cháy, “Ngươi cũng biết, Lão Quân là một kẻ cuồng tiên đan, suốt ngày si mê chế thuốc, tự xưng là trong Lục Giới không một thứ đan dược nào mà lão không biết, không một loại đan dược nào mà lão không thể giải. Nào ngờ, chẳng biết lòi đâu ra một loại Vẫn Đan có thể khiến người ta diệt tình tuyệt ái, trong lúc nhất thời cảm thấy không còn chút mặt mũi nào, nên mới thề rằng cho dù ‘đầu rơi máu chảy’cũng phải luyện ra một viên Tuyệt Tình Đan có công hiệu tương tự. Vì thế, hôm nay luyện ra một lò, không biết có công hiệu hay không, cho nên mời Mịch nhi đi thử xem sao.”

“Nàng đồng ý rồi?” Phượng Hoàng nhìn ta, sắc mặt như sương.

“O`.” Ta đáp lí nhí, giọng nhỏ như muỗi kêu, nhìn lại sắc mặt Phượng Hoàng, ta vội vàng “chữa cháy” nói, “Chàng cũng biết, ta khá là có kinh nghiệm, ta từng ăn rồi…” Không ngờ sắc mặt Phượng Hoàng

càng lúc càng dọa người, đến mức ta không dám nói thêm một từ nào nữa, cấm khẩu hoàn toàn.

Lúc này, ta thật hận mình không phải là một con muỗi, vo ve vo ve lỉnh mất dạng.

“Quay về phòng!” Sau khi vứt ra ba chữ, hắn xoay người nhấc chân đi vào trong phòng, ngoảnh đầu lại thấy ta vẫn ngây ngốc tại chỗ, híp mắt lại, lạnh lùng nói, “Thế nào? Chẳng lẽ muốn ta bế nàng vào?”

Thật đáng sợ! Ta lập tức ỉu xìu cất bước theo sau.

“Đừng đi! Tất cả đừng đi!” Hồ Ly Tiên ở sau lưng kêu lên, “Húc Phượng, ngươi đừng nên lo lắng, Lão Quân lần này luyện rất nhiều đan, còn dư rất nhiều, không bằng ngươi cũng đi cùng, ta bảo đảm ai nấy đều có phần!”

“Không cần.” Phượng Hoàng đóng sập cửa phòng, lãnh đạm nói.

Sau đó, ta thấy hắn quay phắt người lại, ta sợ quá vội lùi lại trèo lên giường, vén chăn lên, thụt lui dần vào bên trong, “Chuyện đó… Húc Phượng… Hôm nay khí trời, khí trời rất tốt… rất tốt… hay là, hay là chúng ta song tu đi…” Ta chỉ biết, mỗi lần sau khi song tu xong tâm trạng hắn đều rất vui vẻ, rất nhẫn nại, ta xin gì cũng cho, bất kể xin bao nhiêu linh lực hắn đều chấp nhận, không biết hôm nay chiêu này còn có hiệu quả hay không…

“Cẩm Mịch! Có đôi khi ta thật sự muốn bóp chết nàng!” Mắt thấy hắn từng bước từng bước dồn ta vào góc giường. Ngay vào lúc ta cho rằng hắn trong cơn giận dữ sẽ thu hồi lại tất cả linh lực ta bị ta gạt lấy trong quá khứ, thì không ngờ hắn chỉ khẽ thở dài một cái, cuối cùng kéo ta vào trong lòng, “Nàng thực đúng là… aizzz, gỗ mục không thể chạm trổ.”

Ta không khỏi oán giận, ta chính là một khúc gỗ mục đó, thì làm sao? Cho dù ta là một khúc gỗ mục, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn có một con-sâu-không-ăn-kiêng như hắn suốt ngày quấn quít lấy đục khoét gặm nhấm ta đó thôi.

Đương nhiên, cuối cùng rốt cục bọn ta cũng "luận bàn chân lý song tu" đồng thời "tiến hành thâm nhập thực tế". Có điều, hình như chỉ có mỗi mình ta bị tu luyện mà thôi…

Đáng thương thay thân ta bị hắn giống như đang báo thù rửa hận, từ dài luyện thành tròn, từ tròn luyện thành dẹt, từ dẹt luyện thành cuộn… Sau mấy lần luân hồi, mới chịu buông tha ta, ôm ta-không-còn-chút-sức-lực-để-mà-động-đậy vào trong ngực.

Ta kiệt sức nằm trên lồng ngực hắn một lát, mới sực nhớ ra một sự việc vô cùng quan trọng, nếu mà ban nãy nói trước, chẳng phải sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ hay sao? Thật đúng là hối hận muộn màng!

"Kỳ thực, lò Tuyệt Tình Đan của Thái Thượng Lão Quân được luyện cùng với giải dược. Một viên đan phối với một viên giải dược, không cần lo lắng ăn rồi sẽ không giải được."

Nhưng hắn bỗng hé mắt ra một chút, hung hăng nhéo ta một cái, "Cho dù lão có luyện cả một lò giải dược cũng không cho phép nàng dính líu tới nó thêm một lần nào nữa!"

Ta cảm thấy lúc này có bốn chữ để hình dung hắn vô cùng chuẩn xác, nhưng nhớ tới hắn mới vừa rồi đã cảnh cáo ta không bao giờ được dùng thành ngữ bốn chữ nữa, nên thôi kệ.

Chỉ có thể tự mình thầm rủa trong lòng: sợ bóng sợ gió.

Chương 74

Kể từ lần trước thử đan không thành, Phượng Hoàng giam lỏng ta hoàn toàn triệt để, cho đến hôm nay cũng đã được nửa tháng. Không! Phải nói là đã mười lăm ngày rồi, tròn trĩnh mười lăm ngày, hắn thật sự quá ngang ngược, ta thật sự quá đáng thương, ai nghe thấy cũng đau lòng rơi lệ.

Ta đang ở thư phòng giúp hắn mài mực, buồn chán đến mức suýt ngủ gật đập mặt vào nghiên mực, chợt nghe ngoài cửa có tiểu yêu bẩm báo: “Nguyệt Hạ Tiên Nhân cầu kiến Tôn thượng phu nhân, thỉnh Tôn thượng trả lời.”

Một câu nói chọc ta tức ói máu, vì sao Hồ Ly Tiên tìm “Tôn thượng phu nhân”, mà tiểu yêu kia lại nói thỉnh “Tôn thượng” trả lời, đây rõ là một sự khinh thường rành rành mà! Đương nhiên, ta chỉ dám tức giận ở trong lòng một chút, tức đã rồi thì thôi, “thói quen” là một con mãnh thú đáng sợ biết bao nhiêu.

“Không gặp.” Phượng Hoàng lập tức phun hai chữ, không buồn ngẩng đầu lên tiếp tục viết chữ.

“Dạ.” Tiểu yêu thối lui, chưa được bao lâu đã quay lại, “Bẩm Tôn thượng, Nguyệt Hạ Tiên Nhân nói… nói… nói không gặp cũng phải có lý do không gặp…”

Phượng Hoàng bình tĩnh dừng bút, nhưng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Phu nhân đang mang thai, cần tĩnh dưỡng.” Tiểu yêu ngoài cửa lĩnh mệnh lui đi.

Ta nhất thời tỉnh cả ngủ, giật mình đứng bật dậy, “Ta mang thai lúc nào?”

Phượng Hoàng ngẩng đầu, liếc ta một cái, nói: “Cũng nhanh thôi.” Ta đột nhiên cảm thấy ấn đường bị bao phủ một màu đen.

Một lúc lâu sau, Phượng Hoàng rốt cục cũng viết chữ xong, lại tự mình cẩn thận dán nó lên khung treo, tự tay treo nó trong sương phòng, đối diện với đầu giường.

Ta nhìn thử, trên giấy viết bốn chữ rồng bay phượng múa thiệt lớn — Thiên Đạo Thù Cần (*)! Vì vậy, không những ấn đường ta biến thành màu đen, ngay cả mặt cũng đen thui đồng bộ.

(*) Trời đền đáp kẻ cần cù, chăm chỉ

Quả nhiên, từ đó trở đi số lần bọn ta tu luyện càng lúc càng tới tấp. Ta không hiểu ý nghĩ thực sự của song tu là cái gì, nhưng mà ta hiểu được hậu quả của song tu nhất định sẽ là một đứa trẻ sơ sinh ngày đêm khóc lóc. Vì vậy, ta rầu lắm, ngày rầu đêm rầu, lúc tu luyện rầu, lúc không tu luyện cũng rầu.

Sau đó, Phượng Hoàng chẳng biết bởi lý do gì, cũng bắt đầu ngày càng ưu sầu, vẻ mặt luôn hiện rõ nỗi ưu thương cô độc, cơm cũng ăn rất ít, ngủ cũng chẳng được yên. Thấy hắn cũng rầu, vì vậy ta càng ngày càng rầu thêm, aizzz…

Cuối cùng đến một ngày, hắn không tu luyện ta nữa, mà chỉ ngồi ở đầu giường nghiêm túc nhìn ta, nhìn lâu ơi là lâu, nhìn đến lúc tất cả lông mao ở sau lưng ta đều dựng đứng chổng ngược lên, hắn mới mở miệng, “Cẩm Mịch, ta hỏi nàng một việc, nàng hãy thành thật trả lời ta.”

Ta lập tức ngoan ngoãn đáp lời, hận không thể chỉ tay lên trời mà thề rằng: chỉ cần chàng đừng có hỉ nộ vô thường như thế nữa, ta khẳng định "tri vô bất ngôn – ngôn vô bất tẫn". (biết cái gì sẽ nói hết không giấu giếm)

Nào ngờ, chờ nửa ngày cũng không thấy hắn mở miệng… Từ trước tới giờ chưa từng thấy hắn do dự như vậy, ta nhất thời cảm thấy kinh ngạc, không biết có phải hắn đang chuẩn bị bỏ ta hay là chuẩn bị nạp thiếp hay không, ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu làm ta hoảng hốt. Nhưng đúng lúc đó, hắn lại mở miệng, "Cẩm Mịch, có phải nàng không muốn sinh hài tử cho ta không?"

Té ra không phải việc nạp thiếp, ta như trút được gánh nặng nói: "Không phải đâu."

Phượng Hoàng nghe vậy thoắt cái sắc mặt sáng hơn rất nhiều, thân thể căng cứng cũng thoáng thả lỏng, tiếp tục hỏi tới: "Vậy vì sao từ sau ngày ta nói nàng sắp mang thai, nàng liền rầu rĩ không vui u sầu ảo não như thế?"

Hóa ra là vì việc này, ta liền thành thật đáp: "Đây là chứng u sầu tiền mang thai của ta."

Lần này, đến lượt Phượng Hoàng đen mặt, "Một trái cây như nàng thì có cái gì mà u sầu chứ?"

Dựa vào cái gì mà nói trái cây không biết u sầu chứ? Ta lại giận rồi đó nha.

Một lúc lâu sau, ta cố nén cơn tức giận trong lòng, mới nói: "Ta thực sự rất rầu, ta không biết bản thân mình sẽ sinh ra cái thứ gì nữa."

Sau khi hai chữ "cái thứ" kia tuột ra khỏi miệng, ta mơ hồ nhìn thấy

một ngọn Hồng Liên Nghiệp Hỏa cuồn cuộn phun thẳng lên từ trên đỉnh đầu của Phượng Hoàng, vội vàng lấp liếm: “Chàng xem, cha ta là Thủy, mẹ ta là Hoa, sinh ra ta ra là một đóa sương hoa.Tiền Thiên Đế là Long, Thiên Hậu là Phượng, sinh ra chàng là một con Phượng Hoàng. Mẫu thân của Tiểu Ngư tiên quan là cá chép gấm, sinh ra Tiểu Ngư tiên quan cũng có đuôi rồng. Mà Nguyệt Hạ Tiên Nhân và Thiên Đế cùng một cha sinh ra, nhưng lại là một con hồ ly… Cho nên, ta vô cùng lo lắng, ta là một đóa sương hoa, chàng là một con Phượng Hoàng, cuối cùng rốt cuộc sẽ kết thành một thứ quả gì đây. Thật sự khiến ta u sầu, cực kỳ u sầu!”

Phượng Hoàng nghe vậy liền bật cười, lúm đồng tiền nơi khóe miệng lúc ẩn lúc hiện, thò tay búng vào trán ta một cái, “Lo lắng vớ vẩn! Đến lúc đó tự nhiên sẽ biết thôi.” Đến lúc này, sắc mặt Phượng Hoàng hoàn toàn trời quang mây tạnh, ưu phiền tan hết.

Vì vậy, thời kỳ đau khổ của ta lại đến, ôi cái eo tội nghiệp đáng thương của ta…

Ông trời quả nhiên đền đáp kẻ cần cù, nửa tháng sau, ta đã mang thai. Thế là, ta liền từ mắc chứng “u sầu tiền mang thai” chuyển sang chứng “u sầu tiền sản”, ngày ngày chờ đợi trong thấp thỏm phập phồng, sợ mình sẽ sinh ra một thứ quái dị nào đó, thí dụ như Hồ Ly Tiên, hay là Phác Xích Quân vân vân, đây đều là những nhân tài kiệt xuất trong những kẻ kỳ quái.

Năm năm sau, ta rốt cục từ chứng “u sầu tiền sản” chuyển thành “u sầu hậu sản”, không vì lý do nào khác, mà vì không ngờ ta lại sinh hạ một tiểu oa oa cò trắng.

Cò trắng là gì? Cò trắng là một loài thuỷ điểu. Thuỷ điểu là một loài chim không có một chút khí phách nào cả. Nếu như là chim ưng, chim cắt những loại chim khí thế phi phàm này thì tốt biết bao nhiêu!

Mà là một con Phượng Hoàng cũng còn tốt hơn một con thuỷ điểu! Ta hận không thể nhét nó vào trở lại rồi sinh ra lần nữa.

Nhưng Phượng Hoàng lại rất thích, xưa nay chưa bao giờ thấy hắn tươi cười rạng rỡ như vậy, ngay cả cái hôm bọn ta thành thân hắn cũng chỉ thầm vui ở trong bụng thôi, làm gì có cái kiểu hơn hớn ra mặt như thế.

Hắn từ trước đến nay luôn hiểu rõ tâm tư ta, liền ôm bờ vai ta trấn an: “Con cháu tự có phúc của con cháu.” Con cháu ư? Một đứa con trai thôi cũng đủ khiến ta rầu thúi ruột rồi, nào còn dám nghĩ đến cháu chắt nữa!

Thế nhưng, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xíu trắng nõn mũm mỉm như hạt gạo nếp của nó, bị toàn bộ tay nhỏ tí của nó cố hết sức nắm chặt lấy ngón tay ta, nghe thấy tiếng cười khanh khách ngây thơ vô lo của nó, ta liền trở nên thư thái hơn rất nhiều, cảm thấy thực ra cò trắng là một loài chim đẹp nhất thuần khiết nhất trên đời này, thậm chí một ngàn một vạn con chim ưng cũng không bằng một cọng lông vũ trên đôi cánh trắng như tuyết của nó.

Huống hồ, tại U Minh giới tăm tối máu me này, có thể sinh ra một con cò trắng như tuyết thánh khiết như vậy, cũng coi như xuất thân từ vũng bùn mà không nhiễm bùn à nha!

Phượng Hoàng gọi con trai là Đường Việt, ta nghe thấy quen quen, sau đó mới sực nhớ ra đó là tên của cửa hàng nơi ta đầu thai vào khi luân hồi làm phàm nhân.

Đến tận bây giờ, ta mới phát hiện, hóa ra Phượng Hoàng còn lười chảy thây hơn cả ta.

Chương 75

Hiện tại, tuy Phượng Hoàng thỉnh thoảng vẫn còn hỉ nộ vô thường, nhưng càng ngày càng dễ dãi đối với ta – muốn gì được nấy, bất kể ta đòi linh lực như sư tử đòi ăn đi nữa, hắn đều không nói hai lời liền độ cho ta ngay. Có lúc ta lấy rất nhiều linh lực như vậy, không khỏi trầm ngâm suy nghĩ, ta thực sự thích linh lực đến thế sao? Ta cần nhiều linh lực như vậy để làm gì? Ta, một không giết địch, hai không cầm quyền, trang bị linh lực đầy người như vầy quả thực lãng phí.

Sau đó, một hôm ta ngủ tới nửa đêm, thì đột nhiên "phúc chí tâm linh"(*), nghĩ thông suốt mọi chuyện. Kỳ thực, ta chỉ muốn thông qua số linh lực "đắt đỏ" mà ta đòi để chứng minh một điều: Phượng Hoàng có yêu ta, yêu đến mức có thể giống như số linh lực này nhiều vô biên vô hạn.

(*) Vận khí tới thì đầu óc cũng sáng suốt linh lợi hơn.

Nhưng sau đó, có một chuyện đã phá vỡ suy luận này của ta.

Hôm đó, ta dẫn tiểu oa oa của ta và Phượng Hoàng đến bên bờ Vong Xuyên câu cá, uhm, cứ tạm xem là câu cá đi. Ta từng nghe Đại Diêm La Ma giới nói, dưới Vong Xuyên có rất nhiều hồn phách của mỹ nữ, ta nghĩ nếu có thể câu được một Mỹ Nhân Ngư cho con trai ta đem về làm con dâu nuôi từ bé thì quả thực cũng không tồi, bèn dẫn nó đi câu cá.

Ai dè, ngồi canh cả nửa ngày, Mỹ Nhân Ngư đâu chẳng thấy, mà lại thấy một con cá khác.

Đầu tiên, ta ngửi thấy một mùi tiên khí đậm đặc, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một đám thần tiên đằng vân giá vũ ùn ùn cuồn cuộn từ bên kia bờ Vong Xuyên bay qua, một người dẫn đầu bạch y bay bay, xuất trần thoát tục, không phải Thiên Đế thì còn ai.

Ta đang lúc do dự xem có nên giả vờ không nhìn thấy gì hay không, thì bất thình lình thấy hắn cúi đầu nhìn xuống đối diện thẳng vào hai mắt của ta. Hắn dường như sửng sốt, sau đó quay đầu nói một câu gì đó với Thái Tị Tiên Nhân, rồi đáp một đụn mây tách ra, bay xuống chỗ mẫu tử bọn ta.

Hắn nhìn ta, ta nhìn hắn, cả hai dường như không biết phải nói câu gì, bầu không khí có chút ngượng ngập.

Cuối cùng, hắn cũng lên tiếng trước, nhưng mà không phải nói với ta. Hắn khom lưng đưa ngón tay khẽ vuốt nhè nhẹ lên đôi má phúng phính của Đường Việt, mỉm cười ấm áp, hỏi: “Con đang làm gì ở đây vậy?”

Đường Việt chớp chớp đôi mắt tròn xoe long lanh, nhìn hắn rồi lại nhìn ta, cất giọng bi bô nói: “Câu vợ.”

Thiên Đế ngẩn ra, rồi bật cười, “Là chủ ý của mẫu thân con sao?” Sau đó lại hỏi, “Con tên là gì?”

Đường Việt thỉnh thoảng rất có tác phong của cha nó, tuổi tuy nhỏ nhưng đã lờ mờ có chút cao ngạo, thường hay không thèm trả lời câu hỏi của người khác, chỉ có điều hơn cha nó một điểm là, nó sẽ không để lộ vẻ coi người khác như không khí, khiến người ta lúng túng khó xử, mà nó sẽ đánh trống lảng sang chuyện khác, thí dụ như hiện tại, nó cụp đôi hàng lông mi dài xuống, dùng bàn tay nhỏ xíu nghịch nghịch cái lưỡi câu, nói: “Không bằng chú cũng câu chung đi.”

Ta sợ tay nó bị lưỡi câu đâm trúng, vội vàng lấy cần câu ra xa, nói với nó: “Gọi bá bá.”

“Bặc Bặc?” (củ cải) Đường Việt há cái miệng nhỏ núng nính, ngẩng đầu chun mũi nhìn Thiên Đế, vẻ mặt tràn đầy nghi vấn. Lúc đó ta mới sực nhớ ra, trước đây lúc lão Hồ đến thăm nó, nó vẫn còn rất nhỏ, nói chuyện không được trôi chảy lắm, ta sợ nó gọi “Lão Hồ” khó quá, lão Hồ là một củ cà rốt (âm Hán là Hồ La Bặc), liền nghĩ ra dạy Đường Việt gọi lão là “Bặc Bặc”, rõ ràng là bây giờ nó đang nhầm lẫn giữa “Bá bá” và “Bặc Bặc”.

Tiểu Ngư tiên quan có lẽ không biết được Đường Việt đang âm thầm so sánh mình và lão Hồ trong bụng, nên chỉ ôn hòa đưa tay xoa xoa đỉnh đầu Đường Việt, ngẩng lên nhìn ta nói khẽ, “Nàng hạnh phúc chứ?” Sau đó lại mỉm cười, tựa như đang tự giễu, khẽ hạ mi mắt, tự vấn tự đáp, “Nàng đương nhiên là hạnh phúc rồi.”

Ta há miệng rồi lại ngậm vào, chẳng biết nên nói cái gì.

Cuối cùng, chúng ta đứng yên lặng một lúc bên bờ Vong Xuyên, ngắm mây ngắm nước… Ngắm mây, mây rất xa, ngắm nước, nước rất trong. Trước khi chia tay, ta nói với hắn: “Ngài nhất định cũng phải hạnh phúc!”

Hắn chỉ cười chứ không nói gì, đằng vân đi mất.

Ta nghĩ, hắn cũng đang hạnh phúc, thứ hắn vẫn luôn theo đuổi từ trước tới giờ chính là vị trí Thiên Đế chí cao vô thượng này, hôm nay Đế vị đã nắm chắc trong tay, lưỡng giới vĩnh viễn không còn chiến tranh càng củng cố vị trí Thiên Đế của hắn, chẳng còn gì phải lo lắng nữa.

Ta thu cần câu lại, nắm tay Đường Việt, “Cò con à, về nhà thôi!”

Đường Việt dẩu môi, nghi hoặc nói: “Nhưng mà… nhưng mà còn chưa câu được vợ mà?”

Ta nựng cái má phúng phính của nó, nói: “Chúng ta là Khương Thái Công câu cá, chỉ chú trọng kẻ nguyện ý mắc câu.” (*)

(*) Chuyện kể rằng: Thương Trụ bạo ngược, Chu Văn Vương quyết tâm lật đổ chế độ tàn bạo. Một lần ra ngoài tình cờ gặp được 1 lão nhân đang câu cá bên bờ sông, dùng một chiếc câu thẳng tuột, không có mồi để câu cá. Lại còn nói: “Mau mắc câu đi, mau mắc câu đi! Ai nguyện ý thì tới mắc câu đi!” Văn Vương nhìn thấy, cảm thấy đây là kỳ nhân, vì vậy chủ động bắt chuyện, hỏi được lão nhân họ Khương, tên Thượng, tên khác là Tử Nha. Qua cuộc nói chuyện, mới phát hiện đây thực sự là một nhân tài hữu dụng, nên chiêu mộ dưới trướng của mình. Sau này, Khương Tử Nha giúp Văn Vương và con trai y lật đổ sự thống trị của Thương Trụ, thành lập triều nhà Chu.

Đường Việt nhìn ta chữ hiểu chữ không, ta khom người ghé vào lỗ tai nó nói cho nó nghe một bí mật ta cất giấu từ lâu, “Cha con năm xưa chính là tự mình tình nguyện cắn vào lưỡi câu thẳng tuột mà trèo lên đó.”

Ta kéo tay con trai mới đi được hai bước, thì từ xa đã thấy Phượng Hoàng cỡi một đám mây đen bay tới, dường như đang hết sức vội vã hoảng loạn, giống như sợ mình chậm một bước sẽ xảy ra biến cố gì vậy, lúc thấy hình bóng hai mẹ con ta đang nắm tay dung dăng dung dẻ đi về, thì lập tức dừng sững lại.

Sự yếu đuối trong khoảnh khắc đó của hắn khiến lòng ta xót xa mà ấm áp.

Ban đêm, dường như hắn ngủ không yên giấc, ta nghe hắn trở mình

hai lần rồi hình như ngồi dậy, ta vừa mở mắt ra thì chạm ngay đôi mắt hắn đang nhìn ta ngơ ngẩn. Một lát sau, hắn đưa mắt sang chỗ khác, giả vờ ho một tiếng, hỏi: “Cẩm Mịch, nàng không có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Ta dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, khó hiểu nói: “Không có.”

Phượng Hoàng lập tức nhướng đôi mày rậm, ta lập tức cương quyết tống cổ con sâu ngủ đi chỗ khác, chăm chú suy nghĩ một chút, rồi trả lời: “Thực sự không có.”

Trông hắn có vẻ giận, hung hăng dữ tợn cúi người hỏi ta: “Vì sao sao nàng không đòi ta linh lực?”

Ta nhất thời kinh ngạc, không ngờ hắn cả đêm ngủ không ngon lại là vì việc ta không đòi linh lực của hắn, thế nhưng trước đây đâu phải ngày nào ta cũng đòi hắn linh lực đâu?

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng hung thần ác sát của hắn, ta nghĩ bụng không nên chạm vào vảy ngược hắn vẫn là thượng sách. Ta đắn đo một chút, rồi quay sang đòi hắn năm trăm năm linh lực, hắn làm ra vẻ cáu kỉnh mím mím khóe môi rồi độ cho ta xong mới chịu nằm xuống ngủ.

Ta nằm suy nghĩ cả buổi, đột nhiên tỉnh ngộ, kỳ thực cả hai chúng ta đều là những kẻ khuyết tâm nhãn (cứng nhắc, rập khuôn, chỉ nhìn bằng mắt không bằng tâm). Ta luôn yêu sách đòi hỏi linh lực của hắn là để chứng minh hắn yêu ta, hắn ngóng trông ta yêu sách đòi hỏi linh lực là để thăm dò tình yêu ta dành cho hắn. Một người thì ước đoán ngân lượng trong túi để đánh cướp, còn một người thì tự nguyện mở rộng hầu bao để bị đánh cướp.

Thì ra tình yêu có lúc lại đơn giản như vậy, phàm nhân có một câu

tục ngữ có thể biểu đạt hết đạo lý huyền diệu trong đó: một người nguyện đánh, một người nguyện bị đánh.

********** Lời cuối sách **********

Mỗi một người trong cuộc đời đều sẽ hội ngộ hai người.

Sau cùng…

…một người ở lại trong tim, còn một người sẽ ở một nơi nào đó rất xa.

Chúc mỗi bạn khi đọc quyển sách này đều được viên mãn tròn trịa như quả bồ đào!

Điện Tuyến, âm lịch ngày 21 tháng 4 năm Kỷ Sửu

(HẾT)

Chương 76: Phiên ngoại 5

Vào một đêm cuối tháng Ba, vầng trăng lưỡi liềm cong cong trong trẻo, nằm vắt ngang trên bầu trời đêm đen thẫm trông như một giọt mực bạc vừa rơi ra từ đầu cây bút lông, yên tĩnh mà trầm hương. Một rừng Hải Đường nở rộ cũng không chống cự nổi màn đêm đen u ám kia, đã chìm vào giấc ngủ say nồng từ lâu.

Gió đêm thổi nhẹ, xa xa thấp thoáng một đốm sáng ấm áp càng lúc càng gần, tựa như một cánh hoa cúc trôi nổi trên mặt biển sâu. Đốm sáng lướt tới gần cây liễu, hóa ra chỉ là một chiếc đèn lồng bằng tơ lụa, bóng người sắc cam tay cầm đèn ở chính giữa vầng sáng, nhìn tổng thể một lượt, thì ra chỉ là một tiểu đồng tóc để trái đào, đôi mắt tựa trăng rằm, môi hồng răng trắng, trong trẻo rực rỡ, cho đến nay, cả vầng trăng độc nhất trên trời dưới đất kia cũng không thể sánh được.

Tiểu đồng nọ xoay người ngồi xổm bên gốc cây Hải Đường, buông đèn lồng, một tay nâng chạc cây không biết bị gãy tự lúc nào, tay kia lấy từ trong người một dải lụa tơ tằm trắng như tuyết quấn cố định quanh nhánh cây, lặp đi lặp lại đến khi như ý mới yên lòng thả tay ra. Xoay người nhìn tầng tầng hoa rơi, đôi mày thanh tú chau lại, vài phần không đành lòng. Vừa định cầm chuôi đèn rời đi, lại thấy một góc vàng nhạt thấp thoáng lộ ra giữa những cánh hoa đỏ tươi, hình như là một vật tròn tròn, trăng mờ đèn tối, từ xa cũng không rõ là cái gì.

Tiểu đồng cảm thấy có chút kì dị, nhưng không hoảng sợ, tay cầm đèn tiến lại định xem cho kỹ. Phủi sạch lớp hoa rơi, thì thấy một bọc tã bừa bộn, sắc vàng thoáng qua hồi nãy là màu của vải bọc, đứa

nhỏ bên trong hai mắt nhắm chặt, nếu không có vết máu ngoằn ngoèo nổi bật trên khóe miệng, vẻ an tường tĩnh lặng kia nhất định sẽ khiến người khác tưởng nhầm nó đang phiêu du trong cõi mộng ngọt ngào.

Tiểu đồng kinh hãi, vội đưa tay tới gần mũi đứa trẻ, hơi thở yếu ớt như có như không. Tiểu đồng gấp đến độ bất chấp vóc người nhỏ thó của mình, ôm lấy hài nhi buông chiếc đèn lồng loạng choạng chạy đến căn nhà ngói tường trắng phía ngoài rừng.

Lùm lùm Hải Đường phía sau giật mình tỉnh giấc. Gió đêm như than thở, không ai biết đóa Hải Đường chớm xuân bao giờ nở rộ, giống như không ai biết sợi dây số phận bao giờ mở ra.

"Sư phụ! Sư phụ!". Tiếng hô hoán vội vã cùng tiếng bước chân hoảng loạn bên ngoài hành lang truyền vào, người trong phòng đang khêu đèn lại tựa không nghe thấy, chuyên chú vào chiếc hộp trong tay, ánh mắt chưa rời khỏi nửa phân. Đợi tiểu đồng đạp cửa xông vào quỳ trước người khoảng nửa nén hương, mới khẽ hé mi, buông điển tịch, lộ ra khuôn mặt đạo cốt tiên phong (1), hạc phát đồng nhan (2), khó mà phân biệt tuổi tác.

(1) cốt cách như tiên.

(2) tóc trắng như lông hạc, mặt hồng tựa trẻ con.

"Có chuyện gì hoảng hốt vậy?". Thanh âm êm dịu tựa rượu cốt nguyên chất, nhỏ giọt róc rách.

"Đệ tử vừa tìm thấy tiểu oa nhi này trong rừng, khẩn cầu sư phụ cứu tính mệnh của nó". Tiểu đồng thấy hơi thở đứa bé ngày một yếu ớt, cảm giác như chính mình bị như vậy, môi tái nhợt đi, sắc mặt hiện rõ vẻ lo lắng đau khổ.

Lão thần tiên trong tay cầm một chuỗi hạt châu, bình tâm tĩnh khí niệm từng hạt từng hạt: "Đây cũng không phải là tiểu oa nhi gì cả, mà là một cánh hoa sen trước đây Phật tổ từng tọa (ngồi), nhập lầm vào nhân quả chuyển thế luân bàn, đèn dẫn bị tắt, do vậy, mới từ trong khe hở của ánh sáng rơi nhầm vào tam đảo thập châu của chúng ta. Nguyên thần của nó vốn nên tiêu biến, nếu gắng kéo hồn phách lại... Lạc Lâm à, con từ bi thế gian vạn vật, cần biết vạn vật đều có cách thức tự nhiên của nó, cơ duyên do ý trời, nghịch lại tất tạo nghiệt."

"Sư phụ, nếu có thể giữ lại nguyên hồn của oa nhi, đệ tử nguyện gánh kết cục phản phệ này". Từng giọt nước mắt trong vắt lăn dài trên gò má tiểu đồng, như bàn thạch không thể lay chuyển.

Lão thần tiên nhắm mắt thở dài.

Ngày tháng tựa cánh hoa rơi rụng, tản mát cả vạn năm chưa từng ngủ.

Một vạn năm, nữ hài trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, tiểu đồng biến thành một thiếu niên xuất sắc.

Giang Nam sinh tử mộc (cây Thị), hoa thơm nở rực trời. Y gọi nàng là - Tử Phân (Hương hoa Thị)

Thiên Nguyên thứ tám vạn sáu nghìn (86000), tam đảo thập châu Huyền Linh Đẩu Mẫu Nguyên Quân viên tịch, lưu lại hai đệ tử, đại đệ tử điều Thủy, mạt (út) đệ tử quản Hoa. Thuỷ thần Lạc Lâm Quân, tướng mạo kinh hồng nhạn, lòng thương cả thiên hạ, lục giới đều biết. Hoa thần Tử Phân, ngoại giới truyền nhau dung mạo tựa thiên tiên, lại thanh lãnh tránh đời, tính tình lãnh đạm, người vô duyên há có thể nhìn thấy.

Hết thảy cố sự trên đời, chẳng ngoài sinh, ly, tử, biệt. Người đời dây dưa ân oán, chỉ là yêu, hận, tình, cừu.

Vì sao yêu? Cớ gì hận?

Người người nói: Sợ nhất tình thâm duyên cạn, hữu duyên vô phận.

Nào biết được, tình nhạt duyên sâu, dây dưa dằn vặt mới là ma yểm.

Thiên Nguyên thứ mười một vạn tám nghìn bốn trăm (118400), thái tử Thiên Giới một hôm nằm mộng nhập sâu vào hư cảnh, bên hồ sen lúc ẩn lúc hiện, nhìn thấy một nữ tử bước đi trên đường mùi hương man mác, bộ diêu sinh hoa (*), lúc nàng quay đầu lại, thiên địa thất sắc, kinh vi thiên nhân, lập tức sinh lòng ái mộ, thề trên trời dưới đất nhất định phải tìm được nàng.

(*) Bước đi hoa nở, tỏa hương thơm.

Một hôm, thái tử Thiên Giới chợt bước vào thế tục phàm trần, chính vào tiết Lập Xuân trong hai mươi bốn tiết. Trên đường, đi ngang qua một khu vườn nhỏ, chợt nghe thấy tiếng đàn sáo khoan thai truyền đến. Tuy mùa xuân tiết hàn se lạnh, song bách hoa trong vườn đã được phục sinh, tức thì sinh ra chút hứng thú, dừng bước tiến vào vườn.

Dưới gốc đào giữa vườn, vài ba nhạc công đang tấu đàn sáo, hai diễn viên một đào một kép phất ống tay áo bay lên lượn xuống. Lời ca thanh tao thoát tục, xuân tình trầm bổng lan tỏa khắp khu vườn, đúng là "Không đến lâm viên, sao biết xuân sắc thế nào?"

Song, tuy đào diễm khúc miên (cảnh đẹp nhạc hay), cũng không sánh bằng một dáng người thướt tha đứng lặng im trong một góc hí viện. Người này không phải ai khác, chính là Hoa thần Tử Phân hạ

phàm, bị lời hát thu hút mà dừng chân nơi này để mà thưởng thức.

Tiểu sinh (vai kép) hát: "Thật trùng hợp trong hoa viên này, có hàng hàng liễu rũ. Tiểu thư à, nàng đã thông thuộc thi thư, sao không làm một bài thơ tả cảnh đẹp của cây liễu?"

Hoa đán (vai đào) lăng hoa che nửa mặt: "Tiểu sinh vốn không quen biết, hà cớ gì đến đây?"

Một đào một kép ánh mắt đong đưa lúng liếng.

Thật đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xử (*), thái tử liếc thấy người trong mộng, trong lòng vui buồn lẫn lộn. Vui vì giai nhân không phải là hư ảo, vả lại còn là bộ tộc thần tiên, buồn vì giai nhân chính là Hoa thần lãnh đạm quạnh quẽ mà lục giới truyền nhau, nếu muốn có được phương tâm (tâm hồn thiếu nữ), e là không dễ.

(*) Nguyên văn: đạp phát thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu: tìm kiếm mỏi mòn không thấy bóng, chẳng tốn sức gì lại tìm ra.

Côn khúc trong hí viện lưu luyến, lời ca sướt mướt vẫn còn vang, nhưng cả đám người phàm nhân xướng khúc lại không hề biết rằng, một đoạn hát trong trẻo véo von của họ cuối cùng đã tác thành cho một đoạn nhân duyên thần tiên quyến luyến.

Ngày hôm sau, Thiên Giới đãi tiệc chư tiên, toàn bộ thần tiên trên trời dưới đất đều được mời đến, Hoa thần đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Giữa tiệc, bỗng dựng lên một hí đài (sân khấu kịch), phỏng theo vở kịch mà phàm nhân kia đã hát. Chúng thần thấy mới lạ, cùng ngừng trò chuyện, nín thở lắng nghe. Khúc ca bắt đầu, Hoa thần dưới đài

cảm thấy có chút quen tai, để ý kỹ lại, chính là khúc hát nghe được dưới trần thế hôm qua, không khỏi có chút hiếu kỳ, vừa ngẩng đầu nhìn lên, liền đối diện ngay một đôi mắt chan chứa tình cảm của một người trên đài.

Để lấy lòng giai nhân, thái tử Thiên Giới thấy Hoa thần thích nghe Côn khúc của nhân gian, liền học hát suốt đêm, mong sao nhờ khúc hát đưa tình để có được một ánh nhìn của giai nhân.

Trong làn điệu uyển chuyển, có câu: "Nguyên lai xá tử yên hồng khai biến, tự giá bàn đô phó dữ đoạn tỉnh đồi viên. Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên, thưởng tâm nhạc sự thùy gia viện! Triêu phi mộ quyển, vân hà thúy hiên; vũ ti phong phiến, yên ba họa thuyền - cẩm bình nhân thắc khán đích giá thiều quang tiện!"

Sau đó, thái tử Thiên Giới dùng lời hát thay lời mời, dần dần mời được Hoa thần lên Thiên Giới nghe hát, trong kịch hai người thành đôi, tình ý tuôn trào, Côn khúc vốn quyến luyến, chuyên thiên về tình, vốn là "sự tình" kinh qua một câu hát cũng trở thành "chuyện tình". Hơn nữa, ngày thường thái tử hữu lễ tương đãi, thâm tình chân thành, Hoa thần vốn giao thiệp không nhiều, tâm tư đơn thuần, năm rộng tháng dài, sao không lọt bẫy.

Ai mà chẳng biết những ca từ trong thiên hạ này đều là những câu chuyện thần thoại mỹ lệ mà nam tử viết cho nữ tử. Khởi đầu lãng mạn, kết thúc mỹ mãn, lừa được nữ tử thiên hạ tin vào ái tình, tin vào định mệnh.

Nàng vốn lòng theo Phật, phàm trần bất nhiễu, thế sự với nàng đều vô tri. Y vốn Vương hầu cao ngạo, phong lưu đa tình, năm rộng tháng dài, há có thể tin.

Một khi đã bước chân vào hồng trần, hết thảy duyên số đều sai, sai,

sai hết!